

☆ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ ☆

ਨਿਹਕਲੰਕ ਹਰਿਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ

ਪੰਦਰਵਾਂ ਭਾਗ

★ ਤਤਕਰਾ ★

ਮਿਤੀ-ਸੰਮਤ

ਨਾਮ

ਸਥਾਨ

ਪੰਨਾ ਨੰ:

੨੦ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੧ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੧ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੧ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ
 ੨੨ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੩ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਹਾੜ ਗੰਜ ਸ਼ਬਦ ਸਿੰਘਾਸਣ
 ੨੩ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗਰਮੇਜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੪ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰੇਸ਼ਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੫ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੫ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੇਜ ਭਾਨ
 ੨੬ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਖਵੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਿਰੰਜਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੮ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੮ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ
 ੨੯ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੯ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ

ਬਟਾਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ੦੦੧
 ਢਿਲਵਾਂ ਕਪੂਰਥਲਾ ੦੦੪
 ਦੁਰਾਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ੦੦੬
 ਗੁੜਗਾਉਂ ਗੁੜਗਾਉਂ ੦੦੮
 ਗੁੜਗਾਉਂ ਗੁੜਗਾਉਂ ੦੧੬
 ਦਿਲੀ ਦਿਲੀ ੦੧੮
 ਵਿਨੇ ਨਗਰ ਦਿਲੀ ੧੨੧
 ਮੇਰਠ ਛਾਉਣੀ ਮੇਰਠ ੦੨੩
 ਖਤੋਲੀ ੦੩੦
 ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ੦੩੧
 ਘੜੂਆਂ ਅੰਬਾਲਾ ੦੩੭
 ਘੜੂਆਂ ਅੰਬਾਲਾ ੦੪੭
 ਲੁਧਿਆਣਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ੦੪੮
 ਲੁਧਿਆਣਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ੦੫੦
 ਡੱਲੇਵਾਲ ਜਲੰਧਰ ੦੫੧
 ਸੋਢੀਆਂ ਜਲੰਧਰ ੦੫੫
 ਦੋਸਾਂਝ ਖੁਰਦ ਜਲੰਧਰ ੦੬੨
 ਝੰਡੇਰ ਕਲਾਂ ਜਲੰਧਰ ੦੬੮
 ਝੰਡੇਰ ਕਲਾਂ ਜਲੰਧਰ ੦੭੨
 ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਜਲੰਧਰ ੦੭੩

੨੬ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਜਲੰਧਰ	੦੭੫
੦੧ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ	ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੦੮੧
੦੨ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਬੀ ਬਲਵੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੦੮੮
੨੫ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਮੋਗਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੦੯੭
੨੬ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਾਧਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਚੀਮਾ ਕਲਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੧੩੨
੨੭ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੜਕ ਤੇ ਅਕਾਲੀਆ ਨਾਲ ਬਚਨ ਹੋਏ ਠੱਕਰ ਪੁਰਾ		੧੪੩
੨੭ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੇਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਮਾਹਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੧੪੫
੨੮ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ	ਮਾਹਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੧੫੬
੨੮ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੧੫੯
੩੨ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ	ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੧੬੨
੦੧ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ	ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੧੭੩
੦੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ	ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੧੮੮
੦੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਵਿਤ	ਨਜ਼ਾਮ ਪੁਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੧੯੫
੦੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ (ਬੀਬੀ ਚਰਨੀ ਰੂਪੋ ਵਾਲੀ ਨਵਿਤ) ਜੇਠੂਵਾਲ		੨੦੨
੦੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਰਜਨ ਸਿੰਘ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਬਸੰਤ ਕੌਰ	ਮਾਂਗਾ ਸਰਾਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੦੭
੦੪ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ	ਮਾਂਗਾ ਸਰਾਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੧੬
੦੪ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗਿਰਧਾਰਾ ਬਲੇਵਾਲੀ ਦੇ ਨਵਿਤ	ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੧੯
੦੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕਾਦਰਬਾਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੨੪
੦੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕਾਦਰਬਾਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੩੩
੦੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕਾਦਰਬਾਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੩੬
੦੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੂੜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕਾਦਰਬਾਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੩੮

੦੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੱਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਲ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੪੧
੦੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਮਰਾਉ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਲ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੪੮
੦੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਲ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੫੦
੦੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਾਤਾ ਰਣਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ			੨੫੧
੦੮ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ			੨੫੫
੦੯ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ			੨੫੯
੧੦ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ			੨੬੮
੧੧ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ			੨੬੯
੧੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਦਇਆ ਕੀਤੀ			੨੭੩
੧੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੮੧
੧੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੮੮
੧੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੯੦
੧੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੯੧
੧੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲੱਖਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੯੩
੨੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜੰਡਿਆਲਾ ਗੁਰੂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੨੯੪
੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜੰਡਿਆਲਾ ਗੁਰੂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੦੫
੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜੰਡਿਆਲਾ ਗੁਰੂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੦੯
੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਰੈਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜੰਡਿਆਲਾ ਗੁਰੂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੧੧
੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜੰਡਿਆਲਾ ਗੁਰੂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੧੫
੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜੰਡਿਆਲਾ ਗੁਰੂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੧੫
੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਰੈਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜੰਡਿਆਲਾ ਗੁਰੂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੧੬
੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਏਕਲ ਗੱਡਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੧੯

੨੩	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਭੋਰਛੀ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੨੪
੨੪	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ		ਭੋਰਛੀ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੩੩
੨੪	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਡਾਕਟਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ	ਭਲਾਈਪੁਰ ਡੋਗਰਾਂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੩੭
੨੪	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਪਾਲ ਸਿੰਘ	ਭਲਾਈਪੁਰ ਡੋਗਰਾਂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੪੨
੨੫	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਭਲਾਈਪੁਰ ਡੋਗਰਾਂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੪੭
੨੫	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਭਲਾਈਪੁਰ ਡੋਗਰਾਂ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੫੦
੨੫	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਊਧਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜਲਾਲਾਬਾਦ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੫੧
੨੫	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜਲਾਲਾਬਾਦ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੫੩
੨੫	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਧਰਮਬੀਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜਲਾਲਾਬਾਦ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੫੫
੨੫	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਾਮਪੁਰ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੫੭
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਸੁਖਦੇਵ ਰਾਜ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੬੩
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੬੬
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੬੭
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੬੭
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੬੯
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੭੦
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੭੦
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੭੧
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੭੧
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੭੨
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੭੨
੨੬	ਭਾਦਰੋ	੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੱਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੩੭੪

੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਖਦੇਵ ਰਾਜ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੮ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੮ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੱਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੮ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੯ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰਾਧਾ ਸੁਆਮੀ ਡੇਰੇ
 ੨੯ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੯ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸ਼ਿਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੯ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੁੱਢਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੯ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੨੯ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੦੧ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ
 ੦੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ
 ੦੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ

ਕੱਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੩੭੫
 ਕੱਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੩੭੬
 ਕੱਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੩੮੫
 ਕੱਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੩੮੭
 ਕੱਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੩੮੮
 ਕੱਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੩੮੮
 ਕੱਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੩੯੦
 ਕੰਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੩੯੧
 ਕੰਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੩੯੮
 ਮਾਲ ਚੱਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੦੧
 ਬਾਠ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੦੮
 ਨੌਰੰਗਾਬਾਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੧੦
 ਨੌਰੰਗਾਬਾਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੧੫
 ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੧੯
 ਬੰਡਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੨੩
 ਬੰਡਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੨੫
 ਬੰਡਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੨੬
 ਬੰਡਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੨੮
 ਬੰਡਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੨੯
 ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੩੦
 ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੩੮
 ਸਿਰਹਾਲੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੪੪੧

੦੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ	ਸਿਰਹਾਲੀ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੪੪੨
੦੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਸ਼ਾਹਵਾਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੪੪੩
੦੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਨਛੱਤਰ ਸਿੰਘ	ਸ਼ਾਹਵਾਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੪੪੬
੦੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਸ਼ਾਹਵਾਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੪੫੩
੦੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਸ਼ਾਹਵਾਲਾ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੪੫੫
੦੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਤਲਵੰਡੀ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੪੫੮
੦੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਮਨਾਵਾਂ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੪੬੧
੦੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਖੋਸੇ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੪੬੯
੦੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਜੀ ਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੪੭੨
੦੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਜੀ ਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੪੭੭
੦੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਰੈਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਨਿਧਾਂ ਵਾਲੀ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੪੭੯
੦੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਡਗਰੂ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੪੮੬
੦੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਡਗਰੂ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੪੮੯
੦੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੀਤਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਡਗਰੂ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੪੯੦
੦੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਸੱਦੇਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੪੯੬
੦੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜ਼ੋਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਸੱਦੇਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੦੨
੦੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਸੱਦੇਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੦੪
੦੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਭਾਈ ਕੀ ਡਰੋਲੀ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੦੬
੦੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਫਿਰੋਜ਼ਸ਼ਾਹ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੧੬
੦੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਫੇਰੂ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੧੯
੦੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਰਜਣ ਸਿੰਘ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ	ਬਸਤੀ ਖਲੀਲ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੨੦
੦੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਸਤੀ ਖਲੀਲ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੨੬

੦੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰੱਖਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਸਤੀ ਖਲੀਲ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੨੬
੦੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਛੋਣੀ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੩੭
੦੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਆਗਿਆ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੪੭
੦੯ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਸਤੀ ਹਬੀਬ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੪੮
੦੯ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਰਜਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੫੩
੧੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੬੩
੧੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਸਤੀ ਤੇਗਾ ਸਿੰਘ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੬੬
੧੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਦਿਲਬਾਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਅਟਾਰੀ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੭੨
੧੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਲੱਖਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰੁਕਨਾ ਮੂੰਗਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੭੬
੧੧ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਾਗੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਤੂਤ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੮੭
੧੧ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਤੂਤ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੯੫
੧੧ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਗੋਲੇਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੫੯੫
੧੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਬੀ ਨਿਹਾਲ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਗੋਲੇਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੦੪
੧੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਗੋਲੇਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੦੬
੧੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਗੋਲੇਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੧੦
੧੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਇੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਕੋਟਕਪੂਰਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੧੩
੧੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ	ਸਾਦਕ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੧੮
੧੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ, ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਫਰੀਦਕੋਟ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੨੩
੧੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੂੜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਨਾਥੇਵਾਲ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੨੬
੧੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੋਦਾਗਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਨਾਥੇਵਾਲ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੩੮
੧੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਾਜੇਵਾਲ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੪੦
੧੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਕੋਟਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੪੭

੧੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਚਨੂੰ ਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੫੦	
੧੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਾਗ ਸਿੰਘ, ਨਾਜ਼ਰ ਸਿੰਘ, ਜਾਗੀਰ ਸਿੰਘ ਮਾੜੀ	ਮੁਸਤਫਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੫੬	
੧੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਰਾਮੂ ਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੬੨	
੧੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਹਾਵਾ ਸਿੰਘ, ਮੁਖਤਾਰ ਸਿੰਘ,	ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਪੰਜ ਗਰਾਈ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੬੬
੧੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਸ਼ਾਹੋ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੭੦	
੧੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਸ਼ਾਹੋ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੭੪	
੧੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੁਗਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਰਗਾੜੀ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੬੭੬	
੧੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਦਬੜੀ ਖਾਨਾ	ਬਠਿੰਡਾ	੬੮੦	
੧੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਚੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਹਰਰਾਏ	ਬਠਿੰਡਾ	੬੮੭	
੧੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਾਗੀਰ ਦਾਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ	ਬਠਿੰਡਾ	੬੯੧	
੧੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਖਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ	ਬਠਿੰਡਾ	੬੯੩	
੧੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਨਾਮ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ	ਬਠਿੰਡਾ	੭੦੨	
੧੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਨਾਮ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ	ਬਠਿੰਡਾ	੭੦੫	
੧੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਵਿਚ	ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ	ਬਠਿੰਡਾ	੭੦੭	
੧੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ, ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਚੱਕ	ਬਠਿੰਡਾ	੭੦੭	
੧੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੁਕੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਮਰਾਜ	ਬਠਿੰਡਾ	੭੧੦	
੧੯ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿਚ	ਰਾਮਪੁਰਾ ਫੂਲ	ਬਠਿੰਡਾ	੭੧੮	
੧੯ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਖ ਰਾਜ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਚੱਕਰ	ਬਠਿੰਡਾ	੭੨੩	
੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਧਨੀ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੭੩੧	
੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਬਧਨੀ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੭੩੬	
੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਨਵਾਂ ਰਾਮੂ ਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੭੪੩	

੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਾਮੂ ਵਾਲਾ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੭੪੫
੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਹਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਚੜਕ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੭੪੭
੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਚੜਕ	ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ	੭੫੧
੨੧ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦਾ ਇਕੱਠ ਹੋਇਆ	ਪੱਖੋਖਾਲ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੭੫੬
੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਪੱਖੋਖਾਲ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੭੫੬
੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਾਜ਼ਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਪੱਖੋਖਾਲ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੭੬੧
੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਬੀ ਭਗਵਾਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਪੱਖੋਖਾਲ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੭੬੩
੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਪੱਖੋਖਾਲ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੭੬੪
੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਰਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਪੱਖੋਖਾਲ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੭੬੬
੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਪੱਖੋਖਾਲ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੭੬੭
੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਦਾਲਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਆਡਲੂ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੭੬੮
੨੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਲਾਬ ਕੌਰਡ	ਬੁਰਜ ਹਕੀਮਾਂ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੦੫
੨੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਢੈ ਪਈ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੦੮
੨੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਗੁਜਰਵਾਲ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੧੨
੨੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਮੈਹਮਾਂ ਸਿੰਘ ਵਾਲਾ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੧੩
੨੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਾਬੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਡੇਹਲੋਂ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੧੪
੨੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਰਾਮ ਗੜ੍ਹ ਸਰਦਾਰਾਂ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੨੦
੨੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਮਕਸੂਦੜਾ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੨੭
੨੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਾਬੂਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਮਕਸੂਦੜਾ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੩੨
੨੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ	ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਗਾੜ੍ਹੇ ਵਾਲਾ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੩੩
੨੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜੀਰਖ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੩੪
੨੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦	ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਛੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਦਬੂਰਜੀ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੪੧

੨੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ	ਪੱਦੀ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੪੪
੨੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੱਗਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਨਤ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੫੨
੨੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਅਜਨੌਦ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੫੭
੨੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਵਿਸ਼ਕਰਮਾ ਪੁਰੀ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੬੪
੨੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਲੁਧਿਆਣਾ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੬੬
੨੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਿਰੰਜਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਉਚੀ ਆਬਾਦੀ	ਲੁਧਿਆਣਾ	੮੬੭
੨੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਹਰਦੋ ਫਰਾਲਾ	ਜਲੰਧਰ	੮੭੨
੨੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਹਰਦੋ ਫਰਾਲਾ	ਜਲੰਧਰ	੮੮੧
੨੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਬੀ ਚਰਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਹਰਦੋ ਫਰਾਲਾ	ਜਲੰਧਰ	੮੮੨
੨੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਹਰਦੋ ਫਰਾਲਾ	ਜਲੰਧਰ	੮੮੩
੩੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਸੁਲਤਾਨ ਵਿੰਡ ਕਿਤੇ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੮੮੫
੩੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ	ਜੇਠੂਵਾਲ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੮੮੬
੦੧ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ	ਜੇਠੂਵਾਲ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੮੯੧
੦੩ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਹੇਰ	ਜਲੰਧਰ	੯੦੦
੦੪ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਹੇਰ	ਜਲੰਧਰ	੯੧੬
੦੫ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ,ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਹੇਰ	ਜਲੰਧਰ	੯੩੬
੦੫ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਸੁਰਖਪੁਰ	ਜਲੰਧਰ	੯੩੬
੦੭ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਵਿਤ	ਜੇਠੂਵਾਲ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੯੪੬
੧੧ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਾਹਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ	ਜੇਠੂਵਾਲ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੯੫੧
੧੨ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਖੁਜਾਲਾ ਦੇ ਨਾਲ	ਅਚਲ ਨਗਰ	ਬਟਾਲਾ	੯੫੩
੧੪ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ	ਜੇਠੂਵਾਲ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੯੫੬
੧੫ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ	ਜੇਠੂਵਾਲ	ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ	੯੬੪

੧੬ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ
 ੦੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ
 ੦੨ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ
 ੦੭ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੦੭ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੦੮ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੦੮ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੌਰੰਗ ਸਿੰਘ ਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ
 ੦੯ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੦੯ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਾਗੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੧੦ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੧੦ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ
 ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ

ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੧੦੦੮
 ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੧੦੧੦
 ਜੇਠੂਵਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ੧੦੧੮
 ਬਟਾਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੨੫
 ਪੰਜ ਗਰਾਈ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੨੬
 ਦੱਯਾ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੩੨
 ਗ੍ਰਹਿ ਦੱਯਾ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੩੬
 ਡਡਵਾਂ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੪੨
 ਸੋਹਲ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੪੮
 ਨਯਾਸ਼ਾਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੫੬
 ਕਤੋਵਾਲ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੬੧
 ਕਤੋਵਾਲ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੬੭
 ਕੋਤਵਾਲ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੭੦
 ਨਵਾਂ ਪਿੰਡ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੭੨
 ਗੁਜਰਾਤ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੭੪
 ਗਵਾਰ ਗੁਰਦਾਸਪਰ ੧੦੭੫

ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸੋਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸੋਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸੋਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸੋਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸੋਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

★ ੨੦ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਟਾਲਾ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਤਰ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਫੁਰਨਾ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ ।
 ਦੋ ਜਾਹਾਨਾਂ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜਨਮ
 ਵਿਛੜੇ ਆਏ ਫੜਨ, ਫੜ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਆਏ ਚੜ੍ਹਨ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਏ ਕਰਨ,
 ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਸ ਨਾਲ ਛੁਹਾਏ ਸਵਰਨ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੀਵਨ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲਿਆ ਮਰਨ, ਮਰਨ
 ਵਿਚੋਂ ਜੀਵਣ ਆਪ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ
 ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਥ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਹਿੰਮਾ ਅਕੱਥ, ਕਬਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਹੋ ਪਰਗਟ,
 ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਇਕੋ ਵੱਥ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਰੱਖ,
 ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਰੰਗੇ ਰਤ, ਰੰਗ ਰਤੜਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇਵੇ ਮਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ
 ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣਾ ਇਕੋ ਰਸ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਤਾਲ ਸੁਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਲੈਣਾ ਰਟ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਹੱਟ, ਬਿਨ ਤਰਾਜ਼ੂ ਤੋਲ ਤੁਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਿਤ
 ਨਵਿਤ ਦੇਵੇ ਹੱਕ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ
 ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਦਿਆਲ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਖੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ
 ਚਲੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਮਾਲ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਬਦ
 ਰਾਗ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਤਲਵਾੜਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਚ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ
 ਦੀਆ ਜੋਤੀ ਬਾਲ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ

ਪੂਰਾ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੰਜਨ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਪਾਏ ਅੰਜਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਾਏ ਸੱਜਣ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਕੂੜਾ ਤਜਣ, ਸਾਚਾ ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਰਹਿਣ ਲਗਣ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਇਕ ਲਿਵ ਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਆਏ ਸੱਦਣ, ਸੱਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦਵਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਰ ਹੱਦਨ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਕੇ ਲੱਭਣ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਸਜਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਪੜਦਾ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਕੱਜਣ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸਣ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ ਆਏ ਹੱਸਣ, ਗ਼ਮੀ ਰਹਿਣ ਕੋਏ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਆਏ ਵਸਣ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਭੰਨਣਹਾਰਾ ਕੌੜਾ ਰੀਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਨੀਤ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਅਜੀਤ, ਜੀਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਕਰਨੀ ਸਚ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੰਧਾਈ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਵਿਚ ਬੀਸ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਖੇਲੇ ਖੇਲ, ਖੇਲਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਮੇਲ, ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਚਾੜ੍ਹ ਤੇਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਗਨ ਵਖਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਵੇਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲ, ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਥਿਤ ਵਾਰ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਮੇਲ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਵਡ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਵਛਲ ਗਿਰਵਰ ਗਿਰਧਾਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਾਤਾ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜੋੜਨਹਾਰਾ ਨਾਤਾ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੁਹਾਵਣਹਾਰਾ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸਾਚੀ ਖਾਟਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥਾ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਪੂਜਾ ਪਾਠਾ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ

ਚੜ੍ਹੇ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਮੇਰਾ ਚੇਰਾ, ਚੇਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹੇਲਾ, ਸੋਹਣੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਪਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਸਾਕ, ਸਰਗੁਣ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਅਵੱਲੜਾ ਭੇਖ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਲਿਖੇ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਣ ਵਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਬਣ ਹਿਤਕਾਰੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪ੍ਰਭ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋ ਜਨ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੌਲੇ ਰੁੱਤ ਖਿੜੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਚੇਤ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਦੋਵੇਂ ਲੈਣ ਪੇਖ, ਘਰ ਪੇਖਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਝਰ ਧਾਰੇ ਪਏ ਬੋਲ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਅਡੋਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਡੋਲ ਡੁਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਵਛਲ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਕੋਲ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵਡਿਆਈ ਸਚ ਦਵਾਰ, ਹਰਿ ਦਵਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਦਰੋਪਦ ਸੁਤ ਤਾਰੀ ਦਰੋਪਦ ਨਾਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪੁਕਾਰ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਕਰ ਹੁਦਾਰ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਵਡ ਸੰਸਾਰੀ ਆਪ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਦੇ ਦਿਨ ਚਾਰ, ਚਾਰ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾਨੀ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਨਹੀਂ ਕਹਾਣੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸੋਫੀ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਸਵਾਣੀ, ਸੁਘੜ ਸੁਚੱਜੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾ, ਪਿਛਲਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਹੋਏ ਸਹਾਇਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਪਰਨਾ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ

ਜਗਤ ਤਜਾਇਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾ, ਪ੍ਰਭ ਰਹਿਬਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਏ ਜੁਦਾ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਨੂਰੀ ਖੁਦਾ, ਸੋ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇਆ । ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਗਿਆ ਲੱਥ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਜਗਤ ਦੱਸ, ਜਗਤ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਖੇਲ ਸਮਰਥ, ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਸੋਹਰੇ ਪੇਈਏ ਇਕੋ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੀਯਾ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਕਾਰਜ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਾਰਜ ਜਗਤ ਦੁਨੀ, ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਚੁੰਨੀ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਭੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਵੱਡਾ ਗੁਣੀ, ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਚੜ੍ਹ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਗਤ ਕਾਰਜ ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕੀਤਾ ਗੁਰਮੁਖ ਦਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮੇਲਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਣ, ਗਾਵਣਹਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਜਣਾਏ ਆਪਣੀ ਰੀਤਾ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਰਖੇ ਨੀਤਾ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਪਿਛੇ ਬੀਤਾ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਕਰ ਜੋੜੇ ਜੋੜ, ਜੋੜੀ ਜਗਤ ਜੁਗ ਜਣਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਦੇਵੇ ਤੋਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੱਖੇ ਸਦਾ ਲੋੜ, ਲੋੜੀਦੜਾ ਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੀ ਡੋਰ, ਬਿਨ ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਸਾਏ ਇਕੋ ਘਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਆਪੇ ਪਾਈਆ ।

★ ੨੧ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਢਿਲਵਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਕਪੂਰਥਲਾ ★

ਸਿਰੋਪਾ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਜੋਤ ਮਹਾਨ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮਕ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੱਚ ਮਕਾਨ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਤਾਕ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੁਹਾਇੰਦਾ ।

ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਇਕ ਅਤੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗਵਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਿਰੋਪਾ ਭਗਤ ਨਲੇਰ, ਲਾਲ ਭੂਸ਼ਨ ਨਾਲ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਕਰ ਕਰ ਮਿਹਰ, ਦੁਰਗਾ ਰੂਪ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਸਦ ਵਸੇ ਨੇੜ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੱਯਾ ਨਾਤਾ ਚੁਕਾਏ ਮੇਰ ਤੇਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਨਾ ਲਾਏ ਦੇਰ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨਾ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਨਬੇੜ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਲੇਰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਏਕ, ਚਰਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਵੇਖ, ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰਾ ਭੇਖ, ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਸਵਾਮੀ ਸਦਾ ਨੇਹਕਾਮੀ ਨੇਹਕਰਮੀ ਵਸੇ ਸਚਖੰਡ ਦੇਸ, ਦੇਸ ਸੁਹੰਜਣਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਠਾਕਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਲ ਵੇਖ, ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰਾ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੇ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰ ਹੇਤ, ਜਿਉਂ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਪਿਆਰ ਜਣਾਏ ਮਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰੀ ਖੇਡ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਗਤ ਨਲੇਰ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਨਲੇਰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੁੱਖਣਾ, ਸੋਹਣਾ ਲਾਲਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਾ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮਖ ਹਰਿਜਨ ਭਗਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ ਫਿਰੇ ਨੱਠਾ, ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਸੋਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰਮਾਤਮ ਚਰਨ ਢੱਠਾ, ਮਿਲੇ ਸਰਨ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤਤ ਅੱਠਾ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਚੇਤਨ ਸਤਾ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੱਤਾ, ਰੰਗ ਰਤੜਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਮੇਟੇ ਰੱਟਾ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰੋਪਾ ਸਿਰ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਸਿਰੋਪਾ ਸੋਹੇ ਜਨ ਭਗਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਬੁੰਦ ਰਕਤ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਪਿੰਜਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਊਧਾ ਕਵਲ ਪਰਤ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਸੋਗ ਹਰਖ, ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮਿਟੇ ਹਰਸ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਰਤਾ ਸਦ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਦਇਆਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼, ਕਾਇਆ ਕੁਰਾ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਜੋ ਰਹੇ ਭਟਕ, ਦੇ ਦਰਸ ਤ੍ਰਿਖਾ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਦਵਾਰੇ ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਕੋਈ

ਨਾ ਰਹੇ ਅਟਕ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਿਰੋਪਾ ਜਗਤ ਮਾਇਆ, ਮਾਇਆ ਜਗਤ ਨਾਲ ਪਰਨਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪਰੇਮ ਭੁੱਖਾ ਪਿਆਰ ਤਿਹਾਇਆ, ਦੂਜੀ ਵਸਤ ਕੋਇ ਮੰਗਣ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਇਆ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਵਿਛੜ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਇਆ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੰਦਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ, ਜਗਤ ਬਾਜ਼ਾਰ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਪਿਆਏ ਜਾਮ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਿਰੋਪਾਉ ਭਗਤੀ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸੇਜ ਪਲੰਘ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਖੁਮਾਰ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਬਿਨ ਚੰਦ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਟੇ ਫੰਦ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਹੰ, ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਧੰਨ, ਵਸਤ ਅਨਡਿਠ ਗੁਰਮੁਖ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਿਰੋਪਾਉ ਰੱਖਣਾ ਸੰਭਾਲ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਹੋਂ ਕਰੇ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਘਰ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ, ਜੋਬਨ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸੁਣਨਹਾਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਭੈ ਚੁਕਾਏ ਜਗਤ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਤਿ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜੀ ਰੂਹ ਤਿਸ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਬਸਤਰ ਲਾਲ, ਲਾਲ ਹਰਿਜਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕ ਇਕੇਲਾ ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਜੋਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪਵਣ ਸਵਾਸੀ ਦਮ, ਹਰਿਜਨ ਦਮ ਦਮਾਂ ਲੇਖਾ ਆਪੇ ਪਾਈਆ ।

★ ੨੧ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦੁਰਾਹਾ ਸ਼ਹਿਰ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਚਲਾਏ ਆਪਣੀ ਰੀਤਾ, ਰਹਿਬਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜਣਾਏ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤਾ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤੀ ਦੀਪਕ ਆਪੇ ਬਲਾ, ਪਰਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਲਾਂ ਬਲਾਂ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਖੇਲਣਹਾਰ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੀਵ ਜੰਤ ਦੇ ਦਾਨ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਧਾਰ ਚਲਾਏ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੱਜਣ ਸਾਖੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਚੁਕਾਏ ਪਾਠੀ, ਪੂਜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਤੀਰਥ ਤਾਟੀ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਬਾਕੀ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਦਿਵਸ ਰਾਤੀ, ਘੜੀ ਪਲ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਬੰਧੇ ਨਾਤੀ, ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਜੀਵਣ ਮਰਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਗ਼ਮ, ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਬਣ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਪੰਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਚਾੜ੍ਹੇ ਸਾਚਾ ਚੰਨ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ ।

ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰ ਅੰਧ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਕੱਟ ਫੰਦ, ਕੂੜਾ ਬੰਧਨ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜੀ ਗੰਢ, ਗੰਢ ਇਕੋ ਵਾਰ ਪਵਾਈਆ । ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਵਖਾਏ ਠੰਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਵਾਣੀ ਹੋਵੇ ਨਾ ਮਾਤ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਇਕ ਪਰਨਾਈਆ । ਗੀਤ ਸੁਹਾਗੀ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਦੰਡ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਢਾਹੇ ਦਵੈਤੀ ਕੰਧ, ਹੰਗਤਾ ਬੁਰਜ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਅਥਾਹ, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਚਲਾਏ ਰਾਹ, ਸਰਗੁਣ ਮਾਰਗ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਜਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦੀ ਲਏ ਬਹਾ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਲਏ ਬਹਾ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਭਾਗ ਲਗਾ, ਭਾਗ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹਿੱਸਾ ਆਪ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਚਿਰਾਗ ਜਗਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਹਰਿਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਹਰਿ ਘਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੧ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਗੁੜਗਾਉਂ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਰਥਾਏ ★

ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਨੌਜਵਾਨਾ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਠਾਂਡੇ ਦਰਬਾਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਕਰਨੇਹਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕੋਲ ਇਕਰਾਰ, ਕੀਤਾ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ । ਪੁਸ਼ਕਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਅਗੰਮੀ ਤੂਰਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਦ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ, ਹਰ ਘਟ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਮਸਤਕ ਧੂੜਾ, ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਚਲੂਲ ਗੂੜ੍ਹਾ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨੇੜ ਦੂਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸ੍ਰੀ

ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਥੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਪੁਸ਼ਕਰ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਆਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰਨੇ ਜੋਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜੋਤ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਏਕਾ ਓਟ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਨਗਾਰੇ ਨਾਮ ਚੋਟ, ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਪਣੀ ਮੋਖ, ਮੁਫਤ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਤਾ ਇਕ ਇਕਰਾਰ, ਕੋਲ ਕਵਲ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਬਸੰਤਰ ਬਾਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੰਤਰ ਸੋਹਲਾ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਮੇਲਾ ਇਕ ਦਰਬਾਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸੂਰਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਨੂਰਾ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਕੂੜਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਹਾਗੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੂੜਾ, ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਰੰਗ ਗੁਲਾਲਾ ਵਖਾਏ ਗੂੜਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮੀਤ, ਮਿਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਮਹਿਮਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਰੱਖਣਹਾਰ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਮਿੱਠਾ ਕਰ ਕੌੜਾ ਰੀਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਸੁਹੰਜਣਾ ਗੀਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤਤਵ ਤਤ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਰੱਖਣੀ ਉਡੀਕ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਰੱਖਣੀ ਉਡੀਕ ਲੋਕਮਾਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੁੱਟੇ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਲਹਿਣਾ ਹੋਏ ਬੇਬਾਕ, ਬਾਕੀ ਦੇਣਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਆਵਾਜ਼, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਭੈਣ ਭੱਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਗ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਪੁੱਤਰ ਧੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵੈਰਾਗ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,

ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੀ ਸਾਚੀ ਸੇਵ, ਨਰ ਹਰਿ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਵ, ਫਲ ਇਕੋ ਇਕ ਖਵਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਦਾ ਨੇਹਕੇਵ, ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ, ਭੇਦ ਆਪਣਾ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅਛਲ ਅਛੇਦ, ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਲਹਿਣਾ ਲਹਿਣੇ ਪਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਵੇਖਣਾ ਨੈਣਾਂ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਦੇਵੇ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਮੰਨਿਆ ਕਹਿਣਾ, ਪੁਸ਼ਕਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਬਹਿਣਾ, ਇਕੋ ਘਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਰ ਅਵਤਾਰ ਸੱਜਣ ਸੈਣਾ, ਸਾਕ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਅੰਤ ਮਿਲੋਣਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਜਨਮ ਵਿਚ ਜਨਮ ਬਦਲੋਣਾ, ਮਾਣਸ ਮਾਣਸ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਰਮ ਵਿਚ ਕਰਮ ਰਖੋਣਾ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਮ ਵਿਚ ਧਰਮ ਧਰੋਣਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤ ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਮਿਲੋਣਾ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਮਰਨ ਜਨਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੁਕੋਣਾ, ਜਰਮ ਮਰਨ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਦੇ ਇਕ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਇਕੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਧਾਰੋ ਤਿਖੀ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਵਿਚੋ ਇਕ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਕਰ ਗੁਫਤਾਰ, ਅੰਤਰ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਲਾਏ ਪਾਰ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਜਾਣੇ ਧਾਰ, ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਬੇੜਾ ਤਾਰੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਵਡ ਪਰਤਾਪੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਨਾਤਾ ਤੁੱਟਾ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤੇਰਾ ਬਾਪ, ਬਲਵੰਤ ਕੌਰ ਮਾਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣਾ ਬੰਨੇ ਆਪੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੀਵਣ ਵਿਚੋ ਜੀਵਣ ਸਤਿਗੁਰ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦਾ ਮਿਥਿਆ ਨਾਤਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਸਾ, ਮਨਸਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਭਰਨਾ ਕਾਸਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਦਾਤ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਾ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਪ੍ਰਭ ਪਾਏ ਬੰਧਨ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏ ਚੰਦਨ, ਸਚ ਸੁਗੰਧੀ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਅਨੰਦਨ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਤੁੱਟੀ ਆਇਆ ਗੰਢਣ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸਵਾਮੀ

ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਸੁਹਾਗੀ ਛੰਦਣ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਵੇ ਮੰਗਣ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਗਟਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਘਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਲਾਲੀ ਮਿਲਿਆ ਵਰ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਨਾਲ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਮ ਕਾ ਭੈ ਚੁਕਿਆ ਡਰ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦੇ ਸਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਸੇਵਾ, ਸਿੰਘ ਸੇਵਾ ਸਤਿ ਜਣਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਮੇਵਾ, ਫਲ ਇਕੋ ਇਕ ਖਵਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਅਕਾਲ ਵਡ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਕਿਆ ਕੋਈ ਗਾਏ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਸੋਹੇ ਕੁੱਖ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਕਰੇ ਉਜਲ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਰਿਹਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦਾ ਮਿਟਿਆ ਦੁੱਖ, ਅਗਲਾ ਜਨਮ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਹੋਇਆ ਉਲਟਾ ਰੁੱਖ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਮੰਮਾ ਸੀਰ ਨਾ ਲੱਗੀ ਭੁੱਖ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਇਕ ਚੁਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ, ਸੰਸਾ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਜਨਮ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਜਨਮ ਦੇਵੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਨਨੀ ਜਨ ਬਣ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਗੋਦ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਠੰਡਾ ਠਾਰ, ਸਾਚਾ ਸੀਰ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕਰਨੇਹਾਰ, ਕਿਰਪਨ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕੀ ਅਸਾਝੁ ਅਸਲ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੀ ਹਾੜ ਕਰ ਪਿਆਨ, ਸੰਕਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਆਹ ਲੈ ਤ੍ਰਸੂਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਲੱਗੋ ਆਪ ਉਲਟਾਣ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਹੋਈ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਤੇਰਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਿਉਂ ਜੀਵਦਿਆਂ ਜੀਵਤ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਅੱਗੋਂ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਾਹਿਬ ਦਿਤੀ ਲਾ, ਜੋ ਘੜਿਆ ਭੰਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਕੋਈ ਬਚਿਆ ਨਾ, ਬਿਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਿਉਂ ਆਪਣੀ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸੁਣ ਭੋਲੇ ਨਾਥ, ਹਰਿ ਭੋਲੇ ਭਾਉ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ

ਸੰਗ ਮੇਰਾ ਸਾਥ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤ ਕੋਈ ਮਾਰ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਮਾਰੇ ਜਵਾਲੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਭ ਕੁਛ ਰੱਖੇ ਆਪਣੇ ਹਾਥ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਮੇਰੀ ਆਸ, ਪੁੰਜੀ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਵਸਾਂ ਪਾਸ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਆਏ ਆਸ, ਅੰਤਮ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੰਗਦੀ ਰਹੀ ਦੋਏ ਕਰ ਕੇ ਖਾਲੀ ਹਾਥ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਭੋਲੇ ਨਾਥ ਸੁਣ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸੌ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਿੰਘ ਸੇਵਾ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ੰਕਰ ਸੁਣ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਲਿਆ ਆਪਣੇ ਤੋਲ, ਸੌ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਢੋਲ, ਮਰਦੰਗਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲਵਾਂ ਵਰੋਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਭੋਲੇ ਨਾਥ ਕਰ ਖਿਆਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਣਿਆ ਆਪ ਦਲਾਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਨਾਲ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਬਣਾਏ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੇ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਬਬਾਣੇ ਲਏ ਬਿਠਾਈਆ । ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਹੋਇਆ ਚੁੱਪ, ਸੁਨ ਸਮਾਧ ਸਮਾਈਆ । ਕਵਣ ਪ੍ਰਭ ਤੈਨੂੰ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਡਰਦੇ ਤੈਥੇ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਲੁਕ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਓਠਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਕਰਨੀ ਗਈ ਲੁੱਟ, ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਗੋਦੀ ਲੈਣਾ ਚੁੱਕ, ਸਚਖੰਡ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਪੁੱਛਣਹਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਾਇਆ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤ, ਬਣ ਜਨਨੀ ਜਨ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਵੇਖ ਭਗਵਾਨ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿਜੂ ਇਹ ਕੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਅੱਖ ਸਨਮੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭੈ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਗ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਮਰਨ ਵਿਚੋਂ ਮਰਨ ਆਪ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਗੋਪੀ ਮਿਲੇ ਕਾਹਨ, ਗ੍ਰਹਿ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਸੁਰਤੀ ਮੇਲਾ ਰਾਮ, ਗ੍ਰਹਿ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਮਕਾਨ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਸਯਦਾ ਕਰੇ ਪਰਨਾਮ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਅਮਾਮ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਝੁਕ ਝੁਕ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਬਰਦਾ ਗੁਲਾਮ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਪੈਗਾਮ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਏ ਮਾਤ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗ੍ਰਹਿ ਪਕੜਨਹਾਰਾ

ਦਾਮ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਮਾਟੀ ਚਾਮ, ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਗੜ੍ਹ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਲਖਤੇ ਜਿਗਰ, ਹਰਿ ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਲੱਗਾ ਮਗਰ, ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਧਰ, ਸੰਸਾਰ ਰੋਗ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੀਵਣ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵਣ ਦੇਵੇ ਬਦਲ, ਮਸਤਕ ਰੇਖਾ ਆਪ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਨਾਮ ਕੱਜਲ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਸੱਜਣ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਂਡੇ ਕਦੇ ਨਾ ਭੱਜਣ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਆਏ ਸੱਦਣ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਫਿਰੇ ਨਗਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੀਪਕ ਸਾਚੇ ਜਗਣ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚਾ ਸਗਨ, ਸਿਹਰਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਇਕੋ ਲਗਨ, ਪਰੀਤਮ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਚੁੰਮੇ ਪਦਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਲਾਏ ਲੇਖੇ, ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਫੇਰ ਵੇਖੇ, ਤੀਜੇ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਇਕੀ ਹਾੜ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਜਗਤ ਭਾਈ ਲੈ ਗਏ ਚੁੱਕ, ਜਗਤ ਮਸਾਣੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੀ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੁਖ ਵੇਖਣ ਲੁਕ ਲੁਕ, ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਹੇ ਪੁੱਛ, ਕਿਉਂ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਜੁਦਾਈਆ । ਭਾਈਚਾਰਾ ਕਰੇ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਲਹਿਣਾ ਜਗਤ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਛੋਟਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਗਿਆ ਰੁੱਸ, ਨਾਰ ਪਿਆਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਭੈਣਾਂ ਭਾਈਆਂ ਕੋਲੋਂ ਗਿਆ ਰੁੱਠ, ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਮਾਂ ਪਿਓ ਦਾ ਨਾਤਾ ਗਿਆ ਤੁੱਟ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਜਗਤ ਸੜਿਆ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵੜਿਆ, ਭੈ ਭੈ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਕੀਰਤਨ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਕਰੇ ਜਗ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਰਿਆ, ਮਰ ਜਨਮੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਮੁੱਕੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਤੁੱਠ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਆਪ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤਨ ਸਿਹਰਾ ਸੀਸ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਭਗਤਨ ਸਿਹਰਾ ਸੋਹਿਆ ਸੀਸ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲੱਗੇ ਜਗ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲੱਗੇ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ

ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਿਹਰਾ ਮੁਖ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਿਹਰਾ ਲੱਗੇ ਮੁਖੜਾ, ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਗਿਆ ਦੁੱਖੜਾ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਆਪ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਉਠ ਮੇਰੇ ਸੱਚੇ ਪੁੱਤਰਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਹੋਣਾ ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ, ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੁਕਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਿਸੇ ਨੁੱਕਰਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾਂ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਗੁਰਮੁਖ ਕਦੇ ਨਾ ਰੁੱਠੜਾ, ਹਰਿ ਰੁਠਿਆਂ ਆਪ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਚੌਥਾ ਸਿਹਰਾ ਸੀਸ ਬੰਧਨ, ਹਰਿ ਬੰਦਗੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਚੰਦਨ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਜਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਫੰਦਨ, ਫਾਂਦਨੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਮ ਸਤਿਗੁਰ ਘਰ ਆਪ ਦਵਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਘਰ ਹੋਇਆ ਜਨਮ, ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਮ, ਪਰਕਿਰਤੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਨ, ਬਰਨ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬਹਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਬਹਿਣਾ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦਰਸ਼ਨ ਨੈਣਾਂ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਕਹਿਣਾ, ਸੋ ਪੂਰਬ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਅੱਗੇ ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ ਦੇਣਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪੱਗ ਵਟੀ ਦਾ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਪੱਗ ਨਾਲ ਪੱਗ ਫੇਰ ਬੰਧਾਇੰਦਾ ।

ਇਕੀ ਸਿੱਖਾਂ ਚੜ੍ਹੇ ਬਰਾਤ, ਵਿਚ ਬਰਾਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣੀ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਉਤਮ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਣਿਆ ਸਾਕ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਪੱਤਣ ਮੇਲਾ ਇਕੋ ਘਾਟ, ਮਾਹੀ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਪੁਰਖ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰੱਖਣਾ ਯਾਦ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਸੁਣੇ ਫ਼ਰਯਾਦ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਮੌਲੀ ਤੰਦ, ਗਾਨਾਂ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਦਵਾਰੇ ਚੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੌਣਾ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੀ ਤੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗਈ ਹੰਢ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਤੰਦ ਮੌਲੀ, ਇਕੋ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਹਰਿਜੂ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਹਲਕਾ ਸਭ ਦਾ ਭਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਪੈਲੀ, ਧਰਨੀ ਬੈਠੀ ਨੈਣ

ਸਰਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵਿਆਹੇ ਬੋਲੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਚੁੱਕੇ ਆਪ ਡੋਲੀ, ਬਣ ਕਹਾਰ ਕੰਧ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਤੰਦ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਤੰਦ ਰੰਗ ਅਮੋਲਾ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਸੋਹਰੇ ਪਈਏ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰ ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਡੂਮ ਨਾਈ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਰੋਲਾ, ਸੁਨ ਸਮਾਧ ਸਰਬ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਧਾਮ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਦਲੇ ਚੋਲਾ, ਚੋਲੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਵਡ ਬਰਾਤੀ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਵਣ ਗਾਥੀ, ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬਣਿਆ ਨਾਤੀ, ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਔਖੀ ਘਾਟੀ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਬਾਕੀ, ਵਸਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਬਰਾਤੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਬਰਾਤੀ ਹੋਏ ਤਿਆਰ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲਾੜਾ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਜਿਸ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਇਕੀ ਹਾੜ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਪਰਨੋਣੀ ਸੁਲੱਖਣੀ ਨਾਰ, ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਓ ਭਗਤੋ ਬਣ ਬਰਾਤੀ, ਵਤਨ ਬੇਵਤਨ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਸਾਖੀ, ਸੋ ਸਾਖਿਆਤ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਭਾਖੀ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਬਣਿਆ ਸਾਖੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਲ ਅਵਲੜੀ ਬਾਂਕੀ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਵੇਖ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਦੂਲਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਓ ਵੇਖੋ ਦੂਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਸਤਕ ਹਾਰ ਫੂਲਾ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਕਦੇ ਨਾ ਭੂਲਾ, ਅਭੁੱਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਮਖੰਡ ਦਾ ਬਣੇ ਅਸੂਲਾ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਹੁਕਮ ਸਚ ਮਾਅਕੂਲਾ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਖ ਕੇ ਲਾੜਾ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਮਸਤਕ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਰਿਹਾ ਦਰਸਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸਿਆ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਸੁਹਾਇਆ ਮਕਾਨ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਵੇਲਾ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਵੇਖ ਦੂਲਾ ਹੋਏ ਖੁਸ਼, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਸਰਬ ਸਮਾਈਆ । ਰਸਨ ਬੋਲਣੇ ਹੋਈ ਚੁੱਪ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਲ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਰੁਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ

ਵਿਚੋ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਚੁੱਕ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਬਰਾਤੀ ਲਾਏ ਲੜ, ਗੁਰਮੁਖ ਲਾੜਾ ਵੇਖੇ ਖੜ, ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਲਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

★ ੨੨ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਗੁੜਗਾਉਂ ★

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਨੋਖਾ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਧੋਖਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਇਕ ਰਖਾਏ ਆਪਣੀ ਓਟਾ, ਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸੌਖਾ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਰਾਹੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਜਣਾਏ ਸੱਚਾ ਮੌਕਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਐਤਾ, ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਜਲਾ ਬਲਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਫੜਾਵੇ ਪੱਲਾ, ਸਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਕੇ ਝੱਲਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਝਲਕ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਇਕੋ ਮੱਲਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਾਚਾ ਘੱਲਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਅਗੰਮ, ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਖੇ ਜਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਚੰਨ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਬੰਨ੍ਹਣਹਾਰ ਗੋਸਾਈਆ । ਏਕਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕੰਨ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰ ਅੰਧ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਟੇ ਪੰਧ, ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੋਹਲਾ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਆਵੇ ਹਾਸਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕੀ ਖੇਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮੁੱਕਿਆ ਉਦਾਸਾ, ਉਦਾਸੀ ਵਿਚ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਘਾਟਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਕੇ ਕਟੇ ਵਾਟਾਂ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤਾਂ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੇਸ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਝੱਲ ਨਾ ਸਕੇ ਵਛੋੜੇ ਰਾਤਾਂ, ਰੁੱਤ ਰੁੱਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਓਠਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ, ਅਚਰਜ ਹਰਿ ਜੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਉਠਿਆ ਸੋਇਆ, ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਟੋਹਿਆ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਏਕਾ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਪੋਇਆ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੀਰ ਸੀਰ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਘਰ ਘਰ ਖੋਹਿਆ, ਮਮਤਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬੀਜ ਬੋਇਆ, ਸੋਹੰ ਬੂਟਾ ਲਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਢੋਇਆ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਨਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮੋਇਆ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਹੋ ਦਲੇਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚੁਕਾਇਆ ਮੇਰ ਤੇਰ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲਿਆਵਾਂ ਘੇਰ ਘੇਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਨਬੇੜ, ਮੇਰੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰਾਂ ਢੇਰ, ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਿਆਵਾਂ ਫੇਰ ਫੇਰ, ਫੇਰਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਨਰ ਹਰਿ ਸ਼ੇਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਭਬਕ ਲਗਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਮਿਹਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਬਲਹੀਣ, ਬਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਣ ਮਸਕੀਨ, ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਜਿਉਂ ਜਲ ਮੀਨ, ਝੱਲ ਨਾ ਸਕਾਂ ਰਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਪਰਬੀਨ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁਣ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਠ ਕੇ ਚਾਰੇ ਮੁਖ ਹੱਸ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਹੱਥ ਤਰਸੂਲ ਲੈ ਨੱਠ, ਪੰਧ ਮੁੱਕੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਪਰਗਟ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਦਵਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਵਣਜ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਅਗੰਮੀ ਰਾਸ, ਗ੍ਰਹਿ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਹੋ ਆਈਆ । ਜਰਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮਿਟੇ ਖਾਹਸ਼, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਦ ਜਣਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਤੁਹਾਡੀ ਬਣਤ ਦਿਤੀ ਬਣਾ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਸੋ ਅਖਵਾਈਆ । ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾ, ਸੰਬਲ ਇਕੋ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਰਾਹੇ ਦੇਵੇ ਪਾ, ਹਰਿ ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਲੋਕਮਾਤ ਚਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਨੱਯਾ ਲਏ ਚੜ੍ਹਾ, ਨੌਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤਟ ਕਿਨਾਰਾ ਪਾਰ ਕਰਾ, ਤੀਰਥ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ ਬਣ ਖੁਦਾ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਕਰ ਸੁਣ, ਦੱਸੇ ਭਗਵੰਤ, ਏਕੋ ਏਕ ਜਣਾਈਆ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਮਹੰਤ, ਮਹਿਮਾਂ ਅਗਣਤ ਗਣੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਖੇਲ ਵੇਖ ਅਨੰਤ, ਅਨੰਤ ਕਲਧਾਰੀ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਇਕੋ ਪੰਡਤ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਜੰਤ, ਜੀਵਣ ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਟੇ ਵਛੋੜਾ ਵਿਛੁੰਨੀ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਨਾਤਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਤੇਰਾ ਵੇਖੇ ਖੇੜਾ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਾਇਆ ਫੇਰਾ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਰਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆਏ ਨੇਰਾ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਕਰੇ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਡੋਰ ਪਤੰਗ, ਗੁਡੀਆ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਖੇੜਾ ਹੋਏ ਨਾ ਭੰਗ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਵਸਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕੋ ਚੰਦ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਸੋਹੰ ਛੰਦ, ਸੰਸਾਰ ਰੋਗ ਮਿਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਿਟੇ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਤ ਭਗਵੰਤ ਆਪ ਬਣਾਏ ਆਪਣੀ ਬਿੰਦ, ਸੁੱਤ ਅਨਾਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਗਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਬਾਹ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੋਦੀ ਸਾਚੀ ਬਹਿਣਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਦਰਸਨ ਨੈਣਾਂ, ਸਚ ਨੇਤਰ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ ਸੱਚੇ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਮੰਨਿਆ ਕਹਿਣਾ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਦੇਣਾ ਲਹਿਣਾ, ਫੜ ਫੜ ਝੋਲੀ ਰਿਹਾ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ ।

★ ੨੩ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਹਾੜ ਗੰਜ ਦਿਲੀ ਸ਼ਬਦ ਸਿੰਘਾਸਣ ★

ਸਿੰਘ ਆਸਣ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਜਾਣੇ ਲੇਖ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਸਦ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਾਣੇ ਰੇਖ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ

ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖੇਡਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਦੱਸੇ ਭੇਤ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਹੇਤ, ਦੂਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਰੁੱਤ ਬਸੰਤੀ ਰੱਖੇ ਚੇਤ, ਫਲ ਫੁੱਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੋਹਿਆ ਬੰਕ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਇਕ ਬੇਅੰਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਚ ਸਮਝਾਏ ਅਗੰਮੀ ਅੰਕ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਵਿਰਲੇ ਸੰਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਨਰ ਹਰਿ ਕੰਤ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਬੇਪਹਿਚਾਨ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਜਗਤ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਲਾਇਆ ਡੇਰਾ, ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਵਸਾਇਆ ਖੇੜਾ, ਬੰਕ ਦਵਾਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਚੁੱਕਿਆ ਝੇੜਾ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਕਰੇ ਨਬੇੜਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਚ ਚਲਾਏ ਰਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਬਣਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਏਕਾ ਰੰਗ ਦਏ ਰੰਗਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਦਏ ਸੁਣਾ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਹੱਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਈਆ । ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਦਏ ਤੁੜਾ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨਾਂ ਫੇਰਾ ਪਾ, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਆ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਰੇ ਢੋਲਾ ਲਓ ਗਾ, ਸੋਹੰ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਗਾਓ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੋਕੜੀ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਧਾਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ,

ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਜੈਕਾਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਮੰਦਰ ਅਪਾਰ, ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਠੰਡਾ ਠਾਰ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਘਰ ਘਰ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਅਗੰਮ, ਘਰ ਸਾਚੀ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਦਿਤਾ ਧੰਨ, ਸਚ ਖਜੀਨਾ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਏਕਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕੰਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਭਗਤ ਉਪਜਾਏ ਭਗਵਨ ਜਨ, ਜਨ ਜਨਨੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਤਨ, ਤਤਵ ਤਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਆਤਮ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਡੰਨ੍ਹ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਨ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਜਾਗੇ ਭਾਗ, ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮਿਟਿਆ ਦਾਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਇਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮਿਲਿਆ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਇਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਆਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਇਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਤਾਗ, ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਮਨਾਇਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਖਸ਼ੇ ਰਾਜ, ਲੋਕਮਾਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਲਾਡ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਲੱਥੀ ਉਡੀਕ, ਆਸ ਅਵਰ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਤਰੀਕ, ਤਾਰੀਖ ਅੰਤਮ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਨੀਤ, ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਸੀਤਲ ਧਾਰਾ ਇਕ ਵਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਵਾਦੀ ਸਤਿ ਧਰਮ ਚਲਾਏ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੌਣਾ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਚ ਮਸੀਤ, ਕਾਅਬਾ ਘਰ ਘਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਚਿਤਵਿਤ ਠਗੌਰੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਮੰਗੇ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਦੇਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਸੱਜਣ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਢਾਹਿਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ ਜਿਸ ਜਨ ਬਖਸ਼ੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹਰਿਜੂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਟਿਕਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਿਆ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਆਪੇ ਖੜਿਆ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਖੇਲ ਸਮਰਥ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਗਲ ਵਸੂਰੇ ਗਏ ਲੱਥ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਨੇੜ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਫੜਾਏ ਹੱਥ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ

ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਸਾਚਾ ਦੱਸ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪੀਓ ਰਸ, ਘਰ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਰਿਹਾ ਵਹਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੋ ਪਰਕਾਸ਼, ਘਟ ਘਟ ਦੀਪਕ ਰਿਹਾ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੋ ਪਾਠ, ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਾਏ ਗਾਥ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਮਿਲੇ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਰਗੁਣ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਖਸ਼ੇ ਓਟ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਪਿਆਨ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਹਾਏ ਤੇਰਾ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਵੱਜੇ ਚੋਟ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਾਏ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੇਰਾ ਲੱਥਿਆ ਆਲਸ, ਨਿੰਦਰਾ ਅਵਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਿਰਵੈਰ ਖਾਲਸ, ਹਰਿ ਖਾਲਸ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਬਣ ਕੇ ਸਾਲਸ, ਸਾਚੀ ਸਾਲਸੀ ਜਗਤ ਕਮਾਈਆ । ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਖਾਲਕ, ਖਲਕ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ, ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੁਣ ਲੈ ਮੀਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਦੀ ਤੇਰੀ ਰੀਤ, ਰਹਿਬਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਲਾਏ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਅਗੰਮੀ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਅਨਡੀਨ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕੇ ਪੀਠ, ਕਰਵਟ ਬਦਲੇ ਨਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਵੇ ਸਾਬਨ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ ।

★ ੨੩ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਮੇਜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਨੇ ਨਗਰ ਦਿਲੀ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਦਰ ਸੋਹਣਾ ਇਕ ਲਗਦਾ ਏ । ਗ੍ਰਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਬਹਿ ਕੇ ਸਯਦਾ ਏ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਦੀਪਕ ਜਗਦਾ ਏ । ਸਚ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸਦਾ ਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਮਿਉਂ ਰਸ ਇਕੋ ਚਖਦਾ ਏ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਹੱਸਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦੀ ਰੀਤੀ ਵੇਖ ਤੁਠਦਾ ਏ । ਪਿਛਲੀ ਬੀਤੀ ਆਪਣੀ ਦੱਸਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪੇ ਰੱਖਦਾ ਏ । ਗੁਰਮੁਖ ਦਵਾਰ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਪਕ ਬਲਾ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਰਲਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ

ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟੇ ਸੱਲਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕੋ ਘੱਲਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਦਵਾਰਾ ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ, ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਵਡਿਆਈ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗੜ੍ਹ ਤੇੜ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਪੰਡਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਦਵਾਰ ਸੋਹਣਾ ਚੰਗਾ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਬਹੁ ਬਿਧ ਰੰਗਾ, ਬਿਹਤਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਅਨੰਦਾ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਉਚ ਮਹੱਲ ਸਾਚਾ ਡੰਡਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦਾ ਪਾਰ ਕੰਢਾ, ਕੰਢੀ ਪੱਤਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਾ ਸਾਚਾ ਛੰਦਾ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਬੰਦਗੀਉਂ ਬਣਾਏ ਆਪਣਾ ਬੰਦਾ, ਬੰਦਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਕੂੜਾ ਗੰਦਾ, ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਦਾ ਸੰਗਾ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਦਵਾਰ ਉਚ ਮੁਨਾਰ, ਉਚੇ ਉਚ ਉਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਬੰਕ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਪੰਥ ਜਣਾਏ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਘਾਟੀ ਇਕੋ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਦਾ ਗਿਆ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਕਰ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਨਹਿ ਪੁਨਹਿ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਦੋਏ ਦੋਏ ਜੋੜ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਛਾਰ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਗੁਣ ਲਏ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਹਕਲੰਕਾ ਨਾਉਂ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਭਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਜਣ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਮਾਤ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਹਨ ਲਾ ਪਾਰ, ਪਾਬਰ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਬੰਸਰੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਰੰਗ ਗੂੜ੍ਹਾ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹਾ, ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਧੰਦੇ ਲਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇਵੇ ਜੋਤੀ ਨੂਰਾ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਹੁੰਝੇ ਕੂੜਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਸਰਬ ਧੁਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਪੈਂਡਾ ਮੇਟੇ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਦੂਰਨ ਦੂਰਾ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਹੱਲ ਵਸਾਏ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਏ ਡੇਰਾ, ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾ ਵਾਲੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜਨ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜਾ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਮਾਰੇ ਵਾਜਾ, ਨਾਦ ਧੁਨ ਰਾਗ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਫਿਰੇ ਭਾਜਾ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਤੇਰਾ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਘਰ ਵੱਡਾ ਵਡ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋਂ ਕੀਤਾ ਅੱਡ, ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਮ ਦਵਾਰ ਦੀ ਧਰਮੀ ਹੱਦ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬਹੇ ਸਜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਦੱਸ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਵਸ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਾਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਕਰੇ ਪੂਰੀ ਆਸ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸਾਂ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਘਰ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਘਰ ਵਸੇ ਗੁਰਮੁਖ, ਮੁਖ ਉਜਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖੇ ਭੁੱਖ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮਿਟੇ ਦੁੱਖ, ਨਾਤਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਪੇ ਪ੍ਰਭ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਪੈਡਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਦਵਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਇਆ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਜੇਹਾ ਹੋਇਆ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਬਲੋਇਆ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਚੁਕਾਈਆ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇਵੇ ਢੋਇਆ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬੀਜ ਇਕੋ ਬੋਇਆ, ਫਲ ਫੁੱਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਘਰ ਗੁਰਮੁਖ ਵੜਿਆ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਮੁਖ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਵਿਚੋਲਾ ਆਪੇ ਬਣਿਆ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

★ ੨੪ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰੇਸ਼ਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਰਠ ਛਾਉਣੀ ★

ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਵੇਖ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਜੰਣ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨੌਜਵਾਨ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਬਲ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨ, ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਸਾਚੀ

ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਅਨੁਭਵ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਪਰਧਾਨ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਵੇ ਆਣ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਵੇਖ ਭਗਵਾਨ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗਾਇਣ ਗਾਣ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਸੰਤ ਸਾਚੇ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮਸਤਕ ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਲਾਣ, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਨੱਚੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤੇਰਾ ਗੋਦੇ ਰਹੇ ਗਾਨ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਵੇਖ ਭਗਵੰਤ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗਾਵਣ ਏਕਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਘਟ ਘਟ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਸੂਰਬੀਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ, ਗਹਿਰ ਗਵਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰੀਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਬਸਤਰ ਭੂਸ਼ਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲੀਰ, ਚੋਲਾ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਕੰਮ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚਾ ਵਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਮੇਲਾ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੰਨਣ ਘੜਨ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਆਵੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਗੰਮਾ ਆਏ ਪੜ੍ਹਨ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਏ ਵਰਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੁਹਾਏ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੋਅ

ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਗਿਆਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਨੂਰ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਬਿਨ ਜਬਾਨ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹਰਿ ਜੂ ਚੜ੍ਹ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਵਖਾਏ ਡਰ, ਭੈ ਭੈ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚੋਟੀ ਜੜ, ਮਧ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮਰ, ਜੀਵਣ ਮਰਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਤਖ਼ਤ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਤਖ਼ਤ ਹਰਿ ਸੁਹੰਜਣਾ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਣਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਾਏ ਸਾਚਾ ਮਜਨਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ ਨੇਤਰ ਪਾਏ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨਾ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਾਏ ਸਾਚਾ ਸੱਜਣਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕੋ ਜਗਣਾ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਥਾਂ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਬਣ ਸਹਾਈ ਦੇਵੇ ਸਿਰ ਠੰਡੀ ਛਾਂ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਜਗਤ ਕਾਂ, ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਆਪ ਉਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਾਹਿਬ ਸੋ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਲੋ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਜੇਹਾ ਆਪੇ ਹੋ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਮੋਹ, ਮੁਹੱਬਤ ਸਰਗੁਣ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਵੇ ਛੋਹ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇਵੇ ਢੋਆ ਢੋ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਦੇਵੇ ਚੋ, ਅਨਰਸ ਆਪਣਾ ਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲਵੇ ਖੋਹ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਹਦਾ ਰਿਹਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਗਿਆਨ, ਅੰਕ ਅੰਕ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਰਹਿਬਰ

ਇਕੋ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਕਰਤਾਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਾਲ ਵਿਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਸਯਦਾ ਕਰ ਕੇ ਬਣਦੇ ਗਏ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਵਸਾਏ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਮਹਿਫਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲਾ, ਉਚੇ ਉਚ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੁਗ ਜੁਗ ਘੱਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਫੜੌਂਦਾ ਰਿਹਾ ਪੱਲਾ, ਸਾਚੀ ਪੱਲੂ ਗੰਢ ਬੰਧਾਈਆ । ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਆਪੇ ਰਲਾ, ਹਰ ਘਟ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਆਪੇ ਖਲਾ, ਚੋਬਦਾਰ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਅਥਾਹ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸਲਾਹ, ਸਲਾਹਗੀਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਾਵੇ ਆ, ਲੋਕਮਾਤ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਬਣੇ ਗਵਾਹ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਗਤ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਗਏ ਸੁਣਾ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਸਰਬ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਜਾਏ ਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਹਸਤ ਕੀਟਾਂ ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਰਾਉ ਰੰਕਾਂ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਥਾਂ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਖਾਏ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਤ੍ਰੈਭਵਣ ਧਨੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਜਣਾਏ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਦੇਵੇ ਮੋਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਰਿਹਾ ਸੋਚ, ਜਗਤ ਚਾਂਦਨਾ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਰੱਖਦੇ ਰਹੇ ਓਟ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਘਨਕਪੁਰ ਵਾਸੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜਣਾਏ ਧੁਰ ਦੀ ਸਾਖੀ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਬਾਕੀ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕੀ, ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਬਣ ਕੇ ਸਾਕੀ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਨਾਮ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਚੜ੍ਹਾਏ ਅਗੰਮ ਰਾਕੀ, ਸ਼ਾਹਸਵਾਰਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਏਕੰਕਾਰ, ਏਕਾ ਏਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਸੰਸਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ ।

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਆਕਾਰ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਚੰਮ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ। ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਆਪ ਸੁਣਾਏ ਸੁਣਾਵਣਹਾਰ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਰਾਉ ਰੰਕਾਂ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਨਾਮ ਵੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਬੋਲਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦੇਏ ਨਿਵਾਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਯਾਰ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਨਿਵਾਰ, ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਭਵ ਸਾਗਰ ਕਲਜੁਗ ਦੇਵੇ ਤਾਰ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਏਕਾ ਬਖਸ਼ੇ ਨਾਮ ਅਧਾਰ, ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ। ਜਗਤ ਬਸੰਤਰ ਕਰੇ ਠੰਡੀ ਠਾਰ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਦੇਵੇ ਵਾਲ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਦੇਏ ਪਿਆਲ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਪਿਆਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਮਾਰੇ ਮਾਰ, ਚਿਤਰਗੁਪਤ ਨਾ ਲੇਖਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਪੇ ਚੜ੍ਹ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਉਠਾਏ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸੇ ਜਾਪ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਮੇਟੇ ਪਾਪ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋੜੇ ਸਾਕ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੰਧ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਸਾਚੇ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਧੋਵੇ ਦਾਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚੀ ਆਵਾਜ਼, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਾਏ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ। ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਜਣਾਏ ਪਰਸੰਗ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹੇ ਅਨੰਦ, ਘੜੀ ਪਲ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੰਡ, ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨੰਗੀ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੰਡ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੂਰੀ ਚੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਗੀਤ ਗਾਏ ਨਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਝਗੜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖੇ ਪ੍ਰਭ, ਵੇਖਣਹਾਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਏ ਲੱਭ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ। ਜਗਤ ਦਵਾਰਾ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹੱਦ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਧੁਨ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ

ਨਦ, ਅਨਹਦ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਸਾਚੇ ਹੁਜਰੇ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਮਹਿਰਾਬ ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਛੰਦ ਸੁਣਾਏ ਸਦ, ਹਰਿਜਨ ਸਦ ਸਦ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਨੌਂ ਦਵਾਰੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਭਗਵਨ ਮੀਤਾ ਮਿਤਰ ਪਿਆਰਾ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਦੇਵੇ ਨਿਜ ਦੀਦਾਰਾ, ਨੈਣ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲਾਈਆ । ਨੂਰ ਮਾਰੇ ਚਮਤਕਾਰਾ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਸੂਰਯਾ ਚੰਦ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸ਼ਰਮਸਾਰਾ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਬੰਕ ਦਵਾਰਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੀਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਹੋ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਖੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਇਕ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਅਗੰਮੀ ਗੀਤ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਗੀਤ ਇਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਗ੍ਰਹਿ ਆਵੇ ਦਿਸ, ਨਿਜ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਕਰਵਟ ਲੈ ਜੋ ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕਰ ਪਿਠ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਦਿਖਲਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਜਗਾਏ ਆਪ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਵੜ, ਔਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭੁੰਘੀ ਭਵਰੀ ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਲਏ ਫੜ, ਨਾਮ ਹਲੂਣੇ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਉਠ ਸਵਾਣੀ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹ, ਪ੍ਰਭ ਹਾਣੀ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਘਰ ਵੇਖ ਕੰਤ ਕੰਤੂਲ ਅਗੰਮੀ ਵਰ, ਦੂਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਫੜ ਲੜ, ਕੰਨੀ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਗੰਢਾਈਆ । ਸਚ ਰੰਗੀਲੇ ਡੋਲੇ ਚੜ੍ਹ, ਕਹਾਰ ਬਣਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਹੱਲ ਅਗੰਮ ਆਪਣੇ ਵੜ, ਕਿਉਂ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਲੈਣ ਆਇਆ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਵਰ, ਜਗਤ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਵਾਣੀ ਚੜ੍ਹੇ ਚਾ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਲਾ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾ, ਕਾਇਨਾਤ ਨਾਤਾ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਾਬਤ ਈਮਾਨ ਲਏ ਰਖਾ, ਇਸਮ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਕਟੇ ਭੁੱਖ ਨੰਗ, ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਬਣਿਆ ਹੰ, ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰਾ ਚੰਨ, ਮੈਂ ਕਿਰਨ ਰੂਪ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਹੋਈ ਅੰਧ, ਨਜ਼ਰ ਕੁਛ ਨਾ ਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਕੇਤੀ ਚੋਲਾ ਹੰਡਾਇਆ ਗੰਦ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਬਿਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਠੰਡ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਈ ਹੰਡ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਕੱਟ ਕੇ ਆਏ ਪੰਧ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣਾ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖ ਮੁਕੋਣਾ, ਬਾਕੀ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜੋਣਾ, ਜੁੜਿਆ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਨਿਭੋਣਾ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਘੋੜ ਗੁਰਮੁਖ ਚੜ੍ਹੋਣਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਘੋੜਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਐਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਲਹਿਣਾ ਪਾਏ ਝੋਲੀ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਏ ਡੋਲੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਾਹ ਵਿਚ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੰਦ ਬੱਧਾ ਮੌਲੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਵਣ ਰੌਲੀ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਘਰ ਵਸੋਣਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕੋਣਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਾ ਪੰਧ ਕਟੋਣਾ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰਲੋਣਾ, ਜਨ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਕੁੰਡਾ ਲੋਹਣਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਗਲ ਇਕੋ ਗੌਣਾ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਹਰਿ ਵਧਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਹਰਿ ਰਾਹ ਦਰਸੋਣਾ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਵਡਿਐਣਾ, ਸਚਖੰਡ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗੋਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਸੁਹੋਣਾ, ਪੰਚਮ ਮੁਖ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਐਣਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਇਕੋ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਏਕਾ ਦੂਆ ਭੇਵ ਚੁਕੋਣਾ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਭਗਤ ਮਿਲਾਵਾ ਸਚਖੰਡ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਰਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੁੱਕੇ ਵੰਡ, ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਈ ਦੰਡ, ਚਿਤਰਗੁਪਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਜਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਦਰ ਅਲੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਈਆ । ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਵੇ ਸੰਗ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਭਗਤ ਭਗਤ ਕਬੀਲਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਣ ਵਸੀਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਦਲੀਲਾ, ਦਿਲਬਰ ਦਿਲਦਾਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲੰਘਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਇਕ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਨਾਲ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਜਗਤ ਦਲਾਲੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਪਾਰ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਿਰ ਰੱਖ ਹੱਥ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਕੇ ਵੱਖ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਕੰਤ ਭਤਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰੀ ਆਪ ਪਰਨਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਫੂਲਨ ਸੋਹਣਾ ਹਾਰ, ਕਲੀ ਕਲੀ ਨਾਲ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਲੈ ਕੇ ਜਾਵੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਦਏ ਬਹਾਲ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਭਾਲ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਗੰਮ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਬੇੜਾ ਆਪੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਬਣ ਮਲਾਹ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕੋ ਧੰਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਏ ਮੰਨ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਹੋਏ ਮਿਲਾਵਾ ਕਾਇਆ ਤਨ, ਘਰ ਸਾਚੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਕਰੇ ਪਰਮਾਤਮ ਧੰਨ, ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਆਤਮ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਰਬ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਇਕ ਜਹੂਰ, ਜਾਹਰ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੫ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਖਤੌਲੀ ★

ਗ੍ਰਹਿ ਮੇਲਾ ਮਨੋਹਰ ਮੁਕੰਦ, ਲਖਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਗਾਇਆ ਛੰਦ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਏ ਗੰਢ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਪਕ ਚੰਦ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਵਾਮੀ ਠਾਕਰ ਮੇਟੇ ਪੰਧ, ਜਨਮ ਅਜਨਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਭੀਤਰ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਘਰ ਮੇਲਾ ਹਰਿ ਸੱਚੇ ਕਾਹਨ, ਬੰਸਰੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲੇ ਰਾਮ, ਰਘੁਪਤ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਘਨਘੋਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾਏ

ਸ਼ਾਮ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਧ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ, ਨਾਮ ਇਕੋ ਰਸ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਵਸੇ ਗਰਾਮ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਠਾਕਰ ਦਵਾਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੁਖਆਸਣ ਬੈਠ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਜਗ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਗਿਆਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਚਰਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਮਿਲੇ ਕਾਹਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੰਤੂਹਲ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਤੰਦ ਡੋਰੀ ਮਾਲਾ ਫੂਲ, ਸੁਗੰਧੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਭਰਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਭੂਲ, ਭੁੱਲਿਆਂ ਲਾਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਪੇਖੇ ਸੰਕਰ ਹੱਥ ਲੈ ਤ੍ਰਿਸੂਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਚੁਕਾਵਣਹਾਰਾ ਮੂਲ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । - - -ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਦਾ ਸਵਾਮੀ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੜ੍ਹਾਏ ਸਚ ਕਹਾਣੀ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਾਏ ਉਠਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਉਠੇ ਕੂੜੀ ਜਾਗ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਉਪਜੇ ਇਕ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰਾਗੀ ਰੂਪ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬੁਝੇ ਆਗ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋ ਦਾਗ, ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਸਵੱਛ ਸਰੂਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਚਿਰਾਗ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੇਲਾ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਹੋਇਣ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗ, ਵਡਭਾਗੀ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨੇਰਨ ਨੇਰੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਲਾਭ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਮੋਹਣ ਮਾਧਵ ਮਾਧ, ਮਧਰ ਪੁੰਨ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਮਾਰੇ ਨਾਮ ਆਵਾਜ਼, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਰੰਗ ਰੰਗ ਅਮੋਲਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੜ੍ਹਾਵਣਹਾਰਾ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਵਿਚੋਲਾ, ਸਰਗੁਣ ਬੰਧਨ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਵੜ ਕੇ ਗਾਏ ਢੋਲਾ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਸੱਚਾ ਬੋਲਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਚੁੱਕੇ ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਣ ਸੁਹਾਗੀ ਸੋਹਲਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੨੫ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੇਜ ਭਾਨ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਅੰਬਾਲਾ ਛੋਣੀ ★

ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ਾਹ ਸਿਕਦਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ ।

ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਘਰ ਠਾਂਡੇ ਅਲਖ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਵਡ ਬਲਕਾਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਮੁਨਾਰ, ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਮੁਰਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੂਰ ਪ੍ਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਇਕ ਮਹਾਨ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਏ ਆਣ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਭਿਛਿਆ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਅਗਣਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬੇਅੰਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਏਕਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਦੀਨਾਂ ਬੰਧ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜੋਤ ਜਲਾਲ, ਜਲਵਾ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸਵਾਮੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਵਸਾਏ ਏਕ, ਏਕਾ ਏਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬਹੁਬਿਧ ਭਾਂਤ ਅਨੇਕ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰਨਹਾਰਾ ਭੇਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਇਛਿਆ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਨਨੀ ਜਨ ਬਣ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਇਕੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਆਧਾਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਬਿਰ ਘਰ ਬੰਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਆਪ ਕਵਾੜ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਛੋਟਾ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਅੰਦਰ ਵਾੜ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਬੰਧਾਇੰਦਾ ।

ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਵਸਣਹਾਰ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਥਿਰ ਘਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਦੇ ਵਰ, ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਜਾਣਾ ਪੜ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਲੈਣਾ ਪੜ੍ਹ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮਰ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕ ਵਖਾਏ ਸਰੋਵਰ ਸਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾਲ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਉਚੇ ਉਚ ਪੌੜੇ ਜਾਣਾ ਚੜ੍ਹ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਖੜ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਸਾਹੋ ਭੂਪੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਾ ਚੋਟੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜੜ੍ਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਥਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਵਡ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ, ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਹੋ ਭੂਪ ਵਡ ਰਾਜਨ ਰਾਜਾ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਨਾਤਾ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ, ਬਾਲਕ ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਇਕੋ ਜ਼ਾਤਾ, ਅਜ਼ਾਤੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਸਚ ਦਵਾਰ ਸ਼ਬਦੀ ਇਹਾਤਾ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕੋ ਪੁਰ ਦੀ ਗਾਥਾ, ਇਕੋ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਇਕੋ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਇਕੋ ਹਰਸ ਹਵਸ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਇਕੋ ਏਕੰਕਾਰ ਵਸੇ ਪਾਸਾ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਕੋ ਆਦਿ ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇਵੇ ਭਰਵਾਸਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਪੂਜਾ ਪਾਠਾ, ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਇਕੋ ਹਾਟਾ, ਇਕੋ ਵਣਜ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁਤ ਸ਼ਬਦ ਸਚ ਦੁਲਾਰੇ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਅਸਬਲ ਸੋਹਣ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ, ਥਿਰ ਘਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਰ ਉਜਿਆਰੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵੇਖਣਹਾਰੇ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੁਣ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਖ ਜਣਾਇਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਤੇਰੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਆਦਿ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਇਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੱਸੇ ਅਗੰਮ ਅਹਿਵਾਲ, ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਰਿਹਾ ਵਡਿਆਇਆ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਿਆ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲੈਣਾ ਚੁੱਕ, ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਸਖਾਈਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਵੇਖਾਂ ਸੋਹਣੀ ਰੁੱਤ, ਰੁਤੜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਾਚੀ

ਕੂਟ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਪੰਜ ਤਤ ਬੁੱਤ, ਤੈਗੁਣ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਅੰਦਰ ਜਾਵਾਂ ਲੁਕ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਵਾਂ ਉਠ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰੇ ਜਾਣਾ ਤੁਠ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਕੁਛ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇਣੀ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਇਕ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਆਪਣੀ ਜਾਤੀ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਦਾਤੀ, ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬੈਠ ਇਕਾਂਤੀ, ਅਕਲ ਕਲ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਾਲ ਅਵਾਣੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ੀ, ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਆਸ਼ੀ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਵਾਂ ਰਾਸ਼ੀ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਤੇਰਾ ਨਾਚ ਨਚਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਆਸ਼ੀ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਖੇਲ ਖੇਲ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਤੇਰੀ ਗੰਢ ਪਵਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਤੇਰਾ ਪਰਸੰਗ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਰਾਗ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸ਼ੀ ਤੇਰੀ ਵੰਡ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਅਨੰਦ, ਤਤਵ ਤਤ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰਾ ਛੰਦ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਾਚਾ ਰੰਗ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਮੰਗ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸ਼ੀ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਕਾਤਬ ਇਕੋ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਖੇਲ ਖੇਲ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਗੰਢ ਪਵਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਜਗਤ ਪਿਆਰ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਬੰਧ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਖੇਲੁ ਕਵਾੜ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨੂਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਸਤਿ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਸੱਚੇ ਘਰ ਬਾਰ, ਇਕ ਦਸ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖ ਵਿਚਾਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣਾ ਸੁਤ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਰੁੱਤ ਸੋਹੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਲੇਖ ਲਿਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਸਾਖਿਆਤ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਗੀ ਤੋੜਾ ਸੀਸ ਦਸਤਾਰ, ਸਸਤਰ ਬਸਤਰ ਇਕ ਸਜਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰਾ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਸਵ ਇਕੋ ਇਕ ਦੌੜਾਵਾਂਗਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ

ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਇਕੋ ਡਗਮਗਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਤੇਰਾ ਕਰਾਂ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਖੜ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬਣੇ ਮੇਰਾ ਮਲਾਹ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਸਤਿ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੇਵਾ ਲਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਵੰਡਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਆਪ ਗੋਸਾਈਆ । ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਤੀਰ ਚਮਕਾ, ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤੀਰ ਤਰਕਸ਼ ਕਮਾਨ ਟੰਕ ਹੱਥ ਉਠਾ, ਭੱਥਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਏ ਲਗਾ, ਅਣਿਆਲਾ ਤੀਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲਾਂ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਮੰਗੇ ਆਦੇਸ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਰੇ ਵੇਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਭੇਖ ਅਵੱਲੜਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੇਖ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਔਲੀਏ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਕੁਤਬ ਗੌਸ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਰੇਖ, ਧੁਰ ਦਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਘਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਾਇਆ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਫੜ ਕੇ ਦਸਮ ਦਵਾਰੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ, ਸੋ ਲੇਖਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ ਦੱਸੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰੇ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਮੀਤ, ਹਰਿ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚਲਾਏ ਇਕੋ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਸਵਾਮੀ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰੀਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ

ਦੁਰਾਡਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰੇ ਠੀਕ, ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਾਕ ਭਵਿਖਤ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਤਰੀਕ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਸੀਸ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਰਾਜ ਰਾਜਨ ਦੇ ਜਹਾਨ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚਾ ਨੀਚਾ ਰਾਉ ਰੰਕਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਸੁੱਤਾ ਰਿਹਾ ਦੇ ਕਰ ਪੀਠ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਪਣੀ ਕਰਵਟ ਆਪ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੁਣਾਏ ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਜਣਾਏ ਸਚ ਮਸੀਤ, ਹੁਜਰਾ ਹੱਕ ਹੱਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਗਾਏ ਗੀਤ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਭੀਖ, ਭਿਖਿਆ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਲੈਣੀ ਸੀਖ, ਦੂਜੀ ਪੱਟੀ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਸਵਾਮੀ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਨ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਨ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਕਰੇ ਭੋਗ ਬਲਾਸਨ, ਭਸਮੜ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਨ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪਣੀ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਕਰੇ ਖੇਲ ਬਣ ਦਾਸੀ ਦਾਸਨ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਆਪਣੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਘਾਟਨ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਆਨ ਬਾਟਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਾਤ ਗਰਭ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਚੰਦ ਇਕੋ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਬਾਤਨ, ਬੈਤੁਲਮੁਕੱਦਸ ਇਕੋ ਧਾਮ ਵਖਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਮਰਸਦ ਹੋਵੇ ਸਾਬਨ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਅਨਾਦ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਰਚਨਾ ਅਨੇਕ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧਰੇ ਭੇਖ, ਜਨਨੀ ਜਨ ਮਾਤ ਪਿਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਬਣ ਹਿਤਕਾਰੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਦੂਤ ਦੇਵੇ ਭੇਜ, ਘਰ ਘਰ ਸਦਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲੇ ਕਾਹਨ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਆਣ, ਲਹਿਣਾ

ਦੇਣਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਭਗਤੀ ਦਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਭਗਵਨ ਦਇਆ ਕਮਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਜਾਪ, ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਵੱਖਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਤੀਨੋ ਤਾਪ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਰਿਹਾ ਢਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟਾਵਣਹਾਰਾ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣ ਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਆਪ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜਪੇ ਸੋਹੰ ਜਾਪ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਰਨਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕੋ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਪਰਤੱਖ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਚਰਨੀ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਮਸਤਕ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਉਪਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਦੇ ਸੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਗਾਵਣ ਗਥ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਏਕਾ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਘੜੂਆਂ ਅੰਬਾਲਾ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਵਡ ਬਲਵਾਨਾ, ਬਲਧਾਰੀ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਪਰਧਾਨਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਇਛਿਆ ਕਰ ਪਰਵਾਨਾ, ਭਿਛਿਆ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਸਚ ਮਕਾਨਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਏਕਾ ਏਕ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਪੇ ਲਏ ਵੇਖ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਧਰ ਧਰ ਭੇਖ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ,

ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਬੇਅੰਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਆਪੇ ਬਲਾ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਾਚਾ ਘੱਲਾ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਫੜੇ ਆਪੇ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਸੋਭਨੀਕ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੂਸਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਸ਼ਰੀਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਵਸਣਹਾਰਾ ਠੀਕ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾ ਤਾਰੀਕ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੇਵੇ ਹਰਿ ਜੂ ਮਾਣ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਜੋਬਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਦਵਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਕਾਰ ਕਮਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵਡ ਵੱਡਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਬੇਅੰਤ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੱਯਾ ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਬ, ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ ਆਦਿ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਇਕੋ ਨਾਦ, ਅਨਾਦੀ ਏਕਾ ਏਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਸਵਾਮੀ ਹੋ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਚਖੰਡ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗਾਏ ਗੀਤ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਦੋਏ ਜੋੜ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਰਿ ਜੂ ਮੋਰ, ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਲੋੜ, ਤੇਰੀ ਆਸ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਡੋਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਸਣਾ ਸੰਗ, ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗ,

ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਚੰਦ, ਸਾਚੀ ਕਿਰਨ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਹੋ ਅਧੀਨ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਲਾ ਜਿਉਂ ਜਲ ਮੀਨ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਠਾਂਡਾ ਸੀਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਤੇਰੀ ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਦੇ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਤੇਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਪਰਗਟਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਗਣਤ ਅਗਣਤ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਮਾਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਸਾਏ ਆਣ, ਸਾਚਾ ਜੋੜਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਮੇਰਾ ਬਲਵਾਨ, ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਥਿਰ ਘਰ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੂਰਬੀਰ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੱਚਾ ਬਲਕਾਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਤੇਰਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਥਿਰ ਘਰ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਾਰ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਮਹੱਲ ਇਕ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮਹੱਲ ਵਸਾਏ ਪ੍ਰਭ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਵਖਾਏ ਸਾਚੀ ਹੱਦ, ਸ਼ਬਦੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੱਜੇ ਨੱਦ, ਅਨਰਾਗੀ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲੱਭ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਜਣਾਏ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬਖਸ਼ੇ ਟੇਕ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਭੇਟ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ

ਭੇਜ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਹੰਡਾਏ ਅਗੰਮੀ ਸੇਜ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਰੰਗ ਅਮੋਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਬਦਲੇ ਚੋਲਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬੋਲੇ ਢੋਲਾ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਸੇਵ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਕਰੋਣਾ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜੋਣਾ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਬੰਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਨੌਂ ਦਵਾਰ ਜਗਤ ਬੰਧਨ ਪੌਣਾ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਆਪ ਵਡਿਐਣਾ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਰਾਹ ਵਖੋਣਾ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦਰ ਸਾਚੇ ਆਪੇ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਭਰੋਣਾ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਆਪ ਟਿਕੋਣਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਡਗਮਗੋਣਾ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨੋਣਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਲੋਹਣਾ, ਸਾਚੀ ਹਾਟੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਖੋਣਾ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੋਇਆ ਹਲੋਣਾ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਢੋਲਾ ਗੋਣਾ, ਅਨਹਦ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਆਪ ਬਣੋਣਾ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਮਾਣ ਵਧੋਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਮਾਣ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਆਪ ਹੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਪੜਦਾ ਓਹਲਾ ਸਰਬ ਤਜਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਭਗਤ ਸੱਚਾ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਬੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਨਮੋਲਾ ਆਪ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਆਪ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਬਣਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ ਇਕ ਵਸਾਏਗਾ । ਪੰਚਮ ਝੋੜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਡੇਰਾ, ਘਰ ਘਰ ਆਪ ਲਗਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਪਾਵੇ ਫੇਰਾ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਰੂਪ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ, ਗੁਰ ਇਕੋ ਏਕ ਏਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਘਰ ਆਪ ਵਸਾਏ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਮਾਣ ਦੇਵੇ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ,

ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਧੁਨ
 ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਧੁਰ ਦੀ ਕਾਰ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਵੇਖ
 ਵਖਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਸੋ ਸਚਖੰਡ
 ਵਖਾਈਆ । ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਭਗਤ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਬੁੰਦ ਰਕਤ, ਰਤੀ
 ਰਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਆਏ ਪਰਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਹੋ ਕੇ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਨਧੜਕ,
 ਭੈ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਜਾਏ ਅਟਕ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਹਰਿਮੰਦਰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਅਨਡੀਠ, ਦਿਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ
 ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕਰ ਪੀਠ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰਵਟ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਾਚਾ ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣੀ
 ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਰਬ ਸਵਾਮੀ ਬਣੇ ਪਿਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਲੱਖ
 ਚੁਰਾਸੀ ਜਾਏ ਜਿਤ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਸਤਿਗੁਰ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਸਚ
 ਪਸਾਰਾ, ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਇਕ ਉਜਿਆਰਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਠੰਡਾ ਰਸ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਹਰਿ ਜਣਾਈਆ ।
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਾਹ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਮਾਰਗ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਗਏ ਥੱਕ, ਪੌੜੀ ਪੌੜਾ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ ।
 ਸਾਹਿਬ ਸਰਨਾਈ ਗਏ ਢੱਠ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਹੱਕ ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਮਹਿਰਾਬ ਦੂਜੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ
 ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਕਾਅਬੇ ਹਜ਼ਰਤ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਹਜ਼ੂਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ
 ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਦਸਤਗੀਰ,
 ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਸਾਚਾ ਪੀਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕੱਟਣਹਾਰਾ ਸ਼ਰਾ ਜੰਜੀਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ
 ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਬਦਲਣਹਾਰ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਕੱਟਣਹਾਰਾ ਭੀੜ, ਔਖਾ ਪੰਧ
 ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਖੰਡਾ ਤੀਰ ਨਾਮ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ, ਭੱਥਾ ਇਕੋ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠਾ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ ।
 ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਨਾ ਹੋ ਦਿਲਗੀਰ, ਦਿਲਬਰ ਇਕੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਸੁਹਾਏ ਮਹਿਬੂਬ, ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਉਚ ਅਰੂਜ,
 ਅਰਸ਼ ਫ਼ਰਸ਼ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਮਹਿਫੂਜ਼, ਮਜ਼ਲਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਹਦੂਦ,

ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰੀ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਸੂਝ, ਸੁਜਾਨ ਪੁਰਖ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਦਵਾਰਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਕਰ ਪਿਆਰਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਤਤ ਕਰ ਪਿਆਰਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਵੇਖ ਵਧਾਈਆ । ਸੋ ਮੰਦਰ ਸੋਹਿਆ ਠਾਕਰ ਦਵਾਰਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਹਰਿਜੂ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਧਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਰੰਗ ਵੇਖ ਅਨੋਖਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਨਾ ਦੇਵੇ ਧੋਖਾ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਸਾਚੀ ਓਟਾ, ਓਟ ਇਕ ਅਕਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰੇ ਲਾਏ ਚੋਟਾਂ, ਅਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਨਾਨਕ ਧਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਜਗੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰਿਆ ਠੰਡਾ ਠਾਰ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ , । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਗੀਤ ਅਲਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਹਿਆ ਬੰਕ ਦਵਾਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਵੱਜੀ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਪਿਆਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਏਕਾ ਏਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੋਲ ਤਮਾਸ਼, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦਾਸ, ਬਣ ਦਾਸ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕਰ ਆਸ, ਸੰਤਾਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਵੇਖ ਵਧਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਭਵਰੀ ਡੂੰਘੀ ਕਵਰੀ ਵੇਖੇ ਮਾਰੇ ਝਾਤ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਨਾਉਂ ਅਮੋਲਾ, ਹਰਿ ਅਮੁਲੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਤੋਲਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਤੋਲ ਤੁਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਅਡੋਲਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾ ਕੋਇ ਡੁਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੱਸਦਾ ਰਹੇ ਢੋਲਾ, ਸੋਹਲਾ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬਦਲਦਾ ਰਹੇ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਆਪ ਲਿਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰ ਕਰ ਜਾਣ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕੂਕ

ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਅੰਧਿਆਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੱਠ ਸੱਠ ਤੀਰਥ ਹੋਣ ਖਵਾਰ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਦੁਆਰੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਹਿਰਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਵਿਹਾਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਸਭ ਦਾ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਸੁਣ ਲਾ ਕੰਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੋਲੋਂ ਖੁੱਸੇ ਨਾਮ ਧਨ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਏ ਅਗੰਮੀ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਨੱਯਾ ਨੌਕਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਲੋਹਣਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ, ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਢੋਲਾ ਗੋਣਾ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਸੋਣਾ, ਸੰਬਲ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹੋਣਾ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਔਣਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਘਰ ਵਸੇ ਸਚ ਦਵਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਪ ਵਸਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੰਬਲ ਵੇਖ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਘਰ ਠਾਂਡਾ ਸੋਹੇ ਦਰਬਾਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮਜਲਸ ਕਰੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਮਾਤ ਸੁਹੋਣਾ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਸਰਬ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਘਟ ਘਟ ਵੇਖੇ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮਨ ਵਾਸਣਾ ਜਗਤ ਖੋਜਣਹਾਰ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਤੇਰਾ ਦਵਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਤੇਰਾ ਦਵਾਰ ਸੁਹੋਣਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਡੇਰਾ ਲੋਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਔਣਾ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡੋਣਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਦ ਇਕ ਵਜੋਣਾ, ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਉਠੋਣਾ, ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਰ ਬਲੋਣਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭੇਵ ਚੁਕੋਣਾ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ

ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੌਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਉਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਉਣਾ, ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝੋਣਾ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਕਰਾਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢੋਹਣਾ, ਢਾਹ ਢਾਹ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਸਰਬ ਮਨੋਣਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਹੰਢੋਣਾ, ਦੂਜੀ ਨਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲੋਣਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਨਾਤਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਗਾਥਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਦਾਤਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਰਾਖਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਸਾਕਾ, ਹਰਿ ਸੁਹੰਜਣਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਬਾਟਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਨਾਮ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਆਕਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਖਾਟਾ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਕਮਲਾਪਾਤਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਰਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਰੰਗ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਮੰਗੇ ਨਾਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਹਰਿ ਮਰਦੰਗਾ ਆਪ ਵਜਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਨਾਮ ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ, ਤੇਜ ਧਾਰ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਜੁਗ ਚੰਦ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਤੇਰਾ ਸਤਿਜੁਗ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਰੀਤ, ਖੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਠਾਕਰ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੈਠਾ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲਏ ਜੀਤ, ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਕਰੇ ਠੰਡਾ ਸੀਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਸਚ ਬੰਧਾਏ ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਵਲ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜੁੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚਾ ਨੀਚਾ ਏਕਾ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਬੰਕ, ਬੰਕ ਦਵਾਰੀ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਰਾਉ ਰੰਕ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਛੰਦ ਇਕੋ ਸੰਖ, ਨਾਦ ਰਾਗ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਇਕੋ ਨਾਰ ਇਕੋ ਕੰਤ, ਇਕੋ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਭੂਸ਼ਨ ਇਕੋ ਬਸਤਰ ਇਕੋ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਇਕੋ ਨੇਤਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਦਰ ਇਕੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਇਕੋ ਹੋਵੇ ਮੰਗਤ, ਭਿਖਾਰੀ ਦਾਤਾਰੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਮਾਣ ਇਕੋ ਤਾਣ, ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇਕੋ ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਸਚਖੰਡ ਮਕਾਨ, ਦੀਵਾ ਜੋਤੀ ਜਗੇ ਮਹਾਨ,

ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਸਚ ਪਸਾਰਾ, ਜਨ ਭਗਤ ਜਣਾਏ ਭਗਤ ਦਵਾਰਾ, ਭਗਵਨ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਭਗਤ ਪਿਆਰ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਖੋ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਹਟਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਹਰਿ ਜੂ ਪੰਡਤ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਨਿਸ਼ਅੰਖਰ ਅੰਖਰ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਨ ਬਨੰਤਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਲੱਗੀ ਕੂੜੀ ਬਸੰਤਰ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਏ ਗਾਇਤਰੀ ਮੰਤਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਬਿਧ ਜਾਣੇ ਅੰਤਰ, ਘਟ ਘਟ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ, ਕਾਇਆ ਭੀਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਹਰਿ ਜੂ ਵੜਿਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਚੋਟੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲੜ ਇਕੋ ਫੜਿਆ, ਦੂਜੀ ਪੱਲੂ ਗੰਢ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰਿਆ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਸਚਖੰਡ ਵਾਸੀ ਆਪ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਉਪਜੇ ਸਾਚਾ ਨੂਰ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਹਰਿ ਭਰਪੂਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਆਏ ਜੋ ਵਸਣਹਾਰਾ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨੌ ਸੈ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਮਫ਼ਰੂਰ, ਲੱਭਦਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕਰੇ ਖੇਲ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਵਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਘਰ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਜਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਦ ਦੇਵੇ ਸੁਣਾ, ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਲਾਹ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਵਖੋਣਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਰੰਗ ਇਕ ਚੜ੍ਹੋਣਾ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕੋਣਾ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਇਕ ਸੁਣੋਣਾ, ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਨਜ਼ਰੀ ਔਣਾ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਪਾਪ ਧਵੋਣਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਮਿਟਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਫੜ ਕੇ ਹੰਸ ਕਾਗ ਬਣੋਣਾ, ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਵਖਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਜੋਤ ਚਿਰਾਗ ਜਗੋਣਾ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਰੁਸਨਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਮਜਨ ਇਕ ਕਰੋਣਾ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸਵਾਮੀ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ, ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਵਿਛੜ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਇਕ ਰਚੋਣਾ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਡੋਲੀ ਆਪ ਬਹੋਣਾ, ਬਣੇ ਕਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖੋਣਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲਾਏ ਮਾਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥ, ਬਾਹਰੋ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਜਾਏ ਪਾਟ, ਸਾਖਿਆਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਭਾਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਪਸਾਰਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ, ਹਰਿ ਹਰਿਜੂ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਹੰਜਣਾ ਸੋਹੇ ਮੰਦਰ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰੀ ਤੁੱਟੇ ਜੰਦਰ, ਤ੍ਰੈ ਤ੍ਰੈ ਨਾਤਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਦਰ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੂਰਯਾ ਚੰਦਰ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਸੁਹਾਏ ਸੱਚਾ ਮੰਦਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮੋਹੇ ਸਦ ਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਗੇ ਪਿਆਰਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਤਰ ਇਕੋ ਧਾਰਾ, ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਤਮਾ ਬੋਲੇ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਅਰਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਰਬ ਦਾ ਲਾੜਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਰ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਆਪ ਪਰਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਕੂੜ ਪਸਾਰਾ, ਕੂੜ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਖਪਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸਵਾਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਇਕੋ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੱਚਾ ਪਾਠ, ਪੂਜਾ ਹਵਨ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਤਟ ਕਿਨਾਰਾ ਦੱਸੇ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਬੈਠਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀ ਮੁੱਕੇ ਰਾਤ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵੇਖਣ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਆਸ, ਓਟ ਇਕੋ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਗਏ ਲਿਖਾਸ, ਕਾਤਬ ਬਣ ਬਣ ਕਲਮ ਛਾਹੀਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੋੜਾ ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਮੁਹੰਮਦ ਕਰੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਸਾਖ, ਜੋ ਅਮਾਮ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਦੇਵੇ ਮੇਰਾ ਸਾਬ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਨਿਹਕਲੰਕ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਲਿਖਿਆ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਵੇ ਖਾਸ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਧਾਮ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਵਰ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ।

★ ੨੭ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਘੜੂਆਂ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਬਾਲਾ ★

ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਉਤਮ ਜਾਤ, ਮਨੁਸ਼ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬੰਧਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਚਰਨ ਕਵਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ ਗਾਥ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਬ ਚੁਕਾਵੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਦਇਆ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇਣੇ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਪਰਖ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਰਾਗ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਪੰਜ ਤਤ ਵਿਕਾਰਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਲਏ ਜੀਤ, ਮਤ ਬੁਧ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਹਰਿਜਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ। ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧਵਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਉਲਟਾ ਕਰੇ ਉਧਾ ਕਵਲ, ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਉਲਟੇ ਕਵਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੀਆ ਆਪ ਚਖਾਇੰਦਾ। ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਹੋਏ ਵਸ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਹਰਿ ਪਾਧੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਤਤ ਅੱਠ, ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਹਰਿਜਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ।

ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਦਰ, ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਦਰ ਸਦਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਇੰਦਾ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸੇ ਭੇਤ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਸਾਚੀ ਬੰਦਨਾ ਬੰਦਗੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਿਖਣਹਾਰ ਅਗੰਮੀ ਲੇਖ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਖਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ, ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਆਪਣਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਦੂਜਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਈਆ। ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਅਨਰਸ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਦੁਆਰੇ ਹੋਏ ਇਕੱਠ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਦਾਨ, ਤਿਸ ਜਨ ਏਥੇ ਓਥੇ ਤੱਤੀ ਵਾ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ।

★ ੨੭ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਬੀ ਸੁਖਵੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਗੁੱਸਿਆ, ਰੋਸਾ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਮਿਟਾਵਣਹਾਰਾ ਗੁੱਸਿਆ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਮੁਖ ਕੱਢੇ ਲੁਕਿਆ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਰੰਗ ਸੁਹਾਏ ਸਾਚੀ ਗੁੱਤਿਆ, ਰੂਪ ਬਸੰਤੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਜੋ ਜਨ ਫਿਰੇ ਘੁੱਸਿਆ, ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਪੰਥ ਆਪ ਵਖਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਫਿਰੇ ਭੁੱਖਿਆ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕਿਆ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਏਕਾ ਉਠਿਆ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਰੋਸਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦੇਵੇ ਮੌਕਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਦੇਵੇ ਹੋਕਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕੋ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਦਾ ਰੱਖੇ ਸ਼ੌਕਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ

ਵੇਸ ਧਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨਾ ਬੰਧਪ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰੇ ਧੋਖਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਰੁੱਸੇ ਗੋਪਾਲ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਰੱਖੇ ਨਾਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜਾ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਬਾਲ, ਅੰਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਲ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚਾ ਧੰਨ ਮਾਲ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਜਗਤ ਦੁੱਖੜਾ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰੁੱਸੇ ਨਾ ਜਗ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਵਾਰ ਵਖਾਏ ਹੱਦ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵੱਜੇ ਅਨਹਦ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਪਿਆਏ ਮਦ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਚਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਕੱਢ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਹੱਡ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਰੁੱਸੇ ਨਾ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਣਾਏ ਢੋਲਾ ਗੀਤ, ਅਨਰਾਗੀ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਨੀਤ, ਘਟ ਘਟ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਦੇ ਨਾ ਰੁੱਸੇ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ, ਗੁਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਏਕਾ ਰਸ ਚਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪਣੀ ਬਿੰਦ, ਸੁੱਤ ਅਨਾਦੀ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਕਦੇ ਨਾ ਰੁੱਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਅਗਣਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ ਸੰਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਜਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਇਕੋ ਪੰਡਤ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲਾ ਗੁਰ

ਗੁਰ ਸੰਗਤ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਨਾ ਰੁੱਸਿਆ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ, ਰੁੱਸਿਆਂ ਲਏ ਮਨਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਸੰਤ ਸਾਧ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਲਾਧ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਅਨਰਸ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਵਾਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਾਰ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਧਰਮ ਦਵਾਰੇ ਕਰੇ ਲਾਡ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੇ ਯਾਦ, ਯਾਦ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਸਰਨਾਈ ਗਿਆ ਲਾਗ, ਤਿਸ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ, ਵਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਗਤ ਨਾਲ ਰੁੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਵੈਰਾਨ, ਜੋ ਘੜਿਆ ਭੰਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੂਨ ਅਜੂਨੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਆਪ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰੁੱਸੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਖ ਨਾ ਕਦੇ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੭ ਹਾਝ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਨਿਰੰਜਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੂਕਰ, ਸੁਰਤੀ ਸੁੱਧ ਕਰਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਮੇਲ ਮਿਲੇ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਨੂਰ ਇਕੋ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਬਦਲੀ ਸੂਰਤ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੇਣ ਦੀ ਸਚ ਮਹੂਰਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਹਿਲਾ ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਕੂੜੇ ਕੂੜਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣੇ ਮੂਰਖ ਮੂੜਤ, ਮੂਰਖ ਮੂੜੇ ਆਪਣੇ ਪੰਦੇ ਲਾਈਆ । ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕੋ ਨੂਰਤ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮਨਸਾ ਆਸਾ ਪੂਰਤ, ਪੂਰੀ ਇਛਿਆ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਗੂੜਤ, ਰੰਗਣ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਿਆ ਚੁਕੇ ਪਾਪ, ਪਤਤ ਪਾਪੀ ਆਪ ਤਰਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਭਗਤ ਵਛਲ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਰ ਤੇ ਕਾਟ, ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਖਾਟ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੁੱਕੀ ਵਾਟ, ਅਗਲਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ

ਨਜ਼ਰ ਕਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਨਮ ਵਿਚੋ ਜਨਮ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਕਰਮ ਵਿਚੋ ਕਰਮ ਦੇਵੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਬਰਨ ਵਿਚੋ ਬਰਨ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਸਰਨ ਵਿਚੋ ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਮੰਤਰ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਤਤ ਪਾਪੀ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਪ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੇਟੇ ਤੀਨੋ ਤਾਪ, ਤ੍ਰੈ ਕਾਲ ਦਰਸੀ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਜਾਪ, ਸੋਹੰ ਮੰਤਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਰੂਹ ਬੁੱਤ ਦੇਵੇ ਪਾਕ, ਪਾਕੀਜ਼ਾ ਆਪਣਾ ਗ੍ਰਹਿ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਹਿਲਾ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਪਾਕ, ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਨਾਮ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਨਾਮ ਭਰਪੂਰ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਪੂਰਬ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਕਸੂਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਦੇਵੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏ ਨੂਰੀ ਧੂੜ, ਚਮਕ ਨੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਨਾ ਰਿਹਾ ਪਿਛਲਾ ਸੂਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਾਨੁਖ ਮਾਨੁਸ਼ ਮਨੁਸ਼ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮਨੁਸ਼ ਰੰਗ ਅਨਮੋਲਾ, ਮਾਨੁਖ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਬੰਕ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਆਪੇ ਮਾਣਾ, ਮਾਲਕ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੭ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਡੱਲੇਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ★

ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਰੇ ਭੇਸਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲੇ ਖੇਡਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵੇ ਭੇਤਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਰੇਖਾ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਾਉਂ ਧਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਏਕਾ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਕਰ ਵੱਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਵੇ ਨੱਥ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਇਕੋ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜਨਹਾਰਾ ਲੱਠ, ਹੁਕਮੇ ਹੁਕਮ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖੇ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਰਚ ਰਚ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਡੰਕ ਸੁਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਫਰਮਾਣ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਭੇਦ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਲਾ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਜਗਤ ਸਿਖਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਦ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਭੇਦ ਅਵੱਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਆਪੇ ਬਲਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਜਲਾਂ ਬਲਾਂ, ਘਟ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਫੜਾਇਆ ਪੱਲਾ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਘੱਲਾ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਖੇਲ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਖਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਚਲਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਦੇ ਸਲਾਹ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਪਰਦਾਨਸ਼ੀ ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਸਹਾ, ਸਹਾਇਕ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉਠਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗ ਨਿਭਾ, ਸਗਲਾ ਸਾਥੀ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਜੋ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਰਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਅਗੰਮੀ ਵੇਸ ਵਟਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਲੇਖਾ ਪੂਰ, ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਹੋ ਭਰਪੂਰ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਹੋਏ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕੂੜੇ

ਕੂੜ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕੋ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਕਰ ਜੋਤੀ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਸੁਹਾਏ ਬੰਕ, ਬੰਕ ਦਵਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਓਟ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਅੰਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿੰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗਾਇਣ ਨਾਮ ਮੰਤ, ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਬੈਠਾ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਕਹਿੰਦੇ ਕੰਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸਦਾ ਬਸੰਤ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਇਕੋ ਪੰਡਤ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਵਾਸਾ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਸੋ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਲੇਖੇ ਲਾਏ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਹਰਿ ਫੇਰਾ ਪਾਏ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਏ, ਕਰਨਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਜਗਾਏ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਏ, ਗ੍ਰਹਿ ਬੰਕ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਇਕ ਟਿਕਾਏ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਾਕੀ ਜਾਮ ਪਿਆਏ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਚਖਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਬਾਕੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਮੁਕੋਣਾ ਪੰਧ, ਹਰਿ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟਣਾ ਗੰਦ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕ ਚੜੋਣਾ ਚੰਦ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਗੋਣਾ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੇੜ ਕਟਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਅੰਧ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸਵਾਮੀ ਇਕੋ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮੇਟੇ ਚਿੰਦ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬਣ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਜੀਉ ਪਿੰਡ, ਪੰਜ ਤਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਚੁੱਕੇ ਲਹਿਣਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਬਸਤਰ ਭੂਸ਼ਨ ਸੁਹਾਏ ਤਨ ਨਾਮ ਗਹਿਣਾ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨਿਜ ਨੈਣ ਦਰਸ ਕਰਾਏ ਸਾਚੇ ਨੈਣਾਂ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਬਹਿਣਾ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਮਾਤ ਪਿਤ ਭਾਈ ਭੈਣ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣਾ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ

ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਖਾਏ ਡਾਇਣਾ, ਜੋ ਘੜਿਆ ਸੋ ਅੰਤਮ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਜਹਾਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਦਾ ਰਹਿਣਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਮੰਨਣ ਕਹਿਣਾ, ਮੰਨ ਮੰਨ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਭਾਣਾ ਹਰਿ ਦਾ ਸਹਿਣਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਪੋਵੇ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਢੋਏ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਮੂਰਖ ਮੂੜੁ ਗੂੜੀ ਨੀਦ ਸੋਏ, ਗਫਲਤ ਵਿਚ ਸੁੱਤੀ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਾ ਜੀਉਂਦੇ ਨਾ ਦਿਸਣ ਮੋਏ, ਮਰਨ ਜੀਵਣ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਬੈਠੇ ਖੋਏ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਗਿਆ ਛਾ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਰੋਵੇ ਉਭੇ ਸਾਹ, ਸਿਸਕੀਆਂ ਲੈ ਲੈ ਵਕਤ ਲੰਘਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੇਖੇ ਅੰਤ, ਜਨ ਭਗਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਕੰਤ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚੋ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮੋਹ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮਿਲਾਏ ਆਪਣੀ ਸੰਗਤ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਭੁੱਖ ਨੰਗਤ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਭਿਖਾਰੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਗੋਦੇ ਗੀਤ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦੀ ਅੰਤਮ ਰੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਮਿਲਿਆ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਨਡੀਠ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਕਾਇਆ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਣਾਏ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਦੇ ਜਨ ਭਗਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜਾ ਜਗਤ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਰਹੇ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਰਸ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਗਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕੋ ਬਰਸ, ਮੁਖ ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹੀ ਭਟਕ,

ਸਤਿਗੁਰ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰੇ ਰਹੀ ਲਟਕ, ਸਾਚਾ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਦੇ, ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗੋਦੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਦੁੱਖ ਸਰਬ ਭੁਲੋਦੇ, ਭੁੱਲੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕੋਦੇ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਵੇਖ ਵਖੋਦੇ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਸਾਚੇ ਦਰਸਨ ਪੈਦੇ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਦਾਨ, ਨਿਧਾਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

★ ੨੭ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸੋਢੀਆਂ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਾਚਾ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਹਰ ਨਜਰ ਉਠਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਚਤਰ ਸੁਜਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਨਜਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸੁਣੇ ਲਾ ਕਰ ਕਾਨ, ਅਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗਏ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਗੋਦੇ ਰਹੇ ਗਾਣ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਜਣਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡਾਂ ਵੰਡਦੇ ਰਹੇ ਮਹਾਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਬਣ ਬਣ ਕਾਤਬ ਕਲਮ ਛਾਹੀਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਝੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਹਿਰ ਬਾਣਾ, ਚੋਲਾ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨਾ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਹੋ ਪਰਧਾਨਾ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਿਆਰ,

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰ ਕਵਾੜ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਪੁੰਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਹਾਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਭਰਨਹਾਰ ਭੰਡਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਚ ਭਗਵਾਨ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬਣ ਬਣ ਕਾਹਨ, ਸਾਚੀ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਹੋ ਵੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸ਼ਬਦ ਡੋਰੀ ਪਾਏ ਨੱਥ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਪ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਇਆ ਗੋਲਕ ਇਕੋ ਘੱਤ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਮੱਤ, ਗੁਰਮਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਰੰਗੇ ਸਾਚੀ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਮਿਤ ਗਤ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਾਪ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਕੁੰਟ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਸਾਬ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਤ੍ਰੈਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਮਾਰ ਅਵਾਜ਼, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਰਾਜ, ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣਾਵਣਹਾਰ ਸਮਾਜ, ਜਗਤ ਬੰਧਨ ਬੰਧ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਹਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖਾਏ ਕਾਲ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਭਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਸਾਹਿਬ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸੁਣਨਹਾਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਉਠ ਉਠ ਜਾਗ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰਾਗੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਵਜਾਏ ਨਾਦ, ਅਨਾਦੀ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਾਗ, ਸੋਹੰ ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਜਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੇ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਯਾਦ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ

ਸੁਣਨਹਾਰ ਫ਼ਰਯਾਦ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸੁਣੇ ਮੀਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਗਾਓਂ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਜਣਾਏ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਘਰ ਮੰਦਰ ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਮਸੀਤ, ਹੁਜ਼ਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਣਾਏ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਨਾ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਮਾਂਗੋ ਭੀਖ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲਓ ਜੀਤ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰੋ ਖਿਆਲ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਲੱਭੋ ਦਲਾਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਬੇਹਾਲ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਧਰਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਲਓ ਭਾਲ, ਬਾਹਰ ਖੋਜਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਫਲ ਲਗਾਵੇ ਕਾਇਆ ਡਾਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਭਰਾਈਆ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੇੜੇ ਜੰਜਾਲ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਖਾਲ, ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਲਉ ਉਛਾਲ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਚ ਧਰਮ ਦੀ ਘਾਲਨਾ ਲਓ ਘਾਲ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੁਣੇ ਸੰਦੇਸਾ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਧਾਰੇ ਭੇਖਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਜਣਾਏ ਲੇਖਾ, ਲਹਿਣੇਦਾਰ ਆਪ ਹੋ ਆਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਾਓ ਉਠ, ਹਰਿ ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਚਾਰ ਗੁੱਠ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਪੁਰਦਰਗਾਹੋ ਜੋ ਗਏ ਰੁੱਠ, ਕਲਜੁਗ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਖਣਹਾਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਘਟ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਸੁਹਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਰੁੱਤ, ਕਾਇਆ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਲਓ ਪੁੱਛ, ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਈਆ। ਦੇਵਣਹਾਰ ਨਾਮ ਅਤੁੱਟ, ਸਚ ਭੰਡਾਰ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਮੰਗੋ ਦਾਤ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਉਚ ਨੀਚ ਬਣਾਏ ਇਕੋ ਜਮਾਤ, ਦੂਜੀ ਪੱਟੀ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਵੇਖੇ ਖਾਤ, ਚਿਤਰਗੁਪਤ ਨਾ ਲੇਖ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਪੂਰਬ ਜਨਮਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਘਾਟ, ਜੋ ਜਨ ਸਰਨਾਈ ਆਇੰਦਾ। ਪਿਛਲੀ ਅਗਲੀ ਮੇਟੇ ਵਾਟ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਬ,

ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ, ਵਰਨ ਗੋਤ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਕੂੜੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਪਵਣ ਪਵਣਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁੱਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਆਪ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਸਾਚਾ ਪਤਣ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਵਸੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸੋ ਦਵਾਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੁਣੇ ਕੰਨ ਲਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਆਇਆ ਅੰਤਮ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਦਏ ਵਖਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਰਾਉ ਰੰਕ ਏਕਾ ਰੰਗ ਦਏ ਰੰਗਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੀਸ ਤਾਜ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਲਏ ਉਠਾ, ਭਾਖਿਆ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ, ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੋਲਣ ਆਇਆ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਏ ਵਰੋਲ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰੱਖੇ ਅਡੋਲ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਦੇਵੇ ਅਨਮੋਲ, ਸੋਹੰ ਦਾਤ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜਾਏ ਮੋਲ, ਮੋਲਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੀਤਾ ਕੋਲ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧੌਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਵੇਖ ਦੁਆਰ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਸੋ ਮੰਦਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਇਕੋ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਚਾਰ, ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਨਾਮ ਸਿਤਾਰ, ਸੁਣੇ ਸੁਣਾਵੇ ਸੁਣਨੇਹਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਚਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਗਿਆ ਹਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਅੰਤਰ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਏ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਤਾ ਲਏ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੇਟੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਧਰਮ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਸਰਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹਨ, ਰਾਹ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਦੋਏ ਜੋੜ ਚਰਨੀ ਪੜਨ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਧੂੜੀ ਲਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅਗਨ ਵਿਚ ਨਾ ਸੜਨ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਮੁੱਕੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਜਗਤ ਜੰਜਾਲ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਸੁਣਨਹਾਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ, ਅਜ਼ਾਤ ਅਜ਼ਾਤੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਕੱਢੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਧਾਰੇ ਵੇਸਾ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਸਾਚੇ ਦੇਸਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਠੇਕਾ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਜਮਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵਡ ਰਾਜਨ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਰੇ ਖੇਲ, ਖੇਲਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਆਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੇ ਮੇਲ, ਗੁਰਮਤ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿਨ ਬਾਤੀ ਬਿਨ ਤੇਲ, ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਘਰ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ। ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਭਗਤ ਜਨ, ਜਨ ਜਨਨੀ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਏਕਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕੰਨ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਸਰਬ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਪੰਜ ਤਤ ਤਨ, ਤਤਵ ਤਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ। ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ। ਕਰ ਵਸੇਰਾ ਬਿਨ ਛੱਪਰ ਛੰਨ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਡੰਨ, ਆਪਣਾ ਡੰਕਾ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਘੜਿਆ ਸੋ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਧੰਨ, ਸ਼ਬਦ ਖਜ਼ਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਤਕਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣੇ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਉਠਾਏ ਜਗ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਬੁਝਾਏ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ। ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਸੱਚਾ ਕਰਾਏ ਇਕੋ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ ਹੱਕ ਦਏ ਵਖਾਈਆ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਰਿਹਾ ਤੱਕ, ਬੇਨਕਾਬ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਰਿਹਾ ਸਜ, ਉਚ ਮੁਕਾਮੇ ਡੇਰਾ

ਲਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਰਿਹਾ ਭੱਜ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ ਰਿਹਾ ਵੱਜ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਅੰਤਮ ਕਲ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਛਲ ਅਛਲ, ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਰਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਨੇਹੜਾ ਰਿਹਾ ਘੱਲ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਬਾਹਰ ਕਢਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ ਇਕ ਜਪਾਏ ਆਪਣਾ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਦੇਵੇ ਠੰਡੀ ਛਾਂ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਬਾਵਿਆਂ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਥਾਂ, ਚਰਨ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਰੰਗ ਚਲੂਲ, ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਾ ਜਾਏ ਭੂਲ, ਪੂਰਾ ਲਹਿਣਾ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਅਸੂਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰਨਾ ਪਏ ਕਬੂਲ, ਹੁਕਮ ਹਾਕਮ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਅਦੂਲ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਏਕਾ ਡੰਕਾ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਅੰਦਰ ਝੂਲਾ ਲਏ ਝੂਲ, ਪਵਣ ਉਨੰਜਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਰਸਾਇਣ ਫੂਲ, ਬਰਖਾ ਇਕੋ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਤਾਂ ਮੇਲਾ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਬਖਸ਼ੇ ਟੇਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾ ਲਾਏ ਮਾਇਆ ਸੇਕ, ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਦੇਸ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਖੇਲਾਂ ਰਿਹਾ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਿਲਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਡ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪੇ ਬੋਲੇ, ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਵੇ ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ, ਚੋਲੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਏਕਾ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ, ਤੋਲਾ ਬਣਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਉਠਾਏ ਭਾਲੇ ਭੋਲੇ, ਭੋਲੇ ਭਾਓ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵਸਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲੇ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਸਦ ਚਲੇ ਨਾਲੇ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਸਖਾਲੇ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਗਾਏ ਲੜ,

ਪੱਲੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਪੱਲੂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਮ ਡੋਰ, ਡੋਰੀ ਤੰਦ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰ ਘੋਰ, ਨੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਢਾਹੇ ਢੇਰੀ ਪੰਜ ਚੋਰ, ਪੰਚਮ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਮ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਘਨਘੋਰ, ਅਨਹਦ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਤੋਰ ਮੋਰ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਪਾਏ ਸ਼ੋਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਭਾਏ ਤੋੜ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜੋੜ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਾਵੇ ਬੋਹੜ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਥਾਨ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁਕੇ ਜਹਾਨ, ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਚਲੇ ਧਾਰਾ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਨੀਹ ਰਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਪਿਆਰਾ, ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਜੈਕਾਰਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਿਹਾ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚ ਪਸਾਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਿਆਰਾ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਵਰਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਾਤ ਦੇਵੇ ਦੇਵਣਹਾਰਾ, ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੜ੍ਹ ਲਾਏ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚਲੇ ਰਾਹ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਸਲਾਹ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਗਿਆ ਸਮਝਾ, ਗੋੜ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਰਾਹ ਰਿਹਾ ਤਕਾ, ਮੇਰਾ ਪੀਰ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਈਸਾ ਝੋਲੀ ਰਿਹਾ ਡਾਹ, ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇਏ ਭਰਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਜਲਵਾ ਰਿਹਾ ਤਕਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਾਚੀ ਖਾਣੀ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਗਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਉਖੜੇ ਕੂੜੀ ਜੜ੍ਹ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਲੱਗੇ ਜੱਗ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਅੱਗ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਵਜਾਏ ਵਜ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਲੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਅੱਜ ਪੱਜ, ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਰਾਉ ਰੰਕਾਂ ਇਕੋ ਗੀਤ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਖਾਏ ਸਤਿਜੁਗ ਹੱਦ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਹੰ

ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਫੜ ਫੜ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕੱਗ, ਬੁੱਧੀ ਕਾਗ ਆਪ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਅੰਦਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਜਗ, ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਚਲਿਆ ਦੇ ਜ਼ੀਰੇ, ਜ਼ੀਰੇ ਜ਼ੀਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੀਹ ਸਾਲ ਵਿਚ ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਇਆ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੀਰੋ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਭ ਨੂੰ ਵਖਾਏ ਸਚੀ ਤਸਵੀਰੋ, ਲਾਤਸਵੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਕਟੇ ਆਪ ਜੰਜੀਰੋ, ਨਾਮ ਕਟਾਰਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਵੇਖੇ ਅਖੀਰੋ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਲਗਾਏ ਆਪ ਜੜ੍ਹ, ਤਿਸ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਆਪ ਰਘੁਰਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਉਖੇੜੇ ਕਲਜੁਗ ਜੜ੍ਹ, ਬੂਟਾ ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਅਠਾਰਾਂ ਭਗਤ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਦਸ ਗੁਰ ਸਾਰੇ ਕਲਮਾ ਹਦੀਸ ਇਕੋ ਲਓ ਪੜ੍ਹ, ਅੱਲਾ ਰਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਏਕਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਖੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਰਹੇ ਲੜ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਜੀਵਤਿਆਂ ਜੱਗ ਗਏ ਮਰ, ਮਰਨਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੨੮ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦੋਸਾਂਝ ਖੁਰਦ ★

ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਆਸ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ ਲੱਗੀ ਰਹੀ ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਉਪਜਾਈਆ । ਯਾਦ ਅੰਦਰ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਸਾਂਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਨੂਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੋਚਦੇ ਰਹੇ ਸੱਚਾ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਵੇਹਦੇ ਰਹੇ ਪੱਤਣ ਘਾਟ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਫਸੇ ਰਹੇ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਛਾਹੀ ਸੰਗ ਜਣਾਈਆ । ਗੋਂਦੇ ਰਹੇ ਬਹੁ ਬਿਧ ਭਾਂਤ, ਢੋਲਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਬੰਧੋਂਦੇ ਰਹੇ ਨਾਤ, ਤਤਵ ਤਤ ਗੰਢ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਸਾਖਿਆਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਅੰਤ ਭਗਵੰਤ ਆ ਵੇਖ ਸਰਬ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਤ ਆਪਣੀ ਸਰਬ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਕੋਈ ਮਾਣ ਨਾ ਰਿਹਾ ਮਾਤ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਗਾਇਣ ਨਾ ਕੋਇ ਗਾਥ, ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਛਾਣੇ ਖਾਕ, ਪਾਕ ਰੂਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਏ ਭਾਖ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਆਏ ਆਖ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ਼ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਜਾਪ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਦੱਸੇ ਪਾਠ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਅਨਮੁਲੜੀ ਦਾਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਣਾਏ ਸਚ

ਕਰਮਾਤ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ
 ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਭਿਖਾਰਾ, ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੱਗਾ ਰਿਹਾ ਅਖਾੜਾ,
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜਾ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਵੜਦੇ ਰਹੇ ਡੂੰਘੀ ਗਾਰਾ,
 ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਹੱਕ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਰਿਆ ਪਾਰ
 ਕਿਨਾਰਾ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਬੈਠੇ ਢੇਰੀਆਂ ਢਾਹੀਆ । ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਪਸਾਰਾ, ਤੇਰੇ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਬਣ
 ਵਣਜਾਰਾ, ਹੱਟ ਇਕੋ ਜਗਤ ਚਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਦੇ ਦੇ ਗਿਆ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਗਏ ਕਲ
 ਕਲਕੀ ਆਏ ਹਰਿ ਅਵਤਾਰਾ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰਾ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਾਦਾਰਾ,
 ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ
 ਦੇਦਾ ਰਿਹਾ ਲਾਰਾ, ਸੋ ਲਹਿਰ ਆਪਣੀ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਬਣੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ
 ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ
 ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਤੱਕਦੇ ਰਹੇ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ
 ਦੇਦੇ ਰਹੇ ਸਲਾਹ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਰਹਿਬਰ ਬਣੇ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਬਰ ਪਿਆਲਾ
 ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆ, ਮਖ਼ਮੂਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।
 ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਗੋਦੇ ਰਹੇ ਢੋਲਾ, ਨਾਮ ਨਾਮਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੜਦਾ ਰੱਖਿਆ ਉਹਲਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ
 ਜਣਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬਣਿਆ ਰਿਹੋ ਤੋਲਾ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਗੋਦਾ ਰਿਹੋ ਸੋਹਲਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ
 ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਪ ਲੁਕਿਆ ਰਿਹੋ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਣ ਕਹਾਰ ਚੁੱਕਦਾ ਰਿਹੋ ਡੋਲਾ, ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰਾ ਮੰਗਿਆ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲਖ
 ਜਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਤੈਥੇ ਰਹੇ ਡਰ, ਭੈ ਭੈ ਸਿਰ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਵਣ ਸੋ ਅੱਖਰ ਰਹੇ ਪੜ੍ਹ, ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ
 ਰਹੇ ਫੜ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ ਤੇਰਾ ਘਰ, ਕਵਣ ਮੰਦਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਰਾਇਣ
 ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵੇ ਕਰ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਪੌੜ੍ਹੇ ਜਾਈਏ ਚੜ੍ਹ, ਉਚਾ
 ਟਿੱਲਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਅੱਗੇ ਖੜ, ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੱਲੂ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਏ ਲੜ, ਲੜੀ ਆਪਣੀ ਗੰਢ
 ਵਖਾਈਆ । ਬਿਰਹੋ ਵੈਰਾਗ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਜਾਈਏ ਮਰ, ਮਰ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਸੇਵ ਲਈਏ ਕਰ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ

ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣੀ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਓਟ, ਪ੍ਰਭੂ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦਰਸਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਖੇਲ ਵੇਹਦੇ ਰਹੇ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਪਰਲੋਕ ਤੇਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਗੋਦੇ ਰਹੇ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾਲ ਹੋਟ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਮਾਣਦੇ ਰਹੇ ਮੌਜ, ਮੌਜੂਦਾ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਖੋਜ, ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸੋਚਦੇ ਰਹੇ ਤੇਰੀ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਦੀਦਾਰ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਲੋਚਣ ਆਪਣੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਘਰ ਸਾਚੇ ਪਹੁੰਚ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗੀ ਸਰਨਗਤ, ਮਿਲੇ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਤ, ਇਕੋ ਗੁਣ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਧੀਰਜ ਬਖਸ਼ੇ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਫੜਾਏ ਹੱਥ, ਨਾਮ ਧੰਨ ਲੁਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੱਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਏ ਪਲੰਘ, ਘਰ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਿਛੋੜਾ ਕਟੇ ਕੂੜੀ ਭੁੱਖ ਨੰਗ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਭਿਖ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਿਖਿਆ ਰਹੇ ਸਿਖ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਘਰ ਆਵੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਨਿਤ, ਨਵਿਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਰਸ ਫਿਕ, ਰਸ ਫਿੱਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਪ੍ਰਭ ਰਹੇ ਗੋਦੇ, ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਲੋਕ ਲੱਜਿਆ ਵਿਚ ਸ਼ਰਮੋਦੇ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਛੁਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਉਠ ਉਠ ਪੈਂਦੇ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤਨ ਜਲ ਧਾਰ ਪਾਣੀ ਠਰੋਂਦੇ, ਸਿਰ ਛਾਰ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਰਾਹ ਤਕੋਂਦੇ, ਨੇਤਰ ਮੀਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਤੇਰਾ ਗੋਦੇ ਰਹੇ ਗੀਤ, ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਕੋਈ ਮੰਦਰ ਵੜਿਆ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਕੋਈ ਜਲ ਧਾਰਾ ਠਰਿਆ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਕੋਈ ਗਾਏ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਗੀਤ, ਕੋਈ ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੋਈ ਭੁੰਨਿਆ ਵਾਂਗ ਕਬਾਬ ਉਪਰ ਸੀਖ, ਕੋਈ ਪੁਠੜੀ ਖੱਲ ਲੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜੋਈਆ । ਭਗਤ ਸੰਤ ਸੂਫੀ ਕਹਿੰਦੇ, ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਸਹਿੰਦੇ, ਦੁੱਖੜੇ ਜਗਤ ਉਠਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਵਹਿਣ ਵਹਿੰਦੇ, ਰੁੜ੍ਹਦਿਆਂ ਰੁੜ੍ਹਦਿਆਂ ਚਾਰ ਯੁਗ ਲੰਘਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਹਾਈ ਆਪੇ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ

ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਕੋ, ਕੂੜੀ ਦਿਸੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆ ਕੇ ਛੋਹ, ਸਹਿਨਸਾਹ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਕਰ ਮੁਹੱਬਤ ਪਾ ਮੋਹ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਲੋ, ਦੀਪਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੰਤਮ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋਈ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਦਰ ਆ ਸਾਂਝੇ ਪੀਰ, ਪੀਰਨ ਪੀਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅਗਨ ਤਪੇ ਸਰੀਰ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਭੂਸ਼ਨ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚੀਰ, ਚੋਲੀ ਤਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਟੇ ਨਾ ਕੋਇ ਭੀੜ, ਅਗਲਾ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਕੋਈ ਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੀੜ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੋਏ ਦਿਲਗੀਰ, ਦਿਲ ਦਿਲਾਸਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਕਾ ਪਕੜ ਹੱਥ ਸਮਸ਼ੀਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਬਲ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੀ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾ ਬਦਲ ਤਕਦੀਰ, ਤਸਵੀਰ ਆਪਣੀ ਸਚ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਤੋੜ ਆਣ ਜੰਜੀਰ, ਜਾਬਰ ਜਬਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਤੱਕਿਆ ਰਾਹ ਯਾਮੁਬੀਨ, ਮੁਫਲਸ ਬੈਠੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਸਾਲ ਵਿਛੋੜਾ ਮੀਨ, ਮੀਨ ਵਿਛੋੜਾ ਜਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਨੱਢੇ ਤੇਰੇ ਅਧੀਨ, ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਨੂੰ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਯਕੀਨ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਬਰਦੇ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ ਮਸਕੀਨ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਅੰਤਮ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੱਕ ਤੱਕ ਰਾਹ ਗਏ ਥੱਕ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕਲਮੇ ਗਏ ਅੱਕ, ਵੇਖ ਲੇਖਾ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਬਣ ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਰਹੇ ਨੱਠ, ਤੇਰਾ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਫਿਰ ਫਿਰ ਵੇਖੇ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਸੂਰਯਾ ਚੰਦਰ ਪਾਣੀ ਝੱਟ, ਜਲ ਧਾਰਾ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਣਕਾ ਮਣਕਾ ਮਾਲਾ ਅਠੋਤਰੀ ਰਟ, ਅਕੋਤਰੀ ਤੇਰੀ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਹੱਟ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਫਿਰੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਅੰਤਮ ਖੇੜਾ ਹੁੰਦਾ ਦਿਸੇ ਭੱਠ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਖੇ ਪਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਚ ਗੋਸਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆ ਕੇ ਦੱਸ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵਸ, ਸਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਗਾ ਜਸ, ਤੇਰਾ ਇਕ ਧਿਆਨ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਡੀ ਹੋਈ ਬੱਸ, ਬਸਤਾ ਬੱਧਾ ਵਲੋ ਲੋਕਾਈਆ । ਧੀਰਜ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਹਾ ਹੱਠ, ਤਪ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆ ਕੇ ਦੇ ਦੇ ਸਾਡਾ ਹੱਕ, ਇਕੋ ਆਪਣੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਰਹੇ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਰਦੇ, ਬੰਦੇ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਦਰ ਦਰ ਪਾਣੀ ਤੇਰਾ ਰਹੇ ਭਰਦੇ, ਪਨਘਟ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾਲ ਰਹੇ ਲੜਦੇ, ਛੁਰੀ ਸ਼ਰਅ ਵੇਖੀ ਜਗਤ ਕਸਾਈਆ । ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਰਹੇ ਸੜਦੇ, ਜਲ ਧਾਰਾ ਰੋੜ ਵਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਰਹੇ ਮਰਦੇ, ਤੈਨੂੰ ਤਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ,

ਕਲ ਅੰਤਮ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਮੰਗਦੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਆਖ ਜਣਾਈਆ । ਦਰ ਆਏ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਿਆਰ, ਅਨੰਦ ਵੇਖੀਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਨਹੀਂ ਤੇ ਕਹਿਦੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਹਾਰ, ਮੇਰਾ ਬਲ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਭਰੀਏ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਪਾ ਆਪ ਤੈਥੋਂ ਵਾਰ, ਤੇਰੀ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਦੱਸ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਕੀ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਦੋਹਾਂ ਪੜਦਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕੀ ਸਬ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਹੱਥ, ਕੀ ਦੇਵਣਹਾਰ ਭਗਤ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਤੇਰੀ ਸਮਰੱਥਿਆ ਦੇਈਏ ਬਣਾਈਆ । ਜੇ ਮਾਰਗ ਸਾਨੂੰ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਸੇ ਮਾਤਲੋਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਹੱਠ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਮਾਰਗ ਆਇਆ ਦੱਸ, ਅੰਤਮ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵਾਂ ਰਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕੇ ਹੋਵਾਂ ਵਸ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਓੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਤੀਰ ਅਣਿਯਾਲਾ ਮਾਰਾਂ ਕਸ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਗਾਵਾਂ ਜਸ, ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੜਾਵਾਂ ਤਤ ਅੱਠ, ਨੌਂ ਦਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦਸਵੇਂ ਘਰ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਅਲੱਖ ਅਲੱਖਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂ ਕਮਲਾਪਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਆਪ ਤਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਅੰਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਵੇਲਾ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂੜੀ ਜੇਲ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਧਾਮ ਵਖਾਵਾਂ ਇਕ ਨਵੇਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕੀਤੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰਾਵਾਂਗਾ । ਫੜ ਬਾਂਹੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਆਪ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਮਸਤਕ ਚੰਦਨ ਟਿੱਕਾ ਨਾਮ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਸਾਚਾ ਸਗਨ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਆਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਜੋਤੀ ਮਘਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਸੱਦਣ, ਸੱਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕੋ ਭਜਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ, ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਬਹਿ ਕੇ ਨੱਚਣ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂ ਬਚਨ, ਬੱਚਤ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਘਾਟ ਉਤਾਰਾਂ ਸਾਚੇ ਪੱਤਣ, ਡੇਰਾ ਇਕੋ ਘਰ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਰੱਖਣ, ਰਾਖਾ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ

ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਕੋਲ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਕੋਲ ਬਹਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਮਿੱਠਾ ਕਰ ਕੇ ਕੋੜਾ ਰੇਠਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਆਪ ਭਰਾਏਗਾ । ਬਣ ਕੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨੇਤਾ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਅਗੰਮੀ ਹੇਤਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਪਣੇ ਪੇਖਾ, ਪੇਖ ਪੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਜਣਾਏਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਕਰਾਏ ਪਿਛਲਾ ਚੇਤਾ, ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨਾਤਾ ਪਿਉ ਪੁਤ ਜਗ ਬੇਟਾ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸਾਏਗਾ । ਵੇਖਣਾ ਖੇਲ ਸਚਖੰਡ ਸਚ ਦੇਸਾ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਏਗਾ । ਸਦ ਰੱਖੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਇਕੋ ਲਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਬ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਨੇੜੇ ਦੂਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਨਾਤਾ ਕੂੜੇ ਕੂੜ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਮੂਰਖ ਮੂੜ ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਦੇ ਮਸਤਕ ਧੂੜ, ਟਿੱਕਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਭੁੱਲਿਆਂ ਜੋ ਕੀਤੇ ਕਸੂਰ, ਸੋ ਕਸੂਰ ਮੁਆਫ਼ ਫ਼ਰਮਾਵੇਗਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਹੋ ਭਰਪੂਰ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਚੰਦਨ ਮਸਤਕ ਨਾਮ ਸੁਗੰਧੀ ਤਿਲਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਨਾਮ ਸੁਗੰਧੀ ਤਿਲਕ ਲਲਾਟ, ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਜਨ ਸਾਰੇ ਮੁਖੇ ਕਹਿਣ ਆਖ, ਵਾਹਵਾ ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਹੋਏ ਦਾਸ, ਆਸ ਪੁੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਮਿਲਿਆ ਨਿਵਾਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਉਪਜੀ ਵਿਚੋ ਸਾਖ, ਅੰਤਮ ਤੇਰੀ ਗੰਢ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਖਾਇਆ ਇਕੋ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਵੇਖ ਰੂਪ ਸਚ, ਹਰਿ ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਅੰਦਰ ਗਏ ਰਚ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਫੇਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਭਗਵਨ ਨੱਚ, ਨਾਚ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਰਗ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੱਸ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੱਗੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਅੱਡ, ਪਿਛਲਾ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੇ ਨਾਤੇ ਦੇਣੇ ਛੱਡ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ ਚੌਥਾ ਪਦ, ਸੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਣ ਕੇ ਹਾਜੀ ਕਰੋ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਨੇਤਰ ਨਿਜ ਦਰਸਨ ਕਰੋ ਰੱਜ ਰੱਜ, ਅੰਤਮ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਵੜੋ ਭੱਜ ਭੱਜ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਫੇਰ ਵਖਾਏ ਉਹ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਾਹਰ ਕਢਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੮ ਹਾੜ੍ਹ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਝੰਡੇਰ ਕਲਾਂ ★

ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਹੋਏ ਵਾਧਾ, ਵਦੀ ਸੁਦੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾਦਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ ।
 ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਫਿਰੇ ਭਾਜਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪਿੱਛੇ ਰਚਿਆ ਕਾਜਾ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਭੂਪਤ
 ਭੂਪ ਵਡ ਸਾਹੋ ਰਾਜਨ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤੇਰਾ ਲਾਵੇ ਭਾਗਾ, ਵਡਭਾਗੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ
 ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵਜਾਏ ਵਾਜਾ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਫੜ ਹੰਸ ਬਣਾਇਆ
 ਕਾਗਾ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਜਾਪ ਜਪਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟਾ ਜਗਤ ਸਮਾਜਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਅੰਤਰ ਉਪਜੇ ਇਕ ਵੈਰਾਗਾ, ਹਰਿ ਵੈਰਾਗੀ
 ਆਪ ਉਪਜਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਸੱਜਣ ਸਾਕਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਇਕੋ ਆਕਾ,
 ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਈਆ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਨਾਥ ਅਨਾਥਾ, ਨਿਥਾਵਿਆਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਜਣਾਏ ਗਾਥਾ, ਆਤਮ
 ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਵੇਖੇ
 ਮਾਣ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਨੇਤਰ
 ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾਂ ਅਕੱਥ ਕਥੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਾਤਾ
 ਦਾਨੀ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਅਨਮੁਲੜੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਅੰਤਰ
 ਆਤਮ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਛੁੱਟੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ, ਕੂੜਾ ਬੰਧਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ
 ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ
 ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਕਾਹਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ
 ਰੂਪ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਡੰਕਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਚਾਰ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪ,
 ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਭੂਖ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੋਗ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਆਤਮ ਉਪਜੇ
 ਏਕਾ ਸੁਖ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋ ਹਰਿਜਨ ਸੱਚਾ ਪੂਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਿਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਆਪ ਧਰਾਈਆ ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਖਾਲੀ ਭਾਂਡੇ ਰਿਹਾ ਭਰਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਕਟੇ ਜੂੜ, ਜੋੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਮਸਤਕ
 ਟਿੱਕਾ ਬਖਸ਼ੇ ਪੂੜ, ਤਿਲਕ ਲਲਾਟੀ ਜੋਤ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਜੋਧਾ ਸੂਰ, ਸੂਰਬੀਰ
 ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਬਖਸ਼ੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਸੂਰ, ਕਸਮ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪਵਾਈਆ । ਇਸਮ ਆਜ਼ਮ ਇਕੋ ਦੱਸੇ ਹਾਜ਼ਰ

ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਹਜ਼ਰਤ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਹਾਰ ਏਕਾ ਏਕ ਆਪਣੀ ਸੇਵ
 ਕਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਉਤਮ ਨਾਤਾ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪ੍ਰਭ
 ਦੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਗਏ ਗਾਥਾ, ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵੇਖਣ ਅਇਆ ਆਪ
 ਤਮਾਸ਼ਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਚ ਭਰਵਾਸਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ ।
 ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਗਾਏ ਗਾਥਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸਵਾਈਆ । ਬਿਨ ਕਰਨੀਉਂ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਘਾਟਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ ।
 ਕਾਇਆ ਭਰੇ ਸਾਚਾ ਕਾਸਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ ਖੁਲਾਸਾ, ਖੁਦੀ ਤਕੱਬਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਦੱਸਣ ਆਇਆ ਆਪਣਾ ਸਾਕਾ, ਸਾਕੀ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰਾ
 ਕਰੇ ਖਾਤਾ, ਘਾਟਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣਿਆ ਦਾਤਾ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਉਚ ਮਹੱਲਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ
 ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਏਕੰਕਾਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਪਕ ਬਲਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਘੱਲਾ, ਕਰੇ
 ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਬਿਰਹੋ ਵੈਰਾਗੀ ਫਿਰੇ ਝੱਲਾ, ਝਲਕ ਇਕੋ ਨੂਰ ਜਣਾਈਆ ।
 ਮੂਰਖ ਹੋ ਕੇ ਵੜ ਜਾਏ ਕਾਇਆ ਡੂੰਘੀ ਡੱਲਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰੇ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਛਲ ਅਛੱਲਾ, ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਸਮਝ
 ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰੇ ਇਕੋ ਨਾਮ ਹੱਲਾ, ਹੌਲਾ ਸਭ ਦਾ ਭਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਉਜਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲਾਹੇ ਆਪਣੀ
 ਭੁੱਖ, ਹਰਿਜਨ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੇ ਨੇੜੇ ਢੁੱਕ, ਦੂਰ
 ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸਚ
 ਮੁਨਾਰ, ਮੁਨੀ ਰਿਖੀ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਵਿਚਾਰ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇਵੇ
 ਰਹੇ ਇਸ਼ਾਰ, ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੇ
 ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿ
 ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਅੰਤਮ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਸਦਾ
 ਅਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਧਰ ਕੇ ਆਇਆ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਰਹੇ
 ਹਮੇਸ਼, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭਵਾਏ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਸੰਗ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋ
 ਕੇ ਨੱਚੇ ਮਲੰਗ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਵਜਾਇੰਦਾ। ਧੁਰ ਦੀ ਰੀਤੀ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵਜਾ
 ਸਚ ਮਰਦੰਗ, ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਉਠ ਸਵਾਣੀ ਵੇਖ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਆਤਮ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਚ ਸੁਗੰਧ, ਸਾਚੀ
 ਧਾਰ ਵਿਚ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਛੰਦ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਕੱਟ ਕੇ ਆਇਆ ਪੰਧ, ਪਾਧੀ ਆਪਣਾ
 ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਦਰ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ
 ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਛੱਤੀ ਯੁਗ ਕਰਦੇ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ
 ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਇਕਵੰਜਾ ਬਵੰਜਾ ਬਣਦੇ ਗਏ ਭਿਖਾਰ, ਪੰਜ ਇਕ ਦੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਨੌ ਦਰ ਰੋਂਦੇ ਗਏ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ
 ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਦਸਵੇਂ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਸੱਚਾ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਕਵਣ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਗਰ, ਲਹਿਰ ਲਹਿਰ ਨਾਲ ਲਹਿਰਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ
 ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰੇ ਉਜਾਗਰ, ਉਜਰਤ ਮੂਲ ਨਾ ਲਾਏ ਰਾਈਆ। ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ।
 ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰੇ ਉਜਾਗਰ, ਮੁਖ ਉਜਾਲਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਦੇਵੇ ਦਾਤ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਬਖਸ਼ੇ ਆਦਰ,
 ਆਦਰਸ਼ ਆਪਣਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਸਰਨਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ
 ਤੇਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਗੋਬਿੰਦ ਪਿਤਾ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਲਾਲ ਰੰਗੀਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਬੇਮਿਸਾਲ,
 ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ। ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਭੇਵ
 ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਕੱਠੇ ਕਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਗਾਓ ਸਾਚਾ ਗਾਨ, ਗਹਿਰ
 ਗੰਭੀਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾ ਕਾਹਨ, ਘਰ ਬੰਸਰੀ
 ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਇਲਾਹੀ ਪੈਗਾਮ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹੋ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਖੁਸ਼ੀ
 ਮਨਾਈਆ। ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਕਰੋ ਪਰਨਾਮ, ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਝੁਕਾਈਆ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣੋ ਗੁਲਾਮ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ।
 ਨਜ਼ਰੀ ਵੇਖੋ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਆਬੇਹਯਾਤ ਪੀਓ ਜਾਮ, ਕਾਇਆ ਜਾਮਾ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਜਣਾਏ
 ਇਕੋ ਨਾਮ, ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ
 ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲ ਸੱਚੀ
 ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ। ਵੰਡਾਂ ਵੰਡਦਾ ਰਿਹਾ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ। ਹੋਕਾ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ

ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਔਣਾ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਘਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਨਿਵਾਰ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਨਰਾਇਣ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਜਿਸ ਹੋਇਆ ਮੇਲਾ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਬਣਿਆ ਚੇਲਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਵੇਲਾ, ਅਖੀਰ ਆਖਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸਵਾਮੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਤੇਲਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ਵਿਹਲਾ, ਪਿਆਰ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਢੂੰਡਣਹਾਰ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਬੇਲਾ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਸਮੁੰਦ ਖਾਈ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਦ ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਵੇਲਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰੀ ਨਾਮ ਗੰਢ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਆਪ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਪਾਵੇ ਠੰਡ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਹੰ, ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਡੇਰੀ ਸੰਗ ਪਤੰਗ, ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਸਾਚਾ ਮਾਹੀ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ਕੱਟ ਕੇ ਆਇਆ ਪੰਧ, ਪਾਂਧੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਲੇ ਹੋ ਅਲੱਗ ਜਣਾਇਆ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਮਾਣੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਮੇਲਾ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਵਿਚਾਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਦਾ ਰੋਗ ਨਿਵਾਰ, ਦੁੱਖ ਸੰਸਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਲ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਸਰਨਾਈ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸੋ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪਿਛੇ ਕਰ ਕਰ ਭਾਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਕੇ ਘਾਲੇ ਘਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ ਦਰ ਤੋ ਹੋੜ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਆਪ ਵੇਖੇ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰਾ ਜੋ ਢੇਏ ਢੇਰ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਵਸੇ ਕੋਲ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਅਨਮੋਲ, ਅਨਮੁਲੜੀ ਵਸਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਭਰੇ ਕੋਲ, ਕਵਲ ਨਾਭ ਭਵਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਪੈਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਦਾ ਸਵਾਮੀ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਹਰ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਬਾਣੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾ

ਸਾਚੇ ਹਾਣੀ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਦਾਨੀ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਗੁਰ ਗੁਰ ਪਰਾਣੀ, ਪਰਾਣ ਆਧਾਰ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਧਰਮ ਦਵਾਰ ਦੀ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਇ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਵਿੱਦਤ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਬਣਾਏ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨੀ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਜਗਤ ਨਿਰਾਲਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣ ਦਲਾਲਾ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਮਾਤ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕੋ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਧਰਮ ਦਵਾਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਪਕ ਹੋਏ ਨਿਰਾਲਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਜਗਤ ਸੁਖਾਲਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਏ ਸਾਰੀ ਮਾਲਾ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਘਰ ਵਸੇ ਖੇੜਾ, ਖਿੜਕੀ ਤਾਕੀ ਬੰਦ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਮੁੱਕੇ ਝੋੜਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮਿਲਿਆ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜਿਆ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵਖਾਇਆ ਖੁਲ੍ਹਾ ਵੇਹੜਾ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਪੇਖ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਪੱਲੂ ਲੈਣਾ ਫੜ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਫੜਾਈਆ । ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਪੌੜੇ ਜਾਣਾ ਚੜ੍ਹ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਜਾਣਾ ਵੜ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੱਗੇ ਬੈਠਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਲੋਕਮਾਤ ਪੁੱਤ ਵੈਰਾਗ ਨਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਪੁੱਤ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ ਲੈ ਜਾਏ ਫੜ, ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਭਾਈ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਢੋਲਾ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਲਓ ਪੜ੍ਹ, ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਅੰਤਮ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਹਾੜ੍ਹ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਝੰਡੇਰ ਕਲਾ ★

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ, ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੰਗਤ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਸੱਜਣ ਲਾਧ, ਗੁਰ ਸੱਜਣ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਦਾਦ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਦ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਝੋਲੀ ਨਾਮ ਭਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਉਠਾਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਕਰਾਏ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗ, ਵਡਭਾਗੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਮੋਘ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਤਾ

ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਵਸਤੂ ਸਤਿ ਦੇਵੇ ਚੋਗ, ਧਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਅਜਨਮ ਕਟੇ ਰੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਪਰਸਾਦਿ, ਪਰਸਾਦੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਨਰਸ ਸਵਾਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਚੱਖ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਸੋ ਖਾਏ ਜੋ ਹੋਏ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਿੱਠਾ, ਮਿੱਠਤ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਰਸ ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫਿਰੇ ਤਿਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਬਣਾਂ ਸਾਚਾ ਮਿੱਤਾ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਾਂ ਹਿਤਾ, ਬਣ ਹਿਤਕਾਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਗਤ ਦਵਾਰ ਰਸ ਹੋਏ ਫਿੱਕਾ, ਫਿੱਕੀ ਦਿਸੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਰਸ ਮੇਰਾ ਡਿੱਠਾ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਬਨਾਵਟ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਲ ਸਚ ਮਿਲਾਵਟ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੈਨੂੰ ਖਾਦਿਆਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਦੀ ਨਾ ਆਏ ਬਕਾਵਟ, ਸੁਖ ਸੁਖ ਨਾਲ ਉਪਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸਾਚਾ ਰਸ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੈਂ ਆਵਾਂ ਭਗਤਾਂ ਹੱਥ, ਦੂਸਰ ਛੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹਿ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਗਾਵਣ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਜਸ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਆਪਣੀ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣ ਆਸ, ਆਸਾ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਿਵਣ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨ ਹੋ ਕੇ ਦਾਸ, ਦਾਸੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਗੋਣ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਵੇਖਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਰੱਖਣ ਚਾ, ਮੇਰੇ ਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੱਕਦੇ ਰਹੇ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਭੋਗ ਲਏ ਲਗਾ, ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ ਲੈਣ ਖਾ, ਖਾਹਸ ਅਵਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ ਏਹੋ ਲਾਹ, ਖਾਲੀ ਭੰਡਾਰੇ ਰਿਹਾ ਭਰਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਦਾਤਾ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸੀਤਲ ਦਏ ਬਣਾ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁੱਖ ਕੱਟਣ ਦੀ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਇਕ ਦਵਾ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਦੁੱਖ ਜਨਮ ਕਰਮ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਹਾਝੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ਬੀਬੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮ ਮੁੱਕੀ ਜੁਦਾਈ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਏਕਾ ਘਰ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈ, ਬੰਧਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਸੋਹਰੇ ਪਈਏ ਧੀ ਜਵਾਈ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪਕੜੇ ਬਾਹੀ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਠੰਡੀਆਂ ਛਾਈ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਤਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਤਨ, ਤਨ ਤੰਦੂਰ ਅਗਨ ਬੁਝਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਮਨ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਧਨ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਅਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਭਗਤੀ ਜਨ, ਭਗਵਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਸੁਣਾ ਕੰਨ, ਸੋਹੰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਜਾਏ ਚੁੱਕ, ਚੁੱਕੇ ਲੇਖਾ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮਿਟੇ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਉਲਟਾ ਰੁੱਖ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਰਮ ਵਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਦੁੱਖ, ਮਰਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਮੁਖੜਾ ਜਗਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਿੱਛਾ ਜਾਏ ਛੁੱਟ, ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਗਲਾ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਤੁਨ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਵਿਛੁੰਨੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਵੇਖ ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵਡ ਰਾਜਨ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਦਿ ਆਦਿ ਜਿਸ ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਫਿਰੇ ਭਾਜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਰੱਖੇ ਲਾਜਾ, ਲਾਜਾਵੰਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਅੰਤ ਸੰਜੋਗ, ਪੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਕਟੇ ਰੋਗ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਇਕ ਅਮੋਘ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਚੁਗਾਏ ਆਪਣੀ ਚੋਗ, ਸੋਹੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮੁਖ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਏਕਾ ਭੋਗ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਪਰਲੋਕ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਅਗੰਮ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਜਗੇ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰੱਖੇ ਸ਼ੋਕ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਏਕਾ ਓਟ, ਓਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਘਰ ਸਚ ਵਸੇਰਾ, ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਬੰਨ੍ਹ ਬੇੜਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਵਛਲ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਾਏ ਡੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਖੁਲ੍ਹਾ ਰੱਖੇ ਵਿਹੜਾ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਾਇਆ ਫੇਰਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਤਾ ਜੋੜਿਆ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਸੋਹੰ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲੇਖਾ ਲਾ, ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬ੍ਰਹਮ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪਤਣ ਦਏ ਵਖਾ, ਤੱਟ ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਘਰ ਦਏ ਵਸਾ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਲਏ ਬਹਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਲਏ ਉਠਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਲਏ ਵਸਾ, ਘਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਜਪਾਏ ਆਪਣਾ ਨਾਂ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ ।

★ ੨੯ ਹਾੜ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੀਹ ਸੋ ਵੀਹ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਅ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕੀ, ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੰਡਦੇ ਰਹੇ ਸੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਬੀਜਦੇ ਰਹੇ ਬੀ, ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੋ ਵੀਹ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ, ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਸੱਜਣ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਭਜਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਜਣੇਦਾ ਰਿਹਾ ਮਜਨ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਮਗਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਰਿਹਾ ਬਦਲ, ਬਦਲੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਰਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਮਾਏ ਇਕੋ ਅਦਲ, ਅਦਾਲਤ ਸਾਚੇ ਘਰ ਲਗਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਣੇਦਾ ਰਿਹਾ ਗਜ਼ਲ, ਨਗਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਮਜ਼ਲ, ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਬਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ

ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨਾ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨਾ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਬਲ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਾਮ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਧਿਆਨਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਨਾ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਗਾਨਾ, ਮੌਲੀ ਤੰਦ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਮਕਾਨਾ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਆਪ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਪੁਰ ਤਰਾਨਾ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਯਦਾ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਸਾਰੇ ਗਏ ਹਾਰ, ਤੁਲਬਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵਾਜ਼ਾਂ ਰਹੇ ਮਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਪੁਸਤਕ ਜੀਵ ਜਗਤ ਗਏ ਹਾਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰੰਕ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਏ ਖਵਾਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਘਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੁੱਖਾਂ ਭਰਿਆ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਆਤਮ ਸੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਪਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੁਰ ਲੇਖਾ ਗਏ ਸਮਝਾ, ਬਣ ਕਾਤਬ ਕਲਮ ਛਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਜਾਏ ਆ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਲਏ ਵਟਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰ ਦਏ ਸੁਣਾ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵੇਲਾ ਦਏ ਵਡਿਆ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਘਰ ਸਾਚੇ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵੇਖ ਤਮਾਸ਼ਾ,

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਹਾਸਾ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਿਲਾਸਾ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਕਾਸਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਵਸੇ ਸਾਥਾ, ਸੁੰਦੀ ਸੇਜ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਰੇ ਨਿਰਾਸਾ, ਆਸਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰਵਟ ਲੈ ਨਾ ਬਦਲੇ ਪਾਸਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਮਾਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਇਆ ਘਾਟਾ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੱਜਣ ਸਾਕਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਦੇਵੇ ਪੋਖਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਗਾਇਆ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸੁਣੇ ਸਲੋਕਾ, ਸੁਣਨਹਾਰ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਛਾਹੀ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਪੋਬਾ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਜਗਤ ਹੰਕਾਰੀ ਅੰਤਮ ਹੋਇਆ ਬੋਬਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਪਕ ਸਾਚਾ ਜੋਤਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲੇਖਾ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧੌਲ, ਧਵਲਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੀਤਾ ਕੌਲ, ਕੀਤਾ ਇਕਰਾਰ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਨਭੋਲ, ਅਨਭੁੱਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹੀ ਡੋਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਰਿਹਾ ਡੁਲਾਈਆ । ਸਚ ਵਸਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੋਲ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਸਰਬ ਕਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੋਲ, ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ ਮੁਸਾਇਕ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸੰਗ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵਿਛੜ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਿਹਾ ਲੰਘ, ਪਾਂਧੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਭੁੱਲਿਆ ਸਭ ਨੂੰ ਅਨੰਦ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾ ਗਾਏ ਕੋਈ ਛੰਦ, ਸੰਸਾਰ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਘਮੰਡ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਸਭ ਦਾ ਦਿਸੇ ਭੰਗ, ਅੰਤਮ ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਵਾਮੀ ਠਾਕਰ ਤੇਰਾ ਵੱਜੇ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਚੜ੍ਹੇ ਅਨੋਖਾ ਚੰਦ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਵੇਖ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਆਪਣਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਅੰਦਰ

ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਨਿਜ ਆਤਮ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਪੰਜ ਸੈਤਾਨ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਵੱਜੇ ਧੁਨਕਾਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਘਰ ਮਿਲ ਆ ਕੇ ਸਾਚੇ ਕਾਹਨ, ਬੰਸਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰੱਖੇ ਆਸ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਪੁਜਾ ਪੂਰਬ ਆਸ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਬਖਸ਼ ਆਪਣਾ ਸਾਥ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਵੇਖੇ ਸਾਚੀ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਡੇਰਾ ਢਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਹਵਨ ਦੀਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰੇ ਯਾਦ, ਪਿਛਲੀ ਯਾਦ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸੁਣ ਫਰਯਾਦ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਆਪਣੀ ਦਾਦ, ਦੌਲਤ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੇੜ ਕਟਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾ ਅਗੰਮ ਨਾਦ, ਤੁਰਿਯਾ ਬੈਠੇ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰਹੀ ਤੱਕ, ਤਕਵਾ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਰਖਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਗਏ ਦੱਸ, ਵਾਕ ਭਵਿਖਤ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਛੱਡ ਕੇ ਗਏ ਨੱਠ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਜਾ ਕੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਏ ਰਟ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਗਏ ਹੱਟ, ਜਗਤ ਵਣਜਾਰਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਖੇੜਾ ਹੋਇਆ ਦਿਸੇ ਭੱਠ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਵੇਖਿਆ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਸਭ ਦੀ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਕਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਭੁੱਲੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮੱਤ, ਮਨਮਤ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਸ਼ਰਮ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੱਜਾ ਫੱਟ, ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਆਪਣਾ ਦਰ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਕਲ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੱਚਾ ਕਾਹਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਘਰ ਘਰ

ਅੰਦਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਪਹਿਚਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਜੁੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਏ ਮਹਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਏ ਧਵਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁਕਾਏ ਕਾਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਬਾਹਰੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਜਪਾਏ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜ਼ਬਾਨ, ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਗਤ ਪਿਆਰਾ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰਾ, ਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਇਕ ਦਵਾਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਰਾ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਦੀਪ ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ ਸਾਚੀ ਵਾਰਾ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਸੱਚਾ ਘਰ ਬਾਰਾ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਾਏ ਭਾਗ, ਵਡ ਭਾਗੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕੂੜੀ ਜਾਗ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੁਝਾ ਆਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜ, ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਧੋ ਦਾਗ, ਨਿਰਮਲ ਨੀਰ ਨੀਰ ਵਖਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਘਰ ਮਿਲਾਵਾ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਮੋਹਣ ਮਾਧਵ ਮਾਧ, ਮਧੁਰ ਧੁਨ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਜਗਤ ਸਮਾਜ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੇਰਾ ਵਕਤ ਸੁਹੋਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਰੁਤੜੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖੋਣਾ, ਦਰ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੇਖੇ ਲੋਣਾ, ਮਾਨੁਖ ਆਪਣਾ ਦਰ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਇਕ ਸੁਣੋਣਾ, ਢੋਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਆਪ ਬਹੋਣਾ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਏਕਾ ਘਰ ਵਸੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਵੇਲਾ, ਵਾਰ ਥਿਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਦ ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਵੇਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਕਲੂ ਕਲ ਖੇਲਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਆਪ ਤਰਾਈਆ ।

ਭਗਤ ਜਨ ਆਪ ਤਰੋਣਾ, ਤਰਨੀ ਤਰਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਫੜ ਫੜ ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਲੋਣਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ
 ਦਾ ਡੇਰਾ ਢੋਣਾ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਐਣਾ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਸੋਹੰ
 ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਜਣੋਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨੋਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਮਹਿਬੂਬ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰਾ ਅਸਵ
 ਘੋੜੇ ਕਸ ਤੰਗ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਜੋਤ ਅਕਾਲੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਲੈ ਮਰਦੰਗ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ
 ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਣੇ ਹਰਿ ਵਰਭੰਡ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਵ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਸੁਹਾਗੀ
 ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਦਵਾਰੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਘਰ ਮਿਲੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਅੰਤਮ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੇਰਾ ਖੇੜਾ, ਨਗਰ ਗਰਾਮ
 ਆਪ ਵਸਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੇੜਾ, ਸੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਬੈਠੇ
 ਰਹੇ ਕਰ ਕੇ ਜੇਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚਰਨ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ
 ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ
 ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੀਤਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ ਵਖਾਏ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ,
 ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏ ਹਸਤ ਕੀਟਾ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਮਾਣ ਚੁਕਾਏ ਅਠਾਰਾਂ
 ਧਿਆਏ ਗੀਤਾ, ਅੱਠ ਦਸ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧਾਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਅਨਡੀਠਾ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖੋਤਮ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ
 ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਅੰਗੀਕਾਰ, ਅੰਗਣ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਵਾਸਨਾ ਗੰਦੀ ਦੇਏ ਨਿਕਾਲ, ਸਚ ਸੁਗੰਧੀ ਨਾਮ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਚੰਦ ਨੌਚੰਦੀ
 ਦੇਵੇ ਚਾੜ੍ਹ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਪਾੜ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਲਹਿਣਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਦੇਵੇ
 ਚਾੜ੍ਹ, ਚੌਥੇ ਪਦ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ, ਨਾੜੀ ਨਾੜੀ ਨੂਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਪੇ ਫਿਰੇ ਪਿਛੇ ਅਗਾੜ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ
 ਰੂਪ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕ ਇਕੇਲਾ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ
 ਉਚ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਦੇਵੇ ਵਾੜ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ
 ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ
 ਇਕੋ ਵਰ, ਅੰਤਮ ਸਾਚੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਵਸੇਰਾ ਸਾਚੇ ਘਰ, ਮਿਲੇ ਅੰਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਲੈ ਜਾਏ ਫੜ, ਦਰ

ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

★ ਪਹਿਲੀ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰ ਭੇਵ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਅਸੁੱਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਿਆ ਆਪ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਿਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਪਰਗਟੀ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਆਪ, ਅਭੇਵ ਸਾਚਾ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਨਾਉਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਣਿਆ ਸੱਜਣ ਸਾਕ ਆਪ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਏ ਆਪ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਬੰਧ ਬਣੇ ਆਪ, ਬੰਧਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਸਗਨ ਮਨਾਵੇ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਰੰਗਣ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਆਪ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਕੰਤ ਬਣੇ ਆਪ, ਨਾਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰੇ ਪਰਤਾਪ, ਵਡ ਪਰਤਾਪੀ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਘਰ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਆਪੇ ਪਾਏ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਚਲਾਏ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੋਏ ਨਾਥ, ਅਨਾਥ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਲੇਖਾ ਲਏ ਭਾਖ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਮੰਦਰ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਾਥ, ਸੱਜਣ ਸਾਹਿਬ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪੇ ਤਾਕ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਉਪਜਾਵੇ ਆਪੇ ਜਾਤ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਆਪੇ ਹੋਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਦੱਸ, ਰਹਿਬਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਆਪੇ ਵਸ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪੇ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੀਆ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਥਿਰ ਘਰ ਥਾਪ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਬਣਾਏ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਉਪਜਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸ਼ਬਦੀ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਏ ਬਹਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਅਲੱਖਨਾ ਅਲਾਖ, ਅਲੱਖ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਥਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਖਾਸ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦਿਤੀ ਦਾਦ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਭੁੱਲੇ ਕਦੇ ਨਾ ਯਾਦ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸੋਹੰ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਧਾਰ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਬਣਿਆ ਜਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਦੁਆਰੇ ਹੋਇਆ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨੂਰ ਉਜਾਲਾ ਇਕੋ ਜਾਤ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੁਲਤਾਨ ਸਵਾਮੀ ਪੂਰੀ ਅਸ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਰਾਸ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਬਣਿਆ ਜਾਪ ਆਪ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਪ, ਆਪੇ ਆਪ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਖੇਲਣਹਾਰ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਹਰਿ ਖਾਲਕ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਬਣਿਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਬਣਿਆ ਜਾਪ, ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਉਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨ ਦਾਤਾਰੀ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਭਿੱਖਕ ਭਿਖਾਰੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਇਛਿਆ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਖੇਲ ਅਕਾਲਾ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂਰ ਉਜਾਲਾ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਸ ਬੇਮਿਸਾਲ ਬਣਾਇਆ ਆਪ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਧਾਰ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਧੂਆਂਧਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਨ ਅਗੰਮ ਬਣਿਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਤ੍ਰੈ ਤ੍ਰੈ ਮੇਲਾ ਕੀਤਾ ਆਪ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪਰਗਟਾਈ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਜਣਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਆਪ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ ਆਪ, ਡੇਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮਹੱਲ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਆਪ, ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸਮਾਇਆ ਆਪ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਖਾਣ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੁਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ ਆਪ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ ਆਪ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਚਾਇਆ ਆਪ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇਆ ਆਪ, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਵਡਿਆਇਆ ਆਪ, ਤਾਕਾ ਆਪਣੀ ਤਾਰ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਸੁਹਾਇਆ ਆਪ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਲ ਜਲਧਾਰ ਜਣਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਰੁੱਤ ਮਾਹ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਆਪ, ਥਿਤ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਾਹ ਚਲਾਇਆ ਆਪ, ਘੜੀ ਪਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਆਪ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਕੰਤ ਭਤਾਰ ਸਾਕ ਬਣਾਇਆ ਆਪ, ਦੂਲਾ ਦੁਲਨ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇਆ ਆਪ, ਏਕਾ ਦੋਆ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰਸ ਅਮੋਘ ਦਿਖਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੰਗ ਰਖਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਇਆ ਆਪ, ਪੁਰ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਈਸ਼ ਜੀਵ ਜਗਾਇਆ ਆਪ, ਜਗਦੀਸਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਆਪ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਆਪ, ਛੱਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣਾਇਆ ਆਪ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ ਆਪ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਸੇਵ ਲਗਾਇਆ ਆਪ, ਸੇਵਾ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇਆ ਆਪ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਇਆ ਆਪ, ਰਾਗ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ਆਪ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਘਲਾਇਆ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਆਪ, ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਿਖਾਇਆ ਆਪ, ਕਾਇਆ ਕੁਰਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਇਆ ਆਪ, ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਇਕ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਮਝਾਇਆ ਆਪ, ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਅਖਵਾਇਆ ਆਪ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੁਆਰਫ਼ ਕਰੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਤਾਅਰੀਫ਼ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇਵੇ ਦਾਤ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਪੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਸਗਲਾ ਸਾਥੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪਰਗਟਾਏ ਆਪ, ਭਗਤੀ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਉਠਾਏ ਆਪ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦ ਬਹਾਏ ਆਪ,

ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਆਪ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜ ਪਵਾਏ ਆਪ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਜਣਾਏ ਪਾਠ ਆਪ, ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਆਪਣੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਕਿਨਾਰਾ ਪਨਘਟ ਉਪਜਾਏ ਆਪ, ਪੱਤਣ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋ ਕਰਨੀ ਸੋ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਾਰ ਆਪ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਾਰ ਆਪ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ ਆਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਡਲ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰ ਰਿਹਾ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਬਣੇ ਆਪ, ਹਵਨ ਸੁਗੰਧੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਨਾਰਾ ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਹੋਵੇ ਆਪ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਧਾਰ ਆਪ ਵਹਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਤੇਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਜੋਤ ਨੂਰ ਹੋਵੇ ਆਪ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਆਪ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਜਾਪ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਰਬ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਕ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਸਾਕ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਜਾਤ, ਆਤਮ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਪਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਸਾਵੰਦ ਹੋ ਕੇ ਪੂਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਆਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਭੇਵ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲੇ ਮੇਰੀ ਸਾਖ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਬ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਹਬ ਕਿਛੁ ਹੋਇਆ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਜਾਪ, ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਬਣ ਕੇ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤ ਇਕੋ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਮਰਨ ਪਾਠ, ਪੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੱਤਣ ਮੇਲਾ ਮਿਲੋਦਾ ਰਿਹਾ ਸਾਚੇ ਘਾਟ, ਬੇੜੀ ਚੱਪੂ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਸੁਹੋਦਾ ਰਿਹਾ ਸੁਹੰਜਣੀ ਖਾਟ, ਖਟੀਆ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਿਟੋਦਾ ਰਿਹਾ ਵਾਟ, ਭਾਣਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਭਾਖ, ਭਾਖਿਆ ਧੁਰ ਦੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਜਾਓ ਆਖ, ਆਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ

ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨੂਰ ਅਕਾਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪੰਜ ਤਤ ਨੂਰ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਪੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੇਖੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਾਵੇ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਇਸ਼ਟੀ ਬਣੇ ਆਪ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਗੁਰਦੇਵ ਸਵਾਮੀ ਨਮੋ ਸਤਿ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਉਪਜਾਇਆ ਜੋ ਅਗੰਮੀ ਜਾਪ, ਸੋ ਅੰਤ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣੇ ਦਾਸ, ਦਾਸੀ ਰੂਪ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੋਏ ਜੋੜ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਆਸਾ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਹੋ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦਇਆਵਾਨ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਹੁਕਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਆਪ, ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭ ਪਰਗਟੇ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਜਪਾਏ ਆਪ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖ ਜਣਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਖੇਲ ਖੇਲਿਆ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਧਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਆਪ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਜੋ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਲ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਪੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਸ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਗਲਾ ਭੇਵ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਭੇਵ ਖੁਲੋਣਾ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਸੁਹੋਣਾ ਆਪ, ਥਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲੋਣਾ ਆਪ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪੋਣਾ ਆਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਣਾ ਆਪ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦਾਤਾ ਅਖਵੋਣਾ ਆਪ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਤਖ਼ਤ ਸੁਹੋਣਾ ਆਪ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੁਰ ਸਾਚਾ ਤਾਲ ਚੀਨੇ ਆਪ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਿਹਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਵਿਹਾਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਸਣ ਬਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।

ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਟਿਕਾਏ ਆਪ, ਕਲਗੀ ਤੋੜਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸਬਦੀ ਜੋੜਾ ਜੋੜੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਜੋੜੀ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਤੰਦ ਡੇਰੀ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਤਾਗਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਮੰਗਣ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋ ਵਰਨਾ ਸੋ ਵਰਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਵਿਚ ਵਿਚੋਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਰੱਖਣਾ ਤਿਸ ਰੱਖਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਸਿਰ ਮਿਹਰ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਘੜਨਾ ਤਿਸ ਘੜਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਬਣ ਠਠਿਆਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਫੜਨਾ ਤਿਸ ਫੜਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਖੜਨਾ ਤਿਸ ਖੜਦਾ ਆਇਆ ਆਪ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰੇ ਆਪ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵਡੇ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਚੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਰਦਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਰ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਖਤਾਬ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੱਕ ਜਨਾਬ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਬੇਤਾਬ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਮਹਿਰਾਬ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਵਾਈਆ । ਸਚ ਰਫੀਕ ਬਣੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਤੋਫੀਕ ਇਕੋ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈਆ । ਕਾਮ ਮੁਫੀਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮੁਫਤ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਤਾਕੀਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਰਸੂਲ ਰਸਵਾ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਏਕੰਕਾਰ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵਿਹਾਰਾ ਕਰੇ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਲਿਖਾਰਾ ਬਣੇ ਆਪ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਪਰਵਾਨ ਕਰੇ ਆਪ, ਪੰਚ ਪਰਧਾਨ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਸੋਹਣ ਦਰ ਰਾਜਾਨ, ਪੰਚਾਂ ਕਾ ਗੁਰ ਇਕ ਧਿਆਨ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਾਂ ਦੇਵੇ ਦਰਗਹਿ ਮਾਣ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਪੰਚਾਂ ਰੂਪ ਧਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਾਂ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਪੰਚਮ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਮ ਰਾਜ ਜੋਗ ਸੁਲਤਾਨ, ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋ ਕਰਨੀ ਸੋ ਕਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਕਰਨੀ ਸੋ ਕਰੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਮੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬਣ ਕੇ ਸੱਚਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਬਣਿਆ ਸਾਚਾ ਨਾਤ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜੇ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਛੱਡ ਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਹੋਏ ਜਾਤ, ਜਾਤ ਜਾਤ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਕੇ ਪੰਜਾਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦਿਤਾ ਆਖ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੋਹਿਆ ਘਾਟ, ਘਰ ਵੱਜੀ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਚੜ੍ਹ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪੇ ਦਏ ਲਗਾਈਆ ।

ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਲਗਾਏ ਆਪ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਏ ਆਪ, ਜਗਦੀਸ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਵਧਾਏ ਆਪ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਏ ਆਪ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸਾਏ ਆਪ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਖੇਲ ਕਰਾਏ ਆਪ, ਖਾਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰਾਏ ਆਪ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਨੀਹ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਦਾਇਮੀ ਦਾਇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਾਫ਼ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਲਗਾਏ ਆਪ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚ ਵਕਾਲਤ ਕਰੇ ਆਪ, ਵੁਕਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਸ਼ਹੀਦੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਇਬਾਦਤ ਪੜ੍ਹਾਏ ਆਪ, ਇਬਾਰਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਸਚ ਤਆਕਬ ਕਰੇ ਆਪ, ਪਿਛਾ ਛੋੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਆਰਫ਼ ਬਣੇ ਆਪ, ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਮਾਅਰਫ਼ਤ ਦੱਸੇ ਆਪ, ਮਹਿਬੂਬ ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣੇ ਆਪ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਾਚੀ ਨੀਹ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਘਰ ਸਚ ਵਸਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤਖ਼ਤ ਸੁਹਾਏ ਆਪ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਬੁਲਾਏ ਆਪ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਸਿਮਰਤ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੁਝਾਏ ਆਪ, ਬੁਝਾਰਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਰਿਹਾ ਵਸਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਏ ਆਪ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਜਪਾਏ ਪਹਿਲੇ ਜਾਪ, ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਰਲ ਮਿਲ ਇਕਵੰਜਾ ਬਵੰਜਾ ਆਖਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਬਾਪ, ਦੂਜੀ ਮਾਈ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਵਿਚੋ ਉਪਜੀ ਸਾਡੀ ਜਾਤ, ਜੱਰਾ ਜੱਰਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਤਰਾ ਕਤਰਾ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਬਣਿਆ ਖਾਕ, ਪੰਜ ਤਤ ਖਾਕ ਖਾਕੀ ਬੁੱਤ ਆਇਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਸਾਡੇ ਵੇਖ ਖਾਲੀ ਹਾਥ, ਪੱਲੇ ਗੰਢ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਓਟ ਆਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਤੇਰਾ ਇਕ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਆਏ ਬਣਕੇ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਡਾਲੀ ਤੇਰਾ ਪਤ ਤੇਰੀ ਸਾਖ, ਤੇਰੀ ਕਲੀ ਕਲੀ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭਵਰਾ ਗੂੰਜੇ ਬਣ ਕੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਆ ਕੇ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਛੱਡ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਨਾਖਤ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਪਤ ਲੈਣੀ ਰਾਖ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰਾ ਸਾਥ, ਸੰਗੀ ਤੂ ਹੀ ਇਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਸ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਣਿਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਆਪਣਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਸਚ ਜਾਪ, ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੌਦਾ ਵਿਕੇ ਇਕੋ ਹਾਟ, ਦੂਜਾ ਵਣਜ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਾਰੇ ਆਏ ਆਖ, ਪ੍ਰਭ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਏ ਨਜ਼ਾਤ, ਨਿਜ ਘਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਾ ਕੇ ਆਏ ਵਫ਼ਾਤ, ਬਣ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਪਿਆਲਾ ਸਬਰ ਸਬੂਰੀ ਆਬੇ ਹਯਾਤ, ਦੇਵਣ ਦੇਵੇ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਸਚ ਪੈਗਾਮ ਰਸੂਲ ਲਿੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਉਪਰ ਕਾਗਜ਼ਾਤ, ਕਜ਼ਲ ਕਾਇਮ ਮੁਕਾਮ ਦਾਇਮ ਦਾਇਮੀ ਦਾਇਰਾ ਹੱਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕਿਆ ਪ੍ਰਭ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲੇ ਨਜ਼ਾਮ, ਨਾਜ਼ਮ ਆਜ਼ਮ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਮਿਆਂ ਨਾਲ ਕਲਮਾ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕਲਮਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਸਲਾਮ, ਸਭਾ ਤੇਰੀ ਦੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਕੀ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਵਡ ਅਮਾਮ, ਤੇਰਾ ਅਮਲ ਅਮਲ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੁੱਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸਾਡੀ ਮੁੰਨ ਦੇਵੇ ਬਣ ਕੇ ਹਜ਼ਾਮ, ਉਸਤਰਾ ਤਿੱਖਾ ਇਕ ਨਾਮ ਰਸੂਲ ਚਲਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਬਣੇ ਬਾਲੇ ਨੱਢੇ ਅਵਾਣ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਕਹੀਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜੋ ਕਰੇ ਸੋ ਤੇਰੀ ਰਜ਼ਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰਾਹ ਤੱਕੀਏ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਮਹਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਪੀਰ ਜ਼ਾਹਰੇ ਤੇਰੇ ਹੋਣ ਇਕ ਮੁਜ਼ਾਹਰੇ, ਮੁਜ਼ਰੇ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਏ ਕਿਨਾਰੇ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਕਵਣ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਇਕ ਲਲਕਾਰੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਲਗੀ ਚਮਕਾਂ ਮਾਰੇ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ, ਸਚਖੰਡ ਸੁੱਤੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰੇ, ਪੰਜਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇ, ਰੰਗਣਹਾਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰੇ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਨਿਮਸਕਾਰੇ, ਨਮੋਂ ਨਮੋਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਕਾਦਰ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰੇ, ਜਗਤ ਰੀਤੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਠੋਕਰ ਦੇਵੇ ਲਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਡੀਠੀ, ਚੱਲੇ ਧਾਰ ਅਗੰਮੀ ਰੀਤੀ, ਕਵਣ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਕੀਤੀ, ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੱਗੇ ਦੱਸੇ ਆਪਣੀ ਬੀਤੀ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਚਲਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਕਿਤੇ ਖਾਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਪਾਈਆ ।

★ ੨ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਬੀ ਬਲਵੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਸਚ ਤਖ਼ਤ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾਉਂ ਧਰਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾ, ਸਚ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉਠਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਰਨੀ ਰਿਹਾ ਕਮਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ

ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇਏ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਏ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਜਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਥਿਰ ਘਰ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪ ਉਪਾਏ ਆਪਣੀ ਜਾਤ, ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸ਼ਬਦ ਸਾਚਾ ਉਠਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸਾ ਸਚ ਫਰਮਾਨਾ ਦੇਵੇ ਆਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੈਂ ਚਾਰ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਇੰਦਾ । ਕੱਠੇ ਕਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਨੈਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਧੂਆਂ ਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਡੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਵਸਾਲ, ਵਸਲ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕੋਈ ਨਾ ਤੋੜੇ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੱਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਧਰਮਸਾਲ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਠਾਕਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਮੱਠ ਗੁਰਦੁਆਰ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਫਿਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਵੇਖ ਉਘਾੜ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸਰਗੁਣ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕਰੇ ਖਵਾਰ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਗੋਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕਰਨ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਰਬ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖੋ ਮਾਰ ਪਿਆਨ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਕਲ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਚਮਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਭਾਨ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਆਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਸਖੀ ਸਵਾਣੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾਹਨ, ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਆਤਮਕ ਧੁਨ ਉਪਜਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਬਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੋ ਭਗਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਇਆ

ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੋ ਕੂੜ ਹੋਇਆ ਪਰਧਾਨ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਸ਼ਰੀਅਤ ਵਿਚ ਵੜਿਆ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸਮਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਨ, ਦੀਪਕ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤਰਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਲਜੁਗ ਬਣਿਆ ਅੰਤ ਨਾਦਾਨ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਬੰਕ ਸੁਹਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਮਕਾਨ, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਘਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰਬ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਆਏ ਧਰ ਧਰ ਭੇਖ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਸਨੇਹੁੜਾ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਸੰਦੇਸ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਔਲੀਏ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਕੁਤਬ ਗੌਸ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਉਪਦੇਸ਼, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਚੇਤਨ ਰਹੇ ਚੇਤ, ਚਿਤਵਤ ਠਗੌਰੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਵਰਨ ਖੇਲੀ ਖੇਡ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਅਗੰਮੀ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਹਰਿ ਜੂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫੜਿਆ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਸਰਗੁਣ ਘੜਿਆ, ਘਾੜਤ ਘੜਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਜੀਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਿਆ, ਮਰਨ ਜੀਵਣ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੈ ਅਵਤਰਿਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜਾਮਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਕਲਾਂ ਭਰਪੂਰ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਏਕੰਕਰਿਆ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਭੋ ਹੋਏ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਿਆ, ਭੈ ਆਪਣਾ ਸਰਬ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮਹੱਲਾ ਇਕ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਬੁਲਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਂਦੇ ਜੋੜ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਕਰਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਕ ਉਜਿਆਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਡ ਅਮਾਮ ਸੱਚਾ ਸਿਕਦਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਰਹਿਮਤ ਕਰ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਏਕਾ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਲਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕੋਟ,

ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਚ, ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਦਿਆ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਪਰਲੋਕ ਲੋਕ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਾਦ ਸਲੋਕ, ਨਾਅਰਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਆਪ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਗੰਮੀ ਬਾਪ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਸਾਚਾ ਨਾਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਕਾਇਨਾਤ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਪਿਆਏ ਆਬੇ ਹਯਾਤ, ਹਯਾਤੀ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਬਖਸ਼ੇ ਦਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਧਰਮ ਦਵਾਰੇ ਲੱਗੇ ਭਾਗ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣ ਜਾਗ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਚਰਾਗ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੁਝਾਏ ਆਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਏ ਸੁਹਾਗ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਸੱਚਾ ਰਾਜ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਸਮਾਜ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਕਹਿੰਦੇ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਚਰਨ ਸਰਨਾਈ ਤੇਰੀ ਰਹਿੰਦੇ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਭਾਣਾ ਸਹਿੰਦੇ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਧਾਰ ਚਰਨੀ ਢਹਿੰਦੇ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੁਣੋ ਮੀਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖੋ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਭੁੱਲੇ ਸਾਰੇ ਗੀਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਕੋਇ ਨਾ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰੋ ਯਾਦ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਫ਼ਰਯਾਦ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੇਣ ਦਾਦ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਦੇਣਾ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਦਾਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਪਵਣ

ਪਵਣਾਂ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਿਰ ਰੱਖਣਾ ਆਪਣਾ ਹਾਥ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ
 ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਇਆ ਸੰਤ ਸਾਧ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਕਰ ਲਾਡ, ਪੂਤ ਸਪੂਤੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈ ਕਿਸੇ ਹੱਦ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ
 ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਕਰਦੇ ਗਏ ਹੱਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਤੇਰਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ
 ਪੜਦਾ ਲੈਣਾ ਕੱਜ, ਤੇਈ ਅਠਾਰਾਂ ਦਸ ਤ੍ਰੈ ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਬਣ
 ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ
 ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਝੁਕਿਆ ਸੀਸ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨ ਖਾਲੀ ਹੋਏ ਖੀਸ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਘਰ ਘਰ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਹਦੀਸ, ਪੱਟੀ ਨਾਮ
 ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠ, ਸਾਹਿਬ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਕੋਇ ਰਹਿਣ
 ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਦਿਸੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰੀ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ
 ਧਨੀ ਸਵਾਮੀ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰਨ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਘੜੀ ਪਲ ਵਸਣਾ
 ਆਪੇ ਚੀਤ, ਘਰ ਚੇਤਨ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ
 ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅੰਤ ਕਲ ਆਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲੇਖ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਇਕ ਰਚਾਵਾਂਗਾ ।
 ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ
 ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਹਰ ਹਿਰਦਾ ਆਪੇ ਸੋਧ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ ।
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਜੋਧ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ ।
 ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂ ਅਗਲਾ ਗੋਝ, ਸਤਿਜੁਗ ਰਾਹ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਦਰਸਨ ਰਹੇ ਸਾਚਾ ਲੋਚ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਚਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ
 ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਸੋਚ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਸੋਚ ਭੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਲਵਾਂ ਖੋਜ, ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ ।
 ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਟ ਕੇ ਰੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ ਸਰਬ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸਲੋਕ,
 ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਬਿਨ ਭਗਤੀਉਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਮੋਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਆਪ
 ਮੁਕਾਏਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਰਖਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਜਾਏਗਾ । ਰਾਉ ਰੰਕ ਆਪ ਜਗਾਏਗਾ ।

ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਇਕ ਵਸਾਏਗਾ । ਹੋ ਉਜਿਆਰ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਬਣ ਸੈਦਾਗਰ ਵਣਜ ਵਖਾਏਗਾ । ਬੈਠ ਇਕਾਗਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰੇ ਉਜਾਗਰ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਰਨ ਲੱਗ, ਇਕ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੂਰੇ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਜਾਣ ਲੰਘ, ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਮਾਤ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗੋਦੇ ਰਹੀਏ ਬਣ ਮਲੰਗ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਰਹਿਣ ਚੰਦ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦਾ ਮੁਕੇ ਪੰਧ, ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸੁਹਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬੈਠੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇਆ ਅੰਤ, ਬੇਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਗੱਟੀਆਂ ਕਰਦੇ ਗਣਤ, ਅਗਣਤ ਅੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਭਿਖਾਰੀ ਬਣੇ ਮੰਗਤ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਪੰਡਤ, ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨਕਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਖਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣੇ ਕੰਤ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣੀ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬੇਨੰਤੀ ਕਰਾਂ ਆਪ ਪਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪਿਛੇ ਦੇਵਾਂ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਵਾਂ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਮਹਾਨ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਇਕ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣ ਕੇ ਦਰਦੀ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੜਦੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਚਾਰ ਵਰਨ ਜੋ ਲੜਦੀ, ਝਗੜਾ ਕੂੜਾ ਸਰਬ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਣਗੇ । ਰਸਨਾ ਬੋਲ ਹਰਿ ਜੈਕਾਰ, ਢੋਲਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੱਸਣਗੇ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਚੱਲੇ ਧਾਰ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਹੱਸਣਗੇ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਬਹਿ ਕੇ ਵਸਣਗੇ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਪੂਰਬ ਦੁੱਖੜੇ ਸਰਬ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਸੁੱਕੇ ਰੁਖੜੇ ਹਰੇ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਉਜਲ ਮੁਖੜੇ ਆਪ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੁਤੜੇ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਇਕਰਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਮੁੱਕਰੇ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ ।

ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਨਾ ਰਹੇ ਨੁਕਰੇ, ਨੁਕਤਾ ਨੂਨ ਸਰਬ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਉਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਪੁਤਰੇ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੇ ਆਪੇ ਉਤਰੇ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪਵਾਏਗਾ । ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਰਾਉਂ ਰੰਕ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਦੁਆਰ ਬੰਕ ਇਕ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਰੰਗਣ ਰੰਗਤਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਭਿਖਾਰੀ ਬਣ ਕੇ ਮੰਗਤਾ, ਮੰਗਤ ਦਵਾਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਏਗਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਭੁੱਖਾ ਨੰਗਤਾ, ਭੁੱਖਿਆਂ ਨੰਗਿਆਂ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਕੋਈ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਪੰਡਤਾ, ਗਰੰਥੀ ਪੰਥੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ ਗੜ੍ਹ ਹੋਏ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ, ਨਿਵਣ ਸੋ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸਾ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਏ ਧਰਵਾਸਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਦੱਸੇ ਖੁਲਾਸਾ, ਖੁਲਾਸੀ ਕਲਜੁਗ ਕੋਲੋ ਆਪ ਕਰਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਅੰਤ ਚਲਾਏ ਰਾਹ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਪੁਰਖ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੇੜਾ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨੋ ਪਾਰ ਕਰਾ, ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਸਲਾਹ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਣਾਏ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਜਪੇ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਂ, ਧੁਰ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਹੇ ਗਾ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਬੁਧੀ ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾ, ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਹੰਸ ਸੋਹੰ ਚੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਗਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਾਗ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਇਸ਼ਟ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਦਮ ਹੱਵਾ, ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਚਤਰਭੁਜ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਆਪ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਏਕਾ ਜਾਪ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਣਾਏ ਸੱਚਾ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਨੂਰ ਲਲਾਟ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਬ, ਪਰਮ ਆਤਮ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਆਤਮ ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੂਰੀ ਆਸ, ਪੁਸ਼ਤ ਦਰ ਪੁਸ਼ਤ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਦੱਸੇ ਪੱਤਣ ਘਾਟ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਜਗਤ ਬੇੜਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਚਲੇ ਜਗ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋ ਕਰ ਅਲੱਗ, ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੁਝਾਏ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੌਂ ਦਵਾਰੇ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਦਸਵੇਂ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਦੇਵੇ ਦੀਦਾਰ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ

ਰਗ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੱਕਿਉਂ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ
 ਬਹੇ ਸਜ, ਸਾਹ ਨਵਾਬ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਾਏ ਇਕੋ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸ਼ਰਅ
 ਸ਼ਰੀਅਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸੋ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਏ
 ਗਾਬ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਵੱਥ, ਸੋਹੰ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰਾ, ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।
 ਸਚਖੰਡ ਲਗਾਏ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਲੱਭ, ਸਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਮਧ, ਮਧਰਾ
 ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਕੱਜ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਲੋਕਲਾਜ, ਗੁਰਮਤ ਇਕ
 ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਆਵਾਜ਼, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਦੇਵੇ ਦਾਦ, ਬਿਨ
 ਦੰਦਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਰਖਾਏ
 ਆਪ ਕਰਤਾਰਾ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਨੂਰ ਭਗਤਨ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ
 ਸੇਜ ਪਲੰਘ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਮਰਥ ਸਵਾਮੀ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਸੰਗ,
 ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ
 ਸਾਚਾ ਧਰਨੀ ਧਰ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਗੋਦ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਆਏ ਲੋਕਮਾਤ, ਕਲਜੁਗ ਮਾਤਰਾ ਦੇਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਖਸ਼ੇ
 ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਗੋਲਕ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਜ਼ਲ
 ਇਕੋ ਪੱਤਣ ਇਕੋ ਘਾਟ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਡਲ
 ਇਕੋ ਰਾਸ, ਇਕੋ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਇਕੋ ਹਰ ਘਟ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਨਾਸ,
 ਇਕੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਦਾਸ, ਇਕੋ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਇਕੋ ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ
 ਗਿਆ ਆਖ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚੀ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ
 ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਆਪ ਪਰਗਟਾਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾ ਰੋਗ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੰਸਾ ਰੋਗ ਜਾਏ ਚੁੱਕ,
 ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੈਡਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ
 ਲਏ ਪੁੱਛ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਸਾਚੇ ਉਠ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ
 ਤੁਠ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਹਾਏ ਸਾਚੀ ਰੁੱਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸਚ ਫੁੱਲਵਾੜੀ ਪਏ ਫੁੱਟ, ਕਲੀ ਕਲੀ

ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਪੁੱਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਰਿਹਾ ਲੁਕ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਉਜਲ ਕਰੇ ਮੁੱਖ, ਮੁਖੀਆ ਹੋਏ ਆਪ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੈਂਡਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਜ਼ਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਘਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਸੁਖ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਸਾਚਾ ਦਰ, ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਅੰਦਰ ਵੜ, ਬਾਹਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਅੰਦਰ ਵੜਦਾ, ਕਿਰਪਾ ਨਿਧ ਨਿਧਾਨ । ਸਾਚੇ ਪੈੜੇ ਆਪੇ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਨੀਕਨ ਨੀਕਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਆਪੇ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਗਾਏ ਸ਼ਬਦ ਮਹਾਨ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਆਪੇ ਵਰਦਾ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨੌਜਵਾਨ । ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਆਪੇ ਖੜਦਾ, ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪੇ ਕਰਦਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਧਰਦਾ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ । ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਘਾੜਤ ਘੜਦਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਇਕ ਮਕਾਨ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਨਾਲ ਰਲਦਾ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮੇਲ ਮਹਾਨ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਚੁੱਕੇ ਪੜਦਾ, ਪੜਦਾਨਸ਼ੀ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਲੋਕਮਾਤ ਧਰਦਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦੇਵੇ ਦਾਨ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਫਿਰੇ ਡਰਦਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਸ਼ਰਮਾਣ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਗਵਰ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਠਾਂਡਾ ਕਰੇ ਸਰੀਰ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਸਾਚਾ ਨੀਰ, ਕਵਲੀ ਕਵਲ ਕਵਲ ਭਰਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਕਟੇ ਪੀੜ, ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਰੋਗ ਗਵਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਆਪ ਅਖੀਰ, ਮੰਜਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਦਲਗੀਰ, ਜਗਤ ਦਲਿੰਦਰ ਰਿਹਾ ਗਵਾਈਆ । ਤਨ ਬਸਤਰ ਅੰਤਮ ਪਾਟਾ ਚੀਬੜ ਦਿਸੇ ਚੀਰ, ਥਿਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਵੀਰ, ਵੇਰਵਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਦਰ ਕਬੀਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਦਲੇ ਆਪ ਤਕਦੀਰ, ਤਬਦੀਲੀ ਸਭ ਦੀ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਕੱਟ ਜਗਤ ਜੰਜੀਰ, ਡੋਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬੰਧਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪੇ ਮੇਲੇ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨਿਜ ਨੈਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭੈ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਭੈ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੇ ਪੈੜੇ ਅੰਤਮ ਚੜ੍ਹਨ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਖੜਨ, ਖਟਕਾ ਹੋਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਇਕੋ ਘਰ ਵੜਨ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਾਚੇ ਘਰ, ਘਰ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਇਕ ਉਜਿਆਰਾ, ਕਮਲਪਾਤੀ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਸਾਹਿਬ ਸੱਜਣ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ ।

★ ੨੫ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੋਗਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜਪੁਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵਸੇ ਸਚ ਭੂਮਕਾ ਅਸਥਾਨ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਭੇਵ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖੇਲਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲੂ ਦੁਆਰਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਧਾਰਾ, ਬਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਸੱਜਣ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰਵੇ ਕਰਤਾਰਾ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਗੰਮ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਕਰੇ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਕਹਿਣਾ ਆਪੇ ਮੰਨ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਬਣ ਕੇ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਇਕੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੇਲੂ ਹੱਟ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਆਪਣੀ ਆਸ, ਆਪਣੇ ਵਿਚੋ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਦਾਸੀ ਆਪੇ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਖੇਲੂ ਕਿਵਾੜ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਏਕਾ ਏਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ

ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਚਖੰਡ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
 ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਚ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਇਕ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾ ਬੰਧ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ ।
 ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠੇ ਠਾਂਡੇ ਦਰਬਾਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ
 ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਸੰਸਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੇਵਾ ਲਾ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਉਂ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ
 ਭਰ ਭੰਡਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਕਬੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬਣ
 ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਵਡ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ
 ਅਨਾਦੀ ਸਾਚੀ ਬਿੰਦ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਏਕਾ ਜਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਅੰਦਰ ਥਿਰ ਘਰ ਵਸਾਏ ਇਕੋ ਪਿੰਡ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਥਿਰ ਘਰ, ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਖੜ,
 ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਜੋਤ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਸ਼ਬਦੀ
 ਸੁੱਤ, ਹਰਿ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੋਹੇ ਤੇਰੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚੁੱਤ, ਦੂਜਾ
 ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਲੁਕ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਾਚਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਜਣਾ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ
 ਦੁਲਾਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾ, ਤੇਰੀ ਗੰਢ ਬੰਧਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਧਰਾ,
 ਜ਼ਹੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਸਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਚੜ੍ਹੇ ਚਾ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਚਾਈ
 ਚਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਦਿਤੀ ਰਚਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਤ੍ਰੈ ਤ੍ਰੈ ਲੇਖਾ ਆਪ ਲਿਖਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦਏ ਵਡਿਆ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਇੰਦਾ ।
 ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਹੋਏ ਸਹਾ, ਸਾਚੀ ਰਮਜ਼ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰੀ ਰਚਨ ਰਚਾ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ ।
 ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸੋਭਾ ਪਾ, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ
 ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਈ ਭੇਵ ਨਾ ਸਕੇ ਪਾ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ

ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਗੋਦੀ ਦੇਏ ਸੁਹਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਆਦਿ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਰਚ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਵਜਾਏ ਨਾਦ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਦੇਵੇ ਤੇਰਾ ਸਾਥ, ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣੀ ਗਾਥ, ਏਕੰਕਾਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕ ਜਗਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਇਹ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਮਿਲਿਆ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਰਚਾ, ਰਚ ਰਚ ਵੇਖੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਆਸਣ ਲਾ, ਬਿਰ ਘਰ ਮੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਕਰਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਦੇ ਰਲਾ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪਰਗਟਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾ, ਘਟ ਘਟ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾ, ਅਨਰਾਗੀ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਦੇ ਵਡਿਆ, ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਏ ਪਰਗਟਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਏ ਹੰਢਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਲਏ ਰੰਗਾ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਖਪਾ, ਜੋ ਉਪਜੇ ਸੋ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਦੇ ਸਮਝਾ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਘਲਾਈਆ । ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜਾ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਛੋਟੇ ਬਾਲ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਤੇਰਾ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਮੇਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਮੋਲਕ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜਾਵੀਂ ਕਾਹਨ, ਸਰਗੁਣ ਗੋਪੀ ਆਪ ਨਚਾਈਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੀਂ ਦਾਨ, ਆਤਮ ਆਪਣਾ ਅੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਸਚ ਝੁਲਾਈਂ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ

ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਵੇਖੀ ਆਣ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਕਰਨ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਬਣ ਫ਼ਰਮਾਂਬਰਦਾਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਮਕਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਮੇਰੇ ਸਚ ਦੁਲਾਰੇ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਸੋਹਣ ਸਚ ਮੁਨਾਰੇ, ਥਿਰ ਘਰ ਏਕਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜਗੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰੇ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਏਕੰਕਾਰੇ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰੇ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਕੋਇ ਕਹਿਣ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਪਨਹਾਰੇ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰੇ ਦਰ ਭਿਖਾਰੇ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਸਰਬ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਗਾਇਣ ਗਾਣੇ, ਗੀਤ ਸੰਗੀਤ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਇਕੋ ਮਾਣੇ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸੇਜ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਾਜੇ ਰਾਣੇ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੀਂ ਦਲਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵਣਜ ਕਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਸਵਾਮੀ ਵਸੇ ਨਾਲ, ਹਰਿ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਲੇਖੇ ਲਾਵੇ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਬਾਏਂ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਹੇ ਕੋਈ ਕਰ ਸਵਾਲ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਵਜਾਵਾਂ ਮਰਦੰਗ, ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਵੇਖਾਂ ਲੰਘ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਦਲਾਂ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਜ਼ਿੰਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਸਦਾ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰਾ ਰਹੇ ਅਨੰਦ, ਦੂਜਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਦਾ ਮੁਕਿਆ ਰਹੇ ਪੰਧ, ਪਾਂਧੀ ਬਣ ਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗ, ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਘਟ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਤੇਰਾ ਫ਼ਰਜੰਦ, ਫ਼ਰਮਾਂਬਰਦਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜਾਣ ਲੰਘ, ਥਿਰ ਕੋਏ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਗਾਂ ਹਰਿ ਜੂ ਮੰਗ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੰ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਬੰਸ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਗੰਢ ਪਵਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਇਕੋ ਗੰਢ

ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਧਾਰ
 ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੂਰ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜ਼ਿੰਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਧਿਆਨ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਗਿਆਨ
 ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਪਰਧਾਨ ਲੋਕਮਾਤ, ਪੰਜ ਤਤ ਸਾਚਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ
 ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੰਗ ਰੰਗਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫੋਲ
 ਫੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ
 ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਗੁਫਤਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਤਤ ਆਪ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮਮੱਤ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ ।
 ਚਰਨ ਨਤ ਇਕ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿ ਸੰਗ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਤਮ ਚੌਕੜ ਇਕੋ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ ।
 ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜੋਤ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਚੋਟ ਨਗਾਰੇ
 ਲਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਓਟ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਦੁਆਰ ਬੰਕ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਬਲ ਡੇਰਾ ਸਾਚਾ
 ਲਾਵਾਂਗਾ । ਰਾਓ ਰੰਕ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਇਕ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਬੁੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਇਕ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਇਕ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ
 ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਵਾਂਗਾ । ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਭੇਵ
 ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਮੇਟ ਪੰਧ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ
 ਸਵਾਮੀ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪਵਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਤੰਦ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲ ਖਲਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਸ਼ਰਅ
 ਜੰਜੀਰ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਤੇਰਾ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਜਾਵਾਂਗਾ ।
 ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਹੇਸ਼ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੇਗਾ ।
 ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਨੂਰ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਮੁੱਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕੋਇ ਕੇਸ, ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇਆ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ
 ਅੰਤਮ ਮੇਟੇ ਭੇਖ, ਭੇਖੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਗੋਦ ਸਵਾਵੇਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਸਾਚਾ
 ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰੀ ਖੇਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ
 ਸੁਤ ਤੇਰੀ ਖੇਡੇ ਖੇਡ, ਹਰਿ ਖਡਾਰੀ ਇਕੋ ਆਵੇਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਹਿਲੋਂ ਭੇਜ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸਾਚਾ ਕੰਤ
 ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਅੰਤ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਧਰ ਕੇ ਤੇਜ, ਤੇਜ ਆਪਣਾ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਣੇ ਸੇਜ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ

ਮੁਕਾਏਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਨਾਉਂ ਧਰਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਵਨਗੀ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਦੁਆਰ ਬੰਕੀ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਰਾਓ ਰੰਕੀ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਪ੍ਰਭੂ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਆਏਗਾ । ਭੈ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਜਣਾਏਗਾ । ਮੈਂ ਤੂੰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਹਾਂ ਹੂੰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਏਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਗਾਬਨ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਬਾਤਨ ਬਾਤ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਸਾਬਨ, ਸੰਗੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਕੋਟੀ ਕੋਟ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖੜਨ ਤ੍ਰੈਲੋਕੀ ਨਾਬਨ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਏਗਾ । ਵੇਖਣਹਾਰ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਨ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਫੋਲ ਫੁਲਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣੇ ਸਾਬਨ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਸ਼ਨਾਖਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਏਗਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਬੀਸਵੀਂ ਸਦੀ ਸਾਰੇ ਆਖਣ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਤੈਨੂੰ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਤੈਨੂੰ ਵਡਿਆਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਵੇਗਾ । ਦੂਜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਆਪ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ਾ, ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਆਦੇਸ਼ਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮਾਣੇ ਸਾਂਗੋ ਪਾਂਗ ਬਾਸ਼ਕ ਸੇਜਾ, ਸੋ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਪਹਿਲੇ ਭੇਜਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਖਬਰ ਆਪ ਪਹੁੰਚਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਪੜਦਾ ਲੋਹਣਾ ਏ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਆਪ ਅਖਵੋਣਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਡੰਕ ਨਾਮ ਵਜੋਣਾ ਏ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪ ਜਗੋਣਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਮਿਟੋਣਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭੇਵ ਖੁਲੋਣਾ ਏ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ ਏ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠੋਣਾ ਏ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖੋਣਾ ਏ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕੋਣਾ ਏ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸੋਣਾ ਏ । ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਈ ਨਾ ਦਵੈਤ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਮੇਟ ਮਿਟੋਣਾ ਏ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਹਦਾਇਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਮਨੋਣਾ ਏ । ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸ਼ਰਾਇਤ, ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਪੌਣਾ ਏ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਣੀ ਪੇਸ਼, ਰਾਜੇ ਰਾਣਿਆਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸਮਝੋਣਾ ਏ । ਸਾਧੋ ਸੰਤੋ ਛੱਡ ਦਿਓ ਭੇਖ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਦਾ ਆਪ ਜਣੋਣਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਵਸੋਣਾ ਏ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਓਠ ਕੇ ਭੱਜ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਜਾ ਕੇ ਗੱਜ, ਉਚੀ ਗਰਜ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਤਜ, ਜਗਤ ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬੈਠਾ ਸਜ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ

ਕਲਜੁਗ ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਜੋ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਕੱਜ, ਸੇ ਸਾਵਣ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੱਕਿਉਂ ਬਿਨ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਘਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁਜਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬੈਠ ਸਮਰਥ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਸਾਚੇ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਗੋਦੇ ਰਹੇ ਗੀਤ, ਢੋਲਾ ਮੋਹਲਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਤੇਰੀ ਕਰਨ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੀਂ ਭੀਖ, ਭਿੱਛਿਆ ਆਪਣੀ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰੇ ਤੇਰਾ ਸੁਲਤਾਨ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਕਰਦੇ ਗਏ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਨਦੇ ਗਏ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਕਰਦੇ ਗਏ ਪਰਨਾਮ, ਬੰਦਨਾ ਬੰਦਗੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਆਣ, ਕਲ ਕਲੇਸ਼ ਦਏ ਖਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਝੁੱਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਮੰਨਣੀ ਪਏ ਆਣ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਅਵਾਣ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫਿਰਨ ਸੁਆਨ, ਘਰ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਮਗਰ ਲੱਗਾ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਅ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਸਚ ਈਮਾਨ, ਅਮਲ ਆਮਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਹਦੀਸ ਨਾ ਪੜ੍ਹੀ ਕੁਰਾਨ, ਕਾਇਆ ਕੁਰਾ ਨਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੰਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਪੈਗਾਮ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਹਿਚਾਨ, ਅੰਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਸਾਰ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਸ਼ਬਦੀ ਫੜ, ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਭੇਵ ਖੁਲਾਵੇਗਾ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਰੁੱਤ ਵਡਿਆਵੇਗਾ । ਜੋ ਬੈਠੇ ਲੁਕ ਲੁਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਰਸਨਾ ਵਿਵਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਵੇਗਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਕੁੱਛ, ਕੁਸ਼ਤਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਪੈਂਡਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਮੁੱਕ, ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਧਾਰ ਵਧਾਵੇਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਾਚਾ ਸ਼ੇਰ ਰਿਹਾ ਬੁੱਕ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੰਬਕ ਸਿਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਇਕੋ ਇਕ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਉਠੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁਛੇਗਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਕੋਇ ਨਾ ਲੁਕੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਚਲੇ ਧਾਰ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਝੁਕੇਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਇਕੋ ਤੁਠੇਗਾ । ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਇੰਦਾ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ । ਅੰਤਰ ਵੜ ਵੜ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ, ਬਾਹਰੋ ਬੋਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜ਼ਬਾਨ । ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਇਕ ਜਗਾਇੰਦਾ, ਦੀਆ ਜਗੇ ਸਚ ਮਹਾਨ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਇੰਦਾ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮੇਟ ਨਿਸ਼ਾਨ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ, ਸਚ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠ ਸੁਲਤਾਨ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਸ਼ੈਤਾਨ । ਬ੍ਰਹਮ ਮੱਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਧਿਆਨ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸੋਹੇ ਮਕਾਨ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ, ਜਾਗਣਹਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ, ਦੋਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਦੁਕਾਨ । ਸਾਚਾ ਖੇਤਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਰੁੱਤ ਚੇਤਰ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਾਨ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਆਏ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਜਪਦੇ ਗਏ ਜਾਪ, ਸੋ ਸਚ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਆਪ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਕਰੇ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਜਗਤ ਸੰਤਾਪ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਸਾਚਾ ਪਾਠ, ਪੂਜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ । ਫੜ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਆਇਆ ਚਲ ਕੇ ਮਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਿਛਲੀ ਮੁੱਕੀ ਵਾਟ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਓ ਸਾਚੀ ਗਾਥ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਭ ਦੇ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਬਣੇ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਉਪਜੇ ਧੁਰ ਤੋਂ ਸਾਖ, ਸੋ ਸ਼ਨਾਖਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਿਲ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਏ ਉਦਾਸ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਉਦਾਸੀ ਦੇਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਭਰਮ ਭੈ ਦਾ ਕਰੋ ਵਿਨਾਸ, ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸਚ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਬੰਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਨੱਚ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਰਚ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਕਾਇਆ ਕੱਚ, ਕੰਚਨ ਗੜ੍ਹ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੇਲਾ ਹੱਸ

ਹੱਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਓ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਿਓ ਦੱਸ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਰਹੇ ਨੱਠ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਗੋਬਿੰਦ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਇਕੋ ਹੱਟ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬਾਹਰੋ ਦਿਸੇ ਗਵਾਰ ਜੱਟ, ਅੰਦਰੋ ਮਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਤੀਰ ਫੱਟ, ਚਿੱਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋ ਚਰਨੀ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਤਿਸ ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਲਏ ਚੱਕ, ਕਰੇ ਨਬੇੜਾ ਹੱਕੋ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਵਸੇ ਖੇੜਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੇੜਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚੱਪੂ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਕਟੇ ਜੇੜਾ, ਬੰਧਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਵੇਹੜਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਕਰੇ ਖੁਦਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪਤਿਤ ਪਾਵਣ ਚੁਕਾਵੇ ਗੋੜਾ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਲੱਗ, ਲਗਾਵਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸਵਾਮੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੱਗ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲੱਗੀ ਬੁਝੇ ਅੱਗ, ਝੂਠੀ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਮਧ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਆਪੇ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਮੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਬੀਹ ਕੇ ਜਾਓ ਸਜ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਮੁਰੀਦੋ ਮੁਰਸ਼ਦ ਕਰੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੱਜ, ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਲੋਕ ਲੱਜਿਆ ਦੇਵੇ ਤਜ, ਲੋਕਲਾਜ ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਵੜੇ ਭੱਜ, ਐਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੇ ਚਲੂਲ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਖੋ ਸੰਕਰ ਸੁੱਟ ਬੈਠਾ ਤਰਸੂਲ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਹਾ ਮੂਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਭੁੱਲਿਆ ਸਰਬ ਅਸੂਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਭੁਲਿਆ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਚ ਪੰਧੂੜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਹਾ ਝੂਲ, ਨਾਮ ਹੁਲਾਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸਗਲਾ ਸਾਥ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰਾਬ, ਰਬ ਰਬਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ

ਕਲਜੁਗ ਘਾਟ, ਨੱਯਾ ਨਾਮ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਾਏ ਪਾਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਦਿਵਸ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦਿਵਸ ਸੁਹਾਏ ਇਕੀ ਸਾਵਣ, ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਪਤਿਤ ਪਾਵਣ, ਪਤਿਤ ਪਾਪੀ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਚਾਰ ਵਰਨ ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ, ਗਾ ਗਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਆਪਣਾ ਰਾਵਣ, ਘਰ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਇਆ ਜਾਮਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਜਾਮਨੀ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਸਿਖੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਕਾਮਨੀ ਕਾਮਨ, ਕਾਮ ਚੇਸ਼ਟਾ ਦੇਏ ਗਵਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਦਰਸ ਕਰੋ ਆਮ੍ਹਣੇ ਸਾਮ੍ਹਣ, ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪ ਫੜਾਇਆ ਦਾਮਨ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਖੱਤਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦੇਸ ਰਾਮ ਰਾਵਣ, ਨਾ ਕੋਈ ਲੰਕਾ ਗੜ੍ਹ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਹਨਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੁਕੰਦ ਮਨੋਹਰ ਲਖਮੀ ਨਰਾਇਣ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨਨ, ਵਰਾਟ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਸੁਣਾਏ ਪੈਗਾਮਨ, ਪੁਰ ਕਲਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਧਰੇ ਧਿਆਨਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨਨ, ਮਨਸਾ ਕੂੜੀ ਸਰਬ ਵਧਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਸੱਚਾ ਕਾਮਨ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੋਖਾ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਸਿਖ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਧੋਖਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਦਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ਬੋਝਾ, ਹੋਛੀ ਮੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਪੋਝਾ, ਪੁਸਤਕ ਹਰਿ ਜੀ ਆਪ ਲਿਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੁਕੇ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸਲੋਕਾ, ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰੱਖੇ ਓਟਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਸਾਇਆ ਪਟਣਾ ਪੌਂਟਾ, ਅੰਤ ਨਦੇੜ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਇਕੋ ਢਈਆ ਸੁੱਤਾ ਰਿਹਾ ਲਾ ਕੇ ਢੌਂਕਾ, ਸਚਖੰਡ ਆਪਣੀ ਸੇਜ ਬਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਕੋਠਾ, ਸੰਬਲ ਨਗਰੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਕੋ ਬਹੁਤਾ, ਬਹੁਤੇ ਗੁਰੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਮਾਰ ਕੇ ਵੇਖੇ ਗੋਤਾ, ਹੀਰੇ ਮਾਣਕ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸਤਿਜੁਗ ਸੋਹਲਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਓ ਢੋਲਾ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਬਦਲਣਹਾਰਾ ਚੋਲਾ, ਚੋਲੀ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਪੇ ਮੌਲਾ, ਮੌਲਾ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੇ ਨਾਭ ਕੌਲਾ, ਕਵਲ ਨਾਭੀ ਆਪ ਉਲਟਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧਵਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਅੱਵਲਾ, ਆਲਮੀਨ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਆਈ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਆਈ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਮਿਲੇ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਕਰੇ ਖਵਾਰ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਨਾ ਲੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾ ਕਰੇ ਸਿੰਗਾਰ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਨਾ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਏ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਬਾਹੋ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਉਠ ਸਵਾਣੀ ਚਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ, ਪੀਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਉਂਗਲੀ ਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੁਛੇ ਆਪੇ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਨਾ ਖਾਏ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਪੱਲੂ ਦਏ ਛੁਡਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਹੱਲ ਹੋਏ ਸਵਾਲ, ਬਾਕੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਜੋ ਘਾਲਣ ਆਏ ਘਾਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਸੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿੱਤਰ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਸੋਭਿਆ ਇਕ ਦੁਆਰਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਾਲਵੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸਚ ਕਵਾੜਾ, ਕੁੰਡਾ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤ ਪਾ ਕੇ ਗਿਆ ਪੁਆੜਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਕੱਢਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾੜਾ, ਚਾਲੀਵਾਂ ਮੁਕਤਾ ਆਪਣੇ ਦੋਏ ਦੋਏ ਜੋੜ ਹੱਕ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਵੇਖਾਂ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਲਾੜਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਮਾਣ ਦਿਵਾਇਆ ਸਤਾਰਾਂ ਹਾੜਾ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੋਂਦੇ ਗਏ ਵਾਰਾਂ, ਸੋ ਵਾਰਤਾ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰਾ, ਪੀਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਵੇਖਿਆ ਮੁਫਤ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਇਕੋ ਨਰ ਹਰਿ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਕਿਨਾਰਾ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕਿਸੇ ਨੇੜ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਲੱਭਣ ਜਾਏ ਨਾ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜਾ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਜ਼ਾਹਰਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰਨ ਮੁਜ਼ਾਹਰਾ, ਮੁਫਤ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਵੇਖਿਆ ਘਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਘਰ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਇਕੋ ਬੰਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵਜਾਏ ਵਾਜਾ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਭੂਪ ਇਕੋ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਇਕੋ ਕਾਜਾ, ਇਕੋ ਕਰਨੀ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ । ਇਕੋ ਮਾਰਨਹਾਰਾ ਵਾਜਾਂ, ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਇਕੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫਿਰੇ ਭਾਜਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਇਕੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਦੇਸ ਮਾਝਾ, ਸੰਬਲ ਨਗਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਜਾਏ ਸਤਿ ਰਬਾਬਾ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਪਕੜੇ ਹੱਥ ਵਾਗਾ, ਡੇਰ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਇਕੋ ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਹਾਦਾ, ਹਦੂਦ ਅਰਬਾ

ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸਚ ਮੁਨਾਰਾ, ਮੁਨੀ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਚਲ ਕੇ ਔਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੱਗੇ ਧਰਮ ਅਖਾੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੀਤ ਅਗੰਮੀ ਯਾਰਾ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਸੋ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ, ਅਣਮੰਗਿਆਂ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਦੇ ਦੀਦਾਰਾ, ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਲਿਖ ਲਿਖ ਹਾਰਾ, ਕਾਤਬ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਬੇਅੰਤ ਅੰਤ ਕਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਾ, "ਕਿਉਂ" ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋ ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪ ਕਵਾੜਾ, ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਿਲਿਆ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕੁਤਬ ਔਲੀਏ ਗੋਸ ਯਾਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਘਰ ਸੋਹੇ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮਿਲਿਆ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਵੇਲਾ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਚਾੜ੍ਹੇ ਤੇਲਾ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ । ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਲ ਖੇਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਇਕੱਠ, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਆਤਮ ਵਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚ ਹਰਾ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਫੁੱਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਵੇਖੇ ਪਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਬੂਟਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਇਆ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਫੁੱਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਵੇਖੇ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਹਰਿ ਜੂ ਜੁੜਿਆ ਜੋੜਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਰਤੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਘੋੜਾ, ਨਾਮ ਨਿਰਵੈਰ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਸੱਸੇ ਉਪਰ ਲਾਇਆ ਹੋੜਾ, ਹੋਕਾ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਬੋਹੜਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਵੇਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਬੋੜਾ, ਕਲਜੁਗ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਟਕਾਇਆ ਅਟਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰੋੜਾ, ਰੋਕਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਰੂ ਜ਼ਰ ਨਾ ਚਲੇ ਜੋਰਾ, ਜੋਰਾਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਫੋਰਾ, ਫੁਰਨੇ ਵਿਚ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰੀ ਪਕੜੇ ਡੇਰਾ, ਡੇਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਮਨਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇ ਜਵਾਬ ਕੋਰਾ, ਲਾਰਾ ਲੱਪਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਚ ਅਖਾੜਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਸੰਗਤ ਵੇਸ, ਅਵੱਲੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਪਰਵੇਸ਼, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਡੂੰਘੀ

ਭਵਰੀ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸੋਹਣਾ ਵਸੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦੇਸ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨੌ ਜਵਾਨ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ ਜਗਤ ਅਵਾਣ, ਜੋ ਅੰਤਰ ਬੈਠੇ ਕਰ ਕੇ ਧਿਆਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੇੜਾ ਹੋਏ ਪਾਰ, ਜੋ ਏਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਰੈਣ ਖਿਲੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਲੇ ਫੁਹਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਦੋ ਇਕ ਦਾ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਇਕ ਦੋ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੋ ਤੋ ਬਣਿਆ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਇਕ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕ ਏਕੰਕਾਰ ਪਸਾਰ, ਦੋਏ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੂਆ ਏਕਾ ਜਗਤ ਵਣਜਾਰ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਦੂਆ ਬਣੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਏਕਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮੇਲਾ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਵਿਦਿਆ ਗਏ ਹਾਰ, ਵਿਦਿਆ ਦਾਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਵਿਚਾਰ, ਮਨ ਮੱਤ ਬੁੱਧ ਰਹੇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਇਕ ਦੋ ਤਿੰਨਾਂ ਤੋ ਵਸਣ ਬਾਹਰ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋਆ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਇਕ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਆਵੇ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਦੋ ਤੇਰਾ ਲੈਣ ਸਹਾਰ, ਅੱਗੇ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਦੂਏ ਅੱਗੇ ਏਕਾ ਲੱਗੇ ਇਕੀ ਜੁੜ ਜਾਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਇਕੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਪਾਈਆ । ਇਕੀ ਸਿਖਾਂ ਦੇਵੇ ਆਧਾਰ, ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਕਰ ਗੁਫਤਾਰ, ਅੰਤਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕਟਾਰ, ਖੰਡਾ ਇਕੋ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਸੱਸਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰ, ਵਾਵਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਣਾਣਾ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਾ ਪਾਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸੇ ਵਿਚ ਸਰਬ ਲੁਕਾਈਆ । ਇਕ ਦੋ ਦਾ ਜੋੜਾ ਜੁੜਿਆ ਖੇਲ ਖਲਾਏ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਦਾ ਇਕ ਵਿਹਾਰ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਧਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਬਣਾਏ ਸਚਖੰਡ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲੇਖਾ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਦੇਵੇ ਪਾੜ, ਰੁੱਕਾ ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਸ਼ਤ ਦਰ ਪੁਸ਼ਤ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਆਪ ਅਹਿਵਾਲ, ਐਹਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਨਾਲ ਖਿਆਲ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕੀ ਸਾਵਣ, ਆਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇਜ ਰਾਵਣ, ਰਵ ਰਿਹਾ ਹਰ ਘਟ ਬਾਈਆ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਪੈਣੀ ਇਕੀ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੀ ਬਣਨੀ ਸਿਖੀ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਹੋਣੀ ਤਿੱਖੀ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਜਾ ਕੇ ਪਿੱਟੀ, ਖੁਲੜੇ ਕੇਸ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਖਾਕ ਉਡ ਗਈ ਮਿੱਟੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਡਿਠੀ, ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਚੁਕਦੀ ਚੁਕਦੀ ਗਈ ਭਿਟੀ, ਉਚ

ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਖਿਆ ਸਾਹਿਬ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਿਖੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਕਰ ਗਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਿਸੇ ਫਿਕੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਰਸਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਫੜਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਦੇ ਕਢਾਈਆ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਕਰਾ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਅੱਠਸੱਠ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇ ਦਾਨ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਮੰਗਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਦੇ ਮਹਾਨ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਛੱਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਆਤਮ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਲਵਾਨ, ਕਿਉਂ ਮਾਇਆ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਤੂਫਾਨ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਯਾ ਦੇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਰ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਇਕੀ ਇਕੀ ਕੁਲਾਂ ਤਾਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਹਾਨ, ਜਹੰਨਮ ਵਿਚ ਜਾਂਦੀ ਦਿਸੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਏਕਾ ਇਕੀ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਸਿਖ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਲਿਖੀ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਹੱਥ ਦਿਤੀ ਚਿਠੀ, ਅੰਤਮ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਨਾ ਜਾਏ ਭਿਟੀ, ਸਚ ਸੁਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਚਲੇ ਰੀਤੀ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟੀ, ਉਚ ਨੀਚ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਸੁਣਨੀ ਪਿਛਲੀ ਬੀਤੀ, ਅਗਲੀ ਗੰਢ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਕੋਈ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਉਪਰ ਟੀਸੀ, ਸਭ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਬੱਲੇ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਬੀਸ ਬੀਸੀ, ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੁੰਨ ਕਬਾਬ ਖਾਧਾ ਉਪਰ ਸੀਖੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅਜ਼ਾਬ ਅੰਤ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਭੁੱਲੇ ਹੱਕ ਹਦੀਸੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਹਜ਼ਰਤ ਕੋਲੋਂ ਮੂੰਹ ਭਵਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਖੀਸੀ, ਰਾਜੇ ਰਾਣਿਆਂ ਤਖ਼ਤੋਂ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਸੰਤ ਹਰਿਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਬਣਨ ਨਜ਼ਦੀਕੀ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਰਾਹ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਸ਼ਰੀਕ ਫਸੇ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਕੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਿਰਕਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਚੌਦਾਂ ਕੱਤਕ ਇਕੋ ਵਾਰ ਉਡੀਕੀ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਲਿਖੀ ਲਿਖਤ ਬਾਰੀਕੀ, ਬਿਨ ਹਰਫ਼ਾਂ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਪੈਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਰਹੀ ਪ੍ਰੀਤੀ, ਬਾਵਨ ਅੱਖਰ ਬਾਬਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਦਾ ਇਕ ਦਿਹਾੜਾ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ, ਸੱਦਾ ਸਰਬ ਦਿਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਨੇ ਬੱਧੀ, ਬਦਲਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਉਲਟੀ ਵਹਿਣ ਵਹੇ ਨਦੀ, ਵਾਹਵਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਜਾਏ ਕੱਢੀ, ਫੜ ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਕੂੜੀ ਹੱਦੀ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਸ਼ਤ ਦਰ ਪੁਸ਼ਤ ਵੇਖੇ ਯਦੀ, ਵਿਸ਼ਨ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵਿਸ਼ਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੱਗੀ, ਲਾਗਤ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖਾਹਸ਼ ਫਿਰੇ
 ਭੱਜੀ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਪ ਦੌੜਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖਾ ਖਾ ਰੱਜੀ, ਸਚ ਸੁਚ ਝੋਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੰਦਭਾਗਣ ਹੋਈ ਨੱਢੀ, ਹਰਿਭਗਤ
 ਨੱਢਾ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਸਾਚੀ ਸਦੀ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ
 ਪੰਡਤ ਪਾਧੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖਾਵਣ ਵੱਢੀ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ
 ਕੁਰਾਨ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਉਤੇ ਕੀਤੀ ਰੱਦੀ, ਸਚ ਸੁਚ ਸਤਿ ਤੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਮਧਰਾ ਮਾਸ ਖਾ ਖਾ ਮਧਰ ਰਸ ਲੈਣ ਮੱਧੀ, ਆਤਮ
 ਰਸ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਇਕੋ ਰੰਗ
 ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਉਹ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਚ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬਾਲੇ ਦਿਤੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਮਹੀਨਾ ਪੋਹ, ਵਦੀ
 ਸੁਦੀ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਮਾਛੂਵਾੜੇ ਸੂਲਾਂ ਸੱਥਰ ਲਿਆ ਜੋਹ, ਯਾਰੜਾ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਨੱਯਾ
 ਨੌਕਾ ਲਈ ਡਬੋ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਢੋਆ
 ਢੋ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਏਕਾ ਦੂਆ ਏਕਾ ਦੋਆ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ, ਸਭਨਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ
 ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਵਾਂਝਾ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਝੱਖੜ ਵਗੇ ਝਾਂਜਾ, ਉਚੇ ਪਰਬਤ ਰਿਹਾ ਢਾਹੀਆ ।
 ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਪਿਛੇ ਫਿਰਨਾ ਮਾਂਜਾ, ਸਫਾ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾ ਗੌਣਾ ਹੀਰ ਰਾਂਝਾ, ਸਦ ਹੇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦਿਵਸ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਮੁਕਾ ਪੰਧ, ਪਾਂਧੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ
 ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸੁਣਨਾ ਛੰਦ, ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੁੱਕੇ ਗੰਦ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਚੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਆਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਇਕ ਰਸਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ
 ਖੰਡ ਖੰਡ, ਘਰ ਦਸਵੇਂ ਬੂੜ ਬੁਝਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਹੋਏ ਰੰਡ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਇਕੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਵਣ ਇਕੀ ਜਗ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ
 ਕਮਾਇਆ, ਹੋਏ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਤੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ, ਢਾਹ ਢਾਹ ਖਾਕ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ, ਭਾਂਡਾ
 ਭਰਮ ਭੰਨਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ, ਸਚ ਤਾਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਕੇ ਮੰਗਲ ਗਾਇਆ, ਵੱਜੀ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ ।
 ਮਾਲਵਾ ਸੰਗਤ ਵਡ ਵਡਿਆਇਆ, ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਾਰਗ ਸੌਖਾ ਇਕ ਲਗਾਇਆ, ਚਲੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ
 ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਇਆ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇਆ, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ
 ਨਿਵਾਸੀ ਹੋਏ ਸਹਾਇਆ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ,

ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਏਕਾ ਇਕੀ ਆਖਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ। ਏਕਾ ਇਕੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਦੋ ਇਕ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਦੋ ਜਹਾਨ ਪੀਓ ਜਾਮ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੁਣੋ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਮੰਤਰ ਸਚਾ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ। ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਗਰਾਮ, ਜਿਸ ਘਰ ਸਾਚੇ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਮਕਾਨ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭੁੱਲੀ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਦੂਤੀ ਦੁਸ਼ਟੀ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਲਜੁਗ ਕਰੀ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਦੋਏ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਾਬਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਹਦੀਸ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਏਕਾ ਇਕੀ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਇਕ ਇਕਾਤਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਏਕੰਕਾਰੀ ਖੇਲ ਨਿਆਰੀ ਵਡ ਸੰਸਾਰੀ, ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ। ਖੋਜਣਹਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ। ਨਾਮ ਵਣਜਾਰਾ ਬਣ ਸੌਦਾਗਰ, ਸੌਦਾ ਇਕੋ ਹੱਟ ਵਿਕਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਮਨਮੁਖਾਂ ਦਰ ਦੁਰਕਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ਅਗੰਮੀ ਚਾਦਰ, ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰ ਉਜਾਗਰ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਆਪ ਧਵਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲੋਣਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਏਕਾ ਇਕੀ ਅੰਗ ਲਗੋਣਾ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਸਰਨਾਈਆ। ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣੋਣਾ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ। ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਬੇਪਹਿਚਾਨ, ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਆਪੇ ਵਸੇ ਆਪਣੀ ਕੂਟ, ਦਿਸ਼ਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਆਪੇ ਤਾਗਾ ਆਪੇ ਸੂਤ, ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਦਿ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਅਕਲ ਕਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਤਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਪਕ ਬਲਾ, ਤੇਲ ਬੱਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ।

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਕਰ ਵਿਹਾਰ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਜ਼ਹੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲਖ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਵਡ ਬਲਕਾਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਦੇਵਣਹਾਰ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਕਲ ਹਰਿ ਵਰਤੰਤਾ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਆਪ ਬਣਾਏ ਆਪਣੀ ਬਣਤਾ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਆਪੇ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਗੁਰ ਮੰਤਾ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਦਿ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ । ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਪੂਤ ਸਪੂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਾਇਆ । ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਇਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਕਾਨ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇਆ । ਸ਼ੱਤਰੂ ਮੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਆਪਣੀ ਕਲ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇਆ । ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਆਪੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਾ ਵਖਾਏ ਆਪਣੇ ਕੋਲ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪੇ ਤੋਲੇ ਆਪਣਾ ਤੋਲ, ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਵਸੇ ਅਡੋਲ, ਡੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਇਆਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਵਿਚੋ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਾ ਆਪ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਆਪ ਸਵਾਮੀ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਬਣ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਅੰਤਰਯਾਮਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਬਣਿਆ ਆਪਣਾ ਬਾਨੀ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਲਾਸਾਨੀ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਦੱਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਕਹਿ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵਡ ਪਰਧਾਨੀ,

ਵਡ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਬਣਾਏ ਸੱਚੀ ਰਾਜਧਾਨੀ, ਰਾਜਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨੀ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨੀ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚੇ ਅਗੰਮ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਗੋਦੀ ਪਏ ਨਾ ਜੰਮ, ਕਾਇਆ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਾਚਾ ਕੰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਬੇੜਾ ਆਪਣਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਧੰਨ, ਨਾਮ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਸਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨ, ਮਮਤਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਬਣ ਕੇ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪੇ ਕਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਆਪੇ ਧਰ, ਵੇਖਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਘਾੜਨ ਅਗੰਮੀ ਘੜ, ਠਠਿਆਰਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪ ਚੜ੍ਹ, ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਨਿਸ਼ਾਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਆਪੇ ਪੜ੍ਹ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਫੜਾਏ ਲੜ, ਪੱਲੂ ਏਕਾ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰਾ, ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਰੂਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਸਚਖੰਡ ਸੇਜ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਆਪ ਬਣਾ ਆਪਣੀ ਬਣਤ, ਸਾਚਾ ਰੂਪ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਬੇਅੰਤ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਥਿਰ ਘਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੀਵਾ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਾੜਤ ਘੜੇ ਬੇਪਹਿਚਾਨ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਥਿਰ ਘਰ ਵਾਸੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ੀ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸੀ, ਆਸਾਵੰਦ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਨਾਉਂ ਰੱਖ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ, ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਉਦਾਸੀ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਸੀ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਨਾ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ੀ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥੀ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਧੁਨ ਨਾ ਕੋਇ ਪੂਜਾ ਪਾਠੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਇੰਦਾ । ਤੀਰਥ ਕਿਨਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤਾਟੀ, ਸਰੋਵਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਨਾ ਕੋਇ ਹਾਟੀ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨਾ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਕਮਲਪਾਤੀ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਵਸ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਤੀ, ਘੜੀ ਪਲ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਧਿਆ ਨਾ ਪਰਭਾਤੀ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ ।

ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਤੀ, ਹਵਨ ਧੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤੀ, ਦੀਨ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਖਰ ਨਾ ਕੋਈ ਆਸਣ ਨਾ ਕੋਈ ਅਸਵ ਪਾਵੇ ਕਾਨੀ, ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਐਰਾਪਤ ਹਾਥੀ, ਚੌਦਾਂ ਰਤਨ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਲਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਕੀ, ਭਰ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਇਕ ਇਕਾਂਤੀ, ਅਕਲ ਕਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਆਦਿ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰਨੇ ਯੋਗ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਭੋਗੇ ਭੋਗ, ਭਸਮੜ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਬਾਰੀ ਕਰਕੇ ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਕਿਲਾ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਓਟ, ਸਚ ਸਹਾਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਉਤੇ ਹੋਵੇ ਮੋਹਤ, ਮੁਹੱਬਤ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਇਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਸਲੋਕ, ਰਾਗ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਥਿਰ ਦਰਬਾਰੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਬਣ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਨੀ ਜਨ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ ਗੋਦ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਤਾਕੀ ਇਕੋ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਥਿਰ ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਵਸਾਏ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸਾਚੀ ਯਦ, ਸਾਚਾ ਬੰਸ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਆਪਣੀ ਜਾਣੇ ਆਪੇ ਹੱਦ, ਦੂਸਰ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਅੱਖਰੇ ਬਿਨ ਕਲਮਿਉਂ ਬਿਨ ਸਿਫਤੀ ਨਾਮੇ ਵੱਜੇ ਨਦ, ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪੇ ਸਜ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਾਚੀ ਧਾਰ, ਆਪ ਜਣਾਏ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਦੂਜੇ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਆਪਣੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਆਪੇ ਰਲਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਸਚ ਚਰਨੋਦਕ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲੈਣਾ ਰੱਖ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਪਰਤੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਕਰੇ ਪੱਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਹੱਥ,

ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਮਹਿਮਾ ਦੱਸੇ ਇਕ ਅਕੱਥ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਤੇਰਾ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਕਲ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਬਿਰ ਘਰ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੀਯਾ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਇਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਸੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਡ ਬਲਵਾਨਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਖਵਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਗੁਪਤ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮੇਲ ਇਕ ਮਕਾਨਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਨਾ, ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਨਾ ਸਰਬ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇਰਾ ਗਾਣਾ, ਤੇਰਾ ਗਾਣਾ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਬਾਪ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਮਰਦ ਬਣੇ ਮਰਦਾਨਾ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੇਂਦਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਸਦ ਦਾਨਾ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੇ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਸੁੱਤ, ਇਕ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਸੇਰੇ ਤੇਰੀ ਰੁੱਤ, ਸਚਖੰਡ ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੋ ਕੁਛ ਪੁੱਛਣਾ ਸੇ ਮੈਥੋ ਪੁੱਛ, ਸਚ ਸਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਵਾਂ ਲੁਕ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦਾ ਮਿਟਾਵਾਂ ਤੇਰੀ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਲਾਡਲੇ ਪੁੱਤ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਦਿਆਂ ਵਸਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਨਾ ਜਾਵੇ ਮੁੱਕ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਧਾਰੇ ਪਿਆ ਉਠ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਵਸੇ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਗੁੱਠ, ਨੁਕਰ ਕੋਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਮੇਰਾ ਜਾਪ, ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਤਾਕ, ਕੁੰਡਾ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਲਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਪੱਟੀ ਤੇਰੀ ਜਮਾਤ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਲਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਲਾਲਨ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਕਰਾਂ ਸਵਾਲ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਵਸਦੀ ਰਹੇ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਬਿਰ ਘਰ ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਹੋਵਾਂ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਸੁਣਦਾ ਰਹੀਂ ਮੇਰਾ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਵਸੇ ਨਾਲ, ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਤੈਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤ, ਪੋਤਰਾ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਜਾਪ ਇਕ ਜਪਾਵਾਂਗਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸਾਚਾ ਬਾਉਂ, ਸਮਝ

ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹੋਂ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਨਿਆਉਂ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹੱਕੇ ਹੱਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਰੰਗਾਇਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਵੱਜਾ ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਇਕੋ ਆਇਆ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਰਖਾਇਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੁਕਿਆ ਪੰਧ, ਪਾਧੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਚਰਨ ਮੇਰਾ ਅੰਗ, ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਇਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕਦੇ ਨਾ ਪਵੇ ਠੰਡ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾ ਹੋਏ ਰੰਡ, ਰੰਡੇਪਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਇਆ । ਦਰ ਸਾਚੇ ਜਗਾਈ ਅਲਖ, ਅਲੱਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਧਾਰੋ ਕੀਤਾ ਵੱਖ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਹੱਥ ਨਾਲ ਆਪ ਮਿਲਾਵੇ ਹੱਥ, ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਚਲਾਏ ਰਬ, ਰਬਵਾਹੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਸਾਚੀ ਇਛਿਆ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਵ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਮਰਥ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕੱਢੇ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕੱਢੇ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਕਰ ਬਲਕਾਰ, ਭਿਛਿਆ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੂਲ ਬਣੇ ਸੰਸਾਰ, ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਭੰਡਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਲਾਈਆ । ਕਵਲੀ ਕਵਲ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਖਿਲੀ ਸੱਚੀ ਇਕ ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਧਾਰ ਧਾਰ ਨਾਲ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਇਆ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪੇ ਕਰੇ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਵਡ ਪਰਤਾਪੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਸੁੰਨ ਅਗੰਮ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਧੂਆਂਧਾਰ ਆਪ ਸਮਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਸਾਥ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਏਕਾ ਮਾਈ ਅਲੱਖਨਾ ਲਾਖ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਜਣ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਕ, ਬੰਧਪ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜਾਇਆ ਪ੍ਰਭ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਧਾਰੋ ਆਪੇ ਲੱਭ, ਆਪੇ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚੋਵੇ ਨਭ, ਕਵਲੀ ਕਵਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ । ਆਪ ਵਖਾਏ ਆਪਣੀ ਹੱਦ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪ ਜਣਾਏ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਪ ਪਿਆਏ ਜਾਮ ਮਧ, ਮਧੁਰ ਰਸ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਆਦਿ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਦ, ਭੇਵ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ

ਖੇਲ ਅਛਲ ਅਛੇਦ, ਵਲ ਛਲਧਾਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਰੇਖ, ਰੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੁੱਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੇਸ, ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇਆ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਤਬ ਨਾ ਕੋਈ ਲੇਖ, ਨਾ ਕੋਈ ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਪੁਰੀ ਖੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਦੇਸ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਪਿਆਰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਨਾਦਾਨ, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਨਿਸ਼ਾਅੱਖਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਮਿਲੇ ਦਾਨ, ਦੂਜਾ ਘਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੇ ਸਤਿ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਫ਼ਰਮਾਬਰਦਾਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਮੰਨਾਂ ਤੇਰੀ ਆਣ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੇਂ ਜੋੜ ਹੱਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਣਾ ਦੱਸ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਖ਼ਾਲੀ ਵੇਖ ਹੱਥ, ਝੋਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਗਿਆ ਢੱਠ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ੰਕਰ ਰੋਵੇ ਭੋਲਾ ਨਾਥ, ਭੋਲੇ ਭਾਉ ਪਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਲੱਭੇ ਸੱਚਾ ਸਾਥ, ਉਂਗਲੀ ਉਂਗਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੱਤਣ ਦਿਸੇ ਘਾਟ, ਤਟ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਤ, ਸੱਜਣ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਹੋਵਾਂ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਆਸ, ਆਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਮੇਰਾ ਭੰਡਾਰਾ, ਬਿਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਕਰੇ ਵਣਜਾਰਾ, ਤਿੰਨਾਂ ਇਕੋ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਰਾਗਾਂ ਨਾਦਾਂ ਵਸੇ ਬਾਹਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਤਿੰਨੇ ਉਠੇ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਬੈਠ ਅਡੋਲ, ਬਿਰ ਘਰ ਸੱਚਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੱਦੇ ਕੋਲ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰਿਹਾ ਬੁਲਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰੋ ਕੋਲ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸਵਾਮੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਤਿੰਨਾਂ ਕਰਨਾ ਕੋਲ ਇਕਰਾਰ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦੱਸਾਂ ਇਕ ਵਿਹਾਰ, ਬਣ ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਬ੍ਰਹਮ

ਕਰ ਪਸਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਕਟਾਰ, ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੀਤਾ ਮੂਲ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਅਕਾਲ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪੇ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਕਰੀ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਸਭ ਦਾ ਲਏ ਚਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਲਏ ਲਗਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਲਏ ਭਵਾਈਆ । ਸਿਰ ਹੱਥ ਲਏ ਟਿੱਕਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਭੇਤ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾ, ਖਾਲੀ ਭੰਡਾਰ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਲਾ, ਰਾਹ ਖੈਰੜਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ । ਤਿੰਨਾਂ ਕੀਤੀ ਇਕ ਦਲੀਲ, ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਕਰੇ ਇਕ ਅਪੀਲ, ਦੇਵੇ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਬਣੇ ਸਦਾ ਵਕੀਲ, ਸਾਡਾ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਦਏ ਕਮਾਈਆ । ਤਿੰਨਾਂ ਕਰੀ ਇਕ ਅਰਦਾਸ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਆਦਿ ਰਚੀ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਸ, ਤੇਰਾ ਮੰਡਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸਦਾ ਸਾਥ, ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸਦੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਜਿਸ ਜਪਿਆਂ ਆਵੇ ਨਾ ਘਾਟ, ਘਾਟਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਜੁੜਿਆ ਰਹੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਇਆ । ਸਾਡੀ ਇਕੋ ਰਹੇ ਜਮਾਤ, ਦੂਜੀ ਪੱਟੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਦੇ ਸਮਝਾਇਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਹਰਿ ਸਮਝਾਇੰਦਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ, ਹੰ ਸਰੂਪ ਕਰੇ ਪਸਾਰ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਜੈਕਾਰ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਵਖਾਇੰਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਸਦਾ ਗਾਓਗੇ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਓਗੇ । ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਓਗੇ । ਆਪਾ ਹਰਿ ਜੂ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਓਗੇ । ਸੱਜਣ ਸਾਕ ਇਕ ਬਣਾਓਗੇ । ਘਰ ਤਾਕ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਓਗੇ । ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਇਕ ਪਰਗਟਾਓਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਓਗੇ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਾਂਗੇ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂਗੇ । ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵਾਂਗੇ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗੇ । ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਓਗੇ । ਘਰ ਆਪਣੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਓਗੇ । ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਪਰੇ ਹਟਾਓਗੇ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਓਗੇ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਜੋਤ ਜਗਾਓਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਵੇਖ ਵਖਾਓਗੇ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਗਾਵਾਂਗੇ । ਪ੍ਰੀਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਵਾਂਗੇ ।

ਤੂੰ ਵਸਣਾ ਸਾਡੇ ਚੀਤ, ਚੇਤਨ ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋ ਮੰਗੀ ਭੀਖ, ਭਿੱਖਕ ਬਣ ਕੇ ਅਲਖ ਜਗਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੀ ਰੱਖੀਏ ਸਦਾ ਉਡੀਕ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਾਂਗੇ । ਆਪਣੀ ਦੱਸ ਸਚ ਤਰੀਕ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰਾ ਸਾਖਿਆਤ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਆਇਆਂ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗੇ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹਰਿ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਭੰਡਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਰਖਾਇਆ ਤੁਹਾਡਾ ਮੂਲ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ, ਸਾਚਾ ਬੰਕ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬਰਸੇ ਫੂਲ, ਫੂਲਨ ਬਰਖਾ ਏਕਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਬੰਨ੍ਹੇ ਅਸੂਲ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰਨੀ ਪਏ ਕਬੂਲ, ਤਿੰਨਾਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਜਾਣਾ ਭੂਲ, ਅਭੁੱਲ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਲੈਣਾ ਨਾ ਮਸੂਲ, ਮੁਫਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਮਾਅਕੂਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਦੂਲ੍ਹੇ ਦੂਲ੍ਹ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਸੁਣੇ ਸਚ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਜਗ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਲਏ ਪੇਖ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਆਦੇਸ, ਸਯਦਾ ਇਕੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਵੇਸ, ਘਰ ਭਾਂਡੇ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਲਏ ਵੇਖ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮੇ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਕਮੋਣੀ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਾਤ ਉਪਜੋਣੀ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡੋਣੀ, ਜੂਨ ਅਜੂਨੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਗੰਢ ਆਪ ਪਵੋਣੀ, ਤੰਦ ਡੇਰੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦੀ ਜੋਤ ਇਕ ਜਗੋਣੀ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਇਕ ਸੁਣੋਣੀ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਇਕ ਬਣੋਣੀ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲੋਣੀ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਦਸ ਹਰਿ ਖੇਲ ਵਖੋਣੀ, ਪੰਜੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਾਰ ਕਮੋਣੀ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਂਗ ਰਚੋਣੀ, ਸਵਾਂਗੀ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੰਧਨ ਪੋਣੀ, ਬੰਦਨਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜਪਣਾ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਾਪਣ ਬਾਪ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪ ਉਪਾਵੇਗਾ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਲਾਵੇ ਭਾਗ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਸੁਰਤੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸਾਚਾ ਤਾਗ, ਸ਼ਬਦੀ ਆਪਣਾ ਸਗਨ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਧਨ ਮਾਰੇ ਸੱਚੀ ਵਾਜ, ਸਰਧਨ ਸੋਇਆ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਆਪ ਜਣਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਏਗਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਬ੍ਰਹਮਾਵੇਤਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਚਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਖੇਲ ਖਿਲਾਏਗਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਹਿੰਸਾ ਆਪ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਜਲ ਬਿੰਬ ਰੂਪ ਸਮਾਏਗਾ । ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਆਪ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਆਸਣ ਲਾਏਗਾ । ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਅਛਲ ਅਛੇਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਮਾਵੇਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਨੇਤਾ ਇਕ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਤਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁੱਤ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਸੰਤ ਕੁਮਾਰ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵੇਗਾ । ਬਰਾਹ ਰੂਪ ਆਪ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਯਗੈ ਪੁਰਸ਼ ਭੇਵ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਹਾਵ ਗਰੀਬ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਕਪਲਮੁਨ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਦੱਤਾ ਤ੍ਰੈ ਫੜ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਰਿਖਪ ਦੇਵ ਰਾਹ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਪਿਰਥੂ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਵੇਗਾ । ਮਤਸ ਇਕੋ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੇਗਾ । ਕਛ ਭਾਰ ਸੀਸ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਧਨੰਤਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਬਾਵਨ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੇਗਾ । ਹੰਸਾ ਇਕੋ ਚੋਗ ਚੁਗਾਵੇਗਾ । ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤ ਆਪ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਨਰ ਸਿੰਘ ਨਾਉਂ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਹਰੀ ਹਰਿ ਆਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਨਰਾਇਣ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਇਕੋ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵੇਗਾ । ਰਾਮ ਰੂਪ ਸਰਬ ਸਮਾਵੇਗਾ । ਲੰਕਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਕਵਾਰੀ ਕੰਨਿਆ ਭਾਗ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਭੇਵ ਖੁਲਾਸਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਕਾਹਨ ਘਨੱਯਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਗੋਪੀ ਆਪ ਪਰਨਾਵੇਗਾ । ਘਾਟੀ ਔਖੀ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਅੱਠ ਦਸ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਪਾਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਬੋਧ ਬੋਧ ਗਿਆਨ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਮੂਸਾ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਈਸਾ ਇਕ ਬਾਪ ਧਿਆਵੇਗਾ । ਮੁਹੰਮਦ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਗੰਢ ਪਵਾਵੇਗਾ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਵਰਨ ਗੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਬੰਕ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਚੋਟ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਸਲੋਕ ਆਪੇ ਗਾਵੇਗਾ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਮੰਤਰ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲੱਖ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਵੱਖ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਜਾਤਾਂ ਪਾਤਾਂ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਅੰਗਦ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖ ਹੱਥ, ਅੰਗੀਕਾਰ

ਆਪ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਮਰੂ ਦੇ ਰਸ, ਅਮਰਾਪਦ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਰਾਮ ਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ ਪੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਦੇ ਧਾਰਾਂ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੇਗਾ । ਹਰਿਰਾਏ ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਗਿਆ ਢੱਠ, ਬਾਲ ਬਾਲਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੱਟ, ਸੀਸ ਧੜ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਮੰਨਾਵੇਗਾ । ਬਾਲੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਜੜ ਉਖੜਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਗਿਆ ਦੱਸ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਰਹੇ ਹੱਸ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਹੱਥ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੌੜਾ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਡੇਰਾ ਲਾਵੇਗਾ । ਮੂਸਾ ਵੇਹਦਾ ਰਿਹਾ ਪਰਤੱਖ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਈਸਾ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਤੱਕ, ਮੇਰਾ ਪੀਰ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਮੁਹੰਮਦ ਕਹੇ ਨਬੇੜਾ ਕਰੇ ਹੱਕ, ਸਿਰ ਅਮਾਮਾਂ ਰੂਪ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਆਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਨਿਹਕਲੰਕਾ ਨਾਉਂ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਸੰਬਲ ਜਾਏ ਨਗਰ ਵਸ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਆਪ ਵਡਿਆਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਖੇੜਾ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਧਰਮ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੱਟ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰੋਗ ਗਵਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮੱਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਰੱਖੇ ਦੇ ਕਰ ਹੱਥ, ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਗੋਦ ਬਹਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਝੋਲੀ ਕਰੇ ਸੱਖ, ਤਖਤ ਤਾਜ ਸਰਬ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਅੰਤਮ ਖੇੜਾ ਸਭ ਦਾ ਕਰੇ ਭੱਠ, ਬਣ ਭਠਿਆਲਾ ਅਗਨੀ ਡਾਹਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਲਏ ਰੱਖ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਭ ਦਾ ਕਰੇ ਇਕੱਠ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕੋਦੇ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਸੌ ਪਾਧੀ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਇਕੋ ਆਏਗਾ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਰਲਾਏਗਾ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਏਗਾ । ਸਚ ਆਦਾਬ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਹੱਕ ਜਨਾਬ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਆਫ਼ਤਾਬ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਏਗਾ । ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਸਚ ਅਰੂਜ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਕਰ ਮਹਿਫੂਜ਼, ਮਹਿਫ਼ਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਵਖਾਏ ਹਦੂਦ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾ ਦਰੂਦ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਸੌ ਸਾਹਿਬ ਹੋਏ ਮੌਜੂਦ, ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੱਖਣਾ ਯਾਦ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਾਂ ਦਾਦ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮਾਤ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਸੰਤ ਸਾਧ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ

ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵਜਾ ਨਾਦ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਕਰਾਂ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਾਜਣ ਸਾਜ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਲਾ ਜਹਾਜ਼, ਚੱਪੂ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਧੁਰ ਦੀ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਇਕੱਠੇ ਇਕੋ ਘਰ ਕਰਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਹਰਿ ਕਾ ਕਲਮਾ ਸਚ ਨਿਮਾਜ਼, ਨਮਾਜ਼ੀ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਾਜਣ ਲਿਆ ਸਾਜ, ਸੇ ਸੱਜਣ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਔਣਾ ਭਾਜ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਵੇਖੋ ਰਾਜ, ਰਯੱਤ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਵੇਗਾ । ਸਚ ਅਮਾਮ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਕਲਾਮ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਪੈਗਾਮ ਇਕ ਪੁਚਾਵੇਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਜੋ ਹੋਏ ਬਦਨਾਮ, ਬਦੀ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੀਤੇ ਗੁਲਾਮ, ਸੇ ਬਰਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਹਰਾਮ, ਹਰਾਮੀ ਸਾਰੇ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਕਲ ਅੰਤਮ ਹਰਿ ਜੂ ਆਇਆ ਏ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ ਏ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਉਠਾਇਆ ਏ । ਅੰਤਰ ਜਣਾਏ ਇਕੋ ਲਿਵ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਇਆ ਏ । ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ, ਅਭੇਦ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਏ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰੇ ਸਾਚੀ ਸੇਵ, ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਜੂ ਲੇਖੇ ਲਾਇਆ ਏ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਗੰਮੀ ਮੇਵ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਇਕ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਆਪ ਦਰਸਾਇਆ ਏ । ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਦਰਸੌਂਦਾ ਏ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਵਡਿਔਂਦਾ ਏ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟੌਂਦਾ ਏ । ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਨਾਉਂ ਧਰੌਂਦਾ ਏ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਸੁਹੌਂਦਾ ਏ । ਆਪਣੇ ਮੁਖ ਆਪ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੁੱਖ ਗਵੌਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਸੁਖਣਾ ਰਹੇ ਸੁਖ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰੌਂਦਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਾਹੇ ਲੱਗੀ ਭੁੱਖ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਰੋਗ ਮਿਟੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਚੁੱਕ ਚੁੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਆਪ ਮਨੌਂਦਾ ਏ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਿਆਂ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਔਂਦਾ ਏ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਵੇਖੇ ਝੁਕ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡੌਂਦਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੂਟਾ ਦੇਵੇ ਪੁੱਟ, ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲੀ ਫੇਰਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲੋ ਗਏ ਜੋ ਰੁੱਠ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਜ਼ਖ ਅਗਨ ਤਪੌਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਲੁਕ, ਲੁਕਿਆ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲੌਹਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਹਰਿ ਕਮੌਂਦਾ ਏ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਧਰੌਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦੀ ਡੰਕ ਇਕ ਵਜੌਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਪ ਉਠੌਂਦਾ ਏ । ਦਰ ਦੁਆਰ ਬੰਕ ਬਣੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣੌਂਦਾ ਏ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਯਾਰ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਮੋਹ ਚੁਕੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਸੇ ਇਕ ਸੁਣੌਂਦਾ ਏ । ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਗਏ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਹਰਿ ਜੂ ਇਕ ਅਲੌਂਦਾ ਏ । ਦੂਜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕੋ, ਕੋਟੀ ਕੋਟ ਉਠੌਂਦਾ ਏ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਕਰੇ ਲੋ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟੌਂਦਾ ਏ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਏ ਛੋਹ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮੌਂਦਾ ਏ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਭ ਤੋ ਲਏ ਖੋਹ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਫਿਰੌਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ

ਕਰੇ ਧਰੋਹ, ਧੋਖਾ ਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਲੈਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਸੁਹੋਦਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਸੁਹੋਦਾ ਏ । ਨਾਨਕ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰੋਦਾ ਏ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟੋਦਾ ਏ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਰਦੀ ਆਪ ਬਚੋਦਾ ਏ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹਰਦੀ, ਸਾਚਾ ਸੁਖਨ ਆਪ ਸੁਣੋਦਾ ਏ । ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਆਸਾ ਡਰਦੀ, ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਮਿਲੋਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖੋਦਾ ਏ । ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਪਤਤ ਪਾਵਣ ਲੇਖ ਲਿਖਾਵੇਗਾ । ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਭੇਖ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਦੇਸ ਇਕ ਵਸਾਵੇਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਲ ਆਪ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਲ ਪ੍ਰਭੂ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਪਾਵੇ ਡੰਡ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਈ ਨਾਰ ਰੰਡ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਗਾਂ ਮੰਦ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਗਾਇਆ ਸੱਚਾ ਛੰਦ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਮੰਗਤਾ ਇਕ ਉਪਜਾਇੰਦਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰਤਾਰ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਆਪ ਉਪਜਾਇੰਦਾ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਏ ਆਧਾਰ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ, ਸਚ ਹਦੀਸ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ । ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਰਹਿਮਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ, ਰਹਿਬਰ ਬਣੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰ । ਸਾਚੀ ਰੁੱਤ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੇਖ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਡੇਰਾ ਢਾਹੇਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ । ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ, ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਸੱਦਾ, ਸਦ ਆਵਾਜ਼ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਆਵੇ ਭੱਜਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਸਜਾ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਇਕ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦਿਲੀ ਤਖ਼ਤ ਦਿਲੀ ਦਿਲਦਾਰ, ਦਿਲਬਰ ਆਪਣਾ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਆਪੇ ਤਾਲਬ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਤਲਬ ਤਲਬਗਾਰ, ਤਾਕਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਵਰਤੇ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੰਸਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਵਾਲੀ ਹਿੰਦ ਹੋਣਾ ਖਵਾਰ, ਹੋਣੀ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਛਾਈਆ । ਔਣਾ ਪਏ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਨੰਗੀ ਪੈਰੀਂ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੋ ਇਕ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਦੋ ਇਕ ਦਾ ਸੱਚਾ ਗਾਨਾਂ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ

ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ, ਜ਼ਿੰਮੀ ਅਸਮਾਨਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦਏ ਪਰਵਾਨਾ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਛੱਡਣਾ ਪਏ ਈਮਾਨਾ, ਆਮਲ ਇਕੋ ਅਮਲ ਕਰਾਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਗੌਣਾ ਸੱਚਾ ਗਾਣਾ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨਾ, ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿਖ ਈਸਾਈ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਰਸੂਲ ਸੱਚਾ ਗਾਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਏਕ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਹੱਸਣ, ਪ੍ਰਭ ਦਰ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਵਡ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਮਾਰਗ ਦੱਸਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਵਸਣ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਤੀਰ ਅਣਿਯਾਲਾ ਆਇਆ ਕਸਣ, ਤਿੱਖੀ ਮੁਖੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਆਇਆ ਝੱਸਣ, ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਵਰੋਲੇ ਮੱਖਣ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕੋ ਅੱਖਣ, ਸੋ ਅੱਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਕਾਅਬੇ ਕਰਾਏ ਆਪਣਾ ਹਜ਼ਨ, ਹਾਜੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨੌ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੱਜਣ, ਭੱਜਿਆਂ ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਲਕ ਬੋਲੇ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਸੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਕੋਲ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਆ ਕੇ ਪੜਦੇ ਲਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਘਰ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਸੁਣੇ ਢੋਲ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰੋ ਚੋਲ੍ਹ, ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੋਲ, ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਤੈਨੂੰ ਸਰਗੁਣ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਮਖੌਲ, ਮਸਖਰਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਉਪਰ ਧੌਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਸਮਝ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੋਲ, ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੇਰਾ ਇਕਰਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੱਖੇ ਅਡੋਲ, ਅਡੁਲ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗੇ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜੇ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲਾਏ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਆਤਮ ਪੰਡਤ, ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਪਰਗਟੇ ਮਾਤ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਕਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਵਰਤੇ ਸਾਚੀ ਕਲ, ਕਲਧਾਰੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਵ ਖੰਡ ਜਾਏ ਹਲ, ਧਰਨੀ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਵੇਖੇ ਡੂੰਘੀ ਡਲ, ਡੂੰਘਾ

ਸਾਗਰ ਤਰਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਿੰਮਲ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਫਲ, ਖਾਲੀ ਰੁੱਖ ਫੁੱਲ ਰਹੇ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰਾ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਕਰ ਪਸਾਰਾ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਲਾ ਅਖਾੜਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਜਾਵੇ ਤਾੜਾ, ਤਾਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੱਸੇ ਭੇਵ ਨਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਸਚ ਜੈਕਾਰਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ, ਬਿਰ ਘਰ ਦਾ ਇਕ ਪਸਾਰਾ, ਕਲਜੁਗ ਦੀ ਅੰਤਮ ਵਾਰਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਲ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਸਮਝ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਸਾੜਾ ਪੀਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਦਾ ਰੰਗ ਨਵੇਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਦੇਵੇ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਨਾਮ ਪਾਏ ਅੰਜਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਇਆ ਸੱਦਣ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਜੋਤੀ ਮਘਨ, ਸਾਚੀ ਲਗਨ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟੇ ਲੱਗੀ ਅਗਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਮੇਘ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸਾਚਾ ਲਾਏ ਮੁਖ ਸਗਨ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਭਜਨ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਨਾਮ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਰਸ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕੋ ਕਾਮ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਰੂਪ ਹਰਿ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਸਾਚੀ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਇਕੋ ਅਮਾਮ, ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕੋ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਇਕੋ ਹੱਟ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਵਣਜ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕੋ ਮਤ, ਮਨਮਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕੋ ਰੱਤ, ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਰੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਉਬਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕੋ ਵਤ, ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਘਰ ਘਰ ਦਏ ਬਿਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕੋ ਰਬ, ਬਣ ਰਬਵਾਈ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਪਾਏ ਨੱਥ, ਨਾਮ ਡੋਰੀ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਲੈਣਾ ਰਟ, ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਦੁਆਪਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਚਰਨੀ ਰਹੇ ਢੱਠ, ਕਲਜੁਗ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਮੇਰੀ ਹੋਈ ਬੱਸ, ਬਸਤਾ ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਬੰਧਾਈਆ । ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਗਾਇਆ ਨਾ ਜਾਏ ਜਸ, ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਬੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਲੱਭਿਆਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਉਂ ਹੱਥ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਉਂ ਵਸ,

ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਝਰ ਦਿਤਾ ਰਸ, ਝਿਰਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਮਿਟੀ ਵਟ, ਸਰਅ ਸਰੀਅਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਹਰਿ ਮਿਲੰਦੜਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਭਗਵਾਨ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟੰਦੜਾ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਪ ਉਠੰਦੜਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵੇ ਧਿਆਨ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਰਲੰਦੜਾ, ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ ਹੁਕਮਰਾਨ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੰਥ ਮੁਕੰਦੜਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਆਪ ਉਠੰਦੜਾ, ਸਾਚਾ ਯੁਗ ਕਰੇ ਸਵਾਧਾਨ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਪਵੰਦੜਾ, ਸੋਹੰ ਦੇਵੇ ਦਾਨ । ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਲਗੰਦੜਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜਗੇ ਜਹਾਨ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜੰਦੜਾ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ । ਆਤਮ ਸੇਜ ਇਕ ਸੁਹੰਦੜਾ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲੰਦੜਾ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੰਢ ਪਵੰਦੜਾ, ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ ਨੌਜਵਾਨ । ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਅਖਵੰਦੜਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਸੰਦੜਾ, ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ । ਪੰਦਰਾ ਕੱਤਕ ਹੁਕਮ ਵਰਤੰਦੜਾ, ਕਲਜੁਗ ਕਿਰਿਆ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਆਣ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਵਾਲੀ, ਵਲੀ ਅਹਿਦ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਕਰ ਕੇ ਖਾਲੀ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਪ ਫਿਰਾਇੰਦਾ । ਚੱਲ ਕੇ ਆਏ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲੀ, ਜੋ ਬਾਗੀਚਾ ਆਦਿ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਵਾਲੀ, ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸ਼ਬਦੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਦਲਾਲੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਖੇਲ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਹੱਕ ਹਲਾਲੀ, ਹਕੀਕਤ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਧਰਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਵਡ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਨਣ ਇਕੋ ਆਣ, ਦੂਜਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਕੀਤੀ ਕਰਨੀ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਡੋਰ ਫੜਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਨ, ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਨਾ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਬਾਲਕ ਬੱਚੇ ਨੱਢੇ ਨਾਦਾਨ, ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਭ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੇਰੀ ਤੱਕਦੇ ਗਏ ਆਣ, ਇਕੋ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸਾਡਾ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਮੈਦਾਨ, ਸ਼ਸਤਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਹੋ ਕੇ ਫਿਰ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਝੁਲਣਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਲੈਣਾ ਲਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ, ਹੱਥ ਫੜਾਵਾਂਗੇ । ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਆਈਏ ਮਿਥ ਕੇ, ਮਿਥਿਆ ਸਰਬ ਜਹਾਨ ਕਰਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਏ ਦਿਸ ਕੇ,

ਦਿਸਾ ਤੇਰੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੇ ਪੇਸ਼ੀ ਆਈਏ ਪਿਸ ਕੇ, ਕਲਜੁਗ ਚੱਕੀ ਅੰਤ ਚਲਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਉਤੇ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਖਿਸਕੇ, ਫੜ ਸਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆਵਾਂਗੇ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਫਿਟਕੇ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਅੰਤ ਰੁੜ੍ਹਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਰਿੜਕੇ, ਨੇਤਰਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਖਿਚ ਖਿਚਾਵਾਂਗੇ । ਜੇਹੜੇ ਤੇਰੀਆਂ ਉਡੀਕਾਂ ਕਰਦੇ ਚਿਰ ਕੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸੋਇਆਂ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗੇ । ਵੇਖੋ ਹਾਲ ਸੱਚੇ ਪਿਰ ਦੇ, ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗੇ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜੋ ਆਪੋ ਵਿਚ ਦੀ ਭਿੜਦੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਫੜ ਕੇ ਖਾਕ ਰਲਾਵਾਂਗੇ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਗੇੜੇ ਗਿੜਦੇ, ਕਲਜੁਗ ਉਲਟੀ ਲੱਠ ਗਿੜਾਵਾਂਗੇ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਵੇਖੋ ਤਖ਼ਤੋਂ ਰਿੜ੍ਹਦੇ, ਸੰਮਤ ਇਕੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗੇ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਿਰਦੇ ਕਦੀ ਨਾ ਫਿਰਦੇ, ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਐਣਗੇ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਰੁੱਤ ਸੁਹੋਣਗੇ । ਛਤਰ ਸੀਸ ਇਕ ਝੁਲੋਣਗੇ । ਜਗਦੀਸ ਪੁਰਖ ਇਕ ਮੰਨੋਣਗੇ । ਹਦੀਸ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹੋਣਗੇ । ਰਾਗ ਛੱਤੀਸ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮੋਣਗੇ । ਬੀਸ ਇਕੀਸ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਣਗੇ । ਜੋ ਚਿੱਟੇ ਉਤੇ ਕਾਲੀ ਪਾ ਕੇ ਗਏ ਲੀਕ, ਸੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਆਪ ਟਿਕੋਣਗੇ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਭੀਖ, ਭਿੱਖਕ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਸੁਣੋਣਗੇ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਡਾ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਨੂੰ ਲਏ ਜੀਤ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਸਰਬ ਤਕੋਣਗੇ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਗੋਣ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕੋਣਗੇ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਬਿਸਤਰੇ ਸਾਰੇ ਆਪ ਉਠੋਣਗੇ । ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਮੰਗਿਆਂ ਭੀਖ, ਦਰ ਦਰ ਭੁੱਖੇ ਪੇਟ ਵਜੋਣਗੇ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਹੋਣਾ ਢੀਠ, ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਐਣਗੇ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਚਲੇ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਦੂਜਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗੋਣਗੇ । ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਲੱਗੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਓਟ ਸਰਬ ਰਖੋਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣੋਣਗੇ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਅਵੱਲੜਾ, ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਵੇ ਆਪ ਇਕੱਲੜਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਧਾਮ ਇਕੋ ਮੱਲੜਾ, ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਅਟੱਲੜਾ, ਅਚੱਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਦੀਪਕ ਸੱਚਾ ਬਲੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਸਾਚਾ ਘੱਲੜਾ, ਘਰ ਘਰ ਕਰੋ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਕਾਰ, ਕਰਤੇ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਚਾਰ ਯਾਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਨਾਰ ਮੁਟਿਆਰ, ਕੰਨਿਆ ਕਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਈਆ । ਝੂਠਾ ਕਰਿਆ ਜਗਤ ਸਿੰਗਾਰ, ਕੱਜਲ ਨੈਣ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਲਾਲ ਮੈਂਹਦੀ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰ, ਇਕ ਚਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਹਨ ਲਾਏ ਪਾਰ, ਪਾਬਰ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈਆ । ਸਖੀ ਸਰਵਰ ਇਕ ਸਰਦਾਰ, ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਵਡ

ਵਡਿਆਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਬਣਿਆ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਕਲਜੁਗ ਨਗਾਰਾ ਕਾਲ ਵਜਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਛੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਰਹੇ ਭਾਲ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੁੱਕਦਾ ਜਾਂਦਾ, ਮੁੱਕੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਥੱਕਾ ਮਾਂਦਾ, ਆਪਣਾ ਬੇੜਾ ਰਿਹਾ ਡੁਬਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਂਦਾ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ, ਪਾਂਧਾ ਕੁੰਡਲੀ ਰਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਅੰਤਰ ਆਂਧਾ, ਬਸੰਤਰ ਅਗਨ ਰਹੀ ਜਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਗਹਿਰ ਗਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤਖਤੋ ਲਾਹੇ ਸੁਰਪਤ ਰਾਜਾ ਇੰਦ, ਸੰਕਰ ਲੇਖਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਬਿੰਦ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬਣ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰਾ, ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾਰਾ, ਕੁਦਰਤ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕੁਦਰਤ ਕਰਤਾ ਵੇਖਣ ਆਇਆ, ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਭੇਵ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ, ਤ੍ਰੈ ਤ੍ਰੈ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਤਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇਆ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ, ਸੰਭਲ ਸੰਭਲ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਬਕਤਾ ਬੋਲ ਸੁਣਾਇਆ, ਸੁਣੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਰੱਛਿਆ ਕਰਦਾ ਆਇਆ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਲਏ ਬਹਾਇਆ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਜੋੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ, ਘੋੜੀ ਨਾਮ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਬੋੜੀ ਬੋੜੀ ਸੰਗਤ ਦਏ ਸਮਝਾਇਆ, ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੋੜੀ ਵੇਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਿਚ ਭਰਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਅਨੂਠਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਤੁਠਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਉਠਾਵੇ ਜਿਉਂ ਮਾਂ ਕਰੇ ਲਾਡ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਾ, ਬਿਨ ਪਿਤਾ ਪੁੱਤ ਗੋਦ ਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਪੀਤਾ ਔਣਾ ਹੁੱਕਾ, ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਦਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਔਹ ਵੇਖੋ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੱਗੋਂ ਵਖਾਵਣ ਇਕੋ ਮੁੱਕਾ, ਮੁਖਬਰ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਜੇਹੜੇ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਹੁੱਕਾ, ਸੋ ਰੁਖਸਤ ਕੱਟ ਕੇ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਦਰ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖਣ ਆਏ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਸਿਖਿਆ ਸਾਰੇ ਗਏ ਭੁਲਾਏ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾਏ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਤ

ਅਠਾਰਾਂ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਏ, ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਕਿਉਂ ਗਏ ਭੁਲਾਏ, ਜਿਸ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ, ਇਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਹੁਜ਼ਰੇ ਕੋਈ ਚੜ੍ਹਨ ਨਾ ਪਾਏ, ਜਗਤ ਮੁਜਰਾ ਵੇਖੇ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਆਬਰੂ ਇੱਜ਼ਤ ਗਏ ਗਵਾਏ, ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖਿਦਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਏ, ਖਾਦਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਫ਼ਿਤਰਤ ਗਏ ਸਰਬ ਮਿਟਾਏ, ਐਸ਼ ਇਸ਼ਰਤ ਇਕ ਹੰਢਾਈਆ । ਸਿਖਰ ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕੋਈ ਰਾਸ ਨਾ ਪਾਏ, ਮਹਿਬੂਬ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਵਿਛੜ ਵਿਛੜ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਏ, ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਖਰ ਬਿਖਰ ਮਣਕੇ ਲਏ ਗਵਾਏ, ਗਾਨੀ ਕੰਠ ਨਾ ਕੋਏ ਬੰਧਾਈਆ । ਤਸਬੀ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਏ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਨੀਲ ਬਸਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਏ, ਨੀਲੀ ਧਾਰ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਾਲਾ ਸੂਸਾ ਨਾ ਕੋਈ ਤਨ ਛੁਹਾਏ, ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਨਾ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ । ਸਚ ਹਦੀਸਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਏ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਕਤਬ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ, ਮਤਲਬ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਐਨ ਗੈਨ ਨਾ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿੜਾਏ, ਹਮਜ਼ਾ ਰਮਜ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜ਼ੇਰ ਜ਼ਬਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਏ, ਨੁਕਤਾ ਨੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਬੇਖ਼ਬਰ ਖ਼ਬਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਏ, ਖ਼ਾਹ ਮਖ਼ਾਹ ਲੜੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਬਰ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਏ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਨਾ ਮੁੱਖ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਲੁਗਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਖਾਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੱਖਰ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਵਫ਼ਾਤ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ, ਫ਼ਤਵੇ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਮੌਕੂਫ਼, ਮੁਫ਼ਲਸ ਦਿਸੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਖੁਸ਼ਣੇ ਹਕੂਕ, ਹੱਕ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਆਪ ਹੋਣਾ ਮਸਰੂਫ਼, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਲਵਾਗਰ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ, ਪਰਦਾਨਸ਼ੀ ਤੇਰਾ ਪਰਦਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹੀ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਮਝ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਇਕੋ ਰਮਜ਼ ਲਗਾਈ, ਰਮਜ਼ਾਨ ਵਿਚ ਫ਼ਾਕੇ ਦਿਤੇ ਕਟਾਈਆ । ਸਚ ਈਮਾਨ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈ, ਇਬਨੁਲਵਕਤ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕ ਰਖਾਈ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਇਬਾਦਤ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਪੜ੍ਹੇ ਕਲਮਾ, ਬੁਤਖਾਨਾ ਬਣੇ ਮੈਖਾਨਾ, ਵਿਚ ਫਿਰੇ ਇਕ ਦੀਵਾਨਾ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਜਿਸ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਪਰਵਾਨਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ, ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀ ਤੇਰਾ ਤਗਮਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧੁਰ ਦਾ ਸੁਣੇ ਉਠ ਕੇ ਨਗਮਾ, ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਨਾਜ਼ਰੀਨ ਨਾਇਕ ਸਹਾਇਕ ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਾਲਕ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਾਲਕ ਕਹੇ ਮੁਬੀਨ, ਮਹਿਵ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਕਰਨ ਯਕੀਨ, ਬਣ ਬਰਦੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ

ਕਰ ਇਕ ਤਲਕੀਨ, ਤਕਵਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਭ ਨੇ ਬਣਨਾ ਦਰ ਮਸਕੀਨ, ਮਸਤੀ ਸਭ ਦੀ ਦੇਵੇ ਲਾਹੀਆ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਧੀਨ, ਆਦਾਬ ਸਲਾਮ ਇਕ ਕਰਾਈਆ। ਜੋ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਗੋਈਪੇਸ਼ੀਨ, ਸੋ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਦੇਣ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਨਰ ਮਦੀਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਦੋ ਇਕ ਦਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਝੁਲਾਈਆ। ਇਕੀ ਸਾਵਣ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਮਿਟੇ ਛਾਹੀਆ। ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਮਿਲੇ ਗਿਆਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਐਣਾ ਜਾਣਾ ਹੋਇਆ ਪਰਵਾਨ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਰਲ ਮਿਲ ਗਾਓ ਏਕਾ ਗਾਣ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸਭ ਦਾ ਇਸ਼ਟ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਭਗਤ ਵਛਲ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ। ਧਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਤਾਰੇ ਆਣ, ਬਲ ਬਾਵਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਅਮਰੀਕ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਜਨਕ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਹਰੀ ਚੰਦ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਬਿਦਰ ਸੁਦਾਮਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਜੈ ਦੇਵ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਪਾਤੀ ਪਾਤੀ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਪੰਨੇ ਸਧਨੇ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬੇਣੀ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੰਗਣ ਕਸੀਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹੇ ਤਾਣਾ ਤਣੇ ਆਣ, ਤੰਦਨ ਤੰਦ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ। ਸੈਣ ਨਾਈ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਗਨਕਾ ਬੱਧਕ ਪੂਤਨਾ ਤਾਰੇ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਸਿਰ ਮਿਹਰ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਨਾਮੇ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਛੁਹਾਇੰਦਾ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਛੱਤੀ ਯੁਗ ਦੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਨਿਹਕਲੰਕਾ ਨਾਉਂ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਾਚੀ ਵੰਡਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਸੱਤਰ ਬਹੱਤਰ ਚੁਹੱਤਰ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪੰਚਮ ਪੰਚ ਪਰਪੰਚ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਸਚ ਵਿਧਾਨ, ਵਿਦਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਮਤਲਬ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਸਭ ਨੇ ਮੰਨਣਾ ਹੁਕਮ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਰੱਖੇ ਟੇਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਜਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਧਰ

ਕੇ ਭੇਖ, ਅਵੱਲੜਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਸੰਬਲ ਆਪਣੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਆਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਤਰਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਾਧਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਚੀਮਾ ਕਲਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਚੋਬਦਾਰ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸਚ ਸਾਚਾ ਚਾਕਰ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਬਣ ਕੇ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਤਿ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭੇਵ ਨਿਆਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਸਵਾਮੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਕਰੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਸ਼ਾਹਕਾਰ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਸਚ ਵਿਹਾਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਚੇ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਬਾਤੀ ਤੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੁਹਾਏ ਭੂਮਕਾ ਸਚ ਅਸਥਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਮਕਾਨ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਮਹਾਨ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾ ਕੋਇ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਮੀਂ ਦਿਸੇ ਅਸਮਾਨ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਬਣ ਬਣ ਕੰਤ, ਸਚ ਕੰਤੂਹਲ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਧਾਰ ਅਗੰਮ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਨਾ ਕੋ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸਵਾਮੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ

ਸੁੱਤ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਾ ਅਖਾੜਾ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਭਰ ਭੰਡਾਰਾ, ਪੰਚਮ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੰਨ੍ਹੇ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਸਾਰ, ਅਚੱਲ ਅਟੱਲ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਰਵ ਸਸ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਕਿਰਨ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਹਕੀਕਤ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪ ਕਿਵਾੜ, ਹੱਕ ਹਕੂਕ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਰਚ ਭਗਵੰਤ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਆਦਿ ਆਪੇ ਅੰਤ, ਮਧ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਨਾਰ ਆਪੇ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਮਣੀਆ ਆਪੇ ਮੰਤ, ਨਾਉ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਜੀਵ ਆਪੇ ਜੰਤ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਪ ਹੋ ਆਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਹੋਏ ਪੰਡਤ, ਗਿਆਨ ਗੋੜ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬਣੇ ਅਖੰਡਤ, ਖੰਡ ਖੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਚਲਾਏ ਰਾਹ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੰਧਨ ਪਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਈਸ਼ ਜੀਵ ਰੰਗ ਰੰਗਾ, ਜਗਦੀਸ਼ ਕਰੇ ਕੁੜਾਮਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾ, ਮਿਲਣੀ ਇਕੋ ਘਰ ਰਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਚਾਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਾਲ ਬਿਤਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਨਿਆਰ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੇਵਾ ਲਾ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਗਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਸਚ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਵਖਾਏ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੱਸੇ ਜਾਪ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਬਾਤਨ ਕਰੇ ਬਾਤ, ਬੈਤਲ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਇਕ ਬਣਾਏ ਪ੍ਰਭ ਜਮਾਤ, ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਸ ਅਵੱਲਾ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਫੜਾਇਆ ਪੱਲਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਵਖਾਇਆ ਅੱਲਾ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦੀ ਰਲਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਸਾਚੇ ਦੇਸ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਆਪ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਦੇਂਦਾ ਆਇਆ, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦੀ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਰਾਹ ਜਣਾਇਆ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜੇ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾਲ ਰਲਾਇਆ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਇਆ, ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਆਪ ਸਮਝਾਇਆ, ਰਮਜ਼ ਸਮਝ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਮਚਖੇਲ ਹਰਿ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇਆ, ਅਲਨੇਕ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇਆ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਖੋਲ੍ਹ ਜੰਦਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੰਦਰ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਡੂੰਘੇ ਖੰਡਰ, ਜੋਤੀ ਦੀਪ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਜੱਗ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪੇ ਲੱਭ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸੱਦ, ਸਰਗੁਣ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵਜਾਏ ਨਦ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਏ ਵਿਸ਼ਵ ਯਦ, ਵਾਸਤਕ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਮਿਟਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅੱਡ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੁਆਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਪਦ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੁਗ ਗਏ ਲਦ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੇੜਾ ਆਪ ਦਿਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰਦੇ ਗਏ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਉਂ ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਗਮਾ ਅਗੰਮੀ ਗੁਫਤਾਰ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਦਕਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਰਿਜ਼ਕ ਸਬਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਮਹਿਫਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵਰਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਆਪ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਭਿਖਾਰ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਸਰਬ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਏ ਏਕ, ਏਕਾ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਿਤੀ ਟੇਕ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸਾਹੀਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਦੱਸਿਆ ਭੇਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਟੇਕ, ਹਰਿ ਚਰਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਧਾਰੋ ਭੇਖ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੋ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਧਰਮ ਉਠਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਡੇਰਾ ਇਕੋ ਘਰ ਲਗਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਫਰਮਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖ ਮੁਕਾਵੇ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਣਾਏ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਵਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਮੇਲੇ ਕੰਤ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚਾ ਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦਰ ਸੋਹੇ ਦਰਬਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਇਕੱਠੇ ਕਰੇ ਏਕੋ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰੋ ਵਸਾਲ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਭ ਸੱਚੇ ਲਾਲ, ਲਾਲ ਲਾਲ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਹੇ ਮਨਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਹੋਣ ਕੰਗਾਲ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਇਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਸਾਚੀ ਸ਼ਰਅ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਦਰ ਦਰ ਹੋਏ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਧਿਆਨ, ਰੱਯਤ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਰਬ ਪਛਤਾਣ, ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਰਹੀ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਉਚੀ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਣ ਜ਼ਬਾਨ, ਜ਼ੇਰ ਜ਼ਬਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਪਰਧਾਨ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜੋ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਭੁੱਲੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਖਾਲੀ ਭਾਂਡੇ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਰਹੇ ਨੱਚ, ਮਤ ਕੂੜੀ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਬੁੱਧੀ ਹੋ ਨਿਮਾਣੀ ਗਈ ਢੱਠ, ਦਰ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮਣਕਾ ਮਣਕਾ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮਾਲਾ ਰਹੇ ਰਟ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਲੱਭਦੇ ਹੱਟੇ ਹੱਟ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਖੋਜਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਹਾ ਨਹਾ ਬੱਕੇ ਅੱਠਸੱਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਬੰਕ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕੱਟ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖਣ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਉਲਟੇ ਪਾਸਾ, ਪੁਸ਼ਤ ਤੇਰੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਹੋਇਆ ਨਾਸਾ, ਕੂੜੇ ਕੂੜ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਫਿਰੇ ਨਿਰਾਸਾ, ਆਸਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੱਗੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸਤਿ ਮਨਾਰੇ ਖੇੜੇ ਢਹਿੰਦੇ, ਸਾਚਾ ਬੁਰਜ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੇ ਮਾਰਗ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਪੈਂਦੇ, ਪੈਂਡਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਖਹਿੰਦੇ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕਿਤੇ ਨਾ ਬਹਿੰਦੇ, ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਖਿਆ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਨਾ ਮੁਰਦੇ ਨਾ ਦਿਸਣ ਜੀਂਦੇ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਰਹੇ ਲੁਟਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬੀਂਦੇ, ਥਿਰ ਘਰ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਮਧਰਾ ਸਾਰੇ ਪੀਂਦੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਨਿੰਦਰਾ ਸੁੱਤੇ ਨੀਂਦੇ, ਗਿਆਨ ਅੱਖ ਨਾ ਕਿਸੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਹੁਲਾਰੇ ਚੜ੍ਹੀ ਪੀਘੇ, ਅੰਤਮ ਟੁੱਟਣ ਵੇਲਾ ਆਈਆ । ਜਿਉਂ ਕਿਰਸਾਣ ਬੀਜ ਬੀਂਦੇ, ਫਲ ਵੱਢਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ ਧਿਆਨ ਰਖੀਂਦੇ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨੇਤਰ ਪੇਖ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਭੇਤ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਡ ਕੇ ਆਏ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਡਾਰੀ ਜਗਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਤੇਰਾ ਨੇਹੋ ਲੱਗਾ ਹੇਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਚਰਨ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਪੇਖ, ਪੇਖਣਹਾਰ ਸਚ ਗੋਸਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਅਸਾਡਾ ਲੇਖ, ਦੂਜਾ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਮੰਗ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਨੰਗ, ਪੜਦਾ ਓਢਣ ਸਿਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰੰਗ, ਰੂਪ ਕਸੁੰਭੜਾ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਭੰਡੀ ਦਿਸੇ ਸਰਬ ਵਰਭੰਡ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ

ਕੀਤਾ ਰੰਡ, ਸਾਚਾ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਬਣ ਵੈਰਾਗੀ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਵੇ ਛੰਦ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸਚ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ ।
 ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਕੋਈ ਨਾ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਰਹਿਮਤ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ
 ਕਮਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਏ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰਸਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਟੁੱਟੀ ਸਕੇ ਗੰਢ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਅੰਧ, ਸਾਚੀ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਸਾਡਾ ਮੁਕਿਆ ਪੰਧ,
 ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੇ
 ਤੱਕੇ ਜਗ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਘਰ ਘਰ ਲੱਗੀ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ
 ਸਬਾਈ ਰਹੀ ਭੱਜ, ਹੱਦ ਕਿਨਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਘਰ ਘਰ ਲਈ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਵੇਖਿਆ ਆਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੀਸ
 ਝੁਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਇਕੋ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਸੱਚਾ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ
 ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਤੇਰੇ ਘਾਟ, ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਰਾਖ, ਰੱਖਕ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸ਼ਰਨਾਈਆ ।
 ਤੇਰੀ ਧਾਰੇ ਉਪਜੀ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਪਾ ਕੇ ਆਏ ਵਫ਼ਾਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸਾ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸਾਚਾ ਅੱਖਰ
 ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕੂੜ ਅਮਾਵਸ ਦਿਸ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਦੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੇ
 ਕਰੇ ਇਕ ਦਲੀਲ, ਦਇਆਵਾਨ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਿਨ ਲਿਖਿਉਂ ਸੁਣੇ ਅਪੀਲ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਬਸਤਰ
 ਪਹਿਨ ਬਨਵਾਰੀ ਨੀਲ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਛੈਲ ਛਬੀਲ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਸੀਸ ਗਿਆ ਝੁਕ, ਬੰਦਨਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਅੰਤਮ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਸਰਬਗੁਣ ਦਾਤਾ ਆਪਣੀ
 ਧਾਰੇ ਪਏ ਉਠ, ਨਾ ਕੋਈ ਜਨਮੇ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਏ ਰੁੱਤ, ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ
 ਦੇ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਤੇਰੀ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂਗਾ ।
 ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਆਪ ਕਢਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਇਕੋ ਨੇਤਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ

ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਆਪਣਾ ਭੇਤਾ, ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਖੇਲਾਂ ਖੇਡਾ, ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਤਖ਼ਤੋ ਲਾਹ ਕੇ ਜੰਗਲ ਬੀਆਬਾਨ ਫੇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਭੇਡਾਂ, ਛੇਤੂ ਇਕੋ ਬਣ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਆਵੇਗਾ । ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਡੰਕ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਰਬ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਸਾਕ ਸੈਣ ਇਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਪਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਪਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਰੰਗ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸਤਿ ਸੰਗ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਮਜਲਸ ਸਾਚੀ ਆਪ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਖਸਲਤ ਆਪ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਅਸਲਤ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਰਾਮਾ ਬੇਟਾ ਦਸਰਬ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਾਹਨਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਬਿਛਰਤ, ਵਿਛੜੇ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਅਮਾਮ ਆਵੇ ਬਣ ਕੇ ਹਜ਼ਰਤ, ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਜਲਵਾ ਇਕ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਨਿਰਗੁਣ ਆਏਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਡੰਕ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਰਾਉ ਰੰਕ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਸੰਬਲ ਬੰਕ ਇਕ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਸਤਿ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਸ਼ਟ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਪਤ ਡਾਲੀ ਫਲ ਮਹਿਕਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਧਰੇਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਵਰੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪੇ ਫੜੇਗਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਚੜ੍ਹੇਗਾ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਆਪੇ ਖੜੇਗਾ । ਪੰਜਾ ਚੋਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਧਰੇਗਾ । ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਰਾਹ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਏਕਾ ਮੰਦਰ ਆਪ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਏਕਾ ਮੰਦਰ ਵਸੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਹੱਸੇਗਾ । ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕੋ ਦੱਸੇਗਾ । ਸੇਵਾਦਾਰ ਹੋ ਕੇ ਨੱਠੇਗਾ । ਕਰਨੀ ਕੋਲੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਹਟੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੱਤੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਹਾਟੀ ਨਾਮ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਬੁੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਵੇਗਾ । ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਘਾਟੀ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਆਪ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹੇ ਪਰਭਾਤੀ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਹਰਿਜਨ ਲਾਏ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਵੇਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਵੇ ਕਾਇਆ ਬਾਟੀ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅੰਗ

ਲਗਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਬਣੇ ਸਾਖੀ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਏਗਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਗਾਵਣ ਗਾਥੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪਾਕਨ ਪਾਕੀ, ਪਤਤ ਪਾਪੀ ਆਪ ਤਰਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਰਾਕੀ, ਅਸਵ ਘੋੜਾ ਇਕ ਦੌੜਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਚਾਲ ਰੱਖੇ ਬਾਕੀ, ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਪਾਤੀ, ਅੰਤਮ ਪਤਰਾ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਜੇਹੜੀ ਪਹਿਲੋਂ ਰਹਿ ਗਈ ਬਾਕੀ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਜਾਮ ਪਿਆਲਾ ਪਿਆਏ ਬਣ ਕੇ ਸਾਕੀ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਕੋ ਰਸ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਿਚਾਰੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਰਬ ਪੁਕਾਰੇਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਨਿਮਸਕਾਰੇਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਇਕ ਉਸਾਰੇਗਾ । ਸਚ ਮਹੱਲ ਪ੍ਰਭੂ ਬਣਾਏਗਾ । ਕਾਰੀਗਰ ਆਪ ਅਖਵਾਏਗਾ । ਬਾਢੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਹਾਡੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਬਹੱਤਰ ਨਾਡੀ ਨਤ ਪਵਾਏਗਾ । ਲਹੂ ਮਿਝ ਗਾਰਾ ਆਪ ਬਣਾਏਗਾ । ਨਾਮ ਤਗਾਰਾ ਹੱਥ ਉਠਾਏਗਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਂਡੀ ਪੋਚ ਪੁਚਾਏਗਾ । ਠਾਂਡਾ ਬੰਕ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਸੰਬਲ ਨਾਉਂ ਇਕ ਰਖਾਏਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਗੜ੍ਹ ਇਕ ਵਸਾਏਗਾ । ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਦਰਸ ਦਿਖਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟੇ ਪਿਛਲੀ ਹਰਸ, ਅਗਲਾ ਜਨਮ ਲੇਖੇ ਪਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰ ਕੇ ਤਰਸ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਏਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਤਪਦੇ ਹਿਰਦੇ ਠੰਡ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੇ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਏਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਲਾ ਕੇ ਗਿਆ ਸ਼ਰਤ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਿਹਕਲੰਕ ਡੰਕ ਵਜਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਹੋਇਆ ਠਰਕ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਦੂਰੋਂ ਵੇਖੇ ਮਨ ਕਰੇ ਹਰਖ, ਆਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲੇ ਮੰਗੇ ਧੜਤ, ਕੂੜਾ ਵੱਟਾ ਹੱਥ ਉਠਾਏਗਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੀ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ ਸਰਸਾ ਵਿਚ ਰਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਲਗਾਏਗਾ । ਅੰਤਮ ਮਾਰਗ ਲੱਗੇ ਮਾਤ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਮਤਾ ਇਕ ਪਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਚਲੇ ਗਾਥ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਹਾਰਾ ਨਾਤ, ਸਚ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਆਏ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ, ਸਾਡੀ ਨੱਯਾ ਲਏ ਚਲਾਈਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਪੌਦੇ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਸਾਡੇ ਆਵੇ ਪਾਸ, ਕਰਵਟ ਆਪਣੀ ਆਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਰਹੇ ਝਾਕ, ਝਾਕੀ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਤਾਕ, ਸਾਚੇ ਹੁਜ਼ਰੇ ਉਚ ਮਹਿਰਾਬੇ ਮੁਖ ਨਕਾਬੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਮਾਰੇ ਇਕ ਆਵਾਜ਼ੇ, ਕਲਮਾ

ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਯਦਾ ਕਰੀਏ ਦਰ ਆਦਾਬੇ, ਸਲਾਮ ਅਸਲਾਮ ਅਲੈਕਮ ਆਲਮੀਨ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਹਸਵਾਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰਾ ਚਰਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਰਕਾਬੇ, ਮੱਕੇ ਕਾਅਬੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜਿਸ ਸਾਜਣ ਸਾਜੇ, ਤਿਸ ਸਯਦਾ ਕਰਨਾ ਸੋ ਪੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਹਰਿ ਮਾਧਵ ਮਾਧੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਉਡੀਕ, ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਜੇਹੜੀ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਤਰੀਕ, ਸੋ ਵੇਲਾ ਨੇੜੇ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਕਰਨ ਆਏ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਬਦਲੀ ਪਿਛਲੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਤਮਾ ਗਾਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀਤ, ਦੂਜੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੋਕਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਮਿਲੇ ਇਕ ਬਾਰੀਕ, ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਚਲੀਏ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਮਿਲੇ ਠੀਕ, ਠੀਕਰ ਕੂੜਾ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਵਖਾਏ ਧਾਮ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਅੰਤ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਨੇ ਮਿਲਣਾ ਆਪਣੇ ਕੰਤ, ਨਰ ਹਰਿ ਕੰਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਸਿਖੇ ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਸ਼ਬਦ ਮਜੀਠੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚੀ ਗਾਥਾ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਦੇਵੇ ਸਹਾਰ ਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦੀਨਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ, ਦਇਆਵਾਨ ਕਰਤਾਰ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹੁਕਮੇ ਨਾਲ ਉਠਾਇੰਦਾ, ਉਠ ਵੇਖ ਮਾਰ ਧਿਆਨ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਾ ਅੰਤ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ, ਕਿਸੇ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸਚ ਪਕਵਾਨ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ । ਉਠ ਬ੍ਰਹਮੇ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰਗ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੱਸ, ਚਾਰ ਵੇਦ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਉਠ ਕੇ ਨੱਠ, ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਛੱਡਣਾ ਪਏ ਮੱਠ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਹੱਥੇ ਸੁੱਟ ਤ੍ਰਿਸੁਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਅੰਤਮ ਮੁੱਕਣਾ ਮੂਲ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਹਰਿ ਜੂ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬਦਲੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਸੂਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ ਪਏ ਕਬੂਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸੁਣਾਏ ਹੁਕਮ ਮਾਅਕੂਲ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਿਛਲਾ ਕੀਤਾ ਸਰਬ ਉਲਟਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਕੀਤਾ ਉਲਟਾਵੇ ਆਪ, ਉਲਟੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅਕੱਲਾ ਲੇਖਾ ਰੱਖੇ ਆਪਣੇ ਹਾਥ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ

ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਹੋ ਕੇ ਦਾਸ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਸ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਪਵਣ ਪਵਣੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਮੁੱਕੇ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਬੰਦ ਖੁਲਾਸ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾ ਆਵੇ ਪਾਸ, ਚਿਤਰਗੁਪਤ ਲੇਖਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਵਸਿਆ ਸਾਥ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੇ ਲਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਰੇ ਮਿਹਰ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਨਾਥ ਅਨਾਥੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਢੋਲਾ ਗਾਇਆ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਬਣਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਰ ਹਰਿ ਫੇਰਾ ਪਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜਣਾਏ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਵਰਭੰਡ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਭੇਦ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਕੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਿਤਕਾਰੀ ਹਰਿ ਵੇਖਣ ਆਇਆ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟੇ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਮਰਥ ਸਿਰ ਦੇ ਕਰ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਠੰਡੀ ਛਾਇਆ, ਕਲਜੁਗ ਤੱਤੀ ਅਗਨ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ, ਹਰਿਜਨ ਫੜ ਕੇ ਮਾਰਗ ਪਾਇਆ, ਪੰਧ ਮੁਕੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਪੂਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋਏ ਸਹਾਇਆ, ਸਾਚੀ ਧਰਮਸਾਲ ਲਏ ਬਹਾਇਆ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ ਭੈ ਚੁਕਾਇਆ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਇਆ, ਜਗ ਰੀਤੀ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਲੇਖੇ ਪਾ, ਪੱਲੂ ਨਾਮ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਟ ਕੇ ਫਾਹ, ਫ਼ਾਰਗ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਦੱਸੇ ਰਾਹ, ਰਸਤਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਏ ਮਿਟਾ, ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਾਗੋ ਹੰਸਾ ਦਏ ਬਣਾ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਜਾਪ ਜਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਬੰਸਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾ, ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਗੰਢ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਡੰਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਬੰਦਗੀ ਬੰਦਾ ਦੇਵੇ ਲਾ, ਬੰਦੀ ਛੇੜ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚੰਦ ਨਵਚੰਦਾ ਦਏ ਚੜ੍ਹਾ, ਚੌਦਸ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਛੰਦਾ ਦਏ ਸੁਣਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਦਏ ਤੁੜਾ, ਨਾਮ ਹਥੌੜਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਲੰਗੜਾ ਲੂਲਾ ਟੁੰਡਾ ਦਰ ਆਇਆ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਗਾ, ਜੋ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਅਵਣ ਗਵਣ ਦਏ ਮਿਟਾ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਾਵਣ ਰੁੱਤ ਦਏ ਸੁਹਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬੂੰਦ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਕਵਲ ਨਾਭੀ ਦਏ ਭਰਾ, ਭਰ ਭੰਡਾਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਦਏ ਮਿਟਾ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਡੋਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਕੰਧ ਲਏ ਉਠਾ, ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੰਧ ਮੁਕਾਏ ਵਾਹੋ ਦਾਹ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਦਏ

ਰਖਾ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਜੋਤ ਨੂਰ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਜਾਣਾ ਸਮਾ, ਸਮਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਤਮਾਂ ਦੇਣੀ ਗਵਾ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਰਵਾਂ ਰਵੀਂ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣਾ ਆ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਰਿਹਾ ਕਮਾ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਓ ਸਮਝਾ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਜਗਤ ਭਟਕਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਘਰ ਲੋਂਦਾ ਰਹੇ ਦਾਅ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਖਹਿੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਛੇ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਇਆ ਨਿਭਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਅਦਾ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਹਰਿ ਜੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਬੈਠਾ ਰੋਦਾ ਰਹੇ ਖੁਦਾ, ਬਿਨਾ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲੇ ਹੋਏ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾ, ਸਦ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਓ ਉਠਾ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਦਰੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਦਏ ਦਰਸਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਗਾਣਾ ਸਾਚਾ ਰਾਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਬੇਮੁਹਾਣਾ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਂ, ਬਿਰਧ ਬਾਲਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਚੇ ਲਾਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਜਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਚਾਲ, ਅਵੱਲੜੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਕਰੋ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਕੱਟ ਫਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰੇਮ ਰੁਮਾਲ, ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਲੈ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਗੋਬਿੰਦ ਮਹਾਂਸਿੰਘ ਉਤੇ ਹੋਇਆ ਦਿਆਲ, ਬਿਨ ਮੁਕਤੀਉਂ ਮੁਕਤੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲੇ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਮਿਲਣਾ, ਖਾਲੀ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਮਨ ਨਹੀਂ ਜੁਲਣਾ ਹਿਲਣਾ, ਕਲਜੁਗ ਡੇਰੀ ਬੰਧ ਬੰਧਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਫੁਲ ਇਕੋ ਖਿਲਨਾ, ਪੰਖੜੀਆਂ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪੇ ਦੇਦੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤੈਨੂੰ ਦੇਂਦਿਆਂ ਤੇਟ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਠਾਕਰ, ਠੋਕਰ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਕਰਮ ਉਜਾਗਰ, ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਮਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਆਇਆਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਦਇਆਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਲਏ ਫੜ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਚੜ੍ਹ, ਕਿਲਾ ਤੋੜ ਹੰਕਾਰੀ ਗੜ੍ਹ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਦੇਵੇ ਵਖਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਨਾਲ, ਸਰਗੁਣ ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਕਾਲ, ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ਜਿਸ ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੭ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਠੱਕਰ ਪੁਰਾ ਸੜਕ ਉਤੇ ਅਕਾਲੀਆਂ ਨਾਲ ਬਚਨ ਹੋਏ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਦੂਰ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਨੇੜੇ, ਗੁਰਮੁਖ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਿਟਣੇ ਝੇੜੇ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਦੁਆਰੇ ਉਜੜਨ ਵਾਲੇ ਖੇੜੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ। ਜੇਹੜੇ ਕਰਦੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ, ਅੰਤਮ ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਸਮਾਈਆ। ਝੂਠੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਲੱਗੇ ਡੇਰੇ, ਉਥੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਦਰ ਆਈ ਘੇਰੇ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਰਿਹਾ ਮੁੱਕ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ। ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਬਿਨ ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਬੁੱਤ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ। ਭੱਜੇ ਫਿਰਨ ਪਿਛੇ ਰੋਟੀ ਟੁੱਕ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਧੀ ਪੁੱਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ। ਕੌੜਾ ਫਲ ਉਲਟੇ ਰੁੱਖ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦਰਸਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ ਝੁਕ, ਬਾਹਰੇ ਫਿਰਦੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਅੰਤਮ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਪੰਧ, ਪੈਂਡਾ ਕਲਜੁਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟਣਾ ਗੰਦ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਪਰਗਟ ਹੋ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਵ ਖੰਡ, ਦੀਪ ਸੱਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਪੜਦਾ ਲਾਹੇ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਪਣਾ ਅਨੰਦ, ਸਾਚਾ ਛੰਦ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਅੰਤਮ ਰਿਹਾ ਜਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬਣੇ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਜਾਏ ਆ, ਫੇਰਾ ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵਿਚ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਵਡ ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਵਿਚ ਤਪਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਇ ਮੰਤ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਰਬ ਹਲਕਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਤਾ ਤੁੱਟਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਇੰਦਾ। ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਬਸੰਤ, ਸਾਚੀ ਰੰਗਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਕਲ

ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਏਕੰਕਾਰ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲਾ, ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਫੜੋਦਾ ਰਿਹਾ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਨਾਮ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਸਾਚੇ ਸ਼ਬਦ ਕਰਾਏ ਇਕੋ ਹੱਲਾ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ ਚੁਕਾਏ ਰਾਣੀ ਔਲਾ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਸਾਚਾ ਸ਼ਬਕ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਸ ਧਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਜਨਮੇ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਜੋਤ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਰਾਉ ਰੰਕਾਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਧਾ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵਖਾਏ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਪੰਜ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਸ਼ਰੀਅਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਤਖ਼ਤੋ ਲਾਹੇ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਫਿਰਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਣ ਜੀਵ ਨਾਦਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਵਿਦਿਆ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਹਰਿ ਜੂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਾਲ ਕਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਆਏ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਠੀਕ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੰਜ਼ਲ ਦੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਸੋ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲਿਖਦੇ ਗਏ ਤਾਰੀਖ, ਸੋ ਤਵਾਰੀਖ ਰਿਹਾ ਬਦਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਅਗੰਮ ਬਾਰੀਕ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਹਰ ਘਟ ਵਸਿਆ ਚੀਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਸੋ ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਬੀਤੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਚਲਾਏ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬੰਨਾਏ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਗੋਣਾ ਸਭ ਨੇ ਗੀਤ,

ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲੇ ਇਕ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਰਾਉ ਰੰਕ ਏਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗਣ ਭੀਖ, ਸੀਸ ਤਾਜ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਤਿਜੁਗ ਵਖਾਏ ਸਾਚੀ ਲੀਕ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਭੁੱਲ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਢੀਠ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾਏ ਦਏ ਰੁੜਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਿੱਠਾ ਕੌੜਾ ਰੀਠ, ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨੇੜੇ ਲਿਆਏ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਣਾਏ ਛੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਵੇ ਗੰਦ, ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚੀ ਨੀਤੀ ਇਕ ਉਪਜਾਏ ਸਚ ਸੁਗੰਧ, ਘਰ ਘਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਆ ਵੜਿਆ ਘਰ, ਜੁਗ ਚੌਥੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਰਹੇ ਡਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਲਾਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੜ੍ਹ, ਬੂਟਾ ਲੋਕਮਾਤ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸੋ ਰੂਪ ਧਰ ਕੇ ਆਏ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਫੜ, ਫਾਂਦੀ ਫਾਂਸੀ ਸਭ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਚੜ੍ਹ, ਬਾਹਰੋ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਧੜ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਸਮਝ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਸਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਗੋੜਾ ਹੁਕਮੇ ਵਿਚ ਭਵਾਈਆ ।

੧੪੫

੧੪੫

★ ੨੭ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੇਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਮਾਹਲ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਤਿਗੁਰ ਏਕ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲਿਖੇ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਧਾਰੇ ਭੇਸ, ਵੇਸ ਅਵੱਲੜਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਸੁਹਾਏ ਸਹੰਜਣਾ ਦੇਸ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚਾ ਵੇਸ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਵੇਸ ਧਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਆਦਿ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਨਿਹਚਲ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਆ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੀ ਬੰਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ ।

ਏਕੰਕਾਰ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਉਜਾਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸੱਚਾ ਸੱਜਣ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਅਲੇਖ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਭਿੱਖਕ ਏਕਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਸਚ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾਵੰਤ ਬੈਠ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਥ, ਸਾਥੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼, ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਅਸੁਤੇ ਰੂਪ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਆਪ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਬਣ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਚਾਕਰ ਪਾਖਾਕ ਆਪ ਹੋ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬੈਠ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਮੰਨੇ ਆਣ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਕਥ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਮਰਥ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾ ਅਕੱਥ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਰਥਵਾਹੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਪਾਧੀ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਗੰਮਾ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰ ਕਰ ਹੇਤ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰਨੇਯੋਗ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰ ਸੰਜੋਗ, ਸਚਖੰਡ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਭੋਗੇ ਭੋਗ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਇਕ ਸੁਹਾਏ ਸਾਚਾ ਕੋਟ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਮੇਲਾ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਰ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਰ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਨਰਾਇਣ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਕਹਿਣ, ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀ ਸਿਫਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਬਣੇ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ

ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਰੁੱਤ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਭਰ ਭੰਡਾਰ, ਪੰਚਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਂਡਾ ਘੜ ਬਣ ਠਠਿਆਰ, ਘਟ ਘਟ ਵਸਤ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਲਾ ਸਾਕੀ ਬਣ ਕੇ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਧੁਰ ਫਰਮਾਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ, ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਪਾਏ ਭਿੱਖਿਆ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦੇਂਦਾ ਲੈਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਭਿੱਖਿਆ ਪਾ ਭਰਪੂਰ, ਭਰਪੂਰੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਘਟ ਘਟ ਵਜਾਏ ਨਾਦ ਤੂਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਦੇ ਕੇ ਨੂਰ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਰਚਨਾ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਦੇ ਧਰਵਾਸ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਾਸ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਆਪ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਬਣ ਦਾਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇਂ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਮਾਣੇ ਸੇਜ ਪਲੰਘ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਅਨੰਦ, ਪਰਮਾਤਮ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਦਿ ਸੁਣਾਇਆ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਟੇ ਪੰਧ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਲਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਉਪਜਾਈ ਧਾਰ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਵੇਖੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਧਾਰ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਉਪਾਈਆ । ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਗਮ, ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਪਵਣ ਸਵਾਸ

ਨਾ ਕੋਇ ਦਮ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਛੱਪਰ ਛੰਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਰਚ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਉਪਰ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਵਣਜ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਕੀਕਤ ਜਣਾਏ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੱਸਿਆ ਜਾਪ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਥਾਪਣ ਦਿਤਾ ਥਾਪ, ਘੜ ਭਾਂਡੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾਏ ਦਾਸ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰਚਾਈ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕੀਤਾ ਪਰਕਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਆਸ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਤ ਗੋਦੇ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ, ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਏਕਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਕਾਤਬ ਇਕੋ ਕਲਮ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੰਸਾਰ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਿਆਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲੇ ਬਾਣੀ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵੇ ਹਾਣੀ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਏ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਕਵਲ ਨਾਭੀ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਕਰਦਾ ਆਇਆ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਜਗਾਇਆ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਉਠਾਇਆ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਦਏ ਗਵਾਇਆ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ । ਭੁੱਖਾ ਨੰਗਤਾ ਗੋਦ ਬਹਾਇਆ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪੰਡਤਾ ਇਕ ਬਣ ਜਾਇਆ, ਨਿਸ਼ਅੰਖਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਾਏ ਹੰਢ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਕਰ ਗਏ ਵੰਡ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਪਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਜਾਏ ਲੰਘ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ

ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਚਾੜ੍ਹੇ ਇਕੋ ਚੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੁੜੀ ਕਿਰਿਆ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਆਤਮ ਹੰ, ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਲਏ ਨਾਪ, ਸ਼ਬਦ ਪੈਮਾਨਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਚੌਦਾਂ ਹਾਟ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਣਾਈ ਖਾਟ, ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਟੇ ਵਾਟ, ਪਾਂਧੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾਮ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਦੱਸ ਦੱਸ ਨਾਮ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵਿਰਲੇ ਮੇਲੇ ਸੰਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਦੇਵੇ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੂਜੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਿੰਤ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਕਰਦਾ, ਕਰਨਹਾਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਦਾ, ਭੈ ਸਰਬ ਸਿਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਘਾੜਨ ਘੜਦਾ, ਘੜ ਭਾਂਡੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਵੜਦਾ, ਔਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਜੀਂਦਾ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਦਾ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਢੇਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਦਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣ ਕੇ ਬਰਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੌੜਾ ਵਖਾਏ ਹਰੀ ਹਰਿ ਦਾ, ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਿਰ ਘਰ ਦਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਦੇਸ ਸੱਚੇ ਪਿਰ ਦਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੱਖੇ ਚਿਰ ਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਭ ਲਏ ਵੇਖ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਰੂਪ ਰੇਖ, ਰੰਗ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਦੇਸ, ਥਿਰ ਘਰ ਸ਼ਬਦ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬਣ ਸੁਆਮੀ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਬੰਕ ਦਵਾਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਕਰੇ ਇਕੋ ਹੇਤ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਅੰਤਮ ਚੁੱਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰਿਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਮੁਖ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਰਵਰਦਗਾਰਿਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਰਿਹਾ ਢੁਕ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਦਕੇ

ਵਾਰੀ ਘੋਲੀ ਵਾਰਿਆ । ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਏਕਾ ਪਏ ਬੁੱਕ, ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਮਾਰੇ ਲਲਕਾਰਿਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚੇ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਦੇਵੇ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹੁਲਾਰਿਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੇਖੇ ਦੁੱਖ, ਨਵ ਨੌਂ ਹਾਹਕਾਰਿਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਪਾਈ ਲੁੱਟ, ਮਿਲੇ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਡਾਰਿਆ । ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਜ਼ਾਤਾਂ ਪਾਤਾਂ ਪਈ ਫੁੱਟ, ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਭੁਲਿਆ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਿਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤੇ ਕੋਲੇ ਗਏ ਰੁਠ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਘਰ ਘਰ ਭਰਮ ਹੰਕਾਰਿਆ । ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਅਭਿਨਾਸੀ ਅਚੁੱਤ, ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰਿਆ । ਝੂਠਾ ਪਿਆਰ ਮਾਂਵਾਂ ਪੁਤ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਕੁਛ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਖਾਲੀ ਸਰਬ ਵਖਾ ਰਿਹਾ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਲੱਗੀ ਭੁੱਖ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾ ਰਿਹਾ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੇ ਪਈ ਲੁੱਟ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਤਾ ਰਿਹਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੇ ਰਿਹਾ ਪੁੱਛ, ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖੋ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਿਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੁਰਦੁਆਰ ਕੋਈ ਹਿਰਦਾ ਨਾ ਜਾਵੇ ਝੁਕ, ਸਯਦਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾ ਰਿਹਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਿਉਂ ਰਿਹਾ ਉਕ, ਅਣਯਾਲਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾ ਰਿਹਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਤਾਗਾ ਰਿਹਾ ਟੁੱਟ, ਫੜ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਪਵਾ ਰਿਹਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾ ਰਿਹਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵੇਖੇ ਭਗਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਵਾਸੀ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਈਮਾਨ, ਬੇਈਮਾਨ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਸਾਰੇ ਖਾਣ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਅੱਖੀਂ ਹੰਝੂਆਂ ਹਾਰ ਪਰੇਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਪਹੁੰਚੀ ਆਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਲਿਖਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਝੁੱਲੇ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਕਾਇਆ ਚੰਮ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਜਪਦੇ ਦਮਾਂ ਦਮ, ਅੰਤਰ ਲਿਵ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਸੁਆਰਦੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਮਾਇਆ ਦਿਸੇ ਘਰ ਘਰ ਗਮ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋ ਠੱਗੀ ਯਾਰੀ ਕਰੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਕਹੇ ਪੁੱਤ ਮੇਰਾ ਪਿਆ ਜੰਮ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਲੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕੰਮ, ਘਰ ਘਰ ਰਿਹਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਡੰਨ, ਮਿਲੇ ਅੰਤ ਸਜਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੰਨੋ ਸਭ ਦਾ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਕਰਨੀ ਰਹੇ ਅੱਗੇ ਸਰਬ ਟਿਕਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਮਹਿਮਾਨ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਇਲਾਹੀ

ਕਲਾਮ, ਨਗਮਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਏ ਪਰਧਾਨ, ਢੋਲਾ ਸੱਚੇ ਸਚ ਅਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਭੁੱਲੇ ਜੀਵ ਅਵਾਣ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਰਬ ਭੁਲਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਰਸ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੜਦਾ ਲੋਹਣਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਕੂੜ ਮਿਟੋਣਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਆਪ ਖਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਧਰਮ ਇਕ ਚਲੋਣਾ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗੋਣਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਸੋਣਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕ ਮਨੋਣਾ, ਦੂਜਾ ਗੁਰੂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ, ਸੁਰਤੀ ਸਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਰੰਗੀਲਾ ਪਲੰਘ ਵਿਛੋਣਾ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸੱਜਣ ਮੀਤ ਸਵਾਮੀ ਘਰ ਬਹੋਣਾ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਮਾਨੁਸ਼ ਕਾਇਆ ਹੋਏ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਨਾ ਹੋਏ ਕੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਲੇ ਇਕੋ ਰੀਤ, ਸਾਚੀ ਹੋਵੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਧਾਮ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਏ ਗੀਤ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇ ਸਚ ਵਡਿਆਈ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ, ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀ, ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਜਾਵੇ ਬਦਲ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਅਦਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮਜ਼ਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਬੁਜ਼ਦਿਲ, ਭੈ ਭੋ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੂਰਾ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ਦਿਲ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣ ਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹੀ ਭੁੱਲ, ਹਰਿ ਜੂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਮਾਇਆ ਰਹੇ ਰੁਲ, ਰੋਲਾ ਪਾਏ ਕੂੜ ਲੋਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਅਨਮੁਲ, ਕੀਮਤ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆ ਖੁਲ੍ਹ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਦਰ ਤੇ ਆਵੇ ਭੁੱਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭੁਲਿਆਂ ਮਾਰਗ ਲਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੇਰਾ ਬੂਟਾ ਜਾਏ ਨਾ ਹੁਲ, ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਸਾਚੀ ਕੁਲ, ਧਨ ਧਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਬਰਸਾਵਣ ਫੁੱਲ, ਬਰਖਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ

ਸੋਹੇ ਰੁਤੜੀ ਰੁੱਤ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ, ਚੇਤਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਸਾਚੇ ਉਠ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਜਾ ਕੇ ਤੁਠ, ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦੇਦੇ ਘੁੱਟ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਜਾਏ ਛੁੱਟ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਦਾ ਬੂਟਾ ਪੁੱਟ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਗਏ ਹੁਸ, ਪ੍ਰਭ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਰਿਹਾ ਲੁਕ, ਸੋ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਜੂ ਕਾਰ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਹਰਿ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਆਣ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਉਠ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਆਪਣੀ ਵੇਖ ਦੁਕਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਤੇਰੀ ਚੁਕੇ ਕਾਣ, ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਬਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਆਏ ਹਾਨ, ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚੁਕੇ ਕਾਣ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਹੋਵੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਆਪ ਪੁਚਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅੱਖ ਨੈਣ ਕਿਵਾੜ, ਗਫ਼ਲਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਦੇਵੇ ਮਾਰ, ਅਣਿਯਾਲਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਗੁਰਮਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਵਾਰ ਕੰਨਿਆ ਕਰੇ ਸੰਗਾਰ, ਮਾਤ ਪੂਤ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ । ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਕਰਨ ਵਣਜ ਵਪਾਰ, ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟਾ ਤੀਰਥ ਤਟ ਜਮਨਾ ਗੰਗਾ ਸੁਰਸਤੀ ਤ੍ਰਬੈਣੀ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੀ ਕਹਿਣੀ, ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲਹਿਣੀ ਦੇਣੀ, ਸਭ ਦੀ ਲੇਖ ਲਿਖਤ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਦਿਸੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰੈਣੀ, ਚੰਦ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਗਾਥਾ, ਅਗਲਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਅਕਬਨਾ ਕਾਥਾ, ਕਬਨੀ ਕਥ ਕਥ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਭੇਵ ਹੱਥ ਭਗਵਾਨ, ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਾਮ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਹਾਕਮ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ

ਪਰਧਾਨਗੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਆਣ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪ੍ਰਭ ਦਰ ਤੇ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਣ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੁਧ ਬਿਨ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਤੇਰਾ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਫਲ ਮਜਲਸ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ, ਸਾਚੇ ਰਾਮ ਸਾਚੇ ਕਾਹਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੋਹੇ ਪਰਨਾਮ, ਚਰਨ ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮਹਾਨ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅਰਪਨ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਦਾਨ, ਤੇਰੀ ਵਸਤ ਤੇਰੇ ਦਸਤ ਫੜਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲੇ ਨੱਢੇ ਤੇਰੇ ਅਵਾਣ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਰੀਤ ਆਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਗੀਤ ਇਕ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਪੰਧ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਹਰ ਘਟ ਵਸ ਕੇ ਚੀਤ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਪਤਿਤ ਪਾਪੀ ਕਰ ਪੁਨੀਤ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਰਾਉ ਰੰਕਾਂ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਗੇ ਭੀਖ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪੇ ਜੀਤ, ਜਿਤ ਹਾਰ ਇਕੋ ਹੱਥ ਫੜਾਵਾਂਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਅਨਡੀਨ, ਅਨਡਿਠੜਾ ਰਾਹ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕਲਜੁਗ ਕੋੜਾ ਰੀਠ, ਮਿੱਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਆਪ ਭਰਾਵਾਂਗਾ । ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਮੀਤ, ਸ਼ੱਤਰੂ ਸਰਬ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਆਪੇ ਢਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸੜਦਾ, ਠੰਡਾ ਸੀਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਪ ਬਰਸਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਵੜਦਾ, ਬੰਦ ਕਿਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਤਾਕੀ ਲਾਹੇਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਆਪੇ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਆਪ ਅਲਾਏਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਦਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪੇ ਜਰਦਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਵਖਾਏਗਾ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਵਰਦਾ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਰੂਪ ਵਟਾਏਗਾ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਆਪੇ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਾਏ ਜਗ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਮਹਿਰਾਬੇ ਬਹੇ ਸਜ, ਹੁਜਰਾ ਸੱਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ

ਕਹਿੰਦੇ ਆਲਮੀਨ ਰੱਬ, ਯਾਮੁਬੀਨ ਬੇਪਰਵਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਸੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਭ, ਬਸਤੇ ਸਭ ਦੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਮੇਟੇ ਹੱਦ, ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਦਵਾਰਿਉਂ ਪਏ ਲੱਭ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਵਜਾਏ ਨਦ, ਅਨਹਦ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ। ਫੜ ਫੜ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕੱਗ, ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਉਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਗਾਏ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਨਿਜ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਮੇਟੇ ਗੰਦ, ਸਚ ਸੁਗੰਧ ਇਕ ਉਪਜਾਇੰਦਾ। ਨਾਮ ਜਪਾਏ ਬਿਨ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ। ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰੋ ਆਵੇ ਛੰਦ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਸਰਬ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੰਡ, ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਦਾਤਾ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਧੁਰ ਸੋਗਾਤਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਪੜ੍ਹਾਏ ਗਾਥਾ, ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋਵੇ ਸਾਥਾ, ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥਾ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮੇ ਵਿਚ ਫਿਰਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਫਰਮਾਨ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਕੁਰਬਾਨ, ਸੋ ਕਰਬਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਦੱਬੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਜੜ੍ਹ ਉਖੜਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਸਰਬ ਚੁਕਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਮਿਲਣੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸਾਚਾ ਕੰਤ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ। ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣੇ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੇ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਸਮੁੰਦ ਖਾਈ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਗ, ਹਰਿ ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਜਗਾਈਆ। ਘਰ ਮਿਲਾਵਾ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਬਾਹਰ ਖੋਜਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਵੇ ਇਕ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰਾਗੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ। ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਧੋਵੇ ਦਾਗ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਹਾਜ਼, ਨੌਕਾ ਨੱਯਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਖਾਈਆ। ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਚਰਾਗ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਜਣ ਲਿਆ ਸਾਜ, ਸੋ ਸੱਜਣ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਰਾਜ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਸੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਮੋ ਕਰੋ ਓਸ ਮਹਾਰਾਜ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਤਾਜ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਭਾਜ, ਭਾਵੀ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ਼, ਸਾਚਾ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੰਤ

ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਪੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਸਚ ਮੇਲਾ ਮੋਹਣ ਮਾਧਵ ਮਾਧ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਇਕੋ ਹਰਿ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਹਰਿਮੰਦਰ ਸੁਹਾਵੇ ਸੁਹੰਜਣਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨ । ਦੀਪਕ ਜਗਾਏ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣਾ, ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਜਹਾਨ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੈ ਭੰਜਨਾ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪੁੱਛੇ ਆਣ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰਾਏ ਸਾਚਾ ਮਜਨਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਅਸ਼ਨਾਨ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ ਭੱਜਣਾ, ਥਿਰ ਰਹੇ ਨਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਲੱਗਣਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਤ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀ ਚੁਕੇ ਹਦਨਾ, ਹੱਦ ਵਖਾਏ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਲੱਦਣਾ, ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਬੇਈਮਾਨ ਸ਼ੈਤਾਨ । ਹਰਿਮੰਦਰ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਬਹਿ ਕੇ ਸਜਣਾ, ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹੇ ਮਗਨਾ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ । ਸਚ ਨਗਾਰਾ ਇਕੋ ਵੱਜਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸੁਲਤਾਨ । ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਬਣ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਹੁਕਮ ਹਾਕਮ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੇ ਆਪਣੇ ਕੱਠੇ ਕਰ ਲੈ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਪੈਣੀ ਮਾਰ, ਅੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਆਈ ਹਾਰ, ਮੁਹੰਮਦ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਲੁਕਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਧਾਹਾਂ ਰਹੀ ਮਾਰ, ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਪਿਤਾ ਬੋਹੜ ਦਰੋਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੁਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਬੋਲ ਕਹੇ ਲਲਕਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਵੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖਣੇ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋ ਪੁੱਛੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਸੋ ਮੁਰਸ਼ਦ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਸ਼ਾਹੋ ਕਰਨੇ ਕੰਗਾਲ, ਕੰਗਾਲੇ ਸ਼ਾਹ ਬਣਾਈਆ । ਸੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਾਲ, ਚਲਾਕੀ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੱਚੀ ਢਾਲ, ਸ਼ਬਦ ਚਿਲਾ ਸਾਚਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਭ ਦਾ ਮੰਨੇ ਸਵਾਲ, ਆਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਫਿਰੇ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪ ਵੇਖੇ ਬਹਿ ਕੇ ਸਚਖੰਡ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਮਾਲ, ਕਮਲਾ ਰਮਲਾ ਝੱਲਾ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਛੁਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚਲੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਸਤਿਜੁਗ ਜਾਣੇ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ ।

★ ੨੮ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਮਾਹਲ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਤੇਰਾ ਦਰ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਕਲ ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਭਟਕਦੀ ਦਾਸੀ, ਭਗਤੀ ਦਰ ਤੇਰੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਜੀਵ ਜੰਤ ਮੈਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਾਸੀ, ਮੇਰੇ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਤੀਰਥ ਤੱਟਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਲੱਭੀ ਮੈਨੂੰ ਘਾਟੀ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਥਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵੇਖ ਕੇ ਆਈ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਹਾਟੀ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਨੱਠੀ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਜਿਧਰ ਜਾਵਾਂ ਵੱਜੇ ਕਾਤੀ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈ ਕੋਈ ਪਰਭਾਤੀ, ਸੰਧਿਆ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰੁਲੇ ਬੰਦੇ ਖਾਕੀ, ਤੇਰੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਆਕੀ, ਮਨ ਡੰਕਾ ਰਹੇ ਵਜਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈ ਖੁਲੀ ਤਾਕੀ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੇਖਾਂ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇਦੀ ਰਹੀ ਪਾਤੀ, ਘਰ ਘਰ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਆਪ ਪੁਚਾਈਆ । ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਦਿਵਸ ਰਾਤੀ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਇ ਸਾਚੀ ਖਾਟੀ, ਸੁੰਝੀ ਸੇਜ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਮਿਲੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਮੈਂ ਆਈ ਰੋ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਈ ਟੋਹ, ਘਰ ਵੜਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਹ, ਮੁਹੱਬਤ ਇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਕਰਨੀ ਖੋਹ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਫਿਰਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਦਿਸੇ ਲੋ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਢੋ, ਖੁਲੜੇ ਕੇਸ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬਣ ਨਿਮਾਣੀ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਬਣਿਆ ਪਾਣੀ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਈਆ । ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਮੱਠ ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਭਾ ਨਾ ਕੋਈ ਹਾਣੀ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਬੈਠੀ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੁਣੀ ਛਾਣੀ, ਘਰ ਘਰ ਰੜਕਣਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਗਾਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਰਬ ਹਿਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਬਣਾਇਆ ਸ਼ਾਹਣੀ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖਾਲੀ ਹੱਥਾਂ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ, ਕੂੜਾ ਗੀਤ ਢੋਲਾ ਸਰਬ ਗਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਫਿਰੇ ਭੁੱਲੀ ਤੇਰੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਖਾਹ ਮਖਾਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਬਾਲੀ ਨੱਢੀ ਧੀ ਨਿਆਣੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਚ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਆਈ ਦੌੜ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਰੀਠਾ ਹੋਇਆ ਕੌੜ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਤੱਕੇ ਮੇਰੇ ਵਲ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਮਚਾਵੇ ਸ਼ੋਰ, ਬਾਂਕੇ ਛੋਹਰ ਰਿਹਾ ਭਰਮਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਗਏ ਕੂੜੇ ਚੋਰ, ਠੱਗੀ ਕਰਨ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਰਹੀ ਨਾ ਲੋੜ, ਘਰ ਬੁੱਧੀ ਇਕੋ ਇਕ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਜ਼ੋਰ, ਜੋਰੂ ਜ਼ਰ ਆਪਣਾ

ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਔਹ ਵੇਖ ਜੋ ਰਵਦਾਸ ਢੋਏ ਢੋਰ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਡੇਰਾ ਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਟੁੱਟਾ ਮਾਣ, ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਤਿੰਨੇ ਜੁਗ ਵੇਖ ਕਰਨ ਪਛਤਾਣ, ਪਸਚਾਤਾਪ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋਇਆ ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਸੁਚ ਦਿਤੀ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਾਚਾ ਕਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਗਾਣ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਿਹਵਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਦੱਸ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੱਕ ਕੇ ਆਈ ਟੇਕ, ਇਕੋ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖ, ਨੈਣ ਮੁੰਦ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵਧਿਆ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਕੂਕਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਮਿਟਦੀ ਜਾਵੇ ਰੇਖ, ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਕਰਨ ਗਈ ਹੇਤ, ਮੈਨੂੰ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਥਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਰੱਖ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਵੱਖ, ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਈ ਨੱਠ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਭਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਈ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਪਰੇਮ ਅੰਦਰ ਕਰਾਂ ਤੇਰੀ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦਰ ਖਲੋਤੀ ਮੰਗਾਂ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਲ, ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਾਂ ਅਨਾਥਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਘਾਲਣ ਆਈ ਘਾਲ, ਮੇਰੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਫਲ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਡਾਲ, ਕਲਜੁਗ ਸਿੰਮਲ ਰੁੱਖ ਰਿਹਾ ਲਹਿਰਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਚਲੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ, ਸੱਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਕਰ ਕੇ ਆਈ ਹਾਲ ਹਾਲ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਦੇ ਉਠੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਲਾਲਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅਵੱਲੜੀ ਚਾਲ, ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਸਤਿ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਸੁਣਾਵੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਸਚ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਬਣੇ ਦਲਾਲਾ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲਾ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਅੰਤ ਸੁਖਾਲਾ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ

ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਭਗਤੀ ਸੁਣ ਲਾ ਕੰਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਮੰਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਜਾ ਕੇ ਵੇਖ ਗੁਰਮੁਖ ਚੰਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਿਫਤ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤੀ ਸੁਣ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਖਹਿੜਾ ਛੱਡ ਦੇ ਕੂੜ ਜਹਾਨ, ਬੇਮੁਖ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਵਸ ਓਸ ਮਕਾਨ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬਿਨ ਮੰਗਿਆ ਦੇਵੇ ਤੈਨੂੰ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇਏ ਭਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਬਾਲੀ ਨੱਢੀ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤੀ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਏਕ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਿਆ ਵੇਖ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਪਿਛੇ ਰੱਖਦੇ ਆਏ ਤੇਰੀ ਟੇਕ, ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਭਗਤ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਮੀਤ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਬੈਠੇ ਅਤੀਤ, ਕਲਜੁਗ ਨਾਤਾ ਰਹੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਇਕੋ ਗੋਦੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਵਸਿਆ ਓਨ੍ਹਾਂ ਚੀਤ, ਠਗੌਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਚਲਾਏ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਰ ਨਾ ਮਸੀਤ, ਮੁੱਲਾਂ ਕਾਜ਼ੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਜ਼ੀ, ਆਇਤ ਸ਼ਰਾਇਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਸੱਲਾ ਨਾ ਨਿਮਾਜ਼ੀ, ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਅਬਾ ਨਾ ਕੋਈ ਹਾਜ਼ੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਅਸਵ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਜੀ, ਸ਼ਾਹਸਵਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਸਾਜਣ ਸਾਜੀ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਗਾਜ਼ੀ, ਗਫ਼ਲਤ ਸਭ ਦੀ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਵੇਖੇ ਵਡ ਸਵਾਬੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਏ ਨਵਾਬ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਭਗਤੀ ਉਠ ਉਠ ਭਾਗ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੱਥ ਫੜ ਰਬਾਬ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਵਜਾਈਆ । ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਕਰ ਆਦਾਬ, ਅਦਬ ਨਾਲ ਚਰਨ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਮਾਰੀਂ ਆਵਾਜ਼, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਰੱਖੇ ਮੇਰੀ ਲਾਜ਼, ਕਲਜੁਗ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਛਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਸੀਸ ਸੋਹੇ ਤਾਜ਼, ਤਖ਼ਤ ਤਾਜ਼ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭਗਤੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗੀ । ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਂਗੀ । ਜਗਦੀਸ਼ ਤੇਰਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਵਾਂਗੀ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ

ਦਰਸਨ ਪਾਵਾਂਗੀ । ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗੀ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰੋਂ ਕੂੜਾ ਕਰਕਟ ਹੂੰਝ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵਾਂਗੀ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਤੇਰਾ ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂਗੀ । ਗੁਰਮੁਖ ਝਰੋਖੇ ਬਾਰੀ ਖੜ ਕੇ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਵਾਂਗੀ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋਂ ਲੜ ਕੇ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੰਢ ਪਵਾਵਾਂਗੀ । ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਪਾਣੀ ਭਰ ਕੇ, ਕਵਲ ਨਾਭ ਭਰਾਵਾਂਗੀ । ਸਚ ਰਬਾਬ ਹੱਥੀਂ ਫੜ ਕੇ, ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਸੁਣਾਵਾਂਗੀ । ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਧਰ ਕੇ, ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗਾਵਾਂਗੀ । ਬਣ ਨਿਮਾਣੀ ਦਰ ਤੇ ਖੜ ਕੇ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਵਾਂਗੀ । ਮੈਂ ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਭਿਆ ਮਰ ਮਰ ਕੇ, ਬਿਨ ਮਰਨੀਉਂ ਮਰਨਾ ਆਪ ਸਿਖਾਵਾਂਗੀ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਆਏ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਵਾਂਗੀ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਣ ਬਰਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗੀ । ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਕੇ ਬਰਦੀ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਵਾਂ ਡਰਦੀ, ਭੈ ਭੈ ਸਿਰ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਰਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਰਹਾਂ ਕਰਦੀ, ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੂੰ ਬਣਿਆ ਦਰਦੀ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਰਹੀ ਲੜਦੀ, ਘਰ ਘਰ ਝਗੜਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਘਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਵੜਦੀ, ਦੂਰੇ ਦੂਰੇ ਸਭ ਨਾਲ ਯਾਰੀ ਲਾਈਆ । ਕੋਈ ਕਹੇ ਗਰਮੀ ਕੋਈ ਕਹੇ ਮਿਲੇ ਵਿਚ ਸਰਦੀ, ਛੇ ਰੁੱਤੜੀ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਬਾਰਾਂ ਮਾਸ ਮੈਂ ਰਹੀ ਮਰਦੀ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦਿਤਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਧੰਨ ਵਡਿਆਈ ਵਡ ਮੇਰੇ ਭਾਗ, ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਭਾਗ ਲਗਾਇਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛਲਾ ਪੋਇਆ ਦਾਗ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਹੱਥ ਫੜਾਈ ਮੇਰੀ ਵਾਗ, ਵਾਸਤਾ ਇਕੋ ਘਰ ਰਖਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚਾ ਦਿਤਾ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਘਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ।

੧੫੯

੧੫੯

★ ੨੮ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਧੁਰ ਦੀ ਲਿਖਤ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ, ਦੂਸਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਾਚੀ ਹੁਕਮੇ ਕਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਧਾਮ ਨਿਆਰੇ ਲਏ ਰੱਖ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ ਸਦਾ ਅਨਡਿਠ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਬਣ ਕੇ ਸੱਚਾ ਪਿਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਵਿਖ ਭਵਿਸ਼ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ

ਮੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਵੜਿਆ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਦੁਆਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਖੜਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਪੜਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਚੀ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਨੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਖੇਲ ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖ ਸਦਾ ਅਲੇਖ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਰ ਧਰ ਭੇਸ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਦੇਸ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਕਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਰਸੇ ਦਿਤੀ ਚਰਨ ਟੇਕ, ਸਚ ਸਹਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਆਪ ਬਿਬੇਕ, ਵਵੇਕੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਜਲ ਬਿੰਬ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ ਗੋਬਿੰਦ ਸੰਦੇਸਾ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵਡ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਰ ਧਰ ਵੇਸਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਾਣੇ ਲੇਖਾ, ਲਿਖਣਹਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖ ਗੋਬਿੰਦ ਆਸਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਸੇ ਵਿਚ ਦਬਾਈਆ । ਸੇ ਸਰ ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਭਰਵਾਸਾ, ਸੇ ਸਾਬਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਰ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਪਾਸਾ, ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਲੇਖ ਨਾ ਲਿਖਾਸਾ, ਲਿਖਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਾ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਖੁਲਾਸਾ, ਪੜਦਾ ਉਪਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਵੇ ਨਾਸਾ, ਅੰਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੇ ਸਰਸਾ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ, ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਓਟ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਥੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਨੇਤਰ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਜਗਤ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੇ ਲਿਖਤ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਖੇਲ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ ਦਿਤਾ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਗੋਬਿੰਦ ਖਾਲੀ ਛੱਡ ਕੇ ਗਿਆ ਦੁਆਰਾ, ਪੁਰੀ ਅਨੰਦ ਨਾ ਭਾਗ ਲਗਾਈਆ । ਧੰਨ ਦੌਲਤ ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਪਿਆਰਾ, ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੱਕ ਸਹਾਰਾ, ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਚਲੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਕੂੜ ਪਸਾਰਾ, ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਚ ਸਵਾਮੀ ਇਕੋ ਵਿਚਾਰਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦਰ ਦਰ ਫਿਰਨ ਭਿਖਾਰਾ, ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ

ਆਈਆ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਏਕਾ ਲੇਖ ਜਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਬਿਨ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਅਖਸ਼ਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਰਨੀ ਨਾ ਮੰਗੇ ਧੜਤ, ਆੜ੍ਹਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਵਿਚੇ ਆਪਣਾ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਮੁੜ ਕੱਢੇ ਪਰਤ, ਬਿਨ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕਲਮ ਸਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਹਰਖ, ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਡੂੰਘੇ ਸਰ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਦਬਾਈਆ । ਡੂੰਘਾ ਸਰ ਸਰਸਾ ਰੂਪ, ਸਾਹਿਬ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕੂਟ, ਹਿੱਸਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਸਰੂਪ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਨੂਪ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਕੱਥ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸਾਚਾ ਭੂਪ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪਣਾ ਫਰਮਾਣ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਗੁਰ ਕਾ ਲੇਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਛਾਣ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਪਹਿਚਾਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲੇ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਧਾਰ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਗਿਆ ਧਰ, ਤਿਸ ਧਾਰ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤੀਉਂ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਅਮੁਲੜਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਵੜ ਕੇ ਹੋਏ ਦਇਆਵਾਨ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਤਿਸ ਦੂਜੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਸਮਰਥ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਸਿਰ ਰੱਖੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਥ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜੇ ਨਾਤ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੱਜਣ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਏ ਰੀਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਬਿਨ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਾਏ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਖਾਏ ਠੀਕ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਹਰਿ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਹਠ ਤਪ ਸਾਧਨ ਇਕੋ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਉਤਰੇ ਪਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਕਰਨੀ ਕਮਾਈਉਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਤਾਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਖੋਲ੍ਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਵਖਾਏ ਇਸ਼ਟ ਸੱਚੇ ਘਰ ਬਾਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੰਦ ਕਿਵਾੜ, ਤਿਸ ਦਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਆਪਣੇ

ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਨਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇਵੇ ਆਪ ਗਿਆਨ, ਸੁੱਤਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਦਰਸ ਦਿਖਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਉਠ ਸੁੱਤ ਮੇਰੇ ਬਾਲ ਨਾਦਾਨ, ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੀ ਸੋਝੀ ਪਾਈਆ । ਲੱਭਣਹਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਗੁਰਸਿਖ ਲੱਭਣ ਕਦੇ ਕਿਤੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਪਹਾੜ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਡੂੰਗਰ ਖਾਈ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।

★ ੩੨ ਸਾਵਣ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵਡ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਿਵ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਮਾਣ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਈਸ਼ ਜੀਵ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਜਗਦੀਸ਼ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਮਥ, ਚਰਨ ਸਰਨ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਜਾਣੇ ਸੀਆਂ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਹੱਥ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਣਾਵਣਹਾਰ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਕਬਨਾ ਅਕੱਥ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵਡ ਸ਼ਾਹਕਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਪਿਆਏ ਸਵਾਂਤੀ, ਠਾਂਡੀ ਠਾਰ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਹੇ ਪਰਭਾਤੀ, ਸੰਧਿਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕੋ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤੀ, ਦੂਜਾ ਨਾਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰ ਘਾਟੀ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ । ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਮਿਲੇ ਇਕੋ ਸਾਕੀ, ਭਰ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਨਾਮ ਪਿਆਈਆ ।

ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਮਾਣਸ ਖਾਕੀ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮੁਨਾਰਾ, ਬੰਕ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਦੇ ਗਏ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਨਿਆਰਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੱਚਾ ਮੀਤਾ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੂਸਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਦੂਸਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮੀਤ, ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਗੀਤ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਰ ਨਾ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਹਸਤ ਨਾ ਕੋਈ ਕੀਟ, ਨਾ ਕੋਈ ਉਚ ਨਾ ਕੋਈ ਨੀਚ, ਰਾਉ ਰੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਵਡ ਵੱਡਾ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪੁੱਛਣਹਾਰ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਾਲ, ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਤ ਖਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਲ, ਜਮ ਕਾ ਡੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਦੀਪਕ ਬਾਲ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਦਏ ਸੁਆਲ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਖਾਲ, ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਚਲੇ ਅਵੱਲੜੀ ਚਾਲ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਚੋਬਦਾਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਗੇ ਦਰ ਭਿਖਾਰ, ਭਿੱਖਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਅਵਤਾਰ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਜੀਲ

ਕੁਰਾਨ ਰਿਹਾ ਉਚਾਰ, ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਹਦੀਸ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਯਾਰ, ਮੁੱਲਾਂ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਮਾਵੇ ਜਗ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਗਏ ਲੰਘ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੋਹਲੇ ਢੇਲੇ ਗਾ ਕੇ ਗਏ ਛੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੀਸ ਝੁਕੌਂਦੇ ਰਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਸਯਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਨਿਜ ਆਤਮ ਹੋਏ ਰਸਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਝੂਠੀ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਗੰਢ, ਦਿਤੀ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੰਡ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੇ ਜਹਾਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਫੇਰਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਦਾ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਇਕੋ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰਾ ਤਾਰੀਕ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਈਸਾ ਮੁਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਭੀਖ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਸਰਬ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਵਡ ਅਮਾਮ ਤੇਰਾ ਗੋਂਦੇ ਗਏ ਗੀਤ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਲੇਖਾ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਹਦੀਸ, ਮਸਲਾ ਹੱਕ ਹੱਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਚੇਤਨ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪੰਦਾ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਪੰਜ ਤਤ ਖਾਕੀ ਬੰਦਾ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਠਾਕਰ ਸਦ ਬਖਸ਼ੰਦਾ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਇਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਆਰ ਪਾਰ ਮੰਝਧਾਰ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਕੰਢਾ, ਨੱਯਾ ਸਾਗਰ ਆਪ ਤਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਸ ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਚਲੋਂਦਾ ਏ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗੋਂਦਾ ਏ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਨਾਮ ਧਰੋਂਦਾ ਏ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸੀਸ ਝੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡੋਂਦਾ ਏ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਦਰਸੋਂਦਾ ਏ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਵਡਿਐਂਦਾ ਏ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਭੇਵ ਚੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰ ਢੋਲਾ ਗੋਂਦਾ ਏ । ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜੋਂਦਾ ਏ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨੋਂਦਾ ਏ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਆਪ ਜਗੋਂਦਾ ਏ । ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਸੂਰਜ

ਚੰਨ ਆਪ ਚਮਕੌਂਦਾ ਏ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਡੇਰਾ ਲੈਂਦਾ ਏ । ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਰੰਗ ਰੰਗੌਂਦਾ ਏ । ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਸਮਝੌਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣਤਰ ਆਪ ਬਣੌਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲਾਹ ਬਸੰਤਰ, ਅਗਨੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚੌਂਦਾ ਏ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚੌਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਬੰਧੌਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪ ਰਚੌਂਦਾ ਏ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਵੰਡ ਵੰਡੌਂਦਾ ਏ । ਉਤਭਜ ਸੇਤਜ ਬਣਤ ਬਣੌਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਇਕ ਸੁਣੌਂਦਾ ਏ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਾਰ ਕਮੌਂਦਾ ਏ । ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ ਬੰਕ ਸੁਹੌਂਦਾ ਏ । ਹੋ ਉਜਿਆਰ ਨੂਰ ਚਮਕੌਂਦਾ ਏ । ਬਣ ਕੇ ਯਾਰ ਸੰਗ ਨਿਭੌਂਦਾ ਏ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਖੁਲੌਂਦਾ ਏ । ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਕਾਇਆ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਚੰਮ ਹੱਡ ਗੰਢ ਪਵੌਂਦਾ ਏ । ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਦੇ ਕੇ ਦਮ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾਲ ਰਲੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦੀਪਕ ਆਪ ਜਗੌਂਦਾ ਏ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਮੱਤ ਬੁੱਧ ਮਨ, ਮਨਸਾ ਜਗਤ ਨਾਲ ਪਰਨੌਂਦਾ ਏ । ਸਰਵਣ ਸਰੋਤੇ ਲਾ ਕੰਨ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ । ਆਪ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਤੋ ਵੱਖ, ਹਰਿਜੂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮੌਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੱਖਰ ਆਪ ਪੜੌਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵਸ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮੌਂਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੁਕਾਏ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਪਾਧੀ ਬਣ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਨਾਮ ਰਟ, ਰੱਟਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਚੁਕੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟੌਂਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟੌਂਦਾ ਏ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਖੇਲ ਕਰੌਂਦਾ ਏ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਵੇਸ ਵਟੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ੀ ਨੂਰ ਧਰੌਂਦਾ ਏ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਚਾ ਸਾਖੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭੌਂਦਾ ਏ । ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਦੱਸੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠੀ, ਅੰਤਰ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜੌਂਦਾ ਏ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾਏ ਦਿਵਸ ਰਾਤੀ, ਘੜੀ ਪਲ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡੌਂਦਾ ਏ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥੀ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੁਗ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮੌਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮੌਂਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਤੋੜ ਨਿਭੌਂਦਾ ਏ । ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕ ਅਖਵੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟੌਂਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਕਲਾਮ ਆਪ ਸਮਝੌਂਦਾ ਏ । ਵਡ ਅਮਾਮ ਵੇਖ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਨਗਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਲੌਂਦਾ ਏ । ਸਲਾਮ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਪੁਚੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੁਕਮ ਮਨੌਂਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਰਾਹੇ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰ ਢੋਲ ਵਜੌਂਦਾ ਏ । ਅਨਹਦ ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਗੁਫਤਾਰ, ਘਰ ਘਰ ਮੰਗਲ ਗੀਤ ਅਲੌਂਦਾ ਏ । ਆਪ ਬੋਲ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਸਮਝੌਂਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੀਤਿਆ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਪੰਜ ਤਤ ਚੇਲਾ ਛੱਡ ਗਏ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਜਿਸ ਦਾ ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਸਦਾ ਸੰਸਾਰ, ਰਾਓ ਰੰਕ ਆਪ ਜਗੌਂਦਾ ਏ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕੌਂਦਾ ਏ ।

ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕੌਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟੌਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨੌਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸਣੌਂਦਾ ਏ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸੰਤ ਸਾਧ ਉਠੌਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਲਾਡ, ਜੋਤੀ ਮਾਤਾ ਗੋਦ ਸੁਹੌਂਦਾ ਏ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬਣੌਂਦਾ ਏ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਤਕਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖੌਂਦਾ ਏ । ਕਲ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸ਼ਮਾਂ ਦੀਪ ਇਕ ਜਗੌਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਵਿਛੜਿਆਂ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ, ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਕਾਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸੌਂਦਾ ਏ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਚੈਦਾਂ ਲੋਕ ਹਾਟ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸੌਂਦਾ ਏ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਟ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਆਪ ਨੁਹੌਂਦਾ ਏ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਚੁਕੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੇ ਪੱਤਣ ਪਾਲੀ ਬੈਠਾ ਘਾਟ, ਫੜ ਬੇੜੇ ਆਪ ਚੜ੍ਹੌਂਦਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਟੇ ਵਾਟ, ਪਾਪੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਏਕਾ ਗੰਢ ਬੰਧੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੌਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੌਂਦਾ ਏ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਲੌਹਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਬਲਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵੌਂਦਾ ਏ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ, ਆਪ ਚਮਕੌਂਦਾ ਏ । ਨਾ ਕੋਈ ਘੜੇ ਲੁਹਾਰ ਤਰਖਾਣ, ਬਾਢੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਔਂਦਾ ਏ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਵੇ ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ, ਸਾਚੀ ਮਜਲਸ ਆਪ ਲਗੌਂਦਾ ਏ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੇਏ ਦੇਏ ਧਾਰ ਰੂਪ ਵਟੌਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਰੂਪ ਵਖਾਏ ਕਾਹਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਖੀ ਆਪ ਪਰਨੌਂਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਪੁਰਖ ਲਹਿਣਾ ਫੋਲ ਫੁਲੌਂਦਾ ਏ । ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਅੱਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਗੀਤ ਅਲੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਸਾਹਿਬ ਚੜ੍ਹ ਕੇ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨੌਂਦਾ ਏ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੇ ਫੜ ਕੇ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰੇ ਆਪ ਲਗੌਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਨਾਲ ਜੋੜ ਜੜ ਕੇ, ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਆਪ ਸੁਹੌਂਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਅੱਗੇ ਖੜ ਕੇ, ਮੁਖ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖੌਂਦਾ ਏ । ਜੇਹੜਾ ਹੱਥ ਨਾ ਆਇਆ ਮਰ ਕੇ, ਸੋ ਜੀਵਦਿਆਂ ਜੀਵ ਜੀਵ ਬਦਲੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗੌਂਦਾ ਏ । ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਪ੍ਰਭੂ ਰੰਗੌਂਦਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵੇਖ ਵਖੌਂਦਾ ਏ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ ਉਠੌਂਦਾ ਏ । ਫੜ ਬਾਹੋ ਗੋਦ ਬਠੌਂਦਾ ਏ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਰੋਗ ਮਿਟੌਂਦਾ ਏ । ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਜੋਗ ਇਕ ਸਮਝੌਂਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ ਮੇਲ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ । ਘਰ ਵਿਜੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਔਂਦਾ ਏ । ਕਿਲਾ ਕੋਟ ਇਕ ਵਸੌਂਦਾ ਏ । ਚੋਟ ਨਗਾਰੇ ਨਾਮ ਲਗੌਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜੋਤ ਜਗੌਂਦਾ ਏ । ਘਰ ਘਰ ਗੁਰਮੁਖ ਪਹੁੰਚ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰੱਖੇ ਸਦਾ ਸ਼ੌਕ, ਬਣ ਕੇ ਸ਼ੌਹਰ ਨਾਰ ਕੰਤ ਹੰਢੌਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਚਾਏ ਸ਼ੋਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪੈਂਦਾ

ਏ । ਕੋਈ ਕਰੇ ਉਚੇ ਟਿਲੇ ਪਰਬਤ ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੌੜ, ਸਾਚੇ ਆਸਣ ਸੋਭਾ ਪੌਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖੋਂਦਾ ਏ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖੋਂਦਾ ਏ । ਸਮਰਥ ਕਾਰ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਅਲਖ ਨਾਮ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਮੇਲ ਮਿਲੋਂਦਾ ਏ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਜਾਏ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਔਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਔਂਦਾ ਏ । ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਾਮ ਮਾਰੇ ਕਸ ਕਸ, ਅਣਯਾਲਾ ਆਪ ਚਲੋਂਦਾ ਏ । ਬੁਰਜ ਹੰਕਾਰੀ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟੋਂਦਾ ਏ । ਮਨ ਖੇੜਾ ਹੋਵੇ ਭੱਠ, ਕੂੜੀ ਅਗਨੀ ਆਪ ਜਲੋਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹੱਟ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਕਰੇ ਸਵਾਂਗ ਬਣ ਨਟੂਆ ਨਟ, ਨਟ ਨਟੂਆ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਦੇਵੇ ਮੱਤ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦਿੜੋਂਦਾ ਏ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਲਕੋਂਦਾ ਏ । ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਜੂ ਜਾਏ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪੌਦਾ ਏ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਗਿਆ ਦੱਸ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਆਪ ਸੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਹੇ ਰਟ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਿਫਤ ਸਲੋਹਦਾ ਏ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਔਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਪਾਏ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਔਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬਨ੍ਹੋਂਦਾ ਏ । ਕਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬਨ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਰਚਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭੁਲਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਥੀ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਕਰ ਕੇ ਰਾਖੀ, ਸੇਵ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸੱਚੀ ਆਖੀ, ਸੋ ਪੂਰੀ ਕਰ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਰਾਕੀ, ਅਸਵ ਇਕੋ ਇਕ ਦੌੜਾਵੇਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕੀ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਕੋਇ ਰਹੇ ਨਾ ਆਕੀ, ਫੜ ਫੜ ਸਭ ਦਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵੇਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਬਾਕੀ, ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਗਾਵਣਹਾਰਾ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ, ਜੋਤੀ ਚਰਾਗ ਇਕ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਕਰੇਗਾ । ਨਿਰਭੈ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜੇਗਾ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਆਪੇ ਚੜ੍ਹੇਗਾ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਖੜੇਗਾ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹੇਗਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਰ ਵਰੇਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਖੇੜਾ, ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਏਕਾ ਧਰੇਗਾ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੇੜਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੜੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਗੋੜਾ, ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਮਾਤ ਨਾ ਅੜੇਗਾ । ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਪੇ ਲੜੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਲੜਾਈ, ਸ਼ਸਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਚਮਕਾਈ, ਦੋਹਰੀ ਧਾਰ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਕਢਾਈ, ਭੈ ਭੈ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਕਰੇ ਕਰ ਸਫਾਈ, ਨਿਰਮਲ ਨੀਰ ਸੀਰ ਪਿਆਇੰਦਾ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋਏ ਸਹਾਈ, ਦਇਆਵਾਨ

ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧੀ ਜਵਾਈ, ਸੌਹਰੇ ਪੇਈਏ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਜਗ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬੁਝੇ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਮਿਟੇ ਹੱਦ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਵ ਉਪਜੇ ਇਕੋ ਯਦ, ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਹੱਡ, ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੱਕਿਉਂ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ ਹੱਕ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਬਹੇ ਸਜ, ਮਹਿਰਾਬ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਜਾਏ ਵੱਜ, ਨੌਬਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਖਲੋਣਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਵਡ ਅਮਾਮ ਰੂਪ ਵਟੋਣਾ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਆਪ ਪੜ੍ਹੋਣਾ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਗਮਾ ਇਕੋ ਗੌਣਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਮਜ਼ਲਸ ਸੋਭਾ ਪੌਣਾ, ਮਹਿਫ਼ਲ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਹਸਰਤ ਆਪ ਮਿਟੋਣਾ, ਹਸ਼ਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਯਦਾ ਕਰੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਸਚ ਹਦੀਸ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਵਡ ਸੰਸਾਰੀ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਾਗ਼ਜ਼ ਕਲਮ ਗਏ ਹਾਰ, ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਜਗਤ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਦਰੋਹੀ ਖ਼ੁਦਾਏ ਮੇਰੇ ਯਾਰ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਰਹਿਮਤ ਕਰ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕੋ ਅਰਜ਼ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੋਨਾ ਕੋਨਾ ਹੋਇਆ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬੇਖ਼ਬਰ ਤੇਰੀ ਖ਼ਬਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਗਈ ਹਾਰ, ਹਰ ਕੇ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਥੱਕੀ ਮਾਂਦੀ ਫਿਰੇ ਦਰ ਦਰ ਭਿਖਾਰ, ਨੇਤਰ ਆਂਧੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਸਿਰ ਅਮਾਮਾਂ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਬਰਦੇ ਕਰੇ ਗ਼ੁਲਾਮ, ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਨਿਜ਼ਾਮ, ਨਜ਼ਰੀਆ ਇਕੋ ਵਾਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਏ ਪੈਗ਼ਾਮ, ਪਾਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਇਸਲਾਮ, ਸੋ ਅਸਲ ਵਸਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਨਬੀ ਰਸੂਲ, ਰਸਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕਰਨਾ ਪਏ ਕਬੂਲ, ਅਜ਼ ਕਿਬਲ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਮਾਅਰੂਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾ ਜਾਣਾ ਭੂਲ, ਅਭੂਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਬਦਲੇ ਆਪ ਅਸੂਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਆਪਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਉਮਤ ਉਮਤੀ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਫਜ਼ੂਲ, ਫ਼ਾਜ਼ਲ ਫ਼ਜ਼ਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਮਿਲੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਧੂਲ, ਟਿੱਕਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਟੁੱਟੀ ਚੂਲ, ਬਾਢੀ ਬਣਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ, ਦਰਸ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸੱਚੇ ਮਾਹੀਆ । ਸਚ ਪੰਘੂੜਾ
 ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਝੂਲ, ਬੈਠੇ ਹੂਰਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ ।
 ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ, ਤਬਅ ਸਭ ਦੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਸਬਕ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ
 ਆਇਆ ਪਰਤ, ਲਾਤਾਅਰੀਫ਼ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਹਰਸ ਹਵਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ
 ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਅਰਸ, ਕੁਰਸ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਰਹਿਮਤ ਨਾਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।
 ਉਠ ਕੇ ਵੇਖੋ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਲੇਖਾ ਪਿਛਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਰਾ ਕਲਮਾ ਲੈਂਦੇ ਧੜਤ, ਮੁਫਤ
 ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵੱਢੀਖੋਰ ਹੋਏ ਨਧੜਕ, ਖਤਰਾ ਖੋਫ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਰਹੇ ਝਟਕ, ਛੁਰੀ ਹੱਕ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ
 ਉਠਾਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਏ ਵਖਤ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ
 ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਕੋ ਸਖਤ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨਾਂ ਉਲਟਾਏ ਤਖਤ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ
 ਹੁਕਮ ਨਾ ਜਾਏ ਅਟਕ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰਾ ਬਾਂਕੀ ਚੱਲੇ ਚਾਲ ਮਟਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਕਦਮ ਟਿਕਾਇੰਦਾ ।
 ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹਾਏ ਕਟਕ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਮਾਰਨਾ ਨਾ ਸਮਝੇ ਆਪਣੀ ਹੱਤਕ, ਹੱਤਿਆ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ ।
 ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਅੰਤਮ ਜਗਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਔਣਾ ਇਕੋ ਫ਼ਕਤ, ਫ਼ਿਕਰਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ ।
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਕੱਢੇ ਭਗਤ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਹਰਕਤ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ
 ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਾਚੀ ਬਰਕਤ, ਸੋ ਬਰੀਖਾਨਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਆ
 ਕੋਈ ਕਰੇ ਸ਼ਿਰਕਤ, ਜਿਸ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦੀ ਸਦੀਵੀ ਵੇਖ
 ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਦੀ ਸਦੀਵੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਆਖ਼ਰ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਈਸਾ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।
 ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਆਵੇ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਖੇੜਾ ਕਰੇ ਭੱਠ, ਮਾਰਗ ਆਪਣਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ
 ਚਰਨ ਗਿਆ ਢਠ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਵਡ ਅਮਾਮ ਨਬੇੜਾ ਕਰੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਸਾਚੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਚੁੱਕ, ਉਹਲਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰੋ ਪਏ ਉਠ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਪੂਤ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪ ਸੁਹਾਏ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਫੁਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਸਚ

ਦੁਆਰਿਉਂ ਗਏ ਰੁੱਠ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਘੁੱਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਚਖਾਈਆ । ਜਾਗਤ ਸੇਵਤ ਹਾਲਤ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਹਾਲ ਮੁਰੀਦਾਂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁਕ, ਚੁਕ ਚੁਕ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਰਿਹਾ ਢੁਕ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲੱਗੀ ਭੁੱਖ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਮੰਗਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਬੂਟਾ ਰਿਹਾ ਸੁੱਕ, ਹਰਿਆ ਸਿੰਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਨਾ ਜਨਨੀ ਕੁੱਖ, ਭਗਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੈਠਾ ਹੋਏ ਚੁੱਪ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਖਿਲੋਣਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਮਖਲੂਕ ਏਕਾ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਆਪ ਵਟੋਣਾ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਨਾਮ ਧਰੋਣਾ, ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਖਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਸੁਣਾਣ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਣ, ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਰੇ ਬਿਆਨ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਚਾਰ ਵਰਨ ਹੋਏ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਸ਼ਰਅ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਕਾਨ, ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਨਿਗਹਬਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲੇ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਗੁਰਦੇਵ ਸਵਾਮੀ, ਆਪ ਉਪਾਏ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ੀ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ, ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਇ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸਚ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇਦੀ ਰਹੀ ਸਲਾਹ, ਸਿਫਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੈਨੂੰ ਬਣਾ ਕੇ ਗਏ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਅੰਤ ਲੈਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਉਚੀ ਕੂਕ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾ, ਖੁਲ੍ਹੜੇ ਕੇਸ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਮੰਗੇ ਸਦਾ ਪਨਾਹ, ਬੈਠੀ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਢੋਲੇ ਰਹੀ ਗਾ, ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਕੇ ਪੱਲੂ ਸਾਰੇ ਗਏ ਛੁਡਾਈਆ । ਉਹ ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਬ ਗੁਨਾਹ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਪਾਰ ਦਏ ਕਰਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਰਹੀ ਸੁਣਾ, ਬਾਂਹ ਹੁਲਾਰੇ ਨਾਲ ਹਿਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਵੇਖੋ ਆ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਖਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਨਖਰਾ ਦਏ ਗਵਾ, ਨਾਲਸ਼ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਧਰਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਰਿਹਾ ਕਰਾ, ਸਿਧੀ ਧਾਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਪੱਧਰਾ ਧਾਮ

ਦਏ ਬਣਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਧਰਮ ਰਾਜ ਦਾ ਖਤਰਾ ਦਏ ਮੁਕਾ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਨਾ ਲੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਬਹੱਤਰ ਨਾੜੀ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਬਹੱਤਰਾਂ ਆਪਣਾ ਅੰਕ ਬਣਾਈਆ। ਸੱਤਰਾਂ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਸਤਰ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਚੁਹੱਤਰਾਂ ਸਾਤਾ ਚੌਕਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ। ਪੰਚਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਚਾਰ ਕਰੇ ਇਕ ਕੁੜਮਾਈਆ। ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਪਲੰਘ ਵਛਾ, ਸੇਜ ਸੁਹੱਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਮਿਲੇ ਖੁਦਾ, ਜਗਤ ਵਕੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ। ਅੰਤ ਵਸੀਲਾ ਇਕੋ ਲਓ ਬਣਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਿਸ ਬਸਤਰ ਨੀਲਾ ਨੀਲੀ ਧਾਰੋ ਲਿਆ ਬਦਲਾ, ਨੀਲੇ ਵਾਲਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ। ਛੈਲ ਛਬੀਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਦਰਸ਼ਨ ਲਓ ਪਾ, ਪਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹਰਸ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਚ ਕਬੀਲਾ ਲਓ ਬਣਾ, ਕਾਬਲ ਇਕੋ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਚੀਲਾਪਨ ਦਿਓ ਗਵਾ, ਗਫ਼ਲਤ ਕੂੜੀ ਦਿਓ ਚੁਕਾਈਆ। ਕਿਉਂ ਜਲ ਬਿਨ ਮੀਨਾ ਰਹੇ ਤੜਫਾ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਲਓ ਮਿਲਾਈਆ। ਘਰ ਉਜੜਿਆ ਲਓ ਵਸਾ, ਖੇੜਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਦੂਜਾ ਝੇੜਾ ਲਓ ਚੁਕਾ, ਤੀਜਾ ਨੈਣ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਚੌਥੇ ਮੇਲ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਪੰਚਮ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਛੇਵੇਂ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਦਏ ਵਡਿਆ, ਸਤਵੇਂ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਅੱਠਵੇਂ ਅੱਠਾਂ ਤੱਤਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲਓ ਮੁਕਾ, ਨਾਂਵੇਂ ਨੌਂ ਦਰ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ। ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਲਓ ਮਨਾ, ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਜੇ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਥਾਂ, ਸਾਚੀ ਆਓ ਚਲ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਕਰੇ ਲਾਡ ਜਿਉਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਾਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ। ਫੜ ਕੇ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਾਂ, ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਆਪ ਉਡਾਈਆ। ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਦਏ ਚੁਗਾ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਦਰਸ ਅਮੋਘ ਦਏ ਕਰਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਰੋਗ ਦਏ ਗਵਾ, ਦੁੱਖੜਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਾਚਾ ਮੁਖੜਾ ਲਏ ਸੁਹਾ, ਜਿਸ ਮੁਖੜੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ। ਸਾਚੇ ਪੁੱਤਰ ਲਏ ਪਰਨਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ। ਪੂਰਬ ਚੇਤਾ ਦਏ ਕਰਾ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਛੜਨ ਮਿਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਵਸਾਹ, ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਹੱਥ ਨਾ ਆਈਆ। ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰੋ ਫਿਦਾ, ਫਿਤਰਤ ਆਪਣੀ ਜਗਤ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੇ ਹੋਇਆ ਜੁਦਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਸੋ ਅਖਵਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਲਓ ਰੰਗਾ, ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੇਖੇ ਲਓ ਪਾ, ਦੋਜ਼ਖ ਬਹਿਸ਼ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਕੋਲੇ ਖਹਿੜਾ ਦਏ ਛੁਡਾਈਆ। ਨਰਕ ਸਵਰਗ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਭੁਆ, ਸਵਰਗ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰੱਖਣ ਚਾ, ਅੱਧ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਚ ਸਨੇਹੜਾ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਗਿਆ ਸੁਣਾ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰਨਾਈਆ। ਭਗਤੋ ਸੰਤੋ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਔਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਦਇਆ ਕਮਾਏ ਦਇਆਵਾਨ, ਦਇਆਨਿਧ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਭੁੱਲੇ ਭਟਕੇ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ

ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਕੂੜੀ ਬਸੰਤਰ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣ, ਆਵਣ ਜਾਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਵਾਮੀ ਮਾਣ, ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਰ ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਏ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬਦਲਣਹਾਰਾ ਸਦਾ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੂਰਤ ਸਚ ਵਖਾਏ ਤਸਵੀਰ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਫੜ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕੱਟ ਸ਼ਰਅ ਜ਼ੰਜੀਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਘਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸਾਹ ਹਕੀਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਸਚ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਇਕ ਘਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਲਗੋਣਾ, ਸਾਚਾ ਬੰਕ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਾ ਵਿਚ ਬਹੋਣਾ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੋਣਾ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਆਪ ਸੁਣੋਣਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਪਵਣ ਸਵਾਮੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਣਾ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਖੇਲ ਕਰੋਣਾ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਰਾਮ ਹੋ ਕੇ ਨਜ਼ਰੀ ਔਣਾ, ਕਾਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਚੋਲਾ ਆਪ ਬਦਲੋਣਾ, ਅਲਫੀ ਮੁਹੰਮਦ ਆਪ ਪਹਿਨਾਇੰਦਾ । ਹਰਫ਼ ਬਹਰਫੀ ਆਪ ਪੜ੍ਹੋਣਾ, ਸਿਹ-ਹਰਫੀ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚੌਤਰਫੀ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਚੌਥਾ ਪਗ ਪੜਦਾ ਲੋਹਣਾ, ਮੁੱਖ ਨਕਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਚ ਅਦਾਬ ਇਕ ਸਿਖੋਣਾ, ਨਵਾਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਇਕ ਨਵਾਬ ਇਕੋ ਆਕਾ, ਅਕਲ ਕਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਹਿਸਾਬ ਇਕੋ ਬਾਕਾ, ਬਾਕੀ ਨਵੀਸ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਇਕੋ ਦਰ ਇਕੋ ਤਾਕਾ, ਇਕੋ ਕੁੰਡਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਅਸਵ ਇਕੋ ਰਾਕਾ, ਸਾਹਸਵਾਰ ਇਕੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਸਾਕਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਇਕ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਕੋ ਅਨਾਬ ਇਕੋ ਹੋਏ ਨਾਬ ਅਨਾਬਾ, ਇਕੋ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਗਾਏ ਮੰਤਰ ਗਾਥਾ, ਇਕੋ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੱਲੇ ਆਪਣਾ ਘਾਟਾ, ਇਕੋ ਪੱਤਣ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਬਣਾਏ ਸਚ ਜਮਾਤਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਖਾਤਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ । ਇਕੋ ਸਮਝਾਏ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਭਾਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਇਕੋ ਜਣਾਏ ਆਪਣੀ ਰਾਸਾ, ਬਾਰਾਂ ਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਆਪਣਾ ਸਚ ਖੁਲਾਸਾ, ਖੁਲ੍ਹੀ ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਇਕੋ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖੇ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਤਮਅ ਤੁਖਮ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਇਕੋ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਸਾਰ ਪਾਸਾ, ਪੁੱਠੀ ਨਰਦ ਆਪ ਉਲਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਰਹੀ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਸਾਹਿਬ ਕੋਈ ਨਾ ਪੇਖੇ, ਰਸਨਾ ਕਹਿ ਕਹਿ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਰਹੇ ਲੰਘਾਈਆ ।

★ ਪਹਿਲੀ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਨੀਕਨ ਨੀਕ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਪਰਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹ ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਹੱਟ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਅਨਭਵ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਗਾਏ ਆਪਣਾ ਜਸ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਹਰਿ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਬੇਅੰਤ, ਕਬਨੀ ਕਥ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਬਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਬਣਤ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਹੀ ਬੇਅੈਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਠਾਂਡੇ ਦਰਬਾਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਸਣ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਗਟਾਏ ਇਕ ਤੋਫੀਕ, ਤੋਹਫਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੂਸਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਰਫੀਕ, ਸੰਗੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਆਪ ਅਤੀਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਸਾਚਾ ਨਗਮਾ ਗਾਏ ਅਗੰਮੀ ਗੀਤ, ਗਾਵਣਹਾਰਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਗਿਆਨ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ

ਵਡਿਆਈ ਵੱਡਾ ਵਡ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਧਾਰੇ ਆਪਾ ਕੱਢ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਲਡ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਉਪਾਏ ਏਕ, ਏਕਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬਖਸ਼ੇ ਟੇਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨ ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਕਾਗਦ ਲਿਖੇ ਲੇਖ, ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਆਪਣਾ ਜਾਣੇ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਧਾਰ ਧਾਰ ਨਾਲ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਪਿਆਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਸਾਹੇ ਭੂਪ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਨੇਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅੱਖ, ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੈਰ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਥ, ਸਰਵਣ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਵਖਾਏ ਹੱਟ, ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਤਤਵ ਨਾ ਕੋਈ ਤੱਤ, ਪੰਜ ਤਤ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਬੂੰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਰਤ, ਰਕਤ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਟ, ਸਰੋਵਰ ਸਾਚਾ ਸਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਸੁਹਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਕੇ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਗਾਥ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਜਣ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਕ, ਬੰਧਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਲੋਕ ਨਾ ਕੋਈ ਹਾਟ, ਨਾ ਕੋਈ ਤਬਕ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪੇ ਰੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਦੱਸ, ਬਣ ਪਾਪੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਆਪੇ ਵਸ, ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੀਆ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਵਡ ਰਾਜਾ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜਾ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਤਾਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਇਕੋ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਗ ਨਾਦ ਵੱਜੇ ਵਾਜਾ, ਧੁਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ ਮਾਰੇ ਵਾਜਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਘਰ ਸਚਖੰਡ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਏਕੋ ਜਾਣੇ ਵੰਡ, ਦੂਜਾ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸਾਹ

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਮੰਗ, ਭਿੱਖਕ ਸਵਾਲੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਹੁਕਮ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਦਰਬਾਨ, ਦਰ ਆਪਣੇ ਅਲਖ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਆਪ ਆਪਣਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਮਿਹਬਾਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਬੈਠ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਸਰਕਾਰ, ਸਚ ਸਰਕਾਰ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਦਦਗਾਰ, ਸੰਗੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਬਣ ਕੇ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਦਰ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੈਣ ਉਘਾੜ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਅੱਖ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਮੇਲ ਇਕ ਦੁਆਰ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕੋ ਦਾਤਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਰੱਖੇ ਉਤਮ ਜਾਤਾ, ਅਜ਼ਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤਾ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਵਾਰ ਇਕੋ ਹਾਤਾ, ਹਦੂਦ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਾਹਰ ਬਾਤਨ ਕਰੇ ਬਾਤਾਂ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਹਰਿਜੂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪੇ ਕਰਿਆ, ਕਰਨਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਆਪੇ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਭੈ ਭੈ ਆਪੇ ਡਰਿਆ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਖੜਿਆ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਵਰ ਆਪੇ ਵਰਿਆ, ਆਪੇ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਭੰਡਾਰ ਆਪੇ ਭਰਿਆ, ਵਡ ਵਡੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਘਾੜਨ ਆਪੇ ਘੜਿਆ, ਨਾ ਕੋ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋ ਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਲਏ ਰਚਾਈਆ । ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਰਚ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਉਪਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਇੱਛਿਆ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਸਚਖੰਡ ਲਏ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮਤੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇਆ । ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜ ਚਮੜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਲਾਹ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਣਿਆ ਨਿਰਗੁਣ ਮਲਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੇੜਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਲਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੰਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਦਏ ਚੜ੍ਹਾ, ਨਿਰਗੁਣ

ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ ਦੇਏ ਵਸਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਉਚ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਲਾ, ਮਹਿਫਲ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਤ ਹਰਿ ਜੂ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦੀ ਬੋਲੇ, ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਵਿਚ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ ਵਸਣਹਾਰਾ ਕੋਲੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਗਾਏ ਢੋਲੇ, ਢੋਲਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਆਪੇ ਫੋਲੇ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਨੇਯੋਗ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਨਾਦੀ ਕਰ ਸਚ ਸੰਜੋਗ, ਮੇਲਾ ਏਕਾ ਏਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਮੁਖ ਪੜਦਾ ਨਕਾਬ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਆਦਿ ਬਣ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪੇ ਰਾਜਾ ਆਪੇ ਪਰਜਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਬਣ ਕੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਮੇਰਾ ਰੱਖੇ ਟੇਕ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਕੇ ਭੂਪ, ਭੂਪਤ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਰਚ ਆਪਣਾ ਕਾਜਾ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਖੇਲ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਪਾਵੇ ਰਾਸਾ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਹੋ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਆਪ ਹੋ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਤੋਲਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਭਾਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਬਾਸ਼ਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਭਿਛਿਆ ਆਪੇ ਇੱਛਿਆ ਆਪੇ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਆਸਾਵੰਦ ਆਪ ਹੋ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਰਾਣਾ, ਰਾਜਨ ਏਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਮੰਨ੍ਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਭਾਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਗਾਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਗਾਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਵਖਾਏ ਨਿਰਗੁਣ ਮਕਾਨਾ, ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੁਕਮ ਨਿਰਗੁਣ ਪਰਵਾਨਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਪਾਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਆਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਕਾਰ ਕਮਾਏ, ਕਰਨਹਾਰ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਏ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਉਪਜਾਏ, ਸ਼ਬਦੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਗੰਢ ਏਕਾ ਪਾਏ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜੇ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਅਨੰਦ ਇਕ ਵਖਾਏ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਭੇਵਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰੇ ਉਪਜੇ ਤੇਰਾ ਮੇਵਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕੋ ਫਲ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਏਕੋ ਏਕ ਵਰਤਾਰਾ, ਵਰਤਾਵਣਹਾਰ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਚਲੇ ਧਾਰਾ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹਰਿ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਨਿਆਰਾ, ਆਦਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਸੰਗੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਤਬ ਬਣੇ ਲਿਖਾਰਾ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਯਾਰਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਥਰ ਸੇਜ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰ ਨਾ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਵਿਹਾਰਾ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ, ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕੱਢੇ ਹਾੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਸੰਗ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਲਏਂ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮੇਲੇਂ ਮੇਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਅਚਰਜ ਖੇਲ, ਖੇਲ ਖੇਲ ਮੈਂ ਬਿਗਸਾਇੰਦਾ । ਦੀਵਾ ਜਗੇ ਬਿਨ ਬਾਤੀ ਤੇਲ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸੂਰਬੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਲਾਏ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਉਪਜਾਏ ਆਪ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਅਸੀਸ, ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਵਸੇਂ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਤਾਜ ਸੋਹੇ ਸੀਸ, ਪੰਚਮ ਪੰਚਮ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੀਸ, ਤੇਰਾ ਸਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਚਲੇ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡੀਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਉਂ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗਾਂ ਭੀਖ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਅੰਤਮ ਦੱਸ ਦੇ ਸਚ ਤਾਰੀਖ, ਜਿਸ ਦੀ ਤਵਾਰੀਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ

ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਬੱਝੇ ਇਕੋ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਾਤਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਮੇਰੀ ਪੀਠ, ਪੀਠ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਿਆ ਸਰਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨ ਢੱਠ, ਇਕ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਗੰਮੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਘੱਤ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਮੰਗਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਖੇੜਾ ਜਾਏ ਵਸ, ਘਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਅਕਬਨਾ ਅਕੱਥ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਮੁਕਾਵਾਂ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕੋ ਸੱਚੀ ਦੱਸ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸੱਚਾ ਰਾਜਾ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਹੰਸਮੁਖ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਆਪ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਵੰਡ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਘਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਰੀ ਨਰਾਇਣ ਸੇਜ ਹੰਢਾਵਾਂਗਾ । ਦੇ ਕੇ ਅਗੰਮੀ ਵਰ, ਸੁਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਫੜ, ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਘਾੜਨ ਘੜ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲਾ ਲੜ, ਰਜੇ ਤਮੋ ਸਤੋ ਗੰਢ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਜੜਤ ਜੜ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਨ ਘੜ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੂਪ ਧਰ ਸਹੰਸ, ਸਹੰਸਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣਾ ਕੇ ਬੰਸ, ਬੰਸਾਵਲੀ ਇਕ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਦਸਤ ਫੜਾਏਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਮਸਤ, ਅਲਮਸਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਡੇਰਾ ਲਾਏ ਕੀਟ ਹਸਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਆਪ ਹੋ ਜਾਏਗਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਏਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕੋ ਬਰਖ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਇਕ ਵਹਾਏਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਕੇ ਤਰਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਪੜਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਏਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣੈਂਦਾ ਏ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹੈਂਦਾ ਏ । ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਬਣੈਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ ਟਿਕੈਂਦਾ ਏ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਸੁਹੈਂਦਾ ਏ । ਉਪਰ ਪੜਦਾ ਏਕਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਜਿੰਦਾ ਲੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸਮਝੈਂਦਾ ਏ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇਆ ਏ । ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲਾਇਆ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸਨਾਇਆ ਏ । ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਬੰਕ ਸੁਹਾਇਆ ਏ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਸਚ ਸਲੋਕ ਇਕੋ ਗਾਇਆ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰੱਖੇ ਓਟ, ਓਢਣ

ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਏ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲੱਗੇ ਚੋਟ, ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਇਕ ਵਜਾਇਆ ਏ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਕਰਾਏ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹੋਟ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਏ । ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਆਪੇ ਪਹੁੰਚ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਜਣਾਇਆ ਏ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਈਸ਼ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਨੱਯਾ ਤੇਰਾ ਕਿਨਾਰਾ, ਤੇਰੀ ਮੰਜ਼ਲ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੱਯਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਦੱਸ, ਕਦ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਓਗੇ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਓਗੇ । ਪਰਗਟ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਯਦ, ਵਿਸ਼ਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਓਗੇ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਕੇ ਰੱਦ, ਰਸਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਓਗੇ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਵਾਸਨਾ ਬਧ, ਬਦਲਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਓਗੇ । ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਕੇ ਕਾਇਆ ਹੱਡ, ਪੰਜ ਤਤ ਜੋਤ ਜਗਾਓਗੇ । ਚਾਰ ਦੀਵਾਰੀ ਜਗਤ ਛੱਡ, ਬਿਨ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਸੋਭਾ ਪਾਓਗੇ । ਮੈਂ ਦਰਸਨ ਕਰਾਂ ਰੱਜ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਓਗੇ । ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਹਜ, ਕਾਅਬੇ ਕੋਲੋਂ ਮੁਖ ਭਵਾਓਗੇ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇੜਾ ਦਿਸੇ ਭੱਠ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਸਾਓਗੇ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹੱਟ, ਸੌਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਿਕਾਓਗੇ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਆਪ ਹੋ ਆਓਗੇ । ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਕੇ ਵਾਸ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਓਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਗੋਦੇ ਰਹੇ ਤੇਰੀ ਗਾਥ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਓਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਕਵਣ ਬਿਧ ਦਰਸ ਦਿਖਾਓਗੇ । ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਕਹੇ ਸਚ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੂਰ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਕਿਵਾੜ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਲਾੜ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਦੁਆਪਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਸਤਿਜੁਗ ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਰੂਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੁਣਦਾ ਰਹਾਂ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦੇਂਦਾ ਰਹਾਂ ਦੀਦਾਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਸਾਰ, ਆਪਣਾ ਅੰਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕਰਾਂ ਪਿਆਰ, ਫੜ ਕੇ ਉਂਗਲੀ ਆਪ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੱਜੇ ਰਬਾਬ, ਸਚ ਸਤਾਰ ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਆਪ ਹਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਬੰਦਗੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਚਰਨਾਂ ਕਵਲਾਂ ਹੇਠਾਂ ਜੋੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਮੁਖ ਚੁਆਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ, ਚੌਕੜ ਆਪਣੀ ਗੰਢ

ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਭਰ ਭੰਡਾਰ, ਚਾਰੇ ਮੁਖ ਸਿਫਤ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ
 ਯੁਗ ਕਰ ਕੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਸੋਇਆਂ ਸੁਤਿਆਂ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਲੈ ਬਹਾਰ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੰਢਾਵਾਂ
 ਨਾਰ, ਕੰਤ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਦਰਬਾਨ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਦੂਰੇ ਦੂਰੇ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ,
 ਸੀਸ ਸਯਦਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਝੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਆਪ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਸੁਤਾ ਰਹੁ ਪੈਰ ਪਸਾਰ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ
 ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇ ਰੁਠੜੇ ਮੇਲਾਂ ਯਾਰ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਰੁਸਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦੇ ਭੁਖਿਆਂ ਦਿਆਂ ਦੀਦਾਰ, ਸਵੱਛ
 ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਲੁਕਿਆਂ ਲਵਾਂ ਉਠਾਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ
 ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਬਣ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਦਲਾਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਹੱਟੀ ਇਕ ਵਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੀ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਘਾਲ, ਘਾਲੀ ਘਾਲ
 ਬਾਏ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਬੰਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਅਗੰਮੀ ਬਾਲ, ਸਾਚਾ ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ ।
 ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬੈਠ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਵਾਂਗਾ ।
 ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਈਸਾ
 ਮੂਸਾ ਵੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਹਕੀਕਤ ਨਾਲ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਵਖਾਲ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ ।
 ਪੁਰ ਦਾ ਬੋਲ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਸਿਫਤੀ ਵਾਰ, ਛੱਤੀ ਰਾਗਾਂ ਸੇਵਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਦਸ ਅੱਠ ਕਰ
 ਵਿਚਾਰ, ਅੱਠ ਦਸ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਾ ਕੇ ਪਾੜ, ਪੜਦਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਲਤਾੜ,
 ਭਾਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਕੇ ਆਵਾਂ ਸਾਚਾ ਲਾੜ, ਸਾਚਾ ਅਸਵ ਇਕ ਦੌੜਾਵਾਂਗਾ । ਉਚੀ ਬੋਲ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਢੋਲਾ
 ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਡੰਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ ।
 ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਖਬਰਦਾਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ
 ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਕਮਾਲ, ਕਮਲਾ ਰਮਲਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਝੱਟ ਲੰਘਾਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭਣ ਜਾਏ ਵਿਚੋ
 ਧਰਮਸਾਲ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਮੰਦਰਾਂ ਕਰੇ ਭਾਲ, ਅੱਗੋਂ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਮੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਮਸਜਦੀਂ ਲੱਭੇ ਦਲਾਲ,
 ਝੂਠਾ ਵਣਜ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਬਣਾਏ ਲਾਲ, ਸੋ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਆ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰੀਦ
 ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪ ਉਠਾਲ, ਗੋਦ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਕੇ ਗੁਜਰੀ ਲਾਲ, ਗੁਜਰਿਆ
 ਹਾਲ ਫੇਰ ਪਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਕਰ ਕੇ ਆਪੇ ਭਾਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚੋ ਤੇਰਾ ਆਪੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਵੱਜੇ

ਤਾਲ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਇਕ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਉਚਾ ਨੀਚਾ ਵੇਖਾਂ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਵਰਨ ਚਾਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੋਦੀ ਲਏ ਸਵਾਲ, ਸੁਤਿਆਂ ਫੇਰ ਨਾ ਕਦੇ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂ ਨਾਲ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਅੰਤਮ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪੇ ਆਏਗਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਏਗਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੇਤਰ ਅੰਜਨ ਇਕੋ ਪਾਏਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵਸਤ ਮੰਗਣ ਇਕੋ ਆਏਗਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਮਰਦੰਗਨ, ਮਰਦੰਗਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਕਸੀਰਿਉ ਬਣਾਇਆ ਕੰਗਣ, ਰਵਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ਚਮੜੀ ਗੰਢ ਪਾਣਾਂ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਜਿਸ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹੇ ਤਣਿਆ ਤਾਣਾ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਨਾਲ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਸੈਣ ਪਿਛੇ ਰੀਝਾਇਆ ਰਾਣਾ, ਸੇ ਰੱਯਤ ਵੇਖਣ ਆਏਗਾ । ਜਿਸ ਨਾਮੇ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਛੁਹਾਣਾ, ਸੇ ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖਣ ਆਏਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਮਾਣ ਗਵਾਣਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਸਭ ਨੇ ਮੰਨਣਾ ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਣਾ, ਸੀਸ ਅੱਗੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਏਗਾ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਏ ਭਗਵਾਨਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਣ ਜਰਵਾਣਾ, ਜਾਬਰ ਜਬਰ ਸਰਬ ਖਪਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਗਾਏ ਤਰਾਨਾ, ਤੁਰੀਆ ਰਾਗ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਏਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨਾ, ਚੌਦਸ ਚੌਦਾਂ ਚੰਦ ਨਾ ਨੈਣ ਉਠਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਵੇਗਾ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜੋਤ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਵੇਗਾ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਵੇਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਵੇਗਾ । ਮਨਮਤ ਦੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮਤ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਮਾਰਗ ਲਾਵੇਗਾ । ਸੱਤ ਦੀਪ ਰਾਹ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਨੀਚ ਉਚ ਇਕ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਤਮੀਜ਼ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਰੀਝ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਆਪ ਬਣ ਕੇ ਰਹੇ ਨਾਚੀਜ਼, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਚੇ ਉਚ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਗੰਢ ਗਿਆ ਪੀਚ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਦੇਹਾਂ ਹੋਵੇ ਬੀਚ, ਵਿਚੋਲਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਖੀਸ, ਮਾਇਆ ਰਾਣੀ ਨਾਚ ਨਚਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਉਤੇ ਜਾਣ ਪਤੀਜ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਪਰਚਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮੰਗੇ ਭੀਖ, ਦਰ ਦਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪ ਭਵਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਵਸਿਆ ਚੀਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਤਰੀ ਅੰਤ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਰਿ ਨਾ ਗਾਇਆ ਗੀਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਵਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਠ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਖਿਆਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਘਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਰਲ ਕੇ ਸਖੀਆਂ ਗਾਓ

ਏਕਾ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਆਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਓ ਜੀਤ, ਹਾਰ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵਾਂਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਰਾਹ ਖਹਿੜਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਗ਼ਜ਼ਬ ਦਾ, ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਵੇਖੋ ਹਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਬਸ਼ਰ ਦਾ, ਵਿਛੜਿਆਂ ਕੂੜੇ ਧੰਦੇ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਨਿਤਰਦਾ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਬੱਦਲ ਆਪ ਉਡਾਵਾਂਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚੇ ਪਿੱਤਰ ਦਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਨ ਘੜ ਕੇ ਬਣ ਤਸਵਰ ਜੋ ਤਸਵੀਰ ਚਿਤਰਦਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫ਼ਿਕਰ ਦਾ, ਫ਼ਿਕਰੇ ਇਕੋ ਨਾਲ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਹੁਣ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਣੀ ਜ਼ਿਕਰ ਦਾ, ਪਿਆਨ ਇਕੋ ਚਰਨ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਉਪਜਾਏਗਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਧਰਨੀ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਮਰਨ ਡਰਨ ਭੈ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਤਰਨੀ ਆਪ ਤਰਾਏਗਾ । ਹਰਨ ਫਰਨ ਨੇਤਰ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਵਰਨੀ ਬਰਨੀ ਮੋਹ ਤੁੜਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਸਾਚੀ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਘਰ ਵਿਚ ਡੰਡਾ ਆਪ ਲਗਾਏਗਾ । ਤੁਖਮ ਤਾਸੀਰ ਹੋ ਕੇ ਤੁਕ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਏਗਾ । ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਅੱਗੇ ਅੜਨੀ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਫੜ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਲਾਵੇਗਾ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਧੁੰਨ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਖੋਜ ਖੁਜਾਵੇਗਾ । ਅਨਰਸੀਆ ਸਚ ਸੁਆਦ, ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਢੋਲਾ ਗਾ ਕੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕਰਾਏ ਪਿਛਲੀ ਯਾਦ, ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਵਾਹਦ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਆਵੇ ਗਾਡ, ਗਾਈਡ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੀਸ ਆਪਣੇ ਤਾਜ ਟਿਕਾਵੇਗਾ । ਉਹਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸਭ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਛੱਡਣੀ ਪਏ ਨਿਮਾਜ, ਹੁਜਰਾ ਹੱਜ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਯਦਾ ਕਰੇ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਮੰਨੇ ਨਵਾਬ, ਸੋ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਆਦਾਬ, ਰੂਪ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਨਬੀ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਦਇਆਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਪੱਟੀ ਪੜ੍ਹਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਨੁਕਤਾ ਨੂਨ ਆਪ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਰੀਤ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਉਠਾਏਗਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਏਗਾ । ਫੜ ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਜਣਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਰ ਕੇ ਆਏ ਵੇਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ

ਵਸੇ ਅਗੰਮੜੇ ਦੇਸ, ਅਗੰਮ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਖੇਲ, ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਚਾੜ੍ਹੇ ਤੇਲ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਮਿਲਿਆ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀ ਘੱਲੇ ਜੇਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸਚਖੰਡ ਵਸਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਵੇਲ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਣਾ ਅੰਤ, ਅੰਤ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਖੇਲ ਕਰਨਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸੇਜ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੇ ਇਕੋ ਬਸੰਤ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਖੰਡਤ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਬਣੇ ਮੰਗਤ, ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖੇ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜੇ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਨਿਵਣ-ਸੇ-ਅੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਲਾਏ ਅੰਗਤ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਢੋਲਾ ਆਪੇ ਗਾਇੰਦਾ । ਰਲ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਓ ਸਾਚੀ ਪੰਗਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਢਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੱਗੇ ਕਰੇ ਮਿੰਨਤ, ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਲਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਹਿੰਮਤ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ, ਪਾਣੀ ਠਰ ਠਰ, ਅਗਨੀ ਸੜ ਸੜ, ਉਚੇ ਟਿਲੇ ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਨਰ ਨਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਜਣ ਫੜ ਫੜ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਆਪੇ ਵੜ ਵੜ, ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸੀਸ ਧੜ ਧੜ, ਧੜਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿਛੇ ਆਪ ਮਰ ਮਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪੱਲੂ ਫੜ ਫੜ, ਸਾਚੀ ਗੰਢ ਆਪ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਅੱਗੇ ਅੜ, ਜੋ ਅੜਿਆ ਸੋ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਪੇ ਵਰ, ਵਰ ਆਪਣਾ ਝੋਲੀ ਆਪੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪ ਭਿਖਾਰੀ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਪੇ ਭੂਪ ਆਪ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਆਪੇ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੜੇ ਤੇਜ਼ ਕਟਾਰੀ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਆਪੇ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਨਾਰੀ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਸੇਜ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਚ ਸੰਗਾਰੀ, ਸਾਚੀ ਇਛਿਆ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪੇ ਬਣੇ ਕੰਨਿਆ ਕਵਾਰੀ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਪੇ ਬਣੇ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਾਚੇ ਆਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਪੇ ਬਣ ਵੱਡਾ ਦਰਬਾਰੀ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਨਿਆਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪੇ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਬਲਕਾਰੀ, ਬਲਹੀਣ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਆਪੇ ਬਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰੀ, ਗਿਆਨ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪੇ ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਲਿਖਣਹਾਰੀ, ਆਪੇ ਲੇਖਾ

ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਪੇ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਜੁਗ ਚਾਰੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਪੇ ਪਰਨਾਵੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚੀ ਲਾੜੀ, ਬਣ ਕਹਾਰ ਡੋਲੀ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਆਪੇ ਘੁੰਗਟ ਚੁੱਕੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ, ਆਪੇ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਆਪੇ ਸਚ ਝਰੋਖੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬਾਰੀ, ਬੰਦ ਕਿਵਾੜਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਆਪੇ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜਗੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਆਪ ਬਰਸਾਈਆ । ਆਪੇ ਸ਼ਬਦ ਬਣੇ ਸੱਚਾ ਹਾਣੀ, ਆਪੇ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਆਪੇ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੁਰਤ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ, ਆਪੇ ਧੱਕਾ ਦੇਵੇ ਲਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੁਣਾਏ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਆਪੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਆਪੇ ਧੂਆਂਧਾਰ ਸਮਾਈਆ । ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨੀ, ਆਪੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪੇ ਬਣੇ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਆਪੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ ਕਾਨੀ, ਆਪੇ ਮੁਖੀ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਆਪੇ ਮਾਣ ਦਵਾਏ ਜਗਤ ਮਾਤ ਭਾਨੀ, ਆਪੇ ਸ਼ਬਦੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੀ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਉਠ ਕਰ ਧਿਆਨੀ, ਧੀਰਜਵਾਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ, ਸੋ ਜੋਤ ਸੇਵਾ ਰਹੀ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸ਼ਕਤ ਭਵਾਨੀ, ਸੋ ਭਾਵਨਾ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਚਤੁਰਭੁਜ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸੋ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਆ ਦਰ ਤੇ ਸੁਣ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨੀ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਘਰ ਵਸੋਣਾ ਤੇਰਾ, ਤੇਰੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਤੱਕਾਂ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰ ਨਬੇੜਾ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕੂੜਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਡੁੱਬਦਾ ਜਾਂਦਾ ਬੇੜਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਰਹੇ ਭਰਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਉਜੜਨ ਵਾਲਾ ਖੇੜਾ, ਖਿੜਕੀ ਕੁੰਡਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਗਤ ਗਿਆਨ ਕਰਦੇ ਝੇੜਾ, ਅੰਤਰ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋਇਆ ਅੰਧੇਰਾ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਮਨ ਹੰਕਾਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਮੱਤ ਮਤਵਾਲੀ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਬੁੱਧੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਢੱਠਾ ਡੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਬਲ ਨਾ ਸਕੇ ਬਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਠਾਕਰ ਆਵੇ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ੇਰਾ, ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਭਬਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਧਰਤ ਮਾਤ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਜਾਣ ਵੇਹੜਾ, ਜੰਬਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੋਲੇ ਡਰ ਕੇ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੱਥੀ ਡੋਰ ਫੜ ਕੇ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਿਤ ਵੇਖਾਂ ਜੋ ਉਠ ਕੇ ਬਾਹਰੇ ਨਹੀਂਦੇ ਤੜਕੇ, ਅੰਤਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਨਹਾਵਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਵੇਖਾਂ ਜੋ ਘਰੇ ਨਿਕਲੇ ਲੜ ਕੇ, ਮਨ ਝਗੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜੋ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਭਟਕੇ, ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਵੜ ਕੇ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ

ਰਹੇ ਤਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਜੋ ਘਰ ਘਰ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਦੇ ਲੜ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਹੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਦਾ ਜੀਵਦਿਆਂ ਮਰ ਕੇ, ਮਰਨਾ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਉ ਵੇਖੋ ਪੱਲੂ ਫੜ ਕੇ, ਗੰਢ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੇਹੜਾ ਤੁਹਾਡੀ ਨੀਂਹ ਗਿਆ ਧਰ ਕੇ, ਅੰਤਮ ਮਹੱਲ ਦੇਣੇ ਵਸਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਆਇਆ ਰਲ ਕੇ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਲੱਭਣਾ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਭਲਕੇ, ਭੁੱਲਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬੈਠਾ ਮਲ ਕੇ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਉਠੇ ਵੇਖੋ ਭੱਜ ਭੱਜ ਕੇ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਮਨ ਬੰਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਛਲ ਕੇ, ਵਲੀਆ ਛਲੀਆ ਆਇਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਹਿਲੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘੱਲ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦਿਤਾ ਪੁਚਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਇਕੋ ਡਲਕੇ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੇ ਭਾਰ ਕਰੇ ਹਲਕੇ, ਬੇਮੁਖ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਾਰੇ ਉਬਲ ਕੇ, ਗੋੜਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਪਰੇਮ ਕੁਠਾਲੀ ਆਵਣ ਢਲ ਕੇ, ਕੰਚਨ ਸੋਇਨਾ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੀਵੇ ਵੇਖੇ ਬਲਦੇ, ਸ਼ਮਅ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਬ੍ਰਹਮ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾਏ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਤੈਨੂੰ ਲਪੇਟਿਆ ਵਿਚ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਚਰਮ, ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆ ਭਰਮ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਚਲ ਕੇ ਔਣ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ, ਗੱਲੀਂ ਬਾਤੀ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਹੰਕਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਆਵਣ ਲੜਨ, ਹਰਿਜੂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਵਡ ਲੜਾਕਾ ਜੋ ਅੜਿਆ ਭੰਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਚੇਲੇ ਆਵਣ ਸਰਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਮਨ ਫੁਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਅਸ਼ਨਾਨ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਸਿਮਰਨ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਪਾਣੀ ਭਰਨ, ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਖੇੜਾ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਡਰਨ, ਅੱਗੇ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਆਇਆ ਵਰਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅੰਤ ਕੀਤਾ ਪਰਨ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਇਕਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਅਕਲ ਕਲ ਭਰਪੂਰ ਸੁਆਮੀ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੇਣੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਜੋਤ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹਾਣੀ, ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵੇਖਣ ਆਇਆ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਜਗਾਇਆ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਣੇ ਪਿਲਾਇਆ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨ । ਸਾਚੀ ਰਮਜ ਦੇਣੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਕਰੇ ਗਿਆਨ । ਸਾਚੀ ਅੱਖ ਲਏ ਮਿਲਾਇਆ, ਪਰਤਖ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਭਗਵਾਨ ।

ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਰਾਹੇ ਪਾਇਆ, ਮੰਜ਼ਲ ਚੜ੍ਹਾਏ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਹੱਸ ਹੱਸ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ, ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਸਰਬ ਸ਼ੈਤਾਨ । ਸਾਚਾ ਘੋੜ ਇਕ ਮੰਗਾਇਆ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ । ਸੋਲਾਂ ਕਲੀਆਂ ਆਸਣ ਲਾਇਆ, ਤੰਗ ਕਸੇ ਨੌਜਵਾਨ । ਚਰਨ ਰਕਾਬੇ ਇਕ ਟਿਕਾਇਆ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ । ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਸਤਿ ਸੰਦੇਸ਼ਾ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼ਾ, ਗਣਪਤ ਗਣੇਸ਼ਾ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਆਦੇਸ਼ਾ, ਸਯਦਾ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਹਿ ਜਾਏ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੀਸ ਇਕੀਸਾ ਭਰਮ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਆਪਣਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਪੇ ਦਾਨ, ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਮਹਿਮਾ ਅਣਗਣਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ ਬੈਠੀ ਛੁਪ, ਜ਼ਾਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਰਹੀ ਚੁੱਪ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੈਠੀ ਉਠ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਲ ਕੀਤਾ ਰੁਖ਼, ਭੱਜੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਜਾ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਮੈਂ ਗੋਦੀ ਲਵਾਂ ਜਾ ਕੇ ਚੁੱਕ, ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗੇ ਮੁਖ, ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਆਪੇ ਤੁਠ, ਦੇ ਮੱਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੇਖ ਮੇਰਾ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਮੈਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਪੁੱਤ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਉਤੇ ਵਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਬਹਿਣਾ ਮਾਤ ਲੁਕ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਖੁਸ਼, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਢੁਕ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਰ ਦਰ ਜਾ ਕੇ ਡੇਰਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਹੇ ਪੁਛ, ਕਿਸ ਘਰ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੁਛ, ਪ੍ਰਭ ਖਾਲੀ ਭਾਂਡੇ ਦਿਤੇ ਕਰਾਈਆ । ਡਰਦੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲੋਂ ਬੈਠੇ ਲੁਕ, ਅੱਗੇ ਆ ਕੇ ਮੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਡਿਆਈ ਲੱਗੀ ਭੁੱਖ, ਮਸਤਕ ਚਰਨਾਂ ਉਤੇ ਰਹੇ ਛੁਹਾਈਆ । ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਦੁੱਧ ਪੁੱਤ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਧਿਆਨ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਸੁਰਤੀ ਗਈ ਰੁੱਠ, ਭੱਜੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਓ ਚੁੱਪ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਗਾਈਆ । ਜੇ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਫਿਰ ਬੈਠਣ ਮੁੱਖ ਭਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਮੇਰੀ ਲੁੱਟ, ਮੈਂ ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ ਰਿਹਾ ਮਚਾਈਆ । ਬਾਹਰੇ ਤੈਨੂੰ ਸਯਦੇ ਕਰਨ ਝੁਕ, ਅੰਦਰ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹਲਕਾਈਆ । ਰਾਤ ਅੰਧੇਰੀ ਘਰ ਬੇਗਾਨੇ ਕਰਨ ਰੁਖ਼, ਵੇਸਵਾ ਰੂਪ ਜਗਤ ਵਟਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰ ਉਠ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਧਰਮ ਨਾਤਾ ਸਭ ਦਾ ਗਿਆ ਤੁੱਟ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਸਭ ਦੇ ਠੂਠ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਲੱਖ

ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਕਰਤੂਤ, ਤੇਰੇ ਤੇਰੀ ਕੀਤੀ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰਾ ਲੰਘ ਗਿਆ ਅੰਤਮ ਪਿਛੇ ਰਹਿ ਗਈ ਨਿੱਕੀ ਪੂਛ, ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦੀ ਖੜੀ ਰਹੇ ਨਾ ਮੁੱਛ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਪਏ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਤੁਛ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਬਦਲੇ ਤੇਰੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਜੰਮਿਆ ਪੁੱਤ, ਸਖੀਓ ਦਿਓ ਵਧਾਈ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਮੈਂ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਆਵਾਂ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਦਿਆਂ ਟਿਕਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਦੋਹ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਗੋਦੀ ਦੇਵਾਂ ਸੁਟ, ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਸਿਰ ਤੋ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਸਰਬ ਉਡੀਕਣ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਬੰਦੀ ਅੰਦਰ ਸਰਬ ਚੀਕਣ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਗੋਬਿੰਦ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ਭੀਖਣ, ਤਿਉਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹਿਰ ਅੰਧੇਰੀ ਤੀਖਣ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਵਿਰਲਾ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤਣ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰੀਤਮ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਜਗਤ ਉਡਾਰੀ ਮਾਤ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਜੋ ਲਿਖੀ ਤਰੀਕ, ਤਾਰੀਖ ਰਹੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੋਈ ਬਿਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਏ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਗੀਤ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਨ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮੁਸਾਇਕ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਰਹੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਚੇ ਕਲਮਿਉਂ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਹੋਏ ਢੀਠ, ਡੇਰਾ ਕੂੜ ਨਾ ਕੋਇ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਰੋਸ਼ਨ ਇਕ ਮਨਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਧਰਾ, ਜਲਵਾਗਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦੁਆਰ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਆਪ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦੀ ਸੱਧਰ ਪੂਰੀ ਦਏ ਕਰਾ, ਜੋ ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਪਤਰਾ ਦਏ ਉਲਟਾ, ਵਰਕਾ ਵਰਕਾ ਲੇਖ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ੱਤਰੂ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦਏ ਬਣਾ, ਸਸਤਰ ਖੰਡਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਚੋਟੀ ਸਿਖਰਾਂ ਦਏ ਚੜ੍ਹਾ, ਸਕੀਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਫਿਕਰਾ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਬਾਜ਼ਾਂ ਤਿੱਤਰਾਂ ਗਿਆ ਲੜਾ, ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਕਰਾ ਬਾਜ ਲਏ ਬਣਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚਿੜੀ ਆਪ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬਾਜ਼ ਚੋਗਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਦੇਵੇ ਹੋਕਾ, ਹੁਕਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾ, ਲੁਕਵੀਂ ਖੇਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਵੇਖੋ ਕੋਠਾ, ਕਾਇਆ ਕੋਠੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਗੰਮੀ ਪੋਥਾ, ਬਿਨ ਇਲਮੇ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮੌਕਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਨਾ ਪੋਥਾ, ਜੋ ਫੜਿਆ ਸੋ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸੌਖਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਔਖਾ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਲੈਣ ਆਏ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਸਾਫ਼ ਕਰ

ਕੇ ਬੈਠੀ ਚੌਕਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਦਏ ਬਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਾਏ ਐਤਾ, ਬਿਨ ਸਿਖਾਂ ਗੁਰੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪੇ ਪਹੁੰਚਾ, ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਰੋਏ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਢੋਲਾ ਗੋਏ, ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਇਕ ਤਕੋਏ, ਤਕਵਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਭੋਏ, ਇਕੱਠਿਆਂ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਉਚੇ ਨੀਵੇਂ ਸਾਰੇ ਸੋਏ, ਬਿਸਤਰ ਇਕੋ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੋ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਕਰੇ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲੇ ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਬ ਕਸੂਰ, ਸਭ ਦੇ ਲੇਖੇ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਮਨਸੂਰ, ਸੋ ਸੂਲੀ ਮਨਸੂਰ ਆਪਣੇ ਗਲ ਲਟਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਅਗਨੀ ਸੜੇ ਵਾਂਗ ਤੰਦੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜਿਹੜੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਐਏ ਰਹੇ ਬਣ ਮਜ਼ੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੇਹੜੇ ਵਸਦੇ ਰਹੇ ਦੂਰ ਦੂਰ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਮੰਗੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਬਖਸ਼ ਸਾਡੇ ਕਸੂਰ, ਕੁਲਵੰਤਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਕਰੇ ਭਰਪੂਰ, ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜ਼ਰੂਰਤ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਿਹਕਲੰਕ ਕੀਤਾ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਹੋਏ ਸਰਬ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਲਵਾ ਦੇਵੇ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ, ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਇਕ ਖੁਦਾਏ ਬੇਪਰਵਾਹੇ ਇਕੋ ਇਸਮ ਇਕੋ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕੋ ਆਦਮ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਆਦਮ ਆਦਮ ਬੂ, ਬੇਵਫ਼ਾ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਲਾਰਾ ਦੱਸੇ ਹੂ, ਅੱਨਾ ਹੂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਕਰੇ ਆਪਾ ਤੂ ਹੀ ਤੂ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ਼ਬਦ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਜੂਹ, ਸਾਚੇ ਖੇੜੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪਾਕ ਰੂਹ, ਬੁੱਤ ਬੁੱਤਖਾਨਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਗਿਆ ਛੂਹ, ਵਾਂਗ ਸ਼ਮਸ਼ ਤਬਰੇਜ਼ ਸ਼ਮਅ ਦੇਵੇ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖਣ ਆਵੇ ਮੂੰਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਖੜਾ ਗੋਬਿੰਦ ਧੋਤਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ ।

★ ੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਹੱਥ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਹੱਥ, ਦਸਤ ਦਸਤ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਉਡਾਰੀ ਲੈਣਾ ਨੱਠ, ਭੱਜਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸੰਗੀਆਂ ਸਾਥੀਆਂ ਕਰ ਇਕੱਠ, ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੇਖ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਾਰਤਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਥ, ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਦੇ ਜਹਾਨਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਕਾਹਨ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ ।

ਕਵਣ ਦੁਆਰਿਉਂ ਅਇਉਂ ਚਲ ਕੇ ਪਾਸ, ਪਾਸਾ ਆਪਣਾ ਲੈ ਉਲਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ ਵਾਰਤਾਲਾਪ, ਦੋਹਾਂ ਕਰੇ ਆਪ ਮਿਲਾਪ, ਮੇਲਾ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਬੋਲੇ ਰਸਨਾ ਜ਼ਬਾਨ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਹਿਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਕਲਮਾ ਕਵਣ ਕਲਾਮ, ਕਵਣ ਘਟ ਘਟ ਰਿਹਾ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕਵਣ ਮਹਿਰਾਬ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਦੇਵਣਹਾਰ ਪੈਗਾਮ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਛੰਦਾ ਬੰਦੀ ਬੱਤੀ ਦੰਦੀ ਬੰਦਾ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਸਚ ਕਵਣ ਝੂਠ, ਕਵਣ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਦਰਸਾਈਆ । ਕਵਣ ਦਿਸ਼ਾ ਕਵਣ ਕੂਟ, ਕਵਣ ਹਿੱਸਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਵਣ ਸਾਧ ਕਵਣ ਅਵਪੂਤ, ਕਵਣ ਲੇਖ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਪੂਤ ਕਵਣ ਕਪੂਤ, ਕਵਣ ਦਰ ਦਰ ਫਿਰੇ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਤਾਗਾ ਕਵਣ ਸੂਤ, ਕਵਣ ਤੰਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਬਿਨ ਵਰਤਮਾਨ ਵਰਤੰਤ ਭਗਵੰਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਦੱਸੇ ਉਹ, ਜੋ ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਸਦਾ ਨਿਰਮੋਹ, ਨਿਰਵੈਰ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਓਸ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਛੋਹ, ਜਗਤ ਛੋਹਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਮੈਲ ਧੋ, ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪਾ ਆਪ ਨਾ ਲੈਣਾ ਖੋਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਜਗਤ ਕਹਾਣੀ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਵੇਖਣਯੋਗ, ਮਨ ਮੱਤ ਬੁੱਧ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਕਰਦਾ ਫਿਰੇ ਭੋਗ, ਸਾਚੀ ਸੇਜ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਲੱਗਾ ਰੋਗ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਤਨ ਨਾ ਲੱਗੀ ਚੋਟ, ਨਗਾਰਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਆਲੁਣਿਉਂ ਡਿੱਗਾ ਬੋਟ, ਮਾਤਲੋਕ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰੇ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾ ਉਹ ਸਲੋਕ, ਜਿਸ ਧਾਰੇ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਓਸ ਧਾਮ ਕਿਸ ਬਿਧ ਜਾਏ ਪਹੁੰਚ, ਕਵਣ ਪੌੜੀ ਡੰਡਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖਣ ਪੁਸ਼ਕਰ ਵੇਖ ਕਰੋਚ, ਸਲਮਲ ਸਾਨ ਜੰਬੂ ਦੀਪ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕੁਸ਼ਾ ਕੁੱਤੇ ਰਹੇ ਭੌਕ, ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁੱਛਣਹਾਰਾ ਉਹ ਘਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਿਧੀ ਸਾਦੀ ਜਗਤ ਗੱਲ, ਗੱਲੀ ਬਾਤੀ ਜਗਤ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਛੱਲ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਲੋਅ ਪੁਰੀ ਅਕਾਸ਼ ਰਹੇ ਹੱਲ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਧੱਕਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਬ੍ਰਹਿਮਾਡ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵਾਰਤਾ ਬੋਲੇ ਜਗਤ ਕਹਾਣੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲੇ ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਣ ਖੇਲ ਮਹਾਨੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਹੇ ਭੂਪ ਵਡ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਦਾਨੀ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ,

ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਵੱਡਾ ਬਲਵਾਨੀ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਜੀਵ ਨਾਦਾਨੀ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤਿਖੀ ਕਾਨੀ, ਆਰ ਪਾਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਵਾਰਤਾ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਹਿਸ ਵਿਚ ਰਾਗ ਸਸਤਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਕੀਮਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਕਾਇਆ ਕੰਮ ਨਾ ਆਏ ਬਸਤਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਦੀਪਕ ਨੂਰ ਹੋ ਕੇ ਜਗਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਲੰਘਦਾ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਾ ਰੋਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਹੱਸਦਾ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੇਵੇ ਆਪਣੇ ਰਸ ਦਾ, ਰਸ ਰਸੀਆ ਸਾਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਦ ਹੁਕਮ ਘੱਲਦਾ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਫਿਰਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਟੱਲ ਦਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਸੌਦਾਈਆ । ਵਾਰਤਾ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਘੱਲਦਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਰੇ ਅਗੰਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਏਕਾ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਸੇਵੇ ਭਾਈ ਸੇਵੇ, ਸੇਵਣ ਜਾਚ ਅਜੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਵੇ ਭਾਈ ਲੇਵੇ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਦਾਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਭਾਈ ਦੇਵੇ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲ ਖੇਲਣਹਾਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੋਲ ਇਕ ਸਟੇਜ, ਸੀਟ ਸਦਾ ਰੀਜ਼ਰਵ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਕਰਕੇ ਦਏ ਭੇਜ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਗਤ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਰਹੇ ਸੰਦੇਸ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੌੜੀ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੰਚਮ ਮੀਤਾ ਪੰਚਮ ਅਲੇਖ, ਇਕੋ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ ਕਰੇ ਇਕੋ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਰੁਤ ਬਸੰਤੀ ਮੌਲੇ ਚੇਤ, ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਠੋਕਰ ਲਾ ਲਵੇ ਵੇਖ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਪੜਦਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਨਿਜ ਧਾਰਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਕਬੀਰ ਕਿਹਾ ਸਾਚਾ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸ ਆਏ ਕੋਲ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸੁਆਣੀ ਜਾਵੇ ਮੌਲ, ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧੌਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੌਲ, ਕੀਤਾ ਕੌਲ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮੇਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਘਰ ਮੇਲਾ ਹਰਿ ਜੂ ਕੰਤ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਭਗਵੰਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਉਧਰੇ ਸਾਚਾ ਸੰਤ, ਜਿਸ ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਧਾਮ ਸੁਹਾਏ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਘਰ ਸੁਹੰਜਣਾ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਕਬੀਰ ਪੁਰਖ ਪਾਇਆ ਇਕ ਭਗਵੰਤ, ਦੂਜਾ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤ ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਾਲਾ ਨੀਲਾ ਪੀਲਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਚਿੱਟੀ ਧਾਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸੂਹਾ ਕੰਚਨ ਲਾਲ ਨਰੇਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਕੀ ਧਾਰ ਦੇ

ਸੰਦੇਸ਼, ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋ ਕਬੀਰ ਨਿਰਗੁਣ ਲਿਆ ਵੇਖ, ਸੋ ਕਬੀਰ ਸਰਗੁਣ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਹੋਏ ਜੋਤ ਪਰਵੇਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਪਿਛੇ ਵਖਾਵੇ ਸੱਚਾ ਦੇਸ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਰੇਖ, ਰੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਉਚੇ ਗੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਦੀਪਕ ਦੀਪਕ ਨਾਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਵਲ ਨਾਭੀ ਨਾ ਖਿਲੇ ਫੁੱਲ, ਮੁਖ ਕਵਲ ਨਾ ਕੋਇ ਖਿਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਅਭੁੱਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਉਪਜਾਏ ਆਪਣੀ ਕੁੱਲ, ਕੁਲਵੰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਜਾਏ ਡੁੱਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਪਤ ਡਾਲੀ ਰੂਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਉਧੇ ਕਵਲ ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਘਰ ਮਿਲੇ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਹਯਾਤੀ ਹਯਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਨਵਾਬ, ਨੌਬਤ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਆਦਾਬ, ਸਯਦਾ ਸਰ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਬੇਤਾਬ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਸੁਖਮਨ ਮਾਰਗ ਨਿੱਕਾ, ਪਗਡੰਡੀ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਜਗਤ ਦਿਸੇ ਤਿੱਖਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤੀਖਣ ਰਿਹਾ ਬੁਝਾਈਆ । ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਉਠ ਗੁਰਮੁਖਾ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਸੁਖਾ, ਸੁਖ ਆਤਮ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਦਾ ਭੁੱਖਾ, ਛੋਟੇ ਮੋਟੇ ਰਾਹ ਖਹਿੜੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਦਬਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਡਿਠਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਹੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਸੱਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਮਾਰਗ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਾਈਆ । ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਤਿਗੁਰ ਇਸ਼ਟ, ਇਸ਼ਟ ਗੁਰ ਦੇਵ ਆਪ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਦਿਬ ਨੇਤਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਮ ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਮੰਨਦੇ ਗਏ ਵਸਿਸ਼ਟ, ਵਿਸ਼ਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਵਿਖਤ, ਭਾਵਨਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇ ਲਿਖਤ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਸਰਬ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਨਿਰਿਛਤ, ਇਛਿਆ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਇਸ਼ਟ, ਸੋ ਬਿਨ ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਭਰਿਸ਼ਟ, ਮਨਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਜੋਤ ਉਸ ਦੇ ਅੰਗ, ਸੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਖੇਲ ਸੋ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਉਸ ਦਾ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਘੜਿਆ ਸੋ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਜਣਿਆ ਸੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਬਣੇ ਧਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਸੋ ਕੱਟ ਦੇਵੇ ਕੰਨ, ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਨ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੋ ਨੇਤਰ ਹੋਵਣ ਅੰਨ੍ਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਰਸਨਾ ਕਰੋ ਖਨ ਖਨ, ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਾ ਸਦਾ ਧਿਆਈਆ । ਸੋ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਜੋ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਾਸਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪਣੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਰੋਮ ਰੋਮ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਿਆ ਜੋੜ, ਮਾਸ ਚੰਮੜੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਪ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਖਾਮੋਸ਼, ਚੁਪ ਚਾਪ ਬੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਆਪੇ ਦੋਸ਼, ਨਿਰਦੋਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਰਚਾਈ ਰਚਨਾ ਸੇ ਮੋਚਣਹਾਰਾ ਮੋਚ, ਦੂਜਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਲੋਚਨਾ ਲੋਚ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਗ ਅੰਗ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਜੁਗਤ ਜਗ ਧਾਰ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤੇ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਟਾ ਜੂਟ ਕਰਨ ਵਿਚਾਰ, ਅੰਤਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਤਿਸ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਸੇ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਉਪਜਾਇਆ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਤਿਸ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਰੋਮ ਰੋਮ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਰੋਣਕ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋਗਾ ਅਭਿਆਸ ਦੇਵੇ ਅਭਿਆਸੀ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਸਾਚੀ ਸ਼ਾਖੀ ਸ਼ਨਾਖਤ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਜੋਤ ਹੋਵੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤਿਸ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਆਸ, ਆਸਾ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਤਮਾਸ਼, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਚ ਬਲਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਦਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਬੈਖਰੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ ਖੁਲਾਸ, ਖਾਲਸ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਿਉਂ ਉਪਜੀ ਸ਼ਾਖ, ਸੇ ਸ਼ਨਾਖਤ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਜਾਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਸ਼ਾਹੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਬਿਨ ਬੈਖਰੀ ਬਾਣੀ ਜੋਤ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਬਿਨ ਦੱਸਿਆਂ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਗੁਪਤ ਚਲੇ ਧਾਰ, ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਕਰੇ ਗੁਫਤਾਰ, ਗੀਤ ਅਤੀਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਰੋਲਾ ਪਾਵੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ, ਭੁਲਿਆਂ ਭਟਕਿਆਂ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਹਰਿ ਭੁੱਲੇ ਨਾ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰੇ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹ ਤੇ ਵਸੇ ਬਾਹਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜੋਤ ਪਿਆਰ, ਜੋਤ ਜੋਤੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤ ਧਾਰ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ, ਅੱਖਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਰਾਲੇ ਵੱਖਰ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਦਿਸਣ, ਜੋਤ ਸਿਫਤੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਆਏ ਹਿੱਕਣ, ਨਾਮ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪੇ ਵਸੇ ਸਦਾ ਵੱਖਰ, ਸੁਰਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਏ ਫਰਕ, ਫਕਤ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਰਚਾਈ ਜਗਤ, ਸੇ ਜੁਗਤੀ ਰਿਹਾ ਛੁਪਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਵਕਤ, ਭਰਮੇ ਰੱਖੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ

ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਤਿਸ ਨੂੰ ਭੁਲਿਆਂ ਭਟਕਿਆਂ ਵਲ ਵੇਖ ਕੇ ਆਵੇ ਦੁੱਖ, ਕਿਉਂ ਭੁੱਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਬਦਲਣ ਆਪਣਾ ਰੁਖ, ਮਾਰਗ ਸਾਚੇ ਪੰਥ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਦੇ ਨਾ ਰਹੇ ਚੁੱਪ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵਧਿਆ ਪਾਪ, ਪਾਪੀ ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਕੇ ਆਖ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਕੂੜਾ ਬਣਿਆ ਸਾਕ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਜਣ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਵੇਲੇ ਫੁਟੀ ਸ਼ਾਖ, ਹੁਣ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੱਡਾ ਬੂਟਾ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੇਠਾਂ ਰਿਹਾ ਦਬਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥੇ, ਸਮਰਥ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਾਰੇ ਬੱਧੇ, ਬਾਹਰ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਫਿਰਨ ਭੱਜੇ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇਵੇ ਫਿਰਨ ਸੱਦੇ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਆਪ ਘਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਲੱਭੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਹਿ ਕੇ ਸਜੇ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੜਦਾ ਕੱਜੇ, ਨਾਮ ਦੇਸ਼ਾਲਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ ਭੱਜੇ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਖਾਏ ਲੱਜੇ, ਲਾਜਾਵੰਤ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਿੰਘ ਸੂਰਬੀਰ ਹੋ ਕੇ ਗੱਜੇ, ਗਰਜ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਕਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਦਿਸੇ ਪੂਆਂਧਾਰ, ਸੱਤ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਚ ਮਹੱਲ ਇਕ ਉਸਾਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਗਾਏ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਕਰਦਾ, ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਘਰ ਵੜਦਾ, ਸਰਗੁਣ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਬਣੇ ਬਰਦਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਹਰਿ ਦਾ, ਦੂਜਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਲੜਦਾ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਭਾਣਾ ਆਪੇ ਜਰਦਾ, ਸਿਰ ਭਾਣਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਦੱਸਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਬਿਸਤਰ ਇਕੋ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ । ਪਾਪੀ ਪੰਥ ਮੁਕਾਏ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਦੇਵੇ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਮਰਥ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੂੜਾ ਬੁਰਜ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਅੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਧੀਰਜ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਹਠ, ਸਬਰ ਸਬੂਰੀ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੰਧਾਏ ਨਤ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਧੀਰਜ

ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਸਤਿ, ਸੰਤੋਖ ਆਪਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਕਰਦਾ, ਕਰਨਹਾਰ ਕਲ ਆਇਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਦਾ, ਡਰ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਰਖਾਇਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸੀਸ ਧੜ ਦਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਹੋਏ ਬਰਦਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਰ ਹਰਿ ਦਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਭਗਤ ਦੁਆਰ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਏਕਾ ਬਾਲ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲ, ਗੋਪਾਲਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਉਠਾਏ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਲਾਲ ਰੰਗੀਲਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਵੇ ਬਹਾਲ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਾਲ, ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੜ ਕੇ, ਵਾਹਵਾ ਏਕਾ ਕਰੇ ਪੜਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ, ਚੋਟ ਨਗਾਰੇ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਖੜ ਕੇ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਧਰ ਕੇ, ਜ਼ਹੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਏਕਾ ਥਾਈਆ । ਏਕਾ ਥਾਂ ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵਸਾਵਣ ਆਏ ਖੇੜਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਝੇੜਾ, ਝਗੜਾ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਹੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਅਛਲ ਅਛੱਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬੈਠੇ ਕਰ ਕੇ ਜੇਰਾ, ਧਿਆਨ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਅਵਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹੱਲ ਇਕੋ ਮੱਲਾ, ਆਸਣ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤ ਘਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਵਸਾਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਡਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਾਏ ਲੜ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਲਾਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਜਾਏ ਚੜ੍ਹ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਰੱਸੀ ਡੋਰੀ ਲਾਏ ਫੜ, ਸ਼ਬਦੀ ਤੰਦ ਇਕ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੱਚਾ ਸਹਿਜ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਇਕ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬਣ ਕੇ ਨਾਇਕ, ਨੱਯਾ ਨੌਕਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਹੋਏ ਸਦਾ ਮੁਸ਼ਤਾਇਕ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੂੜੀ ਹੱਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਵੇਲੇ

ਅੰਤ ਦੇਵੇ ਕਫ਼ਾਇਤ, ਕਫ਼ਾਇਤ ਸੁਆਰੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਰਿਆਇਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰਾਇਤ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਲੇਖਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਹਦਾਇਤ, ਹਦੀਸ ਕਲਮਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਮਿਲੇ ਰਵਾਇਤ, ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕਾਇਨਾਤ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਕੂੜੀ ਮਾਇਕ, ਮਾਇਆ ਪੱਲੂ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਸਹਾਇਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਕਰੇ ਬਹਿਸ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਗਾਵੇ ਗੀਤ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲਾਏ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਕੀਟ ਕੀਟਾਂ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਜੀਤ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਓ ਹਰਿ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਦੇਵੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਹੋਏ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਚਲੇ ਸਾਂਝੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

★ ੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨਜ਼ਾਮ ਪੁਰਾ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੁਹਾਏ ਰੁੱਤੇ, ਰੁੱਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਤੋ ਪੁਛੇ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਰੇ ਉਠੋ ਸਾਰੇ ਸੁੱਤੇ, ਦੁਆਪਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਸਤਿਜੁਗ ਤਿੰਨਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਲੁਕੇ, ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਪੀਦੇ ਹੁੱਕੇ, ਰਸਨਾ ਕੂੜ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਬਣ ਸਵਾਨ ਫਿਰਦੇ ਰੁੱਤੇ, ਕੁਟਲਤਾ ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋਲੋ ਰੁੱਖੇ, ਨੀਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਿਓ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਰੁੱਟੇ, ਮਾਵਾਂ ਧੀਆਂ ਪਈ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਵੜ ਗਏ ਗੁੱਠੇ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹੂਟੇ, ਪੀਘ ਹੁਲਾਰੇ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਸਣ ਨਾ ਸੱਚੇ ਬੂਟੇ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਰਹੀ ਕੁਮਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਬੋਲੇ ਦੱਸੇ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਆ ਕੇ ਕਰੋ ਸਵਾਲ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਵੇਖੋ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਭੁੱਲਿਆ ਸਰਬ ਗਿਆਨ, ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਸਿਆ ਕੂੜ ਅਭਿਮਾਨ, ਨਿਮਰਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਆਸਾ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਸੰਦੇਸਾ ਢੋਲੇ ਗਾਣ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਘਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਕੂੜੇ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜਗਤ ਲੋਚਣ ਲੋਚਾ ਜਗਤ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕੀ ਦੱਸਾਂ, ਦੱਸਣ ਵਿਚ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਲੇ ਰੋਵਾਂ ਨਾਲੇ ਹੱਸਾਂ, ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਉਠ ਉਠ ਨੱਠਾਂ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵੇਖਾਂ ਹੱਟਾਂ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਫੇਰਾ ਫੇਰੇ ਨਾਲ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਪਿਆ ਰੱਟਾ, ਰਟਨ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਧੂੜੀ ਖੇਹ ਉਡੇ ਘੱਟਾ, ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲਾਹਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਖਟਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਦੇ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਪਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਰਤਾ, ਰਤੀ ਰਤ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਉਠੋ ਬੋਲੋ, ਆਪਣਾ ਬੋਲ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਆਪਣਾ ਤੋਲ ਤੋਲੋ, ਤਰਾਜ਼ੂ ਕੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪੇ ਫੋਲੋ, ਪੜਦਾ ਮਾਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਆਪੇ ਖੋਲ੍ਹੋ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਆਵੇ ਹਾਸਾ, ਹਸਤ ਕੀਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੇਖਾਂ ਕੂੜ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਤਮਾਸ਼ਾ ਤਮਸ ਫਿਰੇ ਹਲਕਾਈਆ । ਪੁੱਠੀ ਨਰਦ ਉਲਟ ਪਾਸਾ, ਸਾਰਪਾਸ਼ ਖੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਖਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਿਸੇ ਨਾਸਾ, ਥਿਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਖੁਲਾਸਾ, ਖੁਲੀ ਤਰ੍ਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਆਏ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ਾ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਵਾਸਾ, ਵਸਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਹਜ਼ਾਰਾ ਦਰੂਦ ਪੜ੍ਹੇ ਫਾਤਾ, ਫਾਕਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਬਣੇ ਆਕਾ, ਅਕਲ ਕਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਦਰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਸੁਣੇ ਸਾਕਾ, ਸਗਲਾ ਭੇਵ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਮੰਨ ਲਓ ਇਕੋ ਆਖਾ, ਆਖਰ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਮੰਨਣਾ ਛੱਡੋ ਬਹੁ ਬਿਧ ਭਾਂਤਾ, ਭਾਵ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਚੰਦ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਚਲ ਕੇ ਆਇਆ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ, ਜਾਤ ਆਪਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦੀ ਗਾਥਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਵੇਖੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜੋੜੇ ਨਾਤਾ, ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਭਰੇ ਕਾਸਾ, ਨਾਮ ਨਾਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਆਓ ਨੇੜੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੇ ਬੰਨਦੇ ਗਏ ਬੇੜੇ, ਬੇੜਾ ਲੋਕਮਾਤ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਲ ਢੱਠਣ ਵਾਲੇ ਖੇੜੇ, ਹਰਿ ਜੂ ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਚਮਕਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਦਿਸ਼ਾ ਖੁਲ੍ਹੋ ਵੇਖੋ ਵੇਹੜੇ, ਹਿੱਸਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਝੂਠੇ ਢਹਿਣ ਵਾਲੇ ਡੇਰੇ, ਡੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਾਵਾ ਬੇਰੇ ਬੇਰੇ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਗਏ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਦੇਵੇ ਉਲਟੇ ਗੋੜੇ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰੇ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ ਕਰੇ ਨਬੇੜੇ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸ਼ਿਰਕਤ ਦਏ ਗਵਾਈਆ ।

ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਬਾਹਰ ਨਖੇੜੇ, ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜੇੜੇ, ਜੇਵੜਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਖੇਲ ਖਿਲਾਏ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਬਥੇਰੇ, ਬਿਸਤਰ ਸੇਜ ਮਾਤ ਹੰਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਆਓ, ਆਪਣਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਪਾਓ, ਜਿਸ ਦੀ ਗਏ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਰਲ ਮਿਲ ਢੋਲਾ ਸਾਰੇ ਗਾਓ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਦਰਸਨ ਪਾਓ, ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਰਿਹਾ ਵੰਡਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਧੂੜੀ ਚਰਨ ਨਹਾਓ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਘਰ ਅਭਿਨਾਸੀ ਸਾਚਾ ਪਾਓ, ਬਾਹਰ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਉਠਾਏ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹੋ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਾਰਗ ਪਾਏ ਭੁਲਿਆਂ ਰਾਹੋ, ਰਹਿਬਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਵੇਖੋ ਛੇਤੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤੇ ਦੁਆਪਰ ਪੂਰਬ ਲਹਿਣੇ ਦਾ ਤੇਰਾ ਭੇਤੀ, ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਵਡ ਵਡ ਸੇਠੀ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ। ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਬਣ ਕੇ ਹੇਤੀ, ਹਿੱਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਅੰਤ ਭਗਵੰਤ ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਪੇਸ਼ੀ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ। ਅੱਗੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਸ਼ੇਖੀ, ਸ਼ਾਖ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦੀ ਲੇਖੀ, ਲਿਖਤ ਆਪਣੀ ਸਿਫਤ ਵਡਿਆਇੰਦਾ। ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਕਰੇ ਆਦੇਸੀ, ਆਦਰਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖੇ ਕੇਸੀ, ਕੇਸਾਧਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਏ ਭੇਖੀ, ਭੇਖ ਅਵਲੜਾ ਆਪ ਛੁਪਾਇੰਦਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਹੇਤੀ, ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਜਾਣੇ ਬਦੀ ਨੇਕੀ, ਬਦਲਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਟੇਕੀ, ਟਿੱਕਾ ਨਾਮ ਮਸਤਕ ਦਏ ਲਗਾਈਆ। ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਚਲ ਕੇ ਆਇਆ ਪੁੱਤ ਪਲੇਠੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਪਰਦੇਸੀ, ਆਪਣਾ ਘਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਬੋਲੇ ਪਾਵੇ ਰੋਲਾ, ਰੋਣਕ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ। ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਹਰਿ ਜੂ ਮੌਲਾ, ਮਵਲ ਰਿਹਾ ਸਭ ਥਾਈਆ। ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਉਪਰ ਪੌਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਰ ਕਰੇ ਹੌਲਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਕਾਰੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਮਾਰੇ ਪੌਲਾ, ਪਲਕ ਡੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਉਠੋ ਕਰੋ ਅਸੀਸ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਦੱਸਦੇ ਆਏ ਹਦੀਸ, ਸੋ ਹਜ਼ਰਤ ਆਇਆ ਮਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਸੀਸ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਰਿਹਾ ਜੀਤ, ਹਾਰ ਘਰ ਘਰ ਰੋਵੇ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਕੇ ਮੰਗੋ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਦੇਵੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਕਰਨੀ ਦੀ ਸਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਘਰ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਚਾ ਸ਼ਨਿਸ਼ਾਹੀਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਹਰਿ ਉਠਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਤਿੰਨੇ ਮੈਨੂੰ

ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਲਓ ਪੁੱਛ, ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਪਹਿਲੇ ਬਣੈਦਾ ਰਿਹੋ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਕੁਛ, ਤੇਰੀ ਸੋ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਪੈਡਾ ਜਾਣਾ ਮੁੱਕ, ਮੁੱਕੀ ਖੇਲ ਪਰਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਦਲਿਆ ਰੁਖ, ਰੁੱਖਾਪਨ ਰਿਹੋ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਔਣਾ ਦੁੱਖ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪੂ, ਬਾਬਤ ਆਪਣੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਉਮਤ ਕੋਲੋ ਹੱਥੋ ਸੁਟਾਓ ਤਮਾਕੂ, ਤੁਖਮ ਤਾਸੀਰ ਦਿਓ ਜਣਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਵਾਰ ਆਖੂ, ਘੜੀ ਘੜੀ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ। ਭੁਲਿਆਂ ਪੜਦਾ ਕੋਇ ਨਾ ਢਾਕੂ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਿਸਣ ਨਿੱਕੇ ਬੱਚੇ ਨੰਨ੍ਹੇ ਕਾਕੂ, ਬਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਡਾਹੋ ਝੋਲੀ, ਮੰਗੋ ਵਸਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਤ ਪੈਣੀ ਰੋਲੀ, ਰੋਲਾ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਰਚੋਣੀ, ਰਚ ਰਚ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਤੋਣੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਸਜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਭੋਣੀ, ਭਾਵੀ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੋੜ ਨਿਭੋਣੀ, ਮੰਝਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਲ ਦਿਆਲ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਇਕ ਪਰਨੋਣੀ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਸਮਝੋਣੀ, ਦੂਜੀ ਸਮਝ ਰਮਜ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ। ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਛਤੋਣੀ, ਪਸਚਾਤਾਪ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਬਹੋਣੀ, ਸੋਹਰੇ ਪੇਈਏ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਵੇਖੋ ਵੀਰ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਸਤਿਜੁਗ ਸੰਗ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਹੋਣਾ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਟੁੱਟਣਾ ਸ਼ਰਮ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਕੱਟ ਕੇ ਆਵਾਂ ਭੀੜ, ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਉਠ ਕੇ ਵੇਖੋ ਮੇਰੀ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟੀ ਰੀੜ੍ਹ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗੀ ਪੀੜ, ਸਦ ਭਰਾਵਾਂ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵੰਡੋ ਦਰਦ, ਦਰਦਵੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਫਿਰੇ ਕਰਦ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਲੱਭੇ ਮਰਦ, ਜਨਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਨਪੜਦ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਕੋਈ ਢਕ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ। ਪਿਛਲੀ ਫੋਲ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੋ ਸਭ ਦੀ ਫਰਦ, ਫਰਜ਼ ਜੁਲਮ ਸਭ ਤੇ ਰਿਹਾ ਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਕੋਲੋ ਲੱਥਾ ਨਾ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼, ਬਰੀਖਾਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਆਪਣਾ ਹਰਜ, ਹਰਜਾਨਾ ਭਰੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਓ ਦਿਲਾਸਾ, ਧੀਰਜ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਅਠਸਠ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥਾ, ਜਲਧਾਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ। ਬਣੇ ਨਾ ਸਾਥੀ ਪੂਜਾ ਪਾਠਾ, ਪੁਸਤਕ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਕੁੰਨੀ ਵਿਚ ਨਾ ਦਿਸੇ ਆਟਾ, ਪਾਣੀ ਜਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਬਿਨ

ਕਲਮਿਉਂ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਬਾਟਾ, ਬਠਲ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਭਰਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਰਸੂਲ ਪਾਕਾ, ਵਸਲ ਅਸਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ ।
 ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਤਨ ਖਾਕਾ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਪੁੱਤਰ ਧੀਆਂ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਸਾਕਾ, ਹਰਿਜੂ ਸੱਜਣ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ ।
 ਅੰਤਮ ਕੱਟਣਾ ਪਿਆ ਫ਼ਾਕਾ, ਮੇਰਾ ਫ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇ ਮੱਤ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ ਕਰੋ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਮੁਜ਼ਰੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਘਰ ਤਪੇ ਵਾਂਗ ਤੰਦੂਰ, ਤਮਅ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨ ਜਲਾਈਆ ।
 ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਇਆ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਨੱਚੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ ਹੋਇਆ ਭਰਭੂਰ, ਖਾਲੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ ।
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੂਰ, ਸਾਚੀ ਹੂਰ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਮਾਸ਼ੂਕ ਆਸ਼ਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੱਥ ਨਾ ਆਏ ਹੱਕ ਹਕੂਕ, ਹਕੀਕਤ
 ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਭੋਦੇ ਫਿਰਦੇ ਭੂਤ, ਬੇਤਾਲੇ ਤਾਲ ਵਜਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਪਾਹਨੀ ਵੱਜਣਾ ਜੂਤ,
 ਪੂਤ ਕਪੂਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਚਰਜ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ
 ਕਹੇ ਵੇਖੋ ਰਾਜਾ, ਰਾਜਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਬਣਾਇਆ ਆਪ ਸਮਾਜਾ, ਸਾਮਰਾਜ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ
 ਮਹਿਬੂਬ ਬਣੇ ਰਾਜਾ, ਵਡ ਮਹਾਰਾਜਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਗਾਜਾ, ਗਜ਼ਲ ਨਗਮਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ
 ਅਗੰਮ ਮਾਰੇ ਵਾਜਾ, ਵਾਜਬ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਚਲ ਕੇ ਆਇਆ ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬਾ, ਬੇਨਕਾਬ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ
 ਆਦਾਬਾ, ਆਦਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੋਰੂ ਜ਼ਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ
 ਮੇਰੀ ਪੁੰਨੇ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਆਵੇ ਪਾਸ, ਪਾਸਾ ਮੇਰਾ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ
 ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਲਏ ਝਾਕ, ਝਾਕੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਦਿਵਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚੰਨ
 ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਵਖਾਏ ਇਕ ਪਰਭਾਤ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸੁਲਤਾਨ ਹੋ ਕੇ ਗਾਵੇ ਗਾਬ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਰੇ ਪੜਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਚੁੱਕੇ ਲੇਖਾ, ਲਿਖਤ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ
 ਪਾਈਆ । ਆਪ ਮਿਟਾਵੇ ਸਰਬ ਭੁਲੇਖਾ, ਭਾਖਿਆ ਦੇਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਦੇਸਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ
 ਦਾ ਜਾਣੇ ਪਿਛਲਾ ਚੇਤਾ, ਚਾਤਰ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਜੀਵ ਕੌੜਾ ਰੀਠਾ, ਰੀਠਾ ਕੌੜਾ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ
 ਨੇ ਇਕ ਬਣਾਇਆ ਬੇਟਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋ ਆਇਆ ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਵੇਖਦਾ ਖੇਟਾ, ਖੇਵਟ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੋ
 ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਨੇਤਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਧਰ ਕੇ ਭੇਖਾ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਹੰਸਰ
 ਮੁਖ ਗਾਏ ਸ਼ੇਸ਼ਾ, ਦੋ ਸਹੰਸਰ ਜਿਹਵਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਧਰਨੀ ਧਰਤ, ਧੌਲ ਧਵਲਾ ਹਰਿ ਆਇਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦਿਤਾ ਦਰਸ, ਤਰਸ ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟੀ ਹਰਸ, ਹਾਸਲ ਅੰਕ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਫਰਸ ਅਰਸ, ਆਸ਼ਕ ਬਣਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਏ ਸਰਤ, ਸੋ ਸ਼ਰਾਇਤ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਪਿਛੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਫਰਕ, ਅੰਤਮ ਪੂਰਾ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਤਰਕ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਜਮ ਨੇਮ ਦੱਸੇ ਬਰਤ, ਹਵਨ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਘਿਰਤ ਦੀਪ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਵੱਟੀ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਫੜ ਕੇ ਪਾਏ ਆਪਣੀ ਸੜਕ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਨਾਲ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਰਹਿਮਤ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸੁਣੇ ਕੂਕ, ਕੁਲਾ ਖਾਲੀ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ । ਅੰਦਰੋਂ ਦਿਸਾਂ ਖਾਲੀ ਭੂਕ, ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਕਪੂਤ, ਪੁੱਤ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਭੂਖ, ਭੁਖਿਆਂ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕਾਰਨ ਧੁਖੋਂਦੇ ਧੂਪ, ਸੰਧਿਆ ਬਾਤੀ ਤੇਲ ਜਗਾਈਆ । ਢੋਲੇ ਗੋਂਦੇ ਆਪਣੀ ਕੂਟ, ਸੋਹਲਾ ਰਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦੇ ਸਾਰੇ ਸੁੱਤੇ ਘੂਕ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਜਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬੋਹੜੀ ਮੇਰੀ ਅੰਤਮ ਚੁਕਣੀ ਕੂਕ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਵੇਖੋ ਧਾਰ, ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਕਲ ਕਲੇਸ਼ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਮਰਦੀ ਮਰਦੀ ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮ ਲਏ ਤਾਰ, ਡੁਬਦੀ ਡੁਬਦੀ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸੜਦੀ ਸੜਦੀ ਦੇਵੇਂ ਠਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਵੜਦੀ ਵੜਦੀ ਵੇਖੋ ਡੂੰਘੀ ਗਾਰ, ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਭਵਰੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਇੰਦਾ । ਗਰਮੀ ਸਰਦੀ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ, ਛੇ ਰੁੱਤ ਬਾਰਾਂ ਮਾਸ ਦਿਵਸ ਦਿਨ ਘੜੀ ਪਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਬੇਹਾਲ, ਬਿਹਬਲ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵਾਂ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਅੰਤ ਨਿਭਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ, ਪੱਲੂ ਸਾਰੇ ਗਏ ਛੁਡਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਦਲਾਲ, ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵੇਖਾਂ ਇਕ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਆਵੇ ਮਾਰ ਕੇ ਛਾਲ, ਸ਼ਾਲਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਹਾਲਤ ਆਪਣੀ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਅਲਾਮਤ ਲਾਵੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਦੇਵੇ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਜਲਵਾਗਰ ਫੇਰੀ ਪਾਈਆ । ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਦ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਮਾਲ, ਅਵਲ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਅਜ਼ਮਤ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਘਰ ਬਗਾਵਤ ਵੇਖੇ ਲੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਵੇਖੋ ਬਗਾਵਤ, ਬਾਗੀ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਲੱਗੀ ਅਦਾਵਤ, ਦਾਅਵੇ ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਖਾਵਤ, ਸਖੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜੀ ਆਦਤ, ਅਦਲ ਇਨਸਾਫ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਇਬਾਦਤ, ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ

ਭਗਵਾਨ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਫ਼ਾਰਗ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਆਰਫ਼, ਹਰਫ਼ਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਜਨ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪ ਤੁਆਰਫ਼, ਦੋਹਰੀ ਧਾਰ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਰਸ਼, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਭਾਰਤ, ਇਬਾਰਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਲਿਖਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਮਹਾਵਤ, ਐਰਾਪਤ ਹਾਥੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨ ਆਏ ਅਦਾਲਤ, ਅਦਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸ਼ਨਾਖਤ, ਸ਼ੇਖੀ ਸਭ ਦੀ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਇਕ ਅਲਾਮਤ, ਅਲੈਹਦਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ, ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਉਠੇ ਮੇਰੀ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਜ਼ਮਾਨਤ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੇਰੇ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਅਮਾਨਤ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਖਾ ਖਾ ਆਪਣਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਵਕਤ ਗਵਾ ਕੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਆਮਤ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਮਮਾਨਤ, ਜੋ ਉਪਜਿਆ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

ਦਿਲੀ ਤਖ਼ਤ ਦਿਲੀ ਦਿਲਦਾਰ, ਦਿਲਬਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਤਖ਼ਤ ਸਚ ਮਨਾਰ, ਮੀਨਾਕਾਰੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੜਤ ਜੜੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਘਾੜਤ ਘੜਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਬਾਢੀ ਘੜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਰਖਾਣ, ਲੋਹਾਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਉਪਰ ਬਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਤਖ਼ਤ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਅੰਦਰ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਰਹਿਬਰ ਬਹਿ ਕੇ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦਿਲੀ ਤਖ਼ਤ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਦਿਲਬਰ ਬਣ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਦਿਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਿਲ ਦੀ ਰਾਣੀ ਦਿਲ ਦਿਲ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਕੰਤ ਧੁਰ ਦੀ ਸਵਾਣੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਤਪਤ ਧੁਰ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਹਾਣੀ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਿਲੀ ਤਖ਼ਤ ਬਹੇ ਦਿਲਦਾਰ, ਦਲਿੱਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਿਧੀ ਸਾਦੀ ਕਰੇ ਗੁਫ਼ਤਾਰ, ਰਮਜ਼ ਰਮਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੋ ਤਖ਼ਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਿਲਬਰ ਨਾਲ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੱਦਾ ਦੇਦੇ ਰਹੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਆ ਵਸ ਸਾਡੇ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ, ਘਰ ਮੈਂਡੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੈਂਡੇ ਨਾਲ ਕਰਾਂ ਪਿਆਰ, ਪੈਂਡੇ ਕੂੜੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਨੂਰ ਜਲਵਾ ਜਲਾਲ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਹਲਾਲ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ । ਛੁਰੀ ਚਲੇ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸੋ ਤਖ਼ਤ ਸੋਹੇ ਓਸ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਦਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਏਹੋ ਸਿਫ਼ਤ ਸ਼ਾਹ ਕਰੇ ਕੰਗਾਲ, ਕਿਉਂ ਗਰੀਬਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਭਾਲ, ਸੋ ਭਲਾ ਮਾਣਸ

ਮੁੰਡਾ ਮੁਸ਼ਟੰਡਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਦਲੀਲ ਦਿਲਬਰ ਦਲਾਲ, ਦੌਲਤ ਮਹਾਂ-ਬਦੌਲਤ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਸਵਾਲ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਸੋ ਢੋਲਾ ਗਏ ਗਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦਾ ਹੋਇਆ ਜਵਾਲ, ਜ਼ਾਲਮ ਬਣਿਆ ਆਪ ਕਸਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਕਮਾਲ, ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਦਿਲੀ ਤਖ਼ਤ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰੇ ਬਹਾਲ, ਜਿਸ ਉਪਰ ਰਾਜਾ ਵਸੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਖ਼ਾਲਸ ਆਪ ਕਰਾਈਆ ।

★ ੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ਬੀਬੀ ਚਰਨੀ ਰੂਪੋ ਵਾਲੀ ਦੇ ਨਵਿਤ ★

ਸਾਹੋ ਭੂਪ ਹਰਿ ਸੁਲਤਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਏਕਾ ਏਕ ਏਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਏਕਾ ਕਾਹਨ, ਤਤ ਸਰੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਾਨ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਨਜ਼ਾਮ, ਅਦਾਲਤ ਹੱਕ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਛੱਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਦੇਵੇ ਨਾਮ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਹੈਰਾਨ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਖੇਲ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੇ ਸੰਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਮਿਲਾਵਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੰਤ, ਕੰਤੂਹਲ ਇਕੋ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਇਕੋ ਪੰਡਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਲਾ, ਬੇਅੰਤ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਧਾਰ ਦਏ ਬਦਲਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਦਏ ਸੁਹਾ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਬਣੇ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਜੋ ਜੁਜ਼ ਬਣੇ ਜੁਦਾ, ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਇਕ

ਮਿਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰ ਘਰ ਦੇਏ ਵਖਾ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਹਾਟੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾ, ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ ਦੇਏ ਮਿਟਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਸ਼ਬਦੀ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਗਾਥੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਪੜ੍ਹਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਧਰਮ ਜਮਾਤੀ ਲਏ ਉਠਾ, ਪੱਟੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਅੰਤ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਠੀਕ, ਕੂੜੀ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਮਿਲ ਮਿਲ ਗਾਏ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੀਠ, ਪਿਛਾ ਦੇ ਨਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜੀ ਮਿਟਣੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਗੋਣਾ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਿਹਕਰਮੀ ਇਕੋ ਮਿਲੇ ਮੀਤ, ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਠੋਕਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਦੇਵੇ ਜਾਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਲਿਖ ਲਿਖ ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਜਾਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਗੁਸਤਾਖ਼, ਗੁੱਸਾ ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਈ ਪਰਭਾਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੈਠੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਤਨ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਣੇ ਨਾਦ, ਢੋਲਕ ਛੈਣੇ ਗਾ ਗਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਰ ਨੇਤਰ ਖੁਲ੍ਹੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਾਗ, ਦੋਏ ਲੋਚਣ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਧੁਪਿਆ ਦਾਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਘਰ ਕੰਤ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਸੁਹਾਗ, ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਜਗਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਚਿਰਾਗ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਸੁਣਿਆ ਆਦਿ, ਜਗਤ ਗਾਥਾ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਏਕਾ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਘਰ ਵਸੇਰਾ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਬੇੜਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਲਜੁਗ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਗੋੜਾ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਪ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਦਲੇਰਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਮੁੱਕੇ ਲੇਖ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ

ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਦੇਏ ਗਵਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਮੁਸਾਇਕ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ
 ਥਾਈਆ । ਪੰਡਤ ਪਾਧਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਹਰਿ ਕੀ ਰੇਖ, ਰਾਸ ਮੰਡਲ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗ੍ਰੰਥੀ ਪੰਥੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਭੇਤ, ਅੰਦਰ
 ਵੜ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਸਦ ਵੇਖੇ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ
 ਕਰੇ ਹੇਤ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਮੰਨ ਕਹਿਣਾ, ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਰਿਹਾ ਵਿਹਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਜਣ
 ਨਾ ਕੋਈ ਸੈਣਾ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਤਨ ਸੰਗਾਰ ਲਾਵੇ ਗਹਿਣਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਰੋਵੇ ਨੇਤਰ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਸਦੀ
 ਚੌਧਵੀਂ ਵਹਿਣ ਵਹਿਣਾ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਸਭ ਨੇ ਸਹਿਣਾ, ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਉਮਤ ਉਮਤ
 ਨਾਲ ਖਹਿਣਾ, ਖਾਹ-ਮਖਾਹ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੋਤ ਫਿਰੇ ਡਾਇਣਾ, ਘਰ ਘਰ ਡੋਰੂ ਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਮਾਤ ਰਹਿਣਾ, ਜਿਸ
 ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਮੇਟੇ ਸੰਸਾਰ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਾਇਆ
 ਮਮਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁਟੇ ਹੰਕਾਰ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਤੁੱਠੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ
 ਜਨਮ ਦੇ ਰੁੱਠੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰ, ਮਿਲਣੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੁੱਤੇ ਲਏ ਜਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦ
 ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਘਰ ਦੀਪਕ ਇਕ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾ, ਪੁਰ
 ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆ, ਅਠਸਠ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਖ਼ਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ ।
 ਸਾਚੀ ਨੌਬਤ ਰਿਹਾ ਵਜਾ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਸਚ ਮਹਿਰਾਬੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਗਮਾ ਰਿਹਾ
 ਗਾ, ਤਾਰ ਸਿਤਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹਾ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਸਭ ਦੇ ਭਾਰ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕ, ਚੁੱਕੇ ਚੁੱਕ ਲੋਕਾਈਆ ।
 ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖ ਉਠ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦੁਹਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰੇ ਭੁੱਖ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭੰਡਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਬ੍ਰਹਮ
 ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਾਚਾ ਸੁੱਤ, ਸੁੱਤ ਅਪਰਾਧੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ
 ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਹੇ ਪੁੱਛ, ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਹੀਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਬਹਿ ਕੇ ਚੁੱਪ, ਘਰ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਚੁੱਕੇ ਲੇਖਾ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਬਦਲਾਈਆ ।
 ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਾ ਮਿਟੇ ਭੁਲੇਖਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸੰਦੇਸਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵਟਾਏ ਵੇਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੁੱਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਕੇਸਾ, ਨਾ ਕੋ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਕਰੇ ਹੇਤਾ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੱਖੇ ਚੇਤਾ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਆਵੇ ਸਭ ਦਾ ਨੇਤਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਕਾਇਆ ਖੇਤਾ, ਘਰ ਘਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਪਰਗਟ ਹੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਪਰਗਟ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਰੂਪ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਸੇ, ਹੰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਚੀ ਡੋਰ ਨਾਮ ਪਰੇ, ਗੰਢ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਵਸਤ ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ ਖੋਹ, ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਲਏ ਦਬਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ ਢੋਆ ਢੋ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਜੋਗਾ ਗਿਆ ਹੋ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਲੋ, ਜਗਤ ਗਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਪੋ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੱਗੀ ਬਸੰਤਰ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਵੇ ਛੋਹ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਨੇਤਰ ਬਿਨ ਨੈਣ ਰੋ, ਨੀਰ ਵਹੋਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਤੋੜੇ ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਵੇਖੇ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਬਦਲਣਹਾਰ ਸਰਬ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ ਵਖਾਏ ਤਸਵੀਰ, ਤਸੱਵਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਵੰਡੇ ਪੀੜ, ਦਰਦੀ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਚੀਰ, ਨਾਮ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕੋ ਸੀਰ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲੀ ਮੇਟ ਦੇਵੇ ਲਕੀਰ, ਫੜ ਮਾਰਗ ਅੱਗੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਹੱਥ ਫੜਾਏ ਨਾਮ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਬਲ ਪਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਪੈਰੰਬਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬੈਠ ਪਲੰਘ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰੀ ਆਕਾਸ਼ ਆਪੇ ਲੰਘ, ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਬਿਨ ਚੰਦੋ ਚੜ੍ਹਾਏ ਆਪਣਾ ਚੰਦ, ਬਿਨ ਸੂਰਯਾ ਸੂਰਜ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਖਾਧਿਆਂ ਪੀਤਿਆਂ ਦੇਵੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੇ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਗਾਵੇ ਛੰਦ, ਘਰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਮਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਦੇਵੇ ਗੰਢ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਉ ਪਿੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰ ਖਵਾਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵੇਦ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਸਰਬ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਗਏ ਹਾਰ,

ਹਰਿ ਕਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰਨ ਵਿਚਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਧਾਹਾਂ ਰਹੀ ਮਾਰ, ਮਹਿਬੂਬ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੁਹੱਬਤ ਕਰੇ ਨਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਹੱਕ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁਫ਼ਤਾਰ, ਗੁਫ਼ਤ ਸੁਨੀਦ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਡਿਗੀ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਵਿਚਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਕੂੜੀ ਨਾਰ, ਜਗਤ ਨਾਰੀ ਇੱਛਿਆ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਮਾ ਕਾਅਬਾ ਦੋਵੇਂ ਹੋਏ ਖਵਾਰ, ਸਚ ਨਵਾਬਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਆਫ਼ਤਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰ, ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਮਹਿਰਾਬ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਆਦਾਬ, ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਵਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਅਜ਼ਾਬ, ਅਦਲ ਇਕੋ ਇਕ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਖ਼ਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਮੁਆਫ਼, ਮੁਫ਼ਲਸ ਜੀਵ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਖੁਆਬ, ਸੋ ਬੈਰਖ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਦਾ ਪਾਕ, ਪਤਤ ਪਾਪੀ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਤਿਜੁਗ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਭਵਿਸ਼ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਚੇ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਵੇਖ ਹਾਟ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਵਿਚ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਪਤ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਬਾਤ, ਜ਼ਾਹਰ ਹੋ ਕੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ ਰੁਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਧੰਦਾ, ਕਲ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬੰਦਗੀ ਲੱਗੇ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ, ਬੰਦੀਖ਼ਾਨਾ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਗੰਦਾ, ਸਚ ਸੁਗੰਧ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਨਵ ਚੰਦਾ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਆਪ ਚਮਕਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਘਰ ਘਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਾਏ ਇਕੋ ਛੰਦਾ, ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਨੇਤਰਹੀਣ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਅੰਧਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਸਰਬ ਗਵਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਡੰਡਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੀਸ ਲਗਾਈਆ । ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਜਣਾਏ ਖੰਡਾ, ਲੋਹਾਰ ਤਰਖਾਣ ਨਾ ਕੋਇ ਘੜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਰੰਡਾ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਾ, ਮਿਲਣੀ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਮੰਦਿਉਂ ਕਰੇ ਚੰਗਾ, ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬਣ ਬਣ ਮਿਤ, ਭਗਤ ਵਛਲ ਗਿਰਵਰ ਗਿਰਧਾਰ, ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

★ ੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਾਂਗਾ ਸਰਾਏ ਸੁਰਜਨ ਸਿੰਘ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਬਸੰਤ ਕੌਰ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਉਠ ਤ੍ਰੇਤਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਇਕੋ ਨੇਤਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰਬ ਕਰਾਏ ਚੇਤਾ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਭੇਤਾ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਹੇਤਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਰਚਾਈਆ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਹੇ ਉਠ ਦਵਾਪਰ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਧਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਣਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕੀ ਰਿਹਾ ਵਾਪਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੇ ਗਏ ਪਾਤਰ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਬਣਿਆ ਚਾਤਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸਾਚੇ ਅਸਵ ਪਾਵੇ ਪਾਖਰ, ਸੋਲਾਂ ਕਲੀਆਂ ਇਕ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਦੁਆਪਰ ਕਹੇ ਉਠ ਕਲਜੁਗ, ਕਲ ਕਾਤੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਐਧ ਰਹੀ ਪੁਗ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਵਿਹਾਈਆ। ਸਚ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਰੁੱਤ, ਰੁਤੜੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਮਹਿਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਭੁੱਖ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਜਲ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ, ਮਾਣਸ ਬੈਠੇ ਭੇਵ ਗਵਾਈਆ। ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸਵਾਮੀ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ, ਚੇਤਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਸਤਿਜੁਗ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੀ ਮੇਰੀ ਰੀਤ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ। ਕਾਇਆ ਹੋਇ ਨਾ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਨਾ ਆਏ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਰਨ ਸਰਬ ਉਡੀਕ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬੈਠੇ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਵੇਖੇ ਆਦਿ ਤਾਰੀਖ, ਤਵਾਰੀਖ ਫੋਲੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗਣ ਭੀਖ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਤਾਜ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ਼ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਨਾ ਕੋਇ ਹਦੀਸ਼, ਹਜ਼ਰਤ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਲਏ ਨਾ ਕੋਇ ਜੀਤ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਕੋਇ ਨਾ ਗੀਤ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਬੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਹਰ ਘਟ ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕਰ ਪੀਠ, ਕਰਵਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਸੱਜਣ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਏਕਾ ਵਾਰ ਕਰ ਮਜਨ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਇੰਦਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸਣ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ।

ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਆਏ ਵਸਣ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਮਾਰੇ ਕਸਣ, ਅਣਿਯਾਲਾ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰਾ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਆਏ ਝੱਸਣ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿਛੇ ਆਏ ਨੱਠਣ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਛਾਛ ਵਰੋਲੇ ਮੱਖਣ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਹੇ ਦੁਆਪਰ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗੀ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਇਆ ਲੰਘ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੇਟ ਪੰਧ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਅਨੰਦ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਛੰਦ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਨੂਰੀ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਮੁੱਖ ਸਰਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹਾਏ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ । ਦੁਆਪਰ ਕਹੇ ਕਲਜੁਗ ਉਠ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਘਾੜ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਰਿਹਾ ਤੁਠ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ । ਨਾਲ ਰਲਾਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁੱਤ, ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਖੇਲ ਅਪਾਰ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਵਡ ਬਲਕਾਰ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੇ ਰਿਹਾ ਪੁੱਛ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਓ ਵਖਾਲ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਖੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਪਾਵੇ ਇਕੋ ਰਾਸੀ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ੀ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਬੰਦ ਖੁਲਾਸੀ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਰਾਖੀ, ਤੇਰਾ ਸਾਖੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮੰਨ ਮੇਰੀ ਆਖੀ, ਆਖਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋੜਾ ਲਿਆ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਜਾਗ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਲਾਇਆ ਭਾਗ, ਦਰ ਘਰ ਸੱਚਾ ਇਕ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਗਾਏ ਗਾਥ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਇਕਾਂਤ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੁਣਹਾਰਾ ਬੰਦ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਬਣ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਹੇ ਦੁਆਪਰ ਝਾਕ, ਪੜਦਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ

ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜੇ ਨਾਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਮਨਮਤ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਗੁਰਮਤ ਇਕੋ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਬੰਦ ਤਾਕ, ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਦੁਆਪਰ ਕਹੇ ਕਲਜੁਗ ਕੁਲਵੰਤ, ਕੁਲਧਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਿਸ ਉਪਾਇਆ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਮੇਤਜ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਜਣੈਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾਮ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਸੇਜ ਹੰਡਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲੋਦਾ ਰਿਹਾ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਬਣੈਦਾ ਰਿਹਾ ਬਣਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਵਜੋਦਾ ਰਿਹਾ ਸੰਖ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਅੰਤ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਦੱਸੇ ਅਗਣਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਕਰਨ ਸਲਾਹ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਲਓ ਧਿਆ, ਅੰਤਰ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਬਣਾਓ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਭੁੱਲੇ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕੋਈ ਖਾਏ ਸੂਰ ਕੋਈ ਖਾਏ ਗਾਂ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਚ ਭੂਮਿਕਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਥਾਂ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਹੋ ਇਕੱਠੇ, ਏਕਾ ਏਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਧੁਰ ਦੀ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਪਤੇ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਉਪਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਰਲੇ ਰੱਤੇ, ਰੱਤੀ ਰਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਏਕਾ ਢੱਠੇ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੇਖ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਪਾਰ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਅਠਾਰਾਂ ਅਵਤਾਰ, ਅੱਠ ਦਸ ਢੋਲਾ ਗਏ ਗਾਈਆ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਹੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਵਡ ਸੰਸਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਦੇਏ ਦੇਏ ਰੂਪ ਧਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਸਭ ਨੂੰ ਆਈ ਹਾਰ, ਜਿਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਦੁਆਪਰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਅਗੰਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਦਮ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ। ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚੰਮ, ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਗਮ, ਚਿੰਤਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਾ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਗੋਦੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਨਾ ਘੜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਘੱਲ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਦੋਏ ਦੋਏ ਰੂਪ ਖੇਲ ਪਰਬਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੁਆਪਰ ਲੇਖਾ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂਕੇ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਉਚੀ ਆਖ ਸੁਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਰਤੇ ਵਰਤਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬੋਧ ਬੋਧਾ ਭੇਵ ਨਿਆਰ, ਨਾਦ ਅਨਾਦਾ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਮੁਹੰਮਦ ਯਾਰ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਏਕਾ ਧਾਰ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵਾ ਸਰਬ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਚਾਕਰ ਚਾਕਰੀ ਸਰਬ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਣਨ ਪਨਹਾਰ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਆਪ ਫਿਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਵਾਜਾਂ ਰਹੇ ਮਾਰ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਮੰਤਰ ਦੱਸਿਆ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਸਰਬ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਬੋਲ ਫਤਹਿ ਜੈਕਾਰ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਸਰਬ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਆਵੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਹੱਕ ਦੀਦਾਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੰਬਲ ਸੁਹਾਏ ਬੰਕ ਦੁਆਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਟਿੱਲਾ ਪਰਬਤ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਬੋਲੇ ਜੈਕਾਰ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਚੌਦਾਂ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆਵ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਚੁਕਾਏ ਕਾਣ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਸੁਚ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਧਰਮ ਉਠਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਪਾਵੇ ਆਣ, ਵਰਭੰਡ ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਜੋਧਾ ਇਕੋ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਖੰਡਾ ਤੀਰ ਕਮਾਨ, ਚਿੱਲਾ ਭੱਬਾ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਪਰਗਟ ਹੋ ਅਗੰਮੀ ਰਾਮ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਪਕੜੇ ਦਾਮ, ਜ਼ਾਮਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬੰਸਰੀ ਵਜਾਏ ਨਾਮ ਮਹਾਨ, ਧੁਨ ਅਨਾਦ ਇਕੋ ਇਕ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਈਸਾ ਮੰਗਿਆ ਏਕਾ ਦਾਨ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਮੁਹੰਮਦ ਲੇਖਾ ਲਏ ਜਾਣ, ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾਂ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੋਹੇ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਬਣ ਕੇ ਪੁੱਤ, ਗੋਦ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਸੁਹਾਏ ਰੁੱਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰੋ ਪਏ ਉਠ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਮੰਗਣ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਜੋੜ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਲਾਏ ਅੰਗਨ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਚ ਅਨੰਦ ਦੇਵੇਂ ਅਨੰਦਨ, ਅਨੰਦ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਬੰਧਨ, ਬੰਦਗੀ ਤੇਰੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਛੰਦਨ, ਗਾ ਗਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਨਹਿ ਪੁਨਹਿ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇਂ ਪਾੜ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਗੇ ਪਿਆਰ, ਚਰਨ ਧੂੜ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਗਾ ਗਾ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਸਿਫਤੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਅਵੱਲੜੀ ਚਾਲ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਗੋਪਾਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਲਏਂ ਸੰਭਾਲ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦਿਸੇ ਇਕੋ ਧਰਮਸਾਲ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਬਣੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜ਼ਾਹਰ ਨਿਰਗੁਣ ਚੱਲੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਜਗਤ ਵਛੋੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਣਾ ਪਿਆਲ, ਅਠਸਠ ਖਹਿੜਾ ਦੇਣਾ ਛੁਡਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਵਖੋਣਾ ਇਕੋ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਪੁੱਛੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏਂ ਉਠਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੋ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਰਨ ਸਵਾਲ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਕੱਠੇ ਰੋਵਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਕਦੇ ਨਾ ਸੋਵਣ, ਸੁਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਬੀਜ ਬੋਵਣ, ਫਲ ਵੱਢਣ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਰਮ ਧਰਮ ਦੋਵੇਂ ਢੋਵਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਉਠਾਈਆ । ਖੁਲੜੇ ਕੇਸ ਸਾਰੇ ਖੋਵਣ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸੁਣੋ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਮਿਟਣਾ ਭੇਖ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਤੇਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਵੇਖ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਦੁਈ ਦਵੈਤੀ

ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਰੇਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਬੇਐਬ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਕਰ ਮੁਹੱਬਤ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਮਹਿਬੂਬ ਸਚ ਗੋਸਾਈਆ । ਕਾਤਬ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣੇ ਤੇਰਾ ਲਿਖਾਰ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਰ ਮੰਗਦੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਹੋਣ ਦੁਖਿਆਰ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਅਪਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਵਾਜ਼ਾਂ ਰਹੀ ਮਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਆਪ ਵਖਾਏ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਰਹੇ ਤਿਆਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਬੇਦਾਰ, ਗਫ਼ਲਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਕੂੜ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਝੁਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਹਰ ਘਟ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਉਠਾਲ, ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜੇ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਮਾਲ, ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ ਇਕੋ ਹੱਟ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਵਾਜ਼ਾਂ ਰਹੇ ਮਾਰ, ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਹੋਵੇ ਸਹਾਈ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਗਿਆ ਛਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸਾਕ ਸੈਣ ਬੰਧਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਿਆ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਮਨ ਮਮਤਾ ਰਹੇ ਹੰਡਾਈਆ । ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਕਰਨ ਵਪਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਲਾਜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਂ ਪੁੱਤਰ ਕਰਨ ਪਿਆਰ, ਭੱਯਾ ਭੈਣ ਸੇਜ ਹੰਡਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਗਏ ਹਾਰ, ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾਵੇਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈਰਾਨ, ਚਾਰੇ ਮੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ੰਕਰ ਖਾਕ ਰਿਹਾ ਛਾਣ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਮਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਤੁਟਾ ਮਾਣ, ਸਾਂਗੋ ਪਾਂਗ ਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸ ਸਰਬ ਪਛਤਾਣ, ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਪਰਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ

ਅੰਤ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਬੇਅੰਤ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਗਿਆਨ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਸਚ ਵਖਾਏ ਮਕਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਲੈਣਾ ਜਾਣ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸ਼ਰਾ ਮੇਟੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸਾਖਿਆਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਬਰਦੇ ਕਰੇ ਗੁਲਾਮ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਕਰਨ ਪਰਨਾਮ, ਸਯਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੁਆਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਏਕ ਪਰਤੱਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤ੍ਰੇਤੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਉਠ ਉਠ ਦੱਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਘਰ ਘਰ ਵਸ, ਏਕਾ ਨਾਮ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਸੀਆਂ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਰੱਖ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸਚ ਖਜਾਨੇ ਲਏ ਘੱਤ, ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਮਝ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿ ਕੀ ਸਮਝ ਬੇਪਹਿਚਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਮਜ਼ ਮਾਰੇ ਆਪੇ ਭਗਵਾਨ, ਰਹਿਮਤ ਰਹੀਮ ਕਮਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਰਾਮ, ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਮ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੰਤਰ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਇਕੋ ਨਾਮ, ਜਾਪ ਜਪਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਡੰਕ ਵਜਾਏ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਫ਼ਾਤਿਹਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਰਿਆ ਕੂੜ ਮੇਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੂੜ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਬਣੇ ਵਿਧਾਨ, ਪੰਚ ਪਰਵਾਨ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਅਨਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਨੇਤਰ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਘੜ ਸੁਚੱਜੇ ਬਣਾਏ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਵੇਖੇ ਹਰਿ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਵਸਾਏ ਇਕੋ ਘਰ, ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਵੜ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਪੌੜੇ ਜਾਏ ਚੜ੍ਹ, ਡੰਡਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਲਵੇ ਪੜ੍ਹ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਗਾਈਆ । ਆਤਮ ਲਾਏ ਆਪਣੇ ਲੜ, ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਲਏ ਫੜ, ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਅੱਗੇ ਖੜ, ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹਰਿ ਚੁਕੋਣਾ, ਬਾਕੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ

ਵਖੋਣਾ, ਪੜਦਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ। ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛੋਣਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ। ਤਖਤ ਤਾਜ ਸਰਬ ਤਜੋਣਾ, ਦਰ ਦਰਬਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਮਿਲੋਣਾ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਜਗੋਣਾ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਖੰਡਾ ਹੱਥ ਫੜੋਣਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਰਿਹਾ ਡਰਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਵੰਡਾ ਆਪ ਵੰਡੋਣਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁਖ ਦੋਵੇਂ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਜਗਤ ਘਮੰਡਾ ਮੇਟ ਮਿਟੋਣਾ, ਝੂਠਾ ਬੁਰਜ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਛੰਦਾ ਆਪੇ ਗੋਣਾ, ਅਛਲ ਛਲ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਅਛਲ ਅਛਲ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ, ਸਮਝ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਬੋਲੇ ਬਾਣੀ, ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਆਏ ਵਡ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਨੀ, ਲਾਸਾਨੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਾਣੇ ਫ਼ਾਨੀ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਚੜ੍ਹੇ ਤੁਗਿਆਨੀ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਯਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਮਨਮੁਖਤਾ ਅੰਤ ਨਾ ਰਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਰਾਹ ਚਲੇ ਮਾਤ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਇਕੋ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਫੜ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਬੇੜੇ ਇਕੋ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਤਾਰੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪੇ ਲੱਭ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਕਵਲ ਝਿਰਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਭ, ਬੂੰਦ ਬੂੰਦੀ ਆਪ ਟਪਕਾਇੰਦਾ। ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ। ਨਾਮ ਖੁਮਾਰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਮਧ, ਮਧਰ ਧੁਨ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਫੜ ਕੇ ਕਗ, ਸੋਹੰ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਪੁਰਖ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਰਸ, ਦਰਸੀ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ। ਰਹਿਮਤ ਕਰ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਮੇਘ ਅਗੰਮੀ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ। ਜੁਗ ਜਨਮ ਜੋ ਰਹੇ ਭਟਕ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਓ, ਸੁਬਾ ਸ਼ਾਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਪਕੜੇ ਬਾਹੋ, ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਕਰੇ ਨਿਆਉਂ, ਨਿਆਮਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਜਿਉਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਾਉਂ, ਸਿਰ ਮਿਹਰ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੇਵੇ ਠੰਡੀ ਛਾਉਂ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ।

ਚਾਰ ਵਰਨ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਰਾਹੇ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਸਿਮਰੋ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉਂ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲੰਘਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਾਗੇ ਪਾਉਂ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰੱਖੇ ਚਾਓ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਫੇਰ ਪਛਤਾਓ, ਪਸਚਾਤਾਪ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਬਾਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਘਰ ਮੰਦਰ ਦਰਸ਼ਨ ਏਕਾ ਪਾਓ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਨਾਰ ਬਣ ਕੇ ਕੰਤ ਕਰਤਾਰ ਏਕਾ ਰਾਓ, ਦੂਜੀ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਚੜ੍ਹੇ ਚਾ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਬਾਹਰ ਲਏ ਕਢਾ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਦੇਵੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਖਹਿੜਾ ਦੇਵੇ ਛੁਡਾ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਦੇਵੇ ਮੁਕਾ, ਨਵ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦੇਵੇ ਪਿਆ, ਫੜ ਪਿਆਲਾ ਮੁੱਖ ਲਗਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਦੇਵੇ ਉਪਜਾ, ਸੁਨ ਸਮਾਧ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਅੱਖਰ ਦੇਵੇ ਪੜ੍ਹਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਦੇਵੇ ਤੁੜਾ, ਪੜਦਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਦੇਵੇ ਸੁਹਾ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ ਗਲੇ ਲਏ ਲਗਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਗੀਕਾਰ ਲਏ ਕਰਾ, ਅੰਗਨ ਇਕੋ ਦੱਸੇ ਸਾਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਰੰਗਣ ਦੇਵੇ ਚੜ੍ਹਾ, ਰੰਗ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਉਤਰਨ ਪਾਪ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਿਮਰਨ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਨਹਾਵਣ ਇਕੋ ਵਾਰ ਨੁਹਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟ, ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੋਹੇ ਖਾਟ, ਖਟੋਲਾ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਬਣ ਕੇ ਪੁਛੇ ਵਾਤ, ਦਰ ਘਰ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅੰਤਰ ਵੇਖੋ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਘਰ ਬੈਠਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰੋ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਭੇਵ ਦੇਵੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਬਾਹਰ ਰਹੇ ਝਾਕ, ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੱਚਾ ਹਾਟ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਸਚ ਖਜ਼ਾਨਾ ਬੈਠਾ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲ ਕੇ ਲੈ ਲਓ ਆਪਣੀ ਦਾਤ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਘੱਲ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

★ ੪ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਾਂਗਾ ਸਰਾਏ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਚਾਰ ਯੁਗ ਰੱਖਣਾ ਯਾਦ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹਰਿ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸੁਣੇ ਫਰਯਾਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੁਣਨਹਾਰ ਫਰਯਾਦ, ਸਾਚਾ ਅਦਲ ਇਕ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਨਿਵਾਵਣ ਸੀਸ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਹਦੀਸ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕਦੇ ਰਹੇ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਸਦੀ ਸਦੀਵੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਆਏ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਚਲਾਏ ਰੀਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਛਤਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਸੀਸ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਭਗਤਨ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਭੀਖ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲਏ ਜੀਤ, ਹਾਰ ਘਰ ਘਰ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਉਠ ਉਠ ਵੇਖਣ, ਨੈਨਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤਨ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਇਕੋ ਹੇਤਨ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੱਡਾ ਮਾਹੀਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਟੇ ਲੇਖਨ, ਲੇਖਾ ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਬਾਲ ਅਵਾਣਿਆਂ ਨਾਲ ਆਇਆ ਖੇਡਣ, ਬਾਲ ਬਾਲਾ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਇਆ ਭੇਜਣ, ਪੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਇਆ ਮੋਚਣ, ਬਲ ਬਾਵਣ ਮਾਣ ਗਵਾਈਆ । ਅਗੰਮੀ ਸੋਚ ਆਇਆ ਸੋਚਣ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਖੁਲ੍ਹਾਵਣ ਆਇਆ ਲੋਚਣ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਪਹੁੰਚਣ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੇਵਣ ਆਇਆ ਇਕੋ ਮੋਖਨ, ਮੁਫਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਿਕਾਈਆ । ਪਕੜਨਹਾਰਾ ਜਗਤ ਵਿਕਾਰੀ ਦੋਸ਼ਨ, ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੋਸ਼ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਭੂਸ਼ਨ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜੋ ਜਨ ਲੋਚਣ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਆਹਲਣਿਉਂ ਡਿਗੇ ਬੋਟਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਬਹਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਮਿਣਦਾ ਗਿਆ ਨਾਲ ਜੋਜਨ, ਜੁਜ਼ ਜੁਜ਼ ਬੈਠਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਗੋਦੇ ਗੀਤ, ਵਾਹਵਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਖਹਿੜਾ ਛੁਟਿਆ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਨ ਲਏ ਜੀਤ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਮਿਲੇ ਗੀਤ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰਵਟ ਬਦਲੇ ਜੋ ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕਰ ਪੀਠ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ,

ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਵਡ ਸੰਸਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਸਮਝਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਦਿਸੇ ਕੂੜ ਵਿਭਚਾਰ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਹੋਏ ਖਵਾਰ, ਸ਼ਾਹੀ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਬੇਸਮਝ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਦੱਸ ਗਏ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁਲਾ ਨਰ ਨਾਰ, ਨਰਾਇਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋਣ ਖਵਾਰ, ਵਰਭੰਡੀ ਭੰਡੀ ਰਹੀ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਨਾ ਮਿਲੇ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੇਵ, ਸੁਆਮੀ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਨਿਹਕੇਵ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੋਲ੍ਹੇਭੇਵ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਮੇਵ, ਰਸ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਿਫਤ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤ ਲਗਾਏ ਸੇਵਾ ਸੇਵ, ਚਾਕਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਇਕ ਚਾਰ, ਦੋ ਤਿੰਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਚੌਕਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਲੁਕਿਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਏਕਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਵਾਂ ਆਪਣੀ ਧਾਰ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਲਾ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਔਦਿਆਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇਵੇ ਪਿਆਰ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰਨ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਬਾਲੇ ਨੱਢੇ ਬੱਚੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਦਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰ ਸੱਚਾ ਦਰਬਾਰ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਚੌਕਾ ਏਕਾ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਇਕ ਚਾਰ ਜੋੜ ਅੰਕ ਅੰਕ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਕਰਨ ਹਾਸਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੇਵਕ ਬਣੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਠਾਕਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹ ਖੁਲਾਸਾ, ਖੁਦਮੁਖਤਿਆਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਂਦੇ, ਸਚ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਸਨਾ ਧਿਐਂਦੇ, ਢੋਲੇ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਭਾਰ ਵੰਡੋਂਦੇ, ਉਠਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮੋਂਦੇ, ਨੇਤਰ ਸਕੇ ਨਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨੈਣ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾ, ਅੱਖ ਸਕੇ ਨਾ ਉਪਰ ਉਠਾਈਆ । ਮੁਖ ਕਾਲਖ ਲੱਗੀ ਛਾਹ, ਟਿੱਕਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਘਰ ਘਰ ਦਿਤੇ ਲੜਾ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦਿਤੇ

ਬਣਾ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਿਤੇ ਭਿੜਾ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਦਿਤੇ ਭੁਲਾ, ਹਰਿ ਮਾਰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੰਸ ਕਾਗ ਦਿਤੇ ਬਣਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਸ਼ਟਾ ਚੋਗ ਮੁਖ ਰਖਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਮਾਣ ਦਿਤਾ ਗਵਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਰੋਵੇ ਧਰਤ ਮਾਂ, ਖੁਲੜੇ ਕੇਸ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਗਊ ਗਰੀਬ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਗਿਆ ਛਾ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਮਾਰੇ ਚੀਕ, ਬੋਲੇ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈਆ । ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਅੰਤਮ ਇਕ ਤਰੀਕ, ਤਾਕਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਵੱਜੇ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਨ ਸਰਬ ਉਡੀਕ, ਸੇ ਆਇਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਲ ਕੇ ਮੰਗੀਏ ਦਰ ਤੇ ਭੀਖ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਸੁਣਾਏ ਗੀਤ, ਗ੍ਰਹਿ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਰੇਮ ਨੇਮ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮਿਹਰ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਾਵੇ ਰੋਲਾ, ਹਾਹਾਕਾਰ ਮਚਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਭਾਰ ਹੋਲਾ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਮਾਣ ਨਾ ਮਿਲੇ ਪੈਲਾ, ਧਵਲ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕੋਲਾ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਮੌਲਾ, ਮੌਲਿਆ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਦਲ ਚੋਲਾ, ਚੋਲੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਦੇ ਦੇ ਭੋਲਾ, ਭੋਲੇ ਭਾਓ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਲਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਉਠ ਜਾਏ ਗੋਲਾ, ਗੋਲਕ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਦਏ ਝਕੋਲਾ, ਧਰਮ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਬੋਲਾ, ਸੋਹੰ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸਾਚੇ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਇਕੋ ਢੋਲਾ, ਸਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਤੋਲਾ, ਤੋਲਣਹਾਰ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨੇਤਰ ਨੀਰ, ਹੰਝੂਆਂ ਹਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਸੰਗੀ ਪੀਰ ਫਕੀਰ, ਚਾਰ ਯਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਦਰ ਹੋਇਆ ਦਿਲਗੀਰ, ਦਿਲਬਰ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰਾਇਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੱਝਾ ਜੰਜੀਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੱਥਕੜੀ ਗਏ ਲਗਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੋਟੀ ਫੜ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਦੀ ਬੰਨਦੇ ਗਏ ਬੀੜ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਮੰਨਦੇ ਗਏ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਇਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਰੱਖੇ ਹੱਥ ਨਾਮ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ, ਖੰਡਾ ਇਕੋ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਚੀਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਤੇਰੀ ਸਚ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਗਏ ਦੱਸ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ

ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਰਿ ਜੂ ਹੋਏ ਵਸ, ਵਸਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗਾਵੇ ਜਸ, ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮੱਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਮਿਤ ਗਤ, ਗਤ ਮਿਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਰੱਖ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਕੂੜੀ ਅਗਨੀ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰ ਕਢਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਨਬੇੜਾ ਹੱਕ, ਹਾਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਿਹਾ ਤੱਕ, ਤੱਕਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਦਾ ਪੱਖ, ਮਨਮੁੱਖ ਗਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ ।

★ ੪ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਗਿਰਧਾਰਾ ਸਿੰਘ ਬਲੋਵਾਲੀ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਨਿਰਗੁਣ ਉਠ ਗੋਤਮ ਗੁਪਤ, ਹਰਿ ਗੁਪਤੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਵੰਡਣ ਆਇਆ ਦਾਤ ਮੁਫਤ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਬਾਹਵਾਂ ਰਹਿਣਾ ਚੁਸਤ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਦਰ ਲੇਖ ਪੁਸ਼ਤ ਦਰ ਪੁਸ਼ਤ, ਪੇਸ਼ਤਰ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਨਾ ਨੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁਖਤ, ਸਚ ਭੰਡਾਰ ਨਾਮ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਗੇ ਦਰ ਤੇ ਧੜਤ, ਧੁਰ ਦੀ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਤ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਫ਼ਰਕ, ਬਿਨ ਭਗਤੀਉਂ ਭਗਤ ਬਣਾਈਆ । ਬਗਲਗੀਰ ਮਿਲਾਏ ਦਸਤ, ਬਦਸਤ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾ ਕੀਟ ਹਸਤ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਦਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਰੱਖੇ ਮਸਤ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਇਕ ਲਿਵ ਲਾਈਆ । ਘਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਫ਼ਕਤ, ਫ਼ਿਕਰਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਬਰਸ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਗਈ ਵਿਹਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਰ ਕਰ ਤਰਸ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਖ, ਤ੍ਰਿਖਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਪ ਗਵਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਟ ਹਰਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੋਤਮ ਗੁਪਤ ਗੁਪਤੀ ਦਾਨ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਵਿਦਿਆ ਚੌਦਾਂ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਝੁਲਾਏ ਅਗੰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਖੀ ਆਪ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਬੇਨਕਾਬ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਮਹਿਬੂਬ ਸਚ ਮੁਹੱਬਤ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਮਹਿਵਖਾਨਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਮੇਟੇ ਕੂੜ ਸੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਅ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਾਰੇ

ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਚੀਰ ਚਿਰਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਘਰ ਮੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ ।
 ਦੇ ਜਹਾਨਾ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਗੋਤਮ ਗਠੜੀ ਖੋਲ੍ਹ, ਕਾਇਆ ਤਤ ਪੰਡ ਬੰਧਾਈਆ ।
 ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਅਨਮੋਲ, ਬਿਨ ਗੁਰ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਅਨਹਦ ਮਰਦੰਗਾ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ ।
 ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵਸੇ ਕੋਲ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਪੂਰਾ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਕੰਡਾ ਨਾਮ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਰਹੇ ਅਡੋਲ,
 ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਚੋਲ, ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ
 ਕਮਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਪੈਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਕੌਲ, ਕੀਤਾ ਕੌਲ ਤੇੜ ਨਿਭਾਈਆ ।
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੁੱਤੀ ਰਹੀ ਅਨਭੋਲ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾ ਕੋਈ ਬੋਲੇ ਬੋਲ, ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਖਲਾਈਆ । ਉਠ ਗੋਤਮ ਵੇਖ ਰੁੱਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ ।
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਨਾਦੀ ਸੁਤ, ਸੁਤ ਅਨਾਦੀ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼
 ਰਿਹਾ ਪੁੱਛ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪੈਂਡਾ ਰਿਹਾ ਮੁੱਕ, ਮੁਕੇ ਵਾਟ ਪਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਨੇੜੇ ਰਿਹਾ ਢੁਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ
 ਚਲ ਕੇ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਲੁਕ, ਜ਼ਾਹਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੋਲ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੁਛ,
 ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਏ ਨਾਲ ਕਟਾਈ ਮੁੱਛ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੀਤਾ ਝੁੱਕ, ਅਦਬ
 ਆਦਾਬ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੇ ਬੈਠੇ ਰੁਠ, ਕਰਵਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਜਨ
 ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਭਗਤ ਵਛਲ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ
 ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਗੋਤਮ ਵੇਖ ਵੇਖ ਕਿਨਾਰਾ, ਕਲਕੀ ਧਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ
 ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਲਾਏ ਇਕ ਅਖਾੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਸ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਅਗੰਮੀ
 ਵੱਜੇ ਤਾੜਾ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜਾ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ ।
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਸਾਰਾ, ਸਾਰੰਗ ਧਰ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰਾ, ਸ਼ਾਹੀ ਕਹੇ
 ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵੇਦ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਨਾਮ
 ਨਾ ਕੋਈ ਭੰਡਾਰਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰਾ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਵੇਖੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਾੜਾ, ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਨਾ
 ਕੋਇ ਨਗਾਰਾ, ਭੈ ਭੈ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਧੂਆਂਧਾਰਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਜੋਤ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ

ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰਾ, ਕੁਦਰਤ ਵੇਖੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗੋਤਮ ਵੇਖ ਹਰਿ ਕੀ ਨਜ਼ਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀਉਂ ਬਣਾਏ ਫ਼ਜ਼ਰ, ਫ਼ਜ਼ਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਕਰੇ ਸੱਚਾ ਅਦਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਕਤੂਲ ਕਾਤਲ ਦੋਹਾਂ ਇਕੋ ਕਤਲ, ਖੰਡਾ ਧਾਰ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਬਦਲ, ਬਦਲੇ ਨਾਉਂ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਗੋਤਮ ਵੇਖ ਹਰਿ ਕਾ ਹੱਕ, ਸਚ ਹਕੀਕਤ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਥੱਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਫਿਰ ਫਿਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਮਦੀਨਾ ਮੱਕ, ਕਾਅਬਾ ਹੁਜਰਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਆਏ ਨੱਠ, ਵੱਡ ਅਮਾਮ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗੱਠ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਅੰਤਰ ਜਾਏ ਦੱਸ, ਜਗਤ ਦਿਲਗੀਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਆਬੇ ਹਯਾਤ ਨਿਝਰ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬੂੰਦ ਆਪ ਬਰਸਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੀਸ ਰੱਖੇ ਉਪਰ ਹੱਥ, ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਚ ਜੈਕਾਰਾ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸਭਾਈਆ । ਗੋਤਮ ਵੇਖ ਹਰਿ ਕਾ ਰੰਗ, ਬਣ ਲਲਾਰੀ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਬੈਠ ਪਲੰਘ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਨਗਾਰ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਖੜਕਾਇੰਦਾ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਜੋਤ ਚੰਦ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੋਤਮ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਇਆ ਬੇਹਾਲ, ਬਿਹਬਲ ਹੋ ਕੇ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਤੇਰਾ ਬਾਲ, ਬੁੱਧੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ, ਸੁਰਤੀ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਲਈ ਘਾਲ, ਘਾਲ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਫਲ ਲਗਾ ਆਪਣੇ ਡਾਲ, ਪਤ ਟਹਿਣੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਤੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਿਆ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਦਲਾਲ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਹੱਟ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਇਕੋ ਬਖਸ਼ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਗੋਤਮ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ, ਅਰਦਾਸ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਖਾਸ, ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਤੇਰਾ ਕੰਮ ਰਾਸ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਭਗਤਾਂ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਚਲੇ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਬਾਹਰ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇਂ ਸਾਥ, ਸਰਗੁਣ ਸੱਚਾ ਸੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਜਾਵੇਂ ਆਖ,

ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਤਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੀ ਦੱਸਾ, ਦੱਸਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਵਸਾਂ, ਵਸਲ ਮਾਅਸ਼ੂਕ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਰੋਵਾਂ ਨਾਲੇ ਹੱਸਾਂ, ਗਮੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਡਿਗਾਂ ਨਾਲੇ ਨੱਠਾਂ, ਲੰਗੜਾ ਹੋ ਕੇ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੋਤਮ ਕਹੇ ਨਾ ਜਾਈਂ ਫਿਰ, ਅਛਲ ਅਛੱਲ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਿਖੀ ਨਾਲ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ ਸਿਰ, ਸਿਰ ਸਦਕੇ ਘੋਲੀ ਵਾਰੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ । ਆ ਵੇਖ ਮੇਰਾ ਦਿਲ, ਦਿਲਬਰ ਤੇਰੀ ਤਾਂਘ ਤਕਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਨਾ ਜਾਏ ਹਿਲ, ਬਿਸਮਲ ਰੂਪ ਰਿਹਾ ਵਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਪ ਨਾ ਕਰੀਂ ਢਿਲ, ਗਫ਼ਲਤ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੋਤਮ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਧੋਖਾ, ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰੋਕਾ, ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਸਰਬ ਸਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਓਟਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗੇ ਮੰਗ ਪੁੱਤ ਛੋਟਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਜੋਤੀ ਜੋਤਾ, ਜੋਤ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਾਰਗ ਦੱਸਣਾ ਸੌਖਾ, ਬਿਨ ਜਪ ਤਪ ਜੋਗ ਅਭਿਮਾਸ ਹੱਠ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹਰਿਜਨ ਹਿਰਦੇ ਲਏ ਵਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੋਤਮ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਇਕ ਸਹਾਰਾ, ਸਖੀ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਲੱਗੇ ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਲਗਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਯੁਗ ਤੁਧ ਬਿਨ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਕਵਾਰਾ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਦੇ ਕੇ ਗਿਉਂ ਲਾਰਾ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰਾ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਬਣੇ ਸਾਕ ਦੋ ਧਾਰਾ, ਦੋਹਰੀ ਗੰਢ ਦਏ ਪਵਾਈਆ । ਇਕ ਠਾਕਰ ਇਕ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ, ਇਕ ਠੋਕਰ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਇਕ ਸਾਗਰ ਇਕ ਦੱਸੇ ਕਿਨਾਰਾ, ਬਿਨ ਕਿਨਾਰੇ ਸਾਗਰ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਤਮ ਵੇਖ ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਗੁੱਤ, ਮੀਂਢੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਰਹੀ ਪੁੱਛ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਦੀ ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਲੁਕ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਮਾਂ ਪੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਘੁੱਪ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੋਇਆ ਪਰਧਾਨ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਦਿਸੇ ਹਲਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਵਰਨ ਗੋਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਹਰਿਜੂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸੱਚਾ ਖੌਤ, ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਿਸੇ ਐਤ, ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਮ ਪਹੁੰਚ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਚਲੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਲੋਚਣ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਇਕ ਵਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਆ ਸੱਚੇ ਮਾਹੀਆ। ਧਰਨੀ ਕਰੇ ਆ ਮਾਹੀਆ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੱਚੇ ਰਾਹੀਆ, ਪਾਂਧੀ ਬਣ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰੀ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਭਾਈਆਂ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਲੜਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸੱਜਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਸਚ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਮਜਨ, ਅਠਸਠ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਾਰੇ ਭਜਣ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ। ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਹੋਏ ਮਗਨ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲੱਗੀ ਅਗਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ। ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਪੜਦਾ ਕੱਜਣ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਮੇਰਾ ਪੜਦਾ ਰਹੇ ਉਠਾਈਆ। ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਬਾਂਦੀ ਤੇਰੀ ਦਾਸੀ ਤੁਧ ਬਿਨ ਹੋਈ ਨਗਣ, ਸਚ ਦੋਸ਼ਾਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਬੱਕੀ ਮਾਂਦੀ ਦਰ ਕੁਰਲਾਂਦੀ ਆਈ ਮੰਗਣ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਚਾੜ੍ਹ ਇਕੋ ਰੰਗਣ, ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਦੇ ਵਖਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੋਹੇ ਸਾਚਾ ਅੰਗਨ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲੇ ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਧੁਰ ਦਾ ਭਜਨ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕੂਕ ਕਰੇ ਕੁਰਲਾ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਾ ਸਾਹਿਬ ਰੁਲਾ, ਮਾਟੀ ਖਾਕੀ ਖੇਹ ਸੀਸ ਪਵਾਈਆ। ਸਾਗਰ ਬੇੜਾ ਨਾ ਮੇਰਾ ਡੁਬਾ, ਡੂੰਘੇ ਵਹਿਣ ਨਾ ਅੰਤ ਵਹਾਈਆ। ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਰਹੀ ਪਾ, ਗਲ ਪੱਲੂ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੀ ਤੇਰੀ ਗਾਂ, ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰੇ ਨਿਆਂ, ਮਨਮੁਖ ਕਸਾਈ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਠੰਡੀ ਛਾਂ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇਂ ਬਹਾ, ਸਚਖੰਡ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਦਏਂ ਚੁਕਾ, ਅਗਲਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਦੇਵੇ ਹਰਿ ਦਿਲਾਸਾ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਰੱਖ ਭਰਵਾਸਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇ ਰਾਖਾ, ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਤਾਕਾ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਸੇਵੇ ਖਾਟਾ, ਬਿਸਤਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਿਛਾਈਆ। ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਆਪਣੀ ਰੱਖੇ ਜਾਤਾ, ਜਾਤ ਜਾਤ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਜਗਤ ਮਾਤਾ, ਧਰਨੀ ਤੇਰੀ ਲਾਜ ਰਖਾਈਆ। ਖੁਲ੍ਹਾ ਦਿਸੇ ਤੇਰਾ ਹਾਤਾ, ਪਤਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਧਰਮ ਰਾਏ ਦਾ ਭਰੇ ਖਾਤਾ, ਖੇਵਟ ਖਤੋਨੀ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਨਾ ਹੋ ਗਮਗੀਨ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਆਪ ਵੰਡਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਮਾਟੀ ਖਾਕੀ ਵੇਖੇ ਜ਼ਮੀਨ, ਜ਼ਾਮਨ ਹੋਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਦਿਸੇ ਮਸਕੀਨ, ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਸਲਾ ਹਲ ਕਰਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ

ਦੱਸੇ ਮਦੀਨ, ਨਰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਕਫ਼ਨੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਭੀਨ, ਭਿੰਨੜੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਦੇਵੇ ਆਪ ਯਕੀਨ, ਯਕਮੁਸ਼ਤ ਫ਼ੈਸਲਾ ਦੇਏ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕਰੇ ਤਲਕੀਨ, ਤਾਕਤਵਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਅਧੀਨ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਚੁਪ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਮੁਨ ਰਿਖ, ਗੋਤਮ ਹੱਥ ਲਏ ਵਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰਿਉਂ ਲਈ ਭਿਖ, ਅੱਗੇ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਭਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸੁਣ ਧਰਨੀ ਸਚ ਏਕੋ ਟੇਕ, ਟਿੱਕਾ ਤੇਰੇ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਹੇਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਦਰ ਤੇ ਦੇਵੇ ਛੇਕ, ਛੇਕੜ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਦ ਵਡਿਆਈ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਦਸਤ ਬਦਸਤ ਆਪ ਫੜਾਇੰਦਾ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੱਟ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਹਰਿ ਅਕੱਥ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਇੰਦਾ। ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗਾਵੇ ਜਸ, ਜਸ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਨਾ ਸਿਫ਼ਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਸਭ ਦੀ ਬੁਝਾਵਣਹਾਰਾ ਪਿਆਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਰ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਨ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ।

★ ੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਾਦਰਾਬਾਦ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ★

ਸਚਖੰਡ ਸਾਹਿਬ ਅਤੀਤ, ਸੋ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ। ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੱਸੇ ਠੀਕ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਨ ਉਡੀਕ, ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੁਆਰੇ ਮੰਗੇ ਭੀਖ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਸ਼ੰਕਰ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਕਰੇ ਜੀਤ, ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਫੜਾਈਆ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਛਤਰ ਝੁਲਾਏ ਸੀਸ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਪੰਜ ਤਤ ਕਹੇ ਵਸੇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਹੇ ਧਾਰ ਬਾਰੀਕ, ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਹਰ ਘਟ ਭੀਤ, ਭੀਤਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਚਲੇ ਰੀਤ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ। ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਮੰਤਰ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੇਵ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਲਖ ਅਭੇਵ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਲਗਾਏ ਸੇਵ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਪ ਵਸਣਹਾਰ ਸਦਾ ਨਿਹਕੇਵ, ਨਿਹਚਲ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਗਾ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਜਿਹਵ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਦੇ ਦਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਪੁਰ ਫਰਮਾਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਨਰੇਸ਼ਾ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਬਾਨ ਬਨੰਤਰ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਏਕਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਏਕ, ਏਕਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਲਿਖੇ ਲੇਖ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵਸੇ ਦੇਸ, ਬਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼, ਸ਼ੰਕਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਏ ਵੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗਣ ਓਟ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰਹੇ ਸੋਚ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰੱਖਣ ਸ਼ੌਕ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਮੰਗਣ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਮਿਲੇ ਇਕੋ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਦੁਆਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਲੱਗੇ ਚੋਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਆਣ, ਅਨਕ ਕਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨਵ ਨੌ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਕਾਨ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਕਲਮਾ

ਬੋਲ ਕਲਾਮ, ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਜਾਪ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਠ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਦੇ ਦਾਸ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਜਿਸ ਦੀ ਆਸ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਣ ਆਸ, ਨਵ ਖੰਡ ਇਕੋ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਅਲੋਪ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਸੋਚ, ਸੋਚਿਆਂ ਸੋਚ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਵਿਰਲੇ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਸਾ ਅੰਤਮ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜੇ ਖੋਜ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਵਡਿਆ ਰਹੇ ਬਣ ਖਮੋਸ਼, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਜਗਦੀਸ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਏਕਾ ਤਾਜ ਧਰੇ ਹਰਿ ਸੀਸ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਾਏ ਸਚ ਹਦੀਸ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰਵਟ ਲੈ ਬਦਲੇ ਪੀਠ, ਸਨਮੁਖ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਏ ਜੀਤ, ਬਲਧਾਰੀ ਬਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉਠਾਏ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰ ਤਾਰੀਕ, ਤਾਰੀਖ਼ ਪਿਛਲੀ ਦਏ ਪਲਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰਸਨਾ ਕਹਿਣ ਠੀਕ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਇਕ ਉਪਜਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਖੀਸ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਜਾਏ ਜੀਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾਏ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਬਣੇ ਮੀਤ, ਯਾਰੜਾ ਸੱਥਰ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਪਾਏ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਬੈਠ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਰਹਿਣਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਸਰਬ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ

ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਸੰਗ ਮੁਹੰਮਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਹੋਏ ਬੇਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਉਚੀ ਕੂਕੇ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਸਰਬ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਆਈ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸਾਚਾ ਯਾਰ, ਮਹਿਬੂਬ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਜ਼ਰੇ ਹੱਕ ਨਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਮਹਿਰਾਬ ਆਬ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਇੰਦਾ । ਬੇਤਾਬ ਹੋਇਆ ਸੰਸਾਰ, ਸਬਰ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਇਕ ਨਵਾਬ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਖੁਆਬ, ਖ਼ਾਲਸ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀ, ਸਾਲਸ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਿਆਂ ਭਾਈਆਂ ਭਾਈ, ਭੱਯਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ, ਹਰਿ ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਪਵਣ ਸਵਾਸੀ ਵੇਖੇ ਦਮ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਚੰਮ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧੀਰਜ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਨ੍ਹ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹਲਕਾਈਆ । ਵਸਤ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਧਨ, ਕੂੜ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜਗਤ ਲੁਟਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ, ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਜੋ ਘੜਿਆ ਸੋ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਏ ਸਜ਼ਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਘਰ ਵਿਚ ਲਾਏ ਸੰਨ੍ਹ, ਠੱਗ ਚੋਰ ਲੁੱਟਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮਾਰੇ ਮਨ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਨਾ ਸੁਣੇ ਕੰਨ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਰਹੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਨੇੜੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਕਰਮ ਧਰਮ ਪਏ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਡੁੱਬਣ ਵਾਲੇ ਬੇੜੇ, ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਸਦੇ ਦਿਸਣ ਨਾ ਸੱਚੇ ਖੇੜੇ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਕਰੋਣਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭੁਲੋਣਾ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਆਪ ਜਗੋਣਾ, ਜਿਸ ਅੰਤਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜੋਣਾ, ਜੋੜੀ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਬੋੜਾ ਬੋੜਾ ਰਾਗ ਸੁਣੋਣਾ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਣਾ, ਝਿਰਨਾ ਨਿਝਰ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਕਾਗੋ ਫੜ ਹੰਸ ਬਣੋਣਾ, ਸੋਹੰ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਅੰਸ ਆਪ ਉਪਜੋਣਾ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਏ ਧਿਆਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖੇ ਨੱਚੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਬਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਅੱਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾਂ ਸਰਬ ਪਛਤਾਣ, ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਕਵਾਨ, ਫ਼ਾਕੇ ਮਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਾਨ, ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਈ ਪਰਧਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਭੇਖੀ ਸਵਾਂਗ ਵਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਸੁਣਾਏ ਗਾਣ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਪੰਜ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਤਾਰੇ ਪ੍ਰਭ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਕਰਨੀਉਂ ਹਰਿ ਲਏ ਲੱਭ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਆਪੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ ਵਜਾਏ ਨਦ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਮੱਕਿਉਂ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦਾਂ ਲਏ ਸੱਦ, ਮੁਫ਼ਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੁਝਾਏ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਸਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਦਿਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਤਰ ਕਰੇ ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕ, ਬਾਹਰ ਬਸੰਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਮੁਸਾਇਕ ਪੀਰ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਡੇ ਖੇਡ, ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪਹਿਲੇ ਭੇਜ, ਭਾਜੀ ਘਰ ਘਰ ਨਾਮ ਫਿਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਚਾਰ ਯੁਗ ਭੇਜੇ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪ ਸੌਦਾ ਰਿਹਾ ਵੜ ਕੇ ਅੰਧੇਰੀ ਸੇਜੇ, ਜਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਲੇਟੇ, ਸੁਵੀਂ ਵੰਡ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪੇ ਵੇਖੇ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤੇ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕਰਾਏ ਚੇਤੇ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਪੇ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਰੇਖੇ, ਰੇਖਾ ਰੁੱਤ ਪਤ ਆਪ

ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਵੱਡਾ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਵਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਸੰਗੀ ਬਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਵੱਖਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਬਣਾਏ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਵਖਾਏ ਸਚ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੰਜਾਲ, ਆਪੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਜੋ ਘਾਲਨ ਆਏ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਰੋਸ਼ਨ ਕਰਾਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮੇ ਭੁਲੀ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਝੂਠੀ ਖਾਲ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜੋ ਰਿਹਾ ਪਾਲ, ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਓ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੈ ਭੈ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਡਰ, ਸੋ ਭਿਆਨਕ ਰਿਹਾ ਮਿਟਾਈਆ । ਦਰਸ ਕਰੋ ਅੱਗੇ ਖੜ, ਸਨਮੁਖ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਜਾਏ ਵੜ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਲਏ ਪੜ੍ਹ, ਸੋਹੰ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਡਿਗੇ ਦੜ, ਨਧੜਕ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਲਾਏ ਜੜ੍ਹ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਉਖੜਾਈਆ । ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਪਾਣੀ ਰਹੇ ਭਰ, ਸੀਸ ਗਗਰੀਆ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਰਹੇ ਤਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਨੱਯਾ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਖੇਲ ਵੇਖਣ ਖੜ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਧੰਨ ਵਡਿਆਈ ਸਾਚੇ ਹਰਿ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਗਤ ਸਾਜਣ ਆਂਦੇ ਫੜ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਆਪੇ ਚੜ੍ਹ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਗ ਗਏ ਮਰ, ਮਰਿਆਂ ਜੀਵਣ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਗੋਂਦੇ, ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਸ਼ਟ ਮਨੋਂਦੇ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕੋਂਦੇ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਤੇਰਾ ਸਿਫਤੀ ਢੋਲਾ ਗੋਂਦੇ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਪੌਂਦੇ, ਪਾ ਪਾ ਦਰਸਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰੀ ਬੁਰਜ ਢੋਂਦੇ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਕੋਲ ਬਹੋਂਦੇ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਗਤ ਲੱਜਿਆ ਲੋਕ ਗਵੋਂਦੇ, ਹੱਯਾ ਇਕੋ ਪ੍ਰਭ ਰਖਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਗਦੀਸ ਸੀਸ ਝੁਕੋਂਦੇ, ਜਗਤ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਲਾਵਣ ਛਾਹੀਆ । ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਫੇਰ ਵਖੋਂਦੇ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜਾ ਭਾਂਡਾ ਸਾਫ਼ ਕਰੋਂਦੇ,

ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਔਂਦੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਆਪਣੀ ਚਮਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਤੇਈ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦਸ ਗੁਰੂ ਕਰਨ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਅੱਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਬਣੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਮ ਸ਼ਰੀਅਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਣ, ਕੂੜੇ ਧੰਦੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਾਮੀ ਕਰੋਧੀ ਹੰਕਾਰੀ ਗੰਦੇ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰਨ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਠੰਡੇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਆਇਆ ਕੰਢੇ, ਅੰਤਮ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਮਨਮੁਖ ਜੀਵਾਂ ਕਰੇ ਰੰਡੇ, ਸਾਚਾ ਕੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬੰਦਗੀਉਂ ਭੁੱਲੇ ਤੇਰੇ ਬੰਦੇ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਗੇ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਭਰਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹਰਿ ਕੇ ਡੰਡੇ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਾਏ ਅੰਤ, ਕਲਜੁਗ ਵੱਜੇ ਮਾਤ ਵਧਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਜਣਾਏ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਣ ਰਖਾਏ ਨਿਰਗੁਣ ਸੰਗਤ, ਸਰਗੁਣ ਅੰਗੀਕਾਰ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗਤ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗਤ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤੇਰੀ ਬਣਾਏ ਆਪ ਬਣਤ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰ ਯੁਗ, ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਆਯੂ ਜਾਏ ਪੁਗ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਛੋਟਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਪੁੱਤ, ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਗੱਦੀਉਂ ਜਾਏ ਉਠ, ਸੀਸ ਛਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਲਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪੇ ਜਾਏ ਲੁੱਟ, ਘਰ ਘਰ ਲੁੱਟੀ ਜਾਏ ਲੋਕਾਈਆ । ਮਾਂਵਾਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਣ ਪੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਸੋਝੀ ਪਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਕੋਲ ਨਾ ਕੁਛ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਰਸਨਾ ਕੂਕਣ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਡੀ ਮੇਟ ਭੁੱਖ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਲੱਗਾ ਦੁੱਖ, ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਰਿਹਾ ਮੁੱਕ, ਕਲਜੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖੇ ਝੁਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇੜੇ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਸੰਗ, ਸੰਗੀਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਚੋਲਾ ਇਕੋ ਰੰਗ, ਰੰਗਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਇਕ ਨਾਮ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਇਕ ਵਜਾਈਆ । ਏਕਾ ਨੂਰ ਇਕੋ ਚੰਦ, ਏਕਾ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਏਕਾ ਢੋਲਾ ਏਕਾ ਗੀਤ ਛੰਦ, ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਪਾਈਆ । ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਚ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਵਖਾਈਆ । ਏਕਾ ਟੁੱਟੀ ਦੇਵੇ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਏਕਾ ਸਭ ਦਾ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਖੰਡਾ ਨਾਮ

ਹੱਥ ਚਮਕਾਈਆ । ਏਕਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਤ ਵੰਡ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਨਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਕਲਗੀਧਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਵੇ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਆਪੇ ਲਏ ਪੜ੍ਹ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਲਾਏ ਸਾਚੀ ਜੜ੍ਹ, ਕਲਜੁਗ ਬੂਟਾ ਦਏ ਉਖੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਾਰ ਨਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਵੜ, ਅਛਲ ਅਛੱਲਾ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਨਹਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਸਰ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਭੈ ਚੁਕਾਏ ਭੈ ਡਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰਮਤ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਲਏ ਪੜ੍ਹ, ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨੇਤਰ ਪੇਖਣ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖਨ, ਮਸਾਇਕ ਮਸਾਹਿਬ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸਨ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾਂ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼ਨ, ਸੰਕਰ ਇਕ ਲਿਵ ਲਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਗੋਦੀ ਸਾਰੇ ਖੇਡਣ, ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਭੇਤਨ, ਭੇਵ ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਨੂਰ ਖੁਦਾਈ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ, ਨੌਬਤ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਦੇ ਪਰਵਾਨਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਹੋਣਾ ਅੰਤ ਵੈਰਾਨਾ, ਵੈਰੀ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਭ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਦਿਸੇ ਬੇਗਾਨਾ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕਣਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨਾਂ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਗਾਨਾ, ਮੌਲੀ ਤੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਿਰ ਤੇ ਸਚ ਮੰਨੇ ਨਾ ਕੋਈ ਭਾਣਾ, ਮੰਨ ਕੇ ਭਾਣਾ ਸ਼ੁਕਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮੰਨਾਇੰਦਾ । ਅਗਨੀ ਤੜਪੇ ਰਾਜਾ ਰਾਣਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਹੋਏ ਸ਼ੈਤਾਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਭਗਤ ਸਾਲਾਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਪੁਸਤਕ ਕਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦਿਤਾ ਗਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਵਖਾ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਸਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਵਸੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸੋ ਦੂਜੇ ਦਰ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਅਠਸਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰਥ ਇਕ ਨੁਹਾਇੰਦਾ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਕੱਟ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦਏ ਰੱਖ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਸਬਕ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋਏ ਪਰਤੱਖ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣੇ ਹੱਥੋ ਹੱਥ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ

ਖੇਲ ਅੰਤ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਸੰਮਤ ਸੰਮਤੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗਾਧ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਖੰਡਾ ਨਾਮ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਭੇਖ ਪਖੰਡਾ ਫਿਰੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਘਰ ਘਰ ਭੱਜੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਅੰਤ ਮਿਲੋਣਾ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਰਾਗ ਸੁਣੋਣਾ, ਰਘੁਪਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਾਹਨ ਹੋ ਕੇ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਵਜੋਣਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਢੋਲਾ ਰਹੀ ਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਨੂਰ ਚਮਕੋਣਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਕੇ ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰ ਚਲੋਣਾ, ਕਲਕਾਤੀ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਦਰ ਸਰਨਾਈ ਤੇਰੀ ਆਸ, ਆਸਾਵੰਦ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬੁਝੇ ਪਿਆਸ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਿਲਣਾ ਵਿਚ ਜੀਵਣ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਭਾਸ਼ਨ ਗਿਆ ਭਾਖ, ਭਾਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਗਿਆ ਆਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਣਾ ਗੁਸਤਾਖ, ਗੁੱਸਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਲੈਣਾ ਝਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ, ਜਪ ਤਪ ਹਠ ਜਗ ਸੰਜਮ ਨੇਮ ਇਕੋ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਏਕ ਸੰਜਮ ਨੇਮ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਠੰਡੀ ਧਾਰ ਜਾਣੇ ਕੁੰਟ ਹੇਮਾ, ਹੇਮ ਕੁੰਟ ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਚੁਕਿਆ ਨੇਮਾ, ਸੁਗੰਧ ਇਕੋ ਵਾਰ ਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨੈਣ ਨੈਣਾਂ, ਜਗਤ ਅੱਖ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਸਾਕ ਸੈਣਾ, ਸੱਜਣ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੰਨੇ ਕਹਿਣਾ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਉਚਾ ਟਿੱਲਾ ਪਰਬਤ ਢਹਿਣਾ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਕਵਰੀ ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਇਕੋ ਧਾਮ ਬਹਿਣਾ, ਧਾਮ ਅਵਲੜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਇਕੱਠੇ ਹੋਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਸੱਦ ਯਾਰ, ਸੱਦਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਨਮੁਖ ਬੈਠ ਹੋਏ ਗੁਫਤਾਰ, ਗੁਫਤ ਸ਼ਨੀਦ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਵਾਹਵਾ ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਸਿਤਾਰ, ਸਤਾਰ ਸਤਿਵੰਤੀ ਤੰਦ ਬਿਨ ਤੰਦ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਇਕੋ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਪਾਏ ਘੇਰਾ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਲੱਗਾ ਡੇਰਾ, ਸੋ ਦਰ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕੋਈ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾ ਸਕੇ ਬੇੜਾ, ਚਪੂ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਏ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਏ, ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਪਵਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਗਾਥੀ ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਆਪੇ ਗਾਏ,

ਰਾਗੀ ਇਕੋ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ । ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦੇਏ ਉਠਾਏ, ਜਿਸ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਚੋਲਾ ਲਏ ਬਦਲਾਏ, ਚੋਲੀ ਵੇਖਣ ਘਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਭੋਲਾ ਭਾਲਾ ਖੇਲ ਕਰਾਏ, ਭੋਲੇ ਭਾਉ ਧਰਤੀ ਮੱਯਾ ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਵਿਛੜੀ ਮਿਲੇ ਕੰਤ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਭੰਗਤ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ ਜੰਤ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

★ ੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਾਦਰਾਬਾਦ ★

ਮਨ ਚੰਚਲ ਜਗਤ ਅੰਧਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਹੀਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਦਾ, ਬਿਨ ਬੰਦਗੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਖੋਟਾ ਗੰਦਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ੰਦਾ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕੋ ਦੇਵਾ, ਸਤਿ ਸਾਚੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕੋ ਕਹਿੰਦਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਘਰ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆ ਕੇ ਬਹਿੰਦਾ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਜ ਆਸਣ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਰਹਿੰਦਾ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੁਛ ਖਾਂਦਾ ਨਾ ਕੁਛ ਪੀਂਦਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ ਵਿਟੁਹ ਬੀਂਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਬੀਜ ਅਗੰਮੀ ਇਕੋ ਬੀਂਦਾ, ਬੀਜਣਹਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾ ਮਰਿਆ ਨਾ ਦਿਸੇ ਜੀਂਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾ ਆਲਸ ਨਾ ਕੋਈ ਨੀਂਦਾ, ਗਫਲਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਵਿਛੜੇ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ । ਵਿਛੜਿਆਂ ਜਗ ਮੇਲਾ ਮੇਲ, ਮਿਲਣੀ ਨਾਮ ਕਰਾਈਆ । ਘਰ ਠਾਕਰ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਝਗੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਚਾੜ੍ਹੇ ਤੇਲ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅਚਰਜ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਖੇਲ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਬੂਝ ਬੂਝਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿਨ ਬਾਤੀ ਤੇਲ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਘਰ ਵਖਾਏ ਪੁਰ ਨਵੇਲ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਟੁੱਟੀ ਗੰਢੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲਾਲ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਬਿਧ ਹੋਵੇ ਦਿਆਲ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਹਰਿਜਨ ਵਿਛੜੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕੂੜੇ ਸੰਗੀ ਰਹੇ ਭੁਲਾ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਚੰਗੀ ਵਸਤ ਰਹੇ ਗਵਾ, ਪੱਲੇ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਸਰਨੀ ਡਿਗੇ ਆ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਡੁਬਦੇ ਪਾਹਨ ਲਏ ਤਰਾ, ਪਾਬਰ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈਆ । ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਦਏ ਕਰਾ, ਕਲਜੁਗ ਭਵਰੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਏ ਗਵਾ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸੰਜਮ ਨੇਮ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਵੇਖੋ ਬਲ ਅਸਗਾਹ, ਜਲਧਾਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਹੋਇਆ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਿਛਲੇ ਮੇਟੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ, ਪਤਤ ਰੂਪ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦਿਤਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਜਣਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਾਗਤ ਸੇਵਤ ਪੁਛੇ ਵਾਤ, ਘਰ ਆ ਆ ਵੇਖੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਧਨ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਹੀ ਰਾਤ, ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਧਰ ਕੇ ਬੈਠੀ ਦੇਵੇ ਹਾਥ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੁਛ ਰਾਈਆ । ਦੇ ਹੱਥੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਤਾਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਜੋਤ ਜਗਾਈਆ । ਜੋ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਸੋ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਸਾਥ, ਵਿਛੋੜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਮੁੱਕੀ ਵਾਟ, ਅੱਗੇ ਔੜੜ ਪੰਧ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਰੱਖੇ ਦੇ ਕਰ ਹਾਥ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਝੂਠੇ ਦਿਸਣ ਸਾਕ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੇਅੰਤ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਬੇਅੰਤ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਵਖਾ, ਹਰਿ ਜੂ ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜਗ ਵਿਛੜੇ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾ, ਮੇਲਾ ਇਕੋ ਘਰ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਦਲਿਦਰ ਰਿਹਾ ਗਵਾ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਚੋਟੀ ਸਿਖਰ ਰਿਹਾ ਚੜ੍ਹਾ, ਸੋਟੀ ਨਾਮ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰਿਹਾ ਜਗਾ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕੀ ਰਿਹਾ ਵਡਿਆ, ਸਚ ਸਲੋਕੀ ਨਾਮ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਬੋਥੀ ਭਾਂਡਾ ਰਿਹਾ ਭਰਾ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਰੰਗ ਸਿਖ ਗੁਰ, ਗੁਰ ਸਿਖ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਇਕ ਮਰਦੰਗ ਸਿਖ ਗੁਰ, ਸਿਖ ਗੁਰ ਇਕ ਅਨੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਇਕ ਚੰਦ ਸਿਖ ਗੁਰ, ਗੁਰ ਸਿਖ ਇਕੋ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਇਕ ਪਿੰਡ ਗੁਰ ਸਿਖ ਪਿੰਡ ਗੁਰ ਸਿਖ ਇਕੋ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬਣ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਤੇਰੀ ਮੇਟੇ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖ ਵਖਾਣੇ ਸਾਚੀ ਬਿੰਦ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ ।

ਕਰਨੈਲ ਮਿਲੇ ਘਰ ਨੈਣ, ਨੈਨਨ ਨੈਨ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ, ਝੋਲੀ ਨਾਮ ਭਰਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਹਿਣਾ ਪਿਛਲੇ ਵਹਿਣ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਦਿਤਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਤਨ ਬਸਤਰ ਪਾਏ ਨਾਮ ਗਹਿਣ, ਗਹਿਣੇ ਪਿਆ ਤਨ ਦੇਵੇ ਛੁਡਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਕਰ ਕੇ ਜਾਏ ਸਾਈਨ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਣ, ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਨਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬਹਿਣ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇਣ, ਅੱਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੇ ਪਾਇਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੰਗੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਖਾਏ ਨਾ ਡਾਇਣ, ਕੂੜੀ ਇਛਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ ਹਲਕਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਇਕੋ ਨੈਣ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਅਰਜ ਸਦਾ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਕਸੂਰ, ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਤਪੇ ਨਾ ਵਾਂਗ ਤੰਦੂਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਸਚ ਸੁਚ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਗਾਵੇ ਮਸਤਕ ਧੂੜ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਲੋਂ ਰਹੇ ਦੂਰ ਦੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਏਥੇ ਓਥੇ ਬਾਏਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੰਡਾਰਾ ਸ਼ਬਦ ਭਰਪੂਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਘਰ ਘਰ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਦਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਦਰਸ ਅਨੋਖਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਨੂੰ ਦੇ ਜਾਵੇ ਪੋਖਾ, ਗੁਰ ਮੁਖ ਨਾ ਕਦੇ ਭਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੇ ਔਖਾ, ਸੁਣੇ ਫਰਿਯਾਦ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੰਤਮ ਸਵਾਸ ਤੱਕ ਦੇਵੇ ਮੌਕਾ, ਪਿਛਲੀ ਭੁੱਲ ਸਾਰੀ ਦੇਵੇ ਬਖਸ਼ਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਮੁਕੇ ਚੂਕ ਪਰਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਫੇਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਦੁੱਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਸਕੇ ਪੁੱਛ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਨਾ ਲੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਣ ਝੁਕ, ਵਾਹਵਾ ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਗਾਏ ਮੁਖ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਧਿਆਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਣੇ ਸਾਚਾ ਪੁੱਤ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਸੁਖਣਾ ਰਿਹਾ ਸੁਖ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਪਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਮਿਟਾਵਾਂ ਭੁੱਖ, ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਲੁਕ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਰੋਵੇ ਅੰਤਰ ਧਾਹ, ਰਸਨਾ ਕੂਕ ਦੁਹਾਈਆ । ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਨਾਲ ਰਲਾਏ ਸਾਹ, ਉਣੰਜਾ ਪਵਣ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖੇ ਨੈਣ ਉਠਾ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦੁੱਖਾਂ ਭਰਿਆ ਸਰਬ ਜਗਾਂ, ਸੁਖ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ,

ਸੱਜਣ ਯਾਰ ਬੈਠਣ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜਿਸ ਜਨ ਜਪਾਏ ਆਪਣਾ ਨਾਂ, ਨਾਂਵਾਂ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਵੇ ਪਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਥਾਂ, ਦੇ ਜਹਾਨਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ । ਕਰਨੈਲ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਮਿਟਿਆ ਗੁਨਾਹ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਟੁੱਟਾ ਫਾਹ, ਠੱਗ ਚੋਰ ਦਾ ਛੁੱਟਾ ਰਾਹ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਭੈਣ ਭਰਾ, ਕੂੜੀ ਅੱਖ ਪਰਤਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਰਜੀ ਅਰਜੀ ਅਰਜ਼ ਆਰਜ਼ੁ ਲੇਖੇ ਪਾ, ਲੇਖਾ ਲੇਖਿਉਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ ।

★ ੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਾਦਰਾਬਾਦ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਸਚ ਸਵਰਨ, ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਗੜ੍ਹ ਵਸਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗੇ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਭੈ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਆਏ ਪੜ੍ਹਨ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਡੰਡੇ ਆਏ ਚੜ੍ਹਨ, ਪੌੜੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਅੱਠ ਦਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰੇ ਆਏ ਲੜਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਤਰਨੀ ਆਏ ਤਰਨ, ਚੱਪੂ ਨਾਮ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸ ਆਏ ਕਰਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕੰਚਨ ਸੋਇਨਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਜਗੇ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤੀ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵਾਸਨਾ ਨਿਕਲੇ ਵਿਚੇ ਖੋਟੀ, ਦੁਰਮਤ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਫੋਲੇ ਆਪਣੀ ਪੋਥੀ, ਕਾਇਆ ਵਰਕਾ ਲਏ ਉਲਟਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੈਲ ਜਾਏ ਧੋਤੀ, ਪਾਪ ਕਲੇਵਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਉਠੇ ਸੋਤੀ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਮੱਤ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਛੀ, ਗੁਰਮੱਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕੋ ਓਟੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਰਸਨ ਆਹਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬੋਟੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਚੋਟੀ, ਘਰ ਵਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਬਾਹਰ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਲੋਕੀ, ਸੋ ਲੁਕਿਆ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਘਾਟੀ ਬੜੀ ਔਖੀ, ਪਾਰ ਕਰਨ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਲਕ, ਮਲਕੀਅਤ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਈਆ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਲੱਭਦਾ ਰਿਹਾ ਖਾਲਕ, ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁਲਦਾ ਰਿਹਾ ਬਾਸ਼ਕ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਕਰੇ ਅਦਾਲਤ, ਅਦਲ ਇਕੋ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਅਲਾਮਤ, ਝੂਠਾ ਝਗੜਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦੀ ਅਮਾਨਤ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖਿਆਨਤ, ਠੱਗ ਚੋਰ ਲੁੱਟ ਨਾ ਜਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਿਤੀ ਇਕੋ ਸਿਆਣਪ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵੇਖਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਹੀਰਾ ਲਾਲ, ਗੁਰਸਿਖ ਵਿਰਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਜਨ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲ, ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਜੋਤ ਜਗੇ ਕਮਾਲ, ਬੇਮਿਸਾਲ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਦੇਵੇ ਜਲਾਲ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਲੱਭੇ ਆਪੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਹੱਟ ਵਿਕਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਲਾਲ ਅਮੁਲੜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀਰਾ, ਹਰਿ ਦੇ ਜਹਾਨ ਬਣਾਈਆ। ਸਚ ਭਗਤੀ ਸੀਸ ਬੰਨ੍ਹੇ ਚੀਰਾ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ। ਔਖਾ ਮਾਰਗ ਚੁੱਕੇ ਭੀੜਾ, ਰਾਹ ਸਾਚਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਠਾਡਾ ਨੀਰਾ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ। ਬਦਲਣਹਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤਕਦੀਰਾ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਅਖੀਰਾ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਣਾ ਹਰਿਜਨ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲੱਗਣਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਘਰ ਘਰ ਦੇ ਵਖਾਈਆ। ਵੇਖ ਲੋਕਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁਖ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਧਵਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮਿਟਿਆ ਦੁੱਖ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੰਨਾਈਆ। ਬਣ ਮਾਂ ਪਿਓ ਬਣਾਏ ਪੁੱਤ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ। ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਝੁਕ, ਦੇ ਜਹਾਨਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਸੇਜ ਸੁਹਾਏ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁੱਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ। ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਆਏ ਉਠ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ। ਘਰ ਵਖਾਏ ਸਚ ਸੁਚ, ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਪ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਗ ਹੰਸ ਵਖਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਗੋ ਬਣੇ ਹੰਸ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਇੰਦਾ। ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋ ਸਹੰਸ, ਸਹੰਸ ਸਹੰਸਰਾਂ ਵਿਚੋ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਬਣੇ ਛੋਟਾ ਬੰਸ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਘਾਰੇ ਜਿਉਂ ਕਾਹਨਾ ਕੰਸ, ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮਾਣ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਹਰਿਜਨ ਮਾਣ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਾਗਰ, ਮਿਲੇ ਲੋਕਮਾਤ ਵਡਿਆਈਆ। ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦੇ ਭਰਾਈਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦਰ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਦਰਦੀ ਹੋ ਕੇ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ। ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਸਿੰਧ ਸਾਗਰ, ਭਵਰੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ। ਵਣਜ ਕਰਾਏ ਬਣ ਸੌਦਾਗਰ, ਨਾਮ ਹੱਟ ਇਕ ਚਲਾਈਆ। ਦਰ ਆਇਆਂ ਦਰ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਅਦਲ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਬਰ ਪਿਆਲਾ ਇਕੋ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ। ਇਕੋ ਜਾਮ ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਰਗੁਣ ਯਾਰੀ, ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਲਗਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੱਟ ਬੀਮਾਰੀ, ਆਤਮ ਸੁਖ ਉਪਜਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਕੰਤ ਨਾਰੀ, ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਆਪ

ਪਰਨਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਤਮ ਰਿਹਾ ਚਾੜੀ, ਪਲੰਘ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਆਪੇ ਫਿਰੇ ਪਿਛੇ ਅਗਾੜੀ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜੀ, ਘਰ ਘਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਖਵਾਰੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਲਾਈ ਯਾਰੀ, ਤਿਸ ਯਾਰਾਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰੇ ਇਕ ਉਡਾਰੀ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਮਿਲੇ ਜੋਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੀ, ਸੋ ਦਾਤਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਈ ਵਾਰੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਰੱਖੇ ਲਾਜ ਜਿਸ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈ ਚਾੜੀ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਭਣ ਜਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜੀ, ਬਨ ਖੋਜਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋਏ ਦੋਏ ਜੋੜ ਸਦ ਨਿਮਸਕਾਰੀ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦੇ ਜਹਾਨੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

★ ੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਬੂੜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਾਦਰਾਬਾਦ ★

ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਸੋਗ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜੋ ਰਹੇ ਭੜਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਅਧਿਵਚਕਾਰੇ ਜੋ ਰਹੇ ਲਟਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚਲੇ ਬੇਖਟਕ, ਖਤਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਹਰਿਜੂ ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਬਧਕ, ਗਨਕਾ ਕੁਲ ਨਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਹਰਿਜਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕੀ, ਪੜਦਾ ਮੰਦਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਸਾਖੀ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਰਾਖੀ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਪਾਠੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸਰੋਵਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਤੀਰਥ ਤਾਟੀ, ਸਾਚਾ ਸੀਰ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਵਣਜਾਰਾ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਾਟੀ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਉਜਿਆਰਾ ਹੋ ਕੇ ਜਗਾਏ ਬਾਤੀ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਬਾਟੀ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅਛਲ ਅਛੱਲ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬਹੁਭਾਂਤੀ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਹੋ ਕੇ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲਹਿਣੇਦਾਰ ਹੋ ਕੇ ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਏ ਬਾਕੀ, ਪਿਛਲਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਖੇਵਟ ਹੋ ਕੇ ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਘਾਟੀ, ਪਤਣ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਉਤਮ ਰੱਖੇ ਜਾਤੀ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਦਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ

ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਚ ਦਏ ਬੁਝਾ, ਬੁਝਾਰਤ ਨਾਮ ਪਾਈਆ । ਅਗਨੀ ਤਤ ਦਏ ਗਵਾ, ਗਿਆਨ ਗੁਰੂ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਬਦੀ ਨਾਦ ਦਏ ਅਲ੍ਹਾ, ਘਰ ਘਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦਰਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਏ ਵਖਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਅਰਸ ਫਰਸ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਧਵਾਟੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅਧਵਾਟੀ ਫਿਰੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮਧ, ਮਧਰ ਪੁਨ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਭੱਜ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਹੇ ਸਜ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਹੱਦ, ਸਚ ਹਦੂਦ ਆਪ ਵੰਡਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਕੱਢ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਨਾਮ ਪਿਆਏ ਸਾਚੀ ਮਧ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਖੁਮਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਕਜ, ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਭਰਮ ਨਾ ਜਾਏ ਭੁੱਲ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਨਵੇਲੀ ਕੁਲ, ਕੁਲਵੰਤਾ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਆਪ ਅਨਮੁਲ, ਕੀਮਤ ਅੰਤ ਨਾ ਲਾਏ ਕੋਈ ਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਜਾਏ ਖੁਲ੍ਹ, ਖੁਲ੍ਹੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਅਭੁੱਲ, ਭੁੱਲਿਆਂ ਮਾਰਗ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਭੁੱਲਿਆਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਰਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਗਵਾਹ, ਸਰਗੁਣ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਹੋਏ ਫਿਦਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸਿਧਾ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨੌ ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧਾ, ਸਾਧਨਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵਿਧਾ, ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ ਇਕ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ ਤਿਖੀ ਮੁਖੀ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਘਾੜਤ ਆਪ ਘੜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਟੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਦੁਖੀ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਰੋਗ ਗਵਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰੋ ਧਾਰ ਉਠੀ, ਬਾਹਰੋ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਛੜੀ ਰੁੱਠੀ, ਰੁਠੜੇ ਲਏ ਮਨਾਈਆ । ਘਰ ਉਪਜਾਵੇ ਇਕੋ ਸੁਖੀ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨਿਉਂ ਕਦੇ ਨਾ ਉਕੀ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਏ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹੇ ਸਦ ਭੁੱਖੀ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਤੋੜਨ ਵਿਛੋੜਨ ਮੇਲਣਹਾਰਾ ਮਧ ਟੁੱਟੀ, ਅਨੰਤ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਚੋਗ ਨਾ ਕਦੇ ਨਿਖੁਟੀ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਜਗਤ ਸੋਹੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪੁੱਤੀ, ਭਗਵਾਨ ਭਗਤਾਂ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕੁਲ ਉਚੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਦੇਣ ਬਣਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਰੱਖਣ ਸੁਚੀ, ਕੂੜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਇਕੋ ਰੁਚੀ, ਘਰ ਰਚਨਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਤ ਰਹੇ ਨਾ ਲੁਕੀ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਾਨਣ ਧਾਰ ਪੁੱਠੀ, ਬੇਸਮਝ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਏ ਲੁੱਟੀ, ਇਸ਼ਟੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਮ ਵਸਤ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਨਾ ਦਿਸੇ ਮੁੱਠੀ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਜਾਏ ਮਿਟੀ ਪੁੱਟੀ, ਧੂੜੀ ਧੂਆਂਧਾਰ ਵਖਾਈਆ ।

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਧਾਰ ਸਦਾ ਚਿੱਟੀ, ਕਾਲਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਰਸ ਵੇਖਣ ਫਿਕੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚਖਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਜੋਤ ਦਿਸੇ ਨਿਕੀ, ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇਵੇ ਗਏ ਚਿਨੀ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਜਿਤੀ, ਜਿਤ ਹਾਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੰਡਣਹਾਰਾ ਹਿੱਸੀ, ਹਿੱਸਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਜਣ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਵਿਛੋੜਾ ਮੇਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਰੰਗ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਚੜ੍ਹਨਾ ਉਤਰਨਾ ਹੱਥ ਡੋਰ ਪਤੰਗ, ਜਗਤ ਖਿਲਾਰੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਧੁਰ ਦਾ ਅਨੰਦ, ਸਦ ਬਖਸ਼ਦ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਗੰਮੀ ਛੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਮਾਂਗਤ ਮੰਗ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਝੋਲੀ ਭਰਾਈਆ । ਪਰਕਾਸ਼ ਨੂਰ ਸੀਤਲ ਚੰਦ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਗਵਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਭਰਮਾਂ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭੋਂ ਭੰਨਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਖੋਜ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਜੀਉਂ ਪਿੰਡ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਡੁੱਬਦੇ ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਡੁੱਬਦੇ ਡੁੱਬਦੇ ਵੇਖੇ ਸਾਗਰ, ਜਗ ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਬਹਾਦਰ, ਜੋ ਭਵਰੀ ਕਵਰੀ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦਰਗਹਿ ਆਦਰ, ਆਦਮ ਆਮਦ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲਿਆ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਤਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਕੋ ਮਤਲਬ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਪੜ੍ਹੇ ਹਰਿ ਕੇ ਮਕਤਬ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਦੇਵੇ ਭੁਲਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਨਰ ਹਰਿ ਅਸਲਤ, ਅਸਲੀਯਤ ਆਪਣੀ ਦੇਵੇ ਬੁਝਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਖਸਲਤ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਵਿਛੜੇ ਬਿਛਰਤ, ਬਿਛਰਤ ਮੇਲਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਬਿਨ ਸੋਚ ਸਮਝ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਮਾਰੇ ਰਮਜ਼, ਨਾਮ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੂਰਬ ਜਨਮ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਧੁਰ ਦਾ ਧਰਮ, ਧਰ ਧਰਨੀ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਜੋ ਜਨ ਪੜ੍ਹਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਮ ਆਏ ਵਰਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਨਾਈ ਸਾਚੇ ਚਰਨ, ਦਰਗਹਿ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਅੜਨ, ਮੂਰਖ ਧੰਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਕਰਨ ਇਕੋ ਪਰਨ, ਪੱਲੂ ਛੁੱਟੇ ਜਗਤ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਏ ਆਣ, ਬਾਕੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਿੰਡ ਬਲ ਮਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ★

ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੱਖੇ ਉਡੀਕ, ਸੰਮਤ ਸੰਮਤੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੱਸਣ ਠੀਕ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਬਣਨ ਤਾਰੀਖ, ਤਵਾਰੀਖ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਹਰਿ ਕਾ ਸਮਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੀਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਖੇ ਨੀਤ, ਨਵ ਨੌ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਜਗਤ ਮਸੀਤ, ਮੁਸੱਲਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਛਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਹੁਜਰੇ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪ੍ਰੀਤ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸਿਰਕਤ ਭਰੀ ਸਰਬ ਖੁਦਾਈਆ। ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕਰ ਪੀਠ, ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਹਾ ਚੀਤ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਜਗਤ ਹਲਕਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਕੋਇ ਨਾ ਗੀਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਸਨ ਹਲਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇ ਦੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਕੂੜੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਰੱਖਣਾ ਯਾਦ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੁਣੇ ਫਰਯਾਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਖਪਾਈਆ। ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਸੰਤ ਸਾਧ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੇਵੇ ਗਾਡ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਵਖਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਬਣ ਸਾਕ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖਣ ਆਈਆ। ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵਖਾਏ ਹਾਟ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਸੁਣਾਏ ਬਾਤ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜਗੇ ਲਲਾਟ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਵਾਟ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਪਤਣ ਬੈਠਾ ਘਾਟ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਵਡ ਮਲਾਹੀਆ। ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਸਹੀ ਰਹੀ ਪਾਈਆ। ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ। ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਕਰ ਨਿਵਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਪੂਰੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਆਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ। ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਵਾਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਿਰਾਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਅਪਾਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰਦਰਬਾਰਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਇਕ ਦੁਲਾਰਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸੁਆਮੀ ਏਕ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਥਿਰ ਘਰ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਉਠ ਨੇਤਰ ਪੇਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਲੇਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਵੇਖ ਆਪਣੀ ਖੇਡ, ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਵੇਖੇ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਇਆ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇਆ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਪੜ੍ਹਾਇਆ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਹੱਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਸੁੱਤ ਉਪਜਾਇਆ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇਆ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਏਕਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੋਹ ਮੁਹੱਬਤ ਇਕ ਬਣਾਇਆ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਸਮਾਈਆ । ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ, ਕਰਤਾ ਕਰੀਮ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਏ ਜਗ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਲੱਗੇ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਕੱਗ, ਹੰਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਏ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੀਵਣ ਮਧ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਰਸਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਹੱਦ, ਦਸਵੇਂ ਘਰ ਬੂਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਛੰਦ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧੁਨ ਨਾ ਕੋਇ ਉਪਜਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੱਢ, ਕੂੜੀ ਮਮਤਾ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਹੱਡ, ਪੰਜ ਤਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਸਾਖਿਆਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਮਾਰਗ ਗਏ ਛੱਡ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲੇ ਹੋਏ ਅੱਡ, ਕਲ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਏਕਾ ਬਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਗਏ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜਾ ਸਾਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਉਤਰੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਬਲਕਾਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮੂਸਾ ਲਿਖੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ,

ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਮਾਂ ਮੁਹੰਮਦ ਧਾਰ, ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਜਣਾਈਆ । ਵਡ ਅਮਾਮ ਆਏ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਲਿਖਾਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਏਕਾ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਉਚੀ ਕੂਕ ਗਿਆ ਪੁਕਾਰ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਦਾਤਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰਾ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਹੋਏ ਵਿਭਚਾਰ, ਸਾਚੀ ਨਾਰ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਨਾ ਕੋਈ ਬੋਲੇ ਧਰਮ ਜੈਕਾਰ, ਜਗਤ ਸਿਆਸਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਾਂ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਮਾਂ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨੌਜਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਉਠਾਏ ਆਣ, ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਮੋਇਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੇਖੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਘ ਘਰ ਘਰ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਦੇਵੇ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨ, ਸਾਬਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਸਦਕੇ ਪੀਰ ਨਾ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ । ਸਚ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਹੇ ਝੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਾਂ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਸਮਾਂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਨੇੜੇ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੇ ਚੁਕਣੇ ਝੇੜੇ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਕੂੜੇ ਡੁਬਣੇ ਬੇੜੇ, ਸਚ ਮਲਾਹ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਹੰਕਾਰੀ ਉਜੜਨੇ ਖੇੜੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਗਏ ਲਿਖਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਲਏ ਲਗਾ, ਜਗਤ ਵਕੀਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਏਕਾ ਵਾਰ ਦਏ ਸੁਣਾ, ਦੂਜਾ ਮੇਟੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਾਂ ਇਕੋ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਮਾਂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੇ ਹੱਥ, ਮੇਰੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤਰਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਰੀ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਾਕਰ ਬਣਾਂ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਚਰਨਾਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇੜਾ ਹੋਣਾ ਭੱਠ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਵੱਜੇ ਸੱਟ, ਮਾਰਨਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਣਾ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸੁਣੋ ਲਾ ਕੰਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋ ਘੜਿਆ ਸੋ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਨਮੁਖ ਜੀਵਾਂ

ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਜੋ ਬੈਠੇ ਹਰਿ ਭੁਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਪਜਾਏ ਸਾਚੇ ਚੰਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਧਨ, ਸਚ ਖਜੀਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਗ ਵਡਿਆਈ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਨਿਵਾਸ ਬਿਨ ਛੱਪਰੀ ਛੰਨ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਡੁਬਦਾ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਪਾਹਨ ਪਾਬਰ ਆਪ ਤਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ, ਸੱਦਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਿਟੇ ਰੇਖ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਠ ਕੇ ਜਾਏ ਆਪਣੇ ਦੇਸ, ਖਾਲੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਕਰਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼, ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼, ਸੰਕਰ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਬਾਸ਼ਕ ਸੇਜ, ਸਾਂਗੋ ਪਾਂਗ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਇਕ ਆਦੇਸ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ ਲੈਣਾਂ ਵੇਖ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇੜੇ ਆਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਮਿਟਣਾ ਭੇਖ, ਭੇਖੀ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਸਭ ਨੇ ਰੱਖਣੀ ਟੇਕ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਾਂ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਹੱਟ ਬਣੇ ਸੈਦਾਗਰ, ਕਾਇਆ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਰਤਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਰੋ, ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਦਿਸੇ ਲੋ, ਜਗਤ, ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਭਾਈ ਭਾਈਆਂ ਰਹੇ ਕੋਹ, ਭੈਣ ਭਈਆ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਮਾਤ ਪੁਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮੋਹ, ਮੁਹੱਬਤ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਏ ਨਾ ਛੋਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਸਮਾਂ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ ਬਦਲਣ ਆਇਆ, ਹਰਿ ਬਦਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹ । ਸਾਚਾ ਅਦਲ ਕਮਾਵਣ ਆਇਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾਇਆ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਮਿਟਾਇਆ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਲੇਖੇ ਪਾ । ਦਰਸ ਅਮੋਘ ਇਕ ਕਰਾਇਆ, ਪੜਦਾ ਵਿਚੋ ਚੁਕਾ । ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਬਣਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਸਮੇਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਜਣਾ । ਸਮਾਂ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਅਨੋਖਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਸਭ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਧੋਖਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਉਪਜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸੁੱਤੇ ਲਾ ਕੇ ਢੋਕਾ, ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਲਏ ਨਾ ਕੋਇ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਜਪਿਆ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹੋਟਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਇਆ ਕਾਇਆ ਕੋਠਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਬੱਕਿਆ

ਜਗਤ ਪੋਥਾ, ਆਤਮ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਹੀਆ । ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਕਰੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਪੁੱਤ ਛੋਟਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਦਿਤਾ ਹੋਕਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰੋਕਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਓਟਾ, ਸਮਾਂ ਸਾਚਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਪਰਖੇ ਖਰਾ ਖੋਟਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆ ਕੇ ਉਤਰਿਆ ਪਾਰ ਤੋਤਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਾਂ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਵਖਾਈਆ । ਜਤ ਧੀਰਜ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਹਠ, ਸਤਿ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਰਹੇ ਨੱਠ, ਸਚ ਤਮਾਸ਼ਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਾ ਪਾਇਆ ਤਨ ਘਟ, ਘਾਟਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮੁਕੀ ਵਾਟ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਚੜ੍ਹ ਸੇਜ ਸੁਹਜਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸਚ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਜਮਾਤ, ਅੱਖਰ ਇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬੋਲਾਂ ਗੀਤ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਨਾ ਢੋਈ ਵਿਚ ਮਸੀਤ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਉਲਟੀ ਹੋਈ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸਹਾਰਾ ਕੀਟਨ ਕੀਟ, ਹਸਤ ਮਸਤ ਦਸਤ ਰਹੇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚੰਨ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਜਨਨੀ ਜਨ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਕੰਨ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਤਨ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਜਗਤ ਬਦਮੁਆਸ਼, ਬਦਮੁਆਸ਼ੀ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਖਾਲਸ ਖਾਲਸਾ ਕਰੇ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ਼ ਆਪਣੀ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸ, ਦਾਸੀ ਦਾਸ ਰੂਪ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚਲੇ ਸਾਥ, ਧਰਤ ਮਾਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗੋਦ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਪੱਤਣ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਘਾਟ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਡੂੰਘਾ ਖਾਤ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਜਣਾਏ ਇਕ ਪਰਭਾਤ, ਸੰਧਿਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਇਕਾਤ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਖੇਲ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਕਲੇਸ਼ ਆਪ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਕਲ ਕਲੇਸ਼ ਆਪ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲਖ ਜਗਾਏਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਔਲੀਆ ਪੀਰ ਸ਼ੇਖ ਮੁਸਾਇਕ ਫੜ ਉਠਾਏਗਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਪਣੇ ਪੇਖ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਮਿਟੇ ਰੇਖ, ਅੰਤ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਦਸ ਦਸਮੇਸ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਡੰਕ ਵਜਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਜਨਮ ਮਰਨ ਖੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਏਗਾ । ਸੋ ਸਮਾਂ ਲੈਣਾਂ ਵੇਖ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੋ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ

ਝੂਠਾ ਦਿਸਣਾ ਹੇਤ, ਭੈਣ ਭਾਈ ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏਗਾ ।
 ਸਮਾਂ ਮਿਲਾਏ ਹਰਿ ਜੂ ਮੀਤ, ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਚਲੇ ਗੀਤ, ਬੀਸ ਇਕੀਸ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ
 ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਲੈਣ ਜੀਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਗਾਓ ਗੀਤ, ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਘਰ
 ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕਰ ਪੀਠ, ਆਪਣੀ ਕਰਵਟ ਲਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਾਂ
 ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਮਾਂ ਭੁਲਾਏ ਜਗ ਸੰਸਾਰ, ਨੇਤਰ ਜਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਭਰਿਆ ਹੰਕਾਰ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-
 ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮਾਰੇ ਮਾਰ, ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਘਰ ਘਰ
 ਮੰਗਤ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਭੁੱਖਾ ਨੰਗਤਾ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਸੀਸ ਦੋਸ਼ਾਲਾ ਓਢਣ ਪੜਦਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਰਬ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੇਖੋ ਇਕ
 ਮਲਾਹ, ਜੋ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਝੂਠਿਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰੋ ਸਲਾਹ, ਕੂੜਾ ਸੰਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਭੇਵ ਜਣਾ, ਆਪ
 ਆਪਣਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਈਆ । ਗਲਵਕੜੀ ਪਾ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਾਂਹ, ਦਸਤ ਦਸਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਗਏ ਡੋਲ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਜੋ ਕੀਤਾ ਕੋਲ,
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਭੁਲਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਹੰਕਾਰੀ ਉਪਰ ਪੋਲ, ਧਰਨੀ ਕੂੜਾ ਭਾਰ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲੇ ਬੋਲ ਕਬੋਲ, ਕਾਗ ਕਾਗ
 ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਪੜਦਾ ਅੰਤਰ ਕੋਇ ਨਾ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਜਾਏ ਮੋਲ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ
 ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਸਾਰੇ ਕੀਤੇ ਅਨਭੋਲ, ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਮਾਂ ਸਭ ਨਾਲ ਕਰੇ ਮਖੌਲ, ਮਖਲੂਕ ਸਲੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਮਾਂ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਵਡ
 ਵਡਿਆਈ, ਕਲਜੁਗ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਕਰਾਵਾਂ ਨਿਤ ਲੜਾਈ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੀ ਜੁਦਾਈ,
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਧੀ ਜਵਾਈ, ਘਰ ਸਗਨ ਸੱਚਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈ,
 ਲੁਕਿਆ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗਫ਼ਲਤ ਵਿਚ ਹੋਈ ਸੌਦਾਈ, ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਚ ਨਾ ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਸਰਨਾਈ, ਸਰਨਗਤ
 ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ ਅੰਤ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਏ ਸਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ
 ਕਰੇ ਮੈਂ ਮਾਰਾਂ ਮਾਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲਿਆ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਧਰਨੀ ਉਪਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਿਥਾ ਜੀਵਣ
 ਸੰਸਾਰ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਨੁਖ ਮਾਨਵ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਆਵੇ ਹਾਰ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਵੜਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਦਿਸੇ
 ਧੂਆਂਧਾਰ, ਚਾਰ ਚਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਵਿਚਾਰ, ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਝ ਪਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਸਾਰੇ

ਜਾਵਣ ਹਾਰ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਰੈਣ ਵਸੇਰਾ ਕੱਟ ਕੇ ਜਾਵਣ ਦਿਨ ਚਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਖਾਕੀ ਤਨ ਹੰਡਾਈਆ । ਸੇ ਸਮਾਂ ਸਦਾ ਪਰਵਾਨ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਵਾਨੇ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ । ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਸੁਣਿਆਂ ਗਾਇਆਂ ਸਮਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇ ਨਾ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਉਠੋ ਜੀਵੇ ਹੋਵੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਾਇਆ ਨੱਯਾ ਡੁੱਬਦੀ ਲਵੇ ਤਾਰ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿੰਦੇ ਗਏ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸੇ ਯਾਰੀ ਸਚ ਨਿਭਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰੇ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਮਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿਛੇ ਫਿਰੇ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦਿਓ ਤਾਰ, ਸਾਚੇ ਸੰਤੋ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਜਿਸ ਕਰਤੇ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਹਦਾ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਬਰਖਲਾਫ਼ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਡਰਦਾ ਡਰਦਾ ਫਿਰਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਹੋਏ ਖਲਹਾਰ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸਮੇਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੀਤੇ ਖਵਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਨਾਲ ਲੜਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਬਾਲੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਗਿਆ ਸੁਆਲ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਅਰਜਨ ਤੱਤੀ ਅਗਨੀ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਬਾਲ, ਸਚ ਸਮਾਧੀ ਉਪਰ ਲਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਤੇਗ ਗਿਆ ਸੰਭਾਲ, ਸੀਸ ਧੜ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਸ਼ਮਸ਼ ਤਬਰੇਜ਼ ਲੁਹਾਈ ਖਾਲ, ਖਲੜੀ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਐਨਲਹਕ ਲਗਾਈ ਆਵਾਜ਼, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਲਣ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਲਓ ਭਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਜਗਤ ਦਲਾਲੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸੁਚੇ ਲਾਲ, ਸੁਚੱਜੇ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਪਤ ਡਾਲ਼ੀ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਜਹਾਨ, ਸਿਮਲ ਰੂਪ ਸਭ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਸਮਾਂ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਬਦਲੇ, ਬਦਲੀ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਕਰੇ ਅਦਲੇ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜਾਏ ਸਦਕੇ, ਸੱਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੇਹੜੇ ਉਡੀਕਦੇ ਜੁਗ ਜਨਮ ਜਦ ਕਦ ਦੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਲੰਘ ਕੇ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਤਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਕੂੜਾ ਡੰਨ ਕੇ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਉਲਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਜਾਏ ਬੀਤ, ਸੰਮਤ ਬੀਸ ਬੀਸ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਚਲੇ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਨੀਹ

ਰਖਾਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਗੋਣਾ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਮਿਲ ਸਖੀਆਂ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਾਚੀ ਡੋਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸਮੇਂ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖ ਲੈਣ ਸੀਖ, ਗੁਰਮਤ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਹੱਥ ਪ੍ਰਭ ਰੱਖੀ ਡੋਰ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਤੰਦ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਮਾਰੇ ਠੱਗ ਚੋਰ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਹੋੜ, ਸੱਸੇ ਉਪਰ ਹੋੜਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਜਾਏ ਬੋਹੜ, ਹਾਹਾ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਮਿੱਠਾ ਕੋੜ, ਰਸ ਅਨਰਸ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਤਾ ਜੋੜ, ਜੋੜੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਚੜ੍ਹਾਏ ਘੋੜ, ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰਾ ਅਸਵ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਅੰਧੇਰਾ ਘੋਰ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੋਰ, ਜੋਰੂ ਜ਼ਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਏ ਬੋਹੜ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਬੁਝਾਏ ਲੱਗੀ ਔੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬੂੰਦ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇ ਪਰਗਟ, ਹਰਿ ਪਰਭਾਤੀ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਹੱਟ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਸ਼ਰਾਸ਼ ਸ਼ਰਾਇਤੀ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਮਿਟੇ ਵੱਟ, ਹੱਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਜੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਪੀਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ, ਹਿਰਦੇ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਨਵ ਨੌ ਲੈਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਸਮੇਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹੋਏ ਆਸ, ਸਮਾਪਤ ਸਮਾਂ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਵਸਣ ਹਰਿਜੂ ਪਾਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਬਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਗਮਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਕੂੜੀ ਤਮਅ, ਸੋ ਸਵਾਨ ਕੂਕਰ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੁਝਣੀ ਸ਼ਮਅ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ਼ਬਦ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਏਕਾ ਏਕ ਵਜਾਏ ਨਾਦ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਅਗੰਮੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ ।

★ ੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਿੰਡ ਬਲ ਅਮਰਾਉ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਾਂ ਸਭ ਤੋ ਚੰਗਾ, ਸਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਭਦਾ ਗਿਆ ਸਿੰਘ ਰੰਗਾ, ਤਨ ਕਾਇਆ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਭੁੱਖਾ ਨੰਗਾ, ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਬਹੌਲ ਸਿੰਘ ਬਣ ਪਤੰਗਾ, ਮਸਤ ਮਸਤਾਨਾ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਚਰਨ ਕਵਲ ਪਾ ਕੇ ਢੰਗਾ, ਅਸਵ ਭੱਜੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਾ, ਜ਼ੋਰੋ ਜ਼ੋਰ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਬੰਦਗੀਉਂ ਦਰ ਆਇਆ ਕੀਤਾ ਬੰਦਾ, ਬੰਧਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਿੰਘ ਮਨੀ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਧਨੀ, ਸਚ ਖਜ਼ਾਨਾ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਤਿਗੁਰ

ਨਾਲ ਬਣੀ, ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਚ ਵਸੇਰਾ ਦਿਸੇ ਛੱਪਰ ਛੰਨੀ, ਛਹਿਬਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰ ਗੁਰ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਨੂੰ ਫਿਰਦਾ ਭੰਨੀ, ਅੜਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਅੰਨ੍ਹੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਮਨਮੁਖਾਂ ਰਿਹਾ ਡੰਨੀ, ਡੰਕਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਭ ਦੀ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਕੰਨੀ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਾਚਾ ਤਨੀ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਗ ਨਾਲ ਬਣੀ, ਬਨ ਬਨਵਾਲੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਾਚਾ ਮਿੱਤਰ, ਮੀਤਨ ਮੀਤ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਖੇਲ ਖੇਲਿਆ ਬਾਜ਼ ਤਿਤਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਆਏ ਨਿਤਰ, ਪੜਦਾ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਚੋਟੀ ਸਿਖਰ, ਸਿਖਿਆ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਮੁਖ ਉਜਲ ਜਾਏ ਨਿਖਰ, ਕੂੜ ਕੁਕਰਮ ਪੜਦਾ ਆਪੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਮੇਟੇ ਭਿਟੜ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭਿਟਿਆ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਹੇ ਪੂਰਬ ਚਿਕੜ, ਫੜ ਹੱਥੀ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਮਿਲ ਕੇ ਫੇਰ ਨਾ ਜਾਏ ਵਿਛੜ, ਅੱਗੇ ਮੇਲਾ ਸਦ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਵੈਰਾਗਣ ਪਾਇਆ ਹਰਿਜੂ ਕੰਤ, ਸੁਹਾਗਣ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਚ ਚੋਲੀ ਚੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਉਪਜੇ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਰਸ ਜਿਹਵਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੁੱਟੇ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤ, ਹਰਿ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਮੰਗਤ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸੁਹਾਵਣਾ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੁਹਾਏ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਭ ਨੇ ਗਾਵਣਾ, ਗਾ ਗਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਏ । ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਣਾ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਸੇਵ ਕਮਾਏ । ਦਰ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਖੁਲਾਵਣਾ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਆਸਣ ਲਾਏ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਡਿਆਵਣਾ, ਭਗਤ ਵਛਲ ਬੇਪਰਵਾਹੇ । ਸਾਚੇ ਅੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਾ, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕ ਜਗਾਏ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਉਪਾਏ । ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਦੇਵੇ ਸਮਝ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਮਾਰੇ ਇਕੋ ਰਮਜ਼, ਮਹੀਨਾ ਰਮਜ਼ਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਇਤ ਹਮਜ਼, ਆਸ਼ਕ ਮਾਅਸੂਕ ਦੇਵੇ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਜੋ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਫ਼ਾਇਤ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਜੋ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਦਾਇਤ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਆਪ ਮੁਸਾਹਿਬ, ਮੁਸਲਸਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਮਾਂ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਮੁਤਫ਼ਿਕ, ਮੁਤਫ਼ਰਕ ਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਬਿਨ ਲਿਖਿਉਂ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਮੇਰੀ ਤਹਿਰੀਰ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਪਾਵੇ ਭਿਖ, ਦਾਨੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਰਨੀ

ਆਪੇ ਲਏ ਨਜਿਠ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਆਇਆ ਪਿਠ, ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਫਿਕ, ਫਿਕੇ ਕੋੜੇ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵੰਡੋਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹਿਸ, ਹਿੱਸੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬਖਸ਼ੇ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ। ਕੂੜ ਕੁੜਾਵਾ ਟੁੱਟੇ ਹੇਤ, ਹਰਿ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸਨ ਪੇਖ, ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਸਮਾਂ ਸੁਹਾਵਣਾ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਜਗਤ ਖਲਾਰੀ ਰਿਹਾ ਖਿਲਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਾਣੇ ਸੇਜ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਚਮਕੇ ਤੇਜ, ਤੇਜ ਧਾਰ ਤਲਵਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਮਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਖੀਆ ਨਾਲ ਸੁਹਾਈਆ।

★ ੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਿੰਡ ਬਲ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ★

ਸਮਾਂ ਕਰੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਜੋਗਾ, ਹਰਿ ਜੂ ਸੇਵਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਦੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚੋਗਾ, ਹੰਸਾਂ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੁੰਜ ਭਰਾਈਆ। ਬਾਹਰੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਧੋਖਾ, ਸਾਚੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਾਂ ਔਖਾ, ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਔਝੜ ਰਾਹ, ਜਮ ਡੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਵਾਂ ਸਚ ਸਲਾਹ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਲਓ ਮਨਾ, ਕੀਮਤ ਆਪੇ ਪਾਈਆ। ਹਾਜ਼ਰ ਕੋਲੇ ਬਖਸ਼ਾਓ ਗੁਨਾਹ, ਜੋ ਗਿਆ ਸੋ ਗਿਆ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਮਾਂ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਉਲਟ ਸਮਾਜ, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਪਲਟਾ ਜਗਤ ਰਾਜ, ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਦੋਹਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰਾਂ ਨਾਚ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਡੋਰੂ ਵਾਇੰਦਾ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲਗਾਵਾਂ ਆਂਚ, ਅਗਨ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਭੰਨ ਵਖਾਵਾਂ ਕੂੜੀ ਮਾਟੀ ਕਾਂਚ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ। ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋ ਕੇ ਰਹਾਂ ਦਾਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਧਨ ਹੋ ਕੇ ਵਸਾਂ ਪਾਸ, ਬਲਹੀਣ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਪਤ ਲਵਾਂ ਰਾਖ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਸਮਾਂ ਸਦਾ ਸੁਹੰਜਣਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਧੂੜੀ ਮਿਲੇ ਮਜਨਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਮਿਟੇ ਹੱਦਨਾ, ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਆਤਮ ਗਾਏ ਪਰਮਾਤਮ ਛੰਦਨਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਇਕੋ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੀ ਬੰਦਨਾ, ਬਿਨ ਬੰਦਗੀਉਂ ਲੇਖਾ ਲਏ ਪਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਧੂੜੀ ਨਿਰਮਲ ਚੰਦਨਾ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਲੰਘਣਾ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਲੰਘਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਮੰਗਣਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ

ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੁੜੋਣਾ ਫੰਦਨਾ, ਫਾਸੀ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਨਾ, ਸੂਰਬੀਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਬਹਿਣਾ ਅੰਗਨਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਤਨ ਮਾਟੀ ਚੋਲਾ ਰੰਗਣਾ, ਸਾਚੀ ਭੱਠੀ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਕਦੇ ਨਾ ਸੰਗਣਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਮਾਂ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹੱਕ ਹਕੂਕ, ਹਾਕਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੈਂ ਰਿਹਾ ਮਸਰੂਫ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਧੁਖਦੇ ਧੂਪ, ਸਚ ਸੁਗੰਧੀ ਕਾਇਆ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨੱਚਦੀ ਫਿਰੇ ਭੂਖ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਮਾਂ ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਮਾਂ ਕਰੇ ਮੈਂ ਲੱਗਾਂ ਸੋਹਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਹੋਣਾ, ਦੂਜਾ ਭੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਰਨੀ ਬਹਿ ਕੇ ਸੌਣਾ, ਸੋਵਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਰੋਣਾ, ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਖੁਲੜੇ ਕੇਸ ਸਭ ਨੇ ਖੋਹਣਾ, ਮੀਢੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਸਾਰੇ ਟੋਹਣਾ, ਡੂੰਘੀ ਕਵਰ ਭਵਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਬਲਧਾਰੀ ਬਲ ਵੇਖ ਵਖੋਣਾ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੋਹਣਾ, ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਾਂ ਸਮਰਥ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਆਏ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਮਥ, ਮਥਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪਰਗਟਾਏ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਬਸਤਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਫੇਰ ਕਰੇ ਨਾ ਬੱਸ, ਬਗਲਗੀਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋ ਅੜਿਆ ਸੋ ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਸਮੇਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਅਲਖਨਾ ਅਲਖ, ਨਾ ਕੋਈ ਸਕੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੱਗੇ ਸਮਾਂ ਜੋੜ ਖਲੋਤਾ ਹੱਥ, ਹੱਥ ਪੈਰ ਦੋ ਦੋ ਚਾਰ ਚਾਰ ਚਾਰ ਚਾਰ ਮੰਗਣ ਸਰਨਾਈਆ ।

★ ੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਗਤ ਮਾਤਾ ਰਣਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੁਵਾਲ ★

ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਸ਼ਬਦ ਬਬਾਣ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਵਖਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਜਗ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਧਰਮ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੇਵੇ ਝੁਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਲਿਖਤ ਭਵਿਖਤ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਪੂਰਬ ਰੇਖ, ਸਚ ਸੱਚੀ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਧਾਮ ਅਵਲੜੇ ਵਸ ਕੇ ਦੇਸ, ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਹਰਿ ਰਘੁਰਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਸ ਦਸਮੇਸ,

ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੋਲੀ ਜਗਤ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਦੇਏ ਭੇਜ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੇਵੇ ਜਹੇਜ਼, ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲਏ ਵੇਖ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਸੂਤਰ ਤਾਗਾ, ਤੰਦ ਡੋਰੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕਾਜਾ, ਰਚਨਾ ਰਚ ਰਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹਰਿ ਫਿਰੇ ਭਾਜਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਵਾਰੀ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਮਾਜਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਤੇਜ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਬੂਟਾ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਾਚਾ ਹੂਟਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦਵਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਸੂਚਾ, ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਫਿਰ ਕੇ ਵੇਖੇ ਆਪਣਾ ਕੂਚਾ, ਗਲੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੇ ਵੇਖੇ ਰੁੱਠਾ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਹੇ ਆ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਾ, ਪੂਤ ਸਪੂਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਉਠਾ, ਸੋ ਧਾਰ ਚਮਕ ਚਮਕੌਰ ਜਣਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹਰਿ ਇਕੋ ਤੁੱਠਾ, ਅਤੁੱਟ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰਨਹਾਰਾ ਮੁਖਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਸਾਜਣ ਏਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਬਾਹਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲ, ਘਰ ਲਾਲਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਧਰਮਦੁਆਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਗੜ੍ਹ ਕੰਚਨ ਬੰਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਦੀਆ ਬਾਲ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਦੋਹਰੀ ਧਾਰ ਠੋਕਰ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਬੇ-ਮੁਕਾਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਏ ਪ੍ਰੇਮ, ਡੋਰੀ ਇਕੋ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਚੁੱਕੇ ਆਪਣਾ ਨੇਮ, ਨਿਆਮਤ ਮੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਿਆ ਉਪਰ ਹੇਮ, ਕੁੰਟ ਕੁੰਟ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਜਾਏ ਸਾਚਾ ਦੇਣ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਸਾਚਾ ਆਵੇ ਲੈਣ, ਮੰਗੇ ਮੰਗ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚੀ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਜੋਗ ਜੁਗਤੀ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਰਾਘਵ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮਸਤ ਮਤਵਾਲਾ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ, ਮਨ ਮਤੀ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਬਣ ਰਖਵਾਲਾ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਾਹ ਕੰਗਾਲਾ ਵੰਡਣ ਵੰਡ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਗਾਵੇ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਧੁਰ ਦੀ ਮੰਗ, ਮਨਸਾ ਮਾਣਸ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ ।

ਸਾਚੇ ਘਰ ਸੁਖ ਗੁਰਦੇਵ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ, ਪਰਦਾ ਦੂਈ ਉਠਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵ, ਹਰਿ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਖੋਲੇ ਖੋਲ ਅਲੱਖ ਅਭੇਵ, ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰਬ ਜਨਮ, ਜਾਨਬ ਆਪਣੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਬਖਸ਼ੇ ਕਰਮ, ਕੁਕਰਮ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੇਤ ਸਾਚੇ ਧਰਮ, ਰਣ ਖੇਤ ਭੂਮ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇੰਦਾ । ਧਾਰ ਨਾਲ ਲਾਏ ਧਾਰ ਟੱਕਰ, ਟੁਕੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਖਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਤੋੜਨਹਾਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪੱਥਰ, ਪਾਹਨ ਗੋਬਿੰਦ ਪਰੇ ਹਟਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਹੰਢਾਵਣਹਾਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸੱਥਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਤਰਕਸ਼, ਤੀਰ ਮੁਖੀ ਅਣਿਯਾਲਾ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਖੋਲ ਨਾ ਐਸ਼ੇ ਇਸ਼ਰਤ, ਆਰਾਮਗਾਹ ਡੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਸੋ ਫੜ ਮੇਲੇ ਜੋ ਗਏ ਵਿਛੜਤ, ਵਛੜਿਆਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗਲ ਲਗਾਏ ਭਰੀਆਂ ਚਿਕੜ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਪ੍ਰਭ ਹੋਏ ਮਿੱਤਰ, ਸਾਚੀ ਯਾਰੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖਣ ਸਿਖਰ, ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕੱਟਿਆ ਗੋਬਿੰਦ ਫੱਟਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਰ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੁਟਿਆ ਗੋਬਿੰਦ ਰੱਖਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਤੁੱਠਿਆ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁੱਛਿਆ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੁਕਿਆ ਗੋਬਿੰਦ ਰੁੱਸਿਆ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਲਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁੱਛਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰੱਥਿਆ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਸਚ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪੇਖੇ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰੇਖੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਭੇਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ਖੇਟੇ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਖੇਵਟ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਪੇਟੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਅੱਗੇ ਗੋਬਿੰਦ ਬੇਟੇ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਖੁੱਤ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਲੇਟੇ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤਰ ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਜਣਾਏ ਗੋਬਿੰਦ ਚੇਤੇ, ਚੇਤਨ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਖੋਲ ਗੋਬਿੰਦ ਖੇਡੇ, ਵਡ ਖਲਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੇਜਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਟੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਪਿਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਬੇਟੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਤ ਸਪੁਤ ਉਠਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲਹਿਣੇ ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਰੇਸ਼ੇ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਗੁਰੂ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰਦੇਵ, ਸੁਆਮੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਜਿਹਵ, ਗੋਬਿੰਦ ਰਸਨਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਵਸਤ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਵ, ਗੋਬਿੰਦ ਫਲ ਗੋਬਿੰਦ ਝੋਲੀ

ਪਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਭੇਵ, ਗੋਬਿੰਦ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤ ਵਸੇ ਧਾਮ ਸਦਾ ਨਿਹਕੇਵ, ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਹਚਲ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਇਆ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਪੜਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਹਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਬੈਠਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ, ਅਲਖ ਅਲਖ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਰੰਗ ਮਹੱਲ ਦਏ ਵਖਾਇਆ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਨਾਦ ਵਜਾਇਆ, ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਆਪ ਸਨਵਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰ ਕਢਾਇਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਆਪਣੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁੱਤ ਜਿਸ ਦੀ ਸੋਹੇ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਰੁੱਤ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਕਹੇ ਸੁਹੇਲੜੀਏ, ਉਠ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵਿਚਾਰ । ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਕਹੇ ਉਠ ਇਕੇਲੜੀਏ, ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਖੋਲ੍ਹ ਇਕ ਕਿਵਾੜ । ਭਿੰਨੀ ਰੈਨੜੀਏ ਉਠ ਨਾਰ ਅਲਬੇਲੜੀਏ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਗੋਬਿੰਦ ਜਨਮੇ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਰਮ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਬ੍ਰਹਮ ਗੋਬਿੰਦ ਬ੍ਰਹਮੇ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਓਟ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਨੇ, ਸਰਨਗਤ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਅੱਖਰ ਗੋਬਿੰਦ ਪੜ੍ਹਨੇ, ਦੂਜਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਵੜਨੇ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਮਹੱਲ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਚੜ੍ਹਨੇ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ । ਦੁਲਾਰੇ ਵਾਰ ਕਰੇ ਸਚ ਸ਼ੁਕਰ, ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰੇ ਔਣ ਉਤਰ, ਦਰ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਮਾਤਾ ਚੁੱਕੇ ਕੁੱਛੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਰ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਦੇਵੇ ਮਿੱਠਾ ਟੁੱਕੜ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਗਵਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਕਲਜੁਗ ਬੁੱਚੜ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਰੇਖ ਗੋਬਿੰਦ ਭੇਖ, ਭਵਿਸ਼ ਗੋਬਿੰਦ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਨੇਤ ਗੋਬਿੰਦ ਖੇਤ, ਰਣ ਭੂਮੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਸ ਗੋਬਿੰਦ ਖੇਡ, ਗੋਬਿੰਦ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਰੇਸ਼, ਗੋਬਿੰਦ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਵੇ ਗੋਬਿੰਦ ਭੇਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਹਰਿ ਰਘੁਰਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ, ਜਗਤ ਵਾਰਤਾ ਕੋਇ ਨਾ ਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਣ ਲਿਖਾਰਾ, ਕਾਤਬ ਕਲਮ ਕਾਨੀ ਗਏ ਚਲਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕਦੇ ਗਏ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਸਾਚੇ ਟਿੱਲੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੌਂਦੇ ਰਹੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰਾ, ਛਹਿਬਰ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਉਪਾਇਆ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ, ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਨੱਯਾ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ, ਸੱਯਾ ਸਾਹਿਬ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਛੁਟੇ ਸੰਸਾਰਾ,

ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਾੜਾ, ਵੇਸਵਾ ਨਾਚ ਨਾ ਕੋਇ ਨਚਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਵਖਾਏ ਵਿਭਚਾਰਾ, ਵਿਭਚਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਾ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਦ ਵਡਿਆਈ ਸਾਚੇ ਬਾਲ, ਬਾਲ ਸਖਾਈ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਵਜਾਏ ਇਕੋ ਤਾਲ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਦੇ ਉਛਾਲ, ਘਰ ਸਰੋਵਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਿਖਾਲ, ਛੋਟੇ ਵੱਡਿਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਚ ਸੇਵਾ ਜੋ ਜਨ ਰਹੇ ਘਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਘਾਲੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਘਰ ਉਪਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲ, ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਉਘੜੇ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੂੜ ਵਿਛੋੜਾ ਚੁੱਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਅਤੀਤ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਸਰਜੀਤ, ਜੀਤ ਸਰ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਵਿਚੋ ਉਪਜੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਸੋ ਅਸਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਨ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਬਣ ਕੇ ਹਰਿਜੂ ਮੀਤ, ਮਤਲਬ ਸਭ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਭਿਖਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗੇ ਭੀਖ, ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਆਪੇ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਚਲ ਆਏ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਨਾਜ਼ਕ ਕੋਮਲ ਸੋਹਲ ਮਿਜ਼ਾਜ, ਸੁਹਬਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੇਵਣ ਆਇਆ ਅੰਤ ਖਰਾਜ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਮੁਹਤਾਜ, ਸੋ ਮੁਤਲਾ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਸਚ ਨਵਾਬ, ਬੇਨਕਾਬ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੀਸ ਹੱਥ ਸੱਯਦਾ ਦੇਵੇ ਕਰਨ ਆਦਾਬ, ਆਦਤ ਪਿਛਲੀ ਆਪ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਮਾਜ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਜ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

★ t ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਆਖਣ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਾਥ ਅਨਾਥਾ ਬਣਿਆ ਸਾਥਨ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸਨ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਸਮਝਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਨ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਪਾਵੇ ਰਾਸਨ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਨ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ

ਦਾ ਤੋੜੇ ਫਾਸਨ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸਜਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਲਾਗਣ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਦੇ ਬੁਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਵਰੋਲੇ ਮਾਖਣ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸੇ ਸਭ ਨੂੰ ਭਾਖਣ, ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖਣ ਨੈਣ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਾਚਾ ਸੈਣ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਚੁਕਾਏ ਦੇਣ ਲੈਣ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਬਹਿਣ, ਦਰਗਹਿ ਸਚ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਅੱਖ ਐਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਬੋਲ, ਸਚ ਜੈਕਾਰ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵਸਿਆ ਕੋਲ, ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾ ਸਚ ਵਜਾਏ ਢੋਲ, ਮਰਦੰਗਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਰਬਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਸਚ ਕਵਾੜਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਅਨਰਾਗੀ ਅਨਡਿਠ ਅਨਡਿਠੜੇ ਧਾਮ ਪਏ ਬੋਲ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਵਸਤ ਸਦ ਮੇਰੇ ਕੋਲ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਗੋਸਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਟੋਲ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਮਾਤ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਦੱਸਣ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਮਿਲ ਹੱਸਣ, ਜਗਤ ਯਾਰੀ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ ਉਠ ਉਠ ਨੱਠਣ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰਹੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਖੇਲ ਕਰੇ ਖਾਮੋਸ਼, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਸੋ ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਭੋਗਣ ਰਿਹਾ ਭੋਗ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਝੱਲ ਨਾ ਸਕੇ ਵਿਜੋਗ, ਵਿਚਲੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਹੋਵੇ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਸੋ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਛੁਪਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਗਾ ਕੇ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਭਗਵਨ ਕੋਟ, ਕੰਚਨ ਗੜ੍ਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਦ ਪਰਗਟਾਏ ਬਿਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਉਠਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਬੁੱਢੇ ਬਾਲੇ ਵੇਖ ਜਵਾਨ, ਜੋਬਨ ਰੱਤਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸਚ ਸਚ ਬਣਾਏ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ, ਸਾਚੀ ਸੱਯਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਵਿਚਾਰ, ਹਰਿ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗਫ਼ਲਤ ਦੇ ਦਿਨ ਰਹਿ ਗਏ ਚਾਰ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੁਫ਼ਲਸ ਜੀਵ ਨਾ ਹੋਏ ਖਵਾਰ, ਸਭ ਦੀ ਖਵਾਰੀ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਉਲਫ਼ਤ ਜਾਣੇ ਆਪੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,

ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਦਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜੂ ਵਖਾਏ ਹਰਿ ਕੀ ਧਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਿਨ ਸੱਦਿਆਂ ਆਵੇ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਘਰ ਸਾਜਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਤਰਭੁਜ ਭੇਵ ਨਿਆਰ, ਪਰਦਾ ਗੋਝ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਚਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਸੰਗ ਸਦਾ ਸਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਸੋਚ, ਇਕੱਠੇ ਇਕੋ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖੇ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਲਏ ਘੋਖ, ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਣੇ ਮੌਜ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਕਰਾਏ, ਕਰਨਹਾਰ ਕਰਤਾਰਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੰਧਾਏ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਅਪਾਰਾ । ਨਾਮ ਗੁਫਤਾਰ ਆਪ ਸੁਣਾਏ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ । ਹਕੀਕਤ ਮਜਲਸ ਏਕਾ ਲਾਏ, ਹੱਕ ਵੇਖੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ । ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਇਕ ਖੁਦਾਏ, ਖੁਦੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰਾ । ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ ਲੇਖ ਅਵੱਲਾ, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜਲ ਬਲਾ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਏਕਾ ਘੱਲਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਏ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਤਸਵੀਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਅਖੀਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਤੋੜ ਜੰਜੀਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਤਹਿਰੀਰ, ਸੋ ਤਹਿਰੀਰ ਤਾਅਰੀਫ਼ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਰਾਹ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਹਾਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਤੋੜ ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ, ਸਾਖਿਆਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ ਪਕੜੇ ਹੱਥ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੇਵੇ ਵੱਥ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਜਾਏ ਵਸ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਇਕ ਇਕੱਠ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਰੱਖਿਆ ਧੀਰਜ ਹਠ, ਸਚ ਸੁਚਮ ਲੱਭੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸਚ ਸੁਣੈਣਾ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਚਾ ਮਾਣ ਰਖੋਣਾ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੋਣਾ, ਉਤਰ ਕਦੇ

ਨਾ ਜਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖੋਣਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਏਕਾ ਬਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਸਰਬ ਚੁਕੋਣਾ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਹਰਿ ਜੂ ਸੰਗਤ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਰਗਾਹੀ ਅਗੰਮੀ ਪੰਡਤ, ਵਿਦਿਆ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਖੰਡਤ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਆਪ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਏ ਕਦੇ ਨਾ ਮੰਗਤ, ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਪਿਆਰਾ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਉਭਾਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸਰਿਆ ਘਰ ਬਾਰ, ਜਗ ਦਿਸੇ ਵਸਤ ਪਰਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਪਿਛੇ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ । ਸੋ ਭਗਵਨ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਤਾਰ, ਭਾਗ ਆਪਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੀਆ ਇਕ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤ ਸਮਾ ਬੁਝ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਅੰਧਿਆਰ, ਚਾਂਦਨਾ ਚੰਦ ਦਏ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵੇਖੋ ਆ, ਆਦਮ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਹੱਵਾ ਹਵਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗਿਆ ਹੰਢਾ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਰਾਹ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਲਏ ਉਠਾ, ਗੁਰ ਮੰਤ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਬੁਝ ਦਏ ਬੁਝਾ, ਜਗਤ ਬਸੰਤਰ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੂਝ ਦੇਵੇ ਪਾ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਮੂਰਖ ਮੂੜੇ ਧੰਦੇ ਲਾ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਨਿਰਾਲਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸੁਖਾਲਾ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੁਟੇ ਜੰਜਾਲਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬਣੇ ਸਾਚਾ ਜਾਪ, ਜਪ ਜਾਪ ਦਏ ਉਪਜਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਕਲੇਵਰ ਧੋਵੇ ਪਾਪ, ਮੈਲ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵਸਿਆ ਸਾਥ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਆਸ, ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਬੁਝੇ ਪਿਆਸ, ਪੁਰਬ ਲੇਖਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਰੇਖਾ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸੇਵਕ

ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣੇ ਮਦਦਗਾਰ, ਮੁੱਦਤ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਉਦਮ ਕਰੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਉਧੋ ਸੇਵਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਘਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਉਧਰੇ ਪਾਰ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਗੁਰ ਕਾ ਰੰਗ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਸੇਵਾ ਹੋਏ ਨਾ ਭੰਗ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਜੋ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਮਿਲੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਭੁੱਲ ਜਾਏ ਗੌਣਾ ਛੰਦ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰਕੇ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਖਾਲਸਾ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੱਖ ਕੇ ਗਏ ਆਸ, ਸੋ ਅਸਲ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਘਟ ਘਟ ਵੇਖੇ ਸਰਬ ਸਵਾਸ, ਪਵਣ ਪਵਣਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਸਵਾਂਗੀ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੇਵੇ ਸ਼ਾਬਾਸ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਠਾਕਰ ਮੇਲੇ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ ਕਰੇ ਜਗ ਨਿਤ, ਨਵਿਤ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਰ ਕਰ ਹਿਤ, ਸਾਚੀ ਜੋੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਕਰਮ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਦਾਨ, ਗੁਰ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ ।

★ ੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਰਿ ਜੂ ਸਗਲਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੇਵ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਅਗਲਾ, ਰਸਨਾ ਕਹਿ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹੋਇਆ ਪਗਲਾ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਹੋਇਆ ਕੰਗਲਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਭੋਦੇ ਜੰਗਲਾਂ, ਕਾਇਆ ਜੂਹ ਖੋਜ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਨਾਦ ਨਾ ਸੁਣਿਆ ਕੋਈ ਮੰਗਲਾ, ਢੋਲਕ ਛੈਣੇ ਸਰਬ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹੱਲ ਨਾ ਸੋਹਿਆ ਬੰਗਲਾ, ਜਗਤ ਗੜ੍ਹ ਵਡ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚੁਕਾਵਣਹਾਰਾ ਬਦਲਾ, ਬਦਲੀ ਤਬਦੀਲੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਪਾਗਲਪਨ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਥਾਈ ਹੋਈ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲਾਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਹਿਣ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਘਰ ਦਰਸਨ ਦੀਦਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਰਵਣ ਥੱਕੇ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੰਨ, ਕਾਨੀ

ਤੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਥੱਕੇ ਵੇਖ ਵੇਖ ਚੰਨ, ਘਰ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਖਿਲਾਈਆ । ਪਾਗਲ ਹੋ ਕੇ ਹੋਇਆ ਬਵਰਾ, ਬਾਹਰ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਗਹਿਰ ਗਵਰਾ, ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਵਰ ਕੀ ਅਵਰਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸਵਰਾ, ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੜੀ ਦੱਬੀ ਮੜੀ ਕਬਰਾ, ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਾਰਜ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਵਰਾ, ਸਬਰ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਈਆ । ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਵਜੋਂ ਦੇ ਫਿਰਦੇ ਤਬਲਾ, ਤਨ ਰਬਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਵੇਖੇ ਖੇਲ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਲ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਘਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਚੜ੍ਹਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਤੇਲ, ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਰਿਹਾ ਦੌੜ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੀਠਾ ਵੇਖੇ ਕੌੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਅੰਧ ਘੋਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੂਕ ਕੂਕ ਮਚਾਵਣ ਸੋਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਫੜਾ ਕੇ ਡੋਰ, ਜਗਤ ਗੁਡੀਆ ਰਹੇ ਉਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਰਿਹਾ ਨੱਠ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਵੇਖੇ ਤੁਟਾ ਹਠ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਫਿਰ ਫਿਰ ਵੇਖੇ ਤੀਰਥ ਤਟ ਅਠਸਠ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਕਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਮਨ ਮਤ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਲੱਗੀ ਅੱਗ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਜਗਤ ਮਾਰਗ ਰਹੇ ਦੱਸ, ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਸਮੇਲਨ ਕਰ ਇਕੱਠ, ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਸਿਮਰਨ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਤਪ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਲੱਭ, ਬਾਹਰ ਖੋਜੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਬੈਠਾ ਸਜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਅਨਾਦ ਨਾਦੀ ਵਜਾਏ ਨਦ, ਅਨਹਦ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਕਰਾਏ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਗਾਏ ਰਾਗ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕੇ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਨਿਜ ਆਤਮ ਕਰੇ ਰਮਾਈਆ । ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਗੰਢ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਘਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਲੰਘ, ਉਚ ਅਟੱਲੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ

ਜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਭੰਗ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਪਾਵੇ ਰੋਲਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਭਾਰ ਹੋਲਾ, ਸਿਰ ਗਠੜੀ ਪਾਪ ਉਠਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਮੌਲਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਉਂ ਕੇ ਤੱਕੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਕਰਕੇ ਗਿਆ ਕੋਲਾ, ਇਕਰਾਰ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਿਹਕਲੰਕ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਉਪਰ ਧੌਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕ ਸੁਣਾਏ ਬੋਲਾ, ਲੋਅ ਪੂਰੀ ਆਕਾਸ਼ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਦੋ ਜਹਾਨ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਸਚ ਦੁਆਰ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਮਖਲੂਕ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣੇ ਤੋਲਾ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਡੋਲਾ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਸਾਜਣ ਸਾਚੇ ਵਿਚ ਬਹਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ ਏਕਾ ਏਕ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਤਾਕ ਬੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਨੀਤੀਵਾਨ ਜੋ ਘੋਲੀ ਘੋਲਾ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਿਆ ਕਲਾ ਸੋਲਾ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਅਨਮੋਲਾ, ਅਨਗਿਣਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚੁਕਾਏ ਪੜਦਾ ਓਹਲਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਰਿਹਾ ਕੂਕ, ਕੁਲਾ ਖੰਡ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਮੇਰੀ ਚੁਕੀ ਚੂਕ, ਚਕਨਾਚੂਰ ਮੇਰੀ ਲੋਕਾਈਆ । ਅੰਦਰੋ ਬੋਥੇ ਹੋਏ ਵਾਂਗ ਭੂਕ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਾਹਰੋ ਦਿਸੇ ਪੰਜ ਤਤ ਭੂਤ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਬੈਠਾ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਕੂਟ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਾਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਝੂਠ, ਜੂਠ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਲਗਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਣਾਂ ਪੇਟਾ ਦਿਸੇ ਸੂਤ, ਸੂਤਰਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਉਪਜੇ ਪੂਤ, ਜਿਸ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਆਏ ਨੇੜੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋ ਰੋ ਕਰੇ ਝੇੜੇ, ਉਚੀ ਕੂਕੇ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਸਾਧਾਂ ਡੇਰੇ, ਸੰਤ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਝੂਠੇ ਖੇੜੇ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਅੰਤ ਡੁੱਬਣ ਵਾਲੇ ਬੇੜੇ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਏ ਘੇਰੇ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਫਸੀਲ ਕੰਧ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਪਏ ਝਗੜੇ ਝੇੜੇ, ਝੰਜਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਭਾਈਆਂ ਨਾਲੋ ਭਾਈ ਬਖੇੜੇ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਦੇ ਪਾਏ ਝੇੜੇ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਯੁਗ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੇਹਦਾ ਰਿਹਾ ਕਰਕੇ ਜੇਰੇ, ਜ਼ੇਰ ਜ਼ਬਰ ਜਾਬਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਹੋ ਕੇ ਫਿਰੇ ਹਲਕਾ, ਹਾਲਤ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕਲ ਕਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕੀ ਖੇਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਹੀਂ ਵਿਸਾਹ ਘੜੀ ਪਲ ਕਾ, ਪਲਕ ਪਲਕ ਅੰਦਰ ਪਾਲਕ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਰਿਹਾ ਘੱਲਦਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਵਲ ਛਲ ਦਾ, ਅਛਲ ਛਲਧਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਸੇ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਕਦੇ ਨਾ ਹਲ ਦਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਜਲ ਥਲ ਦਾ, ਮਹੀਅਲ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਆਪੇ ਰਲਦਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਅਗੰਮ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਦਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਕੂਕ, ਇਕੋ ਨਾਅਰਾ ਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਰਹੀ ਫੂਕ, ਪੰਜ ਤਤ ਅਗਨੀ ਲਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਸਾਚਾ ਭੂਪ, ਜੋ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਵੇਖ ਕੇ ਆਇਆ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਉਠ ਪਾਗਲ ਖੋਲ੍ਹ ਸੁਰਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਤੁਰਤ, ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਵੇਖ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਅਕਲ ਕਲ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਦ ਅਗੰਮ ਤੁਰਤ, ਤੁਰਯਾ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਾਚੀ ਸੂਰਤ, ਸਾਲਸ ਸਾਬਤ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰਤ, ਖਾਹਸ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕੂੜੇ ਕੂੜਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜਤ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਹੋ ਨਾ ਬਣ ਮੂਰਖ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ, ਚੁੱਕੇ ਪੀੜ ਪਰਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਪੈਂਡਾ ਮਾਤ ਮੁੱਕੇ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਉਠੇ, ਉਠ ਆਪਣਾ ਬਲ ਰਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛੇ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੁੱਤੇ, ਕਵਣ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤੇ, ਚੇਤਨ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਅਗੰਮੀ ਗੁੱਠੇ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸੇ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮਿਲਾਏ ਜੋ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਰੁੱਠੇ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭੁੱਖੇ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੇ, ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਕਬ ਪੈਂਡਾ ਮੁੱਕੇ, ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਇਕੋ ਉਠੇ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰਾ ਫੜ ਕੇ ਕੁੱਠੇ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬੁੱਕੇ, ਭਬਕ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨਿਉਂ ਕਦੇ ਨਾ ਉਕੇ, ਤੀਰ ਅਣਿਯਾਲਾ

ਇਕ ਚਲਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਟਿੱਲੇ ਉਚੇ, ਪਰਬਤ ਫੋਲੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋ ਬਾਹਰੇ ਬਣ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸੁੱਚੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਮੈਲ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਸੂਰਬੀਰ ਹੋ ਕੇ ਜੋਧਾ ਪੁੱਛੇ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਨੇੜੇ ਢੁਕੇ, ਬਣਿਆ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬੂਟੇ ਕਦੇ ਨਾ ਸੁੱਕੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚ ਹਰੇ ਕਰਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖੇ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪੇ ਝੁਕੇ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਬਖਸ਼ੇ ਸਚ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵੜਨ ਅੰਦਰ, ਅੰਤਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੁਹੇਣ ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੀ ਕੰਦਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਨਾ ਦੋੜੇ ਬੰਦਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪਾਗਲ ਉਠ ਰੱਖ ਆਸ, ਆਸਾਵੰਦ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਅੰਤ ਬੁਝਾਏ ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੁੱਖ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਾਲ ਰਲਾਏ ਤੇਰੇ ਸਾਥ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਰ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਿਆ ਆਖ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਿਹਕਲੰਕ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਭਾਖਿਆ ਭਾਖ, ਭਵਿਖਤ ਲਿਖਤ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਸਚ ਰਸੂਲ ਪਾਕ, ਪੁਨੀਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਬੇ ਹਯਾਤ, ਹਯਾਤੀ ਸਭ ਦੀ ਆਪ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਕਾਇਨਾਤ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਗੰਮ ਲੁਗਾਤ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਪੱਟੀ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾ ਪਾਏ ਵਫ਼ਾਤ, ਮਕਬਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਤਬ ਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਡ ਨਵਾਬ, ਨੌਬਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਰਬਾਬ, ਅਹਿਬਾਬ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਮਿਜ਼ਾਜ, ਬਣ ਸੰਗੀ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਬਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੦ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਹੋ ਹੋ ਖੁਸ਼, ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਰਹੀ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਰੁਖ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰਾਂ ਭਗਤਾਂ ਮੁਖ, ਦੁੱਖੜਾ ਦਰਦ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਲਵਾਂ ਚੁੱਕ, ਅੰਗਨ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਵੈਰਾਗਣ ਹੋ ਕੇ ਲਵਾਂ ਪੁੱਛ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟਾਂ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੋਗ ਗਵਾਈਆ । ਡੂੰਘੇ ਮੰਦਰ ਵੜਾਂ ਲੁਕ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਸੁਖਣਾ ਰਹੀ ਸੁਖ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠੀ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਸੁੱਤ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਨੈਣ ਸਿੰਗਾਰ, ਨੈਨਣ ਨੈਣ ਰਹੀ ਮਟਕਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚੀ ਧਾਰ, ਕੱਜਲ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਪਲਕ ਪਲਕ ਲਏ ਉਘਾੜ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਲਏ ਉਘਾੜ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਯਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਨੇਮ ਕਰੇ ਏਕਾ ਧਾਰ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਨਾਮ ਬੋਲੇ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਵਖਾਏ ਇਕ ਮਨਾਰ, ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਇਕ ਉਜਿਆਰ, ਤੇਲ ਵੱਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪਤੀ ਮਿਲੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਬਲਹਾਰ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਇਕ ਨਿਭਾਈਆ । ਰਤੀ ਰਤੀ ਦੇਵਾਂ ਵਾਰ, ਰਤੀ ਰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੱਠੀ ਨੱਠੀ ਆਵਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਲੱਭੇ ਯਾਰ, ਜੋ ਯਾਰੜਾ ਸੱਥਰ ਰਿਹਾ ਹੰਡਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਗੇ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਲਵਾਂ ਭਾਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਲਵਾਂ ਉਠਾਲ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਆਪਣੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਦਰਸਨ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਗੁੰਦੇ ਸੀਸ, ਮੀਢੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਸੀਸ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਨ ਹਦੀਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਬੀਸ ਇਕੀਸ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਚੁਕ ਨਕਾਬ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਚ ਆਦਾਬ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲਾ ਇਕ ਮਹਿਰਾਬ, ਮਹਿਬੂਬ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਦਾਦ, ਦੌਲਤ ਇਕੋ ਘਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਧਾਮ ਸੁਹਾਏ ਏਕ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਏ ਏਕ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਦੱਸੇ ਹਾਲ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਬਾਲ, ਘਰ ਸਚ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਖੇਲ ਕਮਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਉਪਜਾਵਾਂ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਵਾਂ ਧੁਰ ਦਲਾਲ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਵਾਂ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਚ ਵਖਾਵਾਂ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਵਜਾਵਾਂ ਤਾਲ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ

ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਜਣ ਭਾਲ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਚਲਾਂ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਕਰੇ ਹਾਸਾ, ਹਸਤ ਕੀਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧਾਰੇ ਭੇਖ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਾ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵੇਖਣ ਆਏ ਜਗਤ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਹੁਸਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਭਰਵਾਸਾ, ਸਰਨ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਸਾਥਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਆਪ ਹੋਏ ਨਾਥ ਅਨਾਥਾ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੀਨਨ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਗੋਦੀ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਛੱਡ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬਦਲਾਂ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੀ ਰੀਤ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵਸਾਂ ਚੀਤ, ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਮਿਲੇ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂ ਸਾਹਿਬ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਸੀਸ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਹਦੀਸ, ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਚਰਨ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਪਾਏ ਹੋਲਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਵੇਖੋ ਮੌਲਾ, ਹਰ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੌਲਾ, ਕੀਤਾ ਇਕਰਾਰ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭਾਰ ਕਰੇ ਹੌਲਾ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੀ ਗਠੜੀ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਉਠਾਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਬਾਹੂ ਬਲ ਫਰਕੇ ਡੌਲਾ, ਤਨ ਅੰਤਰ ਆਤਮਾ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਘੋਲ ਘੋਲਾ, ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚੁੱਕੇ ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਬੋਲਾ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਤਰਾਜ਼ੂ ਤੇਲੇ ਤੋਲਾ, ਕੰਡਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਸਾਚਾ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਉਤਰੇ ਪਾਰ ਭਾਲਾ ਭੋਲਾ, ਜੋ ਚਲ ਆਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਫਿਰਾਂ ਇਕ ਇਕੇਲੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨੱਸਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਕੂਕ ਸੁਣਾਵਾਂ ਭਗਤ ਪਿਆਰਾ ਮੇਲੀ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਬੇਲੀ, ਗਲਵਕੜੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂ ਧਾਮ ਨਵੇਲੀ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਬਣ ਮਲੰਗ, ਘਰ ਘਰ ਨਾਚ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਮੇਰਾ ਦੇਣਾ ਸੰਗ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੋਣੀ ਇਕ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਬਣ ਵੈਰਾਗਣ ਹੋ ਸੁਹਾਗਣ ਵਜਾਵਾਂ ਰਬਾਬ ਤੰਦ, ਸਾਰੰਗ ਸਾਰੰਗੜਾ ਸਾਰ ਕੋਏ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ

ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗਾਵਾਂ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਝੋਲੀ ਅੱਡ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਪਿੱਛਾ ਦੇ ਨਾ ਛੱਡ, ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਤੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ਅੱਡ, ਮੰਗਣੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਾਈਆ। ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਤਜ ਆ ਕੇ ਵੇਖੀ ਤੇਰੀ ਹੱਦ, ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਆਪਣੇ ਸੱਦ, ਮੈਂ ਆਵਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ। ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰਾ ਹੱਜ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਦਰਸਨ ਕਰਾਂ ਰੱਜ ਰੱਜ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਛੇ ਸਭ ਨੂੰ ਲਾ ਦੇਵਾਂ ਪਜ, ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲੱਭ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਫਿਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਦਰ ਨਿਮਾਣੀ, ਖੁਲੜੇ ਕੇਸ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਹਾਣੀ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਾਂ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਮੁਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਸੋਹੰ ਪੜ੍ਹਾਂ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਮਾਹੀਆ। ਆ ਵੇਖ ਮੇਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਾਨੀ ਤੀਰ ਲਗਾਈਆ। ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਖੋਲ੍ਹ ਪੜਦਾ, ਮੁਖ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਵਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਉਧਾਰੇ ਕਲਜੁਗ ਸੜਦਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਮਿਟਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਏ ਸਾਚੇ ਸਰ ਦਾ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਨੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਰੱਖੇ ਆਸ, ਇਕੋ ਆਸ ਤਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤ ਨਾ ਬੁਝੇ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਲੱਭੇ ਸਾਬ, ਇਕ ਇਕੱਲੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਪਤਣ ਘਾਟ, ਤਟ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ ਮੁਕਾ ਨਾ ਸਕੇ ਵਾਟ, ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣੀ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਕੁਲੱਖਣੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਘਰ ਮੇਰੇ ਔਣ ਲੈ ਬਰਾਤ, ਦੂਲਾ ਇਕੋ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਰਵਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ਲੈ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਲੁਕੀ ਛਿਪੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਤ, ਜਾਹਰਾ ਰੂਪ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ। ਗੁੱਸਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪ੍ਰਭ ਨੇਤਰ ਵੇਖ ਦਰ ਘਰ ਵਰਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਚ ਸੱਚੀ ਜਮਾਤ, ਪੱਟੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਸੱਚਾ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ਼ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਦਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਪਾਏ ਵੇਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸਖੀ ਸਚ ਚੜ੍ਹੇ ਤੇਲ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ ਵਡਿਆਈਆ। ਦਇਆ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਲਏ ਮੇਲ, ਵਿਛੜੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਅਚਰਜ ਕਰੇ ਅਗੰਮੀ ਖੇਲ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਵੇਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਦੇ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਜੁੜੇ ਨਾਤਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਗਮੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਸਾਥਾ, ਸਰਗੁਣ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ। ਦੇ ਜਹਾਨ ਚਲਾਏ ਰਾਬਾ, ਰਬਵਾਹੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪੂਜਾ ਪਾਠਾ, ਮੰਤਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਖੁਲਾਸਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਨਿਰਾਸਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਕਾ, ਸਖਿਆਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕਾ, ਪੜ੍ਹਦਾ ਦੂਈ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਰੇ ਬਾਤਾਂ, ਬਾਤਨ ਭੇਵ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲਾ ਏਕਾ ਘਾਟਾ, ਘਾਟ ਪੱਤਣ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟਾ, ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ। ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਗਾਬਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਤੇਰਾ ਸੋਹੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥਾ, ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਹੋਏ ਮਿਲਾਪ, ਜਨ ਭਗਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੁਰਖ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਬੇਅੰਤ ਜਣਾਏ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸੋਹੰ ਸਚ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਆਸਾ ਪੁੰਨੀ, ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ। ਓਢਣ ਮਿਲਿਆ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁੰਨੀ, ਢਾਕਣ-ਕੂ-ਪਤ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ। ਗਾਵੇ ਗੀਤ ਵਡ ਗੁਣ ਗੁਣੀ, ਗੋਬਿੰਦ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ। ਸਚ ਪੁਕਾਰ ਮੇਰੀ ਸੁਣੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋਏ ਸਹਾਇਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲੇ ਆਪਣੀ ਧੁਨੀ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਚੁਣੀ, ਚੁਣ ਚੁਣ ਏਕਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ। ਘਰ ਸਾਚੇ ਜੋੜੀ ਗਈ ਜੁੜ, ਜੋਬਨ ਇਕੋ ਨੂਰ ਵਖਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਈ ਲੋੜ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰਾ ਢੋਵਣਹਾਰਾ ਢੋਰ, ਪਾਨਹਾਂ ਗੰਢ ਵਕਤ ਲੰਘਾਈਆ। ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਗਿਆ ਬੋਹੜ, ਬਾਵਰ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇਵੇ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਤੋਰ, ਲਹਿਣਾ ਦੋਹਾਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਅੰਧ ਘੋਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚੰਦ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਏਕਾ ਬਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਏਕ ਬਨੰਤਰ, ਧਾਮ ਸੁਹੰਜਣਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਮਿਲ ਮਿਲ ਗਾਇਆ ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ, ਮੰਤਰ ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਹਰ ਘਟ ਬਿਧ ਜਾਣੇ ਅੰਤਰ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸਤਿਜੁਗ ਬਣਾਏ ਬਣਤਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣਾ ਬਣ ਕੇ ਮਾਲਣ, ਪ੍ਰੇਮ ਫੂਲਣ ਹਾਰ ਤਨ ਪਹਿਨਾਈਆ। ਜਾ ਕੇ ਫੜਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾਮਨ, ਪੱਲ੍ਹ

ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੰਢਾਈਆ । ਮੇਟਣੀ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਸ਼ਾਮਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਚੰਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦਰਸ ਕਰਨਾ ਆਮ੍ਹਣੇ ਸਾਮ੍ਹਣ, ਸਨਮੁਖ ਦੀਦਾਰਾ ਪਾਈਆ । ਵਿਚੋਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣੇ ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਗ ਦਾਤਾ ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ ।

★ ੧੧ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਵਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਸ਼ਾਹੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗਾਂ ਪਨਾਹ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਪਵਾਂ ਸਰਨਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਦ ਮਨਾਂ ਤੇਰੀ ਰਜ਼ਾ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਰਹਿਮਤ ਕਰ ਸਚ ਖੁਦਾ, ਖੁਦੀ ਤਕੱਬਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਹੋਈ ਫ਼ਿਦਾ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਦਿਤਾ ਕਟਾ, ਅੰਗ ਅੰਗ ਨਾਲੇ ਜੁਦਾ ਕਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾ, ਤਿੱਖੀ ਕਰਦ ਛੁਰੀ ਚਲਾਈਆ । ਪੁਰਜ਼ਾ ਪੁਰਜ਼ਾ ਅੰਗ ਕਟਾ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ । ਪਤ ਡਾਲੀ ਸ਼ਾਖ ਦਿਤੀ ਤਜ਼ਾ, ਤਜ਼ ਆਪਣਾ ਆਪ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗਾਂ ਰਾਹ, ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਡ ਨਿਗਹਬਾਨ ਮਿਹਰਵਾਂ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਲਵਾਂ ਕਮਾ, ਕਮਲੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਪ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਿਫ਼ਤੀ ਢੋਲਾ ਲਵਾਂ ਗਾ, ਗਾ ਗਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਲਵਾਂ ਜੁੜਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੋ ਜਹਾਂ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਧਾਰ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸੁਣ ਕੇ ਹਾਲ ਜਗਤ ਸ਼ਾਹੀ, ਕਲਮ ਉਠੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਮਾਹੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਲ ਕੇ ਦੇਵਾਂ ਆਪ ਵਧਾਈ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਮੇਰੇ ਸਚ ਗੋਸਾਈਂ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਆਈ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਕਲਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਸੁਣਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਮੇਰੇ ਬਲਮ, ਵਡ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਵੇਖ ਮੇਰੇ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਧਰਮ, ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਭਰਮ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੰਨਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਆਵੇ ਤੈਥੋਂ ਸ਼ਰਮ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਦ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਹਰਮ, ਮਹੱਲ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਦਾਸੀ, ਦਾਸਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ

ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸਚ ਧਾਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸੀ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕਲਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੰਗਣ ਆਈ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਨਾ ਹੋਏ ਜੁਦਾਈ, ਨਾਤਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈ, ਸਰਗੁਣ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬਣ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਨਾਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਮੇਰਾ ਮੂਲ ਬੂਟਾ ਕਾਹੀ, ਤੇਰੀ ਜੜ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਜ਼ਾਵਾਂ ਵਧਾਈ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਨਵਾਈ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਵਾਂ ਤੇਰੀ ਗਵਾਹੀ, ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਮ ਤੇਰੀ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਆਪਣੀ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀ ਕਰੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਤੇਰੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖਾਲੀ ਪਿੰਜਰ ਦਿਸੇ ਸਾਸ, ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇਵਾਂ ਆਖ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਜੁੜੇ ਨਾ ਨਾਤ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਸੁਣ ਕੇ ਹਾਲ ਲਾਗੇ ਉਠੀ ਮਿੱਟੀ ਦਵਾਤ, ਮਾਟੀ ਕਾਚੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਾਤ, ਬੰਧਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਤ, ਹਰਿ ਬਾਤਨ ਭੇਵ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਮ ਉਠ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਹਰਿ ਕਾਲਮ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੀ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਸਫ਼ਾਤ, ਸਫ਼ਾ ਹਸਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਜਗਤ ਦਵਾਤ, ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਪੁੱਛਣਹਾਰਾ ਵਾਤ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਸਚ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸਰਗੁਣ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਵਖਾਏ ਖਾਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਸ਼ਬਦੀ ਤੂਰ, ਹਰਿ ਤੁਰਤ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੇ ਸੁੱਤ ਜੋਧਾ ਸੂਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾਂ ਬਣ ਭਰਪੂਰ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਠਾਈਆ । ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਜਿਸ ਭਰਿਆ ਪੂਰ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਬੇੜਾ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ । ਕਲਮ ਨਾ ਹੋਣਾ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵੇਖ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਵਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਨੇੜੇ ਦੂਰ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਕਹੇ ਸੁਣ ਕਲਮ ਕਾਨੀ, ਕਾਇਨਾਤ ਹਰਿ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨੀ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਦਵਾਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਘਰ ਭੰਡਾਰਾ ਇਕ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਅਗੰਮ ਨੂਰਾਨੀ, ਧੁਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕੋਇ ਨਾ ਗਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਭਾਇੰਦਾ । ਕਲਮ

ਕਹੇ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾਂ ਮਹਾਨੀ, ਸ਼ਾਹੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦਵਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਦਰ ਪਰਵਾਨੀ, ਪਰਵਾਨਾ ਸਭ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਮ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਮੈਂ ਦੇਵਾਂ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਬਿਆਨ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਨ, ਹਰਫ਼ ਹਰਫ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਦਵਾਤ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਖੇਲ ਨਿਰਾਲੀ, ਜਗਤ ਸ਼ਾਹੀ ਰਹੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣੇ ਪਾਲੀ, ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਮ ਵਿਚਾਰੀ ਰਹੇ ਬੇਹਾਲੀ, ਹਾਲ ਬੇਹਾਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਦਏ ਲਗਾਈਆ । ਸੁਣ ਕਲਮ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੀ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦਵਾਤ ਤੇਰੀ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਦੇਵੇ ਉਘਾੜ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਉਲਟਾ ਰੁਖ ਦੇਵੇ ਵਾੜ, ਕਲਮ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਖੇਲ ਹੋਏ ਅਪਾਰ, ਸ਼ਾਹੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਖਿਚ ਕੇ ਲਿਆਏ ਬਾਹਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਫਤ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ, ਸੇਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖਣਾ ਵੇਦ ਚਾਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਧੁਰ ਜੈਕਾਰ, ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਦਵਾਤ ਦਵੈਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਮ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਜਣ ਕੰਤ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਆ । ਦਵਾਤ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾਂ ਅਗਣਤ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਮੰਗਣ ਮੰਗਤ, ਬੈਠੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤਿੰਨੇ ਬੋਲਣ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਿਫਤੀ ਲੇਖਾ ਲਿਖੀਏ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਗਾਈਏ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੀਏ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਵਖੋਣਾ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਰਹੇ ਗਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਐਣਾ,

ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਇਕ ਲਿਖੋਣਾ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਖੁਲੋਣਾ, ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਮੰਗੀਏ ਟੇਕ, ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਦਾ ਅਗੰਮੀ ਲੇਖ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਜਗਤ ਜੀਵ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਤੇਰੇ ਦੇਸ, ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਖੇੜੇ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਟੁੱਟ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰੇ ਭੇਖ ਦਾ ਲਿਖਦੇ ਰਹੀਏ ਲੇਖ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਮਨਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਵੇਖ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਸੁਣੈਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲੋਂਦਾ ਏ । ਕਲਮ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਾਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲੋਂਦਾ ਏ । ਦਵਾਤ ਕਿਲਾ ਕੋਟ ਬਣੋਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਇਕੋ ਪਿਆਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਬਰਸੋਂਦਾ ਏ । ਤਿੰਨਾਂ ਮੇਲਾ ਇਕੋ ਧਾਰ, ਰੰਗ ਸਾਚਾ ਇਕ ਰੰਗੋਂਦਾ ਏ । ਸੇਵਾ ਲਾ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਹੱਥ ਨਾਲ ਹੱਥ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਲੇਖ ਲਿਖੋਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡੋਂਦਾ ਏ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਿਫਤੀ ਢੋਲਾ ਸਾਰੇ ਗਾਵੇਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਲੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਜਣਾਏਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੇ ਚੁਣ, ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਦਵਾਏਗਾ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਸਚ ਗੁਣ, ਅਵਗੁਣ ਕੂੜੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਛਾਣ ਪੁਣ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਵਟਾਏਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ, ਲੇਖਾ ਤਿੰਨਾਂ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਰਿਖ ਮੁਨ, ਮੁਨੀ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ ਇਕ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਤਾ ਆਪ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਖੇਲ ਖਲਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਆਪ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰਾ ਸੇਵਾ ਲਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਦਾਸ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੇਗਾ । ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣ ਕੇ ਖੇਲ ਰਚਾਵੇਗਾ । ਕਲਮ ਤੇਰੀ ਕਾਤਬ ਬਣ ਕੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਾਹੀ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਤੋਂ ਲਾਹ ਛਾਹੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਵਾਂ ਰੰਗ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਦਵਾਤ ਤੇਰੀ ਕਾਚੀ ਮਾਟੀ ਕੂੜਾ ਭਾਂਡਾ ਭੰਨ ਕੇ ਕਰ ਤਬਾਹੀ, ਸਾਚਾ ਬਰਤਨ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਵੇਖਣ ਆਵੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਵੇਗਾ ।

ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਰਦਾ ਆਪ ਬਣਾਏਗਾ । ਘਰ ਘਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਡਰਦਾ ਡਰਦਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੇਵ ਕਮਾਏਗਾ । ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦਵਾਤ ਤੇਰੇ ਬਿਆਨ ਤੇ ਜੋ ਰਿਹਾ ਅੜਦਾ, ਤਿਸ ਅੰਤਮ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਬਿਨ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਉਂ ਆਪੇ ਫੜਦਾ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਚਲਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਉਚੀ ਮੰਜ਼ਲ ਆਪੇ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਬੁਜ਼ਦਿਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪੇ ਖੜਦਾ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤਿੰਨਾਂ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਏਗਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਰਾਹ ਵਖਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਖਸ਼ੇ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਰਤੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਲੇਖ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਨਾ, ਜੋੜੀ ਜਗਦੀਸ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮੁੜਨਾ, ਸਚ ਭੰਡਾਰਾ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੰਦ ਕਰੇ ਫੁਰਨਾ, ਫੁਰੇ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਸਚ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਝੂਠੇ ਵਹਿਣ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰੁੜ੍ਹਨਾ, ਡੁਬਦੇ ਪਾਥਰ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਲੱਗੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦਵਾਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਤਿੰਨਾਂ ਮੇਲਾ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਏਕਾ ਘਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਾਥ, ਸਦਾ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰੱਖੇ ਆਸ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦਇਆਵਾਨ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਦਰ ਆਇਆਂ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਸਾਸ ਗਰਾਸ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਉਠ ਸਵਾਣੀ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਪਹਿਲੇ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖਣ ਖਾਹਸ਼, ਦੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗੀ । ਦਾਸੀ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗੀ । ਰਾਖੀ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਾਂਗੀ । ਸਾਖੀ ਬਣ ਕੇ ਜਗਤ ਸੁਣਾਵਾਂਗੀ । ਬਾਣੀ ਬਣ ਕੇ ਹੁਕਮ ਪੁਚਾਵਾਂਗੀ । ਨਾਤੀ ਬਣ ਕੇ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗੀ । ਸਾਖੀ ਬਣ ਕੇ ਤੋੜ ਨਿਭਾਵਾਂਗੀ । ਆਖੀ ਮੰਨ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਂਗੀ । ਹਾਸੀ ਕਰ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਹਸਾਵਾਂਗੀ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗੀ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖ ਲਿਖਾਵਾਂਗੀ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗੀ । ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਚਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗੀ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ, ਕਰੋਧ ਕਾਮ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗੀ । ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਆਰਾਮ, ਹਰਫ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗੀ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਗੁਲਾਮ, ਘਰ ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਵਾਂਗੀ । ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗੀ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲਿਖ ਕੇ ਇਕੋ ਗਿਆਨ, ਚੈਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗੀ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਹੋਈ ਪਰਵਾਨ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗੀ । ਸਾਚਾ ਝੁਲਦਾ ਰਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗੀ । ਲੋਕਮਾਤ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਮਹਿਮਾਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਫਤੀ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗੀ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੁੜ ਕੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਣ, ਕਰ ਕਰ ਸੇਵਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਅਗਲਾ ਧਾਮ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਵਾਂਗੀ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਮੈਂ ਬਣੀ ਰਹੀ ਨਾਦਾਨ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗੀ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀਤਾ ਪਰਵਾਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰਵਾਨਾ ਲਿਖ ਕੇ ਹੱਥ ਫੜਾਵਾਂਗੀ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੁਗ ਵਿਛੜਿਆਂ ਕਾਗਜ਼ ਉਤੇ ਫੜ ਮਿਲਾਵਾਂਗੀ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗੀ । ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਸੱਚੇ ਜਨ ਔਣਗੇ । ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪੌਣਗੇ । ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਧਿਆਣਗੇ । ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖੋਣਗੇ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸਾਚੀ ਸੌਣਗੇ । ਉਠਦੇ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗੋਣਗੇ । ਜਗਤ ਵਿਚੋਲਾ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣੋਣਗੇ । ਕੂੜੇ ਨੇਤਰ ਮਾਤ ਸਰਮੋਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪੌਣਗੇ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਭਾ ਪੌਣਗੇ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣੋਣਗੇ । ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲੇਖ ਬਣੋਣਗੇ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਵਡਿਔਣਗੇ । ਕਾਗਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੋਣਗੇ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝੋਣਗੇ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਸੰਗ ਰਖੋਣਗੇ । ਸਾਚਾ ਗਾਨਾ ਹੱਥ ਬਠੋਣਗੇ । ਸਗਨ ਇਕੋ ਵਾਰ ਮਨੋਣਗੇ । ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜੋਣਗੇ । ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਕੰਤ ਹੰਡੋਣਗੇ । ਕੂੜੀ ਸੇਜਾ ਕਦੀ ਨਾ ਸੌਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹੋਣਗੇ । ਘਰ ਸਾਚਾ ਸਚ ਸੁਹਾਵਣਗੇ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਮਨਾਵਣਗੇ । ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕ ਬਣਾਵਣਗੇ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਵਣਗੇ । ਸਚ ਧਿਆਨ ਇਕ ਲਗਾਵਣਗੇ । ਬਣ ਬਲਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਵਣਗੇ । ਫੜ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਗਤ ਝੁਲਾਵਣਗੇ । ਹੋ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਵਜਾਵਣਗੇ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਉਤੇ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਭਗਤ ਆਪਣਾ ਇਹਸਾਨ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਾਵਣਗੇ । ਤੇਰਾ ਬਣੋਣ ਆਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਵਖਾਵਣਗੇ । ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਬਣ ਅਵਾਣ, ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਮਿਟਾਵਣਗੇ । ਇਕੋ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਵਣਗੇ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਓਸੇ ਘਰ ਵਸ ਕੇ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਣਗੇ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਭੇਟ ਕਰ ਹੱਸ ਹੱਸ ਕੇ, ਹਸਤੀ ਸਰਬ ਗਵਾਵਣਗੇ । ਤੇਰੀ ਛਤਰ ਛਾਇਆ ਹੇਠ ਵਸ ਕੇ, ਛੱਤਰੂ ਕੂੜੇ ਜਗਤ ਮਿਟਾਵਣਗੇ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਫਸ ਕੇ, ਪੱਲੂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਗੰਢਾਵਣਗੇ । ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰਾ ਲੇਖ ਜਾਏ ਲਿਖ ਕੇ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਲਗਾਵਣਗੇ । ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪੁਰੇ ਆਏ ਸਿਖ ਕੇ, ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਸੁਣਾਵਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਵਣਗੇ ।

★ ੧੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਦਇਆ ਕੀਤੀ ★
ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ ।

ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਤਾ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਰਾਜ ਭੂਪ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਨੇਹਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਉਤਰੇ ਪਾਰ, ਚੌਥੀ ਕੁੰਟ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਭੁੱਖਿਆਂ ਭੁੱਖ ਨਾ ਉਤਰੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਦੁਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੰਤ ਭਤਾਰ, ਸੁੰਝੀ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਕਟਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਲ, ਤ੍ਰੈ ਤ੍ਰੈ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਜੋ ਦੀਸੇ ਸੋ ਹੋਇਆ ਕੰਗਾਲ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਕਰਦੇ ਗਏ ਸਵਾਲ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਏਕਾ ਬਖਸ਼ ਅਗੰਮੀ ਦਾਨ, ਦਿਤਿਆਂ ਤੋਟ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਬਣ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਨਾਦਾਨ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਗਏ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰੋ ਪਿਆਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਵੇਖਿਆ ਖੇਲ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲੇਖਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਅੰਤਰ ਮੰਤਰ ਗਏ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਆਸ ਨਰ ਹਰਿ ਕੰਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਗਏ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰਤਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲਾਏ ਜੜ੍ਹ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਵਖਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਪਜਾਏ ਨਨ੍ਹੇ ਬਾਲ, ਬਾਲਕ ਆਪਣੀ ਕਾਰੇ ਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਜਗਤ ਸਿਖਾਲ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾਲ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਘਾਲਦਾ ਰਿਹਾ ਘਾਲ, ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਉਠਾਈਆ । ਸੰਗ ਮੰਗਦਾ ਰਿਹਾ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੇਖ ਸੰਸਾਰ, ਵਡ ਸੰਸਾਰੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਕਰ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਤਾ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ, ਸਾਚੀ ਯਾਰੀ ਇਕ

ਵਖਾਈਆ । ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਕਰਦੇ ਗਏ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਹੋਕਾ ਹੂ ਹੂ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਤੇਰੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਭੰਡਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬਿਰ ਦਰਬਾਰਾ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਨੇਹਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਭੰਡਾਰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਸਚ ਲਗਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਆਧਾਰ, ਦਰ ਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਖਾਧਿਆਂ ਘਰ ਉਪਜੇ ਹੰਕਾਰ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜੈਕਾਰ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਬੰਕ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਟ ਦੁਆਰ, ਮੰਤ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਏ ਲੰਘ, ਵਾਰਤਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਲਿਖਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਗਏ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਆਤਮ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪਾ ਠੰਡ, ਤਪਸ਼ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰਵਟ ਬਦਲ ਮੋੜ ਕੰਡ, ਸਨਮੁਖ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਬੰਦ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਹਰਿ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੇ ਵਰ, ਵਡ ਵੱਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇ ਭਰ, ਭਰਪੂਰ ਰਹੇ ਸਰਬ ਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਭੰਡਾਰ ਦੇ ਭਗਵਾਨ, ਦਰ ਇਕੋ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਮਿਲੇ ਪਕਵਾਨ, ਪੱਕੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਕਾਈਆ । ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਸਰਬ ਮਿਟ ਜਾਣ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਘਰ ਮਿਲੇ ਮਕਾਨ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਨ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਰਲ ਕੇ ਢੋਲਾ ਤੇਰਾ ਗਾਣ, ਮਿਲ ਕੇ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਬਣ ਭਿਖਾਰੀ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਸੁਜਾਨ, ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਬਾਢੀ ਬਣ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਕੁਲ ਤਾਰ ਇਕ ਤਰਖਾਣ, ਤਿਖੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋ ਪੰਚ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪੰਚਮ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾ ਸੁਆਮੀ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰਭੂ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਬਾਣੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੇ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਗਾ ਗਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਕਲ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸੂਰਬੀਰ

ਸੁਲਤਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲਿਆਏ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਰਨ ਕਵਲ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਨਹਾਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਮੇਰਾ ਭੰਡਾਰ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਬਿਨ ਮਸਤਕ ਲੇਖ, ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਬਿਨ ਅੱਖਰ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਅਵਲੜਾ ਭੇਖ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਦੋਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਕੇ ਦੱਸੇ ਭੇਤ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਪੇਖ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲਾਏ ਮੇਖ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਉਠ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਹਰਿ ਠੋਕਰ ਨਾਲ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਅਨਮੁਲੜੀ ਦਾਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਪਹਿਚਾਨ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਭ ਦਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰੇ ਆਣ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਧਾਰਾ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਤਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਪੱਕੇ ਦਰ ਪਕਵਾਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਦੱਸੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਾਠ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਆਸ, ਧੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਵਸੇ ਖਾਸ, ਸੋ ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਹੋਵੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਸਾਬ, ਸੰਗੀ ਇਕੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਗਏ ਭਾਖ, ਭਾਖਿਆ ਸਭ ਦੀ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਕਰ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਹਰਿ ਜੂ ਸਾਚੀ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰੇ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਲੱਭੇ ਜਾਤ, ਤੇਰਾ ਵਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੀਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਧਰਤੀ

ਵੰਡੇ ਆਈ ਵੰਡ ਕਿਰਸਾਣ, ਕਿਸਾਨ ਜੱਟ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਘਾੜਤ ਘੜੇ ਬਣ ਤਰਖਾਣ, ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੀਜਾ ਚਮਿਆਰ ਰਲਿਆ ਆਣ, ਸੀਸ ਭਾਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਸਚ ਸਲੋਕਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੱਟ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਚਮਿਆਰ, ਜੋੜੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਬਣਾਈਆ । ਤੀਜਾ ਉਠਿਆ ਵਡ ਤਰਖਾਣ, ਹੱਥ ਕੁਹਾੜਾ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਖੋਲੀਏ ਇਕ ਦੁਕਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਮਾਤ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਚਮਿਆਰ ਕਰੇ ਮੈਂ ਨੀਹਾਂ ਪੁਟੂੰ ਆਣ, ਤਿਖੀ ਕਲਮ ਮੁਖ ਚਲਾਈਆ । ਜੱਟ ਕਰੇ ਮੈਂ ਭੂਮੀ ਦੇਵਾਂ ਦਾਨ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਤਰਖਾਣ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬਣਾਵਾਂ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਝਰੋਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਅੰਤਰ ਬਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਦਸ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੜ ਰੱਖੀ ਆਣ, ਵੀਹ ਸੌ ਯਾਰਾਂ ਇਕ ਇਕ ਨਾਲ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਬਾਰਾਂ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸਾਚੀ ਦਾਤ ਦਿਤੀ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੰਗਰ ਚਲੇ ਜਹਾਨ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਨੀ ਹਾੜ ਦਿਵਸ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਤੇਰਾਂ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਗਿਆਨ, ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਚੌਦਾਂ ਇਕੀ ਇਕੀ ਸੁਣੌਦਾ ਰਿਹਾ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਪੰਦਰਾਂ ਤੀਰਥ ਤੱਟਾਂ ਵੇਹਦਾ ਆਇਆ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ ਦਿਤਾ ਆਪ ਬਿਆਨ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ । ਮਸਤੂਆਣਾ ਮਸਤ ਮੁਕਾਮ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ ਮਸਤਕ ਧਾਰ, ਮਸਤੂਆਣੇ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਨੜ੍ਹਿਨਵੇ ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਕਰੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬੇਖ਼ਬਰ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਦਰ ਔਣ ਦੁਆਰ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਵਸਤ ਮੰਗਣ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਸਰਬ ਵਖਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਸੱਤਰਾਂ ਸਾਚੀ ਧਾਰ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਅਠਾਰਾਂ ਅਚਰਜ ਖੇਲ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਸਾਚੇ ਮੇਲ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਚਾੜ੍ਹ ਤੇਲ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਅਠ ਦਸ ਖੇਲ ਜਗਤ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਵਕਤ, ਵਾਰ ਥਿਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਕੱਢ ਭਗਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਬੁੰਦ ਰਕਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਵੇਲਾ ਸੁਹਾਏ ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ

ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਇਕੋ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਛੱਤੀ ਛੱਤੀ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਵਖਾਈਆ ।
 ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਹੇਸ਼ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ ।
 ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਇਕ ਨੌਂ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਉਨੀ ਸ਼ਾਹ
 ਸੁਲਤਾਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠ ਨਿਗਹਬਾਨ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ
 ਪੁਛੇ ਆਣ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੰਮਤ ਉਨੀ
 ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਾਏ ਦਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸੀਂ
 ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਬੈਠੇ ਡਰ, ਬਿਨ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਲੰਘਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ
 ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਸੁਣਾਇਆ, ਇਕ ਨੌਂ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇਆ, ਦਰ ਮੰਦਰ
 ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਇਆ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੀਸ ਤਾਜ ਜਗਦੀਸ਼ ਟਿਕਾਇਆ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
 ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨੰਗੀ ਖੜਗ ਹੱਥ ਚਮਕਾਇਆ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇਆ, ਜਿਸ
 ਮਾਰਗ ਚਲਦਿਆਂ ਭੁੱਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ ।
 ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹਿਆ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ, ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਤੇਰਾ
 ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਬੋਲ ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲਾਈਆ । ਗਲ ਪੱਲੂ ਮੁਖ ਘਾਹ ਰਖਾਇਆ, ਮਾਣ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਪ੍ਰਭ ਚਾਰ ਯੁਗ ਗਏ ਸਮਝਾਇਆ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਇਕ ਦੁਆਰ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਬੈਠੇ ਵੰਡ
 ਵੰਡਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਨਾਇਆ, ਸਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਏਕਾ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਾਇਆ,
 ਗਠੜੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਰਹੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਬਲ ਜ਼ੋਰ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਇਆ, ਬਲਹੀਣ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਅੰਤ ਅਖੀਰ ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਆਇਆ,
 ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਯਕੀਨ ਨਾ ਕਿਸੇ ਧਰਾਇਆ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤਲਕੀਨ ਕਰਾਇਆ, ਤਾਕਤ
 ਆਪਣੀ ਮਾਤ ਅਜ਼ਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦੀਨ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਨਾਇਆ, ਤੇਰਾ ਮਜ਼੍ਹਬ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਫਰਕ ਰਖਾਇਆ,
 ਫਿਰਕਾ ਫਿਰਕਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਿਸਚਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬੰਧਾਇਆ, ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ ਕੂੜ ਖੁਦਾਇਆ,
 ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਫਿਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇਆ, ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਡੇਰੇ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਆਏ ਲੰਘ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।
 ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਵੇਖੇ ਚਾਰ ਪਾਵੇ ਦਾ ਡਿਠਾ ਪਲੰਘ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਬਖਸ਼ੰਦ,

ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਦੀ ਸਦੀਵੀ ਰਹੀ ਲੰਘ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਕੱਟ ਭੁੱਖ ਨੰਗ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਹਰਸ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਲਾ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਤੱਕਦੇ ਆਸ, ਇਕ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਟੇ ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਭੁਖਿਆਂ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਸਾਥ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਸੀਸ ਰੱਖੇ ਹਾਥ, ਦੋਵੇਂ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥ, ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਦਾਸ, ਭੰਡਾਰੀ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਦੋਏ ਜੋੜ ਰਹੇ ਆਖ, ਇਕੋ ਸੋਹਲਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਆਵੇ ਦਰ ਦੁਆਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਇਸ਼ਾਰੇ ਮਾਰਨ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਵੇਖ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਏਕਾ ਬਾਈਆ । ਵਸਤ ਇਕੋ ਦੇ ਵਖਾਲ, ਦੂਜੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਬਾਟੇ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ ਪਿਆਲ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਬਸ, ਬਸਤਾ ਸਰਬ ਦਾ ਅੰਤਮ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਦੋਵੇਂ ਖਾਲੀ ਵਖਾਓ ਹੱਥ, ਹੱਥ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਰਲ ਮਿਲ ਗਾਓ ਸਾਰੇ ਜਸ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾਵੰਦ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਵਿਚ ਬਹਾਈਆ । ਅਗਲੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਪਰੋਹਣੇ ਆਵਣ ਚਾਰ, ਸੋ ਸਵਾਣੀ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਆਂ ਖਵਾਲ, ਭੇਟਾ ਕੀ ਕੁਛ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਹ ਭਾਵੇਂ ਕੰਗਾਲ, ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭੰਡਾਰ ਅਤੁਟ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਘਰ ਭਗਤ ਪਰੋਹਣੇ, ਕਲਜੁਗ ਆਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸੋਚੇ ਕਿਥੇ ਬਹੋਣੇ, ਧਾਮ ਅਵਲੜਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲੋਣੇ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਢੋਲੇ ਗੋਣੇ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਛਣ ਵਿਛੋਣੇ, ਲੇਫ਼ ਤਲਾਈ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਰੋਹਣੇ ਆਵਣ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਫ਼ਿਕਰ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਮੇਲੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਣੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਬਿਨਾ ਰਹਿਣ ਵੇਹਲੇ, ਜਗਤ ਕੰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਘਰ ਆਏ ਪਰੋਹਣੇ ਵੇਖ ਭਗਵਾਨ, ਅੰਤਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਧੰਨਭਾਗ ਘਰ ਵਸਿਆ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਐਤਰਾ ਬਾਪ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਇੰਦਾ ।

ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਧਰਮ ਨਾ ਝੁੱਲੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਏ ਪਰੋਹਣੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ, ਘਰ ਵੱਜੀ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਲੱਭਣ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਮੀਤ ਰਹਿਣ ਮਗਨ, ਸੋ ਵਸਤ ਦਿਆਂ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਦੱਸੇ ਸਚ, ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਪੁੱਛ ਪੁਛਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਗਏ ਰਚ, ਮੇਰਾ ਅੰਤਰ ਗੁਰਮੁਖ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਸੀ ਕੋਲੋਂ ਬਚ, ਸੰਬਲ ਨਗਰੀ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ । ਮਿਲ ਕੇ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਟਾਵੇ ਹੱਥ, ਇਕ ਤੁਹਾਡੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਮਾਰਗ ਦੇਵਾਂ ਦੱਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਉਚ ਨੀਚ ਕਰੋ ਇਕੱਠ, ਰਾਓ ਰੰਕ ਬਣੇ ਭੈਣਾਂ ਭਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਗਥ, ਰਾਗ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਮੰਦਰ ਰਿਹਾ ਢੱਠ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਨੀਹ ਧਰਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੁਹਾਡਾ ਰਹਿਣਾ ਜਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀਤਾ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਅੰਦਰ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਲੱਗੇ ਇਕੋ ਲੰਗਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਵਰਤਾਈਆ । ਪਸ਼ੂ ਪਰੇਤ ਪੰਖੀ ਖਾਵਣ ਡੰਗਰ, ਦੇਵਤ ਦੇਵਤ ਦੇਵ ਨਾਲ ਤਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਲੇਖਾ ਅਬਾਹ, ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰਾ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਸਹਾਰਾ ਰਿਹਾ ਬਣਾ, ਜੀਵ ਜੰਤਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਕਿਨਾਰਾ ਰਿਹਾ ਆ, ਕੰਢਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੋ ਜਹਾਂ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਪਕੜ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪਕਵਾਨ ਲਏ ਪਕਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਿਹਾਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਵਿਹਾਰ ਕਰੇ ਬਿਵਹਾਰੀ, ਬਿਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਕਰ ਪਿਆਰੀ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਬਣ ਬਲਕਾਰੀ, ਬਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਤੇਸੀ ਕਾਂਡੀ ਤਗਾਰੀ, ਸੀਸ ਪੈਰ ਧੜ ਹੱਥ ਜੋ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋਂ ਦਾਹੀਆ । ਦਰ ਆਈ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਭ ਸਗਲੀ ਤਾਰੀ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੰਗਰ ਨਹੀਂ ਦੁਖੀਆਂ ਭੁਖਿਆਂ ਕਟੇ ਬੀਮਾਰੀ, ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਆਪ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਸਹਾਰੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਲਹਿੰਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਖੇਲ ਨਿਆਰੀ, ਭੱਠੀ ਅਗਨੀ ਲੋਹ ਤਪਾਈਆ । ਚੜ੍ਹਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਧਰਮ ਅਟਾਰੀ, ਸਿੰਘ ਮਨਜੀਤਾ ਅੱਧਵਿਚਕਾਰੇ ਬੈਠਾ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਇਹ ਲਿਖਤ ਜਣਾਈ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਵੀਹ ਸੌ ਦਸ ਬਿਕਰਮੀ ਆਪਣਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ । ਸੌ ਸੌ ਕਰਮ ਕਦਮ ਕਾਦਰ ਬਣੇ ਅਟਾਰੀ, ਕੁਦਰਤ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਵਿਚ ਵਸੇ ਸ਼ਾਹੋਂ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਲਾਏ ਯਾਰੀ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ

ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਬਣਿਆ ਭੰਡਾਰੀ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਅਤੁਲ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

★ ੧੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਖੇਲ ਅਕੱਥੇ, ਕਬਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਇਕੱਠੇ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਚਰਨੀ ਢੱਠੇ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਪਤੇ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਲੇਖ ਲਿਖੇ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਬਣਾਏ ਹਿੱਸੇ, ਰਾਉ ਰੰਕ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵਿਰਲੇ ਦਿਸੇ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਸਿਖੇ, ਸਾਖਿਆਤ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਦਸ ਕੇ ਆਏ ਮਿਥਿਆ ਮਿਥੇ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਸਯਦਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਝੁਕਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰਾ ਹੱਕ ਮੁਕਾਮ, ਹਕੀਕਤ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਨਜ਼ਾਮ, ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਸ਼ਰਾ ਸ਼ਰੀਅਤ ਹੋਈ ਗੁਲਾਮ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਭੁਲਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਹੋਇਆ ਹਰਾਮ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਰਨ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚਾ ਦੱਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਹੋਏ ਲੜਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਮਕਾਨ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਫੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨਾ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਰੇ ਅੰਤ ਤਿਹਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਲੋਚਣ ਦਰਸ ਹੋਏ ਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਵੈਰਾਨ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਦਰ ਤੇਰੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ, ਇਕੋ ਨਾਅਰਾ ਲਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਓਟ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਹਦੇ ਆਏ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਗੁਫਤਾਰ, ਗੁਫਤ ਸੁਨੀਦ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪੁਕਾਰ, ਨਾਅਰਾ ਹੱਕ ਹੱਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੰਤਰ ਬੋਲ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਮੀਤ ਏਕਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬੈਠਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਵੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ, ਘਟ ਘਟ ਵੇਖੇ

ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕੋ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੱਢਣ ਹਾੜਾ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਗਾ ਕੂੜ ਅਖਾੜਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਚਾਰ ਵਰਨ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਪੁਰਖ ਨਾਰਾ, ਵਿਭਚਾਰ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰਾ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਉਜਿਆਰਾ, ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦਿਸੇ ਧੂਆਂਧਾਰਾ, ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਸਾਰੇ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਸੁਣੇ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਬਲਵਾਨ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖੋ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਇਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਧਰੇ ਧਿਆਨ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਭਗਤ ਮਿਲੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਕੂੜ ਸੈਤਾਨ, ਡੋਰੂ ਡੰਕਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਗਾਵਣ ਗਾਣ, ਪੁੰਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਦਿਸੇ ਵੈਰਾਨ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅੱਖ, ਹਰਿ ਆਖਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੋ ਪਰਤੱਖ, ਕਲਜੁਗ ਭਰਮੇ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਨਾਲ ਹੱਥ, ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਮਾਰਗ ਲਾਇਆ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਆਏ ਛੱਡ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਜਗਤ ਹੰਡਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਅੱਡ, ਘਰ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੋ ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ, ਅੱਠ ਦਸ ਹਰਿ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਉਚੀ ਕੂਕੇ ਲਾਓ ਨਾਅਰਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਖੇਲ ਨਿਆਰਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹੋ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਇਕ ਕਿਨਾਰਾ, ਨੱਯਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭੁੱਲਿਆ ਇਕੋ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਜਨ ਖੋਲ੍ਹੋ ਤਾਕ,

ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਲੱਭੇ ਸਾਚਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਏ ਗਾਥ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਰਾਸ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾ ਕੋਇ ਨਚਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਦਾਸ, ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਪ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਾਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਕੋਈ ਨਾ ਪਿਆਏ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਹਯਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਹਯਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਆਦਾਬ, ਸਚ ਦੁਆ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰੂ ਦਸ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਏਕਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਈ ਧਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਨਾ ਕੋਈ ਖੜਗ ਕਟਾਰ, ਤਨ ਗਾਤਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਫਤਿਹ ਡੰਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜੈਕਾਰ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਦਿਸੇ ਹਰੀ ਦੁਆਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਸੁੱਤੀ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਉਠਾਲ, ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਪਏ ਸਵਾਲ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਵਸੇ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ ਅਗੰਮੜਾ ਦੀਪਕ ਲਏ ਬਾਲ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੱਖੋ ਯਾਦ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੁਣੇ ਫਰਿਯਾਦ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਜਾਵੇ ਨਾਦ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਸੁਣਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਦਾਦ, ਪੁਰ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੋਵੇ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪੈਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਨੋ ਕਹਿਣਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਭਾਣਾ ਸਿਰ ਤੇ ਸਹਿਣਾ ਪੈਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਬੁਰਜ ਢਹਿਣਾ, ਉਚਾ ਟਿੱਲਾ ਪਰਬਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ

ਦਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਹਿਰੇ ਬਾਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਗਾਏ ਗਾਣਾ, ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਣ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾ, ਦੇਏ ਦੇਏ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨਾ, ਨਾਮ ਧੁਨ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਵਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੰਨ੍ਹੇ ਗਾਨਾਂ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਖੇਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾ, ਸਰਨਗਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਰਹਿਬਰ ਤੇਰਾ ਰਾਹ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਿਫਤੀ ਢੋਲਾ ਆਏ ਗਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸਾ ਆਏ ਸੁਣਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਨਾਲ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹ, ਕਾਗਦ ਕਰੀ ਜਗਤ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾ, ਤਕਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਠੂਰੀ ਜਲਵਾ ਠੂਰ ਖੁਦਾ, ਸੂਰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਵੇਖੇ ਪੜਦਾ ਲਾਹ, ਬੇਵਫ਼ਾ ਵੇਖੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੋੜਾ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਫੇਰਾ ਪਾ, ਪਰਬਤ ਇਕੋ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਰਖਾ, ਡੰਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾ, ਸੰਬਲ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਏਕਾ ਗੀਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਬਦਲੇ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣ ਕੇ ਮੀਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਈਆ । ਖੇਲ ਕਰੇ ਆਪ ਅਨਡੀਠ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਜਾਏ ਬੀਤ, ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰਿਹਾ ਉਡੀਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਖੀਸ, ਦਰ ਦਰ ਮੰਗਣ ਭਿਖਿਆ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਦੀ ਦੱਸੇ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੀਸ ਇਕੀਸ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਏ ਦਿਲਾਸਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਹਰਿ ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਉਲਟੇ ਪਾਸਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਹੋਏ ਨਾਸਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਾ ਰਹੇ ਸ਼ਾਖਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਹਰਿ ਵਰਤੋਣਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕੂੜ ਕੂੜਿਆਰਾ ਮੇਟ ਮਿਟੋਣਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲੋਣਾ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਗੋਦ ਸੁਹੋਣਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ

ਰਖਾਇੰਦਾ । ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣੈਣਾ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ ਆਪ ਮਿਲੈਣਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗੈਣਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸਲੋਕ ਸਣੈਣਾ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੋ ਜਹਾਨ ਏਕਾ ਨਾਦ ਵਜੋਣਾ, ਨੌਬਤ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਏਕਾ ਘਰ ਬਹੋਣਾ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਮੁਹੰਮਦ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪੌਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਅਨਮੁਲ ਨਾਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੱਢ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਗੁਰਮਤ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਣੇ ਦਾਸ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਚ ਨਚਾਵੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਅਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਕਰਵਟ ਆਪਣੀ ਆਪ ਬਦਲਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਰਚਾਏਗਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾਦ ਵਜਾਏਗਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਖਣ ਆਏਗਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਘਰ ਘਰ ਫੇਰੀ ਪਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਪੜਦਾ ਉਠਾਏਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕਰਮ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਆਪ ਜਣਾਏਗਾ । ਆਤਮ ਜੋਤ ਸਾਚਾ ਵਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਏਗਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਸੱਜਣ ਚੜ੍ਹਨ, ਘਰ ਡੰਡਾ ਇਕੋ ਲਾਏਗਾ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਜਾ ਕੇ ਵੜਨ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਮੂਲ ਨਾ ਸੜਨ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਏਗਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਜੋ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚ ਸਮਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਇਕੋ ਆਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪਾਏ ਭਿਖ, ਅੱਠਾਂ ਤੱਤਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਿਤ, ਡੰਕਾ ਫਤਹਿ ਇਕ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬਣ ਕੇ ਪਿਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਜੂ ਕੰਤ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਆਪ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਮਹਿੰਮਾ ਅਗਣਤ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਮਣੀਆ ਮੰਤ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਰੰਗ ਬਸੰਤ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਨਿਸ਼ਅੰਖਰ ਅੰਖਰ ਰੂਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਕਰ ਖੰਡਤ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਇਕ ਚਮਕਾਵੇਗਾ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਮੰਨੇ ਮਿਨਤ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹਰਿ ਮੰਨੇ ਮਿਨਤ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਉਠੇ ਵੇਖੋ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਬਣੀ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸਾਚਾ ਪੋਲ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸਿੰਮਤ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ, ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਪੈਂਡਾ ਮੁੱਕੇ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਕਟਾਈਆ । ਸਦਾ ਵੇਖੀਏ ਤੇਰੀ ਰੁੱਤੇ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਇਕ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਗੋਦੀ ਤੇਰੀ ਰਹੀਏ ਸੁੱਤੇ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਛੇ, ਹੁਕਮ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਲੇ ਸਚ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਇਕ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੈਣ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਦਰ ਦੁਆਰ ਕਹਿਣ, ਸੋ ਪੂਰੀ ਕਰ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਆਪ ਚੁਕਾਏ ਲਹਿਣ ਦੇਣ, ਦੇਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਵੰਡ ਵੰਡੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਨਹਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰ, ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਰੋਵੇ ਨੇਤਰ ਧਾਰ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਹਾਹਾਕਾਰ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਹੋਣ ਖਵਾਰ, ਸਾਚਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਗਈ ਹਾਰ, ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਲਾ । ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਸਾਚਾ ਪੰਧ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ । ਨਿਰਗੁਣ ਅਵਤਾਰੀ ਹੋਏ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫੋਲੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਲੱਭੇ ਸੰਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਖੇਲ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਸ਼ਬਦ ਪੁਰ ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਐਣ ਵਾਲਾ ਸੁਣੋ ਜਮਾਨਾ, ਜਮਾਨਤ ਸਭ ਦੀ ਜ਼ਬਤ ਕਰਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਦਾ ਰਿਹਾ ਪਰਵਾਨਾ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨਾ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨਾ, ਬਲਧਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਸਚ ਮਕਾਨਾ, ਆਸਣ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਦੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਭਵਿਖਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਏ ਵੈਰਾਨਾ, ਘਰ ਘਰ ਵੈਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਾਤੀ ਮਾਰੇ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ ।

ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ, ਦੂਆ ਸਿਫਰਾ ਜ਼ੀਰੇ ਆਪਣਾ ਅੰਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਵਿਖਤ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭਵਿਖਤ ਲੇਖਾ ਆਇਆ ਨੇੜੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵਸਦੇ ਉਜੜਨੇ ਖੇੜੇ, ਕਲਜੁਗ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦੇ ਚੁੱਕਣੇ ਝੇੜੇ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਵੇਹੜੇ, ਮਨਮੁਖ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਭਗਤ ਥੋੜੇ ਥੋੜੇ ਬਥੇਰੇ, ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਬਾਕੀ ਢਹਿੰਦੇ ਵੇਖੇ ਡੇਰੇ, ਬੀਸ ਇਕੀਸਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਕਰਕੇ ਜੇਰੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਾਰੇ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਸੁਣੇ ਲਾ ਕੰਨ, ਇਕ ਧਿਆਨ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕਣਾ ਛੱਪਰੀ ਛੰਨ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਘੜਿਆ ਸੋ ਰਿਹਾ ਭੰਨ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹੇ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਲੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ਧਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੁਣੇ ਭਵਿਖਤ ਜਗਤ ਜੀਵ, ਜੁਗ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੀਵ, ਬਾਕੀ ਸੰਗ ਕਿਛ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਖੇਲ ਖੇਲਿਆ ਕੁੰਟ ਹੇਮ, ਸੋ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਮੱਠ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਵੜ ਕੇ ਚੁਕਦੇ ਨੇਮ, ਅੰਤ ਅੰਤ ਜਾਣ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਸੁਣੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਸ਼ੋਹ ਦਰਯਾ ਆਪ ਰੁੜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਬਚੇ ਸਾਚੀ ਬਿੰਦ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਚੁੱਕੇ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਕਰਦੇ ਨਿੰਦ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਜਾਈਆ । ਬੀਸ ਇਕੀਸਾ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਸਭ ਦੀ ਭੰਨੇ ਕਿੰਗ, ਕਿੰਗਰੇ ਕਿੰਗਰੇ ਮਰਦੰਗ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਵਿਖਤ ਭਾਵੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਭਵਿਖਤ ਭਾਵੀ ਹੋਵੇ ਬਲਵਾਨ, ਭਾਣਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਧੇ ਸੂਰਬੀਰ ਵੇਖੇ ਜਵਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰੀ ਤੇੜੇ ਆਣ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਕੀ ਵਰਤੇ ਭਗਵਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਸਰਬ ਦਸਾਈਆ । ਬੀਸ ਇਕੀਸ ਇਕੀਸ ਅੰਤ ਸਰਬ ਪਛਤਾਣ, ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭਵਿਖਤ ਭਾਖਿਆ ਗੋਬਿੰਦ ਆਖਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰਸ਼ਨ ਜੋ ਜਨ ਲੋੜੇ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਘਰ ਸੁਤਿਆਂ ਬੋਹੜੇ, ਬਾਹੋ ਪਕੜ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਜੋੜੇ, ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਦਰ ਤੇ ਹੋੜੇ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨੇੜ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਮੋਹਰੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।

ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧ ਘੋਰੇ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਮੰਗੇ, ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਰੰਗੇ, ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਾਏ ਆਪਣੇ ਡੰਡੇ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ ਕੰਢੇ, ਸੌਹੁ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦੇ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਏ ਛੰਦੇ, ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਬੰਦਗੀ ਲਾਏ ਆਪਣੇ ਬੰਦੇ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਵਿਚੋ ਕੱਢੇ ਵਾਸਨਾ ਗੰਦੇ, ਸਚ ਸੁਗੰਧੀ ਨਾਮ ਭਰਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਹੋਏ ਨਾ ਭੰਗੇ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਤੰਦ ਤੁੜਾਈਆ । ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੰਘੇ, ਔਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਜੀਉ ਪਿੰਡੇ, ਇੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧੇ, ਕਵਲ ਨਾਭ ਨਾਭ ਉਲਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇ ਦਰਸ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਦਰਸ ਕਰਨ ਦੀ ਰੱਖੇ ਆਸਾ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤਿਸ ਦਾ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਠਾਕਰ ਬਣ ਕੇ ਠੋਕਰ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਦੇਵੇ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋਂ ਭੰਨਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਵੇਖਣ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਜਗਤ ਤਮਾਸ਼ੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਕਰਨ ਹਾਸਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਹੰਸ-ਮੁਖ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਵਸੇ ਸਦਾ ਪਾਸਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਦਰਸ ਕਰਨ ਦੀ ਜਿਸ ਲੱਗੀ ਪਿਆਸ, ਆਤਮ ਰਹੀ ਬਿਲਲਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਕਟੋਰਾ ਦੇ ਗਲਾਸ, ਘਾੜਤ ਘੜੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਤਿੰਨੇ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ ਉਦਾਸ, ਚੰਚਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਜਾਏ ਆਖ, ਉਠ ਗੁਰਸਿਖ ਦਰਸਨ ਕਰ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਘਰ ਮੇਲਾ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਜਿਥੇ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਪਰਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਨਮੁਖ ਹੋਏ ਕਰ ਬਾਤ, ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਪਾਈਆ । ਦਰਸ ਕੀਤਿਆਂ ਮਿਲੇ ਨਜਾਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਜੋ ਜਨ ਜਾਣੇ, ਅਨਜਾਣਤ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਚਲਣ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਭਾਣੇ, ਭਾਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣੇ, ਮੂਰਖ ਮੂੜੇ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਹੋਣ ਪਰਵਾਨੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਦਰਸ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਈਆ ।

★ ੧੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਹਰਿਜਨ ਸਦਾ ਰੱਖੇ ਆਸ, ਜਗਤ ਅਭਿਮਾਨ ਤਜਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਵੇ ਨਾਸ, ਸਚ ਸੁਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ

ਵਸੇ ਪਾਸ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹੇ ਪਰਭਾਤ, ਸੰਧਿਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਉਤਮ ਹੋਵੇ ਮਾਣਸ ਜਾਤ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਮਿਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਖਾਏ ਡੂੰਘਾ ਖਾਤ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਰੱਖੇ ਇਕੋ ਓਟ, ਘਰ ਸਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਚੁਕਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੇ ਮੋਖ, ਮੁਕਤੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਮਜੀਠ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾਏ ਗੀਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬੈਠਾ ਦਿਸੇ ਸਾਹਿਬ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਾਏ ਜੀਤ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਹੱਕ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਏ ਥੱਕ, ਬਣ ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਗਏ ਅੱਕ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਮੰਗਣ ਭਿਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਪਿਤ, ਮਾਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਲਾਹੇ ਵਿਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਲਏ ਸਿਖ, ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਤੱਕਣ ਰਾਹ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਦਏ ਕਰਾ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਦਏ ਬਣਾ, ਬੁੱਧੀ ਕਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸਹੰਸਾਂ ਵਿਚੇ ਲਏ ਉਪਜਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬੰਸਾ ਲਏ ਬਣਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖਣ ਉਠ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਦੀਨਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਘੁੱਟ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਾਤ ਗਰਭ ਗੋੜਾ ਜਾਏ ਛੁੱਟ, ਜੂਨ ਅਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਭੰਡਾਰ ਇਕ ਅਤੁਟ, ਵਸਤੂ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ

ਟਿਕਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਫਲ ਕਰਾਏ ਜਨਨੀ ਕੁੱਖ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗਣ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਗਾਈਏ ਗੀਤ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕੂੜਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਮਿਲੇ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਾਚਾ ਮੀਤ, ਸੱਜਣ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਏ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚਾ ਨਾਵਾਂ, ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਜਿਉਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਾਵਾਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਦੇਵੇ ਠੰਡੀਆਂ ਛਾਵਾਂ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਪੂਰਨ ਆਸਾ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੇ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਦੇਵੇ ਸਾਬਾ, ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਪੂਜਾ ਪਾਠਾ, ਸੋਹੰ ਅੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਵਡ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਝੋਲੀ ਆਪੇ ਪਾਈਆ ।

੨੬੦

੨੬੦

★ ੧੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹਰਿ ਕਰੇ ਰਖਵਾਲੀ, ਰੱਖਕ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਫਿਰੇ ਖਾਲੀ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਪਾਲੀ, ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਾਲ ਘਾਲੀ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਦਲਾਲੀ, ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਾਲੀ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰੈਣ ਕਾਲੀ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਬਣੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਾਈਆ । ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਥਰ ਲਏ ਤਾਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਆਧਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਨਿਵਾਰ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤਾਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਇੰਦਾ ।

ਅੱਗ ਨਾ ਲੱਗੇ ਤੱਤੀ ਹਾੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾੜ ਨਾੜ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਲੋਕਮਾਤ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਤੋੜ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਜੇਰ ਜਬਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਕਾਇਨਾਤ, ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਮਕਤਬ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਫਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਪਤ ਡਾਲੀ ਵੇਖੇ ਆਪ, ਪੰਖੜੀ ਗੁੰਚਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤਾਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਜਣਾਏ ਧਰਮਸਾਲ, ਘਰ ਠਾਕਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਹਿਨਸਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਕੜੇ ਜਾਣੇ ਇਕਾਈ, ਦਹਾਈ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਈ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਘਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਆਸਾ ਦਏ ਦੁਹਾਈ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਾਏ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦ ਸਰਬੰਗ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਅਖਵਾਈਆ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਫਾ ਉਠਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ, ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਸੰਗ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਸੁੱਧ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੧੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕਿਰਪਾ, ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮਿਟੇ ਬਿਪਤਾ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਜਾਏ ਬਿਰਥਾ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਜੋ ਰਿਹਾ ਫਿਰਦਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਵਣਜ ਕਰਾਏ ਇਕੋ ਸਿਰ ਦਾ, ਹੱਟ ਸਾਚੇ ਆਪ ਵਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਖੇਲ ਅਗੰਮੀ ਪਿਰ ਦਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਨਮ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਚਿਰ ਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਵਖਾਏ ਘਰ ਬਿਰ ਦਾ, ਬਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗੋੜਾ ਗਿੜਦਾ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਕਟੇ ਰੋਗ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇਵੇ ਚੋਗ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਆਪ ਖਵਾਈਆ ।

ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਏ ਸੰਜੋਗ, ਧੁਰ ਮਿਲਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਪਰਲੋਕ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਦਰ ਨਿਮਾਣੀ ਫਿਰੇ ਮੋਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲੀ ਓਟ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਉਤਰੇ ਸੰਤਾਪ, ਪੱਤਤ ਪਾਪੀ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਬਾਲਕ ਵੇਖੇ ਸਾਚਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚਾ ਜਾਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਠਾਕਰ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਰੋਗ ਮੇਟੇ ਦੁੱਖ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਘਰ ਉਪਜਾਏ ਇਕੋ ਸੁਖ, ਹਰਿ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਣੇ ਅਪਰਾਧੀ ਸੁਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰਨਹਾਰਾ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਥਰ ਜਾਏ ਤਾਰ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਜਿਨ ਖਬੀਸ ਕੋਇ ਨਾ ਕਰੇ ਖਵਾਰ, ਇਕ ਲੱਖ ਅੱਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਜਾਈਆ । ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਘਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਚੁੱਕੇ ਭੈ ਡਰ, ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਪੱਲੂ ਫੜ, ਜਗ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਕਾਇਆ ਵੜ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਹੇਲਾ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਘਰ ਸਚ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਘਰ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ, ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਆਤਮ ਬਾਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣੀ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤਿਖੀ ਮਾਰੇ ਤੀਰ ਕਾਨੀ, ਦੋ ਜਹਾਨੀ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਮਿਟੇ ਝੇੜਾ, ਝੰਜਟ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਪ ਵਸਾਏ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੇੜਾ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਸੋਹੰ ਮੰਤਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।

★ ੧੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਲੱਖਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਰਬ ਕਲ ਹਰਿ ਸਮਰਾਥਾ, ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤਰਲੋਕੀ ਨਾਥਾ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਣਾਏ ਗਾਥਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਸਾਥਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰੇ ਪੂਰਾ ਘਾਟਾ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤਾ, ਸਾਚਾ ਸੱਜਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੇਵ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਨਿਹਕੇਵ, ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਭੇਦ, ਭੇਦ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਦੇਵੇ ਮੇਵ, ਫਲ ਇਕੋ ਇਕ ਖਵਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਉਠਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੇਵੇ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਦੀਆ ਬਾਤੀ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਬਣ ਕੇ ਸਾਕੀ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਕਾਇਆ ਕਾਸਾ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤਨ ਖਾਕੀ, ਖਾਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੰਦ ਕਵਾੜਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕੀ, ਏਕਾ ਦੂਜਾ ਦੂਜਾ ਏਕਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਅਸਵ ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹੇ ਰਾਕੀ, ਸ਼ਾਹਸਵਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਪਾਤੀ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚੁੱਕੇ ਲਹਿਣਾ ਬਾਕੀ, ਦੇਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਾਰਗ ਲਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਨੱਯਾ ਲਏ ਬਹਾ, ਸੱਯਾ ਬਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਾਤਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਬਿਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤਾ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਗਾਏ ਗਾਥਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਾ ਬੋਲਾ, ਅਨਬੋਲਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ, ਸਮੁੰਦ ਵਰੇਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਗਗਰੀਆ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਣਜ ਕਰਾਏ ਹੱਟ ਸੈਦਾਗਰ, ਨਾਮ ਇਕੋ ਵਸਤ ਵਿਕਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਰਤਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਮਰਥ ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਢੋਲਾ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਆਤਮ ਮਿਟੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਭਰਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਮੀਤਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੁੱਖ ਕਟੇ ਆਣ, ਫਾਸੀ ਜਮ ਨਾ ਕੋਇ ਲਟਕਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੨੨ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜੰਡਿਆਲਾ ਗੁਰੂ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਤਿ ਨਿਵਾਸ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਬੇਅੰਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਅਨੰਤ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਅੈਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਅਟੱਲ ਮਹੱਲ ਥਿਰ ਮਨਾਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਅਪਾਰ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸੋਭਨੀਕ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਦੂਸਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਸ਼ਰੀਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾ ਅੰਧੇਰਾ ਕੋਈ ਤਾਰੀਕ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਚੰਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਕੀਕਤ ਹਕੀਕ, ਹੱਕ ਹੱਕ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਵਸਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਜਾਏ ਵਸ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਵਸਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਨਰ

ਨਰਾਇਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੂਸਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਸੰਗੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਉਚ ਅਟੱਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਏਕਾ ਬਲਾ, ਏਕਾ ਏਕ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਵਸੇ ਸਦ ਇਕੱਲਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਫੜੇ ਆਪੇ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਸਾਚੀ ਗੰਢ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸੱਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵਡਿਆਈ ਏਕਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਭੇਖ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਅਗੰਮ ਅਗੰਮੜਾ ਵਸਣਹਾਰਾ ਅਗੰਮੜੇ ਦੇਸ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰਹੇ ਅਲੋਪ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਵਸੇ ਆਦਿ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਵਸਾਈਆ । ਏਕਾ ਏਕ ਵਜਾਏ ਆਪਣਾ ਨਾਦ, ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਪਾਕੀ ਪਾਕ, ਬੇਐਬ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ, ਡੈਰੂ ਡੰਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਰਾਗ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਗਾਈ, ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚਾ ਖੇਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਮੇਲ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਨਗਰੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਸਮਗਰੀ ਇਕੋ ਇਕ ਉਪਾਈਆ । ਜੋਤ ਇਕਗਰੀ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਉਜਲ ਮੁਖ ਮੁਖ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਤੋ ਵਸੇ ਬਾਹਰ, ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਅਕਲ ਕਲ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਕਲ ਰੱਖ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਪਰਗਟ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਹਟਵਾਣਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਘਰ

ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਗੰਮੀ ਦੱਸ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਆਪੇ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਕਰਦਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਵੜਦਾ, ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਰੱਖੇ ਪੜਦਾ, ਉਹਲਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਪੌੜੇ ਆਪੇ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ ਆਪੇ ਬਣਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪੇ ਕਰਦਾ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਆਪੇ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਏਕਾ ਪੁਰਖ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਏਕਾ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਵਡ ਖਾਲਕ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਏਕਾ ਰਹਿਮਤ ਰਹੀਮ ਕਰੇ ਰਹਿਮਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਦਿ ਕਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਆਪੇ ਘੜ, ਘੜਤ ਘਾੜਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਖੇਲ ਅਪਾਰੇ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਏਕਾ ਏਕ ਵਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਏਕਾ ਖੇਲ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਉਠੇ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਦਾਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਪੰਚਮ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਬਣਾ ਵਿਧਾਨ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਬੇਜਬਾਨ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਆਪੇ ਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਏਕਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੱਸੇ ਭਗਵੰਤ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਨਾਮ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਚੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਘਟ ਘਟ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸੁਹਾਏ ਤਾਲ, ਸਰ

ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਥਾਈ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਸਾਚੀ ਰੀਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਅਨਡੀਠਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੱਸੇ ਮੀਤ, ਮੁਰਾਰ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਚਲੋਣੀ ਰੀਤ, ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਹਦੀਸ ਸੁਣਾਏ ਗੀਤ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਆਪ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦ ਹਰਿ ਨਾਦ, ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਰਚਨਾ ਰਚ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਰਤੇ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ, ਸਵਾਂਗੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦੁਆਰ ਲਏ ਮਾਂਗ, ਭਿੱਖਕ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹਿੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰੱਖੇ ਤਾਂਘ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਇਆ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਵਡਿਆਇਆ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਚਨ ਰਚਾਇਆ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਸੁਹਾਈਆ । ਰਵ ਸਸ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਚਮਕਾਇਆ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨਾਂ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਗੰਢ ਰਖਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਉਠਾਇਆ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ, ਵੰਡਣਹਾਰ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਛੁਪਾਇਆ, ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾਲ ਰਲਾਇਆ, ਲੇਖ ਲਿਖਾਇਆ ਲੇਖਾ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਬੰਧਾਇਆ, ਬੰਧਨ ਏਕਾ ਦੂਜਾ ਪਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾਵੇਤਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇਆ, ਚਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾਂ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵਡ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਵੇਸ਼ਾ, ਵੇਸ ਅਵਲੱੜਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰੇ ਭੇਸ਼ਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਕਰਾਏ ਪਰਮਾਤਮ ਚੇਤਾ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਇਕੋ ਨੇਤਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਖੇਲੇ ਖੇਡਾ, ਚਾਰੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇਆ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਗੋੜ ਬਣਾਇਆ, ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਏ ਸਰਨਾਇਆ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬੰਸ ਤੇਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇਆ, ਸਰਬੰਸ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੰਤਰ ਅੰਤਰ ਇਕ ਧਿਆਇਆ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ ।

ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਸੁਣੇ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਅਦਿ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੁੱਲ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸੇਹੰ ਰੂਪ ਇਕ ਪਰਵਾਨ, ਪੁਰ ਪਰਵਾਨਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖਾਂ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਘੱਲਾਂ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਤ੍ਰੈ ਤ੍ਰੈ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਅਠ ਦਸ ਭਾਂਡਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਬਣਾਏ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਬਨ੍ਹੇ ਧਾਰ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਬਿਰ ਕੋਏ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਆਪਣੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤੋਣਾ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਤ ਪਰਗਟੋਣਾ, ਅੰਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹੋਣਾ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੜਦਾ ਲੋਹਣਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਾਰ ਕੰਤ ਅੰਗ ਲਗੋਣਾ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਈਸ਼ ਜੀਵ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਰਾਉ ਰੰਕ ਆਪ ਹੰਡੋਣਾ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਚ ਜੂਠ ਝੂਠ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਮਾਰਗ ਲੋਣਾ, ਦੂਰਨ ਦੂਰ ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਪਾਧੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਗ ਹੰਸ ਖੇਲ ਕਰੋਣਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣੋਣਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਰਬ ਮਨੋਣਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਔਣਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਲਿਖੋਣਾ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਬੇਵਫਾਈ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਔਣਾ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸਰਬ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਏਕਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਘਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰੋ ਬਖ਼ਰਦਾਰ, ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਘਰ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੰਕ ਕਿਵਾੜ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜੇ ਜੰਜਾਲ, ਕੁੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਿਓ ਸਿਖਾਲ,

ਪਾਂਧੀ ਵੇਖੋ ਸੱਚਾ ਰਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਕਾਇਆ ਹੱਟ ਸੌਦਾ ਹੱਕ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਨਣ ਭਾਣਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਾਹੇ ਸ਼ਾਬਾਸੀ ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜਾ ਰਾਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਦੀਪਾਂ ਲੋਆਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਦੇਵਣਹਾਰ ਅਗੰਮੀ ਗਾਣਾ, ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ ਵਡ ਅਮਾਮ ਕਾਇਨਾਤ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਦਏ ਕਲਾਮਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਾ ਹਰਿ ਜੂ ਕੰਤ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਆਪ ਵਿਛਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਲਾ ਕਰ ਕੰਨ, ਦੇਏ ਨੇਤਰ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੇ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਸਦੇ ਰਹੇ ਕਾਇਆ ਖੇੜਾ ਚਮੜੀ ਚੰਮ, ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਖੇੜਾ ਛੰਨ ਛੱਪਰੀ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਬਣਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ ਬੁੱਧ ਮਤ ਮਨ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਚ ਖਪਾਈਆ । ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਹੋਏ ਅੰਨ੍ਹ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਦਿਤਾ ਭੰਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਿਤੀ ਤਜਾਈਆ । ਇਕੋ ਧਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਰੱਖੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਖੋਲ੍ਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਵਖਾਏ ਇਸ਼ਟ, ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੱਖੇ ਯਾਦ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹਰਿ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋਏ ਬਰਬਾਦ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਵਜਾਏ ਨਾਦ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਪੜ੍ਹਨ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਗਾਇਆ ਤਿਸ ਅੰਤਰ ਲਿਆ ਸਵਾਦ, ਬਾਹਰ ਅਨੰਦ ਕਰੇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਹੋ ਇਕੱਠੇ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ ਢੱਠੇ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਇਕ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਰਾਹ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਤੇਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਪਤੇ, ਪਤਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵਸੇ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਫਿਰਨ ਨੱਸੇ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜੀਵ ਜੰਤ ਬਿਰਹੋ ਅਗਨੀ ਕਲਜੁਗ ਤਪੇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੁਰਦੁਆਰ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਇਕੱਠੇ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਤੇਰੀ ਰੋਵੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੱਸਣ ਹਾਲ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਹਲ ਨਾ ਹੋਇਆ ਸਾਥੇ ਸਵਾਲ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਦਲਾਲ, ਜਗਤ ਦਲਾਲੀ ਮਾਤ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਨਿਭਿਆ ਨਾਲ, ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਬੈਠੇ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਨੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਸਚ ਤੱਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਫਲ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਡਾਲ, ਸਿਮਲ ਰੁੱਖ ਰਹੇ ਲਹਿਰਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਕਲਜੁਗ ਕਾਲ ਭਾਰ ਵਧਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਹੱਟ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਸਚ ਅਗੰਮੀ ਮਾਰ ਛਾਲ, ਐਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰੱਖ, ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਵੇਖ ਖੇਲ ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਨਟ, ਸਵਾਂਗੀ ਆਪਣਾ ਸਾਂਗ ਰਚਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਗਿਆ ਦੱਸ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜਾ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਆਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਈਸਾ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤੱਕਦਾ ਗਿਆ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਗਿਆ ਰਟ, ਮੇਰਾ ਅਮਾਮ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਦੱਸਿਆ ਕਲ ਕਲਕੀ ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਜਾਏ ਵਸ, ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕਰੇ ਵੱਖ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਕਰੇ ਇਕੱਠ, ਸਾਚਾ ਦਰ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤੀਰਥ ਅਠ ਸਠ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ ਉਬਲਦੀ ਵੇਖੇ ਰੱਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਰਾਜ ਰਾਜਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲਏ ਰੱਖ, ਰੱਖਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਨਿਹਕਰਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚਲਾ ਰਥ, ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਦੇ ਮਥ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਬੇਅੰਤ ਤੇਰਾ ਇਕ ਸਹਾਰਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਮੁਜ਼ਾਹਰਾ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਮਾਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਨਿਆਰਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰਾ, ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰਾ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਗਾਏ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਬਨਾਸਪਤ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰਾ,

ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਗਲ ਪੱਲੂ ਰਹੇ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰਾ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਹਉਂ ਯਾਚਕ ਸੇਵਕ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਫ਼ਰਮਾਬਰਦਾਰਾ ਤੇਰੀ ਚਾਕਰੀ ਮਾਤ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖਿਆ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਦੱਸਿਆ ਤੇਰਾ ਇਕ ਕਿਨਾਰਾ, ਨੌਕਾ ਨੱਯਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਅੰਤਮ ਲੈ ਮਾਤ ਅਵਤਾਰਾ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਲਿਆ ਜਾਣ, ਭੁੱਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਹੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੋ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦੀ ਛੁੱਟੇ ਕਾਣ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਰਾਉ ਰੰਕ ਇਕ ਹੋ ਜਾਣ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਣ, ਸੋਹੰ ਕਰ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਨਣ ਤੇਰੀ ਆਣ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪੌਣ ਆਪਣਾ ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਰਖਾਈਆ । ਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਏ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਸ਼ਰਅ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਵਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਰੇ ਧਿਆਣ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੇਵਾਂ ਸਰਨਾਗਤ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕੋ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਰਤੀ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਨਾਲ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਕਰਾਂ ਵਸ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਮਿਲਾਵਾਂ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਆਪ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਰਾਮ ਪੁਜਾਏ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਚਤਰਭੁਜ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ, ਅਰਦਾਸਾ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਬੋਲੇ, ਇਕ ਜੈਕਾਰ ਲਗਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਬਿਨ ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਆਪਣਾ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੋਲੇ, ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਅਡੋਲੇ, ਅਡੋਲ ਡੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਭਾਰ ਹਰਿ ਦੇ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵੇਖਣ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਬਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਈਮਾਨ, ਧੀਰਜ ਜਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਣ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤ੍ਰਿਸਨ ਵਧਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਇਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗਿਆਨ, ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੇ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਬਿਆਨ, ਬਿਆਨਾ ਲੋਕਮਾਤ ਧਰਾਈਆ । ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਕਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਬੀ ਪਿਹਰਬਾਨ ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ, ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਰਾਮ ਰਮੱਯਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਕਾਹਨਾ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਮੰਤਰ ਭੁੱਲਿਆ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਤਨ ਮੰਦਰ ਹਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਦੱਸ ਕੇ ਆਇਆ ਇਕ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ ਨਿਰਾਸ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਉਤੇ ਉਡਿਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਧੀਰਜ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਸਭ ਦੇ ਪਾਸ, ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਨਾ ਗਾਏ ਕੋਈ ਗਾਥ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਪੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਹਿਰਾਸ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਮਾਨਵ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਘਟ ਘਟ ਵੇਖਿਆ ਭਾਖ, ਸਾਚੀ ਭਾਖਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਅੰਤਮ ਆਏ ਆਖ, ਲੋਕਮਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜ਼ਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਤ, ਗੋਦੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੱਤਣ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਟ, ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਦਿਵਸ ਰਾਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਧਿਆ ਨਾ ਪਰਭਾਤ, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਖਾਲਸਾ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਚੌਹ ਵਰਨਾਂ ਵਿਚੋ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਇਕੋ ਜ਼ਾਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੇ ਜਾਤ ਸਦਾ ਪਾਕ, ਪਾਕ ਰਸੂਲ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਚਮਕੇ ਆਫ਼ਤਾਬ, ਮਹਿਤਾਬ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਵਜਾਏ ਇਕ ਰਬਾਬ, ਅਹਿਬਾਬ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੁਖ ਪੜਦਾ ਰੱਖੇ ਨਕਾਬ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਤਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੰਕ ਡੰਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਸੁਹਾਏ ਦੁਆਰਾ, ਬੰਕ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਕਾਰਾ,

ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਤੇਜ਼ ਕਟਾਰਾ, ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਨਾਮ ਚਮਕਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜਾ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਲਾੜਾ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇ ਸਾਚੇ ਯਾਰਾਂ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲਿਆ ਅਵਤਾਰਾ, ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾਂ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਤੱਕਦੇ ਰਹੇ ਸਹਾਰਾ, ਇਕੋ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਸੇ ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਅੰਤ ਕਿਨਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਚੁੱਕ, ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਪੁਰ ਦਾ ਸ਼ੇਰ ਰਿਹਾ ਬੁੱਕ, ਨਾਮ ਭਬਕ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹੱਣੀ ਸੁਹੱਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਉਠਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਿਉਂ ਮਾਂ ਪੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਉਜਲ ਕਰੇ ਮੁਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਜਨਨੀ ਕੁੱਖ, ਪੰਨ ਪੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਾਏ ਛੁੱਟ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਕਟੇ ਭੁੱਖ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਦਾ ਬੂਟਾ ਪੁਟ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਲਏ ਲਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਭ ਕੁਛ, ਆਪਣਾ ਪੰਨ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦੌਲਤ ਨਾਮ ਜਗਤ ਰਖਾਈਆ । ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਲਏ ਜਗਾਇਆ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ, ਕੂੜਾ ਰੰਗ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਹਉਮੈਂ ਰੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਇਆ, ਨਿਵਣ ਸੇ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸੰਗਤਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਸ਼ਰਅ ਸੰਗਲ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਇਆ, ਉਚ ਨੀਚ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਇਆ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇਆ, ਪੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਇਆ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਇਕ ਜਗਾਇਆ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਵਛਾਇਆ, ਆਤਮ ਮੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਲੰਘ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕ ਡਾਹਿਆ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਵਾਣੀ ਲਏ ਜਗਾਇਆ, ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਆਪ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੋਲਾਂ ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਕਰਾਇਆ, ਸੋਲਾਂ ਸੰਗਾਰ ਵਡ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨੇਤਰ ਕੱਜਲ ਪਾਇਆ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋ ਬਨ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸੋਹਣਾ ਪੱਲੂ ਸੀਸ ਟਿਕਾਇਆ, ਸੁਭਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਧੀ ਜਵਾਈ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਇਆ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ

ਲਾੜਾ ਬੇਪਰਵਾਇਆ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਘੋੜੇ ਚਰਨ ਟਿਕਾਇਆ, ਅਸਵ ਇਕੋ ਇਕ ਦੋੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਪਾਖਰ ਆਪ ਸੁਹਾਇਆ, ਸੋਲਾਂ ਕਲੀਆਂ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਗੀ ਤੋੜਾ ਸੀਸ ਸੁਹਾਇਆ, ਜਗਤ ਜਗਦੀਸ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਢੋਲਾ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਇਆ, ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਖੁਦਾਇਆ, ਸੋ ਸਚ ਤਸਵੀਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ, ਦਸਤਗੀਰ ਦਸਤ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅਖੀਰ ਆਇਆ, ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਮੁਹੰਮਦ ਮਹਿਬੂਬ ਦਏ ਸਮਝਾਇਆ । ਮੁਹੱਬਤ ਇਕੋ ਘਰ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਅਰੂਜ ਅਰਸ ਕੁਰਸ ਮਹਿਰਾਬ ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ, ਅਟੱਲ ਮਨਾਰ ਸਚ ਸਚ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਦਏ ਸੁਹਾਇਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਫੜ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਲਗਾਏ ਆਪਣੇ ਲੜ, ਪੱਲੂ ਇਕੋ ਨਾਮ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਪੱਲੂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਮ ਤੰਦ, ਤੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਅਨੰਦ, ਬਾਹਰੇ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਜਗਤ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸੁਣਾ ਕੇ ਜਾਏ ਆਪਣਾ ਛੰਦ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਪਾਧੀ ਹੋ ਕੇ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜਾਏ ਪੰਧ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਵਾਣੀ ਸੁਘੜ ਸੁਚੱਜੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੰਡ, ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਆਪ ਕਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਸਚਖੰਡ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜ ਵਰਭੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਥੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਸੰਤ ਸਾਰੇ ਜੋਦੜੀ ਕਰ ਕੇ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਆਪ ਆਪਣਾ ਮਿਲਾਏ ਮੇਲਾ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਘਰ ਵਸੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਗ੍ਰਹਿ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਿਲੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਕੋ ਵੇਲਾ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਕਤ ਦੁਹੇਲਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀ ਪਏ ਜੇਲਾ, ਜਮ ਕਾ ਫਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਨਾ ਬੈਠੇ ਵੇਹਲਾ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਲਿਖਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਔਣਾ ਪੈਸਾ ਧੇਲਾ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸੰਗ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮਰਦਿਆਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਵੇਹਲਾ, ਜੀਵਦਿਆਂ ਕੰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਮਿਲਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਕੂੜੇ ਧੰਦੇ ਦਿਓ ਤਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਖੋ ਸਭ ਤੋ ਰਹੇ ਨਵੇਲਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਕੋ

ਰਾਹ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਆਵਾਂਗੇ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਾਂਗੇ । ਇਕੋ ਓਟ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਘਰ ਕਾਇਆ ਸ਼ਬਦ ਚੋਟ ਲਗਾਵਾਂਗੇ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖੋਟ ਕਢਾਵਾਂਗੇ । ਆਹਲਣਿਉਂ ਡਿਗੇ ਬੋਟ, ਅੰਤ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਬਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੇ ਵਿਚੋ ਉਪਜੀ ਤੇਰੀ ਜੋਤ, ਅੰਤ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵਾਂਗੇ । ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਰਿਹੋ ਖਾਮੋਸ਼, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂਗੇ । ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਤੇਰੀ ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਾਂਗੇ । ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਕਰ ਦਰਸਨ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਹੋਰ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗੇ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ, ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੰਗਾਵਾਂਗੇ । ਤੂੰ ਸੋਚਿਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇਂ ਸੋਚ, ਤੇਰੀ ਸੋਚ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਬਣਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਮਦਹੋਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੰਤ ਤੇਰਾ ਘਰ ਵਸਾਵੇਗਾ । ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖਣ ਆਏਗਾ । ਬਣ ਦਰਬਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਇਹਸਾਨ, ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੜੇ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਏਗਾ । ਆਪਣਾ ਵਖਾਏ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਦੀਵਾ ਜੋਤੀ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਬਿਨ ਕਾਨ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਏਗਾ । ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਏ ਜਾਮ, ਮਧ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲੇ ਰਾਮ, ਰਮੱਯਾ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਏਗਾ । ਘਰ ਕਨ੍ਹੱਯਾ ਮਿਲੇ ਸ਼ਾਮ, ਬੰਸਰੀ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਏਗਾ । ਘਰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਸਚ ਕਲਾਮ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਜਣਾਏ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋ ਦਰ ਬਰਦਾ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ, ਤਿਸ ਗੁਰਬਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਗ੍ਰਹਿ ਸੱਯਦਾ ਇਕ ਸਲਾਮ, ਝੁਕ ਝੁਕ ਸੀਸ ਨਿਵਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਢੋਲਾ ਗਾਣ, ਰਾਗ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਸਿਖ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਲਾਏਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਪਰਨਾਮ, ਸੀਸ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਉਚਾ ਨਾਮ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰੇ ਪੂਰਾ ਕਾਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗੋਣਾ ਗਾਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਾਮਤ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਣ, ਅਨਕ ਕਲ ਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਭਗਤ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਪਰਧਾਨਗੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਖਾਏਗਾ ।

★ ੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੰਡਿਆਲਾ ਗੁਰੂ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਨਵ ਜੋਬਨ ਉਠੀ ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਮਾਲਣ, ਸਾਚੀ ਖਾਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ

ਚੌਕੜੀ ਬਣ ਦਲਾਲਣ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਚੜ੍ਹੀ ਭਾਲਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਸੰਤ ਆਈ ਉਠਾਲਣ, ਕਲਜੁਗ ਮੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਈ ਸਿਖਾਲਣ, ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਘਾਲ ਆਈ ਘਾਲਣ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਣ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਆਈ ਸੁਆਲਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਰਨ ਆਈ ਚਾਨਣ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ । ਪੁੱਛਣ ਆਈ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲਣ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਬਣ ਕੇ ਲਾੜੀ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੀ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਉਠੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ ਜਿਨ ਛੁਹਾਈ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਵਿਰਲੇ ਕੰਤ ਬਣੀ ਸਾਚੀ ਨਾਰੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਦਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਬਣ ਸੁਚੱਜੀ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਭੱਜੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਰਹੀ ਲੱਭੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣੀ ਲਬੀ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰੀ ਬੀਸਵੀਂ ਸਦੀ, ਸੱਦਾ ਘਰ ਘਰ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਇਕੋ ਰਹਿਣੀ ਗੱਦੀ, ਗਦਾਗਰ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀਨ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਹੱਦੀ, ਹੱਕ ਹਦੀਸ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਨ ਜਗਤ ਵਿਚੋ ਕੱਢੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹੇ ਖੱਡੀ, ਖੱਡੇ ਸੁੱਟੇ ਬੇਵਫਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰ ਬੱਧੀ, ਬੰਦਨਾ ਜੋੜ ਕਰੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਕਰ ਸੰਗਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਮਟਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਿਉਂ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਬਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸੁੰਨ ਅਗੰਮੇ ਹੋ ਕੇ ਬਾਹਰ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਲਏ ਵਟਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਜੋਬਨ ਦਮਕਾਂ ਰਿਹਾ ਮਾਰ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰ ਕੇ ਆਰ ਪਾਰ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਦਏ ਉਤਾਰ, ਸਚ ਦੀਦਾਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਰੇ ਗੁਫਤਾਰ, ਸਚ ਸਤਾਰ ਆਪ ਹਿਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਵਾਜਾਂ ਰਹੀ ਮਾਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਉਠ ਸੱਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਰਹੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਕਰੇ ਹਾਸਾ, ਹੰਸਮੁਖ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਵੇਖਣ ਆਈ ਜਗਤ ਤਮਾਸਾ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਫੜ ਕੇ ਕਾਸਾ, ਘਰ ਘਰ ਫਿਰੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਪਿਆਸਾ, ਬੈਠਾ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਕੂੜੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਦੇਵੇ ਸਾਥਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਕ ਜਣਾਏ ਪੂਜਾ

ਪਾਠਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਡੋਲੀ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਹੋਏ ਗੋਲੀ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਏ ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਇਕਰਾਰ ਕੋਲੀ, ਕੀਤਾ ਇਕਰਾਰ ਭੁਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧਵਲੀ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈ ਅਵਲੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਮੁਕਾ ਪੰਧ, ਥੱਕੀ ਮਾਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ, ਕਰੇ ਸਚ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਿਲ ਸੱਜਣ ਆਇਆ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਢੋਲਾ ਗਾਇਆ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕੋ ਇਕ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਦੇਵੇ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਬਣੇ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਦੁਆਰਾ ਰਹੀ ਮੰਗ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਠ ਰਲ ਮੇਰੇ ਸੰਗ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਰਹੀ ਦੌੜ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਲਾਇਆ ਪੌੜ, ਡੰਡਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਰੀਠਾ ਮਿੱਠਾ ਕੌੜ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਜਾਏ ਬਹੁੜ, ਬਹੁੜੀ ਬਹੁੜੀ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾਏ ਤੋੜ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਜੋੜੀ ਦੇਵੇ ਜੋੜ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਚੜ੍ਹੇ ਚਾ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਮਿਲਿਆ ਆ, ਮਿਲਣੀ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਲਏ ਬਹਾ, ਘਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾ, ਉਹਲਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਅੰਗਣ ਲਏ ਬਹਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਪਰਮਾਨੰਦੀ ਜਾਏ ਸਮਾ, ਸਮਾਪਤ ਕਰੇ ਖੇਡ ਪਰਾਈਆ । ਏਕਾ ਛੰਦਨ ਦੇਏ ਸੁਣਾ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਹੋਈ ਖੁਸ਼, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਗੀਤ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਜੋ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਚੁੱਪ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਘੁੱਪ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋ ਨਿਰਗੁਣ ਉਠ, ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਬਣਾਇਆ ਸੁੱਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਏ ਰੁੱਤ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ, ਘਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਨੱਢੀ ਬਾਲੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਏਕਾ ਘਰ ਵਸੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਰਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ

ਭਰਮਾਂ ਢਾਹੇ ਡੇਰਾ, ਸੰਝ ਸਵੇਰਾ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਹਰਿਜਨ ਤੇਰਾ ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਖੇੜਾ, ਖਿੜਕੀ ਸਤਿਗੁਰ
 ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਾਰ ਲਗਾਏ ਫੜ ਫੜ ਬੇੜਾ, ਮੰਜਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਖਸ਼ੇ ਸਚ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਆਈ ਵੇਹੜੇ,
 ਖੁਲ੍ਹਾ ਵੇਹੜਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਮੁੱਕਣੇ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਲਟੀ ਲੱਠ ਆਪੇ ਗੇੜੇ, ਗੇੜਾ ਇਕੋ ਵਾਰ
 ਭਵਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਸਾਵੇ ਖੇੜੇ, ਖੇੜਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਬੈਠੇ ਕਰ
 ਕਰ ਜੇਰੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਫੜ ਕੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਬੇੜੇ, ਬੇੜਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ
 ਦੁਆਰੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ
 ਵੇਖੇ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਗੁਰਸਿਖ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਮਹਿਮਾ
 ਅਗਣਤ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਰਹੀ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹੰਕਾਰੀ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਕੇ
 ਮੰਗਤ, ਬਣ ਨਿਮਾਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੈਨੂੰ ਲੋਣਾ ਅੰਗਨ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਚੀ ਬਣੇ ਸੰਗਤ, ਪ੍ਰਭ
 ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਹਰਿਜਨ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਲੰਘ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ ।
 ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਨਿਵਾਜ਼ਸ਼ ਆਪਣੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਵਜਾਏ ਵਾਜਾ, ਤੁਰਯਾ ਬੈਠੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ
 ਪਿਆਰ ਅੰਦਰ ਮਾਰੇ ਵਾਜਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜਾ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਹਰਿ
 ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਸੱਜਣ ਮੀਤ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰ ਵਜਾਏ ਰਬਾਬਾ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਇਕ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਵਰ
 ਇਕੋ ਪਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੂੜਾ
 ਦਏ ਮਿਟਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਤੂਰਾ ਨਾਦ ਦਏ ਸੁਣਾ,
 ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਪਰਦਾਨਸ਼ੀ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਵਖਾਈਆ । ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਏ ਲਗਾ, ਸੇਜ
 ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ ਭਵ ਸਾਗਰ
 ਪਾਰ ਦਏ ਕਰਾ, ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਦਿਸੇ ਇਕੋ ਥਾਂ, ਦੂਜਾ ਧਾਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ

ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਬਾਬਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

★ ੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੰਡਿਆਲਾ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਆਸਾ ਪੂਰ, ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜਗਤ ਕੂੜ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਨੂਰ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਰੂਰ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪੇ ਭਰਪੂਰ, ਖਾਲੀ ਭਾਂਡੇ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨੇੜੇ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਚਰਨ ਧੂੜ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਆਸਾ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਧੁਰ, ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹੇ ਘੋੜ, ਸਾਹਸਵਾਰਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਬਹੁੜ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਘਰ ਘਰ ਪਾਵੇ ਸ਼ੋਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਠੱਗੀ ਜਾਵਣ ਪੰਜ ਚੋਰ, ਦਰ ਦਰਬਾਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਹਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪਈ ਲੋੜ, ਨੇਤਰ ਰੋ ਰੋ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਆਸਾ ਪੁਨੀ, ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਵਡ ਦਾਤਾ ਗੁਣੀ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪੁਕਾਰ ਇਕੋ ਸੁਣੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਛਾਣੀ ਪੁਣੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਜਨ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣੀ ਧੁਨੀ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇੰਦਾ । ਆਸਾ ਪੂਰ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਿਫਤੀ ਢੋਲਾ ਗਾਇਣ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਚੁਕੇ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣ, ਕਾਲ ਨਗਾਰਾ ਡੈਰੂ ਡੰਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਾਏ ਬੁਝ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਏ ਸੁਝ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁੜ, ਦੁਈ ਦਵੈਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਲੁਝ, ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਸਾ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਕਾਇਆ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ,

ਮਾਟੀ ਭਾਂਡਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜੇ ਜੰਦਰ, ਸਾਚੀ ਹਾਟੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੰਦਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਅੰਧੇਰੇ ਕੰਦਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਨ, ਸੂਰਬੀਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗਨ, ਮਰਦੰਗਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗਨ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚਾ ਚੰਦਨ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਨ, ਵਰਭੰਡੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਮ ਕਾ ਫਾਸ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨ, ਫਾਸੀ ਗਲ ਨਾ ਕੋਇ ਲਟਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਲਲਾਟੀ ਮਸਤਕ ਲਾਏ ਚੰਦਨ, ਤਿਲਕ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਇਛਿਆ, ਨਿਰਇੱਛਤ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਪਾਏ ਭਿਛਿਆ, ਬਿਨ ਦਮਾਂ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦੀ ਸਿਖਿਆ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਨਾ ਮਿਟੇ ਲਿਖਿਆ, ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਭਿਟਿਆ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਿਸ ਘਰ ਸੱਜਣ ਆਪਣਾ ਡਿਠਿਆ, ਤਿਸ ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਰਸ ਜਾਣੇ ਮਿਠਿਆ, ਫਿਕਾ ਰਸ ਸਰਬ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਅੰਤਮ ਮਿਥਿਆ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਸਾ ਹੋਏ ਪੂਰੀ, ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਨਸਾ ਕੋਇ ਨਾ ਰਹੇ ਅਪੂਰੀ, ਹੱਦ ਹਦੂਦ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਦੂਜੇ ਘਰ ਦੀ ਲੈਣੀ ਨਾ ਪਏ ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਭ ਦੀ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਪਿਛੇ ਸੂਫੀ ਕੱਟਦੇ ਗਏ ਮਜ਼ਬੂਰੀ, ਸੋ ਮਜ਼ਬੂਰਨ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਹੱਦ ਹਦੂਦ ਦਿਸੇ ਦੂਰੀ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇੜੇ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਿਸੇ ਕੂੜੀ, ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਲਾਏ ਮਸਤਕ ਧੂੜੀ, ਜਿਸ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਹਰਿ ਭਰਪੂਰੀ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜ਼ਰੂਰੀ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਟੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ, ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਸ਼ਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨਾ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸਣਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਿਖਨਾ, ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਆਪ ਲਿਖਣਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਵੱਡਾ ਵੱਡਾ ਵਡ ਹੋਏ ਨੀਕ ਨਿਕਨਾ, ਨੀਕਨ ਨੀਕਾ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਛੁਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜੀਅ ਕਾ, ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦੱਸੇ ਤਰੀਕਾ, ਤਰਾ ਤਰਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਭਾਣਾ ਮੰਨੋ ਮੀਠਾ, ਮਿਠਤ

ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਰ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਇਛਿਆ ਭਿਛਿਆ ਸਾਚੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

★ ੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੰਡਿਆਲਾ ਸੁਰੈਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਰਬ ਸਾਮੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਹਰਿ ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਥ ਕਹਾਣੀ, ਮਹਿਮਾ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਕੇ ਦਾਨੀ, ਦਾਤਾ ਦਇਆ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਹੋ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਲਾਸਾਨੀ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਨਾਅਰਾ ਬੋਲ ਸਤਿ ਜੈਕਾਰ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਬੰਦ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਸਤਿ ਉਠਾਲ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਭੇਵ, ਅਭੇਦ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਅਟੱਲ ਸਦਾ ਨਿਹਕੇਵ, ਨਿਹਚਲ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਸੇਵ, ਸੇਵਕ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਣਾਏ ਸਾਚਾ ਮੇਵ, ਰਸ ਇਕੋ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਬੇਸਮਝ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਵਸੇ ਬਾਹਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਦਰ ਭਿਖਾਰ, ਦਰ ਮੰਗਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਰਚਣਹਾਰਾ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜਗਤ ਕਾਰਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਫਰਮਾਣ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰਾ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਵਸਣਹਾਰਾ, ਰੂਪ ਅਨੂਪਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਕਾਗਦ

ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਰਬ ਪੁਕਾਰਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਅਨਭਵ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਉਚ ਅਟੱਲੇ ਬੈਠਾ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਘਨੱਯਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਤੇ ਵਸੇ ਬਾਹਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਪੈਗਾਮ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਿਸ ਦਾ ਇਕ ਇਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਝੁਲਦਾ ਰਹੇ ਜਿਸ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੋਇ ਨਾ ਲਏ ਜੰਮ, ਜਨਨੀ ਜਨ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਮਾਟੀ ਕਾਇਆ ਖਾਕੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਨ, ਤਤਵ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾ ਕੋਈ ਛੱਪਰ ਨਾ ਕੋਈ ਛੰਨ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਮੱਠ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਗੁਰਦੁਆਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਸਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਦੌਲਤ ਮਾਇਆ ਦਿਸੇ ਧਨ, ਜਗਤ ਖਜ਼ੀਨਾ ਕੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਹੋਏ ਅੰਨ੍ਹ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਘੜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਏ ਭੰਨ, ਘਾੜਤ ਘੜਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੂਰਯਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਨ, ਰਵ ਸਸ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਬੇੜਾ ਲਿਆ ਬੰਨ੍ਹ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਚੱਪੂ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘੱਲ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਬ੍ਰਹਮਵੇਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਧਨ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਕਰਦਾ, ਕਰਨਹਾਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੇਹੰ ਰਾਗ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਘਾੜਨ ਘੜਦਾ, ਬਣ ਠਠਿਆਰ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਵੜਦਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਦਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਜੀਂਦਾ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਦਾ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਗੋਲਾ ਬਰਦਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪੇ ਫੜਦਾ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ

ਰੰਗ ਰੰਗੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸੰਸਾਰ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਲਗਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਲੈਣਾ ਜਾਣ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਅਸਥਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਕਾਇਆ ਹੱਟ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦਏ ਝਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਮ, ਤੇਰਾ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰ ਦਰਸ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਮਿਟੇ ਪਿਛਲੀ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਅੰਸ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਗ ਸੁੱਤੀ ਉਠ ਕੇ ਕਰ ਪਰਖ, ਪਾਰਖੂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦਿਆਂ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਾਲ ਬੀਤੇ ਅਸੰਖ ਬਰਸ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਦਾ ਮੇਲਾ ਅੰਤ ਨਧੜਕ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਇਕੋ ਚੜ੍ਹਤ, ਚੜ੍ਹਦਾ ਲਹਿੰਦਾ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਤ, ਬਿਨ ਲਿਖਿਆਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਲੇਖਾ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਸ਼ਰਤ, ਸੋ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗ਼ਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਉਤੇ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਜਗਤ ਭੁੱਲਿਆਂ ਮਾਰਗ ਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕੋ ਬਰਸ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਅਗਨੀ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰ ਘਟ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਹਰਿਜੂ ਵੜ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਬੈਠਾ ਚੜ੍ਹ, ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਬੈਠਾ ਦੜ, ਆਪਣਾ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਲਏ ਵਰ, ਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਨ ਸਰਨਾਗਤ ਸੁਆਮੀ ਜਾਏ ਪੜ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਗ ਜਾਏ ਮਰ, ਮਰਨਾ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਵੜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਤਮ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ ।

ਉਪਰ ਬੈਠ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਵੱਜੇ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾ ਦੋਹਾਂ ਸੁਣਾਏ ਸੋਹੰ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਇਕੋ ਅੰਗਣ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਗੰਢ ਇਕੋ ਹਰਿ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪਾਏ ਠੰਡ, ਦੁੱਖੜਾ ਦਰਦੀ ਦਰਦ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਵਾਣੀ ਹੋਏ ਨਾ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਕੂੜ ਪਖੰਡ, ਸਚ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪੇ ਲੰਘ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ, ਮਿਲਣੀ ਇਕੋ ਘਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਪੰਜ ਪੰਜ ਨਾ ਕੋਇ ਸੰਤਾਪ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਨਾਥ ਅਨਾਥੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਣਾਏ ਸਾਚੀ ਗਾਥ, ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ ਚੁਕਾਏ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਅਠਸਠ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਰਨ ਨਾਤ, ਹਰਿ ਚਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਉਤਮ ਤੇਰੀ ਜ਼ਾਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕੂੜ ਅਮਾਵਸ ਦਏ ਖਪਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪਤਣ ਬਹਿ ਕੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਸਾਚਾ ਲੇਖੇ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹਾਟ, ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਅੰਤਰ ਵੇਖੇ ਆਤਮ ਰਾਮ ਇਕੋ ਜ਼ਾਤ, ਰਾਮ ਰਮੱਯਾ ਹਰ ਘਟ ਬਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਬੇਟਾ ਜਣਿਆ ਪੂਤ ਦਸਰਾਥ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਘਨੱਯਾ ਹੋਇਆ ਤ੍ਰੁਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਇਕ ਆਦਾਤ, ਅਦਾਵਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਹੰਮਦ ਪੜ੍ਹਦਾ ਗਿਆ ਸਫ਼ਾਤ, ਸਫ਼ਰੀ ਆਪਣਾ ਸਫ਼ਰ ਮੁਕਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਕਾਇਨਾਤ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਦੀ ਨਾ ਪਾਏ ਵਫ਼ਾਤ, ਫ਼ਤਵਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਹਯਾਤੀ ਹਯਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਦਾਤ, ਸਚ ਭੰਡਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਘਰ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ ।

★ ੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੰਡਿਆਲਾ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੋਵੇਂ ਆਏ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਵਿਚ ਸਮਾਏ, ਮਨ ਸੀਤਲ ਸਤਿ ਕਰਾਈਆ। ਮਨਮੁਖ ਕਰਨ ਹਾਏ ਹਾਏ, ਦੁਖੀ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ। ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਭੇਵ ਨਾ ਆਏ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਪੰਜ ਤਤ ਜੋ ਖੇਲ ਰਚਾਏ, ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਏ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੇੜ ਭਵਾਈਆ। ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਰਘੁਰਾਏ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ। ਸੁਖ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਗਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸਾਂ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ਆਦਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਵਣਜ ਸੋਦਾਗਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਦੁੱਖ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੁਖਿਆਰ, ਦੁਖੀਆਂ ਨਾਲ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਮਨ ਹੰਕਾਰੀ ਮੇਰਾ ਯਾਰ, ਸਦ ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ। ਅੰਦਰ ਰੋਵੇ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਬਾਹਰੋ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋਵੇਂ ਕਹਿਣ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਦੇਣ ਲਹਿਣ, ਦੇਣਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਕ ਨਹੀਂ ਨਾ ਕੋਈ ਸੈਣ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ। ਝੂਠਾ ਨਾਤਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਭੈਣ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਵਿਛੋੜੇ ਸਭ ਦੇ ਵੈਹਣ, ਵੈਹਦੀ ਧਾਰ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਰਘੁਰਾਈਆ। ਦੁੱਖ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਰਦਾ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਡਰਦਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਧੱਕਾ ਦੇਵਾਂ ਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਵੜਦਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦਿਤਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਸੁਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਮੀਤ, ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਣਨ ਸਾਚਾ ਗੀਤ, ਅੰਤਰ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮਨਮੁਖ ਰਸਨਾ ਹੋਈ ਪਲੀਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਪਰਨਾਈਆ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡੀਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੋਹਾਂ ਮਿਲਾਵਾ ਇਕੋ ਘਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਜਾਣੀ ਜਾਣ, ਜਾਨਣਹਾਰ ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਜੀਵਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ।

★ ੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੰਡਿਆਲਾ ਨਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਬਿਰਧ ਬਾਲਾਂ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਘਟ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਬਖਸ਼ੇ ਸਚ ਧਿਆਨ, ਜਗਤ ਬਸੰਤਰ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਚਰਨ ਕਵਲ

ਇਕ ਧਿਆਨ, ਸਰਨ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਨਾਮ ਨਿਰੰਕਾਰਾ
 ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਤਮ ਰੰਗ, ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਜੂ ਲੰਘ, ਡੂੰਘੀ ਕਵਰੀ ਭਵਰੀ ਫੋਲ
 ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਕਰਾਇੰਦਾ ।
 ਮੋਹੰ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਘਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਰੂੜੀ ਕਿਰਿਆ
 ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਡੋਰੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਤੰਦ, ਨਾਮ ਤੰਦੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਿਰਧ ਬਾਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਵੇਖੇ ਹਰਿ ਬਾਲਕ, ਬਚਪਨ
 ਸਭ ਦਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਕੇ ਖਾਲਕ, ਖਲਕਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਣੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ, ਜੁਗ
 ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਨਿੰਦਰਾ ਆਲਸ, ਜਗਤ ਦਲਿਦਰੀ ਦਲਿਦਰ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੇ ਮੇਲੇ ਘਰ, ਤਿਸ ਆਤਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਆਤਮ ਗਾਏ ਪਰਮਾਤਮ ਗੀਤ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ ।
 ਕਾਇਆ ਹੋਵੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਆਵੇ ਚੀਤ, ਜਗਤ ਠਗੋਰੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ
 ਸਤਿਵਾਦੀ ਮਿਲੇ ਰੀਤ, ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਮੇਲੇ ਆਪਣੇ ਦਰ,
 ਤਿਸ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਚੁੱਕੇ ਪੜਦਾ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਮਾਇਆ
 ਸੜਦਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਦਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਹਰਿਜਨ
 ਵਿਰਲਾ ਤਰਦਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸ਼ਹੁ ਦਰਯਾਏ ਆਪ ਰੁੜਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਿਸ ਜਨ ਮਿਲਦਾ, ਮਿਲ ਮਿਲ ਆਪਣਾ
 ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਖਾਏ ਅਗੰਮੀ ਤਿਲ ਦਾ, ਤਿਲਕ ਲਲਾਟੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਬਾਲ ਅਵਾਣਾ ਆਪ ਬਣਾਏ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣਾ, ਜਿਸ ਜਨ ਗੁਰਮਤ ਸਾਚੀ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੰਡਿਆਲਾ ਸੁਰੈਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹਰਿ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੈਕੜੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ ।
 ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਕਰ
 ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ
 ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਮਕਾਨ, ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਦੀਪ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ ।

ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਰਸ ਰਸੀਯਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਰ ਹਰਿ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਸੁਰਪਤ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਲਿਖਤ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਬੰਧਨ ਇਕ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਰਬ ਸਿਖਾਲ, ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਓ ਭਾਲ, ਬਾਹਰੇ ਖੋਜਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਹੱਟ ਜਣਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਦੇਏ ਵਖਾਲ, ਸਚ ਸਲੋਕ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਨਮੋ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜਾਣੇ ਮਿਤ ਗਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਜਣਾਏ ਵਾਰ ਬਿਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਨਿਤ ਨਵਿਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਚਾਰ ਵਰਨ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਜੋ ਜਨ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਵਸਾਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕੀਮਤ ਘਰ ਘਰ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚੁਕਾਏ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਭੈ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੋਹੰ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਇਕੋ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਾਚੀ ਸਰਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਹਿਣਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਜਾਪ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਬਣ ਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਜਣਾਏ ਬਿਨ ਜਗਤ ਜਮਾਤ, ਪੱਟੀ ਇਕੋ ਇਕ ਲਿਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਰਹੀਮ, ਰਹਿਮਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਬਣ ਕਰੀਮ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਅਜ਼ੀਮ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ

ਹੋਏ ਅਧੀਨ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਬਰਦਾ ਬਣ ਮਸਕੀਨ, ਦਰ ਬਦਰ ਆਪਣੀ ਅਲਖ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਲੋਕ ਤੀਨ, ਚੌਦਾਂ ਹੱਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਕਰੇ ਆਪ ਤਰਮੀਮ, ਬਣਤ ਬਨਵਾਰੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰੱਖੇ ਮਹੀਨ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰ, ਦਾਤਾ ਨਿਰਗੁਣ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਲਾ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਤਰਭੁਜ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਉਪਰ ਹੋਏ ਆਪ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਗਾਈਆ । ਅੰਤ ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਤਿਸ ਜਨ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਪੇ ਬੋਲ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਸੇ ਕੋਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜਾਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪਿਆਏ ਸੱਚੀ ਪੌਹਲ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਪੌਲ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੀਤਾ ਕੌਲ, ਕੌਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਡੋਲ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਚਾਰ ਵਰਨ ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਚੌਥੇ ਪਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਅੰਦਰ ਜੀਵ ਪਹਿਚਾਣ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੀਵ ਅੰਦਰ ਜੀਵ ਵਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੀਵ ਅੰਦਰ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੋ ਜੀਵ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਜੀਵਾਂ ਤੋ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਨਾ ਕਦੇ ਭਗਵਾਨ, ਜੀਵ ਭਗਤ ਢੋਲਾ ਭਗਵਾਨ ਗਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਰਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਵੜੇ ਆਣ, ਤਿਸ ਕੁੰਡਾ ਖਿੜਕੀ ਦੇਵੇ ਲਾਹੀਆ । ਕੁੰਡਾ ਖਿੜਕੀ ਜਾਏ ਲੱਥ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਹੱਥ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਹੱਥ, ਹੱਥਕੜੀ ਜਮ ਕੀ ਦੇਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਜੀਵ ਅੰਦਰ ਜੀਵ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਭੇਤ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਇਕ

ਦੂਜੇ ਕੋਲੋਂ ਦੋਵੇਂ ਨਾ ਜਾਣ ਨੱਸ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਖਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਜੀਵ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੀਵ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵ ਜਾਏ ਬੁਝ, ਬੁਝਾਰਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਪੜਦਾ ਗੁਝ, ਦੂਈਂ ਦਵੈਤ ਪਰੇ ਹਟਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਏ ਸੁਝ, ਬਿਨ ਸਮਝਾਇਆਂ ਸਮਝ ਵਿਚ ਸਮਝ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਰਿਹਾ ਪੁੱਛ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਜਗ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਰੁੱਸ, ਰੁੱਸਿਆਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਧਾਰੇ ਆਪੇ ਪਏ ਉਠ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਉਤੇ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਤਿਸ ਜੀਵ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਦਾਨ, ਤਿਸ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਚ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਪਹਿਚਾਨ ਵਿਚ ਆਪੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ ।

ਅੱਗੇ ਯਾਰੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਯਾਰਾਨਾ । ਅੱਗੇ ਤੀਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਿਸ਼ਾਨਾ । ਅੱਗੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨਾ । ਅੱਗੇ ਲੜਨ ਵਾਸਤੇ ਦਲੇਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ । ਅੱਗੇ ਸੱਜਣਾਂ ਮਿਲਦਾ ਘੇਰ ਘੇਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨਾ । ਅੱਗੇ ਲੌਦਾ ਬੋੜੀ ਡੇਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਹੋਇਆ ਮਿਹਰਵਾਨਾ । ਘਵਿੰਡ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਗੋੜਿਆ ਗੋੜ ਸੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਨਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਨਹਾਰ ਨੌਜਵਾਨਾ ।

★ ੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਏਕਲ ਗੱਡਾ ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਰ ਸੋਹੇ ਏਕ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਟੇਕ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਵੇਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਰ ਧਰ ਆਵੇ ਭੇਸ, ਵੇਸ ਅਵਲੜਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਲੇਖ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਖੇਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣੀ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਸ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੇਸ ਸੁਹੰਜਣਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਤਿ ਸਰੂਪ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਮਹਿਮਾ ਅਨੂਪ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨਾ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਚਾਰੇ ਕੂਟ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਸੱਜਣਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਗਤ ਕਲਬੂਤ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਹੱਕ ਮਹਿਬੂਬ । ਹੱਕ ਮਹਿਬੂਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਖੇਲ ਨਿਆਰ, ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ

ਡਗਮਗਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨੌ ਸੋ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਵੇਖੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰ ਕਰ ਹਿਤ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਹਾਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸਚਖੰਡ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਏਕਾ ਨਾਮ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਟਣਹਾਰ, ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਵਣ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜਾਣ ਸਮਝਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੇਵੇ ਦਾਦ, ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵਜਾਵਣ ਨਾਦ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਵਾਂਗੀ ਹੋ ਕੇ ਵਰਤੇ ਸਾਂਗ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਹੁਜਰੇ ਉਚ ਮਹੱਲੇ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇਵੇ ਬਾਂਗ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਉਪਾ, ਖੰਡ ਸਚ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਏ ਘਲਾ, ਪੁਰ ਕਲਾਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਨਾਉਂ ਧਰਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਲਿਖੇ ਸ਼ਾਹ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਭੇਵ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਕਹਿ ਪੱਲੂ ਗਏ ਸਰਬ ਛੁਡਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਪਏ ਸਰਨਾ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦੁਆ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਗਏ ਧਿਆ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸਯਦਾ ਗਏ ਕਰਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਗਏ ਮਨਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਸ ਲਏ ਵਟਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਉਚ ਅਟੱਲੇ ਸੰਬਲ ਡੇਰਾ ਲਏ ਲਾ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਉਠਾ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ

ਹਾਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਏਕਾ ਬਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਵਖਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਮਿਟਾ, ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਮੰਦਰ ਦੇਵੇ ਢਾਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਵੇਸ ਆਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਅਵੱਲਾ, ਅਵਲ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਰਖਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲਾ, ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਜਲਾਂ ਥਲਾਂ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਡੂੰਘੀ ਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਆਪੇ ਰਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦੀ ਹੁਕਮ ਸੁਨੇਹੜਾ ਘੱਲਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬੰਧਾਈਆ । ਧਾਰ ਜਣਾਏ ਇਕ ਬਿਸਮਿੱਲਾ, ਬਿਸਮਿਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਕੱਟਦਾ ਰਿਹਾ ਛਿਲਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਟ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾ ਤਬਕ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ, ਸਾਚਾ ਸਬਕ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵੇਖੇ ਦੁਕਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਣ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਝੁੱਲੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਜਗ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੁਝਾਏ ਲੱਗੀ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਫੜ ਕੇ ਕੱਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਜਾਪ ਜਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਮਕਿਉਂ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਘਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਹੁਜਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਬਹੇ ਸਜ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਵਜਾਏ ਨਦ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਦੁਆਰ ਮੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲਾ ਗਾਏ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਅਨੰਦ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਾਚੇ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਏਕਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਹਰਿ ਦਰਦੀ ਦਰਦ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਬੋਲ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਸਚ ਤਰਾਜੂ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜੋ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਘੋਲ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਆਪ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਅਡੋਲ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਉਪਰ ਪੋਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੀਤਾ ਕੋਲ, ਕੋਲ ਇਕਰਾਰ

ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਏ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸੁਹਾਏ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਹੋ ਜਾਏ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਘਲਾਏ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਫੜ ਉਠਾਏ, ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਰ ਬੁਲਾਏ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੱਠੇ ਆਵਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਸੰਤ ਸੰਗ ਰਲਾਏ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਸਚ ਮਰਦੰਗ ਇਕ ਵਜਾਏ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਏ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਇਕ ਚਮਕਾਏ, ਜਗਤ ਚੰਦ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰ ਦੁਆਰ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰਾ ਵੱਡਾ ਸਚਖੰਡ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਕਰੇ ਅਗੰਮੀ ਵੰਡ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪਾਏ ਬੰਦ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇਆ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਗੋਦੇ ਆਏ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਧਿਐਂਦੇ ਆਏ, ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮੋਂਦੇ ਆਏ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪੌਂਦੇ ਆਏ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਥਾਉਂ ਥਾਈਂ ਲੇਖ ਅਪਾਰਾ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਨਿਆਰਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰਾ, ਗੁਪਤ ਜਾਹਰਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਨਾਅਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਹਰਿਜਨ ਬੇੜਾ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਜਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦੀ ਲਏ ਬਹਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਲਾਹ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਦਏ ਸਿਖਾ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਅੱਖੀਆਂ ਅੱਖਰ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲ ਦੇਵੇ ਗਾ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਬੱਤੀਆਂ ਚਾਨਣ ਦਏ ਕਰਾ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਹੱਟੀਆਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੋਦਾ ਦਏ ਵਿਕਾ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਵੇ ਡਰ,

ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਰਿਹਾ ਲੜ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੰਕਾ ਰਹੀ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਫੇਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਨਵ ਨੌ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਗਿਆ ਛਾ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਹੋਏ ਬੇਵਫ਼ਾ, ਫਰਮਾਂਬਰਦਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਕਰਨ ਗੁਨਾਹ, ਸਾਚਾ ਸਿਦਕ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਗ੍ਰੰਥੀ ਪੰਥੀ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਰਹੇ ਤਕਾ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਭੁੱਲਿਆ ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਂ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟਾ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਾਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਹੰਸ ਬੁਧੀ ਹੋਈ ਕਾਂ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਖਾਏ ਸੂਰ ਕੋਈ ਖਾਏ ਗਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਕੜੇ ਅੰਤਮ ਬਾਂਹ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਇੰਦਾ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰ ਗਏ ਨਾਂਹ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਮਾਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਪੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਆਇਤ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਗਾਥ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਕਲਜੁਗ ਭੁੱਲੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਅਠ ਸਠ ਡੇਰਾ ਰਿਹਾ ਢਾਹੀਆ । ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਗੋਦਾਵਰੀ ਪਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਖ, ਨੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ ਤਾਰੀਆਂ ਰਹੇ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਮੁੱਕੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਾਤ, ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੇ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਲਏ ਲਾਧ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਲਏ ਕਾਢ, ਕਲਜੁਗ ਤੁੱਟੀ ਵਾ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੁਣਾਏ ਨਾਦ, ਅਗੰਮੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਦੇਵੇ ਸੁਆਦ, ਰਸ ਆਤਮ ਇਕ ਚਖਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਜਾਏ ਜਾਗ, ਜਿਸ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਲੱਗੀ ਆਗ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਰਹੀ ਜਲਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਨਾ ਜਗੇ ਚਰਾਗ, ਘਰ ਘਰ ਅੰਧੇਰਾ ਗਿਆ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਚ ਮੁਨਾਰਾ ਦਏ ਸੁਹਾ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਲਏ ਉਠਾ, ਮੁਫ਼ਤ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਬ ਗੁਨਾਹ, ਮਾਰਗ ਅੱਗੇ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾਤਾ ਦਏ ਤੁੜਾ, ਸਾਚਾ

ਸਾਕਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਖਪਾ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਸਮਝਾ, ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਜਾਏ ਆ, ਨਜ਼ਰ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤੂ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕ ਗੋਸਾਈਆ । ਰੂਪ ਜਣਾਏ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਰਮੱਯਾ ਬਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚ ਅਮਾਮ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਦਾਤਾ ਬਣੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਉਤਮ ਜਾਤਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਚ ਜਮਾਤਾ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਲਿਖਿਆ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਾ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਇਸ਼ਟ ਮਨੋਣਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਭ ਦੀ ਦੇਵੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਜਗਤ ਬਸੰਤਰ ਆਪ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ, ਨਮੋ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਚਾਰ ਯੁਗ ਚਾਰ ਬਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਦੋ ਜਹਾਨੀ, ਸੋ ਲਾਸਾਨੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੱਸੇ ਫਾਨੀ, ਫੈਸਲਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰੇ ਕਾਨੀ, ਚਿੱਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਨੀ, ਦੇਹਰੀ ਧਾਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਰਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਦੂਜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਸਰੋਵਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪਾਣੀ, ਜਲ ਬਲ ਮਹੀਅਲ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਗਿਆਨੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੩ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਭੋਰਛੀ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਝੁਲਾਏ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਰਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਬਿਰ ਘਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵੇ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਇਛਿਆ ਆਪ

ਪਰਗਟਾ, ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਵੇਸ ਵਟਾ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨਨੀ ਜਨ ਆਪ ਅਖਵਾ, ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ, ਏਕਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਹੱਥ ਟਿਕਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਰਲਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਝੋਲੀ ਪਾ, ਪੰਚਮ ਜੋੜਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਢੋਲਾ ਗਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨਾਦ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਅਗੰਮੀ ਕਾਰ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਵਸਣਹਾਰ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਏਕਾ ਏਕ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਲਾੜ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਤੇ ਵਸਿਆ ਬਾਹਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹਰਿ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਰਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਣੀ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਗਾਏ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣਹਾਰ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਲਾਹ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੂਰ ਵਿਚੋਂ ਨੂਰ ਧਰਾ, ਜ਼ਹੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਚ ਖੁਦਾ, ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਰਚਨ ਰਚਾ, ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਪ ਸੁਹਾ, ਜਲ ਬਿੰਬ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੰਧਨ ਪਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੰਡ ਵੰਡਾ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਸ ਵਟਾ, ਬ੍ਰਹਮਵੇਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਇਕ ਸੁਣਾ, ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਚੁਆ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਾਤਾ ਭਿਖਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਦਿ ਬਣਿਆ ਦਾਤਾ, ਦਾਨੀ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਬਿਧ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾਓ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋੜ ਨਾਤਾ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਗਾਏ ਗਾਥਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਬਣ ਬਣ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਸੇਵਕ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਇਛਿਆ ਪੂਰਨ ਆਸਾ, ਆਸਾਵੰਦ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਹੇ ਪਿਆਸਾ, ਤ੍ਰਿਖਾ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਾ, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਸਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਭੋਗ ਬਲਾਸਾ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਬਣ ਬਣ ਪਾਏ ਰਾਸਾ, ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਮਾਏ ਕਰਨੇ ਯੋਗ, ਯੁਗਤੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਅੰਤਮ ਓਟ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਗਾਵਣਹਾਰਾ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਸਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਕੋਟ, ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਰਾਉ ਰੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਬਣੇ ਆਪ ਦਲਾਲ, ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਾਲ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ, ਵਡ ਪੁਰਖੋਤਮ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗ਼ਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਆਪ ਵਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਆਏ ਪਰਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧੰਦੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਅੰਤਰ ਵਸ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਚਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਖੇਲੂ, ਖੇਲੁਣਹਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੋਲਦਾ ਰਿਹਾ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਵਜੋਦਾ ਰਿਹਾ ਢੋਲ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਅਡੋਲ, ਸਚ

ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਬਰਨ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਘੋਲ, ਜਗਤ ਅਖਾੜਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਗਤ ਅਖਾੜਾ ਵੇਖੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਘੱਲ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ । ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਸੰਤ ਬੋਲਣ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਗਣ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗਣ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਛਾਰ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਸੁਰਪਤ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਦੁਆਪਰ ਪੁੱਛੇ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਘਰ ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲੇ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਲੱਗੀ ਯਾਰੀ ਨਾ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਗਏ ਸਿਖਾਲ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਏਕਾ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਹੱਕ ਜੁਮਾਲ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੰਗ ਵਖਾਏ ਅਗੰਮ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮਾਤ ਕੁੱਖ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਪਿਤਾ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਨਾ ਲਏ ਦਮ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਗਮ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਮ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਦਿਸੇ ਤਨ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਛੱਪਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਛੰਨ, ਮਸਜਿਦ ਮੰਦਰ ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਨਾ ਕੋਇ ਦਸਾਇੰਦਾ । ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਨ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਘੜੇ ਨਾ ਲਏ ਭੰਨ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਜੁਗ ਬੇੜਾ ਆਪੇ ਬੰਨ, ਬੰਨਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੂਰਜ ਚੰਨ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ ਆਤਮ ਅੰਨ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੁੱਧ ਮਤ ਮਨ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਇਸ਼ਟ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਇਕੋ ਵਾਰ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਰਾਮਾ ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਦੇਜ਼ਖ ਬਹਿਸ਼ਤ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਸਾੜ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਨਾ ਕੋਈ ਸਹਾਰ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ, ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।

ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਪੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਲੇਖਾ ਲੋਕਮਾਤ ਸਮਝਾਈਆ। ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਾ ਗਾ ਗਏ ਗਾਨ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਇਲਾਹੀਆ। ਭਗਤ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਸੰਤ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦਾਨ, ਬਣ ਭਿਖਾਰੀ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਮੰਨਦੇ ਸੱਚਾ ਕਾਹਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋਏ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਅੰਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ। ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਘਰ ਘਰ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ। ਤੋੜਨਹਾਰਾ ਗੜ੍ਹ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਹੋ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਅੰਤਮ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਅਠ ਦਸ ਪੈਂਡਾ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸਰਬ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਪਰਗਟ ਕਰੇ ਇਕੋ ਧਰਮਸਾਲ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਮਾਣ ਦਵਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਦੀਨਾਂ ਬੰਧਪ ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਠਾਕਰ ਹੋਏ ਆਪ ਦਿਆਲ, ਠੋਕਰ ਘਰ ਘਰ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਆਪੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਅੰਤ ਚਲੇ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੇ ਹੱਟ ਵਿਕਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ। ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਨਿਹਕਲੰਕ ਹੋ ਪਰਧਾਨਾ, ਨਾਮ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਸਚ ਤਰਾਨਾ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜੇ ਮਾਣਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਮੇਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੰਨ੍ਹੇ ਗਾਨਾ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ

ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪਿਆ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਘਾਲੀ ਘਾਲ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜਗਤ ਸਰੋਵਰ ਨਹੋਂਦੇ ਰਹੇ ਤਾਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਅਸ਼ਨਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਰਹੇ ਭਾਲ, ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਦੀਪਕ ਰਹੇ ਬਾਲ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਆਏ ਜਵਾਲ, ਜ਼ੇਰ ਜ਼ਬਰ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਇਕੋ ਸਬਰ ਪਿਆਲਾ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਹਾਲ ਮੁਰੀਦ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਰਸੀਦ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਕਰ ਗਿਆ ਤਾਕੀਦ, ਤਕਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਸ਼ਹੀਦ, ਸੋ ਅੰਤ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਵੇ ਗਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਸਿਖੇ ਤੁਹਾਡਾ ਬਣੇ ਮੁਰੀਦ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇਵੇ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਜੀਬ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਜੋਤ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਦੇਸ ਇਕ ਵਸਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ, ਲੇਖ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਮੁੱਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕੋਇ ਕੇਸ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਾ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਵੇਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦਏ ਸੰਦੇਸ, ਸਰਗੁਣ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੋ ਪੜਦਾ ਮਾਇਆ ਪਾਵੇਗਾ । ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਵੇਖੇ ਚੇਤ, ਫੁੱਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਆਪ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਖੇਡੇ ਖੇਡ, ਜਗਤ ਖਡਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਆਏਗਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਰਲਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਬੰਦ ਕਰਾਏਗਾ । ਕਾਗਜ਼ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਏਗਾ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਆਇਤ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਜਮਾਤ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਏਗਾ । ਵਫ਼ਾਤ ਕਦੇ ਆਪ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਆਬੇਹਯਾਤ ਸਰਬ ਪਿਆਏਗਾ । ਸਚ ਲੁਗਾਤ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਨੇਹ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੋਹ ਆਪ ਬਰਸਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਰੁਤੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਰੁਤੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਫੋਲ ਫੁਲਾਵੇਗਾ । ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਡੇਰਾ ਢਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਅੰਡਜ਼ ਜੇਰਜ਼ ਉਤਭੁਜ਼ ਸੇਤਜ਼ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਕਾਤੀ ਵੇਸ

ਵਟਾਵੇਗਾ । ਕਲ ਕਾਤੀ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਖੀ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇਗਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਆਖੀ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ
 ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਸਾਖੀ, ਪੂਤ ਸਪੁਤਾ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜਾ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਡੇਰਾ ਲਾਵੇਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਗਏ ਤਾਕੀ, ਅੰਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ
 ਆਪ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਮੁਹੰਮਦ ਮੰਗਦਾ ਗਿਆ ਦਾਤੀ ਪੰਜ ਤਤ ਖਾਕੀ, ਅੰਤਮ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਜ਼ਾਹਰ ਰੂਪ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਲਹਿਣਾ
 ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਬਾਕੀ, ਕਰਜ਼ਾ ਮਕਰੂਜ਼ ਸਿਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ
 ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਚੀ ਕੂਕ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਸਾਰੇ ਆਖੀ, ਆਖਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੇਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਕਵਲ ਨੈਣ
 ਇਕ ਮਟਕਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਰਾਉ ਰੰਕ ਪੜ੍ਹਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤੀ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਵੇਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਮੂਰਖ ਮੂੜੇ
 ਅੰਤ ਖਪਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੂਰੇ ਆਪ ਜਗਾਏਗਾ । ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਬਣ ਭਰਪੂਰੇ,
 ਸਚ ਭੰਡਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਨੇੜ ਦੂਰੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਮਸਤਕ ਧੂੜੇ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ
 ਪ੍ਰਭੂ ਧਵਾਏਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਬਚਨ ਪੂਰੇ, ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਤੋੜੇ ਮਾਤ ਗਰੂਰੇ,
 ਤਖ਼ਤ ਤਾਜ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰੇ, ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਕਰ
 ਵਖਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਆਸਾ ਇਕੋ ਰੱਖ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਵਸ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਇਕ ਦੁਜੇ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ ਜਸ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ
 ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਹਿਮਾ ਕੱਥ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸੇਵਕ ਬਣ ਕੇ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਰਥ ਰਥਵਾਹੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।
 ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤਤ ਅੱਠ, ਨੋ ਦੁਆਰੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਮੇਲਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਹੰਸ-ਮੁੱਖ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ
 ਚੜ੍ਹੇ ਭੱਜ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਹੇ ਸਜ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਨਦ ਜਾਏ ਵੱਜ, ਅਨਰੰਗਾ
 ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਦਵਾਰਾ ਲੰਘੇ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਆਪਣੀ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਕਰ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਏਕਾ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਉਡੀਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਧਿਆਨ
 ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਤਰੀਕ, ਤਰੀਕਾ ਤਰ੍ਹਾ ਤਰ੍ਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ
 ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਵਡ ਅਮਾਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆਏ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੰਬਲ
 ਖੇੜਾ ਵਸੇ ਠੀਕ, ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲਾਏ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੂਜੀ ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਇਆਂ ਅੰਦਰ
 ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਦਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਦਏ ਝਿਰਾਈਆ । ਏਕਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏ ਹਸਤ

ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਆਪ ਸਮਾਈਆ । ਕਰਵਟ ਬਦਲੇ ਜੋ ਸੁਤਾ ਦੇ ਕਰ ਪੀਠ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਗਾਏ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਬੈਠਾ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਤਕਵਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣਨਾ ਅੰਤ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਲੋਕਮਾਤ ਚਲਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਲੈਣਾ ਮਨਾ, ਇਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਲੈਣਾ ਸੁਹਾ, ਇਕੋ ਜੋਤ ਨੂਰ ਹੁਸਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਕੰਤ ਲੈਣਾ ਹੰਢਾ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਬੰਸ ਲੈਣਾ ਵਡਿਆ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੀ ਵਿਚ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਵੇਹਦਾ ਰਿਹਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਆਵੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਡੰਕ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਅਸਵ ਘੋੜਾ ਇਕ ਅਪਾਰ, ਜੋਤੀ ਸਬਦੀ ਜੋੜਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਪੌੜਾ ਚੁੱਕੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰ ਖਵਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਣਾਏ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਮੇਟੇ ਭੇਖ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਾਣਸ ਮਾਣਸ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਜ ਘਰ ਨਿਜ ਆਤਮ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਲਏ ਪੇਖ, ਨਿਜ ਦੁਆਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਲੋਕਮਾਤ ਲੱਗੇ ਮੇਖ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਖੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਖਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਾਏ ਨੱਠ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅਗਨੀ ਖੇੜਾ ਹੋਏ ਭੱਠ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤਪਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਅਠਸਠ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਈਸ਼ ਜੀਵ ਗੋਣਾ ਜਸ, ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਚੀ ਸਿਫਤ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੋਣਾ ਵਸ, ਬੰਧਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਣਾ ਆਪਣਾ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਇਕੋ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਰਾਸਤ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਦਏ ਫੱਕ, ਦੂਜਾ ਵੰਡਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਮਲਾਹੀ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਇਕ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲਣਾ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਦੇਣਾ ਛੱਡ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਹੋਣਾ ਅੱਡ, ਆਦਿ ਜਗਾਦਿ

ਸ਼ਬਦ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਕਾਇਆ ਅੰਧੇਰੀ ਖੱਡ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਹੋਏ ਹੱਦ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਆਪੇ ਸੱਦ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਅਨਹਦ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਇਕੋ ਧੁਨ ਉਪਜਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੋਟਨ ਰਵ ਸਸ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸ ਰਸਯਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਹੋਵੇ ਵਸ, ਸਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਆਪ ਲੁਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਇਕੋ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਭੇਵ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਬਿਆਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਲਿਵ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਏ ਧਵਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਮਾਣ, ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਫਰਮਾਣ, ਨਾਮ ਸੁਨੇਹੜਾ ਰਿਹਾ ਘਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਬਾਣ, ਅਣਯਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕੋ ਗਾਣ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਛੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਇਕ ਪਰਵਾਨ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਬਣ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਆਪਣੀ ਦੱਸ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਪਹਿਚਾਣ, ਬੇਪਹਿਚਾਣ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਬਠਾਏ ਸਚ ਬਬਾਣ, ਨਾਮ ਬਬਾਣਾ ਇਕ ਲਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਆਣ, ਕਰੇ ਇਕੋ ਇਕ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ, ਤਿਸ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਨਾ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗਿਆਨ ਗੁਰਦੇਵ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਵੇਖ ਪਲੰਘ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਬਸੰਤਰ ਬਾਹਰੋ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰੇ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਕੱਟ ਕੇ ਆਏ ਪੰਧ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗਦਿਆਂ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੇ ਸੰਗ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਗਾਇਆ ਆਪਣੇ ਅੰਗ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਭੰਗ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਫੰਦ ਕਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਚੜ੍ਹੇ ਨੂਰੀ ਚੰਦ, ਜਗਤ ਚਾਂਦ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ, ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਰਮੱਯਾ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਬੰਸਰੀ ਵਜਾਏ ਸਾਚਾ ਸ਼ਾਮ, ਗੀਤ ਸੁਰ ਤਾਲ ਸਾਚਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਚ ਮੰਤਰ ਸੁਣਾਏ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਅੰਤ ਵਿਚੋਲਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਬਿਨ ਸੋਹੰ ਪਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸੋ, ਸੋਹੰ ਹੰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪੇ ਹੋ, ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲੋ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰਹੀ ਰੋ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ, ਇਕ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾ ਛੋਹ, ਤੇਰੇ ਮਿਲਿਆਂ ਮੇਰਾ ਦੁੱਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਰਹੀ ਹੋ, ਤੂੰ ਸੁਆਮੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਸੱਚਾ ਮੋਹ, ਜਗਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੂੜੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਢੋ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਉਚੀ ਰੋਵਾਂ ਕੂਕਾਂ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਛ ਲਿਆ ਖੋਹ, ਕਾਇਆਂ ਭਾਂਡਾ ਖਾਲੀ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਰਨ ਗੋਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਧਰੋਹ, ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤਬਕ ਸਬਕ ਸਿਖਿਆ ਸੰਬਿਆ ਮਕਤਬ ਮਦਰੱਸੇ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਮੈਂ ਆਈ ਟੋਹ, ਤੇਰਾ ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਸੁਣਾ ਸਾਚੀ ਸੋ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇਂ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕ ਵਖਾਏ ਅਗੰਮੀ ਘਰ, ਜਿਥੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਕੋਈ ਡਰ, ਭੈ ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਸੇਜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੌ, ਸੁਤਿਆਂ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਮੈਂ ਹਉਂ, ਹਉਂ ਮੈਂ ਤੂਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ ।

★ ੨੪ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਭੋਰਛੀ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਉਠ ਜਾਗ, ਕਲਜੁਗ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਛਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਸਾਚੀ ਲਾਗ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਉਪਜੇ ਇਕ ਵੈਰਾਗ, ਸਚ ਵੈਰਾਗੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਦੇ ਤਿਆਗ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਤੁੜਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੁਝੇ ਆਗ, ਪੰਜ ਤਤ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਘਰ ਮੇਲਾ ਵੇਖ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋਵੇ ਦਾਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਹੰਸ ਬਣਾਵੇ ਕਾਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਤਨ ਬੰਨ੍ਹੇ ਤਾਗ, ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਕਾਢ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੇੜ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਕਰੇ ਲਾਡ, ਨਵ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਹਾਡ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਵਖਾਏ ਉਤਮ ਜਾਤ, ਜਗਤ ਅਜਾਤੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰੱਖੇ ਪਰਭਾਤ, ਸੰਧਿਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਇਕਾਂਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਪੱਟੀ ਪੜ੍ਹਾਏ ਨਾਮ ਜਮਾਤ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਡੂੰਘਾ ਖਾਤ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੁਛੇ ਵਾਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਗਿਆ ਆਖ, ਆਖਰ ਮੇਲਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੇਖ ਪ੍ਰਤਖ, ਦਰ ਪਰਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੁਣਾਏ ਅਕੱਥ, ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰਾ ਜਗਤ ਹੰਕਾਰਾ ਹਉਮੈ ਬੁਰਜ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕੇ ਤੀਰਥ ਤੱਟ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਮੱਠ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਰਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਪਵਣੀ ਪਵਣ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਹੇ ਸਦਾ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਪੱਤਣ ਘਾਟ, ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠਾ ਬਣ ਮਲਾਹੀਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟ, ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਉਠ ਕਰ ਪਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਤਿੰਨ ਪੰਜ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਹੱਟ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਘਟ ਸੁਆਮੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣ, ਘਰ ਘਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਬੁਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਠ ਕਰ ਪਰਤੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਤਮ

ਪਰਮਾਤਮ ਗਾਏ ਗੀਤ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਲੈਣਾ ਜੀਤ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਵਿਚ ਖਪਾਈਆ । ਤਨ ਹੋਏ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਦਾਤਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਨੇਰਨ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰੱਖੇ ਬਾਰੀਕ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਉਂ ਧਰਾਏ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਰੱਖੇ ਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਈ ਤਰੀਕ, ਤਾਲਬ ਤੁਲਬਾ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸੱਜਣ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਉਠ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਮੋ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਐਬ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਦਏ ਉਚਾਰ, ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਵੇਖ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਚ ਈਮਾਨ, ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸੱਜਣ ਸਾਹਿਬ ਰਾਮ, ਰਮੱਯਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨਾ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਪੜਦਾ ਜਾਏ ਲੱਥ, ਉਹਲਾ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਹਰ ਘਟ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵਜਾਏ ਅਨਹਦ, ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਕਰਾਏ ਸਾਚਾ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਚੜ੍ਹੇ ਭੱਜ, ਐਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਹੇ ਸਜ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਰੱਦ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਅੱਗੇ ਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਹੱਦ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦਰਸ ਵਖਾਏ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਉਠ ਉਠ ਵੇਖ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕੂੜਾ ਦਿਸੇ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਵਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਸ, ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੇ ਖੇਡ, ਸਾਚੀ ਬਾਜ਼ੀ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਨ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਮਾਣੀ ਝੂਠੀ ਸੇਜ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ ਭੇਤ, ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਥੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸ

ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪੇਖ, ਸਾਖਿਆਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਠ ਕਰ ਹਰਿ ਯਾਦ, ਯਾਦਦਾਸਤ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੁਣਨਹਾਰ ਫ਼ਰਿਆਦ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਦ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚਾ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਬੇਦਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀ, ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪਕੜੇ ਬਾਹੀ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵਕਤ ਧੋਵੇ ਦੁਰਮਤ ਛਾਹੀ, ਮੈਲ ਪਾਪਾਂ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਲਏ ਬਹਾਈ, ਬਾਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਣ ਸਚ ਕੰਨ ਲਾ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਦਾ ਮਲਾਹ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਬੇੜਾ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਦੁਆਰੇ ਜਾਏ ਆ, ਤਿਸ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਫੜ ਬਾਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਏ ਉਠਾ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਰਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਹਰਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਿਸ ਜਨ ਮਿਲਿਆ ਆ, ਤਿਸ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਵਖਾਏ ਸੱਚਾ ਥਾਂ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰ ਆਵਾਂਗੇ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਹਰਸ ਮਿਟਾਵਾਂਗੇ । ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵਾਂਗੇ । ਸਾਹਿਬ ਕਰਨਾ ਇਕੋ ਤਰਸ, ਸਦ ਤੇਰੇ ਬਣ ਅਖਵਾਵਾਂਗੇ । ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਅਟਕ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗੇ । ਜਿਸ ਧਾਰੇ ਆਏ ਪਰਤ, ਅੰਤ ਓਸੇ ਧਾਰ ਸਮਾਵਾਂਗੇ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗ਼ਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਵਾਂਗੇ । ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਤ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਮੰਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਧੜਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਾਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਵਾਂਗੇ । ਜੋ ਦਰ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਆਏਗਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਰੋਗ ਗਵਾਏਗਾ । ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਪਾਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਮੁਕਤੀ ਮੋਖ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਏਗਾ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਨਾਮ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਏਗਾ । ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਆਪ ਰਲਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸਾਚੀ ਗੋਤ, ਦੂਜਾ ਵਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕ ਇਕੇਲਾ ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਲੱਖ

ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਟੇਕ, ਬਿਨ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ, ਰੇਖ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ ।

★ ੨੪ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਡਾਕਟਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਭਲਾਈ ਪੁਰ ਡੋਗਰਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਉਠ ਉਠ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਨੈਣ ਮੂੰਦ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾਸਤਾ ਰਿਹਾ ਪਾ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਮੰਗੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਰੇਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਸੁਟਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਾਸਤਾ ਰਹੀ ਪਾ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਗਵਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਚਰਨੀ ਡਿਗੇ ਆ, ਪਿਛਲੀ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਪਨਾਹ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਐ ਬੁਦਾ, ਖ਼ਾਲਕ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਧਿਆ, ਨਿਜ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਧੂੜੀ ਲਾਵਣ ਛਾਹ, ਛਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਫੇਰਾ ਪਾ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹਿਣ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਏ ਸਹਾ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਡੇਰਾ ਰਹੇ ਢਾਹ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਹੇ ਗਵਾ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਰਹੇ ਛੁਪਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਤਿੰਨੇ ਉਠ ਉਠ ਬਣਨ ਗਵਾਹ, ਸਚ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਕੂਕ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕੋ ਮਾਹੀਆ । ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਰੇ ਗੁਨਾਹ, ਮਾਟੀ ਪਾਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਆਫ਼ਤਾਬ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਚੌਧਵੀਂ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਚਾ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਹਾ ਹਾ, ਹਾਹਾਕਾਰ ਮਚਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਸਾਚਾ ਲੱਭੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਮਾਨਵ ਹੰਸ ਬਣੇ ਕਾਂ, ਬੁੱਧੀ ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸਚ ਭੂਮਕਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਥਾਂ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਕੜੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਂਹ, ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਸੁਣਾ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਕਰ ਕਰ ਬੱਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਭੇਵ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾ, ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾ, ਵਿਭਚਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਇਸ਼ਟ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਬਣਾ, ਗੁਰਦੇਵ ਸਵਾਮੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦੀਪਕ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਗਾ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹਰਿ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਪੜਦਾ ਆਪੇ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਗੁਰੁ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭੇਵ

ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜਾ, ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਰੰਗ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਵਖਾਏ ਨਾਮ ਅਖਾੜਾ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪ
 ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ
 ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਬਣ ਲਿਖਾਰਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਸਹਾਰਾ, ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਪੁਰਾਨ
 ਅਠਾਰਾਂ ਇਕ ਅਖਾੜਾ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਮਾਰੇ ਮਾਰਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ
 ਵਸੇ ਸਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੇਵਾਦਾਰ,
 ਏਕੰਕਾਰਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ,
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ
 ਗਿਆਨ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਰਵ ਸਸ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਲ੍ਹ
 ਦੁਕਾਨ, ਘਟ ਘਟ ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਸਤ ਇਕ ਮਹਾਨ, ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੁਕਮ ਚਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਸ਼ਬਦ
 ਅਗੰਮੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪ
 ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬਹਿਣਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਬਿਨ ਰੂਪ ਰੰਗ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ ।
 ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਲਹਿਣਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਇਕ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵਰਭੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਭਾਣਾ ਸਹਿਣਾ,
 ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਬਿਰ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਅੰਤਮ ਖਾਕੀ
 ਖਾਕ ਖਾਕ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰਾ
 ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਸੁਣੇ ਸੰਗੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਬਹੁ ਰੰਗੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੀ ਪੜਾਈਆ । ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਵਸਤ ਸਦਾ ਅਨਮੰਗੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਵੰਡਦਾ ਰਿਹਾ
 ਵੰਡੀ, ਹੱਦ ਹਦੂਦ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਾਸਨਾ ਭਰਦਾ ਰਿਹਾ ਗੰਦੀ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ
 ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਚੰਦ ਨਵਚੰਦੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਠੰਡੀ, ਸਾਂਤਕ
 ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਪੌਦਾ ਰਿਹਾ ਖਾਨੇਬੰਦੀ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣੌਦਾ ਰਿਹਾ ਛੰਦੀ,

ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਹਿਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਚਮਕੌਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸਾਚੀ ਚੰਡੀ, ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਏ ਉਠ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਬੁੱਕ, ਭੱਬਕ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਤੁੱਕ, ਸੋਹੰ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੈਂਡਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਜਲ ਕਰੇ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮਿਟੇ ਦੁੱਖ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾ, ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਰਿਹਾ ਉਠਾ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਰਿਹਾ ਹਿਲਾ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮਿਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬਣੇ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾਤਾ ਦਿਓ ਤੁੜਾ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਓ ਮਨਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਰਿਹਾ ਵਖਾ, ਤੀਰ ਕਾਨੀ ਇਕ ਚਲਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਪਰਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਈਆ । ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾ, ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਰਿਹਾ ਆ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੇ ਕਮਾ, ਸਚ ਸੁੱਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕੋਈ ਨਾ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਡੁਬਦੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਈ ਰਿਹਾ ਵਸਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾ ਗਾ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਹਰਿ ਮੁਕੋਣਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪੈਣਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਡੰਕ ਵਜੋਣਾ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਖੜਕਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣੋਣਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਗਾਵੇ ਜਸ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਆਤਮ ਮੰਤਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਮੰਤਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਗੋਦੇ ਬਾਣੀ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਾ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਦਰ ਦਰਬਾਰ ਉਚ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸਦਾ ਲਾਸਾਨੀ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਤਰ, ਸੋ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਉਠ ਕੇ ਵੇਖ ਅੰਤਰ, ਤੇਰੇ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਹਰਿ ਜੀ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਬੁਝਾਏ ਤੇਰੀ ਬਸੰਤਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਇੰਦਾ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਗਾਏ ਮੰਤਰ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਬਣਾਏ ਬਣਤਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲੇਖ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾ, ਮਕਰੂਜ ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ ਲਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣੇ ਆਪ ਮਲਾਹ, ਭਗਵਨ ਬੇੜੇ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਲਾਹ, ਸਿਫਤੀ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦੀ ਲਏ ਉਠਾ, ਫੜ ਬਾਰੋਂ ਆਪ ਬਹਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਰਤ ਧਵਲ ਉਤੇ ਲਏ ਟਿਕਾ, ਮਾਣ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਸੇ ਸਮਝਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਯਦਾ ਰਹੇ ਕਰਾ, ਸੋ ਖੁਦਾਵੰਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇਸ਼ਟ ਰਹੇ ਜਣਾ, ਸੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਗਾਏ ਨਾਂ, ਸੋ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਸੇ ਚੁਕਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਲਏ ਪਾ, ਲਾ-ਇਲਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਤਾਰ ਸਿਤਾਰ ਦੇਸੇ ਹਿਲਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ। ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਦੇਸੇ ਸਮਝਾ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਚੁਕੇ ਮੂਲ, ਅਮੁਲ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਨਾ ਜਾਏ ਭੂਲ, ਅਭੂਲ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਜਵਾਬ ਇਕ ਮਾਅਕੂਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਆਪ ਅਸੂਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਸਾਚੀ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਏ ਕਬੂਲ, ਪੁਰ ਫੁਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਜੋ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੋਏ ਅੰਤ ਜਬਬੂਰ, ਮਜਬੂਰੀ ਹਰਿ ਜੂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਸਤਿਗੁਰ ਭੁੱਲੀ ਕਰੇ ਕਸੂਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਘਰ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਸੇ ਦੂਰ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ। ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਮਫ਼ਰੂਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜੇ ਸਰਬ ਗਰੂਰ, ਗੁਰਬਤ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪਿਛਲੀ ਮੇਟੇ ਜੋ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਮੰਗਦੇ ਹੂਰ, ਹੁਲੀਆ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚ ਖੁਦਾਏ ਇਕੋ ਨੂਰ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਰਹਿਮਤ ਰਹੀਮ ਰਹਿਮਾਨ ਇਕ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਅਵਾਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੋਏ ਜੋੜ ਖੜਨ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ਰਤ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ

ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਭ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਸਤਕ ਲਾਈਏ ਧੂੜ, ਤਿਲਕ ਲਲਾਟੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣੀਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਬਾਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਬਾਕੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਸਰਬ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਹੰਢਾਇਆ ਖਾਕੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਗਏ ਰਾਕੀ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਝਰੋਖੇ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਆਏ ਤਾਕੀ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜਾਮ ਪਿਆ ਕੇ ਆਏ ਬਣ ਕੇ ਸਾਕੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਲਾ ਆਬੇ ਹਯਾਤ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਖੇਲ ਬਾਕੀ, ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਆਏ ਨਾਮ ਹਾਟੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਪਿਆ ਕੇ ਆਏ ਬਾਟੀ, ਹੱਥ ਪਿਆਲਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ, ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਧੁਰ ਦੀ ਭਾਖੀ, ਭਾਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਆਏ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਇਕ ਜਮਾਤੀ, ਦੂਜੀ ਪੱਟੀ ਨਾ ਕੋਇ ਲਿਖਾਈਆ । ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਪੂਜਾ ਪਾਠੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਮੰਨਾਈਆ । ਵਖਾ ਕੇ ਆਏ ਤੀਰਥ ਤਾਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਆਤਮ ਇਕ ਨੁਹਾਈਆ । ਮੇਟ ਕੇ ਆਏ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਸੁਨੇਹੜਾ ਤੇਰੀ ਪਾਤੀ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਿਆ ਕੇ ਆਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਘਰ ਘਰ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਇਕ ਇਕਾਂਤੀ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਲਤਾਨ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥੀ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਰੇ ਗੋਂਦੇ ਗਾਥੀ, ਗਾ ਗਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਮੰਗਣ, ਏਕਾ ਚਾੜ੍ਹ ਅਗੰਮੀ ਰੰਗਣ, ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵਾਂ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਸਰਬ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਫੋਲ ਫੁਲਾਵਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਸੰਤ, ਜੋ ਜਨ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਇਕ ਧਿਆਇੰਦਾ । ਲੇਖ ਮੁਕਾਵਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਵਡ ਵਡ ਭਗਤ, ਭਗਵੰਤ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਵਾਂ ਮਣੀਆਂ ਮੰਤ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਣਾਵਾਂ ਇਕੋ ਕੰਤ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹਾਂ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਰੰਗ ਬਸੰਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਜਿਸ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਪੰਡਤ, ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਖੰਡਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਘਰ ਘਰ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਜਾ ਕੇ ਘਰ, ਵਸਤੂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਟਿਕਾਈਆ ।

ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਆਪੇ ਬਣ, ਸੋਹਰੇ ਪੇਈਏ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਵੇਖੇ ਖੜ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਲਏ ਪੜ੍ਹ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਭੇਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪੱਲੂ ਲੈਣਾ ਫੜ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗੰਢ ਬੰਧਾਈਆ । ਇਕ ਮਹੱਲੇ ਜਾਣਾ ਚੜ੍ਹ, ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠਾ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੰਗਣ, ਝੋਲੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚਾੜ੍ਹਨਹਾਰਾ ਰੰਗਣ, ਸਚ ਲਲਾਰੀ ਨਾਮ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗਨ, ਸਚ ਮਰਦੰਗਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰਸਿਖ ਲੰਘਣ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੂਰਜ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਦਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਗੀਤ ਨਾ ਕੋਈ ਛੰਦਨ, ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਨ, ਵਡ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਇਕ ਅਨੰਦਨ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਜਣਾਈਆ । ਆਪ ਸਮਾਏ ਪਰਮਾਨੰਦਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗਨ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਗੋਬਿੰਦ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ ।

੩੪੨

੩੪੨

★ ੨੪ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਲਾਈ ਪੁਰ ਡੋਗਰਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ, ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਰਹੇ ਭਟਕ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਰਾਹ ਵਿਚ ਰਹੇ ਅਟਕ, ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਦਰ ਤੇ ਐਣ ਸਦਾ ਬੇਖਟਕ, ਖਟਕਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਿਲਿਆ ਪਰਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਸੋਗ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਕਰਾਏ ਆਪਣਾ ਦਰਸ, ਤਿਸ ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਅੰਤਰ ਬਰਸ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰਮ ਜਰਮ ਪੂਰਬ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਜਾਣ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ ਨਾਦਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਸਾਰੇ ਦੱਸਣ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਮੰਜ਼ਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇਵਣ ਸਰਬ ਗਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਅਭੁੱਲ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਆਣ, ਜਿਸ ਜਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਬਸੰਤਰ ਕੂੜੀ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਤੋੜ ਅਭਿਮਾਨ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,

ਸਦ ਸਦਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਪਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਅੰਤਮ ਘਾਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਭਟਕਨਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਭਟਕਨਾ ਮਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਭਟਕਨਾ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਮੰਗੇ ਦਮੋ ਦਮ, ਅੰਤਰ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਦਾ ਭਟਕਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਦਾ ਭਟਕਨਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਵੇ ਕੰਮ, ਦੂਜੇ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਭਟਕਨਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਭ ਤੋ ਪਹਿਲੇ ਭਟਕਿਆ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਬਣਤ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਝੋਲੀ ਸਚ ਵਖਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਜਨਨੀ ਜਨ ਕੇ ਜੰਮਿਆ ਪੁਤ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰਾ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬਣਿਆ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸਚਖੰਡ ਬਣਾਇਆ ਮਕਾਨ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਥਿਰ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹ ਆਪ ਦੁਕਾਨ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਜਾਗ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵੰਡੀ ਪਾਏ ਆਣ, ਵੰਡਣਹਾਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸੰਕਰ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਫੜਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਰ ਬਲਵਾਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਆਪ ਉਪਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਆਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਭਟਕਨਾ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਲਿਖ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮਵੇਤਾ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਾਰ, ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਆਪ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਘਟ ਘਟ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸੰਕਰ ਕਰੇ ਹੋਸ਼ਿਆਰ, ਭੋਲੇ ਨਾਥ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਕਰੇ ਸੰਗਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਮਟਕਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਰਚ ਕੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬੋਲ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ

ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬਣ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਰਚੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦਏ ਸਿਖਾਲ, ਵਿਦਤ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਉਪਜਾਏ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸਭ ਘਟ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਵਛੋੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਘਾਲਨ ਰਿਹਾ ਘਾਲ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਧੰਨ ਮਾਲ, ਸਚ ਖਜ਼ੀਨਾ ਆਪ ਲੁਟਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਨੂਰ ਧਰੇ ਜਲਾਲ, ਜਲਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਬੋਲੇ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਅਮਾਮ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਪਿਆਏ ਜਾਮ, ਆਬੇ ਹਯਾਤ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ, ਦਰ ਬਰਦਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਕਾਮ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬਦਲੇ ਨਜ਼ਾਮ, ਧੁਰ ਦੀ ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਝੁਲਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਕਾਹਨ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਰਾਮ, ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਬੋਲੇ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰੇ ਇਕ ਪਰਨਾਮ, ਮਸਤਕ ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਇਕੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਹੋਏ ਆਪ ਦਿਆਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਸੰਭਲ ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦੀ ਲਏ ਬਠਾਲ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਚਲੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਨਾਮ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਟਕਨਾ ਵਿਚ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾਂ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ

ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਸਰਬ ਨਿਸਮਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੇ ਤਾਲ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਰਾਏ ਧਰਮ ਦੇਏ ਬਿਠਾਲ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਚਿਤਰਗੁਪਤ ਦੇਏ ਸਿਖਾਲ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਭਾਲ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਬਣਾਇਆ ਅਕਾਲ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਦੁਲਾਰੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਦਿਤੇ ਸੁਆਲ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਭਟਕਨਾ ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੱਕੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਬਿਨ ਭਟਕਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਭਟਕਨਾ ਸਦਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਰਾਹ ਰਹੀ ਤਕਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਡਿਗਦਾ ਢੈਹਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਸਾਰੇ ਵੇਖਣ ਆਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਉਪਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਭਟਕਨਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਭਟਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗ, ਹੋਰ ਲੇਖਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਬਾਹਰੇ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ ਚੰਦ, ਗੁਜਰੀ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਵੰਡ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਹਾਗਣ ਨਾਰ ਨਾ ਹੋਏ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਰਬ ਸੁਆਮੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਭਟਕਨਾ ਭਟਕੇ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚਾ ਜਾਪ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਬਾਪ, ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਦਰਸ ਪਾਏ ਪਾਕੀ ਪਾਕ, ਪਾਕ ਰਸੂਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਭਟਕਨਾ ਦਾ ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਿੱਛੇ ਮਿਲਿਆ ਇਤਫ਼ਾਕ, ਇਤਫ਼ਾਕੀਆ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਪਤਣ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇਂ ਤਿਉਂ ਰਿਹਾ ਰਾਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਵਸੂਰੇ ਗਏ ਲਾਬ, ਅਗਲਾ ਸੁਖ ਸੁਖ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਹਾਥ, ਜਗਤ ਉਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੂਫੀਆਂ ਦੱਸੀ ਇਕੋ ਕਤਲਗਾਹ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਐਬ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਪਿਆਨ

ਦਿਤਾ ਲਗਾ, ਨੂਰੀ ਇਸਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਫਿਦਾ, ਫਿਤਰਤ ਆਪਣੀ ਮਾਤ ਮਿਟਾਈਆ। ਬਿਸਮਲ ਹੋ ਕੇ ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਲੇ ਹੋਵੇ ਜੁਦਾ, ਜੁਜ਼ ਖਾਲੀ ਆਪਣਾ ਜੁਜ਼ ਮਿਲਾਈਆ। ਅੰਦਰੇ ਦਿਤਾ ਰਾਹ ਸਿੱਧਾ, ਬਾਹਰੇ ਸਮਝ ਕੇਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੁਫ਼ਨੇ ਵਿਚ ਦਿਤੀ ਬਿਧਾ, ਬਿਧ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਪਾਵੇ ਗਿਧਾ, ਮਨਸੂਰ ਸੂਲੀਆਂ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਸ਼ਮਸ ਤਬਰੇਜ਼ ਆਪਣੀ ਨੈਣੀ ਡਿਠਾ, ਪੁਠੜੀ ਖੱਲ ਲੁਹਾਈਆ। ਬਿਨ ਅੱਖੀਆਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਪੁਰ ਦਾ ਚਿੱਠਾ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਦੇਣ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ ਦਾ ਸਾਚਾ ਹਿਤਾ, ਬਿਰਹੇ ਅਗਨੀ ਰਿਹਾ ਜਲਾਈਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦੇ ਯਾਦ ਨਾ ਆਇਆ ਪਿੱਛਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਕਰੇ ਰਿਛਾ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਇਕ ਗੋਸਾਈਆ। ਸੇ ਸੂਫੀ ਜਿਸ ਜਗਤ ਰਸ ਜਾਤਾ ਫਿਕਾ, ਫਿਕੀ ਵੇਖੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਨਿੱਕਾ, ਨਿਕਿਉਂ ਵੱਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਬਿਨ ਪੰਡਤ ਪਾਧੇ ਬਿਨ ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ ਲੱਗਾ ਮਿੱਠਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਰੇਖ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇ ਸੂਫੀ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਆਪਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਭਾਉ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜਣਾਈਆ। ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਚਾਉ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਜਪਾਏ ਨਾਉਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਚਰਨ ਰੂਪ ਬਣਾਏ ਪਾਉਂ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਟਕਨਾ ਭਟਕਨਾ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਭਟਕੇ ਏਕ, ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਭਟਕਨਾ ਆਪੇ ਲਏ ਵੇਖ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸੇ ਭਟਕਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਖ, ਜਿਸ ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਉਂ ਧਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਟਕ ਭਟਕ ਭਾਵਨਾ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਭਾਵਨਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੰਨਾਇੰਦਾ। ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਪਕੜੇ ਦਾਮਨਾ, ਦਾਮਨਗੀਰ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਜ਼ਾਮਨਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਜ਼ਾਮਨੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਟਕਨਾ ਅੰਦਰ ਆਮ੍ਹੇ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਹੋ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਜੇ ਭਟਕਨਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਭਟਕੇ ਮਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੋਕਾਈਆ। ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦਾ ਦੱਸੇ ਬਿਆਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਨਵ ਨੌ ਵੇਖ ਜਗਤ ਦੁਕਾਨ, ਨੌ ਖੰਡ ਫੇਰਾ ਆਪੇ ਪਾਈਆ। ਨੌ ਦੁਆਰ ਫਿਰੇ ਸੈਤਾਨ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸ਼ਰਅ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਰਿਹਾ ਹਿਲਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਚਾਰ ਵੇਦ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦਾ ਖੇਲ ਜਹਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪੰਧ ਮੁਕੇ ਆਣ, ਜੋ ਚੌਥੇ ਪਦ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋਈ ਰਹਿਮਤ, ਰਹਿਮਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸਹਿਮਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋੜੀ ਆਪ ਬਣਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਧੋਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਤਹਿਮਤ, ਪਾਜਾਮਾ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਮੂਰਖ

ਨਾ ਕੋਈ ਅਹਿਮਕ, ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੈਨਤ, ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਅ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ । ਰਹਿਮਤ ਕਰਕੇ ਆਪ ਰਹਿਮ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਕਰ ਤਰਮੀਮ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਜ਼ੀਮ, ਸ਼ਾਨ ਸ਼ੌਕਤ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ ਕਦੀਮ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਨ ਭਗਤ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਸੀਨ, ਸਾਖਿਆਤ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰਹਿਮਤ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਰਹਿਮ ਕਰੇ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ, ਨਜ਼ਰੀਆ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਫ਼ਜ਼ਲ, ਫ਼ਜ਼ਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਧਾਰਾ ਦੇਵੇ ਬਦਲ, ਬਦਲਾ ਚੁੱਕੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਕਰੇ ਅਦਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਮੁਰੀਦ ਸੂਫੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਕਤਲ, ਕਾਤਲਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੱਢਣ ਆਇਆ ਆਪਣਾ ਮਤਲਬ, ਮੁਤਲਾ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰਕੇ ਕਰਤਬ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪਿਛੇ ਕੀਤਾ ਰਹਿਮ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਬਹਿਣ, ਘਰ ਇਕੋ ਬਹਿ ਬਹਿ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਰਹਿ ਰਹਿ, ਨਾਮ ਇਕੋ ਕਹਿ ਕਹਿ, ਭਾਣਾ ਸਾਚਾ ਸਹਿ ਸਹਿ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚਰਨ ਢਹਿ ਢਹਿ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਧਾਰ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ ।

੩੪੭

੩੪੭

੧੫

੧੫

★ ੨੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਲਾਈਪੁਰ ਡੋਗਰਾਂ ਫ਼ੌਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ, ਹਰਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਪਿਆਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਅਗੰਮੀ ਮਾਲਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਾਪ ਜਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਦਲਾਲਾ, ਘਰ ਘਰ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸੁਖਾਲਾ, ਔਝੜ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੱਚਾ ਠਾਕਰ, ਠੋਕਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਣਜਾਰਾ ਬਣ ਸੈਂਦਾਗਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਹੱਟ ਵਿਕਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰ ਉਜਾਗਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਇਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਹਰਿ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਸੁਆਮੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਘਟ ਘਟ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ

ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਸ਼ਬਦੀ ਹਾਣੀ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ
 ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਭੂਪ ਹਰਿ ਵਡ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ, ਘਟ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਆਦਿ
 ਜੁਗਾਦੀ ਵਡ ਪਰਤਾਪੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਰਸੂਲ ਪਾਕਨ ਪਾਕੀ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੁਸ਼ਤ
 ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਥਾਪੀ, ਥਾਪਣਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਜਪਾਏ ਆਪਣਾ ਜਾਪੀ, ਜੀਵਣ ਜਪਤ ਜੁਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਧੁਰ
 ਦੀ ਹਾਟੀ, ਸਾਚਾ ਕੁੰਡਾ ਮੰਦਰ ਲਾਹੀਆ । ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਫੜ ਕੇ ਘਾਟੀ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਮੁਕਾਏ
 ਵਾਟੀ, ਪਾਧੀ ਆਪਣਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ ਪਾਤੀ, ਪਤਣ ਬਹਿ ਬਹਿ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ
 ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ੀ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਲਾਹੇ ਉਦਾਸੀ, ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ
 ਦੀ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਸਾਖੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੁਗ ਜੁਗ ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਪਾਠੀ,
 ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।
 ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਿਭੇ ਨਾਲ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਤਜਾਈਆ ।
 ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਭਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ
 ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦੇਏ ਪਿਆਲ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਸਤਿਗੁਰ
 ਬਖਸ਼ੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਰ ਦੁਰਕਾਈਆ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖ ਨਾ ਸਕੇ ਵਖਾਲ, ਲਾੜੀ ਮੌਤ
 ਨਾ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ
 ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਹਿਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਮ ਉਠਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਾਚੇ
 ਮੰਦਰ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਗਾਵਣਹਾਰਾ ਆਪਣਾ ਗਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਵਸਤ
 ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਮਾਣ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ
 ਲਿਵ ਲਾਈਆ । ਮਾਰਨਹਾਰਾ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣ, ਤੀਰ ਅਣਿਆਲਾ ਨਾਮ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਾਲਾਹਣ ਯੋਗ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜਨ

ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਜੋਗ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਹੋਏ ਸੰਜੋਗ, ਬਾਹਰ ਬਸੰਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਮੰਤਰ ਜਣਾਏ ਕਾਇਆ ਕੋਟ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕੋ ਗਾਇੰਦਾ । ਤਨ ਨਗਾਰ ਲਗਾਏ ਚੋਟ, ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਪੁਰ ਸਲੋਕ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਸਚਖੰਡ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਨਕ ਕਬੀਰ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਅ ਨਾ ਜ਼ਜੀਰ, ਤਕਬੀਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਜ਼ਰਤ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਤਸਵੀਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਗਹਬਾਨ ਦਸਤਗੀਰ, ਦਸਤ ਦਸਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਤੋੜ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਫ਼ਕੀਰ, ਫ਼ਿਕਰਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਧੀਰ, ਧੀਰਜ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਵੇਖ ਨੀਰ, ਦਰ ਦਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਪੰਧ ਚੀਰ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਬਦਲ ਜਾ ਤਕਦੀਰ, ਤਸਬੀ ਇਕੋ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫਿਰ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਪੁਰ ਲਕੀਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆ ਸੀਰ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਦਰਦ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ, ਪੰਜ ਤਤ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਨਿਹਕੇਵ, ਨਿਹਚਲ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਵ, ਫਲ ਸਾਚਾ ਇਕ ਖਵਾਈਆ । ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਭੇਦ ਅਭੇਦ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਗਾਵਣਹਾਰਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਕਰਨਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਸੇਵ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਦਾਤਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਰਤੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤਾ, ਕੂੜਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥਾ, ਘਰ ਘਰ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣਾਏ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਹੋਵੇ ਰਾਖਾ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਘਾਟਾ, ਲੇਖਾ ਪੂਰਬ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਸਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਏ, ਪਾਵਣਹਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਅਜਨਮਾ ਵੇਖ ਵਖਾਏ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਵਿਛੜੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲਏ ਮਿਲਾਏ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਰਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਚਲਾਏ, ਅਰਜਣ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਸਮਝਾਈਆ । ਡੂਮ ਮਰਾਸੀ ਲਏ ਜਗਾਏ, ਬਲਵੰਡੇ ਸੱਤੇ ਸਮਝ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਰਘਰਾਏ, ਰਘਪਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਰਜਣ ਗੁਰ ਗੁਰ ਇਕ ਦਰਬਾਰ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੱਤਾ ਗਾਵੇ ਅਪਣੀ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਇਕ ਇਲਾਹੀਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਨਾ ਜਾਣੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਲੇਖਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੰਤਰ ਵੜਿਆ ਇਕ ਹੰਕਾਰ, ਅਗਨੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੋਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਆਰ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰ ਗਿਆ ਭੁਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਵਿਹਾਰ, ਸੋ ਵਿਵਹਾਰੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਜਾਨਣਹਾਰ, ਅੰਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਵਰ ਦਿਤਾ ਇਕੋ ਵਾਰ, ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਗਏ ਹਾਰ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਭੁੱਲਣਹਾਰ, ਅਭੁੱਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਉਠ ਸੱਤੇ ਵੇਖ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵਾਂ ਕਰਜ਼ ਉਤਾਰ, ਕਰਜ਼ਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਵਿਚੋ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੇਵਾਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਟੇਢੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਜੋਹ ਕੇ ਰਬਾਬ ਬਣ ਕੇ ਵਜਾਵਾਂ ਸਤਾਰ, ਇਕੋ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਯਾਰ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਸਨਾ ਗਾਈਆ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰਾ ਕਰਜ਼ਾ ਲਾਹਵਾਂ ਉਧਾਰ, ਮਕਰੂਜ਼ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਾ ਕਰਾਂ ਪਿਆਰ, ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਦਿਆਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਸਦਾ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਦਵੈਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ ਨਹੀਂ ਸੱਤਾ ਡੂਮ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਆ ਪਿਆਰ, ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਸ਼ਬਦ ਯਾਰੀ ਨਾਲ ਗੰਢਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਘਰ ਬਾਹਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਪੁਕਾਰ, ਕਵਣ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਦਿਲੀ ਦੁਆਰ ਗਲੀ ਕੂਚੇ ਕੀਤਾ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਰਿਹਾ ਡਰਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਮੇਰਾ ਅਗੰਮੀ ਯਾਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਉਹਦੀ ਤਸਵੀਰ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਮ ਸਮਸ਼ੀਰ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ । ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ, ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਵਿਚੋ ਆਣ ਹਕੀਰ, ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

★ ੨੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਲਾਈ ਪੁਰ ਡੋਗਰਾਂ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਵਡਿਆਈ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ

ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨੀਚੇ ਉਚ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਲੇਖ ਮਿਟਾਈ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈ, ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਹੀ, ਪਾਪੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਦਾਨ, ਤਿਸ ਦਾ ਰਹੇ ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਲਾਲਾਬਾਦ ਊਧਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਜਗਤ ਸਚ ਮੀਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਗਤ ਬੰਧਨ ਜਗਤ ਰੀਤ, ਕਾਇਆ ਤਤ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡੀਠੜੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮਨੂਆ ਸੀਤ, ਆਤਮ ਸਾਂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਖਾ ਪੀ ਗੋਣੇ ਗੀਤ, ਜਗਤ ਜੁਗ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਪੁੱਛਣ ਯਾਰੀ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਹੰਡਾਈਆ । ਖੇਲਾਂ ਖੇਲਦੇ ਰਹੇ ਬਣ ਸੰਸਾਰੀ, ਸੰਸਾਰ ਜੀਵਣ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਅੰਤਮ ਤੋੜ ਨਿਭੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਯਾਰੀ, ਹਾਣੀ ਹਾਣੀਆਂ ਗਏ ਤਜਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਖਵਾਰੀ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਮਿਲੇ ਜੋਤ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰੀ, ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਆਪਣਾ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਵਡ ਬਨਵਾਰੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਲੱਗੀ ਅੰਤਮ ਯਾਰੀ, ਪਿਛਲੀ ਯਾਰੀ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਜੇ ਕਵਾਰੀ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਕੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਓਨ੍ਹਾਂ ਜਾਏ ਤਾਰੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਸਵਰਨ ਨਹੀਂ ਸਵਰਨ ਕੰਨਿਆ ਕਵਾਰੀ, ਕਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰੀ, ਜਿਨ ਧੀਆ ਪੁੱਤਰੀ ਸਪੁੱਤਰੀ ਏਕਾ ਜਾਈਆ । ਕੁਨੀ ਪਾਣੀ ਦਿਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਟਾ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਰੇ ਹਟਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੁਕਿਆ ਸਚ ਦਰਬਾਰੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ । ਬਟਵਾਰੇ ਤੇਰੀ ਵੇਖੀ ਯਾਰੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਯਾਰਾਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਯਾਰਾਨਾ ਲੱਗੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਲੱਗੇ ਨਾ ਸੇਕ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਬੁਧੀ ਸਦਾ ਰਹੇ ਬਿਬੇਕ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਕਰਮਾਂ ਮਿਟੇ ਰੇਖ, ਬਿਨ ਧਰਮਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਾਕੇ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਬਿਨ ਸੱਜਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਜਣ ਘਰ ਵੇਖੇ ਸਾਜਣ, ਸਾਜਣ ਸਾਜਣ ਨਾਲ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਵੇਖ ਸੱਜਣ ਪਿਛਲੇ ਯਾਰ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਿਆਰ, ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਛੱਡ ਕੇ ਗਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ,

ਬਣ ਸੰਸਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਬਟਵਾਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਚੁਮਿਆਰ, ਯਾਰ ਪਿਛਲੀ ਯਾਰੀ ਰਿਹਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਸੱਜਣ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦਰ ਬਾਂਦੀ ਆਈ ਦੁਆਰ, ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੱਜਣ ਆਇਆ ਦੁਆਰ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ ਸ਼ਬਦ ਵਿਹਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਬੇਨੰਤੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਅਠ ਦਸ ਦਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ, ਸਾਲ ਬਸਾਲ ਲੇਖੇ ਆਪਣੇ ਲਾਈਆ । ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵੇ ਯਾਰ, ਯਾਦ ਪਿਛਲੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਅੱਖੀਂ ਮੀਟ ਮਾਰ ਪਲਾਕੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ਅਸਵਾਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਜਗਤ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਯਾਦ ਆਈ ਚੇਤੇ, ਸੱਜਣ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਲਾਏ ਲੇਖੇ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੇੜਾ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪੇ ਵੇਖੇ, ਬਾਹਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਉਧਰੇ ਕੁਲ, ਸਿੰਘ ਊਧਮ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਪਾਏ ਮੁਲ, ਆਪਣੇ ਹੱਟ ਵਿਕਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹ, ਕੂੜਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਹੀਰਾ ਜਾਏ ਨਾ ਰੁਲ, ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦਾ ਸਾਚਾ ਫੁਲ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਤਰਾਜੂ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਘੋਲੀ ਘੋਲ, ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜਾਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਭਰੇ ਕਵਲ ਕੋਲ, ਨਾਭੀ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਪੈਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਭਾਰ ਕਰੇ ਹੌਲ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਜਾਈਆ । ਜਾਮਾ ਬਦਲਿਆ ਸਿੰਘ ਬਹੌਲ, ਬਹੁਤੀ ਕੀਤੀ ਜਗਤ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਮਾਰੇ ਰੋਲ, ਸੱਚੇ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਮੰਗੀ ਦਾਤ ਵਸਾਂ ਕੋਲ, ਮਾਣਸ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਤਖ਼ਤ ਬਹੋਂ ਅਡੋਲ, ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਭੇਖ ਲਿਖ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਭਗੋਲ, ਤੇਰੀ ਤਾਰੀਖ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰ ਕਰ ਗਏ ਕਲਾ ਸੋਲ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲੇ ਗਏ ਗਾਈਆ । ਤੂੰ ਪੜਦਾ ਰੱਖਿਆ ਆਪਣਾ ਓਹਲ, ਆਲਮਗੀਰ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹੋ ਮਖੌਲ, ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਨਚਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹੋ ਕੋਲ, ਇਕਰਾਰ ਆਪਣਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਇਉਂ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਉਪਰ ਪੈਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵਖਾਵਾਂ ਫੋਲ, ਵਰਕਾ ਵਰਕਾ ਆਪ ਉਲਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਸੱਜਣ ਲਵਾਂ ਟੋਲ, ਵੇਖਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਵਿਚ ਦੇਵਾਂ ਵਰੋਲ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਸੁੱਤੀ ਰਹੇ ਅਨਭੋਲ, ਜਗਤ ਜਾਗ

ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਈਆ । ਜਾਗਦਿਆਂ ਕੋਲ ਵਜਾਵਾਂ ਢੋਲ, ਜਾਗਦਿਆਂ ਕੋਲੇ ਸੁੱਤਿਆਂ ਲਵਾਂ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਵਸੀਲਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਵਸਤ ਵਸੀਲਾ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਜਪ ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੱਚਾ ਪਾਠ, ਕਾਇਆ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਪੱਟੀ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਅਗਲਾ ਸਬਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਿਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਬੈਠੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨ ਤਮਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਧਾਰੇ ਉਪਜੀ ਸ਼ਾਖ, ਸੋ ਬੂਟਾ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗੇ ਸਵਾਸ, ਸਵਾ ਸਵਾਸ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਇਕ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਪਰਕਾਸ਼, ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ਤੇਰੀ ਰਹਿਮਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ, ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਤੇਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗਾਂ ਸਾਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਲਿਆ ਝਾਕ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਅੱਖ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਇਕ ਤਾਕ, ਧੁਰ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਪ ਲੰਘਾਏ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪਤਣ ਪਾਰ ਸਚ ਮਲਾਹੀਆ ।

੩੫੩

ਰਾਤੋ ਆਈ ਦਿਨ, ਦਿਵਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਭਾਈਆਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਇਆ ਗਿਣ ਗਿਣ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਚਿਨ੍ਹ, ਚਿੰਤਾ ਰਿਹਾ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮੀ ਛਿਨ, ਲਗ-ਮਾਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਬਿਤ ਆਪ ਵਟਾਈਆ । ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ ਦੱਸਿਆ ਹਾਲ, ਸਭਾ ਵਿਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਾਤਰ ਹੁੰਦੀ ਮਾਇਆ ਨੀਂਦਰ ਪੈਂਦੀ ਜਾਲ, ਸੁਰਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਰਗ ਦਿਤਾ ਸਖਾਲ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰੋ ਪਿਆਰ, ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਉਤਰੋ ਪਾਰ, ਪੱਲੂ ਫੜ ਕੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋਇਆ ਦਿਆਲ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਸਵਾਲ ਸਭ ਦੇ ਹਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਬਹੋਲ ਸਿੰਘ ਦਿਤਾ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੇ ਤੈਨੂੰ ਕਰਾਂ ਪਰਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਕਦੇ ਨਾ ਛਾਈਆ ।

੩੫੩

★ ੨੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜਲਾਲਾਬਾਦ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਬੀਰ ਸਰਬੰਗ, ਵਡ ਬਲਕਾਰੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਲੰਘ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਏ ਪਲੰਘ, ਆਸਣ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਸਾਚਾ ਛੰਦ,

ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਇੰਦਾ ।
 ਦੇ ਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਅੰਧ, ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਦਿਆਲ ਹੋ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ
 ਮੇਟੇ ਪੰਧ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਹੱਦ, ਸਾਚੀ ਨਗਰੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਦਰ ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਅੱਠੇ
 ਪਹਿਰ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਲੈਣੀ ਮੰਗ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਗਈ
 ਲੰਘ, ਜੋਬਨ ਸਿਰ ਉਤੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮਨ ਵਿਚ ਆਏ ਨਾ ਕਦੇ ਘਮੰਡ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗ੍ਰਹਿ ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਸੁਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਦਰ ਸੋਹਣਾ ਉਚਾ, ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬਣਾਈਆ । ਤਤ ਵਿਕਾਰੇ
 ਨਾਲੋ ਸੁੱਚਾ, ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖੇ ਮੁਖਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਮਾਤ
 ਗਰਭ ਉਲਟੇ ਰੁਖਾ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਡੇਰਾ
 ਇਕ ਵਸਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਦਰ ਸਚ ਦੀਵਾਰ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਛੁਹਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਇਕ ਉਜਿਆਰ, ਤੇਲ ਵੱਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ ।
 ਸਾਚੀ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ
 ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਛੁੱਟੇ ਦੁਆਰ, ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਮਾਹੀਆ । ਪੰਚ ਤਤ ਨਾ ਹੋਏ ਖੁਆਰ,
 ਪੰਚਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਬੈਠ ਇਕ ਦਰਬਾਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮੰਦਰ ਸਚ ਮਹੱਲ, ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ ।
 ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਅਟੱਲ, ਖੰਡਰ ਥੇਹ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਘੱਲ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਨ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ
 ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਬਲ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਬਰਸੇ ਜਲ, ਜਲਧਾਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿੱਕਾ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਪਲ, ਅੰਦਰ
 ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਸੁਘੜ ਹੋ ਕੇ ਦੱਸੇ ਵਲ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਛਲ, ਅਛਲ ਛਲਧਾਰੀ ਭੇਵ
 ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਸੁੱਟੇ ਡੂੰਘੀ ਡਲ, ਘਰ ਅੰਧੇਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਲਏ ਮੱਲ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ
 ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ
 ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਸਾਚਾ ਲਾਲ, ਅਗੰਮੜੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਿਚੋ ਭਾਲ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਵਿਚੋ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ
 ਜਾਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਹਾਲਤ ਵੇਖ ਪਿਛਲਾ ਹਾਲ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਰੋਸ਼ਨ ਮਨਾਰਾ,

ਨੂਰ ਨੂਰ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਲੱਗੇ ਪਿਆਰਾ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੇ ਕਰ ਕਿਨਾਰਾ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਵਿਹਾਰਾ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਰਬ ਸੁਣਾਈਆ । ਘਰ ਵਖਾਏ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਕਾਤਬ ਪੱਟੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਬਾਬਲ ਮਿਲਿਆ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰਾ, ਸੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਖਾਏ ਇਕ ਅਖਾੜਾ, ਬਿਨ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜਾ, ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਕਾਇਆ ਭਵਰੀ ਡੂੰਘੀ ਗਾਰਾ, ਗਾਇਬ ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਇਆ ਦੁਬਾਰਾ, ਦੇ ਧਾਰ ਖੇਲ ਚਲਾਈਆ । ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਕੀਤਾ ਪਿਆਰਾ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਸੁੱਧ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਬਣੇ ਸਹਾਰਾ, ਤਨ ਗ੍ਰਹਿ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰਾ, ਜਗਤ ਅੰਧਿਆਰਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਲਵੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਮਿਲਿਆ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ ਕਰ ਕਰਮ ਨਿਰਮਲ ਉਜਾਗਰ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ ।

੩੫੫

★ ੨੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਧਰਮਬੀਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜਲਾਲਾਬਾਦ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਲਾ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਸਚ ਕਰਾਏ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਘਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੋਟਨ ਭਾਨ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕੂੜਾ ਤੋੜੇ ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ, ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਸਾਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਗਲਾ ਸਾਬ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚੜ੍ਹਾਏ ਰਾਬ, ਬਣ ਰਬਵਾਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਜਗਤ ਮਲਾਹ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਚ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਬਿਨ ਲੇਖਾ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਪਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪੜਦਾ ਜਾਣੇ ਤਤ ਆਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਮਨ ਮੱਤ ਬੁੱਧ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਸੰਗ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਬੈਠ ਪਲੰਘ, ਸਾਚੇ

੩੫੫

ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖੇ ਲੰਘ, ਨੌਂ ਦਰ ਡੇਰਾ ਆਪੇ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਇਕ ਗੋਪਾਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸਾਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਜੋਤੀ ਬਾਲ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਲ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਦਿਸੇ ਕੰਗਾਲ, ਨਾਮ ਖਜ਼ੀਨਾ ਅੰਦਰ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਧਰਮ ਪਾਲ, ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਇਕ ਰਘੁਰਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਹੋ ਪਰਵੇਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਪਰਗਟ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਵਣਜਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਹੱਥੇ ਹੱਥ, ਗੁਰਮੁਖ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵੇਖਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰੈਣ ਮੱਸ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਕੂੜੀ ਵਾਸਨਾ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਨੱਠ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾਂ ਉਠ ਉਠ ਸਰਬ ਧਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਇਆ ਸਦਾ ਵਸ, ਵਸੀਕਾਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਮੀਤਾ ਆਪ ਚਲਾਏ ਆਪਣੀ ਰੀਤਾ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਾਰਗ ਲਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰੱਖੇ ਚਾ, ਦੂਜਾ ਸੱਜਣ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਰਹਿਬਰ ਲੱਭੇ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਰਹਿਮਤ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਮੇਲਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ, ਕਾਇਆ ਤਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਘਰ ਵਸੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੈਣ ਸੁਹੰਜਣਾ ਵੇਲਾ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਬਿਤ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਖੇਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵਸਣ ਇਕੋ ਘਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਵੇਖਣ ਚੜ੍ਹ, ਨਾ ਕੋਈ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਧੜ, ਨਾ ਕੋਈ ਚੋਟੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜੜ੍ਹ, ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਦਿਆ ਅੱਖਰ ਲੈਣ ਪੜ੍ਹ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਰਿਹਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ ।

★ ੨੫ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਮ ਪੁਰ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿ ਦਰਬਾਰ ਹਰਿ ਕਾ ਵੇਖ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਲੈਣ ਅੰਗੜਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰੋਵਣ ਭੇਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਇ ਨਾ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖੇਡੀ ਖੇਡ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਹੱਥ ਨਾ ਆਈਆ। ਅੰਤ ਨਾ ਮੁਕਾਏ ਕੋਈ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਲੱਗੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਹਰਿ ਕਾ ਵੇਖ ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਰਾ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਵਣਜਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਨਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰਾ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਡੁੱਬੀ ਡੁੱਘੇ ਸਾਗਰ ਗਾਰਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗਣ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਝੁਕਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕੱਢੇ ਇਕੋ ਹਾੜਾ, ਬਹੁੜੀ ਬਹੁੜੀ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਸੱਜਣ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ, ਸੰਗ ਸੱਚਾ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਲੱਗਾ ਅਖਾੜਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਧੂਆਂਧਾਰਾ, ਸੱਤ ਦੀਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਹੱਕ ਪਿਆਰਾ, ਹਕੀਕਤ ਦਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਵੇਖ ਮਾਤ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਮਾਰਨ ਝਾਤ, ਨੈਣ ਅੱਖ ਇਕ ਉਘੜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਬਣ ਬਣ ਕਾਤਬ ਜਗਤ ਰਾਹੀਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮਾ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖਣ ਆਏ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ। ਸਚ ਵਸਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਹਰਿ ਕਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਓ ਵੇਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕਰੋ ਆਦੇਸ, ਜੋ ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਸੁਣੋ ਸੰਦੇਸ਼, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੇਸ਼, ਪੇਸ਼ਤਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰੇ ਮਹੇਸ਼, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਾਤਾ ਨਾ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੁੱਛ ਕੋਈ ਕੇਸ, ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਨ ਸੁਤ ਬਣਾਇਆ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਬੰਕ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਮਾਤਲੋਕ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਲਗਾਈਆ। ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਏਕਾ ਗਾਈਆ। ਏਕੰਕਾਰਾ ਸੁਹਾਏ ਬੰਕ ਕੋਟ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨਿਰਮਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਜੋਤ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕੱਢਣਹਾਰਾ ਖੋਟ, ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ ਅਗੰਮ ਸਲੋਕ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਓਤ ਪੋਤ, ਘਾੜਨ ਘੜਨ ਲਏ ਘੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਝੁੱਲੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਮਕਾਨ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਕਰਾਏ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਤੀਰਥ ਤਟ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਜਪਾਏ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜ਼ਬਾਨ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਕਵਲ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਦਰਗਹਿ ਮਾਣ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ, ਹਰਿ ਏਕੋ ਏਕ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਜੋਤੀ ਨੂਰਾ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਕੂੜਾ ਕਿਰਕਟ ਹੁੰਝ ਕੂੜਾ, ਸਾਫ਼ ਮਹੱਲ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਤੂਰਾ, ਤੁਰਤ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਸਰਬ ਕਲਾ ਬਣ ਭਰਪੂਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਲਗਾਈਆ। ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਕੰਤ, ਕਰਤਾ ਇਕੋ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮਹਿਮਾਂ ਅਗਣਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੋਂਦੇ ਗਏ ਮੰਤ, ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲੱਗਾ ਸੋਹਣਾ, ਹਰਿ ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪੇ ਮੋਹਣਾ, ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਨਾ ਹੱਸਣਾ ਨਾ ਕਦੇ ਰੋਣਾ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ। ਨਾ ਜਾਗਣਾ ਨਾ ਕਦੇ ਸੌਣਾ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ। ਨਾ ਢੋਲਾ ਨਾ ਗੀਤ ਗੋਂਣਾ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ। ਨਾ ਪਿਤਾ ਨਾ ਮਾਤ ਬਣੋਣਾ, ਪੂਤ ਗੋਂਦ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ। ਨਾ ਸੱਜਣ ਨਾ ਸਾਕ ਰਖੋਣਾ, ਬੰਧਨ ਬੰਧਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਬਣਾ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਖੇੜਾ ਆਪ ਵਸਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੋਂਦੇ ਗਏ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਸ ਤਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ,

ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਰਾਮ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਰਮਿਆ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਕਾਹਨ ਬਣੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਪੀ ਰਿਹਾ ਹੰਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਚਾ ਬੋਲੇ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਠਾਕਰ ਇਕੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚਾ ਨੀਚਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵੱਡਾ ਜਾਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜੇ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਧੰਨ ਮਾਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰਿਹਾ ਲੁਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਬਾਗ ਬਾਗੀਚਾ ਫੁੱਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਧਰਮ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਸੱਚਾ ਦੇਵੇ ਬਿਸਰਾਮ, ਵਿਸ਼ਵ ਆਸਣ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਘਰ ਮਿਲੇ ਪੈਗਾਮ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਦੀ ਨਾ ਬਦਲੇ ਨਜ਼ਾਮ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹੋਇਆ ਪਰਧਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਇਆ ਆਣ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਫਰਮਾਨ, ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵੇਖੋ ਆਣ, ਕਲਜੁਗ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਕਰੋ ਪਹਿਚਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਬਾਢੀ ਆਪ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਖਵਾਈਆ । ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਗਾਓ ਗਾਨ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਚੁੱਕੋ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਸਾਚਾ ਧਰਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹੋ ਆਣ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਮੰਨੋ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਦਿਓ ਬਿਆਨ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਿਓ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੈ ਕੇ ਔਂਦੇ ਰਹੇ ਪੈਗਾਮ, ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਖੋ ਅਮਾਮ, ਸਾਚੇ ਹੁਜ਼ਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਬਣ ਬਰਦੇ ਕਰੋ ਸਲਾਮ, ਬਰਖੁਰਦਾਰੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਵੇਖੋ ਲੱਗਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕੋ ਜਗਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਕਰੋ ਚੇਤਾ ਫਿਰ ਦੱਸੇ ਹਾਲ ਅੱਗਾ, ਅਗਲਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗਾ, ਸੂਰਬੀਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਨੌਬਤ ਨਗਾਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵੱਜਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪੜਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕੱਜਾ, ਨੰਗੀ ਫਿਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆਵੇ ਕੀਤਾ ਹੱਜਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਫੜ ਬਾਹੋ ਨਾ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਜਗਤ ਸਵਾਨ ਫਿਰੇ ਭੱਜਾ, ਕੂਕਰ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿ ਨਾ ਸਜਾ, ਸਾਜਣ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਵੇਖੋ ਨਾਲ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਾਹਿਬ ਪਰਤੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਬਣ ਗੁਲਾਮ ਜੋੜੇ ਹੱਥ, ਬਰਦੇ ਰੂਪ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਜਾਓ ਢੱਠ, ਤੁਖਮ

ਤਾਸੀਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰੋ ਹੋਏ ਪਰਗਟ, ਸੋ ਮੇਲਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਓ ਹੱਟ, ਸੌਦਾ ਕਵਣ ਘਰ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਕੀ ਕੁਝ ਆਏ ਦੱਸ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਵਣ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਖੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਸ, ਕਵਣ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਾਡੀ ਹੋਈ ਬੱਸ, ਬਿਸਤਰ ਆਪਣਾ ਸਰਬ ਬੰਦ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਝੂਠਾ ਪੀਦੇ ਰਸ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਇੰਦਾ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਹੋਏ ਵਸ, ਵਿਭਚਾਰ ਸਰਬ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਰਟ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਘਰ ਘਰ ਵੱਜਾ ਫੱਟ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਕੂੜਾ ਰਸ ਰਹੇ ਚੱਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਦਰਬਾਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਤੇਰਾ ਸਾਹਿਬ, ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਿਹੋ ਗਾਇਬ, ਤੇਰੀ ਸੂਰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਜੀਬ ਅਜਾਇਬ, ਅਜਬ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਨਾਇਬ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਅੰਤਮ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਵੇ ਵਾਹਦ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਵੇਖੋ ਕਾਨੂੰਨ ਕਵਾਇਦ, ਕਾਇਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਆਇਦ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਟੇ ਮੋਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਹਦਾਇਤ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਵਿਚ ਗੁੰਜਾਇਸ਼, ਕਮੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਰ ਘਰ ਕਰ ਪੈਮਾਇਸ਼, ਨਾਮ ਪੈਮਾਨਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਖਾਹਿਸ਼, ਖਾਸਤਗਾਰ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਕਰੇ ਰਿਹਾਇਸ਼, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੁਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਹੋਵੇ ਪੈਦਾਇਸ਼, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ ਭਵਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਰਿਹਾਇਸ਼, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਸਭ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰਾਇਤ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਸਿਖ ਬੋੜੇ ਰੱਖੇ ਕਰ ਕਫ਼ਾਯਤ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾ ਪ੍ਰਭ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਰੇ ਲੱਭ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਝਿਰਾ ਕਵਲ ਨਭ, ਸਚ ਬੂੰਦ ਬਰਸਾਈਆ । ਜਗਤ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਕਰ ਹੱਦ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾ ਅਨਹਦ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਵ ਬਣਾ ਸਾਚੀ ਯੱਦ, ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਹੰਸ ਬਣਾ ਫੜ ਕੇ ਕੱਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਜਾਪ ਜਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਕੱਢ, ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੇ ਗੱਡ, ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਉਖੜਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲੋ ਕਰ ਅੱਡ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੀਸ ਦਸਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਸਚ ਧਰਮ ਦੀ ਪੱਗ, ਕੂੜੀ ਚੋਟੀ ਦੇ ਮੁੰਡਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ ਜਾਈਏ ਲੱਗ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੁਝੇ ਅੱਗ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੱਕੇ

ਕਾਅਬਿਉਂ ਹੋਵੇ ਹੱਜ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਘਰ ਆਪਣੇ ਲੈਣਾ ਸੱਦ, ਛੁੱਟੇ ਵਾਤ ਪਰਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਪੜਦਾ ਲੈਣਾ ਕਜ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰਿਹਾ ਭੱਜ, ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਪੀਤੀ ਮਧ, ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਅੰਤਮ ਡਿਗੇ ਡੂੰਘੀ ਖੱਡ, ਬਾਹਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਹੱਡ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਝੂਠਾ ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਸਵਾਮੀ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਉਠ ਵੇਖ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਘਟ ਘਟ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਭੁੱਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਕਰੇ ਇਕ ਲੜਾਈਆ। ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੇ ਪੰਡਤ ਪਾਧੇ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ ਮਸ਼ਾਇਕ ਨਾਇਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਵਾਹਦ ਗਾਵਣ ਦੱਸਣ ਧੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਉਬਲਿਆ ਪਾਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲੱਗੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹਾਣੀ, ਸੁਣਾਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਬਖਸ਼ ਮਾਣ, ਕੋਝੇ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਹਨ ਤਾਰ ਆਣ, ਪਾਬਰ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈਆ। ਜਗ ਰੋਦਿਆਂ ਕੁਰਲਾਂਦਿਆਂ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਬਾਹਰੋਂ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਿਸੇ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੂੜੇ ਧੰਦੇ ਲੱਗੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੈ ਜਗਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਜਗਾਏ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਸਿੰਘਸਣ ਸਾਚੇ ਚੜ੍ਹ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਂਦੀ ਫੜ, ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਭਵਾਈਆ। ਕਿਲਾ ਤੋੜ ਹੰਕਾਰੀ ਗੜ੍ਹ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਚੇਤਨ ਜੜ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਪਰਗਟ ਹੋ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਨਾਰੀ ਆਪ ਪਰਨਾਈਆ। ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਅੱਗੇ ਖੜ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ। ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਲੰਘਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸੇਜੇ ਬੈਠਾ ਚੜ੍ਹ, ਚਤਰਭੁਜ ਵਡਿਆਈਆ। ਆਪਣਾ ਅੱਖਰ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਆਪ ਬਹਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਜਗਾਏ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਇਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੜ੍ਹਾਇਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਦੋਵੇਂ ਰਹੇ ਵਸ, ਸੋਹਰੇ ਪੇਈਏ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਇਆ।

ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਰ ਇਕੱਠ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਹੱਕ, ਹੱਕ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਲੱਭ ਲੱਭ ਗਏ ਬੱਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰੇ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਇਆ। ਹਰਿਜਨ ਤਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਹਰਿ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰ ਕਰ ਮੇਲੇ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਸਚ ਭੰਡਾਰ ਧੁਰ ਦੀ ਪੰਗਤ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਘਰ ਘਰ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗਤ, ਬੈਠਾ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਸਚ ਦਰਬਾਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਵਸਤ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਭਗਤਨ ਦੇਵੇ ਵਸਤ ਆਪ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਤੋ ਕਰ ਕੇ ਬਾਹਰ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਵਰਨ ਬਰਨ ਦਾ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਏਕਾ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਧਰਮਸਾਲ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ। ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੇ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਲਾਲਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ ਤੋੜੇ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਮੁਰੀਦਾਂ ਪੁੱਛੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਹਾਲ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਹਲ ਸਵਾਲ ਸਰਬ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਲੱਭੇ ਇਕ ਦਲਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਣਜ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਚਲੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੋ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਵੇਖਿਆ ਘਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਠਾਕਰ ਆਪ ਵਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਨੌਂ ਦਰ, ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਅੜ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ। ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਡਰ, ਭੈ ਸਿਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਲੈਣਾ ਪੜ੍ਹ, ਅੱਗੇ ਔਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਲਏ ਫੜ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵੇਖੋ ਚੜ੍ਹ, ਨਿਤ ਹੁੰਦੀ ਇਕ ਹੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਜਾਵੇ ਪੜ, ਡਿਗਦਿਆਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰੀ ਲਏ ਵਰ, ਪੈਜ ਸੁਆਰੇ ਪੈਜ ਧਰਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਬੰਧਨ ਬੰਨ੍ਹੇ ਲੜ, ਪੱਲੂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਗੰਢਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸੀਸ ਧੜ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਸੰਤ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਵੜ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਬੈਠਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਜੁਗ ਵਿਛੜੇ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ,

ਜਿਸ ਜਨ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵੇ ਕਰ, ਤਿਸ ਕਪਟ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਸੁਖਦੇਵ ਰਾਜ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਧਰਮ ਮਜ਼੍ਹਬ ਰੇਵਣ ਦੀਨ, ਦੁਨੀਯਾ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਾ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਚੀਨ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਮਾਇਆ ਤੀਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਕੂੜੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਲੀਨ, ਲਿਵ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੋਏ ਅਧੀਨ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਹੁੰਦਿਆ ਹੋਏ ਨਾਬੀਨ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਹੋਏ ਮਸਕੀਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਦੁਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਕੁਲਖਣੀ ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸ, ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਚਲਣ ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਜੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਭਿਆਸ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖੇ ਕੋਇ ਨਾ ਖਾਹਸ਼, ਕੂੜੀ ਆਸਾ ਰਹੇ ਤਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਦਾਸ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਪਾਵਣ ਰੋਲਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਭਾਰ ਹੋਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦੇ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਮੋਲਾ, ਮੂਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕੋਲਾ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਤੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜਗਤ ਕਹਾਰ ਚੁੱਕਣ ਡੋਲਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਜ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਅੰਨ੍ਹਾ ਬੋਲਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸੁਣਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨੇਤਰ ਰੋਦੇ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਕਦੇ ਨਾ ਸੌਂਦੇ, ਘੜੀ ਪਲ ਸੁਖ ਚੈਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਖੇਲ ਰਚੋਂਦੇ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮੋਂਦੇ, ਕੂੜੀ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗੌਂਦੇ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੱਸਣ ਹਾਲ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਕਹਾਣੀ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਹੋਈ ਬੇਹਾਲ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਨਾਲ, ਪਰਮਾਤਮ ਮੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬਣੀ ਦਲਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਵਣਜ ਰਹੀ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਬਚੇ ਲਾਲ, ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ

ਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਗਿਆ ਛਾ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਹੇ ਕਮਾ, ਸਚ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਾਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਥਾਂ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾ, ਮਕਰੂਜ਼ ਹੋਈ ਅੰਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਗਏ ਢੱਠ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਟੁੱਟਾ ਅੰਤਮ ਹੱਠ, ਧੀਰਜ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਉਬਲੇ ਕੂੜੀ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲੇ ਨਾ ਅਠਸਠ, ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਵੇਖਿਆ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਮੱਠ, ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਾ ਲਏ ਰਟ, ਜਗਤ ਝਗੜਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੱਜਾ ਫੱਟ, ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਧਰਮ ਕਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਧਰਮ ਆਤਮਾ, ਧਰਨਾਪਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਹਿਬ ਸਾਚੇ ਨਾਥਨਾ, ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਾਥਨਾ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਪਤਣ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਟਨਾ, ਤੱਟ ਕਿਨਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਚਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਆਖਣਾ, ਕੂੜੇ ਕੂੜ ਚਲੇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਪੜਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਢਾਕਣਾ, ਗੁਰ ਪੀਰ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਈਮਾਨ, ਅਮਲ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਅ ਦਿਸੇ ਕੁਰਾਨ, ਕਾਅਬਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਹੋਈ ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਵਾ ਰੂਪ ਸਰਬ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੋਏ ਨਾਦਾਨ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਹੋਈ ਪਰਧਾਨ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਰੇ ਅਣਯਾਲਾ ਬਾਣ, ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਭਰਮੇ ਭੁਲੇ ਜੀਵ ਅਵਾਣ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਇੰਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਹਬਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਧਰਮ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਵਚੋਲਾ ਬਣ ਆਣ, ਵਡ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਝਗੜਾ ਮੇਟ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਸ਼ਰਅ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਜਹਾਨ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਨਾਮ ਗਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਕੂੜੀ ਮੁਕੇ ਦੁਕਾਨ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਰਸਨਾ ਇਕ ਜ਼ਬਾਨ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਕਲਮਾ ਤੇਰੀ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਆਦਤ ਇਕੋ ਦੇ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਧਰਮ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਘਰ ਘਰ ਦੇ ਫੜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ

ਦੋਹਾਂ ਮਿਲੇ ਮਾਣ, ਮਨਸਾ ਹੋਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਦ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਣ, ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੁਣੀਏ ਸਚ ਫਰਮਾਣ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਬਲਕਾਰੀ ਬਲ ਧਰਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਾ ਇਕੋ ਆਣ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਪਹਿਚਾਨ, ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸੇ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਦਿਸੇ ਵੈਰਾਨ, ਸਾਚਾ ਸਬਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਬਖਸ਼ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੇਵੇ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਨਿਵਾਰ, ਅੱਗੇ ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇ ਵਖਾਲ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਤੁਟੇ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰ ਸੰਭਾਲ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਬਿਹਬਲ ਹੋ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਮੰਨ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਰੋਵੇ ਧਰਮ, ਧਰਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਭੁਲਿਆ ਸਾਚਾ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਗਏ ਸਰਬ ਤਜਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਦਿਸੇ ਇਕੋ ਭਰਮ, ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਪਾਈਆ । ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਲੱਖੀ ਸ਼ਰਮ, ਹੱਯਾ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਨ, ਬਰਨ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਖੜਨ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਧਰਮ ਰੱਖੇ ਉਡੀਕ, ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅੰਤਮ ਨੇੜੇ ਆਈ ਤਰੀਕ, ਤਾਰੀਖ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਬਾਰੀਕ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਖੁਦਾਏ ਰਹੇ ਤੌਫੀਕ, ਤੋਹਫਾ ਘਰ ਘਰ ਆਪ ਪੁਚਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਠੀਕ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਚਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਸਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲੇ ਮੀਤ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਚਲੇ ਧੁਰ ਦੀ ਰੀਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਗੇ ਭੀਖ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਿਛਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਮੇਟੇ ਲੀਕ, ਅੱਗੇ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ

ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਧਰਮ ਵੇਖੇ ਈਮਾਨ, ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਸਦਾ ਰੱਖੇ ਆਸ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਕਟੇ ਫਾਸ, ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਦੇਣੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੱਸੇ ਗਾਥ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਰਬਵਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ ਰਾਥ, ਬੇੜਾ ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਯਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਮਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਮਿਲੇ ਪੱਤਣ ਘਾਟ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਜੋੜੇ ਨਾਤ, ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਦੇਣੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੰਦ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚਾ ਰੱਖੇ ਓਟ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕੋਟ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਲਾੜੀ ਮੌਤ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦੇਣੇ ਸਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਦਾ ਰਾਹ ਰਿਹਾ ਤੱਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲੇ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਰਤੀ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮਮੱਤ, ਮਨਮਤ ਦੇਣੇ ਗਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਰੱਖ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਸਚ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੱਚ, ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਦੇਣੇ ਬਣਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੁਆ ਨਾ ਜਾਏ ਨੱਚ, ਮਨਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਚ ਖਪਾਈਆ । ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਜਾਏ ਵਸ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਰਲਾ ਕੇ ਪਏ ਹੱਸ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਰੱਖੇ ਪੱਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਪੂਰੀ ਆਸ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਚਾ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਫੜ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਥਾਵਿਆਂ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਥਾਂ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਬਾਲ ਅਵਾਣੇ ਉਠਾਏ ਜਿਉਂ ਬਾਲਕ ਮਾਂ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਬੁੱਧੀ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਾਂ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਘਰ ਸੱਜਣ ਮਿਲੇ ਆ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਉਪਰ ਦਇਆ ਰਿਹਾ ਕਮਾ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਸਭ ਦੇ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਦਿਆਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਕਰ ਭਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ ਅਨਮੁਲੜੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ ਦੀਆਂ ਇਕੋ ਬਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸਨਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦੇਏ ਪਿਆਲ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੱਚਾ ਠਾਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਰਤੀ ਰਤਨਾਗਰ, ਰਤੀ ਰਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਸਚ ਸੌਦਾਗਰ, ਨਾਮ ਹੱਟ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹੋਏ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਵਸਤ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਲਏ ਵੇਖ, ਜਿਸ ਅੰਤਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਿਜ ਮੰਦਰ ਨਿਜ ਗ੍ਰਹਿ ਨਿਜ ਸਤਿਗੁਰ ਲਏ ਵੇਖ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਭੇਖ, ਵੱਜੇ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਏਕਾ ਘਰ ਬੁਝਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭੈ ਚੁਕਾਏ ਡਰ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਅਰੁੜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗੇ ਸਾਚੀ ਮੰਗ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਰਸ ਚੁਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਬੰਦ, ਬੰਦ ਖਲਾਸੀ ਦੇ ਕਰਾਈਆ । ਜਾਪ ਜਪਾ ਬਿਨ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹ ਕੰਧ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ ਸੁਣਾ ਛੰਦ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਇਕੋ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਸਚ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪਏ ਠੰਡ, ਪੰਚਮ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਹੋਏ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਇਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਧਾਰ ਵਹਾ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਸਾਚੀ ਗੰਗ, ਗੋਦਾਵਰੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਲਾ ਅੰਗ, ਸਰਗੁਣ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦੇਵੇ ਦੰਡ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਵਾਰਾ ਵੇਖੀਏ ਲੰਘ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੋਂ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ

ਦਾ ਮੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਅੱਗੇ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾ ਪਾਏ ਠੰਡ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਖਹਿੜਾ ਛੁੱਟੇ ਜੀਉ ਪਿੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਗੀਤਾਂ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਬਿਨ ਤਾਲ ਤਲਵਾੜੇ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਰੋਵਰ ਦੇ ਨੁਹਾਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਸੱਦਿਆਂ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵਹਿੰਦੀ ਧਾਰ ਡੁੱਬਦੇ ਦੇ ਤਾਰ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹੋ ਉਧਾਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣੈਦਾ ਰਿਹੋ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸੱਜਣ ਲੋਕਮਾਤ ਵਖਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ ਡਿਗਾ ਆਣ, ਭਿਖਕ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਿਸੇ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਝੋਲੀ ਅੱਡ ਕੇ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਅਵਾਣ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਸਚ ਈਮਾਨ, ਤੇਰਾ ਸਿਫਤੀ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਡੇਰਾ ਹੱਕ ਮੁਕਾਮ, ਤੇਰੀ ਹਕੀਕਤ ਜੁਗ ਚਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸਚ ਫਰਮਾਨ, ਹਉਂ ਫਰਮਾਬਰਦਾਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਯਦਾ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਬੈਠਾ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਓਟ ਲਈ ਰੱਖ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਦਰਸਨ ਦੇ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਆਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਜਿਸ ਅੱਖ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਵਸ, ਵਸਲ ਆਪਣਾ ਦੇ ਕਰਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਜਸ, ਦੂਜੀ ਭੁੱਲੇ ਸਰਬ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਚਖੰਡ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਚਲੇ ਤੇਰਾ ਰਥ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਲਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਰੱਖ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕੋ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਦਿਸੇ ਹੱਟ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਨੱਸ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਗਏ ਦੱਸ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਪਿਆਸਾ ਨਾ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਕਰ ਪੂਰਨ ਆਸ ਆਸਾ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨੇਤਰ

ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖ ਦਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਖਾ, ਸਨਾਖਤ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਕਟੇ ਜੁਦਾਈ, ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਗਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਬੁਝਾਈ, ਸੂਝ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਏ, ਗੁਰਸਿਖ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਲੇਖ ਮੁਕਾਏ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਏ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਏ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਏ, ਬਾਕੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਗੀਕਾਰ ਹੋ ਅੰਗ ਲਗਾਏ, ਅੰਗਣ ਆਪਣੇ ਲਏ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਗੁਰਸਿਖ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਨਮਤ ਸੁੱਟੇ ਡੂੰਘੇ ਖਾਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਦਬਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਘਟ ਦੀਪਕ ਇਕ ਜਗਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਡੇਰਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਵਖਾਏ ਰਾਸ, ਘਰ ਸਵਾਂਗੀ ਸਵਾਂਗ ਰਚਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਬੇਆਸ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਘਰ ਸੱਚੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਦਾ ਰੱਖ ਚਾਓ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪਕੜੇ ਬਾਹੋ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ, ਸਚਖੰਡ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਲਏ ਉਠਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਰੁੱਸਾ ਲਏ ਮਨਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਲੁੱਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਆ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਦਏ ਰੰਗਾ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਰਹਿਣਾ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਬਣ ਕੇ ਯਾਰ, ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਨਾਲ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਦਏ ਬਹਾਲ, ਬਿਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਇਕੋ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਧਰਮਸਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ

ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜਗੇ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਬਾਨ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੇ ਭੂਪ ਵਡ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਜੋਤੀ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੇ ਜਹਾਨ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟਾਂ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਡੇਰਾ ਢਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਨਾਉਂ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਬੇਨੰਤੀ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਬਿਨੇ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸਾਚੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਸਦ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਿਨਾਰਾ, ਖੇਵਟ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਪੂਆਂਧਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੀਤ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੇ, ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਕੋਈ ਨਾ ਢਾਹੇ ਡੇਰੇ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਲੱਗੇ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਵਸਦੇ ਉਜੜਨ ਦਿਸਣ ਖੇੜੇ, ਖੇੜਾ ਬੰਕ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜੇ, ਹਕੀਕਤ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੇ ਹੋਏ ਚੇਰੇ, ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਮੋਹੇ ਭਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਇਕ ਮੁਹਤਾਜ, ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਸੁਤਿਆਂ ਮਾਤ ਜਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰਚੇ ਕਾਜ, ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜਗਤ ਸੰਸਾਰੀ ਰੱਖ ਲਾਜ, ਵੱਡ ਭੰਡਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਮਜਨ ਕਰੀਏ ਮਾਘ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਡੁਬਦਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰ ਜਹਾਜ਼, ਨੱਯਾ ਨੌਕਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਦਿਸੇ ਪ੍ਰਭ ਤਾਜ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਬੇਨੰਤੀ ਕੋਇ ਨਾ ਸੁਣਨੇ ਆਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਸਦਾ ਉਜਲ ਮੁਖ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਜਨਮ ਮਨੁੱਖ, ਮਾਣਸ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮਿਟੇ

ਦੁੱਖ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਫਲ ਕਰਾਏ ਜਨਨੀ ਕੁੱਖ, ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਆ ਕੇ ਲਏ ਪੁਛ, ਆਪਣਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਤਰਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਟੇ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਬੁਝਾਏ ਆਪਣਾ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਜਾਪ, ਸਚ ਸਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਲੋਕਮਾਤ, ਅੱਗੇ ਮਿਲੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਉਤਮ ਹੋਵੇ ਹਰਿਜਨ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਮਜ਼੍ਹਬ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸੱਜਣ ਬਣਿਆ ਸਾਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਜੁੜਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸਾਚਾ ਲਾਲਾ, ਅਮੁਲੜਾ ਲਾਲ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕ ਸੁਖਾਲਾ, ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲਾ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਰਨ ਜੋੜ, ਗੁਰਮੁਖ ਜੋੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਅੰਤ ਨਿਭਾਏ ਲੱਗੀ ਤੋੜ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਘੇਰ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ਸ਼ੇਰ, ਸ਼ੇਰਸ਼ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪਕੜੇ ਡੋਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਪ ਭੁਆਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਏ ਤੋਰ, ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸਦਾ ਰੱਖੇ ਲੋੜ, ਲੋੜ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪੂਰਨ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਪਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਸੋਹੇ ਸਾਚਾ ਬੰਕ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਰਾਉ ਰੰਕ, ਰੰਕ ਰਾਜਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸੁਣੇ ਨਾਮ ਸਾਚਾ ਡੰਕ, ਸਚ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਬਣੇ ਬਣਤ, ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਹਰਿ ਜੂ ਕੰਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਲੇਖਾ ਸਦਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਮੁਕਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਚੇਤਨ ਚੇਤ, ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੱਗੀ ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਮੇਖ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲੇ

ਹਰਿ ਗੋਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਵਸਾਏ ਆਪਣੇ ਦੇਸ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਦਏ ਬਹਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਬਖਸ਼ੇ ਟੇਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਕਰੇ ਚਰਨ ਬੰਦਨ, ਬੰਦਗੀ ਇਕ ਪਰਨਾਮ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨ, ਕਾਰਜ ਕਰੇ ਕਾਮ । ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦਨ, ਆਤਮ ਕਰ ਬਿਸਰਾਮ । ਸੁਣਾਵੇ ਸਾਚਾ ਛੰਦਨ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਅਗੰਮੀ ਗਾਨ, ਤਿਲਕ ਲਲਾਟੀ ਲਾਵੇ ਚੰਦਨ, ਪੂੜੀ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਕਰ ਪਰਵਾਨ । ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗੇ ਪੂੜੀ ਖਾਕ, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਬੰਦ ਕਵਾੜ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵਚੋਲਾ ਬਣ ਕੇ ਆਪ, ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਪੁਰ ਦਾ ਜਾਪ, ਬੋਧ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜੇ ਨਾਤ, ਸੱਜਣ ਸੈਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਰੱਖੇ ਦੇ ਕਰ ਹਾਥ, ਸਮਰਥ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਕੱਟ ਪਾਪ, ਪੱਤਤ ਪਾਪੀ ਲਏ ਤਰਾਈਆ ।

੩੭੨

੩੭੨

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬਖਸ਼ਣ ਜੋਗ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਅਮੋਘ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚੁਗਾਏ ਸਾਚੀ ਚੋਗ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕਟੇ ਰੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕੋਟ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਲਗਾਏ ਅਗੰਮੀ ਚੋਟ, ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੱਚਾ ਸੁਆਮੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣਾਏ ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੋਵੇ ਜਾਣ ਜਾਣੀ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ ਦਾਨੀ, ਦਇਆਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਦਰਸ ਕਰਾਏ ਜੋਤ ਨੂਰਾਨੀ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਚਾਰ ਖਾਣੀ,

ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਸਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਧੁਰ ਦਾ ਹੱਟ, ਜਗਤ ਵਣਜਾਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹੇ ਭੱਜ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਕਾਅਬੇ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਜਾਏ ਵੱਜ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗੀ ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਉਚ ਅਗੰਮ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਧਨ, ਸਚ ਖਜ਼ੀਨਾ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਨ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਤਿਸ ਦੂਜਾ ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ, ਪੁਰਖੋਤਮ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗ਼ਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਦਰਸ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਲਾਹਵੇ ਕਰਜ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਸਚਰਜ, ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਕੇ ਮਰਦ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਵੇਖੇ ਫ਼ਰਦ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਲਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਤਾਰਨਹਾਰਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਲੈ ਮਾਤ ਅਵਤਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਹੋ ਉਜਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇਵੇ ਸਹਾਰਾ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਤੇ ਵਸੇ ਬਾਹਰਾ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਦੇ ਸਹਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਘਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਣੇ ਮਾਤ ਮਲਾਹ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਚੈਦਾਂ ਲੋਕ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਥਾਂ, ਚੈਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਫੇਲ ਫੇਲਾਇੰਦਾ ।

ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਡੂੰਘੇ ਅੰਦਰ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਲਾਹ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਾਚਾ ਜਾਮ ਦੇਏ ਪਿਆ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਦੇਏ ਵਸਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਅਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਜਾਏ ਵਸ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੀਆ ਇਕੋ ਮਾਹੀਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁੱਧ ਭੇਵ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਧੀਰਜ ਦੇਵੇ ਹੱਠ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਘਟ ਘਟ, ਘਰ ਘਰ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਸ, ਵਸੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗੇ ਸਾਚੀ ਮਿਹਰਾ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਝੇੜਾ, ਝਗੜਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਲਏ ਦਸਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਢਹੇ ਡੇਰਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਦੇ ਭੰਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਚੇਰਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ, ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਪਿਛਲਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੇ ਸੁਣ ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ, ਤੇਰਾ ਮਾਣ ਰਖਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਵਸਾਂ ਚੀਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦਿਆਂ ਸੁਹਾਈਆ । ਨਿਤ ਉਠ ਗਾਵਾਂ ਤੇਰਾ ਗੀਤ, ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਲੈਣੀ ਸੀਖ, ਸੁਖਦਾਇਕ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਨਾ ਮਿਟੇ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਠਾਕਰ ਤੇਰੀ ਬਿੰਦ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲੈ ਲਗਾਈਆ । ਦਾਤੇ ਦਾਨੀ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦਿਤੀ ਫੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵਹਿਣ ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਬੰਧਨ ਦੇ ਕਟਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੇ ਸੁਣ ਲਾ ਕੰਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮਨ ਮਨਸਾ ਮੇਟ ਮਨ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਦੇਏ ਭਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਗੀਤ ਗਾਓ ਜਨ, ਬਿਨ ਰਬਾਬ ਵਜਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹੇ ਪੰਨ ਪੰਨ, ਪੰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਨਾਈਆ । ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੇਤਰ ਅੰਨ, ਸਚ ਗਿਆਨ ਦੇਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਨਾ ਲੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤ ਵਸੇਰਾ ਬਿਨ ਛੱਪਰੀ ਛੰਨ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਲਏ ਵਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ ।

ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਾਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕੰਤ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਸਦਾ ਅਗਣਤ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਬਣੇ ਬਣਤ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਆਏ ਮੰਗਤ, ਮੰਗਣ ਵਸਤ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗਤ, ਤਨ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਭੰਗਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਸੰਗਤ, ਸੰਗਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਦੋਖ ਬਹਿਸਤ ਜੰਨਤ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਣਾ ਮੰਗਤ, ਅਨਮੰਗਿਆਂ ਦਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਬੇੜਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਗਤ ਵੇਖ ਬੇੜਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜੇਹੜਾ ਜੇਹੜਾ, ਸੋ ਬੰਨੇ ਦੇਵੇ ਲਾਈਆ । ਆਪ ਵਸਾਏ ਦੁਆਰਾ ਖੇੜਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਆਇਆ ਨੇੜਾ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਰੱਖੇ ਮਨ ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ, ਘਰ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਤਮ ਮਿਲੇ ਮੇਰਾ, ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਜਮ ਕਾ ਫਾਸ ਕਟੇ ਜੇੜਾ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ, ਹੱਕੋ ਹੱਕ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵਸਾਇਆ ਸਾਚਾ ਡੇਰਾ, ਜਿਸ ਡੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਹਰਿ ਰਘੁਰਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨੋਖਾ, ਨਵ ਨੈਂ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਏ ਸਚ ਸਲੋਕਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸੋਖਾ, ਔਝੜ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦੇਵੇ ਮੌਕਾ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਾਤ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਉਚੀ ਕੂਕ ਦੇਵੇ ਹੋਕਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਕਦੇ ਨਾ ਧੋਖਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕੋ ਓਟਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਾ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾਏ ਵਰਨ ਗੋਤਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੁਹਾਏ ਸਾਚਾ ਕੋਠਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਮਾਰੇ ਗੋਤਾ, ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੇਟੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਰੋਸਾ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਪਾਣੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕੋਸਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਇਕੋ ਦਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਉਚ ਅਪਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਲਏ ਉਭਾਰ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦਏ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲਾਏ ਪਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਸਿਖ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਮਹਿਮਾ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਘੜੀ ਪਲ ਵਸੇ ਨਾਲ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਘਾਲਣ ਲਏ ਘਾਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਪ ਉਠਾਏ ਅਵਾਣੇ ਬਾਲ, ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਆਪ ਬਹਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਦਏ ਸਿਖਾਲ, ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਕੂਕੇ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਜੋਤੀ ਮਿਲਣ ਆਣ, ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵਸਣ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਓਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹ ਨਾ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਣ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਘਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤੋ ਕਰੋ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਕਾ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਗੋਝ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਰੋ ਪਰਵਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮ ਮੇਲ ਪਰਮਾਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਹਕਰਮੀ ਬਿਨ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੁਖਦੇਵ ਰਾਜ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਵਖੋਣਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਭੇਵ ਚੁਕੋਣਾ, ਪੜਦਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਣਾ, ਨਾ ਕੋਇ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਚਮਕੋਣਾ, ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬੰਕ ਸੁਹੋਣਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਰਾਗ ਅਲੋਣਾ, ਸੋਹਲਾ ਸਾਚਾ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਰਾਹ ਚਲੋਣਾ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨੋਣਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਵੇਸ ਵਟੋਣਾ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖੋਣਾ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਧਾਰ ਸਮਝੋਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝੋਣਾ, ਸਮਝ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲੋਣਾ, ਅੱਖ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਸੰਸਾਰੋਗ ਮਿਟੋਣਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਈਆ ।

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਣਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਹਰਿ ਕਮਾਵੇ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਇਕ ਉਠਾਵੇ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇ, ਬੰਦ ਕਵਾੜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਲਾਵੇ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਕਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਘਲਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਵਜਾਵੇ ਇਕੋ ਢੋਲ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਸਚ ਹੱਟ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਕੋਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਏਕੰਕਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮ, ਅਗੰਮਤੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਵਸਦਾ ਆਇਆ ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਚੰਮ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਦੇਵਾ ਆਇਆ ਸਾਚਾ ਧਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਦੱਸੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਵੇਖੋ ਸਰਬ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਵੇਖੋ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਬਣਾਈ ਤੁਹਾਡੀ ਬਣਤ, ਸੋ ਪੁੱਛਣਹਾਰਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਖਲੋਣਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਇਕ ਉਠੋਣਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਣਾ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਗੋਣਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਪੜਦਾ ਲੋਹਣਾ, ਉਹਲਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਰੰਗ ਇਕ ਵਖੋਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚਾ ਘਰ ਮਿਲੋਣਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਬੋਲ ਇਕ ਜਣੋਣਾ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਗਮਾ ਆਪ ਅਲੋਣਾ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕੋਣਾ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਸਚ ਹਦੀਸ ਇਕ ਪੜ੍ਹੋਣਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਸੁਣੇ ਮੀਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਵੇਖੋ ਗੀਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਬਣਾਈ ਠੀਕ, ਵਰਨ ਗੋਤ ਗੰਢ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਖਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰਦਾ ਆਇਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਣ ਸੁਣਾਇਆ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾਇਆ, ਕਾਤਬ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇਆ, ਨਾ ਕੋਈ ਸਕੇ ਮਾਤ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਛੰਦਨ ਇਕ ਅਲਾਇਆ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਪਰਚੰਡਣ ਹੱਥ ਚਮਕਾਇਆ, ਚੰਡਕਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ, ਚਤੁਰਭੁਜ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਅੰਤ ਖੁਲ੍ਹੋਣਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖੋਣਾ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੋਣਾ, ਪੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖ ਮੁਕੋਣਾ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਨਰੇਸ਼ ਇਕ ਸਮਝੋਣਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਗਏ ਲਿਖ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰ ਲਿਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਿਤ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਪਿਤ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਅਗੰਮੀ ਥਿਤ, ਕੂਟ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੁੱਤਾ ਰਿਹਾ ਦੇ ਕਰ ਪਿੱਠ, ਕਰਵਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ ਵਰਨ ਕੀਤਾ ਮਿਸ, ਮਿਸਲ ਆਪਣੀ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਆਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਹੋਇਆ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਜਿਸ ਦਾ ਜਾਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਰਬ ਗਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਪਾਕ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਅੰਤ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਜਾਣੇ ਸਰਬ ਹਾਲਾਤ, ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਹਰਿ ਲਗੋਣਾ, ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਨੇ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨੋਣਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗੋਣਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਹੋਏ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਭ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਐਣਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਚਾ ਜਾਮ ਪਿਆਣਾ, ਨਾਮ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਬਣੋਣਾ, ਬੁੱਧੀ ਕਾਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਬੁਝਿਆ ਦੀਪ ਚਰਾਗ ਜਗੋਣਾ, ਬੱਤੀ ਇਕੋ ਇਕ

ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਹੱਟੀ ਨਾਮ ਖੁਲੋਣਾ, ਪੱਟੀ ਇਕੋ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਰਤੀ ਰਤ ਲੇਖੇ ਲੋਣਾ, ਰੁਤ ਰੁਤੜੀ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਪੱਕੀ ਕਰ ਕੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸਮਝੋਣਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਭੁੱਲ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਤੱਤੀ ਵਾ ਨੇੜ ਨਾ ਐਣਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਛੱਤੀ ਯੁਗ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕੋਣਾ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਰਬ ਭਖੀ ਆਪ ਅਖਵੋਣਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਆਪਣਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਅੱਖੀ ਆਪ ਵਖੋਣਾ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਦੱਸੀ ਪੂਰਾ ਅੰਤ ਕਰੋਣਾ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਜਣਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸਾਚਾ ਧਰਮ ਇਕ ਟਿਕੋਣਾ, ਕੂੜੀ ਜੜ੍ਹ ਦੇਵੇ ਉਖੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸੌਹ ਦਰਯਾ ਰੁੜੋਣਾ, ਅੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਡੇਰਾ ਢੋਣਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਕੂਕੇ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਨੈਣ ਸਰਮੋਣਾ, ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਹਾਹਾਕਾਰ ਮਚੋਣਾ, ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਐਣਾ, ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਹ ਦਖੋਣਾ, ਤੁਲਬਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਟੇਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਲੇਖ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਟ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਡਾਂ ਆਏ ਖੇਡ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮਾਤ ਹੰਢਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਲਾ ਕੇ ਆਏ ਮੇਖ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਗਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੁਣੋ ਕੰਨ ਲਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦਿਆਂ ਚੁਕਾ, ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੰਡਾਂ ਆਏ ਪਾ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿਖ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਘਰ ਘਰ ਆਏ ਵੰਡਾਂ, ਬਣ ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਆਏ ਬਣਾ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਮਹੱਲ ਬਣਾਈਆ । ਕਲਮੀ ਛੰਦਾ ਆਏ ਸੁਣਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਬੰਦਗੀ ਬੰਦਾ ਆਏ ਲਾ, ਬੰਧਨ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਪਰਮਾਨੰਦਨ ਆਏ ਸਮਝਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚੰਦ ਨਵਚੰਦਾ ਆਏ ਚੜ੍ਹਾ, ਚੰਦ ਚੌਧਵੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਦ ਬਖਸ਼ੰਦਾ ਆਏ ਸਮਝਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਾ, ਜੇਰਜ ਅੰਡਾਂ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸੁਣ ਲਓ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ਸੱਜਣ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਭੱਜਣ, ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਠੱਗਣ, ਜਗਤ ਠਗੌਰੀ ਏਕਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਲੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅੱਜਣ ਪੱਜਣ, ਬਚਿਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾਂ ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਕਿਸੇ ਦੇਵੇ ਨਾ ਭੱਜਣ, ਭੱਜਿਆਂ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਡੇਰੀ ਨਾਲ ਆਇਆ ਬੰਨ੍ਹਣ, ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,

ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੋਏ ਜੋੜ, ਪ੍ਰਭ ਡਿਗੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਲੋੜ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਤੇਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਡੋਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖਿਆ ਅੰਧਘੋਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਹੋਈ ਠੱਗ ਚੋਰ, ਲੁੱਟੀ ਜਾਏ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੱਚੇ ਸ਼ੋਰ, ਸੰਸਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਭੁੱਲੀ ਲੋੜ, ਏਕਾ ਇਸ਼ਟ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਹੋਏ ਹਰਾਮਖੋਰ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾ ਫੁਰੇ ਮੰਤਰ ਤੇਰਾ ਫੁਰਨਾ ਫੋਰ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਹੋਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਰਹੇ ਚਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਇਆ ਅਜੋੜ, ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਮੋੜ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੱਗੋਂ ਬੋਲ, ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਕੰਡੇ ਲਓ ਤੋਲ, ਤੋਲਾ ਇਕੋ ਗੁਣ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਅਡੋਲ, ਅਡੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਨਭੋਲ, ਭੁਲਿਆਂ ਲਓ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਦੇ ਨਾ ਮਾਰੇ ਰੋਲ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵਜਾ ਕੇ ਆਏ ਢੋਲ, ਮਰਦੰਗਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਉਠ ਕੇ ਵੇਖੋ ਕਵਣ ਵਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਮਖੌਲ, ਮੁਖ ਸੁਹੰਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਾ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕੋਲ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਹਿਸਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਤੀ ਚੋਲ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੁੱਖਾਂ ਭਰੀ ਰੋਵੇ ਪੈਲ, ਧਰਨੀ ਦੇਵੇ ਇਕ ਦੁਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਕਰੇ ਭਾਰ ਹੋਲ, ਮੇਰਾ ਦਰਦੀ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਮਚਾਇਆ ਘੋਲ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪੜਦਾ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦਿਤਾ ਫੋਲ, ਸ਼ਰਮ ਹੱਯਾ ਲਜ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੀਰਥ ਤੱਟਾਂ ਅਠਸਠਾਂ ਪਾਣੀ ਦਿਤਾ ਵਿਰੋਲ, ਨਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੰਗੇ ਤਾਰੀਆਂ ਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਵਸੇ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਮੈਲ, ਮੈਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੁਣੋ ਸਚ ਗਿਆਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਮਨਜੂਰ ਹੋਇਆ ਬਿਆਨ, ਬੇਜ਼ਬਾਨ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਮੰਨੋ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਸੱਯਦਾ ਕਰੋ ਸਲਾਮ, ਸਾਰੇ ਨਮੋ ਨਮੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹੋ ਸਤਿਨਾਮ, ਸਾਰੇ ਫਤਹਿ ਡੰਕਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਭਜੋ ਰਾਮ ਰਾਮ, ਸਾਰੇ ਰਮੱਯਾ ਵੇਖੋ ਹਰ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਤੱਕੋ ਇਕੋ ਸ਼ਾਮ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਸੁਣੋ ਇਕ ਪੈਗਾਮ, ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹੋ ਇਕ

ਕਲਾਮ, ਸਾਚਾ ਕਲਾਮਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਮੰਨੋ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵੇਂਦੇ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਢੋਲਾ ਗੋਂਦੇ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖੋਂਦੇ, ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਪੰਧ ਮੁਕੋਂਦੇ, ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਲਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ ਸਾਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਐਂਦੇ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਦੱਸੀਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੱਸੇ ਗੀਤ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਜਾ ਮਸੀਤ, ਮਸਲਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮੰਦਰੀ ਜਾ ਕੇ ਤੱਕੇ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੰਡਤ ਪਾਧੇ ਪੰਥੀ ਗਰੰਥੀ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਤੱਕਣ ਨੀਤ, ਸਾਬਤ ਸਬਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਭੁੱਲੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਇਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਸੇਵ, ਆਤਮ ਰਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋਈ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਮੰਡਲ ਰਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਰਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਘਰ ਘਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਜਾ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਹਾਂ, ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਆਏ ਮੁਕਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਆਏ ਸਮਝਾ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਰਹੇ ਗਾ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਆਇਆ ਧਿਆ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੋੜਾ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਈਸਾ ਕਹਿ ਕੇ ਆਇਆ ਮੇਰਾ ਖੁਦਾ, ਪਿਛੇ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਉਚੀ ਕੂਕ ਗਿਆ ਸੁਣਾ, ਵਡ ਅਮਾਮ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਦਿਤਾ ਗਾ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਆਖੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਫੇਰਾ ਜਾਵੇ ਪਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਡੇਰਾ ਲਾਵੇ ਆ, ਨਗਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਲਏ ਬਣਾ, ਜੰਦਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਉਜੜਿਆ ਖੰਡਰ ਲਏ ਵਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਸਰਬ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਆਏ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣੇ ਕਾਹਨ, ਰਾਮ ਰਮੱਯਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਚੁਕਾਏ ਕਾਣ, ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਸਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਲਿਖਾ, ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਡੇਰਾ ਲਏ ਲਾ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਇਕ ਛੁਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਸਰਗੁਣ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਖੁਦੀ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ

ਕਹਿੰਦੇ ਸਦਾ ਜੁਦਾ, ਸੋ ਜੁਜ਼ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਦੇਏ ਧਰਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸੁਣਾ, ਨਾ ਕੋਇ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਪੰਧ ਦੇਏ ਮੁਕਾ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਇਕੋ ਸਬਕ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਨੁਕਤਾ ਦੇਏ ਉਡਾ, ਨੂਨ ਗੁਨਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਹਮਜ਼ਾ ਰਮਜ਼ ਦੇ ਲਗਾ, ਐਨ ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰ ਖੇਲ ਸਾਚੇ ਹਰਿ, ਡੋਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਫੜ ਲੈ ਡੋਰ, ਅਨਡੋਲਤ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ। ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵੇਖ ਠੱਗ ਚੋਰ, ਘਟ ਘਟ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਿਉ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹੋੜ, ਹੋਕਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਲਵੋ ਜੋੜ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧ ਘੋਰ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਲੈ ਫੜ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਗਾਈਆ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਵਣਗੇ। ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਵਸਾਵਣਗੇ। ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗੀਤ ਅਲਾਵਣਗੇ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਗੇ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਖ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਠੀਕ, ਮਾਰਗ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਣਗੇ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਤੋੜ ਨਿਭਾਵਣਗੇ। ਮੈਂ ਹਰ ਘਟ ਵਸਾਂ ਚੀਤ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਵਣਗੇ। ਬੈਠਾ ਰਹਾਂ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਰਬ ਫ਼ਰਮਾਵਣਗੇ। ਕਾਲੇ ਉਤੇ ਪਾ ਕੇ ਗਏ ਲੀਕ, ਲਕੀਰ ਸਭ ਦੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਵਣਗੇ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੜਦਾ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਹਰਿਜਨ ਸੜਦਾ ਆਪ ਬਚਾਵਾਂਗਾ। ਪੁਰ ਦਾ ਬਰਦਾ ਇਕ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਜਗਾਵਾਂਗਾ। ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ। ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਮਰਦੰਗ ਵਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੇਜ ਪਲੰਘ ਹੰਢਾਵਾਂਗਾ। ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ। ਯਦ ਪੁਸ਼ਤ ਆਪ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਯਕਮੁਸ਼ਤ ਖੇਲ ਕਰਾਵਾਂਗਾ। ਆਸ਼ਕ ਮਾਸੂਕ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ। ਪੁਰ ਦਾ ਸਚ ਹਕੂਕ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਾਂ ਮਨਸੂਖ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ। ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਬਣੇ ਇਕ ਰਸੂਖ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਵਾਂਗਾ। ਸਭ ਦੀ ਮੇਟਾਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਵਾਂਗਾ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਰਹੇ ਨਾ ਦੂਖ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਵਾਂਗਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਿਤ ਜਾਵਾਂ ਝੂਝ, ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਕਟਾਵਾਂਗਾ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੀ ਦੇਵਾਂ ਸੂਝ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਲਹਿਣਾ ਚੁਕੇ ਏਕਾ ਦੂਜ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰ ਸਤਿਜੁਗ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਡੇਰਾ ਢਾਹੇਗਾ। ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਏਗਾ। ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ। ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਕਬੂਲ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ

ਆਪ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਗਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਦੇ ਸਬੂਤ, ਸਬਰ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਪਿਆਏਗਾ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕਾਇਆ ਕਲਬੂਤ, ਰੂਹ ਪਾਕ ਆਪ ਕਰਾਏਗਾ । ਕੂੜੀ ਅਗਨੀ ਦੇਵੇ ਫੂਕ, ਜੋਤੀ ਲੰਬੂ ਇਕੋ ਲਾਏਗਾ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੋਹਾਂ ਇਕ ਰਸੂਖ, ਰਸਵਾਗਰ ਆਪ ਅਖਵਾਏਗਾ । ਹਰ ਘਟ ਹੋਏ ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ, ਖਾਲੀ ਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਏਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਹੋਏ ਨੇਸਤੋ ਨਾਬੂਦ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਉਠਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਲਾਵੇਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਸਰਬ ਭਰਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਸੁੱਤੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਆਪ ਹਿਲਾਵੇਗਾ । ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਚੁਕੇ ਕਾਣ, ਬਿਨ ਕੰਨਾਂ ਰਾਗ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਤੁਠ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਕੁਛ ਨਾਮ ਕੋਲੋ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਮੁਖ ਉਜਲ ਮਾਤ ਕਰਾਏਗਾ । ਸੁਖ ਸਹਿਜ ਘਰ ਵਸਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਡੇਰਾ ਲਾਵੇਗਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕੋ ਭੇਜਾ, ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਪੇ ਪੇਖਾ, ਪੇਖਤ ਪੇਖਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਰਹੇ ਔਲੀਆ ਪੀਰ ਸ਼ੇਖਾ, ਮਸਾਇਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ਕਰ ਕੇ ਇਕੋ ਏਕਾ, ਆਖਰ ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਇਕੋ ਟੇਕਾ, ਖੁਦਾਵੰਦ ਕਰੀਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਬੁੱਧ ਬਬੇਕਾ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ਬੋਲੀ ਉਤੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਠੇਕਾ, ਠੇਕੇਦਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਸਭ ਦਾ ਇਕੋ ਬਣੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਨੇਤਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਾ ਸਭ ਕਰਾਏ ਚੇਤਾ, ਲਿਵ ਛੁਟਕੀ ਫੇਰ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਦੱਸੇ ਭੇਤਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਉਪਰੋ ਆਇਆ ਹੇਠਾਂ, ਹੇਠੋ ਫੜ ਕੇ ਉਪਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਪੁੱਤ ਇਕੋ ਜੇਠਾ, ਬਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਸੋ ਭਗਤਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੇ ਚੇਤਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣ ਆਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵੋ ਉਠੋ ਮੁਕਾਵੇ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਵੇਲਾ ਲੰਘ ਨਾ ਜਾਏ ਵੇਖੀ ਵੇਖਾ, ਵੇਲਾ ਲੰਘਿਆ ਹੱਥ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੂਪ ਅਨੇਕਾ, ਬਹੁ ਕੂਟ ਫੋਲ ਫੁਲਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਲ ਦਸ ਦਸਮੇਸ਼ਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਖੋਜ ਖੋਜਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਅੰਸ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼ਾ, ਕਰੋੜ ਤਤੀਸਾ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਜਿਸ ਪਿਆਵੇਗਾ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਆਦੇਸ਼ਾ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ । ਤਿਸ ਮੁੱਛ ਦਾੜੀ ਨਾ ਕੇਸਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾਵੇਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਹੇਤਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਰ, ਭਗਤੀ ਡੇਰਾ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਹੋਏ ਵਸ, ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਗਵਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੋ ਆਏ ਨੱਸ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਕਰੇ ਅਗੰਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ ਹੱਥ, ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਗਏ ਅੱਕ, ਹਰਿ ਕਾ ਨੂਰ

ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੋਟਨ ਬੈਠੇ ਤੀਰਥ ਤੱਟ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਅਗਨੀ ਰਹੇ ਤਪ, ਜਲ ਧਾਰ ਕੋਟਨ ਰਹੇ ਵਹਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕਰਨ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ, ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਗੁਰੂ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ ਹੱਥ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਨਿਜ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨੇਤਰ ਅੱਖ, ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੇ ਕਰ ਕੇ ਵੱਖ, ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਖੇੜਾ ਕਦੀ ਨਾ ਸਕੇ ਵਸ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਔਤਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੀ ਰੱਖੇ ਪੱਤ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਜਪ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਬਿਨਾਂ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਸ, ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਧਨ ਨਗਰ ਧੰਨ ਖੇੜਾ ਜਿਥੇ ਪਿਤਾ ਪੁੱਤ ਦੋਵੇਂ ਗਾਵਣ ਜਸ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਸਾਰੀ ਬਸਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕੱਲਿਉਂ ਕਾਲ ਕਲੰਦਰ ਜਾਏ ਨੱਸ, ਜੋ ਜਨ ਦਰ ਤੇ ਆਏ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਘਰਦਿਆਂ ਦੇਣਾ ਦੱਸ, ਪ੍ਰਭ ਪਿਤਾ ਆਇਆ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋ ਹੋਇਆ ਭਗਤਾਂ ਵਸ, ਸੋ ਭਗਤਾਂ ਪਿਛੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੈਕੜੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਸਮਰਥ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਇਕੱਠ, ਲੋਕਮਾਤ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਏ ਪਰਗਟ, ਸੋ ਪਰਗਟ ਵਿਚ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਰਲ ਮਿਲ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਗਾਓ ਜਸ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਖਹਿੜਾ ਦਿਓ ਛੱਡ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਭਾਈ ਭਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਗਿਆ ਦੱਸ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਘਰ ਘਰ ਕਾਹਨ ਆਪਣੀ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣਾ ਕਰ ਲਓ ਵਸ, ਰਾਧਾ ਹੋ ਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਓ ਮਨਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਏ ਬੇਵਸ, ਭੱਜਾ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਛੱਡ ਕੇ ਆਏ ਤੀਰਥ ਤੱਟ, ਮੰਦਰ ਮੱਠ ਸਰਥ ਤਜਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਭਗਤ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਰਹੀ ਰਟ, ਤਿਸ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਦਰ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਰਥ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖੇ ਆਪਣਾ ਵੇਖੋ ਆਪ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਅੱਗੇ ਦੇਵੇ ਆਖ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਸਕੇ ਭਾਖ, ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਬੜੇ ਚਾਲਾਕ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਆਪਣਾ ਬਲ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਵਿਕਾਰੇ ਅਗਲਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਤਾਕ, ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾ ਲਏ ਰਾਖ, ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਪਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਘਾਟ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਪੰਥ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਦ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਨਾ ਆਏ ਸੁਆਦ ਨੌਂ ਰਸ ਫਿਕੇ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਹੀ ਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਨਾ ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਫੜ ਕੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਸੱਜਣ ਇਕੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਓਸ ਘਰ ਓਸ ਦਰ ਕਦੀ ਨਾ ਹੋਏ ਵਫ਼ਾਤ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਗੇੜ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਦੇਏ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਲੇੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਬਿਨ ਪਿਆਸਿਉਂ ਪਿਆਏ ਆਬੇ ਹਯਾਤ, ਹਯਾਤੀ ਹਯਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੁਖ ਤੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਪੜਦਾ ਨਕਾਬ, ਨਕਾਬਪੋਸ਼ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਦੇਏ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਖਾਮੋਸ਼, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਸਿਖੇ ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਆਓ ਰਲ ਕੇ ਬਣੋ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਉਚੀ ਕੂਕੇ ਦੇਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਭ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਪਾਰਜਾਤ, ਜੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਚਰਨ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਰ, ਜਮ ਕਾ ਚੁਕਾਓ ਭੈ ਡਰ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਅੰਤ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ ।

੩੮੫

★ ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ ਪਾਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਉਠਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਦਰ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਤ, ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਖਸ਼ੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਇਕ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਛੁੱਟੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਆਪ ਚਖਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਚਰਨ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਗੁਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸੁਣੇ ਸਚ ਕਾਨ, ਸਰਵਣ ਸਾਚੇ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਨਾ ਹੋਏ ਅਵਾਣ, ਸੁਰਤੀ ਸਵੱਛ ਸਰੂਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੇਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾਹਨ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਰੋਗ ਸਰਬ ਮਿਟ ਜਾਣ, ਸੰਸਾਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬੁਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਬੁਝੇ ਸਤਿਗੁਰ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਬੁਝਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਵੇਖੇ ਅੰਦਰ ਲੰਘ, ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।

੩੮੫

ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਆਪ ਸਮਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸੁਗੰਧ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਏਕਾ ਘਰ ਵਖਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਪਹਿਲਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਅੜ, ਮਨਮਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਵੇਖ ਚੜ੍ਹ, ਉਚਾ ਟਿੱਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਦਰਸਨ ਕਰ, ਨਿਜ ਨੈਣ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਡਰ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਘਰ ਵਿਚ ਉਪਜੇ ਤੇਰਾ ਘਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਨਹੋਣਾ ਇਕੋ ਸਰ, ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਧੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਵੇਖੇ ਰੀਤ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਬਿਨ ਕਿਰਪਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਨਜ਼ੀਕ, ਦੂਰਨ ਦੂਰ ਪੈਂਡਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਚੇਤਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਮੰਗ ਨਾਮ ਭੀਖ, ਭਿੱਛਿਆ ਇਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਮਨ ਆਤਮਾ ਦੇਵੇ ਰਹਿਣ ਅਤੀਤ, ਬੁਧ ਮਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਹਰ ਘਟ ਰਮਿਆ ਰਾਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਜੀਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਓ ਏਕ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਿਖੇ ਲੇਖ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਟੇਕ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਿਜ ਆਤਮ ਨਿਜ ਗ੍ਰਹਿ ਨਿਜ ਸੁਆਮੀ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਘਰ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੋ ਹੇਤ, ਨੇਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਨੇਤਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਹੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਜੀਵਣ ਮੁਕਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਕਲਜੁਗ ਡੁੱਬੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਚੇਲੇ ਆਇਆ ਫੜਨ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਆਇਆ ਵੜਨ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ। ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਇਆ ਚੜ੍ਹਨ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਬਹਿ ਕੇ ਆਇਆ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਵਣ ਆਇਆ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਸਮਝਾਵਣ ਆਇਆ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਖੁਲ੍ਹੀ ਅੱਖ ਅਗੰਮ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੇਵ ਜਣਾਇਆ। ਸੁਣਿਆ ਨਾਉਂ ਏਕਾ ਕੰਨ, ਦੋਏ ਸਰਵਣ ਬੰਦ ਕਰਾਇਆ। ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਧੁਰ ਦਾ ਧੰਨ, ਸਚ ਖਜ਼ੀਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਚੜ੍ਹਿਆ ਇਕੋ ਚੰਨ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਹੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ

ਭਾਂਡਾ ਭੰਨ, ਸਚ ਭੰਡਾਰ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ । ਮੇਟ ਵਾਸਨਾ ਆਪਣਾ ਮਨ, ਮਨ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਇਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਾਚੇ ਤਨ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਸੁਹਾਇਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਗੁਰਮੁਖ ਘਰ ਸੁਹੰਜਣਾ, ਸੋਭਨੀਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਜਗੇ ਨਿਰੰਜਣਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨਾ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਪਾਏ ਨਾਮ ਅੰਜਨਾ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਕਰਾਏ ਮਜਨਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗਨਾ, ਰੰਗ ਮਜੀਠ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੰਤੋਖੀ ਇਕ ਪਹਿਨਾਏ ਅੰਗਨਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚਾ ਛੰਦਨਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਕਰਨ ਬੰਦਨਾ, ਬੰਦਗੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਟੇ ਫੰਦਨਾ, ਫਾਸੀ ਗਲ ਨਾ ਕੋਇ ਲਟਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਠਾਂਡੀ ਨੀਤੀ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਜੂ ਕਾਇਆ ਝੋਲੀ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ ।

★ ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚਖੰਡ ਰਹਿੰਦਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਹਿੰਦਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਢੋਲਾ ਕਹਿੰਦਾ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਾਣਾ ਸਹਿੰਦਾ, ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਜਾ ਦੇਣਾ ਦੇਂਦਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਵਸੇ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ, ਸਚ ਸਾਚਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਬੀਲਾ ਇਕ ਪਰਵਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੇਲੇ ਵਿਛੜੇ ਯਾਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਮਾਰਗ ਦੇਏ ਸਿਖਾਲ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਬੁਲਾਏ ਜੈਕਾਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਡੂੰਘੇ ਵਹਿਣ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ ਦੀਦਾਰ, ਲੋਚਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸੋਚ ਵਿਚ ਨਾ ਆਏ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਬਖਸ਼ੇ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਵਖਾਈਆ । ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਵੇ ਜਗਤ ਗਿਆਨ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਣ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਬਣਾਏ ਧਰਮ ਵਿਧਾਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਲੇਖਾ

ਲਿਖਤ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਵਿਹਾਰ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਆਪਣੀ ਰਚਨ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਵਡ ਅਵਤਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੇ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਗ ਕਰੇ ਉਧਾਰ, ਮਰਿਆਂ ਜਮ ਨੇੜ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਪੈਜ ਦਏ ਸੁਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸਦ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸੁਹਾਏ ਥਾਨ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੈਣ ਉਠਾਣ, ਉਠ ਉਠ ਵੇਖਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਣ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਫਤੀ ਢੋਲੇ ਸਰਬ ਸੁਣਾਨ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲਾਈਆ । ਵਡ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖ ਚਤਰ ਸੁਜਾਨ, ਜਿਸ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅਨਮੰਗਿਆ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਦਾਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਬਖਸ਼ੇ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਮਾਨੁਖ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਹਾਨ, ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਉਪਜੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਇਕ ਅੱਖਰ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਝੂਠਾ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਮਕਾਨ, ਅੰਤ ਖੇੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧ, ਕਿਰਪਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਾਰਜ ਕਰੇ ਸਿਧ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਬਿਧ, ਦੂਜਾ ਮਾਰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇ ਘਰ ਧਾਮ ਨਿਜ, ਨਿਜ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਹਰੀ ਦੁਆਰ ਜਾਏ ਸੁਝ, ਸੁਝ ਬੁਝ ਇਕੋ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਏ ਲੁਝ, ਦੂਜੀ ਹਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪੇ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ ।

★ ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਵਸਤ ਦੇ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਠਾਕਰ ਨਾਲ ਲਗੇ ਨੇਹ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਖ

ਸਾਚਾ ਮੋਹ, ਮੇਘਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੱਚੇ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਦੇ ਅਗੰਮੀ ਦਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਭ ਲੱਭ ਖੱਕਾ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਥੱਕੇ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈਰਾਨ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਦੁਕਾਨ, ਵਸਤ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਰਬ ਗੁਣਵੰਤ, ਜਨ ਭਗਤ ਇਕੋ ਆਸ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੇ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੁੱਟੇ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਪੰਡਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਜਿਸ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਲਾ ਅੰਗ ਅੰਗਦ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਤੇਰਾ ਦਰ ਇਕੋ ਭਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਮੰਗਤ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਨ ਇਕੋ ਮਿੰਨਤ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਭਿੰਨਤ, ਭਿੰਨੜੀ ਘੜੀ ਨਾਲ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਇਲਤ, ਏਕਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਦੱਸ ਧੁਰ ਦੀ ਮਿਲਤ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੂਰਬੀਰ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹ ਫੜ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਰਹੇ ਦਲਗੀਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਵੱਜਦੇ ਰਹੇ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਲੜਾਈਆ । ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਅਖੀਰ, ਪੁੱਠੀ ਖੱਲ ਮਾਤ ਲੁਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸਾਂਝੇ ਪੀਰ, ਪੈਰ ਜੰਜੀਰ ਹੱਥ ਹਥਕੜੀ ਲਈ ਬੰਧਾਈਆ । ਡੁੱਬਦੇ ਰਹੇ ਵਿਚ ਨੀਰ, ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਧੱਕਾ ਦੇਵਣ ਲਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ ਤਸਵੀਰ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖਾਲ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਰੁੱਤਬਾ ਨਾ ਕੋਈ ਅਮੀਰ ਹਕੀਰ, ਸਭ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਕੱਟ ਭੀੜ, ਬੰਧਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਰਹੇ ਲੱਗੀ ਮੇਟ ਪੀੜ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਬਦਲ ਦੇ ਸਾਡੀ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਨਾਮ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸੀਸ ਦੇ ਕਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਬੋਲ, ਆਪਣਾ ਨਾਅਰਾ ਲਾਈਆ । ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਲੈ ਤੋਲ, ਤੋਲਾ ਬਣ ਕੇ ਇਕੋ ਮਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਲੈ ਵਰੋਲ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਵਸ ਕੋਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਹੋ ਕੇ ਵਜਾ ਢੋਲ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਵਿਚੋਲ, ਵਿਚੋਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੌਲਾ ਹੋ ਕੇ ਜਾ ਮੌਲ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਡਾ ਭਾਰ ਕਰ ਹੌਲ, ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਗੰਢ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਉਪਰ ਪੈਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਮੇਲ ਸਾਚੇ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਮਿਲਿਆ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ ।

★ ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਕਾਰ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ, ਸ਼ਬਦ ਜੋਤ ਆਧਾਰ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਪਿਆਰ । ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਤਾਰ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ, ਦੇਵੇ ਸਚ ਪਿਆਰ । ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ, ਸਦ ਸਦ ਵੇਖਣਹਾਰ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਇੰਦਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਾਚੀ ਕਾਰ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਲਗਾਇੰਦਾ, ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਫਰਮਾਨ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਨ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ, ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ । ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਸੁਹਾਇੰਦਾ, ਪੰਚਮ ਪੰਚ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ । ਸਾਚਾ ਧਰਮ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ, ਸਾਚੀ ਸ਼ਰਅ ਇਕ ਈਮਾਨ । ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ, ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ ਪਰਧਾਨ । ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ । ਸਰਬ ਘਟ ਭਰਤੰਬਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਸ ਮਹਾਨ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਅਡੰਬਰ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ । ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਹਰਿ ਕਾ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਕੀ ਧਾਰ ਡੋਰ ਪਤੰਗ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਏਕਾ ਸੇਜਾ ਬਹਿਣ ਪਲੰਘ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਲੈਣ ਅਨੰਦ, ਆਤਮ ਰਸ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਵੇਖਣ ਲੰਘ, ਰਾਹ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਵਜਾਵਣ ਮਰਦੰਗ, ਤਾਰ ਸਤਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ, ਦੋ ਧਾਰ ਆਪ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਦਾਤਾ ਨਿਰਵੈਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਹਿਰ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਮਿਲਣ ਦੀ ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰੇ ਡੋਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇੜੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸੰਤਾਂ ਮੇਲਾ ਕਰੇ ਏਕਾ ਵੇਰ, ਏਕਾ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦਏ ਨਬੇੜ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੱਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਫੇਰ, ਹੋਰਾ ਫੇਰੀ ਸਰਬ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਸਾਚਾ ਸ਼ੇਰ, ਭਬਕ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਘੇਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਬੋੜੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਭੇੜ, ਮਨਮਤ ਮਨਮਤ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਛੇੜਾਂ ਰਹੇ ਛੇੜ, ਛੇੜਖਾਨੀ

ਸਭ ਦੇ ਵਿਚ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਮੇਰ ਤੇਰ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਵਾੜਾ ਦਿਸੇ ਭੇਡਾਂ ਹੇੜ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਦਏ ਨਬੇੜ, ਝਗੜਾ ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਅੰਡਜ ਜੇਰ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸੀ ਇਕੋ ਕੇਹਰ, ਭੈ ਭੈ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਏ ਸ਼ਬਦੀ ਬਾਣੀ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੋਈ ਉਠਾਏ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਫੜ ਬਣਾਏ ਧੁਰ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਕੰਤ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਕਹਿ ਕਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਏ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਸਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਪੇ ਹੋਏ ਜਾਣ ਜਾਣੀ, ਜਾਨਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਦਏ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਪਦ ਜਣਾਏ ਇਕ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕੀਤੀ ਆਸਾਨੀ, ਮਾਰਗ ਸੁਖੱਲਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਗਾਓ ਜਬਾਨੀ, ਜ਼ਾਬਰ ਜ਼ਬਰ ਦੂਜਾ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਕਾਨੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਖਾਏ ਆਲਮੇ ਜਾਵਦਾਨੀ, ਫ਼ਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

੩੯੧

੩੯੧

★ ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਿੰਡ ਕੰਗ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਜਗਤ ਮਰਯਾਦਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਪੰਥ, ਇਸ਼ਟ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਨਾਰੀ ਬਣ ਹੰਡਾਵੇ ਕੰਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਇਕ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚਾ ਬਣੇ ਸੰਤ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕਾ ਵੇਖੇ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਦੂਜਾ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜੇ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਸਾਚਾ ਪੰਡਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਕਰੇ ਖੰਡਤ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਘਰ ਵਸਤੂ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਨਲੇਰ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦਾਤਾ ਕਰੇ ਮਿਹਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਹੋਰ ਫੇਰ, ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦਏ ਨਬੇੜ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ

ਧਿਆਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਭੇੜ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ, ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੀ ਮੇਟ ਚਿੰਦ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ, ਹਰਿ ਬਾਣੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਅਲਖ ਅਭੇਵ, ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਦਾ ਧਾਮ ਨਿਹਚਲ ਨਿਹਕੇਵ, ਅਟੱਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੋਈ ਸਿਫਤ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਘਰ ਸਰੋਵਰ ਦੇਵੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਨੀਰ ਵਰੋਲੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਮਹਿਮਾਂ ਅਕਥ ਸੁਣਾਏ ਕਹਾਣੀ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕ ਵਖਾਏ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਸਮਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਭੁੱਲੇ ਜੀਵ ਪਰਾਣੀ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਦਾਤਾ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਜਣਾਇਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣੇ ਰਾਖਾ, ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜਣਾਏ ਗਾਬਾ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਜੋ ਜਨ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਵਸਾਇਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਸਾਚੇ ਕਾਸਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਟਾ ਆਪ ਭਰਾਇਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋੜੇ ਨਾਤਾ, ਕੂੜਾ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ ਇਕ ਸਮਝਾਇਆ । ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ ਦੱਸੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਏਕਾ ਏਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜਿਸ ਦੀ ਬਿੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੜਦਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਦ ਮਾਨੋ ਏਕ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਿਸ ਦੀ ਟੇਕ, ਟੇਕ ਏਕ ਰਘਨਾਥ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਮਤ ਬੁੱਧ ਕਰ ਬਿਬੇਕ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਕੂੜਾ ਕਿਰਕਟ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਮਾਨੋ ਸਦ ਜਗ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਲ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਗਟ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਲਗਾਏ ਸੱਟ, ਅਨਹਦ ਠੋਕਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਘਟ ਘਟ, ਹਰ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਬਹੇ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਗਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਓਟ ਲੈਣੀ ਰੱਖ, ਪੁਰਖ

ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਹੱਟ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਬਾਜੀਗਰ ਨਟ, ਲੋਕਮਾਤ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਦਿਤੇ ਟਿੱਕਾ, ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਨਜ਼ਰੀ ਜਾਏ ਆ, ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ ਇਕ ਸੁਆਮੀ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਏ ਬਾਣੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਾਚੇ ਹਾਣੀ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਉਪਦੇਸ਼, ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਨਰੇਸ਼, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵਸੇ ਅਗੰਮੀ ਦੇਸ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਮਾਣੇ ਸਾਚੀ ਸੇਜ, ਗੋਦੀ ਬੈਠੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਇਕੋ ਸੱਚਾ ਲੇਖ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਭੇਖ, ਭੇਖਾ ਧਾਰੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਗੁਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵਤ ਸੁਰ, ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇੰਦਾ । ਓਸ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਲੋੜ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਆਤਮ ਵਿਛੜੀ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਲ ਦੇਵੇ ਜੋੜ, ਜਗਤ ਵਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਦੇਵੇ ਹੋੜ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਮੋਰ ਤੋਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਚਲੇ ਨਾਹੀ ਜੋਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਰੱਖ ਨਰੇਲ ਟੇਕਿਆ ਮੱਥਾ, ਮਸਤਕ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਨਿਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਾ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਿਖਾ, ਅਲੱਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਿਨ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹਾਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੱਸਾ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕੋ ਰੱਖਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੱਧੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਮਾਨੇ ਸੰਸਾਰ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਖੇਹ ਵਖਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਪਰਕਿਰਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਦ ਬੋਲੇ ਜੈਕਾਰ, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਲੇਖਾ

ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦਿ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਜਾਏ ਨਾਦ, ਏਕੰਕਾਰ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਦੇਵੇ ਦਾਦ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰੇ ਆਪਣੀ ਇਕ ਆਵਾਜ਼, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਏ ਉਠਾਇਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਭੋਗੇ ਰਾਜ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਚੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਇਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਮਾਜ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦੀ ਦਾਦ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਆਪ ਵਰਤਾਇਆ । ਸੋ ਵੇਖਣਹਾਰ ਜੁਗਾਦਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਪਰਗਟਾਏ ਮਾਤ, ਦੂਜਾ ਗੁਰੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਬਹੁਤਾ, ਬਹੁਤੇ ਗੁਰੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਗੰਮ ਸਲੋਕਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਣਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰੋਕਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਹੋਏ ਬੇਦੋਸ਼ਾ, ਦੋਸ਼ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਲਗਾਈਆ । ਆਪ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਖਮੋਸ਼ਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਇਕ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬੇਨਿਸ਼ਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਪਰਦਾਨਸ਼ੀ ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਮੀਤਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠਾ, ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਰੇ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਾਚੀ ਰੀਤਾ, ਗੁਪਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤਾਂ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਠਾਕਰ ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਵੇਖਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਅਤੀਤਾ, ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਕਰੋ ਪ੍ਰੀਤਾ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਵਸੇ ਚੀਤਾ, ਚਿਤਵਿਤ ਠਗੌਰੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਧਿਆਏ ਕਰੇ ਗੀਤਾ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਰਹੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਅਲੇਖ ਲਿਖੀਤਾ, ਕਾਤਬ ਬਣ ਕੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਆਪੇ ਬਾਣੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਦਾਨੀ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੋ ਜਹਾਨੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤਮ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਬਿਆਨੀ, ਸਚ ਬਿਆਨ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਸੱਚਾ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਬੇਮਹਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ, ਸਚ ਨਸੀਹਤ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਇਕੋ ਮੰਨੋ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਮੰਨਿਆਂ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰਾ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹ ਆਪ ਕਵਾੜਾ, ਸਾਚੀ ਭੂਮਕਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸੁਨ ਅਗੰਮੇ ਵਸੇ ਬਾਹਰਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਮਹੱਲੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕਬੀਰ ਕੂਕੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ, ਉਚੀ ਉਚੀ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਮ ਸਤਿ ਦਿਤਾ ਕਰ ਪਿਆਰਾ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਮਾਤ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਤਾ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਲਾਰਾ, ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਲ ਕਲਕੀ ਲਏ ਅਵਤਾਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਵੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰਾ, ਬੰਕ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਡੰਕਾ ਵਜਾਏ ਦੋਹਰੀ ਧਾਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਤਾਲ ਆਪ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੱਸ ਕੇ ਗਿਆ ਸਚ, ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਜਾਏ ਰਚ, ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਨਾ ਪਏ ਨੱਚ, ਨੌਂ ਦਵਾਰੇ ਨਾ ਤਾਲ ਵਜਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੰਚਨ ਬਣੇ ਕੱਚ, ਕਾਚੀ ਗਗਰੀਆ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖੇ ਤਾਂਘਾ, ਘਰ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਾ ਮੋਇਆ ਨਾ ਕਦੇ ਜਾਗਾ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਫਿਰੇ ਭਾਜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੱਸੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰੱਖੇ ਆਪੇ ਲਾਜਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਨੋ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ, ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਚ ਰਸੂਲ ਪਾਕੀ ਪਾਕਾ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕਾ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਹੁਜਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਵਡ ਨਵਾਬਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਅਖਵਾਈਆ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਸੋਹੇ ਤਾਜਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰੱਯਤ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਵੇ ਭਾਜਾ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਮਾਣ ਦਿਵਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਰਚਿਆ ਕਾਜਾ, ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਖੋਲ੍ਹ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਰਾਮ ਇਕੋ ਸ਼ਾਮ ਇਕੋ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈ ਪੜ੍ਹੋ ਨਿਮਾਜਾ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਫ਼ਤਹਿ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਦੀ ਰੱਖੇ ਲਾਜਾ, ਜੋ ਜਨ ਮੰਗੇ ਸਚ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਦੱਸਿਆ ਆਪਣਾ ਹਾਲ, ਭੇਵ ਖੋਲਿਆ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਹਾਲ ਦੱਸੇ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਮੇਰੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰਾਂ ਛਾਲ, ਸਰਗੁਣ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਕੂੜਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰ ਜਲਾਲ, ਜਲਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖਾ ਵੇਖਾਂ ਆਣ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਵ ਨੈਂ ਚਾਰ ਕਰਾਂ ਪਰਵਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਸੁਚ ਦਿਆਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਤਾ ਇਕੋ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹੀ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਲਿਖੇ ਆਪ, ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਅੱਖਰ ਬਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਹੋਏ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਜੁੜੇ ਨਾਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਧੁਰ ਦੀ ਗਾਥ, ਸਚ ਸਾਜਣ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਚਲਾਏ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਪੂਰਬ ਮਾਥ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਇਕ ਬਣਾਏ ਧੁਰ ਜਮਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਗੋਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੁਗਾਤ, ਏਕਾ ਏਕ ਕਰੇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸੱਚਾ ਦਿਤਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਸਾਚਾ ਇਕ ਮਨਾਓ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਮੰਗਣ ਜਾਓ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਸਾ ਆਪ ਪੁਜਾਈਆ । ਟੇਕ ਮੱਥਾ ਦਿਤੀ ਅਸੀਸ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਆਖ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੀਵੇ ਜੰਤੋ ਸਾਧੋ ਸੰਤੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਧੁਰ ਦੀ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਣਾਈਆ । ਇਹਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਰੀਸ, ਝੂਠੀ ਨਕਲ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਆਏ ਆਪ ਜਗਦੀਸ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਲਾ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਦੂਆ ਜ਼ੀਰੋ ਦੱਸੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਲਵੇ ਫੀਸ, ਹੱਟੋ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤ ਗਾਏ ਰਾਗ ਛਤੀਸ, ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ ਏਕਾ ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਵਜਾਈਆ । ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਗੌਂਦੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ, ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਪਿਆਰ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਬੋਲਣ ਜੈਕਾਰ, ਮੁਹੰਮਦ ਇਕੋ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਗੁਰ ਅਰਜਣ ਲੇਖਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਭੁੱਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਸਚ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਣੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਵਸੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਮਿਲੋ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਦਾ ਰਹੇ ਵੇਹਲਾ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸੰਭਲੇ ਸੱਚਾ ਵੇਲਾ, ਬਾਕੀ ਭੁੱਲੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਫੇਲਾ, ਪਾਸ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੱਸ ਕੇ ਗਿਆ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਏਕਾ ਦੂਜਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਝਗੜਾ ਛੱਡੋ ਸੰਸਾਰ, ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਕਰੇ ਦੀਦਾਰ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤਾਕੀ ਬੰਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਾਜ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਬਣ ਜਾਓ ਸੱਜਣ ਮੀਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖੁਦਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗਾਡ ਗਾਵੇ ਗੀਤ, ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਝਗੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮਰਾਨਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੋ ਠੀਕ, ਤਬਦੀਲੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣੀ ਠੀਕ ਰੱਖੋ ਨੀਤ, ਬਾਹਰ ਸਮਝਾਵਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਰਮ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਮੰਦਰ ਬਣਾਈ ਮਸੀਤ, ਸੋ ਮਸਲੇ ਸਿਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਰਮਿਆ ਵੇਖੋ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੰਨੋ ਰਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਹਾਲਤ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਰਾਉ ਰੰਕ ਸਾਰੇ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਛੱਡੋ ਵਿਹਾਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਦਰ ਇਕ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੋ ਜਾਏ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਕਹੋ ਪੁਕਾਰ, ਪੜਦਾ ਉਪਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਮਨਮੁਖ ਹੋ ਨਾ ਬਣੇ ਗਵਾਰ, ਜਗਤ ਖਵਾਰੀ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਿਸ਼ਾ ਸਭ ਦੀ ਆਪ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਹਾਲ ਸਮਾਜਕ, ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਲੜਨ ਭਿੜਨ ਦੀ ਪੈ ਗਈ ਆਦਤ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਮੰਦਰ ਛੱਡ ਇਬਾਦਤ, ਸਿਆਸਤ ਰਾਣੀ ਬੈਠੇ ਘਰ ਪਰਨਾਈਆ । ਆਪਾ ਚੀਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਸਨਾਖਤ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੋ ਕੂੜੀ ਲਾਅਨਤ, ਕਲਜੁਗ ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਮਮਾਨਤ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਏ ਨਾ ਕਦੇ ਹਲਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਭੁਲਿਆਂ ਭਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਮਾਨਤ, ਬਰੀਖਾਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਠੱਗਾਂ ਚੋਰਾਂ ਯਾਰਾਂ ਫੜਨ ਨੂੰ ਹਰਿ ਬਣਾਈ ਅਦਾਲਤ, ਪੁਲੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸਾਰੇ ਕਰੇ ਰਫ਼ਾਕਤ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਆਵੇ ਆਫ਼ਤ, ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣ ਕੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਆਪਣੇ ਸੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਕਰੋ ਮੁਖਾਤਬ, ਸਚ ਸਨੇਹੜਾ ਦਿਉ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਦੇ ਬਣੇ ਤਾਲਬ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਪਣੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦਿਤਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤ, ਵਾਲੀ ਹਿੰਦ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਤ, ਜੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਭਵਨ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਵੇਖ ਇਕੋ ਅੱਖ, ਅੱਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੱਸ ਹੱਸ,

ਕਰੋਧ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਹਰਿਜਨਾਂ ਹਰਿਭਗਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਕੂਕ ਜਣਾਏ ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ, ਸਚ ਸਮਾਜਕ ਜਗਤ ਆਰਥਕ ਇਕ ਪਰਮਾਰਥਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਮਾਜਕ ਵਾਦੀ ਜੇ ਜਾਣ ਸਮਝ, ਝਗੜਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਰਮਜ਼, ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੇਖੇ ਹਰਿ ਜੂ ਖਸਮ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਓ ਭਸਮ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਗਵਾਈਆ । ਜੋ ਏਥੇ ਆਏ ਖਾ ਕੇ ਜਾਓ ਕਸਮ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਨਾ ਹੋਏ ਲੜਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਹਿਰਦਾ ਕਰੋ ਨਰਮ, ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਵੇਖੋ ਵੱਡੀ ਖੁਲੀ ਫਰਮ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਅਨੇਕ ਪੁਰਜੇ ਦਿਤੇ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸੌਰੇ ਜਰਮ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖੇ ਕਰਮ ਕਰੋ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਦਾ ਮੋਟੇ ਭਰਮ, ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਸਮਝੋ ਭਾਈ ਭਾਈਆ । ਹੁਣ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ਰਮ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਭ ਦਾ ਸ਼ਰਮ ਹੱਯਾ ਰਿਹਾ ਉਡਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਸਮਝੇ ਸਾਚਾ ਧਰਮ, ਪਿਆਰ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਰਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਵੜਨ, ਜੋ ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਸਰਬ ਦਸਾਈਆ । ਆਰਥਕ ਵਾਦੀ ਜੇ ਕੋਈ ਕੱਢੇ ਅਰਥ, ਅਰਥਾਤ ਆਪਣਾ ਲਏ ਜਣਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਮਝੇ ਫਰਕ, ਫਿਕਰਾ ਕੂੜਾ ਬੋਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੋਕਾਈਆ । ਕੂੜਾ ਝਗੜਾ ਕਰੇ ਤਰਕ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਇਕੋ ਮੰਗੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੰਗਤ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ ।

੩੯੮

★ ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੰਗ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਤਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜੇ ਨੱਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਲਕਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਧੀਰਜ ਦੇਵੇ ਜਤ, ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਮਨਮਤ, ਗੁਰਮਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਰੱਖ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਆਤਮ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਪਵਣ ਪਵਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਏ ਇਕੋ ਗਾਥ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ

੩੯੮

੧੫

ਦੀ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਦਾਤ, ਘਰ ਭੰਡਾਰ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਮੰਜਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਤਤ ਆਠ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਏ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਗਾਏ ਸੁਹਾਗੀ ਗੀਤ, ਢੋਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਗ ਲਏ ਜੀਤ, ਮੋਇਆਂ ਮਰਨ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਅਨਡਿਠ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹਿਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਦਿਸ਼ਾ ਪਏ ਦਿਸ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਧੰਨ ਵਡਿਆਈ ਸਾਚੇ ਸਿਖ, ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਆਪਣੇ ਪੇਖ, ਪੇਖ ਪੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਹਾਏ ਸੁਹੰਜਣਾ ਦੇਸ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ, ਰੰਗ ਰਤਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣੇ ਵਸੀਲਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਬਣਾਏ ਇਕ ਕਬੀਲਾ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਛੈਲ ਛਬੀਲਾ, ਜੋਬਨ ਮਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਨਾ ਆਏ ਜਗਤ ਦਲੀਲਾ, ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸੀਲਾ, ਵਸਲ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸਦਾ ਸਹਾਈ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਰਹੇ ਧਿਆਈ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀ, ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਸਰਬ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਾਹੀ, ਪਾਂਧੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਬਾਂਹੋ ਪਕੜ ਲਏ ਉਠਾਈ, ਰੁੱਠੜੇ ਆਪ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਈ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਦਏ ਸੁਣਾਈ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਸਰਬ ਦਾ ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਵੇਖੇ ਹੋ ਕੇ ਨਿਆਰਾ, ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਮਿਲੇ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਬਾਹਰੇ ਸੈਨਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੁਲ੍ਹੇ ਤਾਲਾ, ਤਾਕੀ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਡੂੰਘੀ ਗਾਰਾ, ਕਾਇਆ ਭਵਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਉਪਦੇਸ਼, ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੰਦੇਸ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਿਤ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਲਏ ਵੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਦਾਨ, ਈਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਏ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਘਟ ਅੰਦਰ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਸੁਆਮੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਾਮ ਸਚ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਚ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਹੱਟ ਵਿਕਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੱਚ, ਪੰਜ ਤਤ ਫੋਲਨ ਆਪ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਲੱਭ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਗੁਣ ਝੱਬ, ਝਲਕ ਆਪਣੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਝਿਰਾਏ ਕਵਲ ਨਭ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਆਪ ਟਪਕਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹੱਦ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਵੱਜੇ ਨਦ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਪੈਜ ਰਖਾਈਆ । ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਇਕ ਇਕੇਲਾ, ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਭਗਤੀ ਮੇਲਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪਰਗਟ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪ ਟਿਕਾਏ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ, ਦਰ ਦਰ ਆਪ ਬਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਦੱਸ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਰਸ ਰਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਖਵਾਈਆ । ਪੰਧ ਮੁਕਾਏ ਪਾਧੀ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਕੱਟ ਕੱਟ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲਾਹਾ ਖੱਟ ਖੱਟ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਬਣੇ ਸੈਂਦਾਗਰ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਲੱਭਣ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਗਾਗਰ, ਕਾਇਆ ਗਗਰੀਆ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਗ ਇਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਿਫਤੀ ਨਾਮ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਲਿਖ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿਣ ਭਿਖ, ਬਣ ਭਿਖਾਰੀ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪੈਂਦੇ ਰਹੇ ਹਿੱਸ, ਹਿੱਸਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ, ਪ੍ਰਭ ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ

ਖੁਲ੍ਹੇ ਨੇਤਰ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੇੜਾ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੀ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਅੜਨ, ਰਾਹ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ ।
 ਕੂੜੀ ਅਗਨੀ ਕਦੇ ਨਾ ਸੜਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਜਮ ਕਾ ਦੂਤ ਨਾ ਆਏ ਫੜਨ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ ।
 ਸਤਿਗੁਰ ਪੋੜੇ ਸਾਚੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਨਾਮ ਡੰਡਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ
 ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ
 ਸਬਦ ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਵਧਾਈਆ ।

★ ੨੭ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਾਲ ਚਕ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਚ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਏ ਸੰਦੇਸਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਏਕੰਕਾਰ ਧਾਰੇ ਭੇਖਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣੇ ਨੇਤਾ, ਰਾਜਨ ਭੂਪ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਜਾਣੇ
 ਲੇਖਾ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰੱਖੇ ਚੇਤਾ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ
 ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਆਪ ਅਭੇਤਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਹੁਕਮਰਾਨ
 ਪਕੜ ਉਠਾਏ ਸਾਚਾ ਬੇਟਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਇਕ ਜਗਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਸ਼ਿਵ ਤੇਰਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਤੂੰ ਪੰਜ ਵੇਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ
 ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੁਤ ਉਠ ਦੁਲਾਰੇ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੇ ਵਣਜਾਰੇ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਧਿਆਨ
 ਲਗਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰੇ ਪਨਹਾਰੇ, ਦਰ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤੇਰੇ ਸਹਾਰੇ, ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ
 ਅਵਤਾਰ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰੇ, ਨਿਤ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਚ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰੇ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਤੀ ਤੇਰੇ ਵਣਜਾਰੇ,
 ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸਾਚੀ ਧਾਰੇ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਕਵਾੜੇ, ਬੰਦ ਹਾਟੀ ਕੁੰਡਾ
 ਲਾਹੀਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੇ ਸਚ ਇਸ਼ਾਰੇ, ਸਚ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਨੱਯਾ ਵੇਖ ਕਿਨਾਰੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਉਠ ਬਲਵਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ
 ਵੇਖ ਸਾਚੇ ਕਾਹਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਪੀ ਤੇਰੇ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਹੋਇਆ ਵੈਰਾਨ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ
 ਯੁਗ ਦਾ ਭੁੱਲਿਆ ਸਰਬ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ

ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਈ ਪਰਧਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਦਰੋਹੀ ਫਿਰੀ ਜਗਤ ਸੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਨਾਲ
 ਟਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਣ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ
 ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਝੂਠੀ ਦਿਸੇ ਦੁਕਾਨ, ਸੱਤ ਦੀਪ ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਨਾਅਰਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਰਾ, ਸਾਚਾ
 ਪੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ
 ਬਲਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਉਠਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਝੁਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੇ ਗਿਆਨ,
 ਅੱਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਝਗੜਾ ਚੁੱਕੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਰਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਬਖਸ਼ ਦਾਨ, ਆਬੇ ਹਯਾਤ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਏਕਾ ਰਾਗ ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਸੁਣਾ ਕਾਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ
 ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਉਠ
 ਸੁਤ ਬਾਂਕੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਤੇਰਾ ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਕਿਰਪਾਨ, ਤੀਰ ਚਿੱਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ
 ਖੰਡ ਤੇਰੀ ਮੰਨਣ ਆਣ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਸੁਰਪਤ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ
 ਯੁਗ ਤੇਰੇ ਢੋਲੇ ਗਾਣ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੀ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਪਹਿਚਾਨ,
 ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮੰਦਰ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਉਚ ਮਨਾਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੀਵਾ ਜੋਤੀ ਜਗੇ ਇਕ ਨੁਰਾਨ,
 ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਸੁਤ ਸਚ ਦੁਲਾਰੇ,
 ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪਾ ਆਪ ਹਾਰੇ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਫਿਰਨ ਕੁਆਰੇ,
 ਤੁਧ ਬਿਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਕਾਇਆ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਬੈਠੀ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰੇ, ਆ ਮਿਲ ਮੇਰੇ ਸੱਚੇ ਮਾਹੀਆ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ
 ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਘਾੜੇ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਸੁਨ ਅਗੰਮ
 ਪਾਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹਿਰਦੇ ਵਸ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾਤਾ
 ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਰਹਿਬਰ ਦੋ ਜਹਾਨ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ ।
 ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਜੋਤ ਘਟ ਘਟ, ਘਰ ਘਰ ਨਾਦ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਰੱਤੀ ਰੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ
 ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਸ਼ੱਕ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਰਾਏ ਧਰਮ ਹੱਥ ਫੜਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ

ਧਾਰ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਤੋੜਾਂ ਕੂੜੀ ਮਤ, ਗੁਰਮਤ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਬੀਜ ਬੀਜਾਂ ਅਗੰਮੀ ਵਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁੱਲ ਆਪ ਮਹਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਸੱਬਰ ਬੈਠੇ ਘਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਆਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਤੱਕਣ ਪੁਰ ਦੀ ਰਾਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਬਜਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵਾਂਗਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਕਰ ਕਰ ਮੇਲੇ, ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਣ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਦ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਝੂਠੇ ਝੋੜੇ ਸਰਬ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੇ ਡੇਰੇ ਸਾਰੇ ਢਾਹਵਾਂਗਾ । ਕਰਾਂ ਹੱਕ ਨਬੇੜੇ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਭੁੱਲਿਆਂ ਮਾਰਗ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼, ਸ਼ਿਵ ਸੰਕਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਵਾਂਗਾ । ਜਾ ਕੇ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਦੇਸ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰਾਂ ਖੇਡ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਵੰਡਾਂ ਆਏ ਵੰਡ, ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਨੌਂ ਖੰਡ ਸੁਣਾਵਾਂ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਢਾਹਵਾਂ ਕੰਧ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਸਰਬ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਲੋਕਮਾਤ ਫਿਰਨ ਜੋ ਨੰਗ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਓਢਣ ਇਕੋ ਸੀਸ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹ ਮਜੀਠੀ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਘਰ ਘਰ ਵਜਾਵਾਂ ਮਰਦੰਗ, ਮਰਦੰਗਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਜਾਵਾਂ ਲੰਘ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਪਾਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਜਾਣ ਸੰਗ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਸ਼ਰਮਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦਿਆਂ ਅਨੰਦ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਚੁਆਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਚਾੜ੍ਹ ਅਗੰਮੀ ਚੰਦ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਵਾਂਗਾ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੀਉ ਪਿੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਵਹਿਣ ਵਹੇ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਨੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿਭਗਤ ਬਣਾਵਾਂ ਤੇਰੀ ਬਿੰਦ, ਸੁਤ ਅਨਾਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਕਿੰਗਰੇ ਕਿੰਗਰੇ ਵੱਜੇ ਇਕ ਕਿੰਗ, ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਸਾਚਾ ਗਾਵਾਂਗਾ । ਤੂੰ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਵਾਂਗਾ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਗਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਡਰਾਂਗਾ । ਨਾ ਜੀਵਾਂਗਾ ਨਾ ਮਰਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ

ਅੰਦਰ ਵੜਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਆਪੇ ਚੜਾਂਗਾ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਸਾਚੇ ਖੜਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪੜਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਧਰਾਂਗਾ । ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਸਚ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਵਾਂਗਾ । ਵਖਾਵਾਂ ਸਾਚਾ ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਇਕ ਨਚਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਕੇ ਦਾਸੀ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਬਣ ਕੇ ਸਾਂਸੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਸਾਚੇ ਜਜਮਾਨ ਆਪ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸ਼ਬਦ ਪੱਲੂ ਰਿਹਾ ਫੜ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਉਠ ਸੁਤ ਮੇਰੇ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦਿਆਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਕੂੜੀ ਦੁਕਾਨ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਰਿਹਾ ਛਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਬਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਈਮਾਨ, ਧੀਰਜ ਜਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲਾਣ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਬਣਿਆ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਤੀਰਥ ਤਟ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਸਰਬ ਤਕਾਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਭੈ ਸਿਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੁਤ ਸ਼ਬਦ ਜਾਣਾ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦੇ ਪੜਦੇ ਚੁੱਕ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਹਟਾਵਾਂਗਾ । ਜੇਹੜੇ ਤੈਥੋਂ ਹੋਏ ਬੇਮੁਖ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਲਖ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਜੁਗ ਜੁਗ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੇੜ ਭਵਾਵਾਂਗਾ । ਨਰਕ ਦੋਜ਼ਖ ਮਿਲੇ ਦੁੱਖ, ਹਵਨ ਕੁੰਡ ਅਗਨ ਤਪਾਵਾਂਗਾ । ਜਨਨੀ ਲੇਖੇ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕੁੱਖ, ਪੂਤ ਸਪੂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਸਰਬ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਉਠ ਸੁਤ ਮੇਰੇ ਵਡ ਬਲਕਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰ ਇਕ ਲਲਕਾਰ, ਸਾਚੀ ਭਬਕ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਸੋਏ ਜੀਵ ਦੇ ਉਠਾਲ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਰਾਉ ਰੰਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਰਗੁਣ ਵਣਜ ਕਰਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਦੱਸ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਜੋਬਨ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਧਰਮਸਾਲ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੇ ਲੈ ਜਵਾਬ, ਕਿਉਂ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਭੁੱਲੇ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਮੁੱਖ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਨਕਾਬ, ਨਕਾਬਪੋਸ਼ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਸੱਯਦਾ ਵੇਖ ਆਦਾਬ, ਕਵਣ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਰਿਹਾ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਸੁਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸੁਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ, ਭੇਖ ਸਰਬ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸੁਹਾਵਾਂ ਸੁਹੰਜਣਾ ਦੇਸ, ਭੂਮਕਾ

ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਸੋ ਕਾਤਬ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਸਚ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਸੁਤ ਸੇਵ ਕਮਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੇਰੀ ਪਾਏਗਾ । ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਿਆਂ ਆਪ ਜਗਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਭਾਂਡਿਆਂ ਕੱਚਿਆਂ, ਅੰਤਮ ਭੰਨ ਵਖਾਏਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਰਗ ਦੱਸਿਆ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਜੂ ਵਸਿਆ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਪ ਬਹਾਏਗਾ । ਸੇਵਕ ਬਣ ਕੇ ਫਿਰੇ ਨੱਠਿਆ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਕੂੜੇ ਰੱਟਿਆ, ਰੱਟਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੇ ਮੇਟੇ ਫੱਟਿਆ, ਪੱਟੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਬੰਧਾਏਗਾ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਧੜੀ ਵਟਿਆ, ਤੇਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਏਗਾ । ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਉਚ ਨੀਚ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਰਾਓ ਰੰਕ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਪਰਤੱਖ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲੇ ਕਰ ਕੇ ਵੱਖ, ਸਚ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਖੇੜਾ ਹੋਵੇ ਭੱਠ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਇਕ ਵਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕਮਲਾਪਤ, ਕੋੜੀ ਕਮਲੀ ਗਲੇ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਲੋਕਮਾਤ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸੈਦਾ ਵਿਕੇ ਹੱਥੇ ਹੱਥ, ਉਧਾਰ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਸਦ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਵੱਜੇ ਨਦ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਚੁੱਕੇ ਹੱਦ, ਦਸਵਾਂ ਦਰ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਗਾਵਾਂ ਛੰਦ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਛੰਦ ਗਾਵਾਂਗਾ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਓਅੰ ਰੂਪ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਖੇਲ ਖਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਰਕਾਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਫਰਮਾਨ ਆਪ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਵਾਂਗਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਕਲਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਉਤਰੇ ਪਾਰ, ਸ਼ਹੁ ਦਰਯਾ ਆਪ ਰੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਨਗਰ ਇਕ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਇਕ ਵਸਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਸੰਬਲ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਸ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਦਰਸਨ ਪਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਵਣ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਦੂਰ ਬੈਠ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਏਗਾ । ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਦੋਏ ਜੋੜ ਖਲੋਵਣ ਹੱਥ, ਪੱਲੂ ਗਲ ਵਿਚ ਸਰਬ ਵਖਾਏਗਾ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਨੱਕੋ ਲਾਹ ਸੁਹਾਗ ਨੱਥ, ਖੁਲੀ ਮੀਂਢੀ ਵਾਸਤਾ ਇਕ ਜਣਾਏਗਾ । ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਰੋਵੇ ਅੱਖ, ਹੰਝੂਆਂ ਹਾਰ ਆਪ ਵਖਾਏਗਾ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਪੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਹੋਈ ਬਸ, ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਉਚਾ ਮੰਦਰ ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਜਾਣਾ ਢੱਠ, ਮਹਿਰਾਬ ਡੇਰਾ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਏਗਾ । ਸ਼ਰਅ

ਸਰੀਅਤ ਜਾਣਾ ਨੱਠ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਕਾਇਨਾਤ ਤੁੱਟਣਾ ਹਠ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਰਬ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਦੀਨ ਇਕ ਬਣਾਏਗਾ । ਮਜ਼੍ਹਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਵਰਨ ਗੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਏਗਾ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਸਰਬ ਜਗਾਏਗਾ । ਨਾਮ ਸਲੋਕ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਗੰਢ ਪਵਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸੂਰਾ ਇਕੋ ਖੇਲ ਰਚਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸੂਰਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮੈਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਹਾਕਮ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖਾਂ ਸਰਬ ਕਸੂਰ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੇਹੜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸੇ ਦੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਾਂ ਦੂਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਪੁਸਤ ਥਾਪੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰਾ ਸਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਛੱਤ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ ਹੋਇਆ ਭੱਠ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਗਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਮਨਮਤ, ਗੁਰਮਤ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਜਾ ਕੇ ਸੁੱਤਿਆਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਰੇ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰ ਕਸ, ਅਣਯਾਲਾ ਇਕ ਚਲਾਈਆ । ਹੰਕਾਰੀ ਬੁਰਜ ਜਾਵੇ ਢੱਠ, ਕੂੜ ਅਡੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਜਾਣ ਮਿਤਗਤ, ਗਤਮਿਤ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਹੋਇਉਂ ਦਿਆਲ, ਦਿਆਲਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜਾ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਹਾਲ, ਦਰ ਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜਾਂ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛਾਂ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਜੋ ਮੁਰਸ਼ਦ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਲਵਾਂ ਉਠਾਲ, ਜੋ ਬੈਠੇ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਚਲਾਂ ਨਾਲ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹਲ ਕਰਾਂ ਸਵਾਲ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖਾਂ ਸੱਚੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਭਾਲ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਵਖਾਵਾਂ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਇਕੋ ਬਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਬੈਠਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਆਮੀ ਕਰੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਜਾ ਕੇ ਦੱਸ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸੁਤਿਆਂ ਦੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਉਠੇ ਵੇਖੇ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਦੇਂਦੇ
 ਆਏ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਜਗਤ ਤਜਾਈਆ । ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।
 ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੂਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰਾਂ ਚੂਰਾ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ
 ਕਰਾਂ ਪੂਰਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਬਖਸ਼ਾਂ ਚਰਨ ਧੂੜਾ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖਾਂ ਮੂਰਖ
 ਮੁਗਧ ਮੂੜਾ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਤੈਥੇ ਮੁਖ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਤੋੜਾਂ ਅੰਤ ਗੁਰੂਰਾ, ਖ਼ਾਕੀ ਖ਼ਾਕ ਸਰਬ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਮੋਹੇ ਭਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਚੁੱਕ, ਕਲ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਹਿਣ
 ਨਾ ਦੇ ਕੋਈ ਬੇਮੁਖ, ਮਨਮੁਖਤਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਗਟਾਵੇ ਸੱਚੇ ਗੁਰਮੁਖ, ਮੁਖ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਿਫ਼ਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ
 ਲਾਹਵੇ ਦੁੱਖ, ਸੰਤਾਪ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦਰਸ ਪਿਆਸਿਆਂ ਮੇਟੇ ਭੁੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨਨੀ ਹੋ ਕੇ ਰੱਖੇ ਕੁੱਖ,
 ਬਣੇ ਧਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ, ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਏਕਾ ਘਰ ਦੇਣਾ ਵਖਾਈਆ । ਸੁਣ ਸੁੱਤ ਮੇਰੇ ਸਾਚੇ ਲਾੜੇ, ਤੇਰਾ ਇਕ ਸੰਗਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੰਤ ਦਰ ਕੁਆਰੇ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ
 ਮਿਲਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਬਾਂਹੋ ਘੋੜੀ ਚਾੜ੍ਹੇ, ਸਾਚਾ ਘੋੜਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਡੋਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰੇ, ਵਾਗ ਹੱਥ ਨਾ
 ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਗਏ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰੇ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੇ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।
 ਡੰਕਾ ਮਾਰ ਇਕ ਨਗਾਰੇ, ਚੋਟ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਲਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਇਕ ਲਲਕਾਰੇ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ
 ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰੇ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਿਆਰੇ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ
 ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਿਖਾਲੇ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲੇ, ਉਚ ਨੀਚ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ
 ਬੋਲ ਜੈਕਾਰੇ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਪੈਜ ਸਵਾਰੇ, ਮਿਹਰਵਾਨ
 ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਸੁਤ ਤੇਰੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।
 ਸ਼ਬਦ ਵਧਾਈ ਵੱਜੇ ਜਗ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਹੱਜ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਦਿਸੇ ਉਪਰ
 ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਖਣ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਭੱਜ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਜ ਨੇਤਰ
 ਦਰਸ ਕਰਨ ਰੱਜ ਰੱਜ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਚਰਨੀ ਡਿਗਣ ਢੱਠ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ

ਚੁੱਕੇ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਸਤਿਗੁਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਡਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਬਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਫਿਰੇ ਭੱਜਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਲੱਧਾ, ਚਾਲ ਬਾਂਕੀ ਇਕ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਾ, ਪਿਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੁਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਬਹਿ ਬਹਿ ਸਜਾ, ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚਲਾਏ ਅੱਗਾ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੁੱਤ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਹੋ ਕੇ ਵੱਜਾ, ਵਾਹਦ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੇਲ ਰਚਾ, ਰਚ ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁਤ ਸੱਚਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸਭ ਤੋ ਅੱਛਾ, ਜੋ ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਮੋਹੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਚੰਗਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਘਰ ਪਲੰਘ ਰੰਗੀਲਾ ਡਾਹਿਆ ਮੰਜਾ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਹੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਫਰਮਾਨ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬੈਠ ਸਚਖੰਡ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

੪੦੮

★ ੨੮ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਬਾਠ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਭ ਤੋ ਨੀਵਾਂ, ਨੀਕਨ ਨੀਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੀਆਂ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵਾਂ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਖੀਵਾ, ਮਸਤ ਖੁਮਾਰੀ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਵੇਖੇ ਜਗਦਾ ਦੀਵਾ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨੀਕਨ ਨੀਕਾ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਕਹੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਾਣੇ ਭੇਵ ਸਰਬ ਜਨ ਜੀਅ ਕਾ, ਘਟ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਰੱਖੇ ਸਦਾ ਉਡੀਕਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਦਰਸ ਪਰਾਣ ਪਤੀ ਕਾ, ਘਰ ਮੇਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਰੀਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਬਦਲੇ ਰੀਤਾ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਅਠਾਰਾਂ ਧਿਆਏ ਗੀਤਾ, ਸੋ

੪੦੮

ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਅਗਨੀ ਤਤ ਕਰੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪਾਵੇ ਖੀਸਾ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਭਗਤੀ ਦੇਵੇ ਹਿੱਸਾ, ਭਾਵਨਾ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਗਤ ਰਹਿ ਜਾਏ ਕਿੱਸਾ, ਕਹਾਣੀ ਗਾਵੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਡਿੱਠਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਇਕੋ ਵਾਰ ਲਿਖਾ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਮੇਟਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਭ ਤੇ ਛੋਟਾ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ, ਭੱਜਾ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਸਲੋਕਾ, ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਹੋਕਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਵਾਰ ਮੌਕਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨੰਨ੍ਹਾਂ ਬਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਤੋੜ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਹਾਲ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬਾਲ ਬਾਲਾ, ਬਾਲਕ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਦਲਾਲਾ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵਣਜ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕ ਸੁਖਾਲਾ, ਸਾਚੇ ਰਾਹੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਖਾਏ ਸਾਚੀ ਮਾਲਾ, ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਆਪ ਜਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਅਨਡਿਠ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਚਿਤ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤੀ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਕਰਵਟ ਲੈ ਬਦਲੇ ਪਿਠ, ਸਨਮੁਖ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਬਿਨ ਨੈਣ ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਪਏ ਦਿਸ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਵਸੇ ਉਹਲੇ, ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਸਣ ਲਾਏ ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਮੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਬੋਲੇ, ਸੁਨ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਲੋਕਮਾਤ ਦੇ ਗੋਲੇ, ਸਾਚਾ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਿਰਪੱਖ ਹੋ ਕੇ ਤੋਲ ਤੋਲੇ, ਕੰਡਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਧਰ ਧਿਆਨ ਹੋਏ ਭਾਲੇ ਭੋਲੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਉ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਰੋਲੇ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਜਮ ਕਾ ਫਾਸ ਕਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਚਾੜ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਡੋਲੇ, ਬਣ ਕਹਾਰ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਕੁੰਡਾ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤ ਭਗਵੰਤ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਬਣ ਕੰਤ ਲੈ ਜਾਏ ਕੋਲੇ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰੀ ਕਰ ਪਿਆਰੀ ਸਦ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨੀਕਨ ਨੀਕਾ ਸਚ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਤਰੀਕਾ, ਤਰ੍ਹਾ ਤਰ੍ਹਾ ਨਾਲ ਹਰਿਜਨ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੮ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੱਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨੌਰੰਗਾਬਾਦ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਰਹੇ ਵਿਸਮਾਦ, ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬਿਰ ਘਰ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਦਾਦ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਜਾਏ ਨਾਦ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਦੇਵੇ ਜੁੜਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਦੋ ਜਹਾਨ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਨਚਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਰਵ ਸਸ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰ ਪਵਣ ਪਵਣੀ ਦੇ ਸਵਾਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਪੜ੍ਹਾਏ ਗਾਥ, ਨਾਮ ਨਾਮਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਖਲਾਏ ਦਿਵਸ ਰਾਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਕਿਰਪਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਬਲ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜਾਨ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚਾ ਤਖ਼ਤ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਧਰਮ ਉਠਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਏ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਧੁਰ ਦਾ ਬਣੇ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਭੰਡਾਰ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸ਼ੰਕਰ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਸੰਸਾ ਰੋਗ ਸਰਬ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਮਸਾਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਖਾਣੀ ਚਾਰ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬਾਣੀ ਚਾਰ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਬੋਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਮਹੱਲ ਲਏ ਉਸਾਰ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦੇਵੇ ਆਧਾਰ, ਜਲ ਬਿੰਬ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਵੇਖੇ ਗਾਰ, ਜਲ ਬਲ ਮਹੀਅਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ

ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਘਟ ਘਟ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕ ਬਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਉਪਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਾਰੇ ਉਛਾਲ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਅਗੰਮੀ ਤਾਲ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਸੰਗਾਰ, ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਜਗਤ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੇਏ ਸਿਖਾਲ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਪੰਨ ਮਾਲ, ਧੁਰ ਖਜ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਕਮਾਲ, ਬੇਮਿਸਾਲ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚੀ ਘਾਲਨ ਲਏ ਘਾਲ, ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਆਪ ਘੁਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸੁਆਮੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪਤ ਡਾਲੂ, ਜ਼ੱਰਾ ਜ਼ੱਰਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜਨ ਭਗਤ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਕਰੇ ਨਿਹਾਲ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਪਕੜ ਉਠਾਏ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਜਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਾਲ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਜਗਤ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਅਗੰਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਨ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖੇ ਬਣ ਕੇ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਧਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਉਂ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜਗਤ ਵਿਕਾਰੇ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨੇੜ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਤਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲਾਵੇ ਸੰਨ, ਨਾਮ ਸੰਪੇਵਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਵਾਸਨਾ ਬੰਦ ਮਨ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕੰਨ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਖੇਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲਏ ਮੇਲ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਮਨਾ ਚਾੜ੍ਹੇ ਤੇਲ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਧਾਮ ਵਖਾਏ ਇਕ

ਨਵੇਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਟੇ ਜੇਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦੇਏ ਸਜ਼ਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਤਾਰੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਜਾਪ, ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਤੀਨੋ ਤਾਪ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਕਰੇ ਪਾਕੀ ਪਾਕ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਕੁੰਡਾ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ ਲਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਾਵੇ ਸਾਕ, ਸਾਚਾ ਬੰਧ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ ਰਾਬ, ਸ਼ਬਦ ਰਬਵਾਹੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਬੈਠਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਬਾਤ, ਦੂਜੇ ਸਰਵਣ ਸੁਣਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਨਜਾਤ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਘਰ, ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਚੁੱਕੇ ਡਰ, ਭੈ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲਾਏ ਲੜ, ਪੱਲੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲਏ ਵਰ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਨੁਹਾਏ ਸਾਚੇ ਸਰ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਜਾਏ ਖੜ, ਸਚ ਸਰੂਪੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਪੜ੍ਹ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਮਿਲੇ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਹਦੀਸ, ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਛਤਰ ਝੁਲਾਏ ਸੀਸ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਤੀਸ ਬਤੀਸ, ਰਾਗ ਛੱਤੀਸ ਕਰੇ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਖੀਸ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਮਾਂਗਤ ਮੰਗਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਜੂ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਦੇ ਦੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੋਟਨ ਭਾਨ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਰਵ ਸਸ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣਾ ਗਾਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਘਟ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਦਰਸੀ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਪਰਤੱਖ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ

ਦੱਸ, ਸਚ ਸਾਚਾ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਬਦ ਨਾਮ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਸਚ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਧੀਰਜ ਜਤ ਵਖਾਏ ਹੱਠ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਦੇਵੇ ਸੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਚੈਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਮਿਲੇ ਆਣ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਹੰਸਮੁਖ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਵੇ ਸਦਾ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਸਮਰਥ, ਸੋ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਘਟ ਘਟ, ਏਕੰਕਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬਣਾਏ ਗਾਥ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਇਕੋ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਪਵਾਏ ਰਾਸ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਵੇਖੇ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਨਾਥ ਅਨਾਥੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਆਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਲਏ ਰਾਖ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਸੁਆਮੀ, ਸਰਬ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਹਰਿ ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਏ ਬਾਣੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਖੇਲ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਦੋ ਜਹਾਨੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਿਰਹੇ ਮਾਰੇ ਤੀਰ ਕਾਨੀ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਖਾਨਾ ਸਭ ਦਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਵੱਡਾ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਪੰਡਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਸਾਚਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੇਖੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਗਿਆਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕੋਣਾ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਜਪੌਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾਮ, ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਗੁਰ ਗੁਰ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਵਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਹਰਾਮ, ਧੀਰਜ ਜਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਜਗਤ ਤਕਾਣ, ਨਿਜ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਬੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਬਾਹਰੇ ਕਰਨ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਦਰਸ ਨਾ ਪੌਣ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਫਿਰੇ ਕੂੜ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਯ ਕਰਦੀ ਫਿਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਦੁਕਾਨ, ਸੌਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਕੋਲੋ ਨਾਮ ਦਾ ਲੈਂਦੇ ਲਗਾਨ, ਮੁਫਤ ਹਰਿ ਕੀ ਦਾਤ ਝੋਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਬਾਉਂ ਬਾਈ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਇੰਦਾ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਧੂਆਂਧਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹਾਹਾਕਾਰਾ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰਾ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਵੇਸ ਆਪ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਵੇਸ ਧਰ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਵਡ ਸੰਸਾਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਭ ਲੱਭ ਬੱਕੇ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੱਕੇ ਕਾਅਬੇ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਹੂ ਹੂ ਨਾਅਰਾ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਕਾਇਆ ਹੁਜ਼ਰਾ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਲੱਭਣ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਵੇਖਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ, ਮਨਮਤ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਬੇੜਾ ਬੰਨੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਭਗਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਣ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਠਾਕਰ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਮਿਲ ਨੌਜਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਮਕਾਨ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚੀਆਂ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲ ਗਾਣ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਦੋਵੇ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਇਕੋ ਅੱਖ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਮਾਣ, ਮਮਤਾ ਭਰੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਕਿਰਪਾਲ, ਕਿਰਪਨ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਅਖਵਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੰਤ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਚਲਾਏ ਆਪਣੇ ਨਾਲ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ

ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਜਗਾਏ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਚਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਤ ਉਠ ਵੇਖਣ ਠਾਕਰ ਆਏ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ ਸੋਭਾ ਪਾਏ, ਘਰ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਉਜਾਗਰ ਆਪ ਕਰਾਏ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਸੈਦਾਗਰ ਬਣ ਕੇ ਆਏ, ਤਿਸ ਨਾਮ ਵਸਤ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਭੁੱਲਿਆ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਤਾ ਆਪ ਦੀਦਾਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੂਜਾ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਿਤਾ ਵਖਾਲ, ਐਝੜ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਗੁਰਸਿਖ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਘਰ ਬਾਰ, ਦੂਜਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਮੇਲਣਹਾਰ, ਸਾਚੀ ਮਿਲਣੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਬਣਾ ਕੇ ਨਾਰ, ਸਚ ਸੰਗਾਰ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਸੁਹਾਗਣ ਚਲੀਏ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਾਰ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਗਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਜਨ ਕਿਰਪਾ ਮੰਗੇ ਸਚ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਤਿਸ ਕਿਰਪਾਲ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਵੇਖਣ ਆਏ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ, ਤਿਸ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਸਹਿਜ ਸੁਖ, ਸਚ ਸਾਗਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਉਜਲ ਮੁੱਖ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਮਿਟੇ ਦੁੱਖ, ਸੋਗ ਰੋਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲੇ ਵਿਚ ਜੂਨ ਮਨੁੱਖ, ਮਾਣਸ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਈਆ ।

★ ੨੮ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨੌਰੰਗਾਬਾਦ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ, ਪ੍ਰਭ ਜੋਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਲੈਣਾ ਲੱਭ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਝਿਰੋਣਾ ਨੱਭ, ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਦੱਬ, ਪੰਜ ਚੋਰ ਨਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਨੌ ਦੁਆਰ ਮੁਕਾਏ ਹੱਦ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਲਏ ਸੱਦ, ਸਚ ਬੰਕ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਪਰ ਸਾਹ ਰਗ, ਸਹਿਨਸਾਹ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੁਝੇ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਹੰਸ ਬਣੇ ਕਗ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਜਾਵੇ ਜਗ, ਬੁਝੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਸਤ ਇਕੋ ਘਰ ਲੈਣੀ ਲੱਭ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਮੰਗਣ

ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਲੱਭ ਜਨ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਮਿਲੇ ਟੇਕ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜਗਤ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਬਿਧਨਾ ਲਿਖੀ ਮੇਟੇ ਰੇਖ, ਰੇਖਾ ਰੇਖਾ ਵਿਚੋ ਬਦਲਾਈਆ । ਅਗੰਮ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਦੇਸ, ਸਚਖੰਡ ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਮਝ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਭੇ ਇਕ ਸੁਆਮੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਦ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਜਿਸ ਦੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਬਾਣੀ, ਰਾਗ ਨਾਦ ਆਪਣਾ ਤਾਲ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਆਤਮ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਜਗਤ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤ ਮਿਲਾਏ ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਲੱਭਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਭੇ ਵਸਤ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਸਚ ਵਸਤੂ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਰਾਮ, ਰਮੱਯਾ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਸ਼ਾਮ, ਬੰਸਰੀ ਸਾਚੀ ਸਚ ਵਜਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਗਰਾਮ, ਭੂਮਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਪਿਆਏ ਜਾਮ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਹਾਈਆ । ਸਚ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੱਭੇ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਦੁੱਖ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਉਪਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੱਥ ਫੜਾਏ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਇਕ ਲਭਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਲੱਭੇ ਮੀਤ, ਮੀਤ ਪਿਆਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਲੱਭਿਆ ਪਿਛਲੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇ ਨੀਤ, ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਹੋਏ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਗਾਏ ਪਰਮਾਤਮ ਗੀਤ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਢਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਜੀਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਲੱਭੇ ਘਰ, ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਦਰ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਵੇਖੋ ਚੜ੍ਹ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਲਓ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਧੜ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਏਕਾ ਅੱਖਰ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੱਖਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਲੱਭੇ ਵਸਤ ਅਪਾਰ, ਸੋ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜੀ ਮੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਦਰ ਸੱਚਾ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਚ ਵਰਤਾਰ, ਦੇ ਜਹਾਨ

ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਗਮਾ ਸਚ ਸੰਸਾਰ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਅਪਾਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੁਤਬਾ ਲਾਸਾਨੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਫ਼ਾਨੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੀਤ ਲੱਭੇ ਭਾਈ, ਭਾਵੀ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮਿਟੇ ਜੁਦਾਈ, ਜੁਜ਼ ਜੁਜ਼ ਨਾਲ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾਈ, ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ, ਕਾਗਜ਼ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈ, ਹਾਹਾਕਾਰ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੱਭਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਇਕ ਗੋਸਾਈ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੂਜੀ ਓਟ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਲੱਭਣ ਦਾ ਸਿਖੇ ਤਰੀਕਾ, ਹਰਿ ਸਾਖਿਆਤ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਮਨੂਆ ਕਰੋ ਨੀਕਾ, ਨੀਕਨ ਨੀਕ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਜਾਣੇ ਆਪਣੇ ਜੀਅ ਕਾ, ਜੀਵਤ ਜੁਗਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਲੱਭੇ, ਲਬ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੱਚੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ, ਬਿਨ ਵਾਸ਼ਨਾ ਗੁਰਮੁਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੱਚੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇਤਰ ਪਰਸ਼ਨ, ਬਿਨ ਵਾਸ਼ਨਾ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸੱਚੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਸਨ, ਬਿਨ ਹਰਸ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਸੱਚੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਮਿਲ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਟੇ ਧੜਕਨ, ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਦੁੱਖ ਗਵਾਈਆ । ਸੱਚੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਮੇਟੇ ਅਟਕਨ, ਰਾਹ ਵਖਾਏ ਸਚ ਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਾਸ਼ਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਾਸ਼ਨਾ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਆ ਸੁਆਮੀ ਨੇੜੇ ਕਿਉਂ ਵਸਿਉਂ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਬਖਸ਼ ਕਸੂਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਚਰਨ ਧੂੜ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ, ਮਤ ਮਤ ਵਿਚੋ ਬਦਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੂੜ, ਸਚ ਸੁਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਸਦਾ ਰਖਾਈਆ । ਸੱਚੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਆਸ, ਗੁਰਮੁਖ ਇਕੋ ਆਸ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਟੇ ਪਿਆਸ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾਏ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਘਰ ਵਿਚ ਹਾਟ, ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਦਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਅੰਤਰ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ਼ੇ ਮੇਰੀ ਜਾਤ, ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ ।

ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪਰਗਟ ਕਰੇ ਇਕ ਪਰਭਾਤ, ਸੰਧਿਆ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਹਰ ਘਟ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਵਾਸ਼ਨਾ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾ ਆਵੇ ਰਾਸ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਇਕ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਾਸ਼ਨਾ ਸਦਾ ਅਟੱਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਸਚ ਮਹੱਲ, ਮਹਿਫਲ ਇਕੋ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਾਏ ਬਲ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਏ ਘੱਲ, ਪੁਰ ਦੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਰਲ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਹੇ ਮੱਲ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਖੱਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਅੰਧੇਰੀ ਡੂੰਘੀ ਡੱਲ, ਟਿੱਲਾ ਪਰਬਤ ਉਚੇ ਉਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਸਿਖ ਮਾਤ ਘੱਲ, ਗੁਰਸਿਖ ਵਾਸ਼ਨਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਵਾਸ਼ਨਾ ਚੰਗੀ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕੁੰਟ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੇ ਗੁਰਸਿਖ ਵਾਸ਼ਨਾ ਚੰਗੀ, ਜਿਸ ਵਿਚੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਸ਼ਨਾ ਚੰਗੀ, ਜੋ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੇ ਗੁਰਸਿਖ ਵਾਸ਼ਨਾ ਚੰਗੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਬਿਨ ਵਾਸ਼ਨਾ ਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰਸਿਖ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਕਦੇ ਨਾ ਬਣਨ ਸੰਗੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੱਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਆਪਣੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੇ ਵਾਸ਼ਨਾ ਥੋੜੀ, ਥੋੜੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਵਿਛੋੜੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ, ਉਚੀ ਕੂਕੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਪਕੜੇ ਡੇਰੀ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਹਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੜੇ ਚੋਰੀ, ਜਗਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਥੋੜੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਬਹੁਤੀ ਕਰ ਵਖਾਈਆ । ਅਗਲੀ ਅਵਸਥਾ ਆਏ ਅੱਗੇ, ਪਿਛਲੀ ਜਗਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਲੱਗੇ, ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਆਪ ਫਿਰੇ ਗੁਰਸਿਖ ਅੱਗੇ, ਪਿੱਛੇ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਲਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਤਾਲ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਵੱਜੇ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋ ਚੇਲਾ ਬਣ ਕੇ ਗੁਰਸਿਖ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਨ ਨਾ ਦੇਵੇ ਰਾਈਆ । ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੜਦਾ ਕੱਜੇ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਵਿਚੋ ਲੱਭੇ, ਫੜ ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਅੱਗਾ ਲਏ ਜਾਣ, ਜਾਣੀਜਾਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਗੁਰਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਤਿਸ ਅੱਗੇ ਦੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਝੁਲਦਾ ਜਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪੰਨਭਾਗ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਵਸੇ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਜੂ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਅੱਗੇ ਜਮ ਕਾ ਡਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ

ਅੱਗਾ ਜਾਏ ਸੌਰ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖੇ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਚਰਨ ਲਾ ਸਰਨ ਲਗਾ ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਤੋੜ, ਤੁੱਟੀ ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਚੋਰੀ ਕਰੇ ਜੇ ਹੋ ਕੇ ਚੋਰ, ਚੋਰ ਠੱਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਫੋਰ, ਪਿਛਲੇ ਫੁਰਨੇ ਸਾਰੇ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ। ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਲਾ ਉਂਗਲੀ ਅੱਗੇ ਲਏ ਤੋਰ, ਪਿਛੇ ਆਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਦਾ ਅੱਗਾ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਅਗਲੇ ਘਰ ਵਖਾਈਆ। ਦੋਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਏ ਬਚ, ਬਚਪਨ ਸਤਿਗੁਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਤਿਸ ਹਿਰਦੇ ਵਸੇ ਸਚ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਰਚ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੱਚ, ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਬੱਚੇ ਬਾਲਕ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ।

★ ੨੯ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰਾਧਾ ਸੁਆਮੀ ਡੇਰੇ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ★

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਤਿਗੁਰ ਏਕ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਭੇਜ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਲਏ ਵੇਖ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ, ਸਤਿ ਦੁਆਰੇ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਏਕੰਕਾਰ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਦਾਦ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜਨ ਰਾਜ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਬਣਾਏ ਆਪਣਾ ਸਚ ਸਮਾਜ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਾ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣਾਏ ਦਾਸੀ, ਸੇਵਾ ਸਚ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਕਾਸ਼ੀ, ਘਰ ਸਚ ਸਚ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਘਟ ਘਟ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦਏ ਬਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ,

ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਲਏ ਪਰਖ, ਨਾਮ ਕਸਵਟੀ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਰਹੇ ਤਰਸ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ, ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਕਰਾਏ ਇਕੋ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਭਾਂਡੇ ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰੀ ਭੱਜਣ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀ ਪਰਵਰਦਗਾਰ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਹੱਕ ਮੁਕਾਮੇ ਸਾਝਾ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਬੇਐਬ ਖੁਦਾਈ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਜਲਵਾ ਜਲਵਾਗਰ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸਾਧ ਸੰਤ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਮੰਜ਼ਲ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਹੱਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਸਚ ਦੀਦਾਰ, ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਭਗਤ ਖਾਣੀ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਆਤਮ ਰਾਣੀ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਗਾ ਗਾ ਥੱਕਾ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਬੋਲਤ ਬੋਲਤ ਬੋਲਣ ਜੈਕਾਰਾ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਕੰਤ ਭਤਾਰਾ, ਨਾਰ ਦੁਹਾਗਣ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਵਾਮੀ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰੇ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਜਾਏ ਨੱਠ, ਤਨ ਅੰਤਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਇਕ ਸਮਰਥ, ਦੂਜੀ ਲੋੜ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਜਾਵੇ ਦੱਸ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਖੇੜਾ ਭੱਠ, ਕੂੜੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਦੇਵੇ ਜੋੜਨ ਹੱਥ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਹੰਸ ਦਲ ਕਵਲ ਚਰਨ ਕਵਲ ਰਿਹਾ ਝੱਸ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਰਿਹਾ ਰਸ, ਰਸਕ ਰਸਕ ਆਪਣੀ ਬੂੰਦ ਟਪਕਾਈਆ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਰਿਹਾ ਗਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਕਰ ਬੰਦ ਖਲਾਸ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਜਗਤ ਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਨਾਸ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੇਲ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼, ਧਰਤ ਧਵਲ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਖਲਾਈਆ । ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਇਕੋ ਇਕ

ਵਸੇ ਹਰ ਘਟ ਪਾਸ, ਬਾਹਰ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਅੰਤਰ ਆਤਮ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਜਿਸ ਦਾ ਦੱਸਣ ਮਹਾਤਮ, ਸੋ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਘਰ ਮਿਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਰਾਤਨ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਣਨ ਗਾਥਨ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਨ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਨ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਭੋਗ ਬਲਾਸਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਲੇਖਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗੋਦੇ ਗੀਤ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਮਸਲਾ ਹੱਕ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਅਨਡਿਠੜੀ ਰੱਖੇ ਆਪਣੀ ਰੀਤ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਵਸਣਹਾਰਾ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਬਖਸ਼ੇ ਅੰਤਰ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤਿਸ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚੇ ਲਏ ਲੱਭ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਹੇ ਸਜ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸ਼ਬਦ ਅਨਹਦ, ਧੁਨੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਲੋਕਮਾਤ ਆਵੇ ਭੱਜ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੱਕੇ ਕਾਅਬਿਉਂ ਸਾਚੇ ਹੁਜ਼ਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪਣਾ ਹੱਜ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੱਚਾ ਠਾਕਰ, ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰੇ ਉਜਾਗਰ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਏਕਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਡਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਪਾਏ ਜਾਪ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੇਟ ਸੰਤਾਪ, ਸੰਸਾਰ ਰੋਗ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਚ ਨੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਾਏ ਆਪਣੀ ਜਾਤ, ਜਾਤ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮੇਟੇ ਜਹਾਨ, ਬੁਧੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਗਾ ਗਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਕਬੀਰ ਜਿਸ ਘਰ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ਾ, ਸੋ ਘਰ ਸੱਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਸਭ ਬੈਠੇ ਰੱਖ ਕੇ ਆਸਾ, ਬਣ ਬਣ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ

ਘਰ ਘਰ ਵੇਖੇ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਪੈਦੀ ਰਾਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਭ ਰਹਿਣ ਅਧੂਰੇ, ਹਰਿ ਕੇ ਪੌੜੇ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਸਦ ਦਇਆਵਾਨ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਰਹੇ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਇਕ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਖੜਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਸੋਹੇ ਇਕੋ ਤਾਲ, ਨੀਰ ਸੀਰ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਏਕਾ ਰਿਹਾ ਬਾਲ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲੈਣਾ ਭਾਲ, ਜੇ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਰਗੁਣ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਿਖਾਲ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਕੁਠਾਲੀ ਦੇਵੇ ਢਾਲ, ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਆਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਬਾਹਰੋ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਭੇ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੱਲ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਪੱਟੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਖੜ ਕੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਅੰਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਨਾਲ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ੀ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਦੇ ਸਹਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਮੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਏਕੋ ਏਕ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਚਰਨ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਰਬ ਗੁਣ ਦਾਤਾ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਚੈਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਚੈਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਅਵਣ ਗਵਣ ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਹੋਏ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਤਾ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਤਰਾਨਾ, ਤੁਰਯਾ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਸਚ ਮੰਦਰ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਮਕਾਨਾ, ਬੰਕ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਦਾਨਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਇਆ ਗੋਲਕ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਣਾ, ਸਚਖੰਡ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਸਚ ਟਿਕਾਣਾ, ਸ਼ਬਦ ਚੜ੍ਹਾਏ ਇਕ ਬਬਾਣਾ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਪਾਰ ਕਰਾਨਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦਾ ਸੁਣੇ ਵਖਿਆਨਾ, ਜਿਸ ਸੁਣਿਆਂ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਏ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰ ਪਰਵਾਨਾ, ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਏਥੇ ਓਥੇ ਏਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੇ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਇਕੋ ਠਾਕਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਕਾਚੀ ਗਗਰੀਆ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਬਣਾਏ ਨਾਮ ਸੈਦਾਗਰ, ਸਾਚਾ ਹਟ

ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸਦ ਸਦ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬੰਡਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਗੁਰ ਲਏ ਤੱਕ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਏ ਨਾਮ ਹੱਕ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਅੱਖਰ ਆਪਣਾ ਦੇਵੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਘਰ ਸੱਚੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਲਏ ਰੱਖ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਪੰਥ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰੇ ਨਾਸ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਫੜ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪਤਣ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮਿਟੇ ਵਾਟ, ਪਾਧੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹਾਏ ਸਾਚੀ ਖਾਟ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਆਪ ਚੁਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੋਟਨ ਭਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਹੰਜਣਾ ਸੁਹਾਏ ਮਕਾਨ, ਸਾਚੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਉਪਰ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਪਹਿਚਾਨ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਜਗਤ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਦੱਸੇ ਗਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸ਼ਰਮ ਮੇਟੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਸੁਰਤੀ ਡੇਰੀ ਬੰਧ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਕੰਤ, ਹਰਿ ਸੁਹਾਗੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੋਲੀ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣੀ ਅਗਣਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੇੜ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਜਨ ਮੇਲੇ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰੇ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਸਚ ਵਖਾਏ ਤਸਵੀਰ,

ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੱਟ ਸ਼ਰਅ ਤੋੜ ਜੰਜੀਰ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹ ਫੜ ਅਖੀਰ, ਨੌਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਦਸਤਗੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਦੂਜੀ ਮਿਟੇ ਲਕੀਰ, ਦੂਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਵ ਸਾਗਰ ਜੁਗ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਸ਼ਹੁ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦੇਵੇ ਵਖਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਘਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਹੇ ਸਚ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਜਲਵਾ ਇਕ ਜਲਾਲ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਤਕਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਤੱਕੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਾਏ ਧੁਰ ਦੀ ਬਿੰਦ, ਸੁੱਤ ਅਨਾਦੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗਵਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਬਣ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੇਵੇ ਗਵਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੀਉ ਪਿੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਉਪਰ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਰਖਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਭੁੱਬਦੇ ਪਾਥਰ ਲਾਏ ਪਾਰ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਪੈਜ ਦੇਵੇ ਸੁਆਰ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਮੇਲਣਹਾਰ, ਮਿਲਣੀ ਸਾਚੇ ਘਰ ਕਰਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਦੇਵੇ ਆਧਾਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਖੀ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਗੀਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਚੀ ਗੋਣੀ ਨਾਮ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਜਿਸ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਤਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣ ਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਇਕ ਜਣਾਏ ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ, ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਨੂਰ ਧਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਸਿਆ ਸਾਬ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤ ਜਮ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸ਼ਿਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬੰਡਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਹਰ ਗੁਰਸਿਖ ਜਾਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਪੋਵੇ ਦਾਗਾ, ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪ ਲੁਹਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਉਪਜਾਏ ਇਕ ਵੈਰਾਗਾ, ਵੈਰਾਗੀ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚਾ ਨਾਦਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਲਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰਚੇ ਕਾਜਾ, ਘਰ ਮੰਗਲ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਖੇਲ ਕਰਾਏ ਭੂਪਤ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਮਨਮਤ ਮੇਟੇ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਗੁਰਮਤ ਇਕੋ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਚ ਜਣਾਏ ਗਾਥ, ਅੱਖਰ ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਗਲ ਵਸੂਰੇ ਜਾਇਣ ਲਾਥ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਪੂਰੀ ਹੋਏ ਆਸ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਤ੍ਰਿਖਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਖਾਹਸ਼, ਹਰਸ ਹਵਸ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਤਕਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰੇ ਗੋਪਾਲ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਭੇਵ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੁੱਛੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜੇ ਜੰਜਾਲ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਫਲ ਲਗਾਵੇ ਕਾਇਆ ਡਾਲ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਵੇਖ ਗੁਰਸਿਖ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਪਿਛਲਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਪਏ ਦਿਸ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਦੱਸੇ ਰਾਹ, ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਮਾਤ ਚਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰੇ ਨਾਂਹ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ ਦੋਹਾਂ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜੇ ਪੁੱਤਰ ਮਾਂ, ਪਿਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਾਂ, ਕਾਗ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਅੱਖਰ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਵਿਚ ਵਸੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਭੂਪ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪਕੜ ਉਠਾਏ ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਤ, ਸਪੂਤ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁਕਾਏ ਚੁਕ, ਚੁੱਕ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਲੈ ਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚਰਨ ਧੂੜੀ

ਦੇਵੇ ਸਚ ਭਬੂਤ, ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਤਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਮਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਗੁਰ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੋਏ ਮਿਲਾਵਾ ਨਾਰ ਵਿਛੁੰਨੀ ਕੰਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ ਵਖਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਮਾਣਸ ਬਣੇ ਬਣਤ, ਮਾਨੁਖ ਆਪਣਾ ਅੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਪੰਡਤ, ਸਾਚੇ ਸਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮਿਲਾਏ ਧੁਰ ਦੀ ਸੰਗਤ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮੰਗਤ, ਦਰ ਦਰ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜਿਸ ਆਪਣੇ ਲਾਏ ਅੰਗਤ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਦੇਏ ਕਟਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਵੇਖੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪੇ ਵੰਡ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਸਦਾ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਾ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਵੇਖੇ ਲੰਘ, ਦਸਵੇਂ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹ ਕੰਧ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾਵੇ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੋ ਸਵਾਣੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਦੇ ਨਾ ਕਟੇ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸਾਚਾ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਲਾਏ ਆਪਣੇ ਅੰਗ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਬਣਾ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੁੱਢਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬੰਡਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਤਾਰੇ ਪ੍ਰਭ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸ਼ਬਦ ਤਗ, ਨਾਮ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਰਖਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ ਲੱਗੀ ਬੁਝਾਏ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਨਵ ਦੁਆਰੇ ਚੁਕਾਏ ਹੱਦ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਨਾਦ ਧੁਨ ਵੱਜੇ ਅਨਹਦ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਗਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਕੱਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬਹੇ ਗੱਜ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜਾਏ ਜਗ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਪਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਏਕਾ ਦੇਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵ, ਦੇਵ ਆਤਮਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਰਸ ਦੇਵੇ ਮੇਵ, ਅਨਰਸ ਲੇਖਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਅਲਖ ਅਭੇਵ, ਅਗੋਚਰ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ

ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਗੇ ਸੇਵ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਘਰ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨੇਹਕੇਵ, ਨਿਹਚਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਸਿਫਤ ਕਰਾਏ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਪਣਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਤੋਲ ਤੋਲੇ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਓਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਧਾਰਨ ਬੋਲੇ, ਏਕਾ ਏਕ ਏਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ, ਚੋਲਾ ਕਾਇਆ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਵਖਾਏ ਭਾਲੇ ਭੋਲੇ, ਭੋਲੇ ਭਾਓ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਕੋਲੇ, ਸਰਗੁਣ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਤਤ ਆਪ ਵਰੋਲੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਗੁਰਸਿਖ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਪਰਗਟ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਸਚ ਵਣਜਾਰਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਰਹਿਬਰ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਮੇਲਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਵਸ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਜਨ ਭਗਤ ਸੇਜ ਚੜ੍ਹੇ ਨੱਸ, ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨਮਤ ਬੁੱਧ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਵਖਾਏ ਘਟ ਘਟ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਨਾਮ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਨਾਮ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਪਿਆਏ ਜਾਮ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਮੇਲੇ ਰਾਮ, ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਘਨੱਯਾ ਸ਼ਾਮ, ਨਾਮ ਬੰਸਰੀ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੋਲੇ ਸਤਿਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਪਰਨਾਮ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਫਤਿਹ ਡੰਕਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਗਿਆ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਏ ਤਾਰ, ਤਾਰਾਨਹਾਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਸਾਚੇ ਭਾਲ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਸੱਜਣ ਸੱਚਾ ਮੀਤ ਬਣ ਜਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਭੱਜੇ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਦਾਨ, ਤਿਸ ਸੱਚੀ ਮਿਹਰ ਸਮਝੋ ਭਗਵਾਨ, ਕਰ ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬੰਡਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਜਨਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭ ਕਟੇ ਰੋਗ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੁੱਖ ਗਵਾਏ ਹਉਮੇ ਰੋਗ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨਾਮ ਚੁਗਾਏ ਸਾਚੀ ਚੋਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਮੁਖ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕੋਟ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰੇ ਲਾਏ ਚੋਟ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਮਿਟੇ ਵਿਜੋਗ, ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਵੇ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਪੈਜ ਸੁਆਰੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਰੋਗ ਸੋਗ ਕਟੇ ਸੰਤਾਪ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਪਾਪ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਜਾਪ, ਸਾਚਾ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲਵੇ ਰਾਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕੋ ਆਖ, ਦੋਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਰਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਘਰ ਪਰਤੱਖ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਬੋਲੇ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਅਲੱਖ, ਇਕ ਜੈਕਾਰ ਲਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋ ਕਰ ਕੇ ਵੱਖ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਹੱਥੇ ਹੱਥ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਖੋਲੇ ਖੋਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਜਾਏ ਨੱਠ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਗਲ ਵਿਸੁਰਾ ਜਾਏ ਲੱਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਤਪੇ ਨਾ ਅਗਨੀ ਮੱਠ, ਪੰਜ ਤਤ ਲੰਬੂ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਆਪ ਚੁਆਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਹਰਿਜਨ ਹੱਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਜਗਤ ਨਤਾਣਿਆਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪਿਛਲੀ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਡੇਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਦੀਨਾਂ ਬੰਧਪ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਿਖਾਲ, ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਵੇਖ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਪ ਜਗੇ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸੋ ਦਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਭਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਰੂਪ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਰੱਖੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੁੱਤ ਬਣਾ ਦੁਲਾਰ, ਗੋਦ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗੇ ਕਰਤਾਰ, ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਦੁੱਖ

ਨਵਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ। ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ। ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਜੋਤੀ ਨਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਦੇਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬੈਠਣ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ।

★ ੨੯ ਭਾਦਰੋ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਅਜਮੇਰ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬੰਡਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਗ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ। ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰ, ਘਰ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ। ਨਿਰਭੋ ਚੁਕਾਏ ਭੈ ਡਰ, ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਵੇਖੇ ਚੜ੍ਹ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਲੜ, ਇਕੋ ਤੰਦ ਰਖਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਲਏ ਪੜ੍ਹ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਹਰਿਜਨ ਨੁਹਾਏ ਸਾਚੇ ਸਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਤਾਲ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਾਚਾ ਦੀਨ, ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਲੋਕ ਤੀਨ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ। ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਜਿਉਂ ਜਲ ਮੀਨ, ਜਲ ਮਛਲੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋ ਵੱਖ ਕੀਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਧੋਵੇ ਦਾਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਚਿਰਾਗ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਉਪਜਾਏ ਇਕ ਵੈਰਾਗ, ਬਿਰਹੇ ਚੋਟ ਲਗਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਣਾਏ ਸਚਾ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਅਗੰਮੇ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਬਹੇ ਸਚਾ ਮਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਨੈਣ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਘਟ ਘਟ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸਵਾਂਗੀ ਹੋ ਕੇ ਸਵਾਂਗ ਲਏ ਪਲਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਏ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਿਝਰ ਰਸ, ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੇਲਾ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮਾਤ ਜਗਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਜਗਾਏ ਮਾਤ, ਮਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਕਾਈਆ। ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕੂੜ ਅਮਾਵਸ ਦੇਏ ਗਵਾਈਆ। ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਘਰ ਵਖਾਏ ਡੂੰਘਾ ਖਾਤ, ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਭਵਰੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ ਹਾਥ, ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਲਲਾਟੀ ਹਿੱਸਾ ਆਪ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਰੱਖੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ

ਕਲਜੁਗ ਸਾਥ ਨਿਭਾਈਆ । ਅੰਗੀਕਾਰ ਲਾਏ ਅੰਗ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਅੰਗਣ ਲਏ ਬਹਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਮ ਵਜਾਏ ਸਚ ਮਰਦੰਗ, ਸਚ ਸਿਤਾਰ ਇਕ ਹਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੀਤ ਗੋਣ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਆਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਨਿਜ ਆਤਮ ਕਰੇ ਰਸਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਗਾਏ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਤਿਸ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ ।

★ ਪਹਿਲੀ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗੰਮੀ ਨੂਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲ ਭਰਪੂਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੀ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮੰਤਰ ਸਤਿ ਤੇਰੀ ਤੂਰ, ਨਾਦ ਅਨਾਦ ਤੇਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚਰਨ ਰੇਣ ਤੇਰੀ ਧੂੜ, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਕੂੜ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਏ ਭਗਵੰਤ ਭਗਵਨ ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਕਰੇ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਇਕੋ ਘਰ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਸਚ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਦੱਸਣ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਸਾਰੇ ਵਸਣ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਚਾਰ ਨੱਸਣ, ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਨਿਰਵੈਰ ਇਕੋ ਰਟਣ, ਸਚ ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਖਣ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟਣ, ਮਾਤ ਪਾਤਾਲ ਆਕਾਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਆਖਣ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਬਣ ਬਣ ਦਾਸੀ ਦਾਸਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਪਾਈ ਰਾਸਨ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕੀਤਾ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਨ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਹੰਢਾਈਆ । ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਆਸਣ, ਆਸਾ ਜਗਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੇਖਿਆ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਨ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਏ ਬੋਲ, ਏਕਾ ਨਾਅਰਾ ਹੱਕ ਲਗਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਤੁਲੇ ਤੇਰੇ ਤੋਲ, ਕੰਡਾ ਤਰਾਜ਼ੂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਜੋਂਦੇ ਗਏ ਢੋਲ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਣ ਕੇ ਡੂਮ ਨਾਈਆ । ਮਾਤ ਦਵਾਰ

ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਜੀਵ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਦਰ ਗਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਰਕੇ ਗਏ ਕੋਲ, ਇਕਰਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਉਪਰ ਧੌਲ, ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਏ ਵਿਰੋਲ, ਲੁਕਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਸਦ ਵਸੇ ਕੋਲ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਏ ਇਕ ਅਨਮੋਲ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਇਕ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਜਪਦੇ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਖਪਦੇ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਭੱਜਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਬਿਰਹੇ ਵੈਰਾਗ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਤਪਦੇ, ਤੀਰ ਕਾਨੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਮਾਰਗ ਰਹੇ ਦੱਸਦੇ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਲ ਗਏ ਹੱਸਦੇ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋਲੋਂ ਗਏ ਨੱਸਦੇ, ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਗਏ ਢੱਠਦੇ, ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਚ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਏ ਲੈਣ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਚੁਕਾਵੇ ਲਹਿਣ ਦੇਣ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਬਣੇ ਸਾਕ ਸੈਣ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੇਟੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਧੇਰੀ ਰੈਣ, ਸਾਚਾ ਚੰਨ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾ ਖਾਏ ਡੈਣ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਡੂੰਘੇ ਵਹਿਣ ਨਾ ਰੋੜ੍ਹੇ ਵਹਿਣ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਭਾਖ, ਭਾਖਿਆ ਅੰਤਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਇਕੋ ਗੱਲ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸਰਬਗੁਣਤਾਸ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਘਰ ਘਰ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਸੁਣੇ ਦੁਰਾਡੀ ਆਵਾਜ਼, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਅੱਗੇ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਇਕੱਠੇ, ਦਰ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕੋਈ ਨਾ ਨੱਠੇ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਪਕਾਓ ਸਾਚੇ ਮਤੇ, ਮਤਲਬ ਇਕੋ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਬਣਾਓ ਭਾਈ ਭਾਈ ਸਕੇ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਖਾਨ ਪਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਉਚ ਨੀਚ ਛਕੇ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰਤੇ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵੇਖੋ ਖੋਲ ਤਤ ਅੱਠੇ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਦਸਵੇਂ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ

ਰਹਿਣ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਨਕੇਲ ਪਾਏ ਨੱਕੇ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਤ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਕੋਲੇ ਸਾਰੇ ਅੱਕੇ, ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਰਹੇ ਛੁਡਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮਿਲਣ ਧੱਕੇ, ਪੰਡਤ ਪਾਧੇ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਪਿਛੇ ਮੰਗਦੇ ਦਾਣੇ ਫੱਕੇ, ਪੈਸਾ ਪੈਸਾ ਰਹੇ ਉਗਰਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਲੇ ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਭਰਵਾਸਾ, ਇਕੋ ਇਕ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਾ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰਚਾਈ ਰਾਸਾ, ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਰਾਮ ਪਰਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸੁਣਾਈ ਗਾਥਾ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭੇਵ ਚਕੋਦੇ ਰਹੇ ਤੁਲੋਕੀ ਨਾਥਾ, ਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਖੇਲ ਖਲੋਦੇ ਰਹੇ ਕਾਇਆ ਕਾਸਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਏ ਰਹੇ ਜੋੜ, ਹਰਿ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਠਾਕਰ ਬੋਹੜ, ਠੋਕਰ ਲੱਗੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾ ਤੋੜ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖ ਗੌਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਵੇ ਸ਼ੋਰ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਸੇ ਅੰਧੇਰਾ ਘੋਰ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਨਾ ਮੋਰ ਤੋਰ, ਮੈਂ ਮਮਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋੜ, ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਏ ਬੰਦੀ ਛੋੜ, ਲਿਵ ਛੁਟਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਬਣ ਕੇ ਚੋਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਸਲਾਹ, ਇਕੋ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਾ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਨੈਣ ਰਿਹਾ ਉਠਾ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਵੇਖਣਹਾਰ ਗਵਾਹ, ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਏ ਚਲਾ, ਸੋ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਨੂਰੀ ਖੁਦਾ, ਇਕ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਲਏ ਵਟਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਦਏ ਸੁਣਾ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਸਮਝਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਮਾਰਗ ਲਏ ਚਲਾ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਦਏ ਮੁਕਾ, ਬਣ ਕੇ ਪਾਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਦਏ ਵਰਤਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਬਣਾਏ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਸਾਚੇ ਘਰ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਅਗੋ ਕਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਂਹ, ਤੈ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ

ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਸਾਰੇ ਡਰਦੇ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹਰਦੇ, ਅੱਗੇ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਜੀਦੇ ਤੇਰੇ ਮਰਦੇ, ਤੇਰੇ ਜੀਵਣ ਮਰਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਚਲੀਏ ਸਚ ਰਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਡਾਵਾਂ ਡੋਲ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੀ ਫੋਲ, ਕਾਲਬ ਸਿਦਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਏ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੁਣੀ ਕਾਨ ਖੋਲ, ਹੰਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀ ਬੋਲੀ ਰਹੇ ਬੋਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹਿਰਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਚੋਰ ਡਾਕੂ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਘਰ ਕਿਲੀਉਂ ਰਹੇ ਟੋਲ, ਬਾਹਰ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਵਿਚ ਧੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਰਹੇ ਬੋਲ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਸਾਡੇ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਕੋਲ, ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਅਨਭੋਲ, ਸੁਤਿਆਂ ਰੈਣ ਰਹੀ ਵਿਹਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੋਲ, ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਕੂੜੀ ਤਸਬੀ ਮਣਕਾ ਰਹੇ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਹੋ ਡਰਪੋਕ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਗਿਰਜਿਆਂ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਪੋਪ, ਮਸਜਿਦ ਅਮਾਮ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਪਿਆ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੁਰਦੁਆਰ ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਗਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਰੱਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਓਟ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਰ ਪਰਗਟ ਦਿਸੇ ਨਾ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਮਨਸਾ ਚੁਗਦੇ ਚੋਗ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਰਸਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਮਾਰਨ ਆਹ, ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆਓ । ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾ, ਨਕਾਬ ਪੜਦਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਿਉਂ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਪਾ, ਓਢਣ ਆਪਣਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਤੱਕਣ ਤੇਰਾ ਰਾਹ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਸਾਚਾ ਲਏ ਚਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਲਾਹ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਇਕ ਪੜਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਬਣੀਏ ਅਸੀਂ ਗਵਾਹ, ਬਿਆਨ ਕਲਮਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਸਾਡੀ ਮੰਨੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਜਾ, ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਭਰੀ ਗੁਨਾਹ, ਪਤਤ ਰੂਪ ਸਰਬ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਹੋਏ ਮਾਤ ਫ਼ਨਾਹ, ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਜਪਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਂ, ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਮੰਗਣ ਚਰਨ ਧਿਆਂ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਤੈਨੂੰ ਬਣਦੇ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਬਣ ਬਾਲਕ ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਠਾਕਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆ ਪਕੜ ਸਭ ਦੀ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਵੇਲਾ ਛੁਪਣ ਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਹੀ ਉਠਾ, ਅੱਖ ਅੱਖ

ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਮੇਰਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਸਚ ਤਸਵੀਰ ਲਏ ਪਰਗਟਾ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੇ ਦਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਅਲੱਖ ਅਲੱਖਨਾ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਾਡਾ ਦੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੇ ਰੱਖ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਾਏ ਧਰਮ ਅੱਗੇ ਹੱਕ, ਹੋਕਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ, ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਸਾਚਾ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਮੂਲ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸਚ ਅਸੂਲ, ਪਿਛਲਾ ਮਸੂਲ ਸਰਬ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਰ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਕ ਮਾਅਕੂਲ, ਮੁਹੱਬਤਖਾਨੇ ਵਿਚ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਭੂਲ, ਸੋ ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਥੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਕਰਨ ਕਬੂਲ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਕਰਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਕੱਠੇ ਕਰੇ ਆਣ, ਧੁਰ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੀ ਚੁੱਕੇ ਆਣ, ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਦੀ ਲਹੇ ਮਕਾਣ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਮਕਬਰਿਆਂ ਵਿਚ ਦਬਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਨਗਮਾ ਇਕੋ ਦੱਸੇ ਕਲਾਮ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲ ਬੇਜ਼ਬਾਨ, ਜਾਬਰ ਜਬਰ ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਮੇਰਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅੰਤ ਕੋਈ ਕਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਏ ਮੈਦਾਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਲਈ ਸਰਨਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਬਿਆਨ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਫੁਰੋ ਮੰਤਰ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸਚ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ ਨਾਮ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਪਰਗਟ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਪਸਾਰਾ ਮੇਟ ਹੱਟ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਲੇਖਾ ਸਾਚੇ ਤਾਜ ਉਤੇ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਚੌਹਾਂ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਝਾ ਮਾਲਵਾ ਦੁਆਬਾ ਜੰਮੂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਇਕੱਠ, ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੀ ਅੱਸੂ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਆਵਾਂ ਦੱਸ, ਅਗਲਾ ਹਾਲ ਫੇਰ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਪੱਟੇਦਾਰੀ ਦਾ ਸਭ

ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਹੱਕ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੀ ਚਰਨੀ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਕੇ ਕੋਲ ਨਾ ਜਾਵਾਂ ਨੱਠ, ਸੱਚਖੰਡ ਦੁਆਰਿਉਂ ਮੁੜ ਕੇ ਆ ਕੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਾਹ ਰਹੇ ਦੱਸ, ਤਿਸ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖੇ ਤੁਹਾਡੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਸਦਾ ਅਕੱਥ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬਿਆਨ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਕੋਈ ਚੁੱਕ ਨਾ ਸਕੇ ਅਗੇ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਆਪ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਂਦੇ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਸਕੀਨ ਅਧੀਨ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗੋਂਦੇ, ਯਕੀਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਰਖਾਈਆ । ਯਾਮੁਬੀਨ ਤੇਰਾ ਮਸਲਾ ਇਕ ਪਕੌਂਦੇ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮੋਂਦੇ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਸੀਸ ਨਿਵੇਣ ਦੀ ਰਹੇ ਨਾ ਬਾਕੀ, ਹਰਿ ਬਕਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੁਹਾਡੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਅੰਤ ਆਖੀ, ਆਖਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਨੂੰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਮਰਾਵੇ ਝਾਕੀ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਗੁਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਇਕੀ ਅੱਸੂ ਸਾਚਾ ਅਵਸ ਪਾਵੇ ਕਾਠੀ, ਕਠੋਰ ਖੇਲ ਇਕ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲੱਭੀ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ, ਸੋ ਸਾਖਿਆਤ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿੱਕਾ ਸਨੇਹੁੜਾ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਪਾਤੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਆਪਣੀ ਮਾਤਰ ਨਾਲੋ ਸੰਖ ਅਸੰਖ ਹਿੱਸਾ ਆਪ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖ ਵਖਾਏ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਲਿਖਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਕੀਆ ਆਦਿ ਪਸਾਰਾ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਉਧਾਰਾ, ਉਜਰਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਾਂਦੀ ਵਾਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਇਕੋ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤੂ ਹੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਤੇਰਾ ਐਬ ਬੇਐਬ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰਾ, ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹੋ ਲਾਰਾ, ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਤੱਕਿਆ ਸਭ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਤੂੰ ਬਣਿਆ ਰਿਹੋ ਕੁਆਰਾ, ਆਪਣਾ ਅੰਗ ਨਾ ਕਿਸੇ ਛੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਮੈਂ ਚਾਰ ਯੁਗ, ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਅੰਤਮ ਐਧ ਗਈ ਪੁਗ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਲੇਖ ਜੋ ਸਮਝਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰੇ ਆਪੇ ਉਠ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਤੁੱਠ, ਗੋਬਿੰਦ ਇਕੋ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਬਣਾਇਆ ਪੁੱਤ, ਸੋ ਸਪੂਤ ਗੋਦ ਟਿਕਾਇਆ । ਅੰਤਮ ਉਹਦੇ ਨਾਲੋ ਰੁੱਸ, ਜਗ ਮਾਰਗ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ । ਸਚ ਸੁਹਾਏ ਆਪਣੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ । ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਲਾਇਆ ਅੰਗ ਬਣ ਕੇ ਕੰਤ, ਨਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਆਪ ਬਣਾਈ ਬਣਤ,

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਸਾਧ ਸੰਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਕੁਆਰਪਨ ਦਿਤਾ ਛੱਡ, ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਅਪਾਰ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਲਿਆ ਲੱਭ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਹੱਡ, ਨਾ ਕੋਈ ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਆਧਾਰ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਚ ਪਿਆਰ । ਅੰਤਮ ਪੁੰਨੀ ਪੂਰੀ ਆਸ, ਆਸਾ ਵਿਚ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ । ਬਣ ਸੁਹਾਗੀ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਘਰ ਸਚ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਏਕਾ ਮੰਦਰ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਬੈਠੇ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਏਕਾ ਗੀਤ ਰਹੇ ਉਚਾਰ, ਮੰਗਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਏਕ ਨਾਦ ਧੁਨ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਇਕੋ ਕੂਕ ਆਵਾਜ਼ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੀਤ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰ, ਇਕੋ ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਹੋ ਬਣਿਆ ਸੁਹਾਗ, ਹਰਿ ਸੁਹਾਗੀ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਕੀਤਾ ਆਪ ਤਿਆਗ, ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਜਗਾਇਆ ਚਿਰਾਗ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਕਹਿਣੀ ਗਈ ਭਾਖ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਮਾਤ, ਬਾਲਕ ਬਾਲਾ ਰੂਪ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਤੀਜੀ ਧਾਰ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਵੇਖੋ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਸਤਿ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਜਾਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਗਾਥ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਵੇਖੋ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੀ ਕਰੋ ਜਾਚ, ਪੜਤਾਲ ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਜੂ ਕਵਣ ਰਿਹਾ ਵਾਚ, ਵਾਸਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਫਿਰ ਫਿਰ ਅੰਤਮ ਦੇਣ ਆਖ, ਆਖਰ ਸਚ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੁਲਿਆ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਤਾਕ, ਕਲਜੁਗ ਸੰਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਬਾਹਰੋ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਲਏ ਪੋਚ ਪਾਚ, ਅੰਦਰੋਂ ਨਾਰ ਕਮਜਾਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹਿਣ ਉਦਾਸ, ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਹਵਸ ਵਧਾਈਆ । ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਘਰ ਘਰ, ਘਰ ਘਰ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਹਾਏ, ਹੋਕਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਮਾਰਗ ਗਏ ਭੁਲਾਏ, ਦੁਹਾਈ ਦੁਹਾਈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ, ਨਿਜ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸੁਣਾਏ, ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਕਰਨੀਉਂ ਬਿਨ ਤਰਨੀਉਂ ਬਿਨ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸਰਨੀਉਂ ਆਪਣੀ ਜੜ ਰਹੇ ਉਖੜਾਏ, ਬੂਟਾ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਈਆ ।

ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਹੇ ਮਨਾਏ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਏ, ਨਿੰਮਾਂ ਨਿੰਮਾਂ ਮੇਘ ਬਰਸਾਏ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮੁੱਕੇ ਮੁੱਕੇ ਕਲੇਸ਼, ਕਲਕਾਤੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਦਰ ਦਰ ਵੇਖੇ ਦਰਵੇਸ਼, ਘਰ ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਸਹੰਸਰ ਮੁਖ ਬੋਲੇ ਸੇਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਇ ਨਾ ਮਾਣੇ ਮੇਰੀ ਸੇਜ, ਸੁੰਝੀਂ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਤੇਜ, ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਚ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਸਰਨਾਈ ਤੱਕੀ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਤਿਸ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵਾਂ ਟੇਕ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਆਪ ਬਚਾਇੰਦਾ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾ ਲਾਵੇ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ। ਕੂੜਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਭੇਖ, ਮਾਰਗ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਅੰਤ ਵਖਾਵੇ ਆਪਣਾ ਦੇਸ, ਜਿਸ ਘਰ ਸਾਚਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਦਾ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਦੂਸਰ ਡੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਈਆ। ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕਰੇ ਭੱਠ, ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੁਰਜ ਜਾਵੇ ਢੱਠ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮੱਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਆਪਣੇ ਵਤ, ਬਣ ਕਿਰਸਾਣਾ ਹੱਲ ਚਲਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਪਤ ਫੁਲ ਡਾਲੀ ਰੰਗੇ ਆਪਣੀ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਨਾਲ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਾਹ ਭਬੀਖਣ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਚੁਕਾ, ਪਿਛਲਾ ਮੂਲ ਮੂਲ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਦੇਵੇ ਆ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸਾ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਵੇਖ ਚੜ੍ਹੇ ਚਾ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬਣਿਉਂ ਆਪ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਫੋਲ ਫੋਲਾਏ ਥਲ ਅਸਗਾਹ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਦਾਤ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਤੇਰੀ ਭੇਟਾ ਅੰਤ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਤੇਰੀ ਭੇਟਾ ਅੰਤ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ। ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਯੁਗ ਦਾ ਚੇਤਾ ਫੇਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ। ਨੇਤਾ ਇਕੋ ਰਾਮ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਅਗੇਤਾ ਪਛੇਤਾ ਸਭ ਦਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਜੋ ਨੇਤਰ ਆ ਕੇ ਪੇਖਾ, ਸੋ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਬੋਲ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਤੋ ਖੋਹ ਲਿਆ ਆਪਣਾ ਠੇਕਾ, ਬੋਲੀ ਉਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਸੇ ਹੱਟ ਨਾ ਕਦੀ ਵਿਕਾਵਾਂਗਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ

ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਾ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਵਸੀਏ ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਘਰ, ਘਰ ਮਿਲੇ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦੀ ਕੀਤੀ ਕਰਨੀ ਲਏ ਹਰ, ਅੰਤਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਵਰ, ਪਰਗਟ ਹੋ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਿਰਭੈ ਚੁਕਾ ਭੈ ਡਰ, ਭਾਉ ਇਕੋ ਇਕ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ ।

★ ੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਭਗਤ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮਮੱਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚਾ ਨਤ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਕਰ ਕੇ ਵੱਖ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧੀਰਜ ਸੰਤੋਖ ਦੇਵੇ ਜਤ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਇਕ ਅਲੱਖ, ਇਕੋ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਦੇਵੇ ਸਭ ਦਾ ਹੱਕ, ਹਰਿ ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਗੰਮਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਕੇ ਆਤਮ ਵਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਉਪਦੇਸ਼, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸੀ ਨਿਜ ਗ੍ਰਹਿ ਲਏ ਵੇਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਸਚ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਭੇਖ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੂਰਬ ਮਸਤਕ ਲੇਖ, ਜਨਮ ਅਜਨਮ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਅਨਡੀਠ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਤੋੜ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਦੇਵੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਪਰਖੇ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਇਕ ਇਕੇਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਗੀਤ, ਸੇਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਜਾਣਾ ਜੀਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਨਿਭੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਦੇਵੇ ਹਰਿ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤਾਂ ਜੋਗ, ਹਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਚੋਗ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਹਰਿ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਕੱਟ ਰੋਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਸ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ

ਅਗੰਮ ਸਲੋਕ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਸੋ ਲੋਚਣ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕੋ ਓਟ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਰੱਖੀ ਜੋਤ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਗੋਤ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਖਮੋਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੇਲ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਲੋਕਮਾਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਵੱਜੇ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਲਿਵ ਛੁਟਕੇ ਨਾ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਭਗਤ ਜਨ ਇਕੋ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹਾ ਸਚ ਪਲੰਘ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਅਗੰਮੀ ਮਰਦੰਗ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਗਾਏ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਅੰਦਰ ਲੰਘ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦਿੜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਆਤਮ ਰਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਜਗਤ ਦੱਸ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗਏ ਫਸ, ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਪੰਧ ਮੁਕਿਆ ਨਾ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਬਣੇ ਰਹੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਟ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਟੇ ਫੱਟ, ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਮਿਤ ਗਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਸੁਣ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦੇਵਣਹਾਰ ਗਿਆਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਵਖਾਣਹਾਰਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਏਕੰਕਾਰ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਸਾਰਾ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸਚ ਦੁਲਾਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਕਰ ਪਿਆਰਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਠੰਡੀ ਠਾਰਾ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰਾ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਵੇ ਸਹਾਰਾ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਘਰ ਮਿਲਾਪ, ਮੇਲਾ ਹਰਿ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੂਰਬ

ਮੇਟ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ, ਅੱਗੇ ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜੇ ਪਿਤਾ ਬਾਪ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇਂ ਤਿਉਂ ਲਏ ਰਾਖ, ਹਰਿ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਵੇਖਣ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਘਰ ਵਖਾਏ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਭਗਤ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਪਿਆਰ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਵੇਖ ਰੂਪ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਘੜੀ ਪਲ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਜਗਤ ਵਛੋੜਾ ਦੇਏ ਕਟਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਦੇਏ ਸਹਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਅਗੰਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਣ ਦਿਵਾਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਧੰਨ, ਸਚ ਖਜ਼ੀਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕੰਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮੇਟੇ ਮਨ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਸੋਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਤੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਜੋੜੀ ਜੋੜ, ਜੁਗਤੀ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਹੋਰ, ਦੂਸਰ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸ਼ੋਰ, ਸ਼ਰਅ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੱਥ ਸਭ ਦੀ ਡੋਰ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਆਪ ਹਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖਿਆ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਰਗ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਾਣੀਜਾਣ, ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰੂਪ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰੰਕ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਣ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਜਗਤ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਅੰਤਰ ਪਿਆਰ, ਘਟ ਘਟ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਲੇਖਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਤਤ ਆਧਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਜੋਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਕਾਇਆ

ਕੋਟ, ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਗੜ੍ਹ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਜਣਾਈ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੀਵ ਆਤਮ ਆਤਮ ਜੀਵ ਜਗਦੀਸ਼ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤਤਵ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਤਤਵ ਤਤ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈ, ਜਗ ਰਚਨਾ ਰੂਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲਾ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹੀ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਝੀਵਰ ਛੀਬਾ ਨਾਈ, ਡੂਮ ਮਰਾਸੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਘਰਾਂ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਤ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਸਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋੜੀ ਜੋੜ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਇਕ ਆਧਾਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲੇ ਪਹਿਲੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸੋ ਸੁਹਾਗਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਲਾਂਵ ਚਾਰ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਚੌਥੇ ਪਦ ਸਮਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਲਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਮਿਲ ਗਾਵਣ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋੜੀ ਸਦਾ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਭੇ ਨਾਲ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹ ਨਾ ਕੰਗਾਲ, ਇਕੋ ਰੂਪ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸੋਹਰੇ ਪੇਈਏ ਸਭ ਦੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਉਤੇ ਹੋਏ ਆਪ ਦਿਆਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਦਰ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ ।

★ ੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਫ਼ੌਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸਿਰਹਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਦਿਆਲ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲਾਲ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ

ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹਰਿ ਸੱਚਾ ਠਾਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਹੁ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਕਰ ਹੇਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਜਣਾਏ ਆਪਣੀ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਲੋਕਮਾਤ ਭੇਜ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਬਣ ਸੁਆਮੀ ਮਾਣੇ ਸੇਜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਲਾ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਪੂਰਬ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲਏ ਤਾਰ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਮੋਹਣ ਇਕ ਦੁਆਰ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਵਰਨ ਗੋਤ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਅੰਤਰ ਮੇਲਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਘਰ ਠਾਕਰ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪ ਸੁਹਾਏ ਆਪਣਾ ਵੇਲਾ, ਵਾਰ ਥਿਤ ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਵੇਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ ।

★ ੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ, ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸਰਹਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਨੈਣ ਪਰਾਣ ਦੋਵੇਂ ਹੋਣ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਗੀ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਸੀਤਲ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਨ ਆਤਮਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਦੋਹਾਂ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਰੱਖਣਾ ਹਰਿ ਧਿਆਨ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਅੰਤਮ

ਆਣ, ਅੰਤਰ ਆਤਮਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਪਰਾਣ ਸਤਿਗੁਰ ਲੇਖੇ, ਪਰਾਣੀ ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਜੋ ਜਨ ਰਹੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਵੇਖੇ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰੱਖਿਆ ਚੇਤੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁਰਤੀ ਚੇਤਨ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਾਇਆ ਲਾਏ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ, ਪੰਜ ਤਤ ਡੇਰਾ ਝੂਠਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਆਪਣਾ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਖੇ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਮਾਤ, ਜਗਤ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਇਕ ਇਕਾਂਤ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਅੱਗੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਧੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣੇ ਸਾਕ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਆਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਸ ਗਰਾਸ ਨੈਣ ਪਰਾਣ ਕਾਇਆ ਤਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੀਵ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ ।

੪੪੩

★ ੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੱਘਰ ਸਿੰਘ, ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸ਼ਾਹਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਲਾਧ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਵਜਾਏ ਨਾਦ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਝੁਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਨਾਮ ਵਣਜਾਰਾ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਖੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਲ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਖਾਲ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਵਸੇ ਨਾਲ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸੁਣਨਹਾਰ ਮੁਰੀਦਾਂ

੪੪੩

ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਭਾਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਵਜਾਏ ਤਾਲ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਹਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਏਕਾ ਨੀਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਸਚ ਝਿਰਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਦੇਵੇ ਚੀਰ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਈਆ । ਬਦਲਣਹਾਰ ਸਦਾ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇੜਨਹਾਰਾ ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਜਣਾਏ ਇਕ ਤਸਵੀਰ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕੱਢੇ ਪੀੜ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਫੜ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੱਚਾ ਠਾਕਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਤਤਵ ਤਤ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਪਾਏ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਅੰਜਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਨਿਰਵੈਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰਾਏ ਆਪਣਾ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕਰੇ ਕੰਚਨ, ਸੋਇਨਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਏ ਬਚਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਵਾਸੀ ਹਰਿਜਨ ਮੰਦਰ ਆਏ ਵਸਣ, ਬੰਕ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸਣ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਆਏ ਹੱਸਣ, ਹੰਸਮੁਖ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਕੋਈ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਤ ਬਣਾਏ ਆਪਣੀ ਬਿੰਦ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬਣ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਸਣਹਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਵਜਾਵਣਹਾਰਾ ਅਗੰਮੀ ਨਾਦ, ਧੁਨੀ ਧੁਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਸਮਾਜ, ਸਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਦਾ ਰਹੇ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਰਬ ਗੁਣਵੰਤ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੁਗਾ ਜਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ

ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਰਵੈਰ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਨਮੋ ਸਤਿ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮੇਲੇ ਮੇਲ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਡਗਮਗਾਏ ਬਿਨ ਬਾਤੀ ਤੇਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਸੁਹੇਲ, ਅਗੰਮ ਅਗੰਮੜਾ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਸੁਹੰਜਣਾ ਵੇਲ, ਵਾਰ ਬਿਤ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਧੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਅੰਤਰ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਪੂਰਬ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚੀ ਦੱਸੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲਓ ਰਟ, ਰੱਟਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਜੂ ਹਿਰਦੇ ਜਾਏ ਵਸ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੋਟਨ ਰਵ ਸਸ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨੇਤਰ ਪੇਖ, ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰਹੇ ਸਦਾ ਚੇਤ, ਖਿਜ਼ਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇਵੇ ਭੇਜ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਾਣੇ ਸਾਚੀ ਸੇਜ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਚਮਕੇ ਤੇਜ, ਦਮਕ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਖੇਡ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਅਮਿਉਂ ਰਸ ਬਰਖੇ ਮੇਘ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਜਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾ, ਸ਼ਬਦ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਝ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਐਝੜ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ
 ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਗਾ, ਮਾਨੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਾ ਕਟੇ ਫਾਹ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖ ਨਾ
 ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾ ਲਏ ਪਰਨਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਲਏ ਕਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ
 ਦੁਆਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਆ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਘਰ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵਸਣ ਇਕੋ ਥਾਂ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣੇ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਗੋਦ
 ਉਠਾਇੰਦਾ ।

★ ੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਨਛੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸ਼ਾਹ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਸੋਭੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।
 ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਠਾਂਡੇ ਦਰਬਾਰ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨਿਰਗੁਣ
 ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬੇਖ਼ਬਰ ਖ਼ਬਰ
 ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹੀਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਜਲਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਨੇਹਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ
 ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲੱਖ ਅਬਾਹ
 ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ,
 ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ
 ਚੌਕੜੀ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਮਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਲੇਖਾ
 ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਣੀਆ ਮੰਤ,
 ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਮਧ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੇਜ ਹੰਢਾਏ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚ ਅਸਥਾਨ, ਸਤਿ

ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣ, ਸਤਿ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰ ਬਣ ਬਲਵਾਨ, ਹੁਕਮ ਹਾਕਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੱਚਾ ਧਾਮ, ਭੂਮਿਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਵਸੇ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਰਮੱਯਾ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਕਰੇ ਸਚ ਕਾਮ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਗਰਾਮ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਵੜ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਘਾੜਨ ਘੜ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਂਡੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੱਖਰ ਲਏ ਪੜ੍ਹ, ਨਿਸ਼ਾਅੱਖਰ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਲਾ ਪੰਜ ਤਤ ਚੇਲਾ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਘਰ ਘਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪੇ ਖੜ੍ਹ, ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨੜ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਆਲਮੀਨ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਜਲਾ ਬਲਾ, ਮਹੀਅਲ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਆਪੇ ਰਲਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪੇ ਘੱਲਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪੀ ਬਿਨ ਰੰਗ ਰੂਪੀ ਆਪਣਾ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਨਾਮ ਪੱਲਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕੋ ਨੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੇਵਣਹਾਰ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਬਿਆਨ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਇਕ ਦਰਬਾਰਾ ਸਚ ਸਚ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਗਿਆ ਲੱਗ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਹੇ ਸਜ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਜਾਏ ਵੱਜ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਜਾਏ ਭੱਜ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੇਟੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ

ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੱਟ ਕੇ ਆਓ ਆਪਣਾ ਪੰਧ, ਬਣੋ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਓ ਛੰਦ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਮਾਣੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਦਰਸਾਈਆ । ਸ਼ਰਾ ਸ਼ਰੀਅਤ ਰਹੇ ਕੋਇ ਨਾ ਕੰਧ, ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਅਖੰਡ, ਖੰਡ ਖੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਨੇਤਰ ਅੰਧ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਤੋੜੇ ਬੰਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਆਣ, ਭੈ ਭੈ ਸਰਬ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੋ ਇਕੋ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਜਾਪ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਅਨਮੰਗਿਆਂ ਦੇਵੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾਤ, ਅਨਡਿਠੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਇਕਾਂਤ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਮਾਰੋ ਝਾਕ, ਝਾਕੀ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਖਾਤ, ਖਾਤਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਿਸੇ ਖਾਲੀ ਹਾਥ, ਨਾਮ ਧੰਨ ਦੌਲਤ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਾਰ ਨਾ ਉਤਰੇ ਕੋਈ ਘਾਟ, ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਬਣੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖੇ ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਾ ਕੋਇ ਨਚਾਈਆ । ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਵਸੇ ਨਾ ਰਾਮ ਪਾਸ, ਰਾਮ ਰਮੱਯਾ ਨਿਜ ਘਰ ਫੇਰਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਨਾ ਕੋਈ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੋਲ੍ਹ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਓ ਕੋਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਸਾਰੰਗ ਸਰੰਗਾ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਤਰਾਜੂ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਅਡੋਲ, ਅਡੁਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਬੰਕ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਸਤਿ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ

ਦਾ ਰਾਗ ਲੱਖ ਚੁਰਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਘਰ ਘਰ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਧਾਮ ਅਨਡਿਠ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਆਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕਰ ਪਿਠ, ਆਪਣੀ ਕਰਵਟ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਨਿਤ ਨਵਿਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੁਰ ਫਰਮਾਣ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਪਾਵੇ ਭਿਖ, ਭਿਛਿਆ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਏ ਦਿਸ, ਲੋਚਣ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਲਾਹੇ ਵਿਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਕੀਟ ਕੀਟਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਵੇ ਆਪਣੀ ਰੀਤ, ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸੱਚਾ ਹੁਕਮ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕੱਢੇ ਉਤਮ, ਲੱਖ ਚੁਰਸੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਿਉਂ ਆਏ ਉਤਰ, ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਬਾਲਕ ਬਣ ਚੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੁੱਛੜ, ਮੁਖ ਸੀਰ ਮੰਮਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਦੁੱਖੜ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਮੁਖ ਉਜਲ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਆਪਣੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਫੜ ਕੇ ਗੁੰਝਲ, ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਜੋ ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਕੋਲੋਂ ਹੋਈ ਉਧਲ, ਉਧਾ ਕਵਲ ਕਰ ਝਿਰਨਾ ਦਏ ਝਿਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਨ ਬਨੰਤਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਬਿਧ ਜਾਣੇ ਅੰਤਰ, ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰ ਮੰਤਰ, ਨਮੋ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਸੀ ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਬਣਤਰ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਸਮਰਥ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਚਲਾਵਣਹਾਰਾ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਮਾਰਗ ਜਾਏ ਦੱਸ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ, ਯਾਮੁਬੀਨ ਇਕੋ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦਾ ਇਕ ਅਰੂਜ, ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਸਿਫਤੀ ਦੇਵਣ ਸਰਬ ਸਬੂਤ, ਸਾਖਿਆਤ ਬਿਨ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਮਧਰ ਰਸ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਕਾਇਨਾਤ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਆਫ਼ਤਾਬ, ਸਚ ਅਹਿਬਾਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਜਿਸ ਦੀ ਵੱਜੇ ਰਬਾਬ, ਤਾਰ ਸਤਾਰ ਰਿਹਾ ਹਿਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ

ਹੱਕ ਜਨਾਬ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਦੇ ਆਬ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਚ ਮਹਿਰਾਬੇ ਵੱਜੇ ਨਾਦ, ਪੁਨ ਇਕੋ ਇਕ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਹਰਿ, ਹਜ਼ਰਤ ਵੱਡਾ ਵੱਡੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਹਜ਼ਰਤ ਹਰਿ ਜੂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ। ਤਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਭ ਕਰਨਾ ਪਏ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਚਰਨ ਕਵਲ ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਆਪਣੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਮੇਰਾ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਪੂਰ, ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ। ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਲੋਕਮਾਤ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਕਰ ਦੀਦਾਰ, ਈਦ ਦੀਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਚਾ ਰਾਮ, ਰਹਿਮਤ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੈਗਾਮ, ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਘਲਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ। ਧਰਮ ਵਖਾਵੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਅਣਿਯਾਲਾ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਰਦੇ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ, ਗੁਰਬਤ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਸਾਖਿਆਤ ਇਕੋ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ। ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਪਰਨਾਮ, ਬੰਦਨਾ ਡੰਡੋਤ ਸਾਚੀ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਘਰ ਘਰ ਲੇਖਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਘਰ ਘਰ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਮਰਥ, ਸਰਥ ਘਟ ਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਿਹਾ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਸਾਚੇ ਰਾਹ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਆਪੇ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਇੰਦਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਵਹਾਇੰਦਾ। ਤੀਰ ਅਣਿਯਾਲਾ ਮਾਰੇ ਕਸ, ਤਿੱਖੀ ਮੁਖੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਏ ਲੱਭ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਏ ਸਾਚਾ ਨਦ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚਾ ਸੱਜਣ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਸੱਚਾ ਸੱਜਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪ

ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਨ, ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਨੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕੰਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਛੱਪਰ ਨਾ ਕੋਈ ਛੰਨ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਜਨਨੀ ਕੋਈ ਜਣੇ ਜਨ, ਗੋਦੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਘੜੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਧੇਰ ਹੋਵੇ ਅੰਨ੍ਹ, ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਡੁਬਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਮਾਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਆਸ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੋਦੇ ਗਏ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ, ਪਵਣ ਉਣੰਜਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਪੈਂਦੇ ਗਏ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਲੇਖਾ ਲਿਖਦੇ ਗਏ ਖਾਸ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਜਿਸ ਦਾ ਵਾਸ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਸਾਥ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਰਾਸ, ਸਾਚੀ ਪੁੰਜੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ ਜਾਇਣ ਲਾਬ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਮਸਤਕ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏ ਖਾਕ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਿਟੇ ਕੂੜ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਸਾਚੀ ਧੂੜ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣੇ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਮਨਮਤ ਦਏ ਤਜਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਉਪਜੇ ਸਾਚਾ ਨੂਰ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਰੂਰ, ਮਧਰਾ ਜਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਕਟੇ ਕਸੂਰ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪੇ ਭਰਪੂਰ, ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਥਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਿਲੇ ਆਪ ਜ਼ਰੂਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰਾ ਅੰਧ, ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੁਕਾਵੇ ਸਭ ਦਾ ਪੰਧ, ਥਿਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਹੋਏ ਆਪ ਬਖਸ਼ਿਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਹੋਏ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੰਡ, ਪਰਮਾਤਮ ਕੰਤ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ ।

ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਪਾਏ ਡੰਡ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸਚ ਇਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਦਏ ਦਰਸਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਇਕ ਕਲਾਮ, ਕਿਬਲ ਕਰੇ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸਾ ਸਚ ਪੈਗਾਮ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਅਮਲ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਾਏ ਦੌੜ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਫਲ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਕੌੜ, ਰੀਠਾ ਮੀਠਾ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਲਾਏ ਇਕੋ ਪੌੜ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਤੱਕਦੇ ਗਏ ਨਾਲ ਗੌਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾਏ ਆਪਣੇ ਕੌਰ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਇਕੋ ਝੁੱਲੇ ਚੌਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕੂੜਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਮਿਟੇ ਕੁੜਿਆਰ, ਕੂੜੀ ਨੱਯਾ ਦਏ ਡੁਬਾਈਆ । ਜੁਠਾ ਝੁਠਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਯਾਰ, ਯਾਰੜਾ ਸੱਥਰ ਇਕ ਵਿਛਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦਏ ਦੀਦਾਰ, ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਦਾਤਾਰ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੰਦ ਕਵਾੜ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਅਗਨੀ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸਾੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲਾ ਕੰਤ ਭਤਾਰ, ਘਰ ਮੰਗਲ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਾ ਇਕ ਦੁਆਰ, ਏਕਾ ਦੂਜਾ ਭੈ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਕਾਲ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਲਹਿਣਾ ਮੁੱਕੇ ਜੱਗ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਲੱਗੇ ਅੱਗ, ਸੱਤ ਦੀਪ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਜੀਵਾਂ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹੱਕੇ ਹੱਕ, ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਅਪੇ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤਖਤਾ ਦਏ ਉਲਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਵੇ ਦੱਸ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਰਹੇ ਲੱਭ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਹਰੀਜਨ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸ ਕਰੇ ਰੱਜ ਰੱਜ, ਬਿਨ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਡੁੰਘੀ ਕੰਦਰ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੰਮਾ ਉਚਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕੱਦ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੀ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠਾ ਹੱਦ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਜੋਤ ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਸ਼ਵ ਯਦ, ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋ

ਸਮਝਦੇ ਅੱਡ, ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਕਾਇਆ ਕੋਠਾ ਬਣਾਇਆ ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਹੱਡ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਛੁਪਾਈਆ। ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਜਾਓ ਢੱਠ, ਜੋ ਰੁਠਿਆਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਲਹਿਣਾ ਮੁਕਾਏ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਸੋ ਸਰਬ ਸੁਆਮੀ ਸਮਝਾਏ ਇਕੋ ਮਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਚੜ੍ਹੇ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਕੰਤ ਕਤੂਹਲ ਬੈਠਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰਾ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿਓ ਝੱਸ, ਸਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਕਰੋ ਇਕ ਇਕੱਠ, ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਮਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਭੇਜਿਆ ਰਾਮ ਬੇਟਾ ਦਸਰਥ, ਸੋ ਰਾਮ ਹਰ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਕਾਹਨ ਬਣ ਚਲਾਇਆ ਰਥ, ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਇਕ ਵਖਾਏ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਜੂ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਪੀਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਵਾਹਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨੇਤਰ ਵੇਖਿਆ ਨੈਣ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਬਹਿਣ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਮਿਲੇ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ। ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਮਿਲੇ ਸਚ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਲੁੰ ਲੁੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਰਚ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ। ਮਾਰਗ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਦੇਣਾ ਦੱਸ, ਦਸਤਗੀਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਸਾਥ, ਅਧਿਕਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਡੁਬਾਇਆ।

★ ੪ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸ਼ਾਹ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਰੱਖੇ ਆਸ, ਅੰਤਰ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਜਗ ਬੁਝੇ ਪਿਆਸ, ਪ੍ਰਭ ਨੇਤਰ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਧਿਆਈਆ। ਘਰ ਮੰਡਲ ਵੇਖੇ ਰਾਸ, ਗ੍ਰਹਿ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ। ਮਿਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਰੁਤੜੀ ਚੰਦ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਆਪਣੀ ਗਾਥ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੁੱਖ ਦੇਵੇ ਕਾਟ, ਮਰਨ ਡਰਨ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤ, ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ। ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਪਿਛਲਾ ਘਾਟ, ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਇਕ ਭਰਾਈਆ। ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹਾਏ ਖਾਟ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੀ ਮਿਟੇ ਵਾਟ, ਪਾਧੀ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਗਲ ਵਿਸ਼ੂਰੇ ਜਾਇਣ ਲਾਥ, ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਚ ਵਰ, ਘਰ

ਸਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਪੱਤਣ ਬੈਠਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਲਾਹ, ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਬਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਿਥਿਆ ਦਏ ਜਣਾ, ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਧਨਾ ਲਿਖਿਆ ਦਏ ਮਿਟਾ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਚਰਨ ਢੱਠਿਆਂ ਲਏ ਉਠਾ, ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਮਿਲੇ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਰਿਹਾ ਉਡੀਕ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ਼ੇ ਧਾਰ ਇਕ ਬਾਰੀਕ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁੱਕੇ ਘਰ ਦਿਸੇ ਇਕ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਪਰਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਆਪਣਾ ਠੀਕ, ਠੀਕਰ ਕੂੜਾ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਗੀ ਤੋੜ ਨਿਭੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲਏ ਜੀਤ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਭੇਵ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਪਾਏ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਦੱਸੇ ਆਪਣਾ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਚਾ ਰੱਖੇ ਓਟ, ਓਟ ਇਕ ਅਕਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਘਰ ਲੱਗੇ ਚੋਟ, ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਇਕ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ । ਸੰਸਾ ਚੁੱਕੇ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ਮੌਜ, ਮਜ਼ਲਸ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੂਜੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਚ, ਸਾਚੀ ਸੂਝ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰਸਨ ਨੈਣ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਸੋ ਲੋਚਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਮਾਣ ਟੁੱਟੇ ਮੁਕਤੀ ਮੋਖ, ਮੁਫਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਈਆ । ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਦੂਸਰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹੁੰਚ, ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਕੂਟ ਪ੍ਰਭ ਹੋਏ ਪਰਤੱਖ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੱਟ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਸੱਦ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਕਟੇ ਬੰਦ, ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਈਆ । ਮਨ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਘਮੰਡ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਹਲਕਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਵੇਖ ਪਲੰਘ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਧੁਨੀ ਧੁਨ ਨਾਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਰੂਪ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਟੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਮ, ਤਾਮਸ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਚਾ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਤੱਕਵਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਸੜਦਾ ਲਏ ਬਚਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆ ਕੇ ਖੜਦਾ, ਘਰ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰੇ ਨਾਲ ਲੜਦਾ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ ਇਕੋ ਘੱਲਦਾ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ ਦਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਗ ਆਪੇ ਮਰਦਾ, ਮਰਿਆਂ ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਆਪੇ ਫੜਦਾ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰਦਾ, ਕਰਨੀ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਘਰ ਘਰ ਦਾ, ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰੂਪ ਵਖਾਏ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਦਾ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

੪੫੫

★ ੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸ਼ਾਹ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਕਰੇ ਖਿਆਲ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਦੀਵਾ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਹਾਏ ਸੱਚਾ ਤਾਲ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਫੜ ਬਾਹੋ ਦੇਏ ਨੁਹਾਲ, ਕਾਗ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਾਏ ਆਪਣਾ ਲਾਲ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦੀ ਸਚ ਉਠਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਧੰਨ ਮਾਲ, ਸਚ ਖਜ਼ੀਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਦੇਏ ਉਛਾਲ, ਨਾਮ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਕੀਤੀ ਘਾਲ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਫਲ ਲਗਾਏ ਸਾਚੇ ਡਾਲ, ਪਤ ਟਹਿਣੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਦੁੱਖੜਾ ਦੇਏ ਨਵਾਰ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਇਕ ਦਰਬਾਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਦੀਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜਗੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਚਾ ਕਰੇ ਦਲੀਲ, ਅੰਤਰ

੪੫੫

ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਵਕੀਲ, ਜਗਤ ਵਿਚੋਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਛੈਲ ਛਬੀਲ, ਸਹਿਨਸਾਰ ਇਕੋ ਦਰਸ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਕੀਤੀ ਅਪੀਲ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਚਾ ਦੋਏ ਜੋੜ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਿਮਸਕਾਰਿਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਘਰ ਸੱਜਣ ਆਏ ਦੋੜ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਨਿਵਾਰਿਆ । ਮਿੱਠਾ ਕਰੇ ਰੀਠਾ ਕੋੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਇਕ ਵਖਾ ਰਿਹਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਜਾਏ ਸੌਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾ ਰਿਹਾ । ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪਕੜੇ ਡੋਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੋਰੀ ਬੰਧਨ ਪਾ ਰਿਹਾ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਪੰਜ ਚੋਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹ ਰਿਹਾ । ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਈ ਲੋੜ, ਗੁਰਸਿਖ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾ ਰਿਹਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇਵੇ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਵਡ ਧਿਆਨੀ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਨੌਜਵਾਨ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਤੀਰ ਕਮਾਨ, ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹੱਥ ਉਠਾਏ ਤੇਜ਼ ਕਿਰਪਾਨ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਘਰ ਝੋਲੀ ਇਕ ਭਰਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਘਨੱਯਾ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਏ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਜਣ ਸਾਚੇ ਮੀਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਵੇਖ ਠੀਕ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਗਿਆ ਬੀਤ, ਅੱਗੇ ਹੋਏ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੰਢ ਗਈ ਪੀਚ, ਲੋਕਮਾਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆਇਆ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਪਾਏ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਲੈਣੀ ਸੀਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਰੱਖਣਾ ਯਾਦ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸੁਣੇ ਫ਼ਰਯਾਦ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਜਾਣਾ ਲਾਗ, ਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਾਗ, ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਉਡਾਈਆ । ਮਨ ਉਪਜੇ ਇਕ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰਾਗੀ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਘਰ ਮੇਲਾ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਿਲ ਸਖੀਆਂ ਰਚੇ ਕਾਜ, ਘਰ ਸਵੰਬਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਕੂੜਾ ਅਡੰਬਰ ਦੇਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਠਾਕਰ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੀ ਰੱਖ ਟੇਕ, ਟਿੱਕਾ

ਮਸਤਕ ਦੇਵੇ ਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕ, ਵਿਵੇਕੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਬਦਲਣਹਾਰਾ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਆਪਣਾ ਦੇਵੇ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸੁੰਵਾਂ ਦਿਸੇ ਖੇਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮੇਲਾ ਡੋਰ ਪਤੰਗ, ਆਕਾਸ਼ ਆਕਾਸ਼ ਰਿਹਾ ਉਡਾਈਆ । ਬਣ ਸੁਹੇਲਾ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਸਾਥੀ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਪੈਰਾਂ ਲੱਤਾਂ ਮੁਕਾਵੇ ਪੰਧ, ਘਰ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਏ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਜੋਗ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਰਸ ਸਾਚਾ ਭੋਗ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੱਟਣਹਾਰਾ ਹਉਮੈਰੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ ਰਿਹਾ ਗਵਾਈਆ । ਮੇਲਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਲੋਚਣ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਸੋ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਚੁੱਕੇ ਨੇਮ, ਸੁਗੰਧ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਕੁੰਟ ਹੇਮ, ਹਰਿ ਕਾ ਪੌੜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਦੇਣਾ ਆਵੇ ਦੇਣ, ਲਹਿਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਆਵੇ ਕਹਿਣ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਕੰਦਰ ਆਵੇ ਰਹਿਣ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਨੋਖਾ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਮੌਕਾ, ਗਿਆ ਵੇਲਾ ਹੱਥ ਫੇਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰੇ ਧੋਖਾ, ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਥਰ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰੁੱਸਿਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰੇ ਕਦੇ ਰੋਸਾ, ਰੁੱਸਿਆਂ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਕਦੇ ਨਾ ਬਣੇ ਹੋਛਾ, ਹੋਛਾਪਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਮਾਰੇ ਨਾ ਕਦੇ ਬੇਦੋਸ਼ਾ, ਬੇਮੁਖਾਂ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਠ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਝਰੋਖਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੱਖ ਦੇ ਗਏ ਰੋਜ਼ਾ, ਨਿਮਾਜ਼ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠਾ ਆਪ ਖਾਮੋਸ਼ਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਪੂਰੀ ਲੋਚਾ, ਲੋਚਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬੋਲੇ ਬੋਲ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਵਜਾਏ ਢੋਲ, ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਖੋਲ੍ਹ

ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਬੁਝਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲੱਗੀ ਚਿਰ ਕੀ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਇਹ ਰੀਤ ਸਾਚੇ ਪਿਰ ਕੀ, ਪੀਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਬਿਰਤੀ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਕਵਾੜ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਸੇ ਤੇਰਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸੱਜਣ ਸੱਚਾ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮਿਲੇ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਬਣ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਚਾਕਰ ਖਾਕ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਸਾਗਰ ਹੋ ਕੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸੈਦਾਗਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਵਣਜ ਵਪਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਹੱਟ ਵਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਪੜਦਾ ਚੁੱਕ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਗਾ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਗੋਤ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਆਮਦ ਆਪਣੀ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ ।

੪੫੮

੪੫੮

★ ੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਤਲਵੰਡੀ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਹਰਿ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਭਗਤੀ ਦਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਚਰਨ ਧੂੜ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਸਤਿ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਏਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਕਾਨ, ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕ ਸੁਖਾਲ, ਰਹਿਬਰ ਬਣੇ ਆਪ ਗੋਸਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਦਏ ਬਹਾਲ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਪੜਦਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਕੀਤੀ ਘਾਲ, ਘਾਲੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ

ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪਿਆਵਣਹਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ, ਭਰ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਝੁਲਾਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤੋੜਨਹਾਰਾ ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ, ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਝੋਲੀ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਮੰਗੇ ਚਰਨ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਭਾਵੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਰੀਤ, ਦੂਜਾ ਮਾਰਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗਾਵਾਂ ਗੀਤ, ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਦੱਸੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠਾ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਸੱਚਾ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਏ ਪਲੀਤ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦ ਪਰਤੱਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਲਏ ਰੱਖ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਅੱਖ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਮਸਤੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੱਯਾ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ । ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਮਾਰੇ ਕਸ, ਅਣਿਯਾਲਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੁਰਜ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵੱਖ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਜਸ, ਜਸ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਜਣ ਸਾਚੀ ਦਇਆ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਪੜਦਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਮੰਜ਼ਲ ਮੰਜ਼ਲ ਪੰਥ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਇਕੋ ਖੜਨ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦਰਸਨ ਤੇਰਾ ਕਰਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨ, ਦੂਜੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਭੈ ਭੈ ਤੇਰਾ ਰੱਖ ਡਰਨ, ਦੂਜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਡਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੇਣੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਰਿਹਾ ਆਖ, ਆਖਰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਣਾ ਦਾਸ, ਦਾਸੀ ਦਾਸ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਪਿਆਸ, ਦਰਦੀ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਫਲ ਕਰਾਏ ਕੁੱਖ ਮਾਤ, ਜਨ ਜਨਨੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮੇਟਣਹਾਰ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਸਚ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ ।

ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਘਰ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਆਤਮ ਕਰ ਕੇ ਵਾਸ, ਵਸਲ ਆਪਣਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਤਨ ਬਾਤ, ਬੈਤਲ ਧਾਮ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਜਾਤ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਹੇ ਪਰਭਾਤ, ਸੰਧਿਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸੱਚੀ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਤ, ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚਾਤਰ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਦਰਸ ਦੇ ਜ਼ਾਹਰ ਬਾਤਨ, ਗੁਪਤ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮਾਤਮ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਅਖਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸਾਚੀ ਗਾਥਨ, ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਤੂੰ ਬਾਪ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਨ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਹੋਣਾ ਖੁਸ਼, ਹਰਿ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰਾ ਘੁੱਪ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨਾ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਬੈਠਾ ਅੰਦਰ ਚੁੱਪ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਬੋਲ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਦੁਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਨਹੀਂ ਕੁਛ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਸੁਹਾਏ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਲਾਲ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਰਨਹਾਰਾ ਉਜਲ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇੜੇ ਵੇਖੇ ਝੁਕ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਦਿਤੇ ਲੰਘਾ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿਤੇ ਸਮਝਾ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਿਤੇ ਤਜਾ, ਬਣ ਨਟੂਆ ਸਾਂਗ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਦਿਤੇ ਘਲਾ, ਢੋਲਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਦਿਤੇ ਬਣਾ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਬਣਾਈਆ । ਆਪ ਬੈਠਾ ਰਿਹੋ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਪਰਦਾਨਸ਼ੀ ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਮੰਨੀਏ ਸਦਾ ਰਜਾ, ਬੇ-ਯਕੀਨ ਤੇਰਾ ਯਕੀਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪਣੀ ਲੈ ਉਠਾ, ਤਕਦੀਰ ਤਕਬੀਰ ਦੇਣੀ ਬਦਲਾਈਆ । ਰਹਿਮਤ ਕਰ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਖੁਦਗਰਜੀ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਹੋਏ ਫ਼ਿਦਾ, ਫ਼ਿਤਰਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ, ਗੋਪਾਲਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁਖ ਵੇਖ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿਤੇ ਬਾਲ, ਸੋ ਬਾਲੇ ਬਾਲਿਆਂ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਆ ਕੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਇਕ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਹਕੀਕਤ

ਘਰ ਘਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਭੱਜਾ ਫਿਰੇ ਮਸ਼ਰਕ ਮਗਰਬ ਜਨੂਬ ਸਮਾਲ, ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਭ ਸਿਕਦਾਰ, ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਬਣੇ ਰਹੇ ਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ, ਹੱਕ ਆਪਣਾ ਤੇਰੇ ਘਰ ਰਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਾਤਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਕਵਾੜ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਕਿਉਂ ਕਰਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ, ਨਿਜ ਨੂਰ ਮਿਲੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਰਹੇ ਵਿਛੋੜੇ ਤੇਰੇ ਦਿਤਾ ਸਾੜ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ । ਆ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਲਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਲੰਘੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੈਠੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਆਪਣੀ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾਤਾਰ, ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਆਪਣੀ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸਦਾ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗੋ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਸਚ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਆਤਮ ਵਿਚ ਵਖਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣਾ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੰਡ, ਸ਼ਬਦੀ ਕੰਤ ਇਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਚੰਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕੋ ਰੰਗ ਦਏ ਰੰਗਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਮ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਸਚਖੰਡ, ਜਿਸ ਖੰਡ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਰਹਿਮਤ ਰਹੀਮ ਰਹਿਮਾਨ ਰਾਮ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਕਸ਼ਟ ਰੋਗ ਨਾ ਰਹੇ ਤਨ, ਕਾਇਆ ਕੱਪੜ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਪੂਰੀ ਹੋਏ ਮਨ, ਮਮਤਾ ਮਾਂ ਪੁਤ ਜਣਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਮਿਲੇ ਧੰਨ, ਖਜ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਖੰਡਾ ਹੱਥ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਘਰ ਅੰਧੇਰੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਇਕੋ ਨੂਰ ਤੇਜ ਚਮਕਾਈਆ ।

★ ੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਮਨਾਵਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਆਸ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਸਚ ਦੁਆਰ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਨਿਰਵੈਰ

ਪੁਰਖ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰਾ ਡੂੰਘਾ ਖਾਤ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਰਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਓਟ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਖਸ਼ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਚ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਨਿਸ਼ਐਕਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਹੇ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਇਕ ਅਲੱਖ, ਸਾਚਾ ਨਾਅਰਾ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਰੱਖ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਾਰਗ ਰਹੇ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਲਏ ਤੱਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਿਸ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੁਣ ਆਪਣੀ ਸੋ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਲੋ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਆ ਮਿਲੇ ਢੋ, ਨਾਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਰੋ, ਹੰਸ-ਮੁਖ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਚੋ, ਨਿਝਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਤੇਰਾ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਅੰਤ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਨੰਤ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਬਣ ਪੰਡਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਮਧ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਤਿਗੁਰ ਠਾਕਰ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਕਰੀਮ ਕਰਤੇ ਰਹੀਮ ਕਾਦਰ, ਬੇਅੈਬ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਾਦਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗਾਂ ਤੇਰੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਏਕਾ ਏਕ ਏਕ ਜਣਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮਦਦਗਾਰ, ਪੁਸ਼ਤ ਦਰ ਪੁਸ਼ਤ

ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਝੁਕੇ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਤੇਰੀ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਹੀਏ ਅਸੀਸ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਖੁਦਾਏ ਕਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਰਹਿਮਤ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਇਕ ਤੋਫੀਕ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗਣ ਆਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੀਤ, ਭਿੱਖਕ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਦੱਸ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੀਤ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਹੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਰਲ ਮਿਲ ਗਾਈਏ ਗੀਤ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੜ੍ਹੇ ਸਚ ਹਦੀਸ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਇਕ ਤਕਾਈ, ਤਕਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਕਰ ਸੱਚੀ ਕੁੜਮਾਈ, ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਮੰਦਰ ਵਸੇ ਧੀ ਜਵਾਈ, ਬੰਕ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਢੋਲਾ ਗਾਈ, ਰਾਗ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਭੇਵ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਘਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਫੜ ਉਂਗਲੀ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ, ਦੇਵ ਆਤਮਾ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਲੱਖ ਅਭੇਦ, ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਲੋਚੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ, ਸੇਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੱਚੀ ਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਵਖੋਣਾ ਸਦਾ ਨਿਹਕੇਵ, ਨਿਹਚਲ ਆਪਣਾ ਧਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਤੇਰਾ ਅਟੱਲ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਮੱਲ, ਸਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਿਤੇ ਘੱਲ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪਾਵੇ

ਸਾਰ ਜਲ ਥਲ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਡੂੰਘੀ ਗਾਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਅੰਦਰ ਰਲ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ, ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਰੱਖ ਕੇ ਆਏ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਮੰਗਦੇ ਆਏ ਨਿਵਾਸ, ਕਵਲ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲਿਆ ਖੇਲ ਖਲਕ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਪਾਈ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਯਾਮੁਬੀਨ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਰ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਾਇਨਾਤ ਪਾਏ ਸਾਰ, ਤੁਲਬਾ ਕਰੇ ਜਗਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਚੌਧਵੀਂ ਚੰਦ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਚੌਦਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਕਾਤਬ ਬਣ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਸਿਫ਼ਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨੀ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਆਪੇ ਰਲਾ, ਰਲ ਮਿਲ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ ਇਕੋ ਘੱਲਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ ਪਾ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਦੱਸ, ਅੰਤਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਬੈਠ ਪਲੰਘ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਸਾਚੀ ਗੰਗ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣਾ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਰਸ ਚਖਾਇੰਦਾ । ਕਰਵਟ ਲੈ ਬਦਲੇ ਕੰਡ, ਸਨਮੁਖ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਸਾਖਿਆਤ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਵਡ ਸੁਆਮੀ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਏ ਬਾਣੀ, ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੂਸਰ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਨਾ ਸਾਨੀ, ਲਾਸਾਨੀ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਜਿਸ ਦੀ ਗੋਣ ਕਹਾਣੀ, ਸੇ ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਵਖਾਏ ਧੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਦਾਤਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕਰੇ ਪੂਰੀ ਆਸਾ, ਜੋ ਜਨ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਰਾਖਾ, ਭੈ ਭੈ ਸਿਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਹਰਿ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਬਾਣੀ ਬੋਧ ਬੋਧ ਵਡਿਆਈਆ । ਏਕਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹ, ਪੜਦਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਉਠਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਜਗਾ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਉਠਾ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਇਕ ਪਿਆ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾ, ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਦਰਸਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੋਜਾ, ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨਾਮ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਗੋਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਭੈਣ ਭਰਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਗੁਰ ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਦਏ ਨੁਹਾ, ਮਲ ਵਿਖੇਪ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਚਾਰ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਕੂਕ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਖੁਲ੍ਹੀ ਮੀਂਢੀ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖੇ ਨੈਣ ਉਘਾੜ, ਸਾਚਾ ਮੀਆਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਗਲ ਅਲਫੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਸੂਸੀ ਤਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਲੱਗਾ ਧਿਆਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਸਰਬ ਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਆਣ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੱਠੇ ਕਰੇ ਆਣ,

ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸੁਣੇ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚੱਲਣ ਹੁਕਮ ਰਜਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਗਦ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਜਗਤ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਬਣਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਏਕ ਏਕਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਏਕ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਟੇਕ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਦਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸੇ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੋ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਣ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਸਰਗੁਣ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣੇ ਕੰਨ ਲਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚੱਪੂ ਦੇ ਲਗਾ, ਨਾਮ ਵੰਝ ਮੁਹਾਣਾ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪਤਣ ਮੱਲੇ ਆ, ਮਾਹੀ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਦੁਆ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਪਨਾਹ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਸਰਬ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਜਾਏ ਆ, ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਦੇ ਮੁਕਾ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਦਰ ਲਏ ਬਹਾ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਵਖਾ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਕਰੇ ਧਿਆ, ਹਰਿ ਧਿਆਨੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਭ ਭੁੱਲੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਂ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਹੰਸ ਰੂਪ ਹੋਏ ਕਾਂ, ਸੋਹੰ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਗਾਇੰਦਾ । ਖਾ ਖਾ ਥੱਕੇ ਸੂਰ ਗਾਂ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਸ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਜੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਲੇ ਮੁਖ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਓ ਨੇੜੇ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਆਪਣੇ ਖੇੜੇ, ਕਲਜੁਗ ਘਰ ਘਰ ਡੋਰੂ ਡੰਕਾ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ

ਪਏ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਜਾਤ ਪਾਤ ਲੜਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬਣ ਗਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਰੇ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠੇ ਸਰਬ ਭੁਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਲੱਗੇ ਡੇਰੇ, ਹਰਿ ਕਾ ਡੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖਣ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਲੋਕਮਾਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਲੋਂਦੇ ਭੱਖ, ਭਾਖਿਆ ਹਰਿ ਕੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋ ਮਾਰਗ ਲੋਕਮਾਤ ਆਏ ਦੱਸ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਰਿਹਾ ਨਾ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ ਸਮਝਣ ਹੱਕ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਕਰਨ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਬੈਠੇ ਡੇਰੇ ਲਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕੋਈ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਫਲ ਦਿਸੇ ਨਾ ਡਾਲੀ ਪੱਤ, ਸਿੰਮਲ ਰੁਖ ਰਹੇ ਲਹਿਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖ ਜਣਾਏ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਕਾਇਆ ਕੁਰਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਅਮਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਰੋਜ਼ਾ ਹੱਕ ਰਹਿਮਾਨ, ਇਕੋ ਨਮਾਜ਼ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਮਹਿਬੂਬ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਮੁਹੱਬਤ ਇਕੋ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਮਹਿਮਾਨ, ਮਹਿਫਲਖਾਨੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰ ਪੈਗਾਮ, ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਸੁਲਤਾਨ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਆਣ, ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾਂ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਦੀ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਗੌਸ ਕੁਤਬ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਰੂਪ ਰੇਖ ਰੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਦੁਕਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਦਾਨ, ਦੌਲਤਮੰਦ ਦੇਵੇ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਦੱਸਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਮੱਸਣ, ਮਸਤ ਸੁੱਤੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਅੰਦਰ ਵਸਣ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਚਰਨ ਉਠ ਉਠ ਢੱਠਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਛਾਛ ਵਰੋਲਣਹਾਰਾ ਮੱਖਣ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਤਕ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਦੱਸ ਗਏ ਬੱਕ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਲਾਏ ਫੱਟ, ਪੱਟੀ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸੱਬਰ ਬੈਠੀ ਘੱਤ, ਸਬਰ ਯਾਰੜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੋਵੇ ਵਸ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਫਿਰੇ ਹਲਕਾਈਆ । ਮਨਮਤ ਰਹੀ ਨੱਸ, ਗੁਰਮਤ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪੈਂਦੇ ਆਂ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕੌਂਦੇ ਆਂ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ

ਇਕ ਧਿਆਏ ਆਂ । ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕੋਏ ਆਂ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਰਮੋਏ ਆਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪੈਏ ਆਂ । ਸਾਚਾ ਘਰ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਪਿਆਰ ਕੋਲ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਬਹਿ ਅਡੋਲ ਅਡੋਲ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਬੋਲ, ਸੋ ਮਾਤਲੋਕ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੱਜੇ ਇਕੋ ਢੋਲ, ਡੰਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੱਚਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਵਡ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਪੜਦਾ ਓਹਲ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਤਾ ਸੱਚਾ ਕੋਲ, ਇਕਰਾਰ ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧੋਲ, ਧਵਲਾ ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੋਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਪ੍ਰਭੂ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਏਗਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਗੋਝ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਏਕਾ ਦੂਜ ਭੈ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਤੀਜਾ ਨੈਣ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਆਪ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਦੱਸੇ ਬਹਿਣ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਇਕ ਜਣਾਏਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋਇ ਨਾ ਵਹੇ ਵਹਿਣ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਤਰਾਏਗਾ । ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ ਭਾਈ ਭੈਣ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਲੇਖ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਆਪ ਖੁਲਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਪ ਲਗਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਜਣ ਆਪ ਜਗਾਏਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਅੰਗ ਲਗਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਨਵੇਲੇ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਨ ਤੋ ਹੋ ਗਏ ਵੇਹਲੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਏ ਧਰਮ ਹੱਥ ਫੜਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘੱਲੇ ਆਪਣੀ ਜੇਲੇ, ਗੋੜਾ ਗੋੜੇ ਵਿਚ ਭਵਾਏਗਾ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਲੇ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਲ ਖੇਲੇ, ਸਮਝ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਰਲਾਏਗਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਪੇ ਖੜ ਕੇ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਰਸਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਵਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰ ਵਰ ਕੇ, ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਅੰਗੀਕਾਰ ਅੰਗ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚੰਦ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਰਸ ਚੁਆਵੇਗਾ । ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ

ਬੰਕ ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਵੇਗਾ । ਨਾਮ ਨਧਾਨਾ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਕੇ ਸਿਗਨਲ, ਸਿਧਾ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪਾੜ ਉਤੇ ਪਰਬਤ ਚੜ੍ਹੇ ਪਿੰਗਲ, ਪਿੰਗਲੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਬਦਲ, ਸੋ ਬਦਲਾ ਸਰਬ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਅਦਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਮਕਤੂਲ ਕਾਤਲ, ਕਤਲਗਾਹ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਢਾਵੇਗਾ । ਧਾਮ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਬੈਤੁਲ, ਮੁਕੱਦਸ ਇਕੋ ਘਰ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਲ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੈਂਡਾ ਆਪ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਬਣ ਕੇ ਬੁਜ਼ਦਿਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਰ ਦਰ ਆਪ ਫਿਰਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੋਤ ਜਗਾਏਗਾ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਆਪ ਵਸਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਚੋਟ ਨਾਮ ਲਗਾਏਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖੋਟ ਕਢਾਏਗਾ । ਆਹਲਣਿਉਂ ਡਿਗੇ ਬੋਟ ਉਠਾਏਗਾ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੇ ਮੇਟੇ ਰੋਸ, ਰੁੱਸਿਆਂ ਆਪ ਮਨਾਏਗਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਦੇਵੇ ਹੋਸ਼, ਪੜਦਾ ਮਾਇਆ ਆਪ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਜੋ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਖਾਮੋਸ਼, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਆਪ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਦਰਸਨ ਸਦਾ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਲੋਚਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਪੂਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਮਾਣੇ ਇਕੋ ਮੌਜ, ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲ ਅਹਿਵਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੂ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ ।

੪੬੯

੪੬੯

★ ੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਖੇਸੇ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਰਿਹਾ ਕੂਕ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਫੂਕ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਸੇ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਸਚ ਸੁੱਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਸਚ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਪੂਤ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂਕ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਨਵਖੰਡ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਦੀਪ ਸੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਬੈਠੇ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭੁੱਲੀ ਤਤ ਗਿਆਨ, ਗੁਰਮਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਅ ਘਰ ਘਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਈਮਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੱਲੂ ਗਏ ਛੁਡਾ, ਦਸਤਗੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਹਿਮਤ ਕਰ ਸਚ ਖੁਦਾ, ਬੇਅੈਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ

ਫੇਰਾ ਪਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਡੰਕ ਵਜਾ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਦੇ ਜਗਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਸਚ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਵਖਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਦ ਤੂਰਤੀ ਦੇ ਸੁਣਾ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਮਨ ਮੂਰਖੀ ਦੇ ਗਵਾ, ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਰੋਵੇ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਹੋਈ ਸਖ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਪਰਗਟ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਰਤੱਖ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਾ ਵਿਕਾਰ ਤੀਰਥ ਅਠਸਠ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਰੋਵਣ ਮੱਠ, ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਉਠ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਹਾਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸੱਜਣ ਸੈਣ ਸਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਪਰਮਾਤਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸੰਸਾਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ਼ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਗਏ ਲਗਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਗਏ ਸੁਣਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਲਏ ਸਮਝਾ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਦਏ ਪਨਾਹ, ਸਮਰਥ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਗੁਰ ਧਾਰ ਦਏ ਵਖਾ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਗਵਾ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਲਏ ਉਠਾ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੰਗੇ ਇਕੋ ਮੰਗ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖ ਲੰਘ, ਕੂੜੇ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸੁੰਝੀ ਦਿਸੇ ਤੇਰੀ ਸੇਜ ਪਲੰਘ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਆਤਮ ਮਾਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਨੰਦ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਚਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਛੰਦ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੂਈ ਢਾਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ ।

ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਸ਼ਬਦੀ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਹਾਹਾਕਾਰ ਵੇਖ ਵਰਭੰਡ, ਭੰਡੀ ਘਰ ਘਰ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਬੈਠੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਕਰਨ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਨਿਗਹਬਾਨ ਹੋ ਨਿਗਹਬਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਲਿਖ ਲਿਖ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦਏ ਬਿਆਨ, ਸਚ ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਅੰਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੁਟੇ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖਲੋਤਾ ਮੰਗਤ, ਭਿਖਕ ਭਿਖਿਆ ਝੋਲੀ ਦੇ ਪਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ ਤੇਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਗੋਦੇ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਫੁਰਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਫਿਰੇ ਦੁਹਾਗਣ ਨਾਰ ਬਿਨ ਕੰਤ, ਸੁਹਾਗੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚੜ੍ਹੇ ਨਾ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਹਾਇਕ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋ ਮਿਲਿਆ ਦਾਨ, ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਅੰਤ ਦਰ ਤੇਰੇ ਡਿਗਾ ਆਣ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਰਅ ਬੇਈਮਾਨ, ਈਮਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਪਰਧਾਨ, ਸੋ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਸਚ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਹਾਨ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਕਥ ਸੁਣਾਈਆ । ਰਾਗ ਅਨਾਦੀ ਸੁਣੇ ਸਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਸੋ ਭੂਮਕਾ ਸੋਹੇ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁਕੇ ਸਰਬ ਜੁਦਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ, ਹਰਿ ਵੱਡੇ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਦੇ ਨਾਮ ਅੰਜਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੀਨਾ ਨਾਥਾ ਬਣ ਸਾਚਾ ਸੱਜਣ, ਦੁੱਖ ਭੰਜਨ ਤੇਰੀ

ਸਰਨਾਈਆ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਕਰਾ ਮਜਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕਰ ਕੰਚਨ, ਸੋਨਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਸੱਚਾ ਬਚਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਮੰਗਣ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੋੜ ਫੰਦਨ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਚ ਸੁੱਚ ਕੀਤੀ ਨੰਗਨ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ, ਅਬਿਨਾਸੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਛੋਟਾ ਤੇਰਾ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਮੁਹੰਮਦ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜਗਤ ਜਗਦੀਸਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਪਾਈ ਰਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਖੇਲਿਆ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਜੋ ਰੱਖਣ ਤੇਰੀ ਆਸ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਤਨ ਰਹੇ ਨਾ ਬਦਮੁਆਸ਼, ਬੁਧੀ ਬਬੇਕ ਦੇ ਕਰਾਈਆ । ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪੂਰਬ ਘਾਟਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਸਤ ਦੇ ਦਾਤ, ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਉਤਮ ਵਖਾ ਆਪਣੀ ਜਾਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ ।

੪੭੨

੪੭੨

★ ੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਜੀਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤੇਰੇ ਤਾਜ, ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਕਾਜ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰੀ ਰਚਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਸਮਾਜ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ ਆਵਾਜ਼, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ ਚਲੋਂਦੇ ਰਹੇ ਜਹਾਜ਼, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਸੁਣੋਂਦੇ ਰਹੇ ਨਾਦ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ ਸੁਆਦ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਘਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ, ਵਡ ਵਡਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਹੋਏ ਜੁਦਾਈ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਮੰਗ ਰਹੇ ਮੰਗਾਈ, ਦੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਚ ਗੋਸਾਈ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਬੇਐਬ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਹੋਏ ਸਦਾ ਦਿਲਗੀਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ

ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਰਅ ਮਜ਼ਬ ਵੱਝਾ ਜੰਜੀਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਈ ਪੀੜ, ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਭੁਲੇ ਤੇਰਾ ਗੀਤ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਜੀਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖੜੇ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਪੰਜ ਇਕ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਦਿਸੇ ਵੈਰਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਕੂੜ ਸੈਤਾਨ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਸਾਚਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬਾਣੀ ਮਾਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਣ, ਅਣਯਾਲਾ ਤੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੰਡਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਵਿਚ ਮਿਆਨ, ਖੜਗ ਰੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਬਿਆਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗਲ ਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਛੋਤਾਵੇ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਆਈ ਹਾਨੀ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਅੱਖ ਅੱਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੁਲੀ ਤੇਰੀ ਸਚ ਕਹਾਣੀ, ਜੂਠੀ ਝੂਠੀ ਜਗਤ ਪੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਗਏ ਭੁਲਾ, ਚਾਰ ਯਾਰ ਸਾਰ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਹੋਇਆ ਬੇਵਫ਼ਾ, ਸੱਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਆ ਵੇਖ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਇਆ ਜੁਦਾ, ਜੁਜ਼ ਬੈਠਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜੋਈਆ । ਸਾਡੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆਏ ਲਗ ਮਾਤਰ, ਮਮਤਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ ਵਧਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਗਾਵਣ ਖਾਤਰ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਇਕੋ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਾਣੀ ਕਰੇ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਲੇਖ ਮਹਾਨ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਆਸਣ

ਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਉਚੀ ਬੋਲ, ਪ੍ਰਭ ਨਾਅਰਾ ਹੱਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਆਪਣੇ ਕੋਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਲੋੜ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਹਿਰਦੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਤੋਲ ਆਪਣੇ ਤੋਲ, ਤੋਲਣਹਾਰੇ ਤੇਰੀ ਮੰਗੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਮੈਂ ਸਚ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੁਲਿਆ ਸਭ ਨੂੰ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਰੋਵਾਂ ਵਿਛੁਨੀ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਕੰਤ, ਬਣ ਵੈਰਾਗਣ ਫਿਰਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮੇਰੀ ਮੰਨ ਮਿੰਨਤ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਬੈਠੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਇਲਤ, ਪੜਦਾ ਮੇਰਾ ਰਹੇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਬਾਬਲ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਰੱਖ ਸਾਡੀ ਲਾਜ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਬੱਕੀ ਭਾਜ, ਭੱਜਿਆਂ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦਾਜ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਲੈ ਬੁਲਾਈਆ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰਭ ਲੈ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦਿਵਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਡੀ ਮੁੱਕੀ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਉਪਜੀ ਤੇਰੀ ਯਦ, ਤੇਰਾ ਬੰਸ ਰੂਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਹਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਲਡ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੇ ਗੱਡ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਬੁੱਢੇ ਹੋਏ ਹੱਡ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਲੱਗੇ ਸੋਹਣਾ ਚੰਗਾ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਵਜਾਇਆ ਮਰਦੰਗਾ, ਤੇਰਾ ਡੰਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਅੰਤਰ ਹੋਇਆ ਅੰਧਾ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਫਿਰੇ ਮੰਦਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਅੰਗਿਆਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਠੰਡਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਬਿਨ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਇਆ ਰੰਡਾ, ਜਗਤ ਦੁਹਾਗਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਓਢਣ ਫਿਰੇ ਨੰਗਾ, ਪੜਦਾ ਉਪਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਗੰਗਾ, ਗੋਦਾਵਰੀ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਹੋਏ ਭੰਗਾ, ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਕਰਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਿਸੇ ਦੰਗਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਏ ਲੜਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਨਾ ਆਏ ਪਰਮਾਨੰਦਾ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਲੈ ਜਾ ਆਪਣੇ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਪ੍ਰਭ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜੋਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਜਾਏ ਲੱਭ, ਦੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਈਏ ਨਾ ਫੇਰ ਅਲੱਗ, ਸਦ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਡ ਵੱਡੇ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਨਿੱਕੀ ਬੂੰਦ ਪ੍ਰਭ ਵਖਾਏ ਵੱਡਾ ਸਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਆਦਰ,

ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਹਾਦਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਬਲ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਜਾਪ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਜਿਸ ਬਣਾਇਆ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਤਾਪ, ਸੋ ਪਰਤਾਪੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਇਕੋ ਪਾਕ, ਸੋ ਪਾਕ ਰਸੂਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਨਾਮ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਲਵੇ ਝਾਕ, ਝਾਕੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਨਾਥਾਂ ਦਇਆਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਜਹਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਫਰਿਯਾਦ ਸੁਣੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਦੇਣਾ ਬਿਆਨ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਰਬ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਜੀਵ ਜਹਾਨ ਵੇਖੇ ਮਿਥਿਆ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਂਡਾ ਭੰਨ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ, ਝੋਲੀ ਸਭ ਦੀ ਆਪ ਭਰਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਵਾਂਗਾ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਬੋਲੀ, ਸੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਚੁੱਕਣ ਡੋਲੀ, ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਚਾਰੇ ਕਹਾਰ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹੀ ਗੋਲੀ, ਤਿਸ ਅੰਤਮ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਜੋ ਬਣਦੀ ਰਹੀ ਵਿਚੋਲੀ, ਤਿਸ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਸੰਗ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਫਰਮਾਨ ਹੁਕਮ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੋਕਮਾਤ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਵਡ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਰਚ ਕੇ ਸਚ ਸਵੰਬਰ, ਸਾਚਾ ਕਾਜ ਆਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਹੋ ਭਰਤੰਬਰ, ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਨਾਮ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਮੇਟ ਸਰਬ ਅਡੰਬਰ, ਆਦਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਭਵੇ ਬੰਦਰ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਵਾਂਗਾ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਕਾਇਆ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸੁਣਾਵਾਂ ਇਕੋ ਛੰਦਨ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਮੇਟੇ ਬੰਧਨ, ਬੰਦਗੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਲਾਵਾਂ ਚੰਦਨ, ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਵੇਖਾਂ ਖੇਲ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਇਕੋ ਨਾਮ ਮੰਗਣ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਵਾਂਗਾ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਚੜ੍ਹ ਅਸਵ ਤਾਜਨ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜਨ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਬਣ ਸੁਹਾਗੀ, ਸੁਹਾਗਣ ਰੂਪ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਬਣ ਵੈਰਾਗੀ, ਵੈਰਾਗ ਇਕ ਉਪਜਾਵੇਗਾ । ਬਣ ਤਿਆਗੀ, ਤਿਆਗ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਹੋਏ ਵਡਭਾਗੀ, ਵਡਭਾਗੀ ਭਾਗਾਂ ਭਰਿਆ ਘਰ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਵਾਮੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਜਣਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬੋਲ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਘਰ ਘਰ ਚੜ੍ਹੇ ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ, ਦੁਖੀਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਏਗਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਸੇ ਖੇੜਾ, ਬੰਦ ਖਿੜਕੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਨੌਂ ਦਵਾਰੇ ਢਾਹੇ ਡੇਰਾ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਝੇੜਾ, ਛੱਤੀ ਛੱਤੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਵਖਾਏ ਖੁਲ੍ਹਾ ਵੇਹੜਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪੜਦਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਉਚਾ ਟਿੱਲਾ ਪਰਬਤ ਦਿਸੇ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚੁੱਕੇ ਗੋੜਾ, ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਚਲਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਓਟ ਤਕਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਬੋਝ ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈ ਸੋਚ, ਸੋ ਸਾਚੀ ਸਮਝ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਲੋਚ, ਆਸਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਫੜ ਉਠਾਏ ਆਹਲਣਿਉਂ ਡਿਗੇ ਬੋਟ, ਹਰਿ ਜੂ ਗੋਦੀ ਆਪ ਬਹਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਇਕੋ ਵੱਜੇ ਚੋਟ, ਘਰ ਘਰ ਡੰਕਾ ਆਪ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕੱਢੇ ਖੋਟ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਵੇਗਾ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਏ ਇਕੋ ਸੱਚੀ ਗੋਤ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਬਹੁਤ, ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਲ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਮਾਨਣ ਸੱਚੀ ਮੌਜ, ਮਜਲਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹੁੰਚ, ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਇਕ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਮਨਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਅੰਗ ਲਗਾਏਗਾ । ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ ਇਕ ਵਜਾਏਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪੇ ਲੰਘ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਦੂਜੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਢੋਲਾ ਸੱਚਾ ਛੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਸਿਫਤੀ ਨਾਮ ਮੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਸਾਲਾਹਣ ਯੋਗ ਆਪ ਅਖਵਾਏਗਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਕਮਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ,

ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਅਨੰਦ ਇਕ ਅਨੇਕ ਘਰ ਵਖਾਏਗਾ ।

★ ੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਮਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਜੀ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਨਾਮ ਅੰਦਰ ਬਾਣੀ ਬਣਤ, ਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਾਤ ਪਰਗਟਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਤ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮਹਿਮਾ ਜਣਾਏ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਗਦੀਸ਼ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗੜ੍ਹ ਤੇੜੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਜਗਤ ਬਾਣੀ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਕੀ ਧਾਰ ਬੇਪਹਿਚਾਨੀ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪ ਟਿਕਾਏ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਕਾਨੀ, ਬਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਪਰਧਾਨੀ, ਹੁਕਮੀ ਰੂਪ ਹਾਕਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲ ਜਗਤ ਬਾਣੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਿਫਤ ਕਹਾਣੀ, ਸਾਚੀ ਸਚ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਭਰੇ ਪਾਣੀ, ਬੀਸ ਬੀਸ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੁੱਖੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਾਲ ਅਵਾਣੀ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲਿਆ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਢੋਲਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ , ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਗੰਮ ਅਤੋਲਾ, ਤੋਲ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਸਿਫਤੀ ਧਾਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਮੁਖਬੰਦ ਛੰਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬਾਹਰੇ ਕੂਕ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਰੋਲਾ ਪਾਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਕੁਦਰਤ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਅ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਦਏ ਅਧਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹੀ ਟਿੱਕਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਜੇ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਹਰਿ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸੇ ਬਾਣੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਬਾਣੀ ਓਟ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰਾ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚੇ ਕੋਟ, ਕਿਲਾ ਬੰਕ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਚ ਪੈਗਾਮ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਰ

ਆਤਮ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਬਾਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਿਖਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਮੰਨੇ ਈਮਾਨ, ਅਮਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਮਲ ਅਮਲ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਤਬ ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਕਲਾਮ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਏਕਾ ਸ਼ਬਦ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਾਮ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦੀ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਥਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਰਦੰਗਾ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਮਾਣ ਪਲੰਘ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਆਪ ਚਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਰਗ ਲਾਏ, ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਏ, ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਮੰਗੋ ਇਕ ਸਰਨਾਏ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਾਏ ਆਪ, ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਬੋਲ ਸ਼ਬਦੀ ਜਾਪ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਲੋਕਮਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇ ਦਾਤ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਇਣ ਗਾਥ, ਅੰਤਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਖ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮਬੰਦ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਅਰਥਾਤ, ਅਥਵਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਖੋਲ੍ਹ ਜਮਾਤ, ਸਾਚੀ ਪੱਟੀ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਗਾਓ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧੰਦੇ ਲਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਰੱਖੇ ਇਕੋ ਆਸ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਵਿਚ ਕਾਇਨਾਤ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਫਤੀ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਸਾਚੇ ਕਰੋ ਸਿਫਤ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਗਰਿਫਤ, ਬੰਧਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਜਣਾਓ ਦੇਜ਼ਖ ਬਹਿਸ਼ਤ, ਸਵਰਗ ਨਰਕ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਸਭ ਤੇ ਬਾਹਰ ਇਸ਼ਟ, ਈਸ਼ਵਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਿਨ ਬਾਣੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭਗਤਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਪਣੀ ਉਪਰ ਪਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਦੁਆਰੇ ਰੱਖੇ ਸਾਚੀ ਫ਼ਰਿਸਤ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਕੋਈ ਲੱਭ ਨਾ ਸਕੇ ਲਿਸ਼ਟ, ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋ ਕੋਈ ਆਇਆ ਸੋ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਭਵਿਖਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਵੇ ਬਾਣੀ ਲਿਖਤ, ਮੁਜਰਮ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣਿਆ ਜਿਗਰ ਲਖਤ, ਸਚ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਣਾ ਵਖਤ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ

ਭਾਣਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਖਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲੋਕਮਾਤ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸਜਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਅੰਤਮ ਵਕਤ, ਵੇਲਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਬੋੜਾ ਲੇਖਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲਿਖਿਆ ਫਕਤ, ਫਿਕਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਆਦਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗਤ, ਜੁਗਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸੋ ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਭਗਤ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਨਾਮ ਦੀ ਇਕੋ ਬਰਕਤ, ਦੂਜੀ ਵਸਤ ਮੰਗਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ ਹਰਕਤ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਕਰੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਆਪੇ ਹੋਵੇ ਪਰਗਟ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਜਨਨੀ ਜਨ ਕੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੱਟ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਾਵਾਂ ਜਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰਿਉਂ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਆਸ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮੇਰੇ ਨੱਕ ਨੱਥ ਤੁੱਟਾ ਬਲਾਕ, ਮੀਂਢੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਸੱਚਾ ਸੱਜਣ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਕ, ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਭੈਣ ਭਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਜਾ ਕੇ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਰਹੀ ਆਖ, ਸੁਤਿਆਂ ਮਾਤ ਜਗਾਈਆ । ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਭਾਖ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਉਠੇ ਛੇਤੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਤਾਕ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਨੇਤਰ ਪੇਖੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਚਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ ਅੱਖਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਪ, ਸੋ ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਅੱਖ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਉਤਾਰੇ ਪਾਪ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ । ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਪੂਜਾ ਇਕੋ ਪਾਠ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਇਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਸੋਹੰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਦਾਤ, ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

★ ੫ ਅੰਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੁਰੈਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨਿਧਾਂ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਦੇ ਵਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਭਗਤ ਰਹੇ ਖੜ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਰਹੇ ਪੜ੍ਹ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੋੜ ਹੰਕਾਰੀ ਗੜ੍ਹ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਚਰਨੀ ਡਿਗਣ ਦੜ, ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤੇ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਏਕਾ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਮੰਨਣ ਆਣ, ਓਟ ਇਕੋ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਣ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਚਰਨ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ

ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਬਣ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਜਣਾ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਠਾਕਰ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭੇਵ ਨਿਰਾਲਾ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਕਰਤੇ ਕਾਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਬਹਾਦਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰ ਉਜਾਗਰ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਮਿਲੇ ਹੱਟ ਸੌਦਾਗਰ, ਸੌਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਪਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੰਧਨ ਦੇ ਕਟਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਦੇ ਬਾਲ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਵਖਾ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦੇ ਪਿਆਲ, ਸਾਚਾ ਸੀਰ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜੇ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵਸ ਨਾਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੇ ਲੱਭਣ ਤੈਨੂੰ ਨਾਦੀ ਲਾਲ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਥੱਕੇ ਭਾਲ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਗੋਦੇ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਸੁਣੋਦੇ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਇਕ ਮਨੋਦੇ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸੰਤ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਢਹਿ ਢਹਿ ਸੀਸ ਨਿਵੋਦੇ, ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਮੁਖ ਸਲੋਦੇ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੇ ਸੇਵ ਕਮੋਦੇ, ਚਾਕਰ ਪਾਖਾਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪੌਦੇ, ਦਰ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਧੇਰਾ ਰਿਹਾ ਛਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਧੇਰਾ ਗਿਆ ਛਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਨੱਯਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਲਾਹ, ਪੈਗਾਮ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗਏ ਭੁਲਾ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਪਕੜੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਂਹ, ਪੱਲੂ ਛੱਡਿਆ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਸਾਚਾ ਸਬਕ

ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਥਾਂ ਥਾਂ, ਸਚ ਤਦਬੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਮਲੰਗ, ਨਟੂਏ ਨਾਚ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਆਤਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਕਹਿਣ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਣ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਛੰਦ, ਦੂਜਾ ਗੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹਿਣ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਚੁੱਕੇ ਰੰਡ, ਦੁਹਾਗਣ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਿਲੇ ਠਾਕਰ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਚੰਦ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਬਹਿ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਕਰ ਸਿੰਗਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸੀ ਕਰਤੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੂੰ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਆਇਆ ਅੰਤ ਨਜ਼ੀਕ, ਲਿਖਤ ਭਵਿਖਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਪਾਏ ਠੀਕ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਏ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਢੋਲਾ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਬੋਲ, ਨਾਅਰਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਪੱਖ ਹੋ ਕੇ ਤੋਲ ਤੋਲ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਸੱਦ ਕੋਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆ ਪੌਹਲ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਪੌਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪੂਰਾ ਕਰ ਆਪਣਾ ਕੋਲ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਜੁਗ ਲੇਖਾ ਗਿਆ ਲਿਖਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਹੜ, ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਲੱਗੀ ਔੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੂਟਾ ਹੋਇਆ ਕੌੜ, ਮਿਠਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਰਹੀ ਦੌੜ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸਚਾ ਮਾਹੀਆ ।

ਸਾਚਾ ਮਾਹੀ ਏਕੰਕਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਦੀਪਕ ਇਕੋ ਬਾਲ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਝੁਲਾਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਰਬ ਗਿਆਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਬਿਰ ਘਰ ਵਾਸੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਹੱਟ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਵ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਾ ਇਕ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦੇ ਦੇ ਦਾਨ, ਧੰਨ ਦੌਲਤ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਖੇਲ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ, ਮੰਡਲ ਰਾਸ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸਚਖੰਡ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੂਰਜ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਦ, ਤਾਰਾ ਮੰਡਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਗੀਤ ਨਾ ਕੋਈ ਛੰਦ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ, ਸ਼ਸਤਰ ਬਸਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਜਾਏ ਲੰਘ, ਪਲੰਘ ਰੰਗੀਲਾ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਰ ਕੰਤ ਅਨੰਦ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗ, ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗ, ਨਾ ਕੋਈ ਬੇੜਾ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਜੀਉ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸਦਾ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਬਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇ ਬਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਚ ਸੰਸਾਰ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚੰਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਕਰ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਕਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਗੋਚਰ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਮੰਦਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਮੰਦਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਸੇ ਅੰਦਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ

ਬਾਹਰ ਲਾਏ ਤਾਲਾ ਜੰਦਰ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਏ ਸਾਰ ਡੂੰਘਾ ਖੰਡਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਉਚ ਮਹੱਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਲੋਕਮਾਤ ਘੱਲਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਫੜਾਇਆ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਸ਼ਬਦੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਆਪੇ ਰਲਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਖਲਾ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅੰਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਕਰੋ ਪਹਿਚਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਮੰਗੋ ਦਾਨ, ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਰਸਨਾ ਬੋਲੇ ਸਚ ਜਬਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭਗਵੰਤ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣ ਬਣ ਕੰਤ, ਘਰ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮੇਜ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣੇ ਸੱਜਣ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰਾਏ ਇਕੋ ਮਜਨ, ਸਤਿ ਸਰੋਵਰ ਨਾਮ ਨੁਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡੇ ਭੱਜਣ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਵੇ ਸੱਦਣ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਵੱਜਣ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਵਸਣ ਆਏ ਹੋ ਕੇ ਮਘਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੁਝਾਵਣ ਆਏ ਅਗਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹੱਦਨ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸੁਆਮੀ ਠਾਕਰ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ, ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਓ ਮੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਆ ਗੜ੍ਹ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਸੁਹਾਇਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਅੰਦਰ ਵੜ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਇਆ । ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਕਰ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇਆ । ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਚੁੱਕੇ ਡਰ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਇਆ । ਨਿਰਭੋ ਚੁਕਾਏ ਭੈ ਡਰ, ਭਿਆਨਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੁਹਾਏ ਸਾਚੇ ਸਰ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇਆ । ਏਕਾ ਅੱਖਰ ਲੈਣਾ ਪੜ੍ਹ, ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਜਣਾਇਆ । ਅਨਹਦ ਤਾਲ ਵੱਜੇ ਤੜ ਤੜ, ਕਾਇਆ ਧੜ ਭਾਗ ਵਖਾਇਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੁਲ੍ਹੇ ਤਾਲ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ ।

ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਜਾਣਾ ਚੜ੍ਹ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇਆ । ਇਕੋ ਨਰੇਸ਼ਾ ਦਰ, ਨਰਾਇਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਪੱਲੂ ਲੈਣਾ ਫੜ, ਫੜਿਆ ਪੱਲੂ ਛੁਟ ਨਾ ਜਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਦਰਸਾਇਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਆ ਬੰਕ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਸੇ ਰਾਉ ਰੰਕ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬਣ ਨਾਰੀ ਕੰਤ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਹੱਕ ਮਹਿਰਾਬਾ, ਮਹਿਬੂਬ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵਜਾਏ ਰਬਾਬਾ, ਬਿਨ ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਿਤਾਰ ਹਿਲਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਕਾਅਬਾ, ਕਾਇਨਾਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਹਯਾਤੇ ਆਬਾ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨੀ ਪੜ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਲੈ ਜਾ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਮੇਰਾ ਘਰ ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵਹਿੰਦਾ ਹੜ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਰਹੀ ਰੁੜਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਗਏ ਸੜ, ਸਚ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਰਹੇ ਪੜ੍ਹ, ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਬੈਠੇ ਵੜ, ਨੈਣ ਮੂੰਦ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜਲਧਾਰਾ ਰਹੇ ਠਰ, ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਅਗਨੀ ਰਹੇ ਸੜ, ਤਨ ਭਬੂਤੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਪਾਣੀ ਰਹੇ ਵੜ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਖਸ਼ੇ ਟੇਕ, ਟੇਕ ਰਘਨਾਥ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਕਰੇ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਮਿੱਠਾ ਕਰਨਹਾਰਾ ਕੌੜਾ ਰੇਠ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਰਲ ਮਿਲ ਗਾਓ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਘਰ ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸਾਹਿਬ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਕਰੋ ਪ੍ਰੀਤ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਲੀਕ, ਚੌਥਾ ਬੁਰਜ ਅੰਤਮ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ,

ਸੋ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਰੋ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਵੇਖਣ ਆਣ, ਮੌਕਾ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਭੂਮਕਾ ਸੋਹੇ ਅਸਥਾਨ, ਧਰਨੀ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਇਕੋ ਉਪਜੇ ਨਾਮ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸੱਚਾ ਰਾਮ, ਘਨੱਯਾ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਪੀਰ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਬੋਲੇ ਸਤਿਨਾਮ, ਇਕੋ ਡੰਕਾ ਫਤਿਹ ਵਜਾਈਆ । ਇਕੋ ਬਰਦਾ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ, ਇਕੋ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਾਈਆ । ਇਕੋ ਸੱਯਦਾ ਕਰੇ ਸਚ ਸਲਾਮ, ਇਕੋ ਬੰਦਨਾ ਡੰਡੋਤ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਦਏ ਕਲਾਮ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਇਕੋ ਸੂਰਬੀਰ ਅਮਾਮ, ਇਕੋ ਨਿਹਕਲੰਕ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਖਵਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੱਚਾ ਮਕਾਨ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਦਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬਾਢੀ ਬਣਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਪਰਗਟ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਵੇਖੋ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਸੋਹੇ ਬੰਕ ਇਕ ਦੁਆਰ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਹੋਇਆ ਮਾਤ ਉਜਿਆਰ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਬੋਲਣ ਸਰਬ ਜੈਕਾਰ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਗਏ ਹਾਰ, ਬਲਹੀਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕੋਈ ਨਾ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਪੀਰਜ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਓਟ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਾਵਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰ ਵੇਖੋ ਦਰਬਾਰ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਖਲੋਤੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਅਪਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਦੀਦਾਰ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਡੀ ਇਕੋ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਨਾਉਂ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਸੰਬਲ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਜਗ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਦਨ ਮੂਰਤ ਸਚ ਗੋਪਾਲ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਤੇਜ ਕਟਾਰ, ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਆਪ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰ ਖਬਰਦਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹੱਲ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਉਹ, ਜਿਸ ਘਰ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਲੋਅ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਏ ਨਿਰਗੁਣ ਸੋ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪੇ ਹੋ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਛੋਹ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਤਮ ਆਪੇ ਸਭ ਕਿਛ ਲਵੇ ਖੋਹ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਸਰਬ ਵਖਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਹੋ, ਪੁਰ ਦਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਡਗਰੂ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੱਸੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਏ ਅਧਾਰ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਬੰਧ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਕਿਨਾਰਾ, ਨੱਯਾ ਨੱਕਾ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੈ ਅਵਤਾਰਾ, ਵਡ ਅਵਤਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਵਛਲ ਬਣ ਗਿਰਧਾਰਾ, ਗਿਰਵਰ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਥੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਡੂੰਘਾ ਸਿੰਧ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਗੀ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਵਸੇ ਪਿੰਡ, ਸੁੰਦਰੀ ਨਗਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਰਨੇਹਾਰਾ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਜੋਤ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਦਏ ਅਧਾਰਾ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰ ਪਿਆਰਾ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਖੋਲ੍ਹ ਇਕ ਦੁਆਰਾ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਵੈਸ਼ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰਾ, ਉਚੇ ਉਚ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦਾਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵਰਭੰਡ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ

ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਸਤਿਜੁਗ ਧਾਰਾ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗਾਵਣਹਾਰਾ ਗੀਤ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਨੀਤ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚਾਰ ਯੁਗ ਮੀਤਾ, ਮਿਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠਾ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜਣਾਏ ਸਾਚੀ ਰੀਤਾ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਸਾਚਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਗ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਫੜ ਫੜ ਕਾਗ, ਬੁੱਧੀ ਕਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟੇ ਲੱਗੀ ਆਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਪੋਵੇ ਦਾਗ, ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਮਾਰ ਅਵਾਜ਼, ਏਕਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਅਪਾਰਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰਾ, ਨਵ ਸਤ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਝਗੜਾ ਚੁੱਕੇ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰਾ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲੇ ਇਕੋ ਇਕ ਜੈਕਾਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਅੰਤ, ਅੰਤਸਕਰਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਰੁਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਚਾਰ ਵਰਨ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਵੇ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨਿਜ ਨੈਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਆ ਕੇ ਖੜਨ, ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਪੁਰ ਦਾ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ, ਗੁਰਮਤੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਲਿਖਿਆ

ਧੁਰ, ਧੁਰ ਲੇਖਾ ਮਸਤਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਜਾਏ ਜੁੜ, ਮਨਮੁੱਖ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਸਰਨ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਸੁਆਮੀ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਖਸ਼ੇ ਟੇਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠਾ ਲਏ ਵੇਖ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਰੇਖ, ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਸੋਹੰ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇ ਮਜੀਠ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮਿਠਾ ਕਰੇ ਕੋੜਾ ਰੀਠ, ਰਸ ਇਕੋ ਨਾਮ ਭਰਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚਾ ਗੀਤ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਬਦਲੇ ਸਤਿਜੁਗ ਰੀਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਦੇਵੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਬਣੇ ਸਾਚਾ ਮੀਤ, ਸਾਕ ਸੈਣ ਆਪ ਹੋ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਨ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡਿਠੜਾ ਮੇਲ ਕਰਾਈਆ ।

੪੮੮

★ ੬ ਅੰਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਡਗਰੂ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ ਰਾਮ, ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ ਨਾਮ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ ਭਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ ਮਾਣ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ ਗਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਜਗ ਕਰਤਾ ਫੇਰੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਕਰਮ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਦਾਤਾ, ਦਇਆਵਾਨ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਜਾਤਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਸਾਕਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਨਾਤਾ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਗਾਥਾ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਘਰ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਜੋ ਜਨ ਏਕਾ ਓਟ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੇਵੇ

੪੮੮

ਭਰਵਾਸਾ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਏਕੋ ਦਾਤਾਰ, ਦਇਆਵਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਇਕ ਵਿਹਾਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਇਕ ਗੁਫਤਾਰ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਕਵਾੜ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੜਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਸੁਣੇ ਪੁਕਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਏਕ ਵਸਤ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਰੱਖੇ ਮਸਤ, ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਸਚ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਕੀਟ ਹਸਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਏਕਾ ਘਰ ਬਹਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਜੋ ਜਨ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਦਇਆਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖੇ ਕਰਜ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਬੋਧ, ਨਾਮ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਹਿਰਦਾ ਸੋਧ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਵਰਨ ਗੋਤ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਬੰਧਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਮਲ ਰੱਖੇ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਰ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨਕਾਰ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਰ ਬੋਲੇ ਜੈਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਪੈਜ ਸੁਆਰ, ਜੋ ਮੰਗਣ ਚਰਨ ਸਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਭਵ ਸਾਗਰ ਲਾਏ ਪਾਰ, ਮੰਝਧਾਰ ਬੇੜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗੁੱਝ, ਪੜਦਾ ਦੁਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਨਿਰਮਲ ਕਰੇ ਬੁੱਧ, ਵਿਵੇਕੀ ਅਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਉਜਲ ਕਰੇ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੇਟੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਜਨਮ ਕਰਮ ਗਵਾਏ ਦੁੱਖ, ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਤੇਲੇ ਤੇਲ, ਤੇਲਣਹਾਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਰੱਖੇ ਕੋਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਵਰੋਲ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਢੋਲ, ਰਾਗ ਨਾਦ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਬਜਰ

ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜਾਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੌਲ, ਕੀਤਾ ਕੌਲ ਭੁਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧੌਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

★ ੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੀਤਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਡਗਰੂ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਹਰਿ ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਦੇ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਮਝਾ, ਸਾਚੀ ਸਮਝ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਲੈ ਮਿਲਾ, ਭਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰੋਵਨ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਰਵ ਸਸ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਸੀਸ ਰਹੇ ਝੁਕਾ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਏ ਲਾ, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬੇਐਬ ਖੁਦਾਈ ਬੇਐਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਖੁਦਾ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਖੁਦੀ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਇਕ ਸਿੱਧਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੇ ਇਕੋ ਬਿਧਾ, ਦੂਜਾ ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜੋਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਗੌਂਦੇ ਰਹੇ ਨਾਮ, ਨਿਧਾਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਵਸਦੇ ਰਹੇ ਕਾਇਆ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਮਕਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਜਗਤ ਹੰਢਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦੇਦੇ ਰਹੇ ਬਿਆਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਹਿ ਕੇ ਆਏ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਦਾਤਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰਬਾਰ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦਰ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੁਕਾਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਪੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਤੀਰਥ ਤੱਟ ਹੋਏ ਖਵਾਰ,

ਅਠਸਠ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਖਾਲੀ ਹੱਟ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਦਲਾਲ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਦੱਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਹਲਾਲ, ਹੱਕ ਦੇਵੇ ਨਾ ਥਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪਿਆ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਫੇਰਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਭਰਿਆ ਖੋਟ, ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਜੋਤ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹਲਕਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੋਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰੇ ਲਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਚੋਟ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸੋਚ ਬੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਭਚਾਰ ਮਾਣੇ ਮੌਜ, ਆਤਮ ਰਸ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਕੋਟਨ ਵਿਚੋਂ ਕਰੇ ਤੇਰੀ ਖੋਜ, ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਗਵਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਿਜ ਲੋਚਣ ਨਿਜ ਮੰਦਰ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅੰਤਮ ਪਹੁੰਚ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਮਿਲੇ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਵੇਖ ਠਾਕਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਦਿਸੇ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਭਵਰੀ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਦਰ, ਆਦਰਸ਼ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਭੁੱਲਾ ਇਕ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਕਰਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਾਰੇ ਕੂਕ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਰਹੀ ਫੂਕ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਿਸੇ ਝੂਠ, ਸੱਤ ਦੀਪ ਡੰਕਾ ਕੂੜ ਵਜਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਪੂਤ, ਸਪੂਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਭੂਤ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਸੂਤ, ਸੂਤਰਧਾਰੀ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖਾਲੀ ਵੇਖ ਜਗਤ ਕਲਬੂਤ, ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਹੁਜਰੇ ਨਾ ਦਿਸੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਖਾਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਅਰੂਜ, ਅਰਸ਼ ਫ਼ਰਸ਼ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਸਾਰਾ ਕੂਟ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੱਕਣ ਆਸ, ਆਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸ, ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸਬਕ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਕਲਮਿਉਂ ਆਕੀ ਹੋਏ ਗੁਸਤਾਖ, ਕਲਾਮ ਇਲਾਹੀ

ਢੋਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਮੁਆਫ਼, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਜਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਏਕਾ ਕਲਮਾ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਬੁੱਝੇ ਜਾਤ, ਅਜਾਤੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਗਏ ਦੱਸ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਨੈਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਲੱਗੀ ਅੱਗ, ਸੱਤ ਦੀਪ ਮੱਠ ਦਿਤਾ ਤਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਸ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਾਮਨਾ ਵਸ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਤੁਟਾ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਹਾਡੀ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁੱਧ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆਓ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸੇ ਪਾਸ, ਕਾਇਆ ਗੋਲਕ ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਦੇ ਖਾਲਕ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬਣ ਬਣ ਪਾਲਕ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਨਿੰਦਰਾ ਆਲਸ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਸੱਚਾ ਖਾਲਸ, ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਦੇ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਸਾਲਸ, ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਵਡ ਅਵਤਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਦੀਪਕ ਬਾਲ, ਇਕੋ ਜੋਤ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਰਗਟ ਕਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਜਲਵਾ ਦੇ ਜਲਾਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਵਜਾ ਤਾਲ, ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਫਲ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਡਾਲੂ, ਖਾਲੀ ਪੱਤ ਰਹੇ ਲਹਿਰਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰ ਸਰੋਵਰ ਤਾਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਦੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸ਼ੰਕਰ ਕਹੇ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਬੇਨੰਤੀ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜੋਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਤੁਟਾ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਨ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਪੰਜ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਉਚੀ ਕੂਕੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਬੇਈਮਾਨ, ਕੂੜੀ ਸ਼ਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਰੇ ਲੈਣ ਪਹਿਚਾਣ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਮਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਕਾਇਆ

ਤਤ ਸੋਹੇ ਮਕਾਨ, ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਇਕੋ ਸਰੋਵਰ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਆਣ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਗੁਰ ਦਸ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਗਏ ਲਿਖਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਐਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੇ ਤੋਫੀਕ ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਨੌਜਵਾਨ, ਰਹਿਮਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮਿਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕਲਜੁਗ ਅਮਾਵਸ ਲੋਕਮਾਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਨਾਮ ਸੁਗੰਧੀ ਦੇ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਨਮੰਗੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਚ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਹੋਇਆ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚੜ੍ਹੇ ਨਾ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਨਾਮ ਨਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬੈਠੇ ਮੰਗਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੰਨ ਮਿੰਨਤ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜੋਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਦਾਸ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸਰਬ ਨਿਮਸਕਾਰਿਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਵਸ ਪਾਸ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਨਿਵਾਰਿਆ । ਘਰ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਇਕ ਉਜਿਆਰਿਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਸੋਹੇ ਭਗਤ ਸਚ ਦਲਾਰਿਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ, ਉਲਟਾ ਰੁਖ ਨਾ ਦੂਜੀ ਵਾਰਿਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹ ਰਿਹਾ । ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਵੇਖਾਂ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾ ਰਿਹਾ । ਤੇਰਾ ਸੋਹਲਾ ਸਾਸ ਸਾਸ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾ ਰਿਹਾ । ਤੇਰਾ ਸੇਵਕ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾ ਰਿਹਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸ, ਦੂਜੀ ਭੂਮਿਕਾ ਭਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾ ਰਿਹਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਾਲਕ ਆਪ ਆਇਆ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ਼ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾ ਰਿਹਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਘਲਾ ਰਿਹਾ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਘੱਲੇ ਸੱਜਣ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰਾ ਇਕੋ ਮਜਨ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਏ ਸੱਦਣ, ਏਕੰਕਾਰ ਸੱਦਾ ਨਾਮ ਦਿਵਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹੇ ਸਾਚਾ ਚੰਦਨ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦਨ, ਨਿਜ ਆਤਮ ਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾੜ੍ਹੇ ਆਪਣੀ ਰੰਗਣ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗਨ, ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਘਰ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਣ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ ਧੁਰ ਦੀ

ਦਾਤ ਆਏ ਵੰਡਣ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਖੰਡਣ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਈਆ । ਬਲ ਧਾਰੇ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਸਰਬੰਗਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਆਵੇ ਪਾਰ ਲੰਘਣ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਘਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਵੜ ਕੇ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏ ਚੰਦਨ, ਜੋਤ ਲਲਾਟੀ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਕਰੇ ਪੂਰ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਜੋਤੀ ਨੂਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪ ਕਸੂਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਪੰਧ ਮੁਕਾਏ ਦੂਰਨ ਦੂਰ, ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਸਚ ਸੁੱਚ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚੋਂ ਹੋਇਆ ਰਿਹਾ ਮਫ਼ਰੂਰ, ਅੰਤਮ ਓਸੇ ਘਰ ਵਿਚ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਅੰਤ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਸੁਆਮੀ ਭਰਪੂਰ, ਖਾਲੀ ਭਾਂਡੇ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਬਖਸ਼ੇ ਪੂੜ, ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਾਏ ਲੇਖੇ, ਲਿਖਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਭੁਲੇਖੇ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਸਰਬ ਭੰਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਿਛੜੇ ਰੱਖੇ ਚੇਤੇ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤੇ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਨਾਲ ਖੇਡੇ, ਜਗਤ ਖਲਾਰੀ ਖੇਡ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਭੇਤੇ, ਬਾਹਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਾਹਰੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਮੀਤ, ਕਲਜੁਗ ਲੱਭੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਗੋਂਦੇ ਗੀਤ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਫਿਰ ਫਿਰ ਥੱਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋ ਜਨ ਕਮਾਏ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਤਿਸ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਾਇਆ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟੇ ਸਭ, ਜੋ ਜਨ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲੱਭ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਝਿਰਾਏ ਕਵਲ ਨਭ, ਉਲਟਾ ਮੁਖ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਹੱਦ, ਮੰਦਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਸੱਦ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਕੇ ਅੱਡ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਵ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਯਦ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਅੰਤ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਨਾਮ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦੀ ਟੇਕ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ ।

ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅਗਨੀ ਤਪੇ ਰੇਤ, ਬਾਲੂ ਰੂਪ ਸਰਬ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕਰਜ਼ ਦੇਏ ਉਤਾਰ, ਮਕਰੂਜ਼ ਆਪਣਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸਚ ਸੰਸਾਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਬਰਨ ਉਚ ਨੀਚ ਝਗੜਾ ਦੇਏ ਨਵਾਰ, ਝੰਜਟ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਗਾਵੇ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਿਫ਼ਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਕਰੋ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਸੋਹੇ ਇਕ ਦੁਆਰ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਸੌਦਾ ਹੱਟ ਦੇਏ ਵਿਕਾਈਆ । ਧਰਮ ਝੁਲਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਨਾਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੱਸੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਦੱਸੇ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਤਟ ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਦੇਏ ਵਖਾਈਆ । ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਾਖਿਆਤ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਦੇਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚੁਕਾਏ ਹੱਥੋਂ ਹੱਥ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਦੇਵੇ ਮਥ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਅੰਤਮ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸ, ਵਸਲ ਆਪਣਾ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਨਾਮ ਝਿਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਨਿਰਪੱਖ, ਸਰਗੁਣ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਦ ਵਸੇ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਜਗ ਤੋੜੇ ਨਾਤਾ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਸਚ ਸੁੱਚ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਸਬੂਤ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭੁਗਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲੱਗੇ ਜੱਗ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੱਗੀ ਬੁਝਾਏ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਪਰ ਸਾਹ ਰਗ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਫੜ ਕੇ ਕੱਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਜਾਏ ਵੱਜ, ਧੁਨ ਰਾਗ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਡੇਰਾ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਪੜਦਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਚੜ੍ਹੇ ਭੱਜ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲਏ ਸੱਦ, ਆਪ ਆਪਣਾ

ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਯਦ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੰਸਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਬੰਦ, ਬੰਧਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਉਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਅਗੰਮਾ ਜਾਪ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਉਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਨਾਤਾ ਭੈਣ ਭਾਈ ਜੁੜਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਰੱਖੇ ਇਤਫ਼ਾਕ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਆਫ਼ਤਾਬ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੁਖ ਪੜ੍ਹਦਾ ਲਾਹੇ ਨਕਾਬ, ਮਹਿਬੂਬ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬਹੇ ਹੱਕ ਜਨਾਬ, ਜਗਤ ਸ਼ਰੀਅਤ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਆਦਾਬ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਆਪ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਗਰਿਫ਼ਤ ਹੋਈ ਹਵਾਲਾਤ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਦੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦਿਸੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਪੱਟੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰਾ ਬਾਗ਼ੀਚਾ ਵਡ ਬਾਗ਼ਾਤ, ਮਾਲੀ ਬਣ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸਰਬ ਲਾਜਵਾਬ, ਬੋਲ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰਾ ਖ਼ਤਾਬ, ਖ਼ਤਾ ਸਭ ਦੀ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਾਈਆ ।

੪੯੬

੪੯੬

★ ੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸੱਦੇ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸੱਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕੋ ਲੱਗਾ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਦੀਪਕ ਜਗਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਹੋ ਕੇ ਵੱਜਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਉਠ ਕੇ ਫਿਰੇ ਭੱਜਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਵੇਖ ਅੱਗਾ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਦੋਏ ਜੋੜ ਹੱਥ ਬੱਧਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਛੱਡਾਂ ਅੱਡਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਡਾ, ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹੇ ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਨੱਢਾ, ਬਲਧਾਰੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਸੱਯਦਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਰਦਾ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਸੰਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੈਥੇ ਡਰਦਾ, ਨਿਰਭੈ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਡਿਗਦਾ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰਾਹ ਤੱਕਾਂ ਚਿਰਦਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਤ੍ਰੇਤਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਖੇਲ ਸਾਚੇ

ਪਿਰ ਦਾ, ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਦੁਆਪਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਖਿੜਦਾ, ਸਾਚੀ ਪੰਖੜੀ ਮੁਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਚਿੜਦਾ, ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੋਈ ਨਾ ਫਿਰਦਾ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਕਹੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਉਪਰ ਬੈਠ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਦੇਵੇ ਹੁਲਾਸੀ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਲਾਹੇ ਉਦਾਸੀ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਧੀਰਜ ਆਪ ਧਰਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਬੰਦ ਖਲਾਸੀ, ਬੰਦਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕਟੇ ਤੇਰੀ ਫਾਸੀ, ਪੰਜ ਤਤ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਣਾਏ ਦਾਸੀ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਹਰਿ ਜੂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਆਪੇ ਖੜਿਆ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਏਕਾ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਨ ਘੜਿਆ, ਘੜ ਭਾਂਡੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਹਰ ਘਟ ਧਰਿਆ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਘਰ ਘਰ ਭਰਿਆ, ਕਵਲ ਨਾਭੀ ਮੁਖ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਤੇਰਾ ਤੱਕਣ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸਚ ਖੁਦਾ, ਦਸਤਗੀਰ ਪੱਲੂ ਦਏ ਫੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦਏ ਚੁਕਾ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਜੁਗ ਵਿਛੜਿਆਂ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਕੱਠੇ ਹੋਵੇ ਆ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਰਿਹਾ ਵਿਹਾ, ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਨੇੜੇ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗਏ ਗਾ, ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਗਏ ਬਣਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਨੁਕਤਾ ਨੂਨ ਗਏ ਸਮਝਾ, ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਿਫ਼ਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਗਏ ਪੜ੍ਹਾ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਨਾਮ ਸਤਿ ਗਏ ਦ੍ਰਿੜਾ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਗਏ ਮਨਾ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਸਵਾਮੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਾਕ ਭਵਿਖਤ ਗਏ ਜਣਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਫੇਰਾ ਪਾਏ ਆ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਰਿਹਾ ਵਸਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ

ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਵਡ ਬਲਵਾਨਾ, ਬਲਧਾਰੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਗਾਨਾ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਝੁਲਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨਾ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਗੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਹੱਕ ਮੁਕਾਮਾ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਅਮਾਮਾ, ਬੇਐਬ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੱਯਦਾ ਕਰੇ ਸਲਾਮਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਦਾਨਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਬਣੇ ਕਾਹਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਸਚਖੰਡ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਵੰਡੇ ਆਪਣੀ ਵੰਡ, ਸੁੰਨ ਅਗੰਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਬੰਦ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਕੱਟ ਕੇ ਗਏ ਪੰਧ, ਪਾਂਧੀ ਰੂਪ ਸਰਬ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਭੰਡਾਰਾ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਤੇਰਾ ਬਲ ਵੇਖੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਤੇਰੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੇਰਾ ਤੋੜੇ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਖੇ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਹਾਹਾਕਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲਹਿਣਾ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਦਰਬਾਰਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਸਚ ਵਿਹਾਰਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਤਬ ਬਣ ਲਿਖਾਰਾ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਬੋਲ ਨਾਅਰਾ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰਾ, ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਵਾਕਿਆ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਆਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੇ ਉਪਜੇ ਸੇ ਹੋਵੇ ਨਾਸ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਕੂੜੀ ਰਾਸ, ਕਲਜੁਗ ਪੁੰਜੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੁੱਟੇ ਡੂੰਘੇ ਖਾਤ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਆਪ ਰੁੜਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਝਗੜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆ ਕੇ ਵੇਖਣ ਜਗਤ ਹਾਲਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਈਆ । ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁਛੇ ਵਾਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਚੋਲਾ ਅੰਤਮ ਜਾਣਾ ਪਾਟ, ਕਾਲਾ ਸੂਸਾ ਤਨ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਕਹਿ ਸੁਣਾਵਣ ਗਾਥ, ਨੇਤਰ ਰੋ ਰੋ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਉਮਤ ਉਮਤੀ ਅਸੀਂ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਂਝਾ ਪੀਰ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸਾਖਿਆਤ, ਵਡ ਅਮਾਮ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਾਇਨਾਤ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਜਾਏ ਲੱਗ, ਲਗਾਵਣਹਾਰ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਤੱਕ, ਦਰ ਮੰਦਰ ਦੇਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਵੇਖ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭੋਲੇ ਨਾਥ ਉਠ ਨੱਠ, ਬਾਸ਼ਕ ਤਸ਼ਕਾ ਗਲੇ ਲਾਹੀਆ । ਰਜੇ ਤਮੇ ਸਤੋ ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਨੈਣਾਂ ਘੱਤ, ਉਚੀ ਕੂਕੇ ਦੇਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਟੇ ਫੱਟ, ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਨਮੁਖਾਂ ਕੋਲੇ ਪਿਛੇ ਗਏ ਹਟ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਗਏ ਨੱਠ, ਪੱਲੂ ਆਪਣਾ ਮਾਤ ਛੁਡਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲੀ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤ, ਮਨ ਮਤ ਬੈਠੇ ਜਗਤ ਪਰਨਾਈਆ । ਸੋ ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਹੱਥ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਖੇੜਾ ਹੋਣਾ ਭੱਠ, ਕਲਜੁਗ ਭਠਿਆਲਾ ਅਗਨੀ ਰਿਹਾ ਤਪਾਈਆ । ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਸੰਤ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਰਹੇ ਰਟ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਖੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੰਧਾਏ ਨਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਲਏ ਰੱਖ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਵੇਖਣ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤੀਜੀ ਅੱਖ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਰਸ, ਰਸ ਰਸਯਾ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੋਟਨ ਰਵ ਸਸ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਉਠ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਕਵਾਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਚਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਉਠ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀਤਾ ਪਸਾਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਹੋਇਆ ਅੰਧਿਆਰ, ਪਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਥਾਈ ਪ੍ਰਾਪਾਰ, ਜੋਤੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਦੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸੰਕਰ ਉਠ ਵੇਖ ਤ੍ਰਿਸੂਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਚੁਕਿਆ ਅੰਤਮ ਮੂਲ, ਕੀਮਤ ਕਰਤਾ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਬਦਲਣਹਾਰ ਅਸੂਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਨਾ ਪਏ ਕਬੂਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਰਚਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਹਰਿ ਆਖਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਖੇੜਾ ਦਿਸੇ ਭੱਠ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੰਜ ਤਤ ਖੁਲ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਟ, ਹਟਵਾਣਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਘਰ ਲੱਗੀ ਦਿਸੇ ਅੱਗ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਹਰਿ ਤਰ੍ਹਾ ਤਰ੍ਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਏ ਗਵਾਰ, ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਜਗਤ ਵਿਭਚਾਰ, ਕੂੜੀ ਸੇਜਾ ਰਹੇ ਹੰਢਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਘਰ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੁੰਝੀ ਦਿਸੇ ਬਿਨ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੜਦਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁਖ ਲਾਹੇ ਨਕਾਬ, ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਦਾਬ, ਸਚ ਇਸਲਾਮ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਬਣ ਨਵਾਬ, ਹੁਕਮ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਉਮਤ ਉਮਤੀ ਕੂੜਾ ਦਿਸੇ ਖਵਾਬ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤੱਕੋ ਆਪਣਾ ਰਾਹ, ਹਰਿ ਰਹਿਬਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਰੇ ਗਏ ਭੁਲਾ, ਭੁਲਿਆਂ ਮਾਰਗ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਪੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਗਾ, ਰਸਨਾ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਥੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆ, ਰਸ ਅਨਰਸ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੀਪਕ

ਦੀਆ ਜੋਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾ, ਘਰ ਘਰ ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਕਰਨ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤਿੰਨੇ ਕਰ ਇਕੱਠ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਪਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਡੇ ਨਹੀਂ ਕਿਛ ਵਸ, ਤੇਰੀ ਕੀਤੀ ਕਰਨੀ ਤੇਹੇ ਭਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਰੱਖ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇਂ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਚਰਨ ਡਿਗੇ ਢੱਠ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੇ ਕੁਛ ਸਾਡਾ ਸੋ ਤੇਰੇ ਹੱਥ, ਡੇਰੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਆਏ ਦੱਸ, ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਾਤਾ ਦਿਤਾ ਤੁੜਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਟੇ ਅੱਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਾਡੀ ਨੱਥ ਤੇਰੇ ਹੱਥ, ਨੱਕ ਨਕੇਲ ਤੇਰੀ ਡੇਰੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਮੰਨੀਏ ਇਕ ਰਜਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦਿਤੀ ਟੇਕ, ਸੋ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤੱਕ ਸਭ ਦੇ ਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਖੇਲਣਹਾਰ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਅਭੇਦ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੇ ਸਭ ਦਾ ਛੁੱਟਾ ਹੇਤ, ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਅਵਤਾਰ ਲੋਕਮਾਤ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੁੰਵਾ ਹੋਇਆ ਖੇਤ, ਰਾਖੇ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਰਬ ਸੁਆਮੀ ਖੇਲੇ ਆਪਣੀ ਖੇਡ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਅਗਨੀ ਤਪਦੀ ਵੇਖੇ ਮਹੀਨਾ ਜੇਠ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਮੁਕਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਰਚਿਆ ਇਕ ਸਵੰਬਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਤੰਬਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਅਡੰਬਰ, ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਇਕੋ ਦੱਸੇ ਮੰਦਰ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਹਰ ਘਟ ਵਸੇ ਅੰਦਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਡੂੰਘੇ ਖੰਡਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਾਂਝਾ ਮੰਗਣ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਆਪੇ ਰੱਖੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗਣ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਣ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗਨ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਰਬ ਵਰਭੰਡਨ, ਕਲਜੁਗ ਭੰਡੀ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਭੰਡੀ ਵੇਖੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਥਾਈ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਰਸੂਲ ਪਾਕ, ਪਾਕੀਜ਼ਾ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤਨ ਮਾਟੀ ਕੂੜੀ ਖਾਕ, ਖਾਕਸਾਰ

ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੰਤਰ ਤਾਕ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੁਣਾਵੇ ਗਾਥ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਮੇਟ ਬਣਾਏ ਸਚ ਜਮਾਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਇਕਾਂਤ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੱਖਣ ਆਸ, ਭਗਤ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਮਿਲ ਬੁਝਾਵਣ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪਿਆਸ, ਭੁੱਖ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਹਰ ਘਟ ਥਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਤੇਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ ਖੁਲਾਸ, ਖੁਲਾਸਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵਣਹਾਰ ਗਿਆਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਥਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਣਾਈਆ ।

★ ੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜ਼ੋਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸਦੇ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਧੁਰ ਸਲੋਕ, ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮਾਣ ਗਵਾ ਕੇ ਮੁਕਤੀ ਮੋਖ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਦੇਵੇ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਮ, ਮਸਤ ਪਿਆਲਾ ਇਕ ਪਿਆਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦਿਸੇ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਦੂਜਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕਾਮ, ਪੂਰਨ ਇਛਿਆ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਗਰਾਮ, ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਆਪਣੇ ਭਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਚਰਨ ਧੂੜ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ, ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਠਾਕਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਥ ਸਬਦ ਧੁਨ ਨਾਦ ਸੁਣਾਏ ਬਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ ਚੁਕਾਏ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਖ਼ਾਲਸ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਦੇਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਣੀ, ਠੰਡਾ ਜਲ ਧਾਰ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉਂ ਸਬਦ ਵਿਚੋਲਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਤੋਲਾ, ਨਾਮ ਕੰਡੇ ਤੋਲ ਤੁਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਬੋਲਾ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਭਾਰ ਕਰੇ ਹੋਲਾ, ਕੂੜੀ ਗਠੜੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਉਲਟਾ ਕਰੇ ਨਾਭ ਕੋਲਾ, ਧਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਪੈਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨੂਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਅਵਲਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਰੰਗ ਜਣਾਏ ਸਾਵਲ ਸਵਲਾ, ਸੁੰਦਰ ਮੁਖ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਸੰਦੇਸਾ ਪਵਣ ਪਵਣਾ,

ਨਾਮ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤ, ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਧੁਰ ਦਾ ਗੀਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਘਟ ਸੁਆਮੀ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਚੇਤਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਮਜੀਠ, ਚੋਲੀ ਕੱਪੜ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਮ ਅਗੰਮ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਪ ਟਿਕਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਸਚ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਬਣੇ ਸੌਦਾਗਰ, ਸੌਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਟ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਮਹਾਨੀ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਚਾ ਧਰਮ, ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਰੱਖੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਨ, ਬਰਨ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਜਣਾਏ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਘਰ ਸਾਚੇ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਵੜਨ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਜੀਵਣ ਨਾ ਜੀਵਤ ਮਰਨ, ਮਰਨ ਜਨਮ ਦੋਹਾਂ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਆਪਣੀ ਸਰਨ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਚ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਦਰਸਨ ਕਰਨ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ, ਗੁਰ ਗੋੜ ਗਿਆਨ ਦਿਵਾਈਆ । ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਜਗਤ ਕਹਾਣੀ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਇਕ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ, ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਸਗਲੀ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਬਣੇ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਸਾਗਰ ਹੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਇਕ ਅੱਖਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਇਕੋ ਘਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਪੱਥਰ ਤੋੜੇ ਗੜ੍ਹ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਚੋਟ ਨਗਾਰੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਦੁਆਰ ਵੇਖਣਾ ਚੜ੍ਹ, ਇਕ ਮਹੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਾਰ ਇਕੋ ਕੰਤ ਲੈਣਾ ਵਰ, ਇਕੋ ਸੀਸ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਜਾਣਾ ਪੜ੍ਹ, ਇਕੋ ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਪੱਲੂ ਲੈਣਾ

ਫੜ, ਇਕੋ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਆਦਿ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਰੂਪ ਹੰ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਵੱਜੇ ਨਾਦ, ਘਰ ਸਚ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਆਏ ਸਵਾਦ, ਰਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਈ ਕਰੇ ਨਾ ਰਾਜ, ਰਯੱਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਜ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਜਣ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਸਾਜ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਆਪੇ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਹਰਿ ਕਾ ਗਾਉਂ, ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੋਹੰ ਹਰਿ ਕਾ ਬਾਉਂ, ਬਾਨ ਬਨੰਤਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਝਾਈਆ ।

★ ੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੱਦੇ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜਪੁਰ ★

ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਾਕੀ ਜੀਵ ਕੱਟਦੇ ਬਿਪਤਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਨਮ ਜਾਏ ਬਿਰਥਾ, ਲੇਖਾ ਲੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਣੇ ਭੇਵ ਪਿਰ ਕਾ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਚਿਰ ਕਾ, ਵਿਛੜੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਵਿਰਲਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੇ ਘਰ ਬਿਰ ਕਾ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਫਿਰਕਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਦੁਰਮਤ ਧੋ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਏ ਹਿਰਦਾ, ਸਵਛ ਸਰੂਪ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਜੀਵ ਭੌਂਦਾ ਰਹੇ ਫਿਰਦਾ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪੰਥ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੋੜਾ ਰਹੇ ਗਿੜਦਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਗਿੜਾਈਆ । ਗੁੰਚਾ ਫੁੱਲ ਰਹੇ ਖਿੜਦਾ, ਪੰਖੜੀ ਪਤ ਡਾਲੀ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲੇਖਾ ਨਾ ਮੁਕਾਏ ਕੋਈ ਸਿਰ ਧੜ ਦਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਚੋਟੀ ਜੜ੍ਹਦਾ, ਮਧ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਅੜਦਾ, ਜੋ ਅੜਿਆ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਹਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪੜਦਾ ਚੁੱਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਨ ਕੋਲੋਂ ਸਦ ਰਿਹਾ ਡਰਦਾ, ਸੋ ਮਨ ਡੇਰਾ ਬਹੇ ਢਾਹੀਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਵਾਸਤਾ ਕਰਦਾ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਣ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਪੜਦਾ, ਸਾਚੇ

ਘਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੋਹੇ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ, ਆਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਾਏ ਚੋਟ, ਸਚ ਨਗਾਰਾ ਨੌਬਤ ਇਕ ਵਜਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਭੇਜੇ ਨਾਲ ਸ਼ੌਕ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਐਤ, ਸਾਚਾ ਬੰਧਨ ਦਏ ਬੰਧਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰੀ ਰੰਡੀ ਰਹੇ ਨਾ ਬਿਨਾ ਖੌਤ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਦੁਆਰ ਆਪੇ ਜਾਏ ਪਹੁੰਚ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਪੁਰ ਦੀ ਰੌਸ, ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿੰਦੇ ਗਏ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਚਾ ਗੌਸ, ਕੁਤਬ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਮੰਨਣ ਜਿਸ ਦੀ ਪੌਸ, ਭੈ ਭੈ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਰਬ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਦਿਸੇ ਖੌਤ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਨ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਵੜਨ, ਬਾਹਰੇ ਕੁੰਡੇ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਲਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਡਰਨ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨੱਠਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਢੋਲੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਅਗਨੀ ਸੜਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਦੋਵੇਂ ਅੱਖਾਂ ਵੇਖਣ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸੱਚੀ ਸਰਨ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣੇ ਪੌੜ੍ਹੇ ਮੂਲ ਨਾ ਚੜ੍ਹਨ, ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਲੱਭਣ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸਾਰੇ ਅੜਨ, ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕੱਚੇ ਬਿਰਹੇ ਅੰਤਮ ਝੜਨ, ਫਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੋੜਾ ਬਣਿਆ ਜਨਮ ਮਰਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭੌਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਸੁਆਮੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਸਾਡਾ ਨਾਉਂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਹਉਂ ਚਾਕਰ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਲਾਸਾਨੀ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੋਹੇ ਤੋਫੀਕ ਇਕ ਦੋ ਜਹਾਨੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਾਨੂੰ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨੀ, ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਘਰ ਘਰ ਵੜੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੇ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਸ਼ਨਾਨੀ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅੱਖਰ ਬਾਣੀ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁਲੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਬਣੀ ਨਾ ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ, ਨੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਫਿਰੇ ਬਣ ਅਵਾਣੀ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਲੱਭਦੀ ਫਿਰੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਸਾਚੀ ਦੱਸ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ ।

ਕੂੜੀ ਭੁੱਲੇ ਜਗਤ ਕਹਾਣੀ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਇਕ ਧਿਆਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰਨ ਧਿਆਨੀ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸਰਮਾਈਆ । ਬਖਸ਼ ਦਰ ਇਕੋ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਲ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਿਸੇ ਫ਼ਾਨੀ, ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ, ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਤੇਰਾ ਬੰਸ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦਰ ਸਾਚੇ ਦੇ ਮਾਣੀ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੱਸ ਸਚ ਕਹਾਣੀ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਜਾਇਣ ਤੈਥੋਂ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਇਕ ਲਗਾਨੀ, ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਵਰ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਸਤਿ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਸਲਾਮ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਗਦੀਸ਼ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕਾਮ, ਬਣ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੰਤਮ ਮੇਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਮਹਿਮਾ ਅਨੂਪ ਵਸੇ ਚਾਰ ਕੂਟ, ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕੋ ਇਕ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ ।

੫੦੬

★ ੭ ਅੰਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਭਾਈ ਕੀ ਡਰੋਲੀ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ ਪੁਰ ★

ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਪਰਧਾਨ, ਏਕੰਕਾਰ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਮਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਇਕ ਜਗਾਏ ਮਹਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣੇ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬੈਠ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਹਿਣਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਨੈਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਉਘਾੜ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੜਦਾ ਦੇਣਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਐਣਾ

੫੦੬

ਦਰ ਦਰਬਾਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੱਯਦਾ ਕਰਨ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਜਗਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਮੇਲੇ ਨਾਲ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੰਦ ਕਵਾੜ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਥਿਰ ਘਰ ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਦੁਲਾਰੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਸਿਖਿਆ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਦਾ ਰਿਹਾ ਪੈਗਾਮ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਮਾਤ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਸ਼ਾਅੱਖਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵੇਖੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਈ ਵਿਸਾਰ, ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੋਕਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਹਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਦੋਏ ਜੋੜ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵਡ ਵੱਡਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਅਝਾਣ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਇਕੋ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਲਿਖ ਲਿਖ ਬੱਕੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸ਼ਬਦ ਆਧਾਰ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਲਾ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਪੈਜ ਸੁਆਰ, ਸੰਤਨ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹ ਅਪਾਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਉਠਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,

ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲਾ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੋ ਸਾਰੇ ਅੰਤ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਗੜ੍ਹ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਬਣੇ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੰਡਤ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੀਤੇ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਵੇਖੋ ਕਰੋ ਦੀਦਾਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਬੇਐਬ ਖੁਦਾਈ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਹੱਕ ਮੁਕਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਇਕ ਕਰਤਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਦਦਗਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਵਾਜ ਮਾਰ, ਢੋਲਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀ ਨਾਮ ਗਾਈਆ । ਸੋ ਕਰਤਾ ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬਣੇ ਸਚ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਲਾ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਵੇਖੋ ਹਰਿ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਰਹੇ ਦਰ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਭੈ ਚੁਕਾਏ ਭੈ ਡਰ, ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਫੜ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਮੰਦਰ ਜਾਏ ਚੜ੍ਹ, ਸਾਚਾ ਪੌੜਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਮਾਤ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸਾਚੀ ਪੱਟੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਵੇਖੋ ਆਪ ਹਾਲਾਤ, ਪਰਦਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ-ਕਲ-ਧਾਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਹੋਏ ਸਦਾ ਦਿਆਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਸੁਤ ਦੁਲਾਰੇ ਮਾਤ ਘਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੋ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਭਾਲ, ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਜਗਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਸ਼ਬਦੀ ਕੰਤ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੇੜਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਕਰਨ ਵਸਾਲ, ਵਸਲ ਆਪਣਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ

ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸਚਖੰਡ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬਣਾਏ ਬਣਤਰ, ਘਾੜਤ ਘੜਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਮੰਤਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਛੱਡੋ ਮਨਮਤ, ਮਨਮਤ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬੁਝਾਏ ਇਕੋ ਤੱਤ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਘਰ ਘਰ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਹੱਟ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਨਾਮ ਵਿਕਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲੋਂਦਾ ਰਿਹਾ ਰਥ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬਣ ਰਥਵਾਹੀਆ । ਸੋ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਬਸ, ਬਸਤੇ ਸਭ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਗਏ ਆਖ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਰਾਥ, ਸਰਬ ਕਲਧਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ, ਅਨਾਥ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਵਾਕਿਆ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸਾਚਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਵਰਨ ਗੋਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਚ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕਰੇ ਘਾਤ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰ ਮਹਾਂਬਲੀ ਉਤਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪਤਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਪੁਛੇ ਆਪੇ ਵਾਤ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਕਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਇਕ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਸੰਗ ਨਾ

ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਪਾੜ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਦੇਏ ਵਖਾਲ, ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਜਲਵਾ ਵਖਾਏ ਆਪ ਜਲਾਲ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਚ ਤਸਵੀਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਸਚ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤੁਟੇ ਕੂੜ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਮਾਰਗ ਦੇਏ ਸਿਖਾਲ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਸਰਬ ਬੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਸਚ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸਚ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਰਹਿਣਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਖਬਰ ਨਾਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਉਠ ਨੈਣ ਉਘਾੜ, ਸ਼ੰਕਰ ਭੋਲਾ ਭਾਉ ਗਵਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੈਣੀ ਮਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਨੱਠੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਸੁੱਤ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਯਗੈ ਪੁਰਸ਼ ਹੋ ਬੇਦਾਰ, ਬਰਾਹ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਹਾਵ ਗਰੀਵ ਖੇਲ ਵੇਖ ਕਰਤਾਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਪਲਮੁਨ ਹੋ ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਦੱਤਾ ਤ੍ਰੈ ਸਮਝ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਿਖਪ ਦੇਵ ਵੇਖ ਆਰ ਪਾਰ, ਪਿਰਥੂ ਭੱਜਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮਤਸ ਤੇਰੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਕਛਪ ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਧਨੰਤਰ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਨਵਾਰ, ਮੋਹਨ ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬਾਵਨ ਵੇਖ ਸੱਚਾ ਦਰਬਾਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਹੰਸਾ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗ ਅਪਾਰ, ਸੋਹੰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਵੇਖ ਉਤਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲਾਈਆ । ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਹਰੀ ਹਰਿ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਾਮ ਰਾਮੇ ਦਸਰਬ ਬੇਟੇ ਅਜੁਧਿਆ ਨਗਰੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਵੇਖ ਤਮਾਸ਼ਾ ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਤੇਰਾ ਰਿਹਾ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਾਹਨ ਘਨੱਯਾ ਵੇਖ ਨੱਯਾ ਸਾਚਾ ਸੱਯਾ ਬੰਸਰੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਵੇਖ ਨੈਣ ਉਘਾੜ, ਜਲਵਾਗਰ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਕੋਹਤੂਰ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੂਸੇ ਸੱਯਦਾ ਕਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਈਸਾ ਹੋਵੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਮੰਗੇ ਮਦਦ, ਮਦਦ ਕਰੇ ਮਦਦਗਾਰ, ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਵਡ ਅਮਾਮ ਸਾਝਾ ਯਾਰ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਸਾਖਿਆਤ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਨਕ ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਏਕੰਕਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜਗੇ ਅਪਾਰ, ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ, ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਜੋਧਾ ਸੂਰ ਬਲੀ ਬਲਕਾਰ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਤੇਜ ਕਟਾਰ, ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਆਓ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਇਕੋ ਵਾਰ, ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਆਵਾਂਗੇ। ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਾਂਗੇ। ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਬੱਝੀ ਡੋਰ, ਪਤੰਗ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉਡਾਵਾਂਗੇ। ਲੋਕਮਾਤ ਆਏ ਜੋੜ, ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਤੂੰ ਵੇਖ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਅਖਵਾਵਾਂਗੇ। ਨਾਤਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਪੰਜ ਤਤ ਸਰੀਰ, ਸ਼ਰੀਕਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਵਾਂਗੇ। ਤੇਰੀ ਧਾਰੇ ਉਪਜੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੀਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਬੰਸ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗੇ। ਤੂੰ ਆਪੇ ਪਾਏ ਸ਼ਰਮ ਜੰਜੀਰ, ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ ਕਟਾਵਾਂਗੇ। ਨਾਨਕ ਖਿਚ ਕੇ ਆਇਆ ਲਕੀਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਲੇਖਾ ਸਰਬ ਮੁਕਾਵਾਂਗੇ। ਗੋਬਿੰਦ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਫਕੀਰ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਮਾਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਆਵਾਂਗੇ। ਅੰਤਮ ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਮਿਲੇ ਅਖੀਰ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਵਾਂਗੇ। ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਦੀ ਮਿਟੇ ਪੀੜ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸੌਹ ਦਰਿਯਾ ਰੁੜਾਵਾਂਗੇ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸਭ ਦੀ ਬਦਲ ਜਾਏ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਤਸਵੀਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਇਕੋ ਨੂਰ ਜਣਾਵਾਂਗੇ। ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗੇ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵਾਂਗੇ। ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਚ ਹਦੀਸ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗੇ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਪੀਸਣ ਲਿਆ ਪੀਸ, ਬਣ ਚਾਕਰ ਯਾਚਕ ਸੇਵਾ ਸੇਵ ਵਖਾਵਾਂਗੇ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਇਕੋ ਦਰ ਜਣਾਵਾਂਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਸਿਰ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਸੀਸ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਵਾਂਗੇ। ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਤੇਰੀ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਉਡੀਕ, ਨਿਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਇਕੋ ਇਕ ਮਨਾਵਾਂਗੇ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਿਆਂ ਹੋਏ ਠਾਂਡੇ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਸਰਬ ਬੁਝਾਵਾਂਗੇ। ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਚਲੇ ਰੀਤ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਇਕੋ ਇਕ ਧਿਆਵਾਂਗੇ। ਹਰ ਘਟ ਵਸੇਂ ਠਾਕਰ ਠਾਕਰਦੁਆਰੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਤੇਰਾ ਨਾਦ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠ, ਨੇਤਰ ਪੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵਾਂਗੇ। ਸਦੀ ਚੌਧਵੀ ਜਾਏ ਬੀਤ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਵੇਗੇ। ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਸਦ ਵਸੀਏ ਤੇਰੇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵੇਂਗੇ। ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਮੰਗੀਏ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਝੋਲੀ ਨਾਮ ਭਰਾਵਾਂਗੇ। ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵੇਂਗੇ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਵੇਂਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਰਮ ਕਮਾਏਗਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ। ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਇਕ ਰਚਾਏਗਾ। ਕੂੜਾ ਅਡੰਬਰ ਜਗਤ ਮਿਟਾਏਗਾ। ਸਰਬ ਕਲਾ ਬਣ ਭਰਤੰਬਰ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਕਰਾਏਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ। ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਪਰਨਾਵਾਂਗੇ। ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਂਗੇ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਮਨਾਵਾਂਗੇ। ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ। ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਗਾਵਾਂਗੇ। ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਮਾਤ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਪੰਜ ਤਤ ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਅੰਤ ਚੁਕਾਵਾਂਗੇ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਿਆ ਰੋਲਾ,

ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਸਰਬ ਮਿਟਾਵਾਂਗੇ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਕੇ ਆਇਆ ਕੋਲਾ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਤੋੜ ਨਿਭਾਵਾਂਗੇ । ਧਰਨੀ ਹੋਵੇ ਭਾਰ ਹੋਲਾ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗੇ । ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਏਗਾ । ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਆਪ ਜਗਾਏਗਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਰੰਗ ਬਸੰਤ ਚੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕੋ ਸੰਗਤ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਆਪ ਰਖਾਏਗਾ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਛੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਏਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਇਕੋ ਨਾਮ ਦਵਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਦਿਵਾਏ ਇਕੋ ਨਾਮ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਵਸੇ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਰਮੱਯਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਚਾ ਸ਼ਾਮ, ਘਨੱਯਾ ਬੰਸਰੀ ਸਚ ਵਜਾਈਆ । ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੰਤਰ ਸੱਚਾ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਣਾਈਆ । ਫ਼ਤਿਹ ਡੰਕਾ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਵਜਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਸੁੱਚ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਬਣੇ ਇਕ ਵਿਧਾਨ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਆਪੇ ਲਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਮੀਤਾ ਬਣ ਪਰਧਾਨ, ਪੰਚਮ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਚੇ ਸੋਹਣ ਇਕ ਦਰ ਦਰਬਾਨ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਲੋਕਮਾਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਸਭ ਨੂੰ ਮੰਨਣੀ ਪਏ ਆਣ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਪਰਵਾਨ, ਬੇਵਫ਼ਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਚਰਨ ਕਵਲ ਲੱਗੇ ਸਰਬ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨੀ ਇਕੋ ਧਿਆਨ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਬਦ ਨਿਧਾਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਰੇ ਮੰਨਣ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਮੁਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਚਲੇ ਸਤਿ ਦੁਕਾਨ, ਕੂੜਾ ਹੱਟ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਰਦੀ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਖਾਏ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਪੂੜੀ ਚਰਨ ਕਰਾਏ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕ ਵਖਾਏ ਮਕਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਸਕੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਭਾਨ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਗੋਬਿੰਦ, ਗੀਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਮਿਟੇ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਬਣਾਏ ਨਾਦੀ ਬਿੰਦ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮਰਦੰਗ ਵਜਾਏ ਕਿੰਗ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਸਿੰਧ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਆਪ ਰੁੜਾਇੰਦਾ । ਵਾਸਾ ਕਰੇ ਆਤਮ ਨਿਜ, ਨਿਜ ਆਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਬਿਧ, ਮਕਤਬ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਡੇਰਾ ਢਾਹੇ ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧ ਨੌਂ ਨਿਧ, ਨੌਂ ਅਠਾਰਾਂ ਮੂਲ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਕਾਇਆ ਪਿੰਡ ਜੀਉ ਇੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਘਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮਿਲੇ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਵਰ, ਵੰਡਣ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖੜੇ ਦਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸੁਣ ਬਾਤ ਅਖੀਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਗਏ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ, ਪੈਗੰਬਰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਤੁਟੇ ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਨਿਕਲੇ ਪੀੜ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਵਰੇਲੇ ਨੀਰ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਦਿਲਗੀਰ, ਭਗਵਨ ਮੇਲੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਨੱਕ ਨਾਲ ਕੱਢ ਲਕੀਰ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹਸਤ ਕੀੜ, ਕੀਟ ਕੀਟਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਖੁਦੀ ਮੇਰੀ ਨਾ ਮੇਰੀ ਮਿਟਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਕੀਤੇ ਜੁਦਾ, ਆਪਣੀ ਪੱਟੀ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਾਰੇ ਗਏ ਭੁਲਾ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੇਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਮਨਮਤੀ ਦਿਤੀ ਚਲਾ, ਚਲਾਏਵਾਨ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਰਹੇ ਤਕਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮੁਸਾਇਕ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਹੋਏ ਬੇਵਫਾ, ਤੇਰਾ ਸੰਗੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਤੈਨੂੰ ਬਾਹਰੇ ਰਹੇ ਗਾ, ਅੰਤਰ ਧੁਨ ਤੇਰਾ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਮੇਰਾ ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮੈਂ ਭੱਜਾਂ ਵਾਹੇ ਦਾਹ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ ਧਰਮ ਕਰਮ ਤੋਂ ਦਿਤੇ ਭੁਲਾ, ਧੀਰਜ ਜਤ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਰਹਿਣ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਮੇਰਾ ਬਣਿਆ ਗਵਾਹ, ਜਿਸ ਸ਼ਰੀਅਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਤੈਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਸਚ ਸੁਣਾ, ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਜੜ੍ਹ ਦਿਤੀ ਉਖੜਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਸਕੇ ਮਾਤ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਲੱਖ ਬੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ, ਚੰਦ ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਬਣੇ ਗਵਾਹ, ਭੱਜੇ ਆਵਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਰੋਵੇ ਨੇਤਰ ਨੀਰ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਵੇਖ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਾਵਾਂ ਭੀੜ, ਇਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਕਰਾਂ ਫ਼ਕੀਰ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਭਿਖਿਆ ਜਗਤ ਮੰਗਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਪਏ ਵਹੀਰ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੰਤ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸੁਣ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤ, ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਵੇਖਾਂ ਅੰਤਮ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਜਗਤ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਉਠ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਲ ਰਲਾ ਮਾਤ ਸੁਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕਿਵੇਂ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਜਾਵੇ ਤੁਠ, ਰਹਿਮਤ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਬਚੀ ਰਹਿਣ ਦੇਵੇ ਭਗਤਾਂ ਵਾਲੀ ਗੁੱਠ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪੀਤਾ ਘੁੱਟ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਵਲ ਬਦਲੇ ਆਪਣਾ ਰੁਖ, ਔਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਆਪਣਾ ਲਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੇ ਤੈਨੂੰ ਢੁਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਸੀਸ ਨਵੇਣਾ ਝੁਕ, ਕਲਜੁਗ ਪੈਣਾ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਕਰੇ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਏ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਖੇੜੇ ਦੇ ਕੇਹੜੇ ਨੇੜੇ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਕਵਣ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਰਹਿਮਤ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜ਼ਰੂਰ, ਤੇਰੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਖੇੜਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਰਹੇ ਵਿਹੜਾ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਓਥੇ ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਦਾ ਵਸੇ ਡੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋਵੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜਾ ਕੇ ਵੇਖ ਸੰਬਲ ਖੇੜਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਚਾਹੇ ਤਾਰੇ ਚਾਹੇ ਡੋਬੇ ਬੇੜਾ, ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਇਆ ਨੇੜਾ, ਮੰਜ਼ਲ ਮੰਜ਼ਲ ਬੈਠਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਪਾਇਆ ਘੇਰਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਬਹਿ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਬੋਲਣ ਸਾਚਾ ਤੋਲ ਤੋਲਣ ਇਕੋ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੀਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਪਾਇਆ ਫੇਰਾ, ਹੇਰਾ ਫੇਰੀ ਸਭ ਦੀ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਗੇੜਾ, ਲੱਠ ਗੇੜੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਦੋਵੇਂ ਕਰੇ ਨਬੇੜਾ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਵਿਚ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ

ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਿਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸੁਣ ਕਰਤਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਲਏ ਅੰਤ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਕਵਣ ਮਿਲੇ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਯਾਰ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ । ਜਿਸ ਸੱਥਰ ਹੰਢਾਇਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਸੂਲਾਂ ਸੇਜ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਏ ਦੁਖੀਆਂ ਵਿਚ ਦੁਖਿਆਰ, ਦੁੱਖ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਲਏ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੈਂ ਦਰ ਜਾ ਕੇ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਅਭੁੱਲ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ, ਮੈਂ ਭੁਲਣਹਾਰ ਤੇਰਾ ਸੇਵਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਅਵਗੁਣ ਭਰੀ ਮੇਰੀ ਲੋਕਾਈਆ । ਔਹ ਵੇਖ ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਏ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ, ਖੁਲੜੇ ਕੇਸ ਭੱਜੀ ਫਿਰੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਅੱਲਾ ਮੀਆਂ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਸਾਚਾ ਯਾਰ, ਸਾਚਾ ਖੌਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲਾਲ ਮੈਹਦੀ ਕਰ ਬੈਠੀ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਹੱਥੀਂ ਰੰਗ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਫਿਰ ਆਈ ਮੁਟਿਆਰ, ਜੋਬਨ ਘਰ ਘਰ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ, ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਅੰਤਮ ਢੋਲਾ ਗਾਇਆ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਤੀਰ ਭੱਥਾ ਕਮਾਨ ਸਸਤਰ ਬਸਤਰ ਅਸਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਬ ਕਰਜ਼ ਰਿਹਾ ਉਤਾਰ, ਮਕਰੂਜ਼ ਆਪਣਾ ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦੱਸੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕਾਮ ਕੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਮਨਾਓ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਦਾਤਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੇਵੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਗਲਾ ਯਾਰ, ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਬਦੀ ਡੇਰੀ ਫੜ ਕੇ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਕਰੇ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਵਿਸਰ ਜਾਏ ਸੰਸਾਰ, ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਪੇਖ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਹੁਕਮ ਚਲੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜੀ ਬੈਠੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਲਜੁਗ ਮਾਤ ਦਿਤਾ ਅਵਤਾਰ, ਸੇ ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੋਇਆ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੇਵੇ ਗਵਾਈਆ । ਉਠ ਦੁਲਾਰੇ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਧਰਮ ਬਣਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦਲਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ ।

★ ੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਫਿਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਸਰਬ ਸੇ ਨਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵਸੇ ਸਚਖੰਡ ਸਚ ਦੁਆਰਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਧਾਮ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰਾ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਸੇ ਠਾਂਡੇ ਦਰਬਾਰਾ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਪਸਾਰਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਭਰ ਭੰਡਾਰਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਰਾਮ ਪਿਆਰਾ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਕਰ ਪਸਾਰਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਹਰ ਘਟ ਵਾਸਿਆ, ਵਸਣਹਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸਿਆ, ਪਰਕਾਸਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਿਆ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸਿਆ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਭਰਵਾਸਿਆ, ਸਾਚਾ ਸਬਕ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੇਟਾ, ਰਾਮ ਰਾਮ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮ ਰਾਮ ਘਰ ਲੇਟਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਜਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣ ਬਣ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਬੇੜਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਨੇਤਾ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਕਰੇ ਹੇਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਦਿ ਪੁਰਖ, ਪ੍ਰਭ ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਰਾਮ ਦਾ ਮਨਾਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਰਬ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਰਾਮ ਵਸੇ ਸਰਬ, ਘਟ ਘਟ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਤਿਸ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਅਰਬ ਖਰਬ, ਗਣਤੀ ਗਣਤ ਨਾ ਕੋਇ ਗਿਣਾਈਆ । ਨਾ ਉਹ ਨਾਰੀ ਨਾ ਉਹ ਮਰਦ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਮਰਜ਼, ਰੋਗ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਰਾਜ ਜੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਹਰਜ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੰਧਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਸਚਰਜ, ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰਾਮ ਰਾਮ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਰਾਮ ਬੁਝਾਏ ਸਾਚਾ ਰਾਮ, ਰਮਿਆ ਰਾਮ ਰਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਰਾਮ ਪਰਗਟਾਏ ਰਾਮ ਨਾਮ, ਰਾਮ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਸਚ ਪੈਗਾਮ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਰਾਮ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਕਾਮ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਵਸੇ ਨਗਰ ਖੇੜੇ ਸਚ ਗਰਾਮ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਮਾਤਾ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਬਿਠਾਈਆ । ਸਖੀਆਂ ਮਿਲ ਨਾ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਏਕੋ ਏਕ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੂਜਾ ਰਾਮ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤੀਜਾ ਰਾਮ ਹਰ ਘਟ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਰਾਮ ਦਾ ਦੱਸੇ ਭੇਤ, ਵਡ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਰਾਮ ਬਣਾਇਆ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਸ਼ਬਦੀ ਪੂਤ ਪੂਤ ਉਪਜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਪੂਤ ਕਰਾਏ ਕਾਮ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਕਰ ਵਖਿਆਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁੱਤ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸੰਤ ਕੁਮਾਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਤ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਬਰਾਹ ਰੂਪ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਬਰਾਹ ਰੂਪ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਯਗੈ ਪੁਰਸ਼ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਯਗੈ ਪੁਰਸ਼ ਖੇਲੁ ਕਿਵਾੜ, ਹਾਵ ਗਰੀਵ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਹਾਵ ਗਰੀਬ ਦੇ ਸਹਾਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਕਪਲ ਮੁਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਪਲ ਮੁਨ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਦੱਤਾ ਤ੍ਰੈ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਦੱਤਾ ਤ੍ਰੈ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਰਿਖਪ ਦੇਵ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਿਰਥੂ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰ, ਹੰਸ ਜਲ ਜਲ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਕਛਪ ਭਾਰ ਚੁੱਕੇ ਅਪਾਰ, ਪਿੱਠ ਆਪਣੀ ਹੇਠਾਂ ਡਾਹੀਆ । ਧਨੰਤਰ ਵੈਦ ਦੇ ਸਿਖਿਆ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੰਸਾ ਬੋਲ ਇਕ ਜੈਕਾਰ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਾਵਨ ਲੇਖਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਬਲਕਾਰੀ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਨਰ ਸਿੰਘ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਮਾਤ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਹਰੀ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਪਿਆਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਉਤਰਿਆ ਪਾਰ, ਦੁਆਪਰ ਏਕਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਦੁਆਪਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਫੜ ਕੇ ਉਂਗਲੀ ਲਏ ਲਗਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਪਸਾਰ, ਪਸਰ ਪਸਾਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਰਸ ਰਾਮ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਰਾਮ ਰਾਮ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਉਠ ਰਾਮ ਵੇਖ ਸੰਸਾਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਲਾ ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਰਾਮ ਵਿਚੋ ਰਾਮ ਹੋਇਆ ਪਰਗਟ, ਪ੍ਰਭ ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਧਰਾਇਆ । ਤਿਸ ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਬੇਟਾ ਦਸਰਥ, ਮਾਤਾ ਕੁਸ਼ਲਿਆ ਜਾਇਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਨੱਕ ਮੂੰਹ ਸਿਰ ਹੱਥ, ਕੰਨ ਸਰਵਣ ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਜਗਤ ਪਾਇਆ । ਤਿਸ ਰਾਮ ਅੰਦਰ ਰਾਮ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਰੱਖ, ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੋਲ ਰਾਮ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿਆ । ਤਿਸ ਰਾਮ ਮਾਰਗ ਰਾਮ ਦੱਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ । ਰਾਮ ਅੰਦਰ ਰਾਮ ਹੋਇਆ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ

ਰਾਮ ਨਾਲ ਜੁੜਾਇਆ । ਸਚ ਰਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਫਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਰਾਮ ਰੂਪ ਹੋਏ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਰੂਪ ਚੰਦ ਲੋਕਮਾਤ ਚਮਕਾਇਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਚਾ ਪਰਤਾਪ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੈਣਾ ਜਾਪ, ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮਿਟੇ ਸੰਤਾਪ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦਾ ਮਿਟੇ ਪਾਪ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਗਟ ਸੁਆਮੀ ਹੋਵੇ ਆਪ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਘਰ ਸੱਜਣ ਮਿਲੇ ਸਾਕ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਜੋ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਰਾਕ, ਵਾਗ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਤਤ ਆਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਪੁਛੇ ਵਾਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਾਥ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗੋਬਿੰਦ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਜੁੜਿਆ ਨਾਤ, ਸਰਗੁਣ ਅੰਤਮ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਵਡ ਪਰਤਾਪ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਵਡ ਪਰਤਾਪ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਕੜੇ ਆਪੇ ਬਾਹੋਂ, ਸੋਏ ਮਾਤ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਸਿਰ ਰੱਖੇ ਠੰਡੀ ਛਾਉਂ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਾਉਂ, ਕਾਗੇ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਜਿਉਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਾਉਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਿਮਰੇ ਨਾਉਂ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਿਆਉਂ, ਹਕੀਕਤ ਸਾਚੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਵਡ ਪਰਤਾਪੀ ਨਾਮ ਅਗੰਮ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਪੈਣਾ ਜੰਮ, ਲੇਖਾ ਜਨਮ ਜਨਮ ਵਿਚੋ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਮਾਏ ਆਪਣਾ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁਕੇ ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ, ਗੋਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨੇਤਰ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵਿਰਲੇ ਲੋਕਮਾਤ ਪੜ੍ਹਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਘਰ ਸਾਚੇ ਜਾ ਕੇ ਵੜਨ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਤਤ ਵਿਕਾਰ ਰਾਹ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਸਰਨੀ ਪੜ੍ਹਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਚਾ ਜਾਪ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਨਾਮ ਕਹੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨਾ, ਤਿਸ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖ ਚੀਨਾ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਇਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਗਰੀਬ ਦੀਨਾ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ

ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਮਨ ਹੰਕਾਰੀ ਤੋੜੇ ਬੀਨਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਿਜ ਘਰ ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚੋਂ ਪੀਣਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਦਿਤਾ ਟਿਕਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਵਿਛੋੜਾ ਚੁੱਕੇ ਜਲ ਮੀਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਾਮ ਭੀਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਤਾਪ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਨ ਰਾਖੇ ਟੇਕ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹਰ ਘਟ ਵਾਸੀ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਦੱਸੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਨਾਲ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦਸਾਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਮ ਪਰਤਾਪੀ ਜੀਵ ਜਪ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਕੂੜੀ ਮੱਤ, ਮਨ ਮਤ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਅੰਤਮ ਪਤ ਲਏ ਰੱਖ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਖ, ਲਾੜੀ ਮੋਤ ਖੌਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਰੱਖੇ ਸਿਰ ਦੇ ਕਰ ਹੱਥ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਅੱਖ ਦਏ ਵਖਾਈਆ ।

੫੧੯

★ ੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਫੇਰੂ ਸ਼ਹਿਰ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਸਚ ਸੁਖ, ਕਾਇਆ ਰੋਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਫਲ ਕਰਾਏ ਮਾਤ ਕੁੱਖ, ਜਨ ਜਨਨੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਉਲਟਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਮਾਤ ਰੁਖ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਬਾਲ ਅੰਵਾਣੇ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਅੰਤਰ ਰਿਹਾ ਬੁਝ, ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਹੇ ਲੁਝ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰਦੀ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਰੰਗ, ਰੰਗਣ ਨਾਮ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਟੇ ਭੁੱਖ ਨੰਗ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਦੇਵੇ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਢਾਹੇ ਦਵੈਤੀ ਕੰਧ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਨਿਜਾਨੰਦ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਛੰਦ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਾਂ ਗਏ ਮੰਗ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੁੱਖੜਾ ਕਟੇ ਭੁੱਖ ਨੰਗ, ਰੋਗੀਆਂ ਰੋਗ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਧਿਆਏ ਤਿਸ ਰਹੇ ਤਾਪ ਨਾ ਖੰਗ, ਦਰਦ ਜੋੜ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੁੱਖੀ

੫੧੯

ਜੀਵ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਪਈ ਦੁਹਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਡੁੱਬਦਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੀ ਸਤਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦਸਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਹਾਡੀ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜੀ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਲਗਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਰੋਗੀਆਂ ਰੋਗ ਰਿਹਾ ਸਤਾ, ਦੁੱਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਦੁੱਖ ਦਲਿਦਰ, ਕਾਇਆ ਕੰਚਨ ਗੜ੍ਹ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਟੂਣਾ ਜਾਦੂ ਛਿਦਰ, ਛਲ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਰੱਖੇ ਲਾਜ ਜਿਉਂ ਭਗਤ ਸੁਦਾਮੇ ਬਿਦਰ, ਬਿਧ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਰੱਖੇ ਫਿਕਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਪਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਲੱਗਾ ਸੰਤਾਪ, ਦੁੱਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਰਿਹਾ ਤਪਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੁਝੇ ਆਪਾ ਆਪ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਮਾਂ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਪਿਆਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਿਨਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕਰਾਏ ਕੋਈ ਘਾਟ, ਮੰਜਧਾਰ ਰੁੜ੍ਹਦੀ ਦਿਸੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁਛੇ ਵਾਤ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਆਇਆਂ ਦੁੱਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਰਿਹਾ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਚਲ ਦੁਆਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੁੱਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਦਏ ਨਵਾਰ, ਸੁਖੀਆਂ ਸੁਖ ਨਾਮ ਉਪਜਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਮੰਗਣ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਮੰਗਣ ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਛਾਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਮੰਗਣ ਜਨਮ ਮਰਨ ਗੇੜ ਦੇ ਨਿਵਾਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਮੰਗਣ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਆਇਆਂ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਖੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ੇ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਕਾਜੇ, ਕਰਤਾ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਆਈ ਸੰਗਤ ਆਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰੇ ਜੋ ਹਿਰਦਿਉਂ ਹੋਏ ਮੰਗਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਏਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਸਭ ਦੇ ਕਰੇ ਖੰਡਤ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬਿਨਾਂ ਬੇਨੰਤੀ ਸਭ ਦੀ ਸੁਣੇ ਮਿੰਨਤ, ਜੀਵ ਦੁੱਖੀਆ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ ।

★ ੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਅਰਜਣ ਸਿੰਘ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਸਤੀ ਖਲੀਲ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸੱਚਖੰਡ ਵੇਖ ਸੱਚਾ ਦਰਬਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਬਣੇ ਭਿਖਾਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਉਚੀ ਕੂਕ ਗਾਏ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਭਗਵਾਨ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਵਾਸਤਾ ਪਾਏ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਸਰਬ ਝੁਕਾਈਆ । ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਪਰਨਾਮ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਕੱਥ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਸਾਡੀ ਹੋਈ ਬੱਸ, ਬਸਤੇ ਸਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖਾਲੀ ਹੋਏ ਹੱਥ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਘਰ ਘਰ ਗਿਆ ਵਸ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਗਏ ਤਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਮਿਲੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਸਾਚਾ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਵੇਖੇ ਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਤੈਨੂੰ ਗਏ ਭੁਲਾ, ਤੇਰਾ ਗੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਗਾਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਮੇਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਪਈ ਲੜਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਉਚੀ ਕੂਕ ਰਹੀ ਜਣਾ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਹੋਕਾ ਦੇਂਦੀ ਰਹੀ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਰੋ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਵਸੇ ਵਸਣਹਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਦਰਸ ਕਰੋ ਦੀਦਾਰ, ਈਦ ਦੀਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੋ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਸਚ ਮਨਾਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇ ਪਿਆਲ, ਠੰਡਾ ਸੀਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜੇ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਪ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਕੰਗਾਲ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਰਹੀ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਅਸਾਡਾ ਹਾਲ, ਸਾਡੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬੋਲ, ਬਹਿਰੀ ਹੋਈ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਕੰਡੇ ਤੋਲ, ਸਚ ਤਰਾਜੂ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕਰਨ ਮਖੌਲ,

ਮੁਖ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਧਰਨੀ ਪੈਲ, ਖੁਲੜੇ ਕੇਸ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਭਾਰ ਹੋਲ, ਪਾਪਾਂ ਦੱਬੀ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਮਰਦੰਗਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਰਚਿਆ ਘੋਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖਲਕ ਅਖਾੜੇ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਰੋਲ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗਠੜੀ ਵੇਖ ਫੋਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਸਭ ਦੇ ਖੋਟਾ ਪੋਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਾ ਭੁੱਲੇ ਸਾਰੇ ਕੋਲ, ਕੀਤੀ ਤੇਰੀ ਯਾਦ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਗਰੰਥੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਰੋਲ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚੋ ਦਿਤਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਮੇਟੇ ਕੋਈ ਨਾ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ਗਹਿਰ ਗਹਿੰਦ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰੀ ਕਰਨ ਨਿੰਦ, ਮੁਖ ਨਿੰਦਕ ਖੁਸ਼ੀ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਦਿਸੇ ਤੇਰੀ ਬਿੰਦ, ਸੁਤ ਅਨਾਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੋਈ ਦੁਹਾਗਣ ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੰਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਗੜ੍ਹ ਬਣਿਆ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਸਾਚਾ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਤ, ਮੰਤਵ ਆਪਣਾ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੇ ਕਲਜੁਗ ਸੰਤ, ਸੱਚੀ ਸਾਧਨਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖਾ ਆਪਣਾ ਦਰ, ਜਿਸ ਦਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਵੇਖ ਮਾਰ ਧਿਆਨ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਇਕ ਤੌਫੀਕ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਵੇਖ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਦੱਸਿਆ ਸਭ ਨੂੰ ਠੀਕ, ਜੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੋਤੀ ਧਾਰੋ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਆਪ ਬਾਰੀਕ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੀ ਦੱਸੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਗੀਤ, ਰਾਗ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਕਾਅਬਾ ਸਚ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਸਾਹਿਬ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਦੇਵੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸੋ ਧਾਮ ਸਦਾ ਅਨਡੀਨ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਜੁਗ ਜੁਗ ਗਾਵਾਂ ਉਹਦੇ ਗੀਤ, ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਕੇ ਮੰਗਾਂ ਭੀਖ, ਭਿਖਕ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਮੇਰੇ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰਦੇ ਰਾਗ ਛਤੀਸ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ

ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਘਾਲੀ ਘਾਲ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸ਼ਬਦ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਜਗਤ ਵਿਚੋਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਦੀ ਰਹੀ ਇਕੋ ਇਕ ਧਰਮਸਾਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੁਣੌਦੀ ਰਹੀ ਹਾਲ, ਦੇ ਬਿਆਨ ਜਗਤ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਰੇ ਲੱਖੇ ਚੀਰ, ਓਢਨ ਸੀਸ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ। ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਹੋਏ ਦਿਲਗੀਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਇਆ। ਨਾਤਾ ਛੱਡ ਗਏ ਪੀਰ ਫਕੀਰ, ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਘੱਤ ਕੇ ਗਏ ਵਹੀਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ। ਸਾਰੇ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਇਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਤੋੜ ਸ਼ਰਾਮ ਜੰਜੀਰ, ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰਾ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇਆ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਮੇਰਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੀਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਰਖਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਗਾਇਆ। ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਹੀ ਕੂਕ, ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਮਾਇਆ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਰਹੀ ਫੂਕ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਇਕ ਫੁੰਕਾਰਾ ਲਾਈਆ। ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀਤੇ ਕਪੂਤ, ਸਾਚਾ ਪੂਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਦਿਸੇ ਖਾਲੀ ਭੂਤ, ਭਵਿਖਤ ਸਮਝੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਸਬੂਤ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਮੇਰੀ ਲਿਖਤ ਨਾਲ ਪਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਿਨ ਕਾਇਆ ਕੱਚ ਕਲਬੂਤ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਉਚ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਅਰੂਜ, ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਮੰਨਦੇ ਗਏ ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ, ਸੋ ਮੁਹੱਬਤ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤਿਸ ਦਾ ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਚਾਰ ਕੂਟ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਨਾਮ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲੇ ਅਲੱਖ, ਅਲੱਖ ਅਲੱਖਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਸਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਮੈਂ ਗਈ ਬੱਕ, ਬਲਹੀਣ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਘਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਘੱਤ, ਡੇਰਾ ਜੂਠ ਝੂਠ ਲਗਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਖਹਿੜਾ ਦਿਤਾ ਛੱਡ, ਇਕੋ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਹੱਡ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਪਣੇ ਭਗਤ ਕਰ ਵਿਚੋ ਅੱਡ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਹੱਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਆਪ ਗੁਸਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸੁਣਾਵਾਂ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਲੋਣਾ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਵੇਖਾਂ

ਲੰਘ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਆਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਚਖਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਬੰਦਨਾ ਕਰਾਂ ਦੇਏ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਵਿਛੜੀ ਪਵੇ ਠੰਡ, ਸੀਤਲ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ। ਮੇਰੀ ਟੁੱਟੀ ਲੈਣੀ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਮੇਰਾ ਹਾਲ, ਬਿਹਬਲ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ। ਜਗਤ ਅਖਾੜਾ ਬਣਿਆ ਧਰਮਸਾਲ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਹੋਏ ਲੜਾਈਆ। ਧੀਰਜ ਜਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਸਰਬ ਤਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਖੋਜਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਜੀਵ ਜੰਤ ਭਰਿਆ ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੇ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੇ ਵਿਭਚਾਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕਾਂ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਈ ਹਾਰ, ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਰੋਵਾਂ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਦੁੱਖੜਾ ਦੇ ਨਿਵਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੀਵਾਂ ਖਾਤਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈਂਦਾ ਰਿਹੋ ਅਵਤਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਜਗਤ ਹੰਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ ਕਰਾਂ ਪੁਕਾਰ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਪਾ ਮੇਰੀ ਸਾਰ, ਸਰਗੁਣ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਦਰ ਮਿਲੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨਿਤ ਕਰਾਂ ਤੇਰਾ ਦੀਦਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਸੋਹਾਂ ਤੇਰੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹੋ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਵੇ ਸਾਚੀ ਧੂੜਾ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਇਕ ਪਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਸਚ ਜਣਾਵਾਂਗਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ। ਕਲ ਕਲਕੀ ਨਾਉਂ ਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਡੁਬਦੀ ਡੁਬਦੀ ਫੇਰ ਤਰਾਵਾਂਗਾ। ਮਰਦੀ ਮਰਦੀ ਆਪ ਜਵਾਵਾਂਗਾ। ਰੁੜ੍ਹਦੀ ਰੁੜ੍ਹਦੀ ਫੜ ਬਚਾਵਾਂਗਾ। ਸੜਦੀ ਸੜਦੀ ਆਪ ਠਰਾਵਾਂਗਾ। ਹਾੜੇ ਕੱਢਦੀ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਲਗਾਵਾਂਗਾ। ਸਾਚੇ ਘਰ ਦੀ ਬਣੇ ਬਰਦੀ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ। ਵੇਖ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਦੀ, ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਣੀ ਭਰਦੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਰਬ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣਾਂ ਦਰਦੀ, ਦਰਦਵੰਦ ਆਪ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ। ਤੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ੀ, ਫਰਜ਼ ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਸੁਤੜੇ ਭਾਗ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਰੁਠੜੇ ਵੀਰ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਲਾਵਾਂਗਾ । ਉਹ ਵੇਖਣ ਤੇਰਾ ਦੁੱਖ, ਦੁੱਖ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਦੋਹਾਂ ਉਪਜੇ ਇਕੋ ਸੁਖ, ਸੁਖਸਾਗਰ ਰੂਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਲਵਾਂ ਪੁੱਛ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵਾਂਗਾ । ਦੋਹਾਂ ਰੱਖਾਂ ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ, ਬਣ ਜਨਨੀ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦ ਸਾਚਾ ਸੁੱਤ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅੰਤ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਖੁੱਲੀ ਮੀਢੀ ਰਹੇ ਨਾ ਗੁੱਤ, ਸੱਚਾ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਮੋਲੇ ਰੁੱਤ, ਕਲਜੁਗ ਖਿਜਾ ਰੂਪ ਗਵਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਲਾਵਾਂ ਸਚ ਸੁੱਚ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਗਏ ਰੁੱਠ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਓਨ੍ਹਾਂ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਵਾਂ ਘੁੱਟ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਹੋਵੇ ਸ਼ੌਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਲ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਭੁਲੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਧਰਮ ਰਾਏ ਪਾਏ ਮੁਫਤ ਤੌਕ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੂਨ ਫੇਰ ਫਿਰਾਵਾਂਗਾ । ਆਹਲਣਿਉਂ ਡਿਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਚੁੱਕੇ ਬੋਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖਣ ਆਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਮ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਡੰਕ ਇਕ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਰਾਉ ਰੰਕ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਬੇਈਮਾਨਾਂ ਅੰਤ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਤੁੱਟਿਆ ਮਾਣ ਫੇਰ ਵਧਾਵਾਂਗਾ । ਘਰ ਸਾਚਾ ਸਚ ਝੁੱਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤ ਰੰਗ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਤੂੰ ਭਗਤਾਂ ਘਰ ਆਵੀਂ ਬਣ ਕੇ ਅੰਤ ਮਹਿਮਾਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਹਿਮਾਨੀ ਤੈਨੂੰ ਇਕ ਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰਿਉਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵੀਂ ਦਾਨ, ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਫੇਰ ਭਰਾਵਾਂਗਾ । ਤੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਤੇਰਾ ਕਾਹਨ, ਗੋਪੀ ਸਖੀ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਦਰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਆਵਾਂਗੀ । ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਾਂਗੀ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਵਾਂਗੀ । ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਰਾਹ ਤਕਾਵਾਂਗੀ । ਚਾਰੇ ਕੂਟਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗੀ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗੀ । ਜੇ ਦਰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਕਹਿਣ, ਸੇ ਢੋਲਾ ਮੈਂ ਪਕਾਵਾਂਗੀ । ਕਰਾਂ ਸੇਵਾ ਬਣ ਕੇ ਨਾਇਣ, ਲਾਗੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗੀ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦੇਣਾ ਦੇਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਤੇਰਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਵਾਂਗੀ । ਘਰ ਸਾਚਾ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਸਣ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਧਰ ਕੇ ਭੇਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਵਾਂਗਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਵਾਂ ਟੇਕ, ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਗੋਣਾ ਲਾ ਕੇ ਹੇਕ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੇਸ਼, ਸੇ ਤੇਰੀ ਪੁਸ਼ਤ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਭੁੱਲਣ ਲੱਗੇ ਤੈਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦੇਵੇ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਰੀ

ਮਹਿਮਾ ਕਰੀ ਹਮੇਸ਼, ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਉਠ ਵੇਖ ਮੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਦੇਸ, ਜਿਸ ਘਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਨੂੰ ਰੱਖਾਂ ਸਾਇਆ ਹੇਠ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਵਾਂਗਾ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋ ਪੁੱਛ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭੇਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਮੈਂ ਦਰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਆਵਾਂਗੀ । ਪ੍ਰਭ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਾਂਗੀ । ਧੂੜੀ ਚੰਦਨਾ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗੀ । ਜੇ ਕੁੱਛ ਮੰਗਣਾ ਸੇ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵਾਂਗੀ । ਮੈਨੂੰ ਚਾੜ੍ਹ ਅਗੰਮੀ ਰੰਗਣਾ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗੀ । ਸਦ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਅੰਗਨਾ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਵਾਂਗੀ । ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੰਗਣਾ, ਮੁਖ ਤੋ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗੀ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੰਢਣਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਾਤਾ ਆਪ ਜੁੜਾਵਾਂਗੀ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਨਾ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਮੂਲ ਮੁਕਾਵਾਂਗੀ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਮੰਗ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵਾਂਗੀ । ਜੇ ਦਰ ਮੇਰੇ ਮੰਗਣ ਆਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਝੋਲੀ ਇਕ ਭਰਾਏਗਾ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਬੋਲੀ ਇਕੋ ਅਗੰਮ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਭੇਵ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੈਣ ਉਠਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਏਗਾ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਬਾਹਰੋ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਜਿਧਰ ਤੱਕਣ ਓਧਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਰੂਪ ਸੇਵ ਕਮਾਏਗਾ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਏਗਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਬਣ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਸੇਰ ਇਕੋ ਭੱਬਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਸਿੰਘ ਬੁੱਕੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਇਕ ਵਜਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਰੇ ਸਰਬ ਪਰਵਾਨ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਹਰਿ ਜੂ ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਲਏ ਪਹਿਚਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਮਹਾਨ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਏਗਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਘਰ ਘਰ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੋ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਸੇਹੰ ਢੋਲਾ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਏਕ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

★ ੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਸਤੀ ਖਲੀਲ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇਰਾ ਗੌਣਾ ਗੀਤ, ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ ।

ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝੋਣਾ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਦਲਣੀ ਮਾਤ ਰੀਤ, ਸਭ ਦੀ ਨੀਤੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੱਸਣਾ ਸਚਾ ਮੀਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਭੇਵ ਖਲੋਣਾ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡਿਠੜਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਲਾਗਾਂ ਤੇਰੇ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਠਾਕਰ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਤੇਲੇ ਤੋਲ, ਸਾਚਾ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮੇਰਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਲੋਕਮਾਤ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਦਾ ਅਨਮੋਲ, ਕੀਮਤ ਕਰਤੇ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੈਂ ਹੋਈ ਡਾਵਾਂ ਡੋਲ, ਧੀਰਜ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੋਲ, ਸਚ ਮੁੱਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰੋਵੇ ਪੈਲ, ਧਰਨੀ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੌਹਲ, ਸੇ ਭੁੱਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਾਤ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਦੇਣਾ ਮੇਵਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਮੇਰ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਵੱਡ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ, ਦੇਵ ਆਤਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਅਲੱਖ ਨਿਰੰਜਣ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ, ਬੇਅੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਗਾਵੇ ਤੈਨੂੰ ਜਿਹਵਾ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਗੋਣਾ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵਿਹਾਰ ਮੈਨੂੰ ਲੋਕਮਾਤ ਵਸੋਣਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲੋਣਾ, ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣੋਣਾ, ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬੋਧ ਕਰਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਦੱਸ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਫਰਮਾਨ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲ ਜ਼ਬਾਨ, ਬਾਹਰੇ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੰਠ ਵੇਖ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਬੋਲੇ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਸਿਫਤੀ ਨਾਅਰਾ ਲਏ ਮਾਰ, ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤੀ ਦੱਸਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਵੇਖ ਵਿਚਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੂਕ ਕੂਕ ਬੱਕੀ ਹਾਰ, ਅੰਤਮ ਬੈਠੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਲਾ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦਗਾ ਕਮਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੁੱਖਾਂ ਭਰੀ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕਰਾਂ ਫਰਿਯਾਦ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਵਜੋਦੀ ਰਹੀ ਤੇਰਾ ਨਾਦ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਮੇਰਾ ਖੇੜਾ ਹੁੰਦਾ ਦਿਸੇ ਬਰਬਾਦ, ਮਾਲੀ ਬੂਟਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ

ਮੈਂ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਰਾਜ, ਸਿਰ ਤੇਰਾ ਤਾਜ ਟਿਕਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਰੱਖ ਲਾਜ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਿਧਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਸੁਣਾਇਆ ਸਚ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਫ਼ਰਮਾਬਰਦਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੁੱਤੇ ਜਗਾਏ ਆਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਉਠੇ ਦਰਸ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣ, ਜਮ ਕਾ ਫਾਸ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਕਾਇਆ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਫਿਰਦੀ ਰਹੀ ਬਣ ਰਕਾਨ, ਦਰ ਦਰ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸੂਰਾ ਉਠੇ ਜਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਧਰਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਸ਼ਰਅ ਸੈਤਾਨ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਬੈਠੀ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੁਲਿਆ ਨਾਉਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇਰਾ ਰੰਗ, ਸਚ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਨਿਭੇ ਸੰਗ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਵਜਾਵਾਂ ਤੇਰਾ ਮਰਦੰਗ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਰ ਪਾਰ ਵੇਖਾਂ ਲੰਘ, ਮਧ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਰਬ ਸਮਝਾਵਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਰੂਪ ਹੀ, ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਸ ਅੰਸ ਵਟਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੁਣੇ ਓਸ ਦਾ ਕੰਨ, ਸਰਵਣ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਡੁਬਦਾ ਬੇੜਾ ਲਓ ਬੰਨ੍ਹ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਜਗਦੀਸ਼ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਰੱਖ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਸੀਸ, ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਦੂਰ ਕਰਾਇਆ । ਵੇਖ ਵੇਲਾ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਪਾਇਆ । ਮੇਰੀ ਮੁੱਕਦੀ ਦਿਸੇ ਹਦੀਸ, ਹਾਸਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ । ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਕਾਇਆ ਬੁੱਤ ਖੀਸ, ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਵਿਚ ਨਾ ਕਿਸੇ ਟਿਕਾਇਆ । ਗਰੰਥੀ ਪੰਥੀ ਮੁਲਾ ਸ਼ੇਖ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮੰਗਦੇ ਫੀਸ, ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਝੋਲੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਇਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕੀਤਾ ਨੀਚ, ਨੀਚੇ ਨੀਚ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕੁਕਰਮ ਕਮਾਇਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਜਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਪਤੀਜ, ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ । ਮੈਂ ਖਲੋਤੀ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਦਹਿਲੀਜ਼, ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਰਬਾਨ ਸੇਵ ਕਮਾਇਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਦਿਸੇ ਮਰੀਜ਼, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦਾਰੂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਦ, ਦਾਅਵਾ ਝੂਠਾ ਰਹੇ ਬੰਧਾਇਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੀਜ ਰਹੇ ਬੀਜ, ਸਾਚਾ ਬੂਟਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕਿਸੇ ਲਗਾਇਆ । ਮਾਇਆ ਰਾਣੀ ਮੰਗਦੇ ਭੀਖ, ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਕੂੜੀ ਰੀਝ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸਚ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ

ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਅੰਤਮ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਬਿਰਹੇ ਵਿਛੁਨੀ ਹੋਈ ਮਜਬੂਰ, ਮਜਬੂਰੀ ਆਪਣੀ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਬਖਸ਼ੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ, ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਦਸਤੂਰ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਬੇੜਾ ਵੇਖ ਭਰਿਆ ਪੂਰ, ਰੁੜ੍ਹਦੀ ਜਾਏ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੋਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਮੁਗਧ ਅਗਿਆਨ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਭਗਤ ਏਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲੱਭ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਮੇਰੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰੇ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਹਰੀ ਦੁਆਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਏਕਾ ਬਖਸ਼ ਚਰਨ ਪੂੜ, ਪੂੜ ਲੁੜਦੜੀ ਘਰ ਆਵਾਂ ਜਾਵਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ ।

★ ੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਰੱਖਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਫ਼ਿਰੋਜਪੁਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਸੋਹੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਕਮਰਾਨਾ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਰੇਖ ਰੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਮਰਦਾਨਾ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਨਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸਚ ਮਕਾਨਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਸੋਹੇ ਸਚ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਹਰਿ ਸਮਰਥ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਏਕੰਕਾਰ ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮੰਡਲ ਆਪੇ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਆਪੇ ਰਲਾ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਏਕਾ ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਪਕੜੇ ਆਪਣਾ ਪੱਲਾ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਧਾਮ ਵਸਾਏ ਨਿਹਚਲ ਇਕ ਅਟੱਲਾ, ਅਟੱਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ ।

ਦੂਸਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਸਾਥ, ਸੰਗੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਸ਼ਬਦੀ ਟੇਕ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਚੁੱਕੇ ਭੇਤ, ਪੰਜ ਤਤ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੇਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਖੇਡ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਲੇਖ, ਕਾਤਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਵਟ ਖੇਟ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਸਾਚਾ ਬੇਟ, ਸਾਚਾ ਬੰਧਨ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਨ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲਏ ਪੇਖ, ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬੇੜਾ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਲਾਹ, ਸਲਾਹਗੀਰ ਆਪ ਹੋ ਆਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਧਾਰ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰਗ ਦਏ ਲਗਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸ਼ੰਕਰ ਸੰਸਾਰੋਗ ਚੁਕਾ, ਸਚ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਹੱਥ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬਣਤ ਬਣਾ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਖੇਲ ਖਲਾ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਆਸਣ ਜਾਏ ਲੱਗ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਲੱਗ, ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਮਿਤ ਗਤ, ਗਤ ਮਿਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ, ਘਟ ਮੰਤਰ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਆਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਇਕ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਮਾਲ, ਸਚਖੰਡ ਅੰਦਰ ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਆਰ, ਥਿਰ ਘਰ ਨਾਉਂ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਦਏ ਬਿਠਾਲ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ ।

ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੱਖਰ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੀਵ ਆਤਮ ਦਏ ਮਾਣ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਹਿਚਾਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਦੁਕਾਨ, ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮਤ ਮਤਵਾਲੀ ਫਿਰੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਬੁੱਧੀ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੱਤ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਗੜ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੋਹਣਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਬਾਲ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਘਰ ਝਿਰਨਾ ਦਏ ਝਿਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨੂਰ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਏਕਾ ਢੋਲਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੁਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਕਾਇਆ ਕੁਰਾ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਦੋ ਦੋ ਆਬਾ ਮੇਲ ਸਚ ਪੀਰ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਹੁਜਰੇ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਹੱਕ ਮਹਿਬੂਬ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਝੁਕਦੇ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਵਸਿਆ ਵੇਖੇ ਰਾਮ, ਸੱਚੇ ਤਖ਼ਤ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਘਨੱਯਾ ਕਾਹਨਾ ਵੇਖੇ ਸ਼ਾਮ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਦੇ ਗਏ ਗਿਆਨ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਲਿਖ ਲਿਖ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੱਠ ਦਸ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੁਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸ਼ਰਾਏ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਕੁਰਾਨ, ਅੰਜੀਲ ਆਇਤ ਸ਼ਰਾਇਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਦਸ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਹ ਗਏ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੇਖੇ ਸਾਰੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਘਰ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਬੀਆਬਾਨ, ਉਚੇ

ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਡੂੰਘੀ ਖਾਈ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ ਕਾਇਆ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਕਾਨ, ਮਕਬਰਾ ਬੈਠੇ ਤਨ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਕਾ ਸਤਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਘਰ ਸਾਚੇ ਕਰੇ ਵਾਸ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕਰੇ ਪਾਠ, ਗੁਰਸਿਖ ਕਾਇਆ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਤੀਰਥ ਸਰੋਵਰ ਮਾਰੇ ਠਾਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਤਤ ਆਠ, ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਵਖਾਏ ਹਾਟ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਜਿਧਰ ਵੇਖੇ ਹਰਿਜੂ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਖਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲ ਕੇ ਪਾਏ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਦੇਵੇ ਸਾਬ, ਸੀਤਾ ਸੱਯਾ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਇਕੋ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਉਸ ਦੀ ਗੋਂਦੇ ਗਾਬ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪਣੀ ਰਾਸ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਏ ਅਨੇਕ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਧਰਦੇ ਰਹੇ ਭੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਗਏ ਹੇਤ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਜ ਘਰ ਨਿਜ ਗ੍ਰਹਿ ਨਿਜ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਬਾਹਰੇ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਰਿਹਾ ਖੇਡ, ਲੁਕਣ ਮੀਚੀ ਖੇਲ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾ ਗਾ ਸਾਰੇ ਦੱਸਣ ਚਾਰੇ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਛੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੱਸਣ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕਰਾਏ ਹੇਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕਹਿਣ ਲਓ ਪੇਖ, ਸਾਚਾ ਪੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਕਹੇ ਮਿਟਾਓ ਆਪਣੀ ਰੇਖ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੀ ਦਇਆ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਚੜ੍ਹ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਘਾੜਨ ਘੜ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਵੜ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਖੇਲ ਕਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਭੈ ਭੈ ਚੁਕਾਏ ਸਰਬ ਡਰ, ਭਿਆਨਕ ਆਪਣਾ

ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਤਰ ਨਾਮ ਰਹੇ ਪੜ੍ਹ, ਬਾਹਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਘਰ, ਦੂਜਾ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ, ਈਸ਼ ਜੀਵ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਠਾਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਸਭ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਦਿਸ਼ਾ ਕੂਟ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦੂਰ ਕਰੇ ਭਰਿਸ਼ਟ, ਭਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਲਿਸਟ, ਬਾਕੀ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣੇ ਮੀਤ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਏ ਬੀਤ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਾਲ ਵਿਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਾਰੇ ਵੇਖੇ ਰੀਤ, ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸਾਚਾ ਧਰਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਗਰੰਥੀ ਪੰਥੀ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਬਦਲੀ ਨੀਤ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਬੈਠੇ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਰਹੇ ਤਕਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸੇ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਰਹੀ ਮਚਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਿਆ ਨਾ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਡੇਰਾ ਕੋਇ ਨਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮ ਪ੍ਰੀਤ, ਕੂੜੀ ਯਾਰੀ ਸਰਬ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਸੀਖ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬੈਠੀ ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਚਤੁਰਭੁਜ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਾਮਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸਾਰੇ ਗੌਂਦੇ ਗੀਤ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਨੰਗੀ ਹੋਈ ਪੀਠ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕੌੜੇ ਰੀਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇਤਰ ਵੇਖਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਹਦੀਸ, ਹਿਰਦੇ ਰਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਸਰਬ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੈਣਾਂ ਵੇਖ, ਦੇਏ ਨੈਣ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਭੇਖ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਖੇਲਾਂ ਰਿਹਾ ਖੇਡ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚੇਤ, ਖਿਜ਼ਾਂ ਚਾਰੇ ਤਰਫ਼ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸੇ ਆਪ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਉਠ ਕੇ ਵੇਖੋ ਕੋਈ ਨਾ ਜਪੇ ਅੰਤਰ ਜਾਪ, ਤੁੱਟੀ ਲਿਵ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਦਿਨੇ ਰਾਤੀ ਕਰਨ ਪਾਪ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠ ਕੇ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਰਹੇ ਕਰਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਪਾਕੀ ਪਾਕ, ਅੰਦਰੋਂ ਪਲੀਤੀ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਬਾਹਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਣਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਕ, ਅੰਦਰੋਂ

ਠੱਗੀ ਰਹੇ ਕਮਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਝਾਕ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ ਇਕੱਠੇ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ ਸਾਹਿਬ ਢੱਠੇ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਜੀਵ ਕੋਈ ਨਾ ਰਤੇ, ਰਤੀ ਰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਕਾਈਆ । ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਕੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ, ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਸੱਚੇ ਪਤੇ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਿਲੇ ਇਕੋ ਮਾਹੀਆ । ਜੋ ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਪੜਦਾ ਢਕੇ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਫੜ ਕੇ ਰੱਖੇ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਮਾਰੇ ਧੱਕੇ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਨਾ ਲੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਕੋਲ ਨਾ ਰੱਖੇ, ਦੁਹਾਗਣ ਨਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਸੱਟੇ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੈਡੇ ਮੁੱਕੇ, ਪਾਂਧੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਛੇ, ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਲੋਂ ਬੈਠੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਅੰਤ ਸਜਾਈਆ । ਓਸ ਪਰੀਤਮ ਨਾਲ ਕਾਹਦੇ ਗੁੱਸੇ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਸੌਂਦਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਉਠਦਿਆਂ ਬਹਿੰਦਿਆਂ ਮਾਤਾ ਗਰਭ ਅੰਦਰ ਪੁੱਛੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚੌਕੀਦਾਰ ਹੋ ਕੇ ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਮੋੜੇ ਕੁੱਤੇ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕੇ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਫੇਰ ਨਾ ਤਪੇ ਪੁੱਠੇ, ਹਵਨ ਕੁੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਉਹ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਛੁਪੇ, ਚੁਪ ਚੁਪੀਤਾ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ, ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਆ ਲਾਡਲੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤੇ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਉਤੇ ਆ ਕੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਚੁੱਕੇ, ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਪਰ ਆਪ ਲੈ ਜਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖੇ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਜੋ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਣ ਨਿਸ਼ਾਨਿਉਂ ਉਕੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਇਕ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਫਰਮਾਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਾਖਿਆਤ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮੁਕਿਆ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਉਠ ਕੇ ਦੇਣ ਇਕ ਬਿਆਨ, ਬਿਆਨਾ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਸਚ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਬਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਤੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਬਗਲੇ ਮਾਰ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਮਸਲਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਬਿਸਮਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦਿਸੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਭੁੱਲੇ ਤੇਰਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ,

ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਡਾ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ, ਅਗਿਆਨ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਇਕ ਅਭਿਆਨ, ਹੰਕਾਰੀ ਗੜ੍ਹ ਰਹੇ ਬਣਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਨੱਚੇ ਸੈਤਾਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਬੇਈਮਾਨ, ਬੈਵਾ ਰੂਪ ਸਰਬ ਖੁਦਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਜਹਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਸ਼ਰਾਮ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀਨ ਇਸਲਾਮ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੇ ਦਰ ਇਕ ਸਲਾਮ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੇਲ ਫੇਲਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਸਤ ਦੀਪ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਰੀਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮਠ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਰਖਾਂ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਵਿਚੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਗੌਂਦੇ ਗੀਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਵਖਾਵਾਂ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਨਾਲ ਕਰਾਂ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਕਾਇਆ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸਾਂ ਚੀਤ, ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲ ਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਤਾਜ ਰੱਖ ਕੇ ਸਾਚਾ ਸੀਸ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਾਜ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਦੇਵਾਂ ਇਕੋ ਨਾਮ ਹਦੀਸ, ਕਲਮਾ ਰਾਗ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਇਆ ਰਾਣੀ ਖਾਲੀ ਕਰਾਂ ਖੀਸ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਤਖ਼ਤੋ ਅੰਤਮ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਵਾਂ ਜੀਤ, ਜਿਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਬਣਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਅੰਗ ਲਗਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਬਹਾਏਗਾ । ਗੁਰਮਿਖ ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਮਾਣਸ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁਸ਼ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਜਨਨੀ ਬਣ ਕੇ ਰੱਖੇ ਕੁੱਖ, ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਬਣ ਕੇ ਮਾਉਂ ਏਕਾ ਸੇਵ ਕਮਾਏਗਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟੇ ਦੁੱਖ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਸੁਖ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਜਣਾਏਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਦਰੋ ਬੂਟਾ ਦੇਵੇ ਪੁਟ, ਸਚ ਸੁੱਚ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਏਗਾ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਘਰ ਲੈਣ ਨਾ ਲੁੱਟ, ਫੜ ਕੇ ਡੰਡਾ ਸ਼ਬਦ ਬਾਹਰ ਕਢਾਏਗਾ । ਤੇਰੇ ਅੰਦਰੋ ਇਕੋ ਆਵਾਜ਼ ਆਵੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਲੈਣਾ ਪੁੱਛ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਏਗਾ । ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਬਿਨ ਪਾਣੀ ਠਰਿਆਂ ਬਿਨ ਅਗਨੀ ਸੜਿਆਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਏ ਬੁਝ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਿੱਕੀ ਬਾਲੀ ਨੱਢੀ ਆਏ ਸੁਝ, ਘਰ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਬਹੇ ਕੁੱਦ, ਪਲੰਘ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕ ਵਿਛਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਚਾਰ ਵਰਨ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਰਸਨਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਅਜੱਪਾ

ਜਾਪ ਇਕ ਜਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਮੂਲ ਨਾ ਲੜਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕੋਲੋਂ ਸਾਰੇ ਡਰਨ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਪੜਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆਂ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਮਿਲੇ ਸੱਚੀ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਜਾਪ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੰਜ ਤਤ ਮਾਟੀ ਖਾਕ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਰੇ ਝਾਤ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਜਾਏ ਆਖ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਪੋ ਪ੍ਰਭ ਸੱਚੇ ਸਚ ਗੋਸਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮਿਟੇ ਤਾਪ, ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਉਤਾਰੇ ਪਾਪ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਘਰ ਸੱਜਣ ਮਿਲੇ ਆਪ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਆ ਮਠ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਪ ਸੁਹਾਇਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਵਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਵਰਤਾਇਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਰੱਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਇਆ । ਤੀਜੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਕਰਾਇਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ । ਨਾਰ ਦੁਹਾਗਣ ਹੋਏ ਨਾ ਰੰਡ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਇਕ ਮਿਲਾਇਆ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਢਾਹ ਕੰਧ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਵੇਖੇ ਅੰਦਰ ਲੰਘ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਬਿਧ ਆਪਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਬਿਧ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਮਹਾਨ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਮੇਘ ਇਕੋ ਵਾਰ ਬਰਸਾਈਆ । ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਲੋਂ ਪੁਛੇ ਰਸਨੀ ਦੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਿਆਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਸਮਝਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਬਾਹਰੋਂ ਦੱਸਦੇ ਸਰਬ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਨਾ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਸੰਸਾ ਕਦੇ ਨਾ ਚੁੱਕੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਾਖਿਆਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੋਕਮਾਤ ਧਰਤ ਧਵਲ ਉਤੇ ਔਂਦੇ ਸਰਬ ਮਿਹਮਾਨ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਾਕ ਸੈਣ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਬਿਠਾਏ ਓਸ

ਮਕਾਨ, ਜਿਸ ਮਕਾਨ ਵਿਚੋਂ ਦਿਤਾ ਘਲਾਈਆਂ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਇਕੋ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆਂ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਬਿਨ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆਂ । ਓਸ ਵੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇਂ ਕਹਿਣ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆਂ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਇਕ ਏਹੋ ਬਣੇ ਵਿਧਾਨ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪ ਬਣਾਈਆਂ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰ ਸ਼ਬਦ ਕੁੜਮਾਈ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆਂ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕਾਮ, ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਸਿਖਿਆ ਲੈਣ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਈਆਂ ।

★ ੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਛੋਟੀ ★

ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਸਚ ਮਕਾਨਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨੂਰ ਮਹਾਨਾ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨਾ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣਾ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਵੇਖਣਹਾਰ ਦੁਕਾਨਾ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆਂ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਪੁਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆਂ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੇ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪੇ ਜਾਏ ਬੌਹੜ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆਂ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਗੰਮ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਏਕਾ ਜੰਮ, ਜਨ ਜਨਨੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆਂ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ,

ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਜਾਣੇ ਜਣਾਏ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਘਰ ਘਰ ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਭਗਵੰਤ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਵਡ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਖੇਲ ਅਗਣਤ, ਬੇਅੰਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣ ਬਣ ਕੰਤ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਬਣ ਪੰਡਤ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਵਖਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕ ਆਧਾਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਕਵਾੜ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਧੂੜੀ ਲਾਏ ਛਾਰ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਗਵਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੀਤਾ ਇਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਬੋਲ ਨਾਅਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਦੇਵੇ ਮਾਰ, ਗੁਰ ਅਣਯਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਦੇਵੇ ਦੀਦਾਰ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵਾਰਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਰਹਿਣਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਤਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਰਵ ਸਸ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਦੇਏ ਉਘਾੜ, ਮੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤੇ ਦੇਏ ਉਠਾਲ, ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੂਫੀਆਂ ਦੇਵੇ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਸੰਤਾਂ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਕਾਲ, ਮਹਿਬੂਬ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾਏ ਨਾਲ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਕਰਾਏ ਧਿਆਨ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਪੁਰਾਣ ਪਰਾਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਛੇ ਵੇਖਣਹਾਰ ਵੇਖੇ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਚੜ੍ਹੇ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਧੁਨ ਨਾਦ, ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸਦਾ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਸਮਾਜ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਾਜ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧੁਰ ਦੀ ਇਕੋ ਆਵਾਜ਼, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਜੇ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਸਰਬ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੀਵ ਜੰਤ ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਪਵਣ ਪਵਣਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਪੰਜ ਤਤ ਬਣਿਆ ਸਾਥ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦਾਸ, ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਬੈਠੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੱਖਦੇ ਆਸ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਲੇ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਿਵਸ ਰਾਤ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰਿਹਾ ਨਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਿਮਾਜ਼, ਸੱਯਦਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੱਚਾ ਰਾਜ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਵੱਡਾ ਭਾਗ, ਨਿੱਕਾ ਨਿੱਕਾ ਭਾਗ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਦਾਤ, ਨਾਮ

ਭੰਡਾਰ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਤਮ ਮੇਲ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਕਰਮਾਤ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟੈਂਦਾ ਰਿਹਾ ਲੋਕਮਾਤ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਖ, ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿਚ ਸਾਖਿਆਤ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾਲ ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹੈਂਦਾ ਰਿਹਾ ਦੱਸ ਕੇ ਆਪ, ਹਾਲਾਤ ਹਾਲਤ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵੱਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਵਾਸਤਾ ਇਕੋ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧੂਆਂਧਾਰ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਬਾਸ਼ਕ ਤਸ਼ਕਾ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਕੰਠ ਮਾਲਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਏਕਾ ਜੋਤ ਬਣ ਬਲਵਾਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਇਕ ਨਿਵਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਮੋ ਆਖ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ ਰਹੇ ਗੁਲਾਮ, ਚਾਕਰ ਪਾਖਾਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੁਣੈਂਦੇ ਰਹੇ ਪੈਗਾਮ, ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਬਿਆਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਤਸਵੀਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਦਾਤਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਕਰਨਹਾਰ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਡੇਰੀ ਪਾ ਜੰਜੀਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੰਧਨ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਦਲਣਹਾਰ ਸਰਬ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਕੱਟਣਹਾਰਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭੀੜ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਥ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਪਰਗਟ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਸਾਰੇ ਆਓ ਨੱਠ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬਣ ਵਣਜਾਰੇ ਜੋ ਖੋਲਿਆ ਹੱਟ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖਿਆ ਬਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਘਰ ਘਰ ਮਾਇਆ ਰਹੀ ਨੱਚ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੱਥ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਸਚ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਡੰਕਾ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਰਿਹਾ ਬਚ, ਜਿਸ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣੇ ਕੰਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੋ ਬੇੜਾ ਰਿਹਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਲੈਣਾ

ਮੰਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚੋਲਾ ਛੱਡ ਕੇ ਗਏ ਪੰਜ ਤਤ ਤਨ, ਕਾਇਆ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਗਏ ਭੰਨ, ਠੋਕਰ ਨਾਮ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਗਿਆਨ ਨੇਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਚੋਰ ਘਰ ਘਰ ਲੋਣ ਸੰਨ੍ਹ, ਸੋਇਆਂ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਇੰਦਾ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਵਾਸਨਾ ਮਨ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਸੱਚਾ ਧਨ, ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ ਭਾਰ ਸਰਬ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਸੰਦੇਸ਼, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਉਠ ਕੇ ਵੇਖੋ ਇਕ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦਰ ਖਲੋਤੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼, ਮੈਖਾਸੁਰ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਬਦਲ ਕੇ ਭੇਸ, ਭੇਵ ਸਾਚਾ ਗਏ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰ ਕਰ ਗਏ ਆਦੇਸ਼, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਭੇਤ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਲੇਖ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਮੇਟੇ ਰੇਖ, ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਹਰਿ ਨਰੇਸ਼ਾ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜਾਣਾ ਜਾਗ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਵੈਰਾਗ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕੂੜੀ ਲੱਗੀ ਆਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਨਾਰ ਦੁਹਾਗਣ ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਾ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਸੁਹਾਗ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੇਜ ਡੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚਿਰਾਗ, ਘਰ ਘਰ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਜੀਵ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਸਰਬ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਕੱਖਾਂ ਕੁਲੀ ਲੱਗੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਭਾਗ, ਅਨਮੁਲੀ ਦੌਲਤ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦਏ ਉਘਾੜ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਲਾਹੀਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਦਏ ਉਠਾਲ, ਸ਼ਬਦ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਗੁਰਦੁਆਰ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਦਏ ਜਲਾਲ, ਜਲਵਾ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਿਖਾਲ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ

ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਭਗਵਾਨ, ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਂਦੇ ਆਏ ਗਿਆਨ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਨਾਮ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਖੇਲੂ ਕੇ ਆਏ ਦੁਕਾਨ, ਜਗਤ ਵਣਜਾਰਾ ਹਟ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਝਗੜਾ ਪਾਏ ਦੀਨ ਇਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਕਲਾਮ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਜਾਪ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਪਾਠ, ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਗਣ ਸਾਥ, ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਪਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਈ ਰਾਸ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਮਾਤ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਕੋਈ ਨਾ ਸਮਝੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਆਕਾਸ਼, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਲਾ ਧਾਰ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਵੇਸ ਵਟਾ, ਸਚ ਅਮਾਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਕਾਇਨਾਤ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਲੋਂ ਹੋਇਆ ਜੁਦਾ, ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਚ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਲਏ ਹਿਲਾ, ਤਾਰ ਸਿਤਾਰ ਆਪ ਹਿਲਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਦਏ ਵਸਾ, ਘਰ ਮਹਿਫਲ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਉਚੀ ਬੋਲ ਦਏ ਜਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਨਵ ਨੌਂ ਵੇਖੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਭੱਜਾ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇਵੇ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਪਾਂਧੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਸੰਗਤ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਬਣ ਪੰਡਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗਤ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਬਣੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਵਫਾਈ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਕਵਾੜ,

ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵੇਖਾਲ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਜਗ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਮੇਟੇ ਅੱਗ, ਤੱਤੀ ਵਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ ਜਾਏ ਭੱਜ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾਏ ਦੇ ਰੁੜਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਪੜਦਾ ਲਏ ਕੱਜ, ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਗੜ੍ਹ ਦੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲੇ ਭੱਜ ਭੱਜ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਬਹੇ ਸਜ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਰੱਜ ਰੱਜ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਬੋਲੇ ਗੱਜ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲਾ ਸਚ, ਕਾਇਆ ਕਚ ਭਾਗ ਲਗਾਈਆ । ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਰਚ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸਕ ਬੂੰਦ ਇਕ ਟਪਕਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਵਸ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਏ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ਼ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਜੋ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਆਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਕਦੀ ਨਾ ਹੋਣ ਨਿਰਾਸ਼, ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਭਗਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ ਜਗਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾ ਕੇ ਗਏ ਸ਼ਰਤ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋਵੇ ਪਰਗਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੱਟ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮੱਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਖੇੜਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੱਠ, ਭਠ ਖੇੜਾ ਖੇੜਿਆਂ ਆਪ ਵਸਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਮੇਲਾ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਲਟ ਲਟ, ਜਗਤ ਦੀਵਾਲੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਰੱਖ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰਦਾ ਪੱਖ, ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਅੰਦਰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸੱਜਣ ਸੰਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਦਾ ਅਗਣਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਕੰਤ, ਬਣ ਨਾਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਇਕੋ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

ਨਰ ਹਰਿ ਖੇਲ ਕਰੇ ਵੱਡ ਖਾਲਕ, ਖਲਕ ਖੁਦਾਈ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇ ਸਾਲਸ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕੱਢੇ ਖਾਲਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਨਿੰਦਰਾ ਆਲਸ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹੇ ਨਾ ਲਾਲਚ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖੇ ਨਿੱਕੇ ਨੱਢੇ ਬਾਲਕ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰੈਣ ਦਿਵਸ ਘੜੀ ਪਲ ਰਹੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਇਕ ਅਦਾਲਤ, ਹੁਕਮ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਮੁਖਾਲਫਤ, ਮੁਖਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਗੁਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਸਫਾਰਸ਼, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਰਦੇ ਆਏ ਤੁਆਰਫ਼, ਤਰਫ਼ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਇਬਾਰਤ, ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਕਾਗਜ਼ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਤੇਰੀ ਮਾਅਰਫ਼ਤ, ਮਹਿਬੂਬ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਰਫ਼, ਉਲਮਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਵਿਚ ਭਾਰਤ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਸਰਬ ਭੰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਵਾਰ ਥਿਤ ਘੜੀ ਪਲ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸੁਣਾ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਵਾਕ ਭਵਿਖਤ ਗੁਰ ਕੀ ਲਿਖਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਕਹੇ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜਾ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਜਾਣਾ ਆ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਕਹੇ ਈਸਾ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਮੇਰਾ ਆਏ ਖੁਦਾ, ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਕਹੇ ਮੁਹੰਮਦ ਗਿਆ ਗਾ, ਵਡ ਅਮਾਮ ਮੈਂਹਦੀ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਗਿਆ ਲਿਖਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਬਣੇ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਗਏ ਲਗਾ, ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਮਾਅਸੂਕ ਰਾਹ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ ਨੂਰ ਖੁਦਾ, ਖੁਦੀ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਵ ਖੰਡ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਹ ਦੱਸੇ ਇਕ ਸਿੱਧਾ, ਸਿਧਾਂਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਨਿਕੀ ਜਿਹੀ ਬਿਧਾ, ਪੜਦਾ ਵਿਚੋ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵਣ ਪਾਵਣ ਗਿੱਧਾ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਤਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਿੱਜਾ, ਭਗਤਾਂ ਇਕੋ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਆਵੇ ਭੱਜਾ, ਸ਼ਰਮ ਹੱਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲਾਹ ਕੇ ਜਾਏ ਲੋਕ ਲੱਜਾ, ਲਾਅਨਤ ਤਬਕ ਗਲ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆ ਕੇ ਸਜਾ, ਸੋ ਸੱਜਣ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿ ਕੇ ਰੰਗ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਅੰਤਮ ਪੜਦਾ ਕੱਜਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਸਾਚੀ ਧਾਰ, ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਸਾਚਾ ਸਚ ਚਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਥਾਂ ਥਾਂ, ਘਟ ਘਟ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਦੇ ਨਾਂ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਚੇ ਬੇੜੇ ਲਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਹੰਸ ਹੋਏ ਕਾਂ, ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਏਥੇ ਓਥੇ ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਥਾਂ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਭਾਈ ਭੈਣ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ ਨਾਰ ਕੰਤ ਸੰਗ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪਕੜੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਂਹ, ਮੰਝਧਾਰ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਰਾਏ ਧਰਮ ਕੋਲੋਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾ, ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲਹਿਣਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਕੋਲੋਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਡਾ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਕਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਏ ਚਬਾ, ਦਾੜ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੇਠ ਰਖਾਈਆ । ਮਹਾਂਕਾਲ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਇਕੋ ਲਓ ਮਨਾ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਦੁੱਖ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਗੁਨਾਹ, ਪਤਤ ਪਾਪੀ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਥਰ ਪਾਰ ਦਏ ਕਰਾ, ਪਾਹਨ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈਆ । ਤਿਸ ਦੀ ਮੰਨੋ ਸਦਾ ਰਜ਼ਾ, ਸੋ ਰਹੀਮ ਰਹਿਮਾਨ ਰਹਿਮਤ ਦਏ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਨਜ਼ਰੀ ਜਾਵੇ ਆ, ਕਾਹਨਾ ਇਕੋ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਲਏ ਟਿਕਾ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਨੈਣ ਮਟਕਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਜੋੜੀ ਜੋੜੇ ਏਕਾ ਬਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦਏ ਚੁਕਾ, ਬਾਕੀ ਰਹਿਣ ਕਿਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਜਾਏ ਸਮਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਲੱਗੇ ਮਾਤ, ਮਾਤਰ ਭੂਮੀ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੋ ਆਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਘਰ ਪਰਤੱਖ, ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਕੂੜਾ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜਾ ਭੈ ਜਾਏ ਚੁਕ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੈਡਾ ਜਾਏ ਮੁਕ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਬੂਟਾ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਸੁੱਕ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚ ਹਰਾ ਕਰਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਹੋਏ ਨਾ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਲਾਹੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁਕ, ਬਾਲ ਅਵਾਣਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਆ ਮੇਰੇ

ਸਾਚੇ ਸੁੱਤ, ਮਿਲ ਮਿਲ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਹੇ ਸਾਚੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਲੱਭ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਵਖਾਏ ਵਿਸ਼ਵ ਯਦ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਨਾਦ ਰਿਹਾ ਵੱਜ, ਅਨਹਦ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਮੱਕੇ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਾਏ ਸਾਚਾ ਹੱਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਮਧ, ਮਧਰ ਰਸ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੱਦ, ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇੰਦਾ । ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ ਜਾਏ ਘੁਲ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਆਪ ਲੈਣਾ ਮਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪਰਗਟਾਏ ਸਚ ਫੁੱਲ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਪੰਖੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਉਤਮ ਕੁੱਲ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਪਾਵੇ ਮੁਲ, ਦੂਜੇ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਜਾਇਣ ਤੁਲ, ਤੋਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਜੂਏ ਨਾ ਜਾਵਣ ਹੁੱਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਜੋ ਰਹੇ ਭੁੱਲ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਗਿਆ ਖੁਲ੍ਹ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਕੂੜੀ ਵਿਚ ਨਾ ਰੁਲ, ਅਨਮੁਲੜਾ ਲਾਲ ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਨਾ ਦੇ ਰੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਸੁਲਾਕੁਲ, ਗੁੱਸਾ ਗਿਲਾ ਕਦੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਖਾਈਆ । ਗੁੱਸਾ ਗਿਲਾ ਕੋਇ ਨਾ ਰੋਸਾ, ਹੋਛਾ ਰੂਪ ਨਾ ਹਰਿ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੋਚਿਆਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੇ ਸੋਚਾ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਤੋ ਬਾਹਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਣ ਕੇ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੇਵੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮੌਕਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਦੇ ਧੋਖਾ, ਜਗਤ ਫਰੇਬ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸੌਖਾ, ਘਾਟ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਜਨ ਕੂੜੀ ਨੀਂਦ ਗੂੜੀ ਸੁਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਲਾਵਣ ਢੋਂਕਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪਰਾਣੀ ਜਾਏ ਅੰਤਮ ਔਤਾ, ਪੁੱਤ ਪੋਤਰਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਦਾ ਨਿਗਹਬਾਨ ਜਿਸ ਰਾਵਿਆ ਨਾਲ ਸੌਕਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਖਿਆਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਫੜ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਵੜ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਖੜ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾਏ ਰਾਗ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਗ, ਇਕ ਉਪਜਾਏ ਸਚ ਵੈਰਾਗ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਘਰ ਵਡਿਆਈ ਵੱਡਾ ਭਾਗ, ਵਿਛੜਿਆਂ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੁੱਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

★ ੯ ਅੰਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਆਗਿਆ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਾ ਸੁਫਲ ਜਨਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਮਿਟੇ ਭਰਮ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਕਿਰਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਅੰਧ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਦੇਵੇ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭੈ ਚੁਕਾਏ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਭੈ ਆਪਣਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧਰਨ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮਿਟੇ ਵਿਜੋਗ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਕੂੜ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕਟੇ ਰੋਗ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤਨ ਨਗਾਰੇ ਲਾਏ ਚੋਟ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਆਪ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਆਤਮ ਸੁਖ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਿਟੇ ਭੁੱਖ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਫੰਦ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਚੁੱਕ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਏ ਬਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਉਜਲ ਮੁਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਦਾ ਬੂਟਾ ਪੁਟ, ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਦਏ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਮਿਟੇ ਸੰਤਾਪ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਆਪਾ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਜਣਾਏ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਤੀਨੋ ਤਾਪ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਮਿਲੇ ਸਾਂਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਇਕਾਂਤ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਸੁਣਾਏ ਬਾਤ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਇਕੋ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਸੱਚਾ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਰ ਸੁਆਮੀ ਆਏ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਠੋਕਰ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਲਏ ਜੀਤ, ਮਤ ਬੁਧ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠੰਢੀ ਸੀਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਵੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਲ

ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਆਤਮ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਵੇਖੇ ਲੰਘ, ਘਰ ਦਸਵੇਂ ਬੂੜ ਬੁੜਾਈਆ । ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਨਿਜ ਆਤਮ ਆਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਗੀਤ ਸੁਹਾਗੀ ਗਾਏ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਏ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਲਾਏ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਦੇਵੇ ਗੰਢ, ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਖੁਲ੍ਹੇ ਸੁਰਤੀ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤੀ, ਮੂਰਤ ਅਕਾਲ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵੱਜੇ ਨਾਦ ਤੂਰਤੀ, ਤੁਰਯਾ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਆਸਾ ਪੂਰਤੀ, ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਅੰਤਰ ਠੰਢ, ਬਾਹਰ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਘਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਰੰਗੇ ਰੰਗ, ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਮੰਗੇ ਇਕੋ ਮੰਗ, ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਸੁਣਾਵੇ ਆਪਣਾ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਨਾਉਂ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖਣਾ ਲੰਘ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਹਿਬ ਸਰਬੰਗ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਵਿਛੋੜਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

★ ੯ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਸਤੀ ਹਬੀਬ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਜੋ ਜਨ ਲੱਗਾ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੋੜ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਸੋਰੇ ਪਿਛਾ ਅੱਗਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਨਾਦ ਇਕੋ ਵੱਜਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਫਿਰੇ ਭੱਜਾ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰੱਖੇ ਲੱਜਾ, ਸਰਗੁਣ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸੱਦਾ, ਬਾਹਰੇ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਕਰਾਏ ਇਕੋ ਹੱਜਾ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਪੜਦਾ ਕੱਜਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਦੁਆਰ ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਹੱਦਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਏ ਇਕੋ ਰੰਗਾ, ਰੰਗ ਚਲੂਲ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਕਰੇ ਜੰਗਾ,

ਮਰਦੰਗਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਚ ਜਣਾਏ ਧਰਮਾ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਭੇਵ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕਰਮਾ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਏ ਭਰਮਾ, ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਲੋਕ ਲਾਜ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮਾ, ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਮਰਨਾ ਡਰਨਾ, ਜੀਵਣ ਮੁਕਤ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਜੋ ਰੱਖੇ ਓਟ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਕੱਢੇ ਖੋਟ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਲੋਚਣ ਲੋਚ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗ਼ਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਇਕੋ ਜੋਗ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਰਸ ਲੈਣਾ ਭੋਗ, ਹਰਿ ਭੋਗੀ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਚੁਕਾਏ ਵਿਜੋਗ, ਬਣ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕੋਟ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਵੱਜੇ ਚੋਟ, ਸਚ ਨਗਾਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ ਜੋ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਮੰਤਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸਚ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਈਆ । ਕਾਗ ਹੰਸ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਣ, ਬੁੱਧ ਬਬੇਕ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਸਚ ਸਹਾਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੱਕਦੇ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਸਦਾ ਦੁਆਰਾ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪੁਕਾਰਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੋਏ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਛਾਰਾ, ਸਾਚੀ ਖਾਕ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਂਦੇ ਰਹੇ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰਾ, ਨੈਣਾਂ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੇਐਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਕਿਨਾਰਾ, ਨੱਯਾ ਡੋਲੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ ਵਹਿੰਦੀ ਧਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਲੇਖਾ ਲਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਧੁਰ ਦੀ ਗੀਤ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੁਣਾਵੇ ਸਾਚਾ ਗੀਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਵਖਾਏ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹਰਿ ਵਸੇ ਆਪ ਅਨਡੀਠ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਲਏ ਜੀਤ, ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ

ਚਲਾਏ ਆਪਣੀ ਰੀਤ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਢੋਲੇ ਗਾਓ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤ, ਲੋਕ ਲੱਜਿਆ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਮਿਲੇ ਸਾਚੀ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੈਠ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਰਿਹਾ ਢਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ ਚਰਨ ਗੁਰਦੇਵ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਧਾਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਹਕੇਵ, ਨਿਹਚਲ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਮੇਵ, ਰਸ ਸੱਚਾ ਇਕ ਚਖਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਜਿਹਵ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖ ਕੀਤੀ ਸੇਵ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸੇ ਭੇਵ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਸਾਚੀ ਧੂੜ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜੇ ਗਰੂਰ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਸਤਿ ਸਰੂਰ, ਸਾਚੀ ਮਧ ਨਾਮ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰੇ ਚੂਰ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਖੜਗ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਸਤਿਗੁਰ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਜ਼ਰੂਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਸੂਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕਰੇ ਪੂਰ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੰਧ ਮੁਕਾ ਕੇ ਨੇੜਾ ਦੂਰ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਬਾਪ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸੇ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਉਤਾਰੇ ਪਾਪ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸਾਚੀ ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਸਾਖਿਆਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਪੁਛੇ ਵਾਤ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ; । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਠਾਕਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਮਿਟੇ ਕੂੜੀ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹੇ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਹਰਿਜਨ ਸੱਜਣ ਤਾਰੀਆਂ ਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਨਮੁਖ ਕਰਦੇ ਸਦਾ ਨਿੰਦ, ਨਿੰਦਿਆ ਨਿੰਦਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਜਣ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਓ ਲੱਭਣ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਵੇ ਸੱਦਣ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਰੂਪ ਧਰਾਏ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤੀ ਮਦਨ, ਮੋਹਣ ਮਾਧਵ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਨਿਰਗੁਣ ਜਗਣ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਨਹਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਤਾਲ ਵੱਜਣ, ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਸੱਚੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਪੀ ਰੱਜਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੇ ਮੱਚਣ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ। ਪੰਚ ਵਿਕਾਰੇ ਅੰਦਰ ਨੱਚਣ, ਡੋਰੂ ਡੰਕਾ ਜੂਠ ਝੂਠ ਵਜਾਈਆ। ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਲ ਹੱਸਣ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਸਾਚੀ ਵਸਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਉਠ ਉਠ ਨੱਠਣ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਸਤਿਗੁਰ ਛਾਛ ਵਰੋਲੇ ਮੱਖਣ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਈਆ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਗਤ ਕਿਨਾਰਾ ਵੇਖੇ ਪੱਤਣ, ਦਰਿਆ ਕੰਢਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਮੰਜਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਿਆ, ਪਾਣੀ ਜਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਇੰਦਾ। ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾ, ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾ, ਬੰਕ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਿਆ ਆ, ਤਿਸ ਮਾਤਮ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਡੁਬਦੇ ਪਾਹਨ ਲਏ ਤਰਾ, ਪਾਥਰ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਇੰਦਾ। ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਵੇਖ ਵਖਾ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ। ਸਾਚੇ ਬੇੜੇ ਲਏ ਚੜ੍ਹਾ, ਨੱਯਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਚੱਪੂ ਅਗੰਮੀ ਦਏ ਲਗਾ, ਸਚ ਸਹਾਰਾ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖੇ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਤਰਾਜੂ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਭ ਦੀ ਲਏ ਫੋਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਭੇਵ ਉਠਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਕੋਲ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਬੋਲ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਹੇ ਅਨਭੋਲ, ਬਿਨ ਹਰਿਜਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਨ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਹਰ ਘਟ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਸੁਣਾਏ ਸੱਚੀ ਬਾਣੀ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ਫਿਰਾਈਆ। ਅਠਸਠ ਵੇਖੇ ਤੀਰਥ ਪਾਣੀ, ਜਲ ਸਰੋਵਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨੀ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨੀ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦਾ

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੰਡਤ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣੀ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੋਈ ਕਹਿ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਧਰਮ ਦਵਾਰ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਧਰਮ ਵਖਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦ ਵਿਟੁਹ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਧਾਮ ਸੁਹਾਈਆ । ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ ਨਦੀ ਨਾਲਾ, ਦਰਯਾ ਘਾਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਾ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸਾਚੀ ਪਾਏ ਅਗੰਮੀ ਮਾਲਾ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਲਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰਾ ਕਾਲਾ, ਜੋਤੀ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਸੁਖਾਲਾ, ਫੜ ਰਾਹੇ ਆਪੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਚਲੇ ਨਾਲਾ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਓਥੇ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲਾ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਪੁਛੇ ਹਾਲਾ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਡੁੱਬੇ ਨਾ ਬੇੜਾ, ਮੰਝਧਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦ ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਮੰਦਰ ਖੇੜਾ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਝੇੜਾ, ਝੂਠੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰੇ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸੇਹਰਾ, ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਆਪਣੇ ਵੇਹੜਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਦਏ ਬਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਚੁੱਕੇ ਝੇੜਾ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਲੇਖਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸਰਨ ਲੱਗੇ ਸੱਚਾ ਡੇਰਾ, ਘਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲੱਗੇ ਜਨ, ਜਨ ਜਨਨੀ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਪੰਜ ਤਤ ਤਨ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਅਗਨੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣੇ ਕੰਨ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਫੇਰੇ ਮਨ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਏ ਖਪਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਨ, ਚੰਦ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਠਾਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਏ ਠੰਢ, ਠੋਕਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਜ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੁਰਮੁਖ ਲੈਣਾ ਅਨੰਦ, ਦੂਜੀ ਵਾਸਨਾ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਦਰਿਯਾ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਜਾਣਾ ਲੰਘ, ਅੱਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਗ, ਤਿਸ

ਨੱਯਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਡੁਬਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਚਰਨ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਾਚਾ ਬੰਧਨ, ਹਰਿ ਬੰਦਗੀ ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏ ਚੰਦਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਖੰਡਨ, ਖੰਡਾ ਨਾਮ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਹੋਏ ਰੰਡਨ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਕੰਤ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਓਢਨ ਹੋਏ ਨਾ ਨੰਗਨ, ਨਾਮ ਦੋਸ਼ਾਲਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਭਗਤ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਦੇ ਨਾ ਸੰਗਣ, ਲੋਕ ਲੱਜਿਆ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰ ਗੁਰ ਇਕ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਵਿਚਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਂਝਾ ਸਭ ਨਾਲ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਹਿਰਦਾ ਸੀਤਲ ਸਤਿ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰੇ ਵਸਾਲ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਬੋਲੇ ਕੱਢੇ ਗਾਲ, ਤਿਸ ਆਖੇ ਵਾਹਵਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਤੇਰੀ ਹੋਛੀ ਮੱਤ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਉਠ ਕੇ ਵੇਖ ਆਪਣੀ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਧਰਮਸਾਲ, ਤੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੈਥੋ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਇਉਂ ਕਿਉਂ ਬੇਹਾਲ, ਬੇਹਬਲ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰੇ ਧਾਰੀਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਨਿੱਕਾ ਛੋਟਾ ਲਾਲ, ਮੂਰਖ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤ ਸਮਝ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਪਾਇਆ ਜਾਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਘੇਰਾ ਰਹੀ ਪਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਜਿਸ ਪਿਓ ਦਾਦਾ ਰਹਿਣ ਦਿਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਦਏ ਪਲੰਘ, ਬਸੰਤੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਉਠ ਸਖੀ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾ ਛੰਦ, ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੇਖਣ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਚੁੱਕੇ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਸੁਹਾਗਣ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਜ ਆਤਮ ਵੇਖ ਅਨੰਦ, ਜਗ ਰਸਨਾ ਰਸ ਦੇ ਤਜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਸਚਖੰਡ, ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਪਾ ਡੰਡ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਿਛਲੀ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ ਗਈ ਹੰਢ, ਅਗਲੀ ਲੇਖੇ ਆਪਣੀ ਲਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤਜ ਗੰਦ, ਸਚ ਸੁਗੰਧੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਘਰ ਸੱਜਣ ਮਿਲ ਕੇ ਗੋਣਾ ਛੰਦ, ਬਾਹਰੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੇ ਕੰਢਾ ਕੰਢੀ ਦਰ ਦਰਯਾ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਲੰਘ, ਸੋ ਮਲਾਹ ਬੇੜਾ ਖੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਮਾਣੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ ।

★ ੯ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੁਰਜਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਹੇ ਸੁਣ ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਲਾਲ, ਤੇਰਾ

ਖੇਲ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਕਰ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਖਬਰਦਾਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਪਿਆਨ, ਸਚ ਪਿਆਨ ਇਕ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਥ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਥਿਰ ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਨੱਢੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਲ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਅੰਜਾਣ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਰੱਖਾਂ ਇਕ ਪਿਆਨ, ਮੰਗਾਂ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਰਹਿਣਾ ਨਿਗਹਬਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰੇ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮੇਰੇ ਭਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਸਚ ਮਹਾਨ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰੇ ਸਾਚਾ ਸੁੱਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਏ ਰੁੱਤ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਦੁਆਰਿਉਂ ਪੈਣਾ ਉਠ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਦਿਆਲ ਸੁਆਮੀ ਰਿਹਾ ਤੁਠ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਬਹਿਣਾ ਲੁਕ, ਪਰਗਟ ਹੋ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਾ ਤੇਰਾ ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ, ਸਦ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਕਰ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਹੋਵਾਂ ਖਬਰਦਾਰ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਲਵਾਂ ਉਘਾੜ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸੁਣ ਸਾਚੇ ਬਾਲ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਮਾਰ ਪਿਆਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਹੋਈ ਨਾਦਾਨ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਦੇ ਹਿਲਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਹੋਇਆ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਅ ਕਰੇ ਜਗਤ ਲੜਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਈ ਦੁਕਾਨ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਣ, ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਪਰਨਾਮ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ ਸਰਬ ਜਹਾਨ, ਨੌ ਖੰਡ ਪਈ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਤ ਦੀਪ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਮਾਣ ਤੁਟਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਸਾਚਾ ਭੈ ਸਿਰ ਨਾ

ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਅੱਠ ਦਸ ਪੜਦਾ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਹੀਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨੈਣ ਸਰਮਾਣ, ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਚਾਰ ਵਰਨ ਹੁੰਦੇ ਦਿਸਣ ਵੈਰਾਨ, ਵੈਰੀ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਦੋਏ ਜੋੜ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਲੋੜ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਚੜ੍ਹਾਂ ਅਗੰਮੀ ਘੋੜ, ਵਾਗਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖਾਂ ਦੌੜ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ, ਜ਼ਿੰਮੀ ਅਸਮਾਨ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੀਠਾ ਵੇਖਾਂ ਮਿੱਠਾ ਕੋੜ, ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਉਠ ਬਲ ਧਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪ੍ਰਭਾਧਾਰ, ਸਤ ਸਤਿ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਘਰ ਘਰ ਕਰਨ ਵਿਭਚਾਰ, ਧੀਰਜ ਜਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰ, ਚਤੁਰਭੁਜ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਈਆ । ਰਾਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਕਾਹਨਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮੇਰ ਮੁਕਟ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਪੇਖ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਫਤਾਰ, ਗੁਫਤ ਸੁਨੀਦ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਈਸਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਦਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਰੋਵੇ ਧਾਗਾਂ ਮਾਰ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਪੱਲੂ ਗਈ ਛੁਡਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਗ ਕੇ ਗਿਆ ਮੰਗ ਇਕੋ ਵਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਲੱਖ ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕਣਾ ਬੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਗੋੜਾ ਦੇਣਾ ਗਵਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਪ੍ਰਭਾਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਸੋਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਾਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਅੰਤ ਬੇਹਾਲ, ਸਾਚਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਭੁਲਿਆ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਉਠ ਜਵਾਨ ਵੇਖ ਕਲੂ ਕਾਲ, ਕਲਕਾਤੀ ਰੂਪ ਕਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਝੁਕਾਏ ਸੀਸ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੱਚੇ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਛਤਰ ਸੋਹੇ ਸੀਸ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਜਾ ਕੇ ਕਲਜੁਗ ਰੀਤ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂ ਸਚ ਹਦੀਸ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਕਵਣ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।

ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਰਖਾਂ ਜਾ ਕੇ ਨੀਤ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂ ਠਾਕਰਦਵਾਰਾ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਬਚਿਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਦਿਸੇ ਪਲੀਤ, ਤਿਸ ਪਾਕੀ ਪਾਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਜਾ ਕੇ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਭੁਗਤਣ ਜਾਵਾਂ ਇਕ ਤਰੀਕ, ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕ, ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਡੇਰਾ ਦੇਵਾਂ ਢਾਹੀਆ । ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਬਾਰੀਕ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਪੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦੱਸਾਂ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਰੀਤਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸੁਣਾਵਾਂ ਢੋਲਾ ਗੀਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂ ਭੀਖ, ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਤੂੰ ਬੈਠਾ ਵੇਖੋ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤੇਰੀ ਤੇਰੀ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਉਠ ਸੁੱਤ ਛੇਤੀ ਜਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਪੱਲੂ ਰਹੇ ਛੁਡਾ, ਸੰਗੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਚਾਰ ਵਰਨ ਗਏ ਭੁਲਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਹਜ਼ੂਰ ਦਏ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾ, ਪੜਦਾ ਚੁੱਕ ਮੁਖ ਨਕਾਬ, ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਆਦਾਬ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਚ ਸਲਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਲਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਮੱਕਾ ਕਾਅਬ, ਹੁਜਰਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਿਸੇ ਰਾਜ, ਰਾਜ ਭੂਪ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਗੜਿਆ ਸਮਾਜ, ਸਾਚੀ ਸਮਗਰੀ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਭੁੱਲੇ ਸਚ ਆਵਾਜ਼, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਮੰਗ ਕਰ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਦ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਦਰ ਤੇਰੇ ਵੇਖਣ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਜਾ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਭ ਦੀ ਤੇਹੇ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਪਰਗਟ ਹੋਵਾਂ ਜਾ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨੂਰ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਜਣਾਵਾਂ ਇਕ ਦਸਤੂਰ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰਾਂ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਮੁਜਰਮ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੁਲਾਇਆ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਉਤੇ ਲਾਵਾਂ ਇਕੋ ਕਸੂਰ, ਫ਼ਤਵਾ ਸਾਦਰ ਇਕ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਉਡਦੀ ਵੇਖਾਂ ਧੂੜ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੇਰੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਮੂੜ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਉਠ ਬਲਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਏ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇ ਝੁਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਪਰਵਾਨ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਰੇੜ ਤੇਤੀਸ ਕਰੇ ਪਰਨਾਮ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਰਾਗ ਗਾਣ, ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖਣ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਜੀਵ ਜੰਤ

ਜਹਾਨ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੀ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਮਿਟੇ ਮਿਟੀ ਘੱਟਿਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਸਾਚਾ ਪੰਡਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਵਾਂ ਮੰਗਤ, ਤੇਰੀ ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਰੰਗਤ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਮੋਹਣ ਮਾਧਵ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਸ਼ਬਦੀ ਸੰਗਤ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੂੰ ਜਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ । ਤੇਰੇ ਨੈਣਾਂ ਸਰਬ ਵਖਾਏਗਾ । ਕੋਟ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੁਰਜ ਢਹਿਣਾ, ਪੱਕਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ ਲਵਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਲੋਕਮਾਤ ਬਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਉਠ ਉਠ ਜਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਨਾਦ ਗੁਰਦੇਵ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਬਹਿਣਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਜਣਾਏਗਾ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਝੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਰਾਓ ਰੰਕ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਦੁਆਰ ਬੰਕ ਵਡ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵਿਚੋ ਕੱਢ ਵਰੋਲ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸਾਂ ਆਪਣਾ ਬੋਲ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਬੰਦ ਖਿੜਕੀ ਕੁੰਡਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇ ਕੇ ਪੌਹਲ, ਸਾਚਾ ਜਾਮ ਆਪ ਪਿਆਵਾਂਗਾ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸਾਂ ਕੋਲ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਦੇਵਾਂ ਤੋਲ, ਤਰਾਜੂ ਇਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਕੋਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਮ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਤੀ ਕਰੇ ਭਾਰ ਹੌਲ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵਾਂ ਖੋਲ੍ਹ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਡੰਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਮਿਹਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਉਠ ਲਾਡਲੇ ਬਣ ਦਲੇਰ, ਤੇਰੀ ਦਲੇਰੀ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰੱਖਾਂ ਨਾਉਂ ਸ਼ੇਰ, ਸਿੰਘ ਤੇਰੀ ਭਬਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਦਏ ਹਿਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਜੇਰ, ਜੇਰ ਜ਼ਬਰ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੂੰ ਜਾਣਾ ਬਣ ਕੇ ਵੱਡਾ ਕੇਹਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹੋ ਹੱਕ ਨਬੇੜ, ਨਬੇੜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਝੇੜ, ਝੰਜਟ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਾਂ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ਕਾਦਰ, ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਭਵਰੀ ਵੇਖਾਂ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਦੇਵਾਂ ਆਦਰ, ਆਦਰਸ਼ ਆਪਣਾ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਉਠ ਦੁਲਾਰੇ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਧਰਮ ਦਲਾਲੀ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਦੱਸ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਹਜ਼ਰਤ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰ ਖੋਲ੍ਹ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੁਰੀਦਾਂ ਜਾ ਕੇ ਪੁਛ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸੰਭਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਚਰਨ ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਣ ਕੇ ਜਾਵਾਂ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ, ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਹਰ ਘਟ ਰਮਿਆ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੇਵਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸਚ ਪੈਗਾਮ, ਸਾਚਾ ਪੀਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਹੋ ਕੇ ਪੜ੍ਹਾਂ ਕਲਾਮ, ਕਲਾਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਨੌਬਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਰਦੇ ਕਰਾਂ ਗੁਲਾਮ, ਸਾਚੀ ਡੋਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾਂ ਸਤਿ ਇਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਗਿਆਨ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਵਸਣ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਦੂਜਾ ਮਕਬਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕੋ ਦੇਣਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਲਾਰੇ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਲੈ ਜਗਾਈ, ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟ ਜੁਦਾਈ, ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਈ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜਾਂਦਾ । ਸਰਗੁਣ ਪਾਵਾਂ ਸਾਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਜਾ ਸੁਣਾਂਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵੇ ਹੋਵੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਸੋਇਆਂ ਅੱਖ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਂਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਂਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਦਹਿ ਦਿਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਂਦਾ । ਤੇਰਾ ਬਰਦਾ ਬਣ ਕੇ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਾਂਦਾ । ਜੋ ਜਨ ਗਾਫਲ ਰਿਹਾ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਏ ਧਰਮ ਹੱਥ ਫੜਾਂਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਂਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਾਦ ਧੁਨ ਵਜਾਈਆ । ਸਭ
 ਨੇ ਭਾਣਾ ਸਿਰ ਤੇ ਸਹਿਣਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਪਰਮਾਤਮ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਜੋ ਘੜਿਆ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ ।
 ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੱਜਣ ਸੈਣਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੁਰਜ ਢਹਿਣਾ, ਢਾਹ ਢਾਹ ਖਾਕੀ ਖਾਕ
 ਮਿਲਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਆਪਣੇ ਵਹਿਣ ਵਹਿਣਾ, ਸ਼ੋਹ ਦਰਯਾ ਦਏ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬੈਠ ਪਲੰਘ ਰੰਗੀਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੋਣਾ, ਸੇਜ
 ਸੁਹੰਜਣੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਅੰਤਮ ਸਭ ਨੇ ਰੋਣਾ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਔਣਾ,
 ਭਰਮੇ ਭੁਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ ।
 ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸੱਚਾ ਵਜਾਏ ਢੋਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ
 ਵਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਰਿਹਾ ਬੋਲ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਲਵਾਂ ਉਠਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੈਂ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ ।
 ਕਲ ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਨੇਤਰ ਪੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਕੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤਾਂ ਰੱਖਾਂ
 ਸਾਇਆ ਹੇਠ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਵਾਂਗਾ । ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਾਂ ਭੇਤ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਪੂਰਬ
 ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟ ਕੇ ਰੇਖ, ਰੇਖਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮਾਣੇ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਜਿਸ ਜਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ
 ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਰੱਖੀ ਟੇਕ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਧਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਕੂੜਾ ਭੇਖ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੂੜੀ ਖਾਕ ਰਲਾਵਾਂਗਾ ।
 ਕਲਜੁਗ ਉਜੜੇ ਅੰਤਮ ਖੇਤ, ਸੁੰਝਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਤਪੇ ਬਾਲੂ ਰੇਤ, ਅਗਨੀ ਜੋਤ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਭੇਵ
 ਪਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਅੰਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਵਾਂਗਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਦੁਲਾਰੇ ਤੇਰਾ
 ਬਲ, ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਿਨ ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲੇ ਤੈਨੂੰ ਰਿਹਾ ਘੱਲ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾ ਕੋਇ
 ਰਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਲ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਮੈਂ
 ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਵਲ ਛਲ, ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਜਾਤ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੀਨ ਲਾ ਕੇ ਸਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੰਡ
 ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ
 ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਪਰਵਾਨ, ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਨਾ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖਿਆ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ
 ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕੋ

ਕਾਹਨ, ਰਾਮ ਰਮੱਯਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਇਕ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੋ ਸਲਾਮ, ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਜਹਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੁਣੇ ਲਾ ਕਰ ਕਾਨ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗੋ ਦਾਨ, ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ ਝੋਲੀ ਵਸਤ ਨਾਮ ਭਰਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਮੰਗੋ ਆਣ, ਅਨਡਿਠੀ ਦੌਲਤ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਫਰਮਾਣ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਮੇਟਾਂ ਅੰਤ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਧਰਮ ਹੋਵੇ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਸਾਰੇ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਣ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਵਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਨਣ ਆਣ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਸਚ ਬਣਾਏ ਇਕ ਵਿਧਾਨ, ਵਾਧਾ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕਰਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਸਾਰੇ ਤਖਤੋ ਡਿਗਣ ਆਣ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਬੀਆਬਾਨ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਰਵਸਸ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਵੇਖ ਵੇਖ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਣ, ਹਾਏ ਹਾਏ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਚਰਨ ਬਲਹਾਰ, ਸਦ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਫਰਮਬਰਾਦਾਰ, ਸੇਵਕ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਕਰ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੋਲ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਭ ਤੋਂ ਲੇਖਾ ਮੰਗ ਲੈ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਆਪਣੀ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਬੋਲ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਅਸਾਂ ਖਹਿੜਾ ਛੱਡਿਆ ਜੀਵ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਬਣਨ ਭਿਖਾਰ, ਭਿਛਿਆ ਮੰਗਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਵਹਾਵਣ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲੇ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ, ਅੱਗੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਸਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਮੁਕਿਆ ਕਰਜ਼ ਉਧਾਰ, ਲਹਿਣਾ ਲੈਣਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਛੱਡ ਕੇ ਆਏ ਤੇਰਾ ਸੰਸਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇਏ ਜੋੜ ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਹ, ਵਾਹਵਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਮੁਕਾ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦਿਆਂ ਘਲਾ, ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਥਿਤ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾ, ਸਾਚਾ ਵਕਤ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਉਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਲਿਐਣਾ ਉਠਾ, ਸੋਇਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਸਚ ਨਿਆਂ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸੁਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਭੁਲੇ ਕੋਈ ਨਾ, ਅਭੁੱਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਾਢੇ ਦਸ ਵਕਤ ਦੇ ਸੁਹਾ, ਬਿਤ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰੈਣ ਭਿੰਨੜੀ ਦੇਵੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾ, ਰੰਗ ਰਤੜਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਹਾਲਾਤ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਕਾਇਨਾਤ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਤੇਰਾ ਜ਼ਹੂਰ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਹਿਲੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਣਾ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਮਨਾਈਆ । ਫਿਰ ਲੋਕਮਾਤ ਸਭ ਦਾ ਬਦਲੇ ਹਾਲਾਤ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਰੁੱਤੜੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਕੰਤ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਆ ਕੇ ਮਿੰਨਤ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਕ ਜਲਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਦੀਪਕ ਬਾਲ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਡਗਮਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਿਖਾਲ, ਸਾਖਿਆਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਕਰੇ ਖੇਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਪ੍ਰਭ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਇਕ ਰਚਾਏਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਅਡੰਬਰ, ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਸਰਬਕਲਾ ਬਣ ਭਰਤੰਬਰ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਸਚਖੰਡ ਮੰਦਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਏਗਾ । ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਨਕ ਵੇਖਿਆ ਵੜ ਕੇ ਅੰਦਰ, ਸੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਏਕਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਾਚੇ ਖੰਡਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਏਗਾ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵੇਗਾ । ਇਕੋ ਸੇਜ ਇਕ ਪਲੰਘ, ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਆਸਣ ਲਾਵੇਗਾ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਨਾਦ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਇਕੋ ਸੂਰਬੀਰ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਵੇਗਾ । ਇਕੋ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਕੰਧ, ਇਕੋ ਏਕ ਅੰਤਮ ਢਾਹਵੇਗਾ । ਇਕੋ ਇਕ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਇਕੋ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਇਸਲਾਮ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਇਕੋ ਅੱਗੇ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਬੰਦ, ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਨਾਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੈਂ ਰੂਪ ਸਰਬ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਨਾਤਾ ਛੁਟਿਆ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡ, ਭੰਡੀ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ

ਪਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗੋਣਗੇ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਚ ਮਨੋਣਗੇ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਖੀਆਂ ਰੂਪ ਬਣ ਕੇ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ ਹੰਡੋਣਗੇ । ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਲ ਲਾ ਕੇ ਅੱਖੀਆਂ, ਲੱਗੀ ਅੱਖ ਨਾ ਫੇਰ ਭਵੋਣਗੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਰੇਤਾਂ ਤੱਤੀਆਂ, ਲੋਹਾਂ ਤੱਤੀਆਂ ਸੀਤ ਕਰੋਣਗੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖੱਲ ਲੁਹਾਈ ਨਾਲ ਪੱਤੀਆਂ, ਸੋ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਧਿਐਣਗੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲ ਪਵਾਇਆ ਅੱਟੀਆਂ, ਸੋ ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਵੇਖਣ ਐਣਗੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖੂਨ ਡੁਲਾਇਆ ਰਤ ਰਤੀਆਂ, ਪੁੱਤ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਦਬੋਣਗੇ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੇ ਘੱਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਪੱਤੀਆਂ, ਚਿਠੀਆਂ ਘਰ ਘਰ ਆਪ ਪੁਚੋਣਗੇ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਟੇ ਲਿਖੀਆਂ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਸਰਬ ਵਖੋਣਗੇ । ਮਾਣ ਟੁੱਟੇ ਮੁਨ ਰਿਖੀਆਂ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਜਣੋਣਗੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਣਗੇ । ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਐਣੀਆਂ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ, ਮੰਤਰ ਜੰਤਰ ਸਾਰੇ ਖਾਕ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਗਵੋਣਗੇ । ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੂਹਾਂ ਫਿਰਨ ਰੰਡੀਆਂ, ਹਰਿ ਘਰ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨੋਣਗੇ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜੋ ਪਾਈਆਂ ਡੰਡੀਆਂ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਢੋਣਗੇ । ਜੋ ਬੈਠੇ ਸਚ ਕਿਨਾਰੇ ਕੰਢੀਆਂ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੇੜੇ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹੋਣਗੇ । ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਵੰਡੀਆਂ, ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਦੁਆਰੇ ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਤਾਰੀ ਲੋਣਗੇ । ਜਗਤ ਦੁਹਾਗਣ ਨਾਰਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਕਦੇ ਫਿਰਨ ਨਾ ਨੰਗੀਆਂ, ਪੜਦਾ ਓਢਣ ਨਾਮ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ਇਕੋ ਤਨ ਰਖੋਣਗੇ । ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਐਣੀਆਂ ਵਾਹੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਕੰਘੀਆਂ, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਤਮ ਸੇਜ ਨਾ ਆਪ ਬਹੋਣਗੇ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਚੰਗੀਆਂ ਮੰਦੀਆਂ, ਜੋ ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕੋਣਗੇ । ਪਿਛੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਮਨਮਤ ਨਾਲ ਹੰਢੀਆਂ, ਅੱਗੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭੋਣਗੇ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸਾਚਾ ਗਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਚੜ੍ਹਾਏ ਵੰਗੀਆਂ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਾਚੇ ਸਗਨ ਮਨੋਣਗੇ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਾਏ ਅੰਗੀਆਂ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੋਣਗੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਗਤ ਚੁਬਾਰੇ ਡਾਹੀਆਂ ਮੰਜੀਆਂ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਖਾਕ ਵਿਚ ਸਮੋਣਗੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈਆਂ ਮੰਗੀਆਂ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪੋਣਗੇ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੇ ਮੰਗਾਂ ਮੰਗੀਆਂ, ਮਾਂਗਤ ਭਿਖਕ ਸਤਿਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਣਗੇ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੁਟਣ ਅੰਤਮ ਬੰਦੀਆਂ, ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਐਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ਬਣੇ ਸਾਚਾ ਸੰਗੀਆ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਪੇਖ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਣਗੇ । ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕੋਈ ਨਾ ਆਏ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਰਬ ਭੁਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਖੇਲ ਰਚਾਏ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰਚਨ ਰਚਾਏ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਮਾਣਸ ਮਨੁੱਖ ਵਡਿਆਏ, ਮਾਨਵ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ, ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਬਣਾਏ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਦਰ ਖੁਲ੍ਹਾਏ, ਨੌਂ ਰਸ ਜਗਤ ਭਰਾਈਆ । ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਲਗਾਏ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਸੇਵਾਦਾਰ ਬਣਾਈਆ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਲ ਭਰਾਏ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਾਦ ਧੁਨ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ, ਸ਼ਬਦੀ ਤਾਲ ਵਜਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੇ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਆਪ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬੁੱਧ ਬਬੇਕੀ ਵਿਚ ਧਰਾਏ, ਮਤ ਮਤਵਾਲੀ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਖੇਲ ਰਚਾਏ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਏ, ਆਤਮ ਆਪਣਾ ਦਰ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਰੰਗ ਵਖਾਏ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਏ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਏ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਦਿਤਾ ਤਨ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਵੇਖਣ ਆਏ, ਤੇਰਾ ਤਨ ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਨਾਹ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੁੰਝ ਵਖਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਮਲਾਹ, ਫੜ ਉਂਗਲੀ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ । ਅੰਦਰੋਂ ਦੇਵੇ ਆਤਮ ਸਲਾਹ, ਬਾਹਰੋਂ ਮਨ ਦੇਏ ਸਮਝਾ, ਸਮਝ ਸਮਝ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਇਸ਼ਾਰਿਉਂ ਰਮਜ਼ ਦੇਏ ਲਗਾ, ਰਹਿਮਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਮਾਤਲੋਕ ਦਿਤਾ ਪਰਗਟਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਜਗਤ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਦਿਤਾ ਜੁੜਾ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮੇਲਾ ਮਿਲਿਆ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਸਾਚੀ ਜੋੜੀ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਦੁਆਪਰ ਤੇਰੀ ਔਰਤ ਬਣੀ ਬੇਵਫ਼ਾ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਧਰੋਹ ਕਮਾਈਆ । ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰੇ ਸੀਸ ਦਿਤਾ ਝੁਕਾ, ਦੁਆਰਕਾ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਖਸ਼ ਗੁਨਾਹ, ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ ਮੁਕੰਦ ਮਨੋਹਰ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਰੀਂ ਦੁਆ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਧੱਕਾ ਰਿਹਾ ਲਗਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਸਾਚੇ ਬੇੜੇ ਲਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਚੱਪੂ ਦੇਏ ਲਗਾ, ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਲੋਕ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਸੁੱਤ ਆਪ ਬਣਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਨੀ ਜਨ ਗੋਦ ਸੁਹਾ, ਲਹਿਣਾ ਲੈਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਪਰਲੋਕ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣੇ ਆ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਿਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸੁਲ੍ਹਾਕੁਲੁ ਸਦਾ ਖੁਦਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਏ ਰਹੇ ਜੁਦਾ, ਅੰਤਮ ਓਸੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਦੇਏ ਕਰਾ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਲੋਕ ਦੋਹਾਂ ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ ।

★ ੧੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈ, ਬਣ ਸੱਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਹਿਜੇ ਲਏ ਜਗਾਈ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲਾਇੰਦਾ ।

ਸੰਤ ਕੰਤ ਦਰ ਲਏ ਮਿਲਾਈ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਂ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਫਿਰੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀ, ਸਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਬਣ ਬਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਸੇਵ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਸੁੱਤ ਸਰਬ ਜਗ ਮੀਤ, ਮਿਤਰ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਅਗੰਮਾ ਸਾਚਾ ਗੀਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀ ਦੱਸੇ ਹਦੀਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਝੁੱਲੇ ਛਤਰ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਰਾਗ ਛਤੀਸ, ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਅੱਖ, ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਨਜ਼ਰ ਆਵਾਂ ਪਰਤੱਖ, ਸਾਖਿਆਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਾਰਗ ਦੇਵਾਂ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵਾਂ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਵਾਂ ਵਸ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਸੁਣਾਵਾਂ ਨਦ, ਅਨਹਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰਾਂ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਪਾਵਾਂ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਵੇਖਾਂ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਤੇਰੇ ਕਰਾਂ ਦਾਸ, ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਚਲਾਵਾਂ ਤੇਰਾ ਮਾਤ ਜਹਾਜ਼, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ ਲੈ ਕੇ ਸਾਥ, ਸਾਚਾ ਬੇੜਾ ਦੇਵਾਂ ਬੰਧਾਈਆ । ਇਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਆਖ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਪੂਰਬ ਮਾਥ, ਮਸਤਕ ਰੇਖਾ ਰੇਖ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਗਾਓ ਸਾਰੇ ਗਾਥ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਦਿਆਂ ਚਮਕਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਮਨੁੱਖ ਮਾਨੁਸ਼ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਜਮਾਤ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸੱਚਾ ਸੱਚਾ ਅਖੰਡ ਪਾਠ, ਕੀਰਤਨ ਤੇਰਾ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਜਾਪ, ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਤੇਰਾ ਵੇਖਾਂ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਏਕਾ ਰੰਗ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲੇ ਤੇਰੀ ਮੰਗ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਵਾਂ ਲੰਘ, ਰਾਹ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਕਰਾਂ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ

ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਗੁਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਬਾਤਨ ਦੇਵਣਹਾਰ ਜਮਾਲ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪੀ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਇਕ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਨਾਲੋ ਵਿਛੜੇ ਹਰਿਜਨ ਮੇਲੇ ਲਾਲ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ ਦੁਕਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਸਚ ਸਲੋਕ ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਹੋਏ ਪਰਗਟ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਸਮਰਥ, ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਇਆ ਗੋਲਕ ਘਰ ਮੰਦਰ ਆਪ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪਣੀ ਸਾਚੀ ਸਰਨ, ਤਿਸ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਭੈ ਚੁਕਾਏ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਭੈ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਹਰਿ ਕੀਮਤ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੇ ਚਲੂਲ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਜਾਏ ਭੂਲ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਕੰਤ ਕਤੂਹਲ, ਰੰਗ ਨਵੇਲਾ ਇਕੋ ਘਰ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਵਿਛੜੀ ਕਰੇ ਮੇਲਾ, ਬੰਧਨ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਆਪ ਸੁਹਾਏ ਸੱਚਾ ਵੇਲਾ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰ, ਗੁਰ ਦੀਨਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰ, ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਏ ਜੁੜ, ਜੋੜੀ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ ਦੌੜ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੱਢੇ ਕੌੜ, ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿੱਠਾ ਇਕ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਗੋਰ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ ਦੇਵੇ ਫੋੜ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਖੜਕਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਖੋਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮ ਸੱਦੇ ਕੋਲ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਆ ਸਖੀ ਵੇਖ ਸਾਚਾ ਢੋਲ, ਮਾਹੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸੱਚਾ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਸੱਚਾ ਕੰਡਾ ਨਾਮ ਤਰਾਜੂ ਨਾਮ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਓਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵੱਜੇ ਰੋਲ, ਸਚ ਸੁੱਚ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਠ ਉਠ ਉਠ ਵੇਖ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੋ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ

ਵੜ ਕੇ ਦੱਸੇ ਭੇਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਜਗਤ ਠਗੌਰੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲੇ ਆਪਣੀ ਖੇਡ, ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਣ ਕੇ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗੌਣਾ ਗੀਤ, ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਘਰ ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਠਾਕਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੱਸੇ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮਿਲਿਆ ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ, ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਰੰਗ ਸੰਝ ਸਵੇਰਾ, ਸੰਧਿਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਢਹੇ ਢੇਰਾ, ਢਾਹ ਢਾਹ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਖੇੜਾ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕਰੇ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਤੇਰੀ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਗਏ ਗਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਸੁਣਨੀ ਬਾਣੀ, ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਵੱਜੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਬਣਿਆ ਸਰੋਵਰ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਤਮ ਹਾਣੀ, ਮਿਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਤਜਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਮਿਲੇ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਗਾਵਾਂ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਤਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਕਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨੀ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਉਠ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਬਣ ਸਚ ਦੁਆਰ ਦੀ ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਬਿਨ ਕੀਮਤ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ ।

★ ੧੦ ਅੰਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਸਤੀ ਤੇਗਾ ਸਿੰਘ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਰਹਿਬਰ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋਤ ਆਧਾਰ, ਘਰ ਘਰ ਦੀਪਕ ਨੂਰ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਦੀਦਾਰ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ

ਸ਼ਬਦ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਲਾਈਆ । ਬਾਲਕ ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਨਾਦਾਨ, ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਕਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ ਮਸਲਾ ਲਿਖ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜ਼ਬਾਨ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਵਡ ਜੋਧਾ ਸੂਰ, ਸੂਰਬੀਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਨਾਤਾ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਸਚ ਸੁਚ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਨੌ ਖੰਡ ਸਤ ਦੀਪ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖਣਹਾਰ ਜ਼ਰੂਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਜੂਠ ਝੂਠ ਭਰਿਆ ਤਨ ਗਰੂਰ, ਗੁਰਬਤ ਡੇਰਾ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਕੋਲੋ ਹੋਏ ਦੂਰ, ਘਰ ਠਾਕਰ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਲਾਏ ਕੋਈ ਧੂੜ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਹੋਏ ਮੂੜ੍ਹ, ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨੂਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਪੜਦਾ ਦਵੈਤ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਸਚ ਸੁਆਮੀ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਤਿ ਦੁਆਰ ਦੇਵੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਮਹਾਨੀ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਦੇਵੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਵਖਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਪੰਡਤ ਬਣ ਗਿਆਨੀ, ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨੀ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਪਰਗਟਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਏ ਵੇਖ, ਸਤ ਦੀਪ ਨੌ ਖੰਡ ਘਰ ਘਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਇਆ ਭੇਖ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਕਲਜੁਗ ਡੰਕਾ ਕੂੜਾ ਇਕ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਰੇ ਬੋਲਣ ਝੂਠ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੈ ਸਿਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਚ ਮਲਾਹ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਪੰਧ

ਮੁਕਾ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਵਾਕ ਭਵਿਖਤ ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਜਣਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਗਏ ਉਠਾ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਸਚ ਖੁਦਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਵਖਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਦੇਏ ਵਜਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕੂੜਾ ਬੁਰਜ ਦੇਵੇ ਢਾਹ, ਉਚਾ ਟਿੱਲਾ ਪਰਬਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਖਾਕ ਮਿਲਾ, ਸੀਸ ਤਾਜ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਏਕਾ ਘਰ ਦੇਏ ਬਹਾ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਦੇਏ ਪੜ੍ਹਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਨਾਮ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਏ ਸੁਣਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅਨਡਿਠੜਾ ਮਾਰਗ ਦੇਏ ਲਗਾ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਜਗਾ, ਜਿਸ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ ਦੇਏ ਲਗਾ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਹਾਟੀ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਦੇਏ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਦੇਏ ਸੁਹਾ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਦੇਏ ਜਗਾ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਪਾਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਗਾਬੀ ਸ਼ਬਦ ਨਿਧਾਨਾ ਦੇਏ ਸੁਣਾ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲਾ ਦੇਏ ਮਿਲਾ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਹਰ ਘਟ ਵਾਸਾ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਾ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਪਾਵੇ ਰਾਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਾ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਬਣ ਬਣ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਸੇਵਕ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤੇ ਭਗਵਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੂਰਾ ਬਲਵਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਲਾਏ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਹਰੀ ਦੁਆਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਇਕੋ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਬਿਆਨ, ਇਕੋ

ਕਲਮਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਬੋਲੇ ਸਤਿਨਾਮ, ਇਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਫਤਹਿ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਬਦਲੇ ਕੂੜ ਨਜ਼ਾਮ, ਇਕੋ ਸਚ ਸੁਚ ਕਰੇ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਇਕੋ ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਧਰਤ ਮਾਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕ ਝੁਲਾਏ ਪੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕਾਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਆਦਿ, ਆਦਿ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਖੇਲ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਆਪ ਉਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉਂ ਅਗੰਮੀ ਨਾਦ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਜਣ ਸੱਚਾ ਸਾਕ, ਸੈਣ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਪਾਕੀ ਪਾਕ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਉਤਮ ਜਾਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਗੋਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਫਤ ਲਿਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸੱਚਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕੂੜ ਅਮਾਵਸ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਜੋ ਜਨ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਦ ਸੰਤਾਂ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰੇ ਬੰਦ ਖਲਾਸ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਵੇ ਨਿਵਾਸ, ਬਖਸ਼ੇ ਇਕੋ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਰਬ ਗੁਣਾਂ ਗੁਣਤਾਸ, ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਨਾਸ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਵਡ ਪਰਭਾਸ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਖੋਜੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਕਰੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕੋ ਇਕ ਨਿਵਾਸ, ਨਿਜ ਘਰ ਭੂਮਕਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕੋ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੂਜਾ ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਕਰੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਕ ਉਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਮੀਤ, ਗੁਰ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਦਲੇ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਠੀਕ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਸਚ ਹਦੀਸ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਰਾਗ ਛਤੀਸ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਹਰ ਘਟ

ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵਖਾਲ, ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਜ਼ਰਾ ਬਣਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਚ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਸਿਖਿਆ, ਸਾਖਿਆਤ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਨਾਮ ਭਿਛਿਆ, ਘਰ ਘਰ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਹਰਿ ਕਾ ਲਿਖਿਆ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਸਭ ਦੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭੁਗਤਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸਿਆ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਛਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲੋਕਮਾਤ ਪੇਖਿਆ, ਪੇਖ ਪੇਖ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਵਾਨ ਦਇਆਨਿਧ ਠਾਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਵਰੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣ ਦਲਾਲ ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸੈਦਾਗਰ, ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਕਰੀਮ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਕਾਇਨਾਤ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਈਸ਼ ਜੀਵ ਜਾਣੇ ਸਰਬ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਇਕੋ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਹੰਮਦ ਉਪਜਿਆ ਸ਼ਾਖ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਵਿਚੋ ਧਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਜਾਪ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਿਆ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆ ਆਖ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਸਾਚੀ ਨਗਰੀ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬਾਪਣ ਬਾਪ, ਸੰਬਲ ਸਾਚਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਅਸਵ ਘੋੜੇ ਰਾਕੀ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਜ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਦੌੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਮਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਆਵਾਜ਼, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਵੇਲਾ ਪੰਜ ਸੱਯਦਾ ਨਿਮਾਜ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਆਏ ਜਗ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ । ਸਚ ਨਗਾਰਾ ਜਾਵੇ ਵੱਜ, ਨੌਬਤ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਆਪੇ ਸੱਦ, ਮਹਿਫਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ

ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟੇ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਮਰਦ ਮਰਦਨ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਇਕੋ ਗਾਨਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਗਨ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਸ਼ਬਦੀ ਚਿਲਾ ਤੀਰ ਕਮਾਨਾ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ, ਦੇਹਰੀ ਧਾਰ ਤਾਲ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਉਠ ਉਠ ਵੇਖੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨਾ, ਹਰਿ ਜੂ ਕੀ ਖੇਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਬੀਆਬਾਨਾ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਇਕ ਅਮਾਮਾ, ਬੇਅੈਬ ਖੁਦਾਈ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸੂਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੁੰਝੇ ਕੂੜਾ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾਏ ਦਏ ਸੁਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੌਲ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਪੂਰਾ, ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਨਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪੇ ਭਰਪੂਰਾ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਠਾਈਆ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨੇਰ ਦੂਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕੋ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕੋ ਨਾਮ, ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪੀਣਾ ਜਾਮ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨਾ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ ਉਠ ਉਠ ਧਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਿਲੇ ਭਗਵਾਨ, ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਸ਼ਾਮ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਭਾਨ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਅਗੰਮੀ ਰਾਮ, ਘਨੱਯਾ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਰਲ ਮਿਲ ਕਰਨ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਨੇ ਆਣ, ਦੇਏ ਦੇਏ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਉਸ ਦਾ ਪੁਰ ਫਰਮਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਝੂਠ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮੰਗਲ ਇਕੋ ਗਾਣ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਕਰਨ ਪਰਨਾਮ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦੀ ਬਹਿਣ ਆਣ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਤੋੜ ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਣ, ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਦੇਵੇ ਸਚ ਗਿਆਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਚੁਕਾਈਆ । ਨੌ ਦਰ ਪੈਂਡਾ ਮੁਕੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ

ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਨਾਮ ਸਰੋਤਾ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦੀਵਾ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਮਹਾਨ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਉਠ ਗੁਰਮੁਖ ਨੌਜਵਾਨ, ਤੇਰਾ ਰੱਖੇ ਹੋਰ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੁੰਨ ਅਗੰਮ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬੈਠਾ ਇਕ ਸੁਲਤਾਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਜਾ ਵੇਖ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਸਲਾਹ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰ ਪਰਨਾਮ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਬਿਨ ਪੰਜ ਤਤ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਹੋਏ ਦਾਸੀ, ਦਰ ਆ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਾ ਸਾਖੀ, ਫੜ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਮਨ ਹੰਕਾਰੀ ਢਾਹਵੇ ਹਾਥੀ, ਨਾਮ ਨੇਜਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਰੇ ਰਾਖੀ, ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ ਲੁੱਟ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਘਰ ਦੀਪ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਸੱਚੀ ਸਾਖੀ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਘੋੜਾ ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਵੱਡਾ ਰਾਕੀ, ਸੋਲਾਂ ਕਲੀਆਂ ਆਸਣ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰੇ ਇਕ ਪਲਾਕੀ, ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਵਾਹੋ ਦਾਹੀ ਭੱਜੇ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਿੱਕੀ ਤਾਕੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੁਕਤੀ ਜੁਗਤੀ ਭੁਗਤੀ ਕੋਈ ਰਹੇ ਨਾ ਆਕੀ, ਜਿਸ ਜਨ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਿਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੋਂ ਦੇਵੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋ ਮੌਕਾ ਵੇਖ ਬੇਨੰਤੀ ਕਰ ਲਏ ਨਾਲ ਚੁਸਤੀ, ਤਿਸ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਆਈਆ । ਹਰਿ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸਦਾ ਮੁਫਤੋ ਮੁਫਤੀ, ਸੌਦਾ ਦਮਾਂ ਚਮਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਏਹੋ ਖੇਲ ਸੱਚੇ ਗੁਰ ਕੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਮੂਰਖ ਮੂੜੇ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਦਾਤ ਧੁਰ ਕੀ, ਧੁਰ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਪੈਸਿਉਂ ਬਿਨ ਪੋਲਿਉਂ ਬਿਨ ਪੂਜਾ ਬਿਨ ਪਾਠ ਬਿਨ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨ ਜੋਗ ਬਿਨ ਅਭਿਆਸ ਬਿਨ ਤਪ ਬਿਨ ਜਪ ਬਿਨ ਹਠ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਏ ਮੁਕਤੀ, ਮੁਫਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

★ ੧੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਦਿਲਬਾਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਅਟਾਰੀ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਇਕੱਠ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੋਏ ਦੋਏ ਜੋੜ ਹੱਥ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਰਹੇ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਡਾ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਸ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਖੇੜਾ ਹੁੰਦਾ ਦਿਸੇ ਭੱਠ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅਗਨੀ ਅਗ ਤਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹੱਥ, ਭਰਮੇ ਭੁਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਪਾਈ ਨੱਥ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਭੱਜੇ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ

ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਬੁੱਧ ਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਤ ਮਿਤ ਮਿਤ ਗਤ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਧੀਰਜ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹਠ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਚੁੱਕੇ ਮਤ, ਮਤ ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਰਹੀ ਚਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕੋਇ ਨਾ ਸਕੇ ਰੱਖ, ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਬੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰੋਵੇ ਅੱਖ, ਹੰਝੂ ਹਾਰ ਰਹੀ ਬਣਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠੀ ਹੱਟ, ਵਣਜਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਮੰਗਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖੜੇ ਭਿਖਾਰ, ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਦੇ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਦਿਸੇ ਭੇਖ ਪਖੰਡ ਕੂੜ ਵਿਭਚਾਰ, ਸਾਚੀ ਨਾਰ ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਇਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਰੇ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਗਿਰਵਰ ਗਿਰਧਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਤੋਹੇ ਇਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਤੇਰੀ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਉਡੀਕ, ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਆਇਆ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਠੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਿਲ ਕੇ ਮੰਗਣ, ਪ੍ਰਭ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਚਾੜ੍ਹ ਸਾਚੀ ਰੰਗਣ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਖਲੋਤੇ ਸਾਰੇ ਮੰਗਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇੜਾ ਹੁੰਦਾ ਦਿਸੇ ਭੰਗਣ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੋਚ, ਹਰਿ ਸਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਤੇਰਾ ਕੱਢਦੇ ਗਏ ਖੋਜ, ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕੋ ਬੋਧ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਗੋੜ, ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ ਤਰਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੱਜੇ ਵਾਜਾ, ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਚੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਜਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਰ ਘਰ ਹੋਵੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਆਵਾਜਾ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਸੋਏ ਸਰਬ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਜੋੜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਾਤਾ, ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਏ ਗਾਥਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਰਨ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਸਚ ਕੋਈ ਨਾ ਟੇਕੇ ਆਪਣਾ ਮਾਥਾ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਪੂੜ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਕਰਨ ਹਾਸਾ, ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਕੋਇ ਨਾ ਭਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਆਪ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਉਚੇ ਮੰਡਲ ਵੇਖ ਪੈਂਦੀ ਰਾਸਾ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਕਰੇ ਨਾਚ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣੇ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਅਵਤਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤਮ ਦਿਆਂ ਨਿਵਾਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਸਾਰੇ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਗਲ ਪੱਲੂ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਸਾਡੀ ਕਰਨੀ ਗਈ ਹਾਰ, ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੰਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨਾ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੋਏ ਜੋੜ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਤੇਰੀ ਲੋੜ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਹੰਕਾਰੀ ਪਾਵੇ ਸ਼ੋਰ, ਡੰਕਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਸਾਰੇ ਦਿਤੇ ਹੋੜ, ਹੋਕਾ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮੁਸਾਇਕ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਲਏ ਤੋਰ, ਗਰੰਥੀ ਪੰਥੀ ਬਚਿਆ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਝੂਠਾ ਚੋਰ, ਸ਼ਬਦ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਹਰਿਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਚੁਕਾਏ ਮੋਰ ਤੋਰ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਦਿਓ ਬਿਆਨ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੰਤਰ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਨਾਮ, ਡੰਕਾ ਫ਼ਤਹਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਾਮ, ਕਾਹਨਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਦਏ ਨਾ ਕੋਈ ਪੈਗਾਮ, ਮੁਹੰਮਦ ਆਇਤ ਸ਼ਰਾਇਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਾਇਨਾਤ ਦਿਸੇ ਵੈਰਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਮੰਗੋ ਇਕ ਦਾਨ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣੇ ਲਏ

ਪਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਮੇਟੇ ਜੀਵ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਬੇਈਮਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਸੁਣ ਲਓ ਬਾਤ, ਹਰਿ ਬਾਤਨ ਜਾਹਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸਾਚੀ ਪੱਟੀ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰੇ ਝਾਤ, ਝਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਕੋਈ ਕਰੇ ਨਾ ਸੱਚੀ ਬਾਤ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਹਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਮੰਨ, ਮਨਸਾ ਆਪਣੀ ਦੇਣ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੰਨੀਏ ਕਰ ਕੇ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰਾ ਚੰਨ, ਜੋਤੀ ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਏ ਚਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜੀਵ ਜਹਾਨ ਨੇਤਰ ਹੋਏ ਅੰਨ੍ਹ, ਲੋਚਣ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਹਲਕਾਈ ਹੋਈ ਮਨ, ਮਨਮੰਤਰ ਬੂਝ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਡੋਰੂ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਘਰ ਸਵਾਣੀ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਅਨੰਦ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਛੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਨਾਬੰਦੀ ਬੰਦ, ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਇਕੋ ਮੰਗ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸਾਡੀ ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਅੰਤਮ ਗਈ ਹੰਢ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਓਟ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਖ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਸਰਬ ਖੁਲ੍ਹੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਲੋਕਮਾਤ ਧਾਰ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਭੁੱਲੇ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਪੜਦਾ ਲੋਂਦਾ ਏ । ਨੇਤਰ ਵੇਖੋ ਕਰੋ ਦੀਦਾਰ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਰ, ਰੋਜ਼ਾ ਨਿਮਾਜ਼ ਸਚ ਸੁਚ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮੋਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਫਤਾਰ, ਆਸ਼ਕ ਮਾਅਸੂਕ ਮਿਸਲ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇਤਰ ਵੇਖ ਰੋਵਣ ਜਾਰੇ ਜਾਰ, ਦਰੋਹੀ ਸਾਡੀ ਕੀਤੀ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਅੰਤ ਭੁਲੋਂਦਾ ਏ । ਅਸੀਂ ਦੱਸਦੇ ਆਏ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੰਕ ਵਜੋਂਦਾ ਏ । ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਸਰਬ ਵਖੋਂਦਾ

ਏ । ਨੇਤਰ ਵੇਖ ਨੈਣਾਂ ਹਾਲ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕੋਈ ਨਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲ, ਸੇਵਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਲਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਮਿਲੇ ਨਾ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਡੈਰੂ ਡੰਕਾ ਕਲਜੁਗ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਬਿਹਬਲ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਭਾਲ, ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਕਾਇਆ ਝੋਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਦੀਪਕ ਲਏ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਲ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜਾਮ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਲ, ਝਿਰਨਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝਿਰਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸਾਰੇ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਲ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਢੋਲਕ ਛੈਣੇ ਰਹੇ ਖੜਕਾਈਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਲਏ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਲ, ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤੋੜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਨਾ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੇਖ ਜਾ ਕੇ ਹਾਲ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਰਿਹਾ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਲੋਕ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਓਟ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਲਾਵਾਂ ਚੋਟ, ਸਾਚਾ ਡੰਕਾ ਹੱਥ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਢਾਂ ਖੋਟ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਵਰਨ ਗੋਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਤਾ ਜੁੜੇ ਨਾਤ, ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਬਣਾਵਾਂ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਨਾਮ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਵੇਖਾਂ ਸਭ ਦਾ ਜਾ ਕੇ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਤ ਵੇਖ ਰਹਿਮ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਬੰਦ ਹਵਾਲਾਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਵਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵਾਂ ਸਾਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਵੇਖਾਂ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੰਡਲ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਆਪ ਨਚਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਲ ਰਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ, ਪਵਣ ਉਣੰਜਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਵਸਾਂ ਪਾਸ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਉਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸੁਣਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਗਾਥ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ

ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜ ਨਾਤ, ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੋ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਨਾਮ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਸਾਲ, ਤੇਰੀ ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਰਹੀਏ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਨਾਉਂ ਗਾਈਆ । ਤੂੰ ਠਾਕਰ ਦਾਤਾ ਸਦਾ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲੇ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰੀ ਘਾਲਣ ਆਏ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਭਗਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਲੈਣੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਣਾ ਸਿਖਾਲ, ਏਕਾ ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖ ਨਾ ਸਕੇ ਵਖਾਲ, ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾ ਅੰਤ ਪਰਨਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲੈਣਾ ਉਠਾਲ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹਿਣਾ ਉਠ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨਾਮ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਣ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਝੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਬਣ ਪਾਪੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਮਿਲੇ ਮਾਣ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਤ ਵਖਾਵਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਣ, ਅੰਤ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸੇਗਾ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਹੱਸੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸੇਗਾ । ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਨੱਸੇਗਾ । ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਇਕੋ ਕਸੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਪਿਛੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹਟੇਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਧਾਰ ਚਲਾਏਗਾ । ਸਚ ਸੁਚ ਮਾਤ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਝੁਕ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਪੈਡਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਸਤਿਜੁਗ ਰਾਹੀ ਉਠ ਕੇ ਆਏਗਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੋ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਜਲ ਕਰੇ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੁਖਣਾ ਰਹੇ ਸੁਖ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾ ਮਾਣਸ ਨਾ ਦਿਸੇ ਮਨੁਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਏਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਏਗਾ ।

ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰੇ ਉਠ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਏਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਆਵੇਗਾ । ਦੀਨਨ ਸਾਚੀ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਏ ਆਪ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਫੜ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਨਾਦ ਧੁਨ ਆਪ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਰਿਖ ਮੁਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਚੁਣ, ਚੁਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਆਪੇ ਦੱਸੇ ਆਪਣੇ ਗੁਣ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁਕਾਰ ਲਏ ਸੁਣ, ਸੁਣ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਛਾਣ ਪੁਣ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕ ਟਿਕਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਾਏ ਆਤਮ ਤੁਨ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਿਤਾਰ ਹਲਾਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਜਾਣੇ ਕੋਣ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਬਿਰਹੇ ਵਿਛੋੜੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਰੋਣ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪੀਰਜ ਆਪ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਬਿਰਹੇ ਵੈਰਾਗੀ ਹੋ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਾ ਸੌਣ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਬਹਾ ਕੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁਆਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਇਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਲੱਗੀ ਬਸੰਤਰ ਆਪ ਬੁਝਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਉਚ ਮਹੱਲਾ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਸੋ ਧਾਮ ਭੁਮਕਾ ਆਪ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਰਲਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕੋ ਘੱਲਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਦ ਆਪ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਫੜਾਵੇ ਪੱਲਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪੁਆਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸਰਬ ਜੀਵ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਅੰਤਰੀਵ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੀਂ ਆਪ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਈਸ਼ ਜੀਵ ਆਪ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਇਕ ਬਰਸਾਵੇਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਆਪੇ ਢਾਹਵੇਗਾ । ਹਰ ਘਟ ਵਸਿਆ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਇਕੋ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਠਾ ਕਰੇ ਕੋੜਾ ਰੀਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਭਰਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਏ ਜੀਤ, ਜਿਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੀਸਣ ਬੀਸ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮਮਤਾ ਰੋਗ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਸਚ ਵਸਾਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖੋ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਪੂਰਾ ਸਭ ਦਾ ਕਰੇ ਹੱਲ ਸਵਾਲ, ਅੰਕੜਾ ਅੰਕ ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਏ ਅੰਕ ਅਗਣਤ, ਗਿਣਨ ਵਿਚ ਸਰਬ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਮਿੰਨਤ, ਸੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੋਦੀ ਟਿੱਕਾ ਧਾਰ ਚਲਾਈ ਸੁੰਨਤ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੰਡਤ ਪਾਪੇ ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਦੀਨ ਇਸਲਾਮ ਉਮਤ, ਉਮਤ ਉਮਤੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਗੁਣ ਭਰਪੂਰ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪਰਛੱਲਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਕਲਜੁਗ, ਕਲ ਕਾਤੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਵੇਖੇ ਸਤਿਜੁਗ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਿਤ ਸਭ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਧਾਰੋਂ ਸਤਿਜੁਗ ਧਾਰ ਪਏ ਉਠ, ਉਠ ਉਠ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚ ਕਲਜੁਗ ਜਾਏ ਲੁਕ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਆਤਮ ਸੁਖ, ਸੁਖ ਆਤਮ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਜੋ ਮਾਣਸ ਬਣੇ ਮਨੁੱਖ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੋਹ ਮੁਹੱਬਤ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਰ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਜਿਉਂ ਮਾਵਾਂ ਪੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਵੇ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪ੍ਰਭ ਕੋਲੋਂ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਪੁੱਛ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਹਰਿ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ ।

★ ੧੦ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੁਲਖਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰੁਕਨਾ ਮੂੰਗਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਨਣ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਲਟਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਗਾਇਣ ਗਾਣਾ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨਾ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਹਿਰੇ ਬਾਣਾ, ਵੇਸ ਅਨੇਕਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਗਾਏ ਤਰਾਨਾ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਰੋ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਵਡ ਮਰਦਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣਿਆ ਹੁਕਮਰਾਨਾ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਮੰਗਣ ਸਾਰੇ ਆਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਜ਼ੋਰ, ਜਾਬਰ ਜਬਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ, ਨਵ ਨੌ ਵੀਖਆ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਤੋਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਅਗੰਮੀ ਡੋਰ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਚਾਏ ਸ਼ੋਰ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਘੋਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੋ ਆਪਣੇ ਘੋੜ, ਅਸਵ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਮਾਰੇ ਧੁਰ ਦਾ ਪੌੜ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਦਏਂ ਹਿਲਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖੋ ਧਰਨੀ ਪੈਲ, ਧਰਤ ਬੈਠੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪੂਰਾ ਕਰੋ ਕੌਲ, ਕੀਤਾ ਕੌਲ ਭੁਲ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਣਾਵੇ ਆਪਣਾ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਵਡ ਭੰਡਾਰ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਨਾਮ

ਤਰਾਜੂ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਆਪ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਡੋਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹੀ ਡੁਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਘਰ ਘਰ ਕਰੇ ਘੋਲ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪਈ ਲੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚੋਹਲ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਡ ਸਚ ਭੂਪ, ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਤਿ ਸਰੂਪ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਗਿਆ ਛਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੂਤ, ਬੇਮੁਖ ਹੋਈ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੱਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਵਾਲੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗਣ ਪਨਾਹ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾ, ਅੱਗੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਸਚ ਵਰ, ਵਰ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਚਾ ਰਾਣਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨਾ, ਮਹਿਮਾ ਕਥ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤਖ਼ਤੋ ਲਾਹੇ ਰਾਜਾ ਰਾਣਾ, ਰਯੱਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ ਮੰਗੇ ਦਾਨਾ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਇਕੋ ਆਸ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਆਸ ਇਕੋ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗਣ ਸਰਨਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਦੇ ਹੱਕ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਗਏ ਬੱਕ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਿਮਲ ਰੁੱਖ ਹੱਲੇ ਪਤ, ਸਾਚਾ ਫਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਲਗਾਵਣ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਰਾਗ ਸੁਣੈਣਾ ਇਕੋ ਕਾਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਆਪ ਉਪਜਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਵਖੋਣਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਜੋਤੀ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਬਾਤੀ ਤੇਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਜਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਿਲੇ ਬਬਾਣ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਆਰ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਾਂਗਤ ਭਿਖਕ ਮੰਗਣ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਈ ਹਾਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੱਲੂ ਗਏ ਛੁਡਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ

ਬੁਝਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਦਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ ਤੇਰੇ ਘਰ, ਦੂਜਾ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕੋਲੇ ਰਹੇ ਡਰ, ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੈਠੇ ਦੜ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰ, ਸਰੋਵਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਰਹੇ ਸੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਵਿਕਾਰਾ ਰਿਹਾ ਲੜ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਫੜ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੇ ਪਾਪੀ ਰਾਹੀਆ । ਤੋੜ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਹੰਕਾਰੀ ਗੜ੍ਹ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਕੋਇ ਨਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਚੜ੍ਹ, ਜਗਤ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਮਰ, ਮਰਨਾ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸਾਚਾ ਦਰ, ਨੌਂ ਦਰ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਛੁਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਛੁਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੌਕੜੀ ਰਿਹੋ ਲੁਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਕਿਉਂ ਬੁੱਕ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਇਕੋ ਕੋਟ, ਕੋਟਨ ਕੋਟੀ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਲੋਚਣ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਰਹਿਮਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਰਹਿਮਤ ਕਰ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਭੁੱਲਾ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗਿਆਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਈਸ਼ ਜੀਵ ਨਾ ਕੋਈ ਕਲਿਆਣ, ਜਗਦੀਸ਼ ਲੇਖਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਾਨ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਾਣ, ਤਿਖੀ ਮੁਖੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਕਰਨ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਰਹੇ ਝੁਲਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕੂਕਣ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਹੋਕਾ ਦੇਵਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਣੇ ਪੁਕਾਰ, ਨਾਤਾ ਛੁਟਾ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ, ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸੱਜਣ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਕੋਈ ਉਜਿਆਰ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਗਏ ਹਾਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਧਰਤ ਧਵਲ ਨਾ ਚੁੱਕੇ ਭਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਵਲ ਖਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਸਾਵਲ ਸਵਲ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਨੈਣ ਮੂੰਦ ਨੈਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਰਾਮ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ

ਆਵੇ ਤੇਰਾ ਕਰਤਾਰ, ਸਾਚਾ ਦੀਆ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰ, ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਦਿਸੇ ਆਈ ਹਾਰ, ਜਿਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਛੱਡ ਕੇ ਗਏ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ, ਇਕੋ ਬੋਲਣ ਇਕ ਜੈਕਾਰ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਮਾਤ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਉਠ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਜਗਤ, ਨੇਤਰ ਜਾਗ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਉਬਲੇ ਰਕਤ, ਬੂੰਦ ਬੂੰਦ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਰਹੇ ਭਟਕ, ਭਟਕਨਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਕਟਕ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਿਛੇ ਹਟਕ, ਭੈ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਡਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਾਧ ਸੰਤ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਰਹੇ ਲਟਕ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਐਣ ਦਾ ਇਕੋ ਵਕਤ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ, ਸ਼ਕਤ ਭਵਾਨੀ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਰਸ਼ ਫ਼ਰਸ਼, ਕੁਰਸ਼ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਸਭ ਦੀ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਸਭ ਦੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕੋ ਬਰਸ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਥਾਈ ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਆ ਠਾਕਰ ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਸੁਆਮੀ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਵਾਸਤਾ ਪਾਏ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਥਰੀ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜੇ ਹੱਥ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਝੁਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਧਿਆਨੀ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਤੇਰੀ ਆਈ ਅੰਤ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਆਪਣਾ ਦੇ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਤੇਰੀ ਗਾਈ ਕਹਾਣੀ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਪਾਣੀ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਇਆ ਹਾਣੀ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਬੀਤੀ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਐਧ ਜਵਾਨੀ, ਬੁਝੇਪਾ ਅੰਤਮ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਵੇ ਹਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਅਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਉਠ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਬਲਵਾਲ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬਣ ਗੁਰੂ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਆਣ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਜੇਰ ਜਬਰ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸੱਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰਭ ਸੱਚਾ ਕਹਿੰਦਾ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣ ਜਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਇਕੋ ਰਹਿੰਦਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਸਤ

ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਦੇਂਦਾ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਬਣ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਦਾ ਵੇਹਦਾ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਤੇ ਵੇਤਾਂ, ਸਚ ਪੈਮਾਨਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੇਤਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਕਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਕਿਉਂ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੋਇਆ ਦੁਖਿਆਰ, ਦੁੱਖਾਂ ਭਰੀ ਰੋਵੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਪਿਆਰ, ਮਾਤ ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਕਰੇ ਵਿਭਚਾਰ, ਬਸੰਤ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਛੁਪਿਉਂ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਐਬ ਐਬ ਵੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਾ ਗਾਇਬ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਕਰ ਅਨਾਇਤ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਕਫ਼ਾਇਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਛੱਡ ਸ਼ਰਾਫ਼ਤ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਠ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਇਕ ਹਦਾਇਤ, ਹੱਦ ਹਦੂਦ ਦੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਦ ਤੇਰੇ ਮਾਤਹਿਤ, ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਆਕਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਸ਼ਰਾਇਤ, ਸ਼ਰਤ ਇਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਆ ਕੇ ਸਭ ਦੀ ਕਰ ਹਮਾਇਤ, ਹਮਲਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਇਕ ਸਚ ਵਜ਼ਾਹਤ, ਵਾਜ਼ਿਹ ਕੀਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਪਣਾ ਸੋਚ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਫ਼ਾਇਦ, ਮੁਫ਼ਲਸ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਰੀਆ । ਆਪਣਾ ਬਦਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਵਾਇਦ, ਕਾਨੂਨ ਕਾਇਦਾ ਅੱਗੇ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਕਰ ਆਇਦ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਛੇਤੀ ਆ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਲਾਹ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਸਲਾਹ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਮੰਨੋ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਏ ਜੁਦਾ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਉਤੇ ਹੋ ਫ਼ਿਦਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਸਿਧਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਮਿਲ ਸਖੀਆਂ ਪਾਏ ਗਿਧਾ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤਨ ਮਨ ਜਾਏ ਵਿਧਾ, ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਚਲਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਨਿੱਕੀ ਬਿਧਾ, ਬਹੁਤੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰਦੇ ਸਾਚਾ ਹਿਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਲਏ ਲਗਾਈਆ । ਨਾ ਵੇਖੇ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਨਿੱਕਾ, ਬਾਲ ਅਵਾਣੇ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣੇ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹਿਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਨਿਤ ਨਵਿਤਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਚਲਾਏ ਆਪਣਾ ਸਿਕਾ, ਮੋਹਰ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਹੱਟ ਕਦੀ ਨਾ ਵਿਕਾ,

ਕੀਮਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਰਸ ਦੇਵੇ ਕਦੇ ਨਾ ਫਿਕਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਇਕ ਵਹਾਈਆ । ਘਰ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਅਨਡਿਠਾ, ਨਿਜ ਨੈਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਜਿਸ ਦਾ ਗੋਂਦੇ ਸਾਰੇ ਕਹਾਣੀ ਕਿੱਸਾ, ਸੋ ਕਿਸਮਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖ ਆ ਕੇ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆ ਨੇੜੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਪਏ ਝੇੜੇ, ਅੰਤਮ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਸੁੰਵੇ ਹੋਏ ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਖੇੜੇ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਐਣ ਪੁਰ ਦੇ ਡੇਰੇ, ਡੰਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਾ ਕੇ ਗਏ ਫੇਰੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਲੰਘਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਕਰੇ ਮਿਹਰੇ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਏ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਘੇਰੇ, ਗੜ੍ਹ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾਲ ਚੌਥੀ ਲਾਵ ਕੋਈ ਨਾ ਲਵੇ ਫੇਰੇ, ਕੂੜੇ ਕੰਤ ਘਰ ਘਰ ਬੈਠੇ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਆ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਵੜ ਜਾ ਵੇਹੜੇ, ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਕਵਲ ਟਿਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਕਰ ਕੇ ਜੇਰੇ, ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆ ਵੇਖ ਪੁਰ ਦਾ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਰੱਖ ਲਾਜਾ, ਲਾਜਾਵੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਸੰਬਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲੱਭਾ ਦੇਸ ਮਾਝਾ, ਮਜਲਸ ਘਰ ਘਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਲੈਣ ਖੁਆਬਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਆਪਣੇ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਹਨ ਬਣ ਕੇ ਇਕੋ ਆਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਅਮਾਮ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਮ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦੀ ਵੰਨਗੀ ਨਾਮ ਲਿਆਵਾਂਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਰਦੀ ਮਰਦੀ ਆਪ ਬਚਾਵਾਂਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਸੜਦੀ ਸੜਦੀ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਮੇਘ ਬਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਰਦੀ ਮਰਦੀ, ਹਰਿ ਕੇ ਪੌੜੇ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਏਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਧਾਰ ਚਲਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਹਿਰ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਰਖਾਏਗਾ । ਦੂਜਾ ਵੜਨ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਐਰ ਗ਼ੈਰ ਮੁਖ ਭਵਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਰਨ ਸੈਰ, ਸੈਰਗਾਹ ਇਕ ਬਣਾਏਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਰ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਏਗਾ । ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਪੰਜ ਤਤ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਵੈਰ, ਕਾਇਆ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਗੰਭੀਰ ਗਹਿਰ, ਗਹਿਰ ਗਵਰਾ ਏਕਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੱਕ

ਨਬੇੜਾ ਦੇ ਨਬੇੜ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜਗਤ ਸ਼ਰੀਕਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਏਗਾ । ਸਚ
 ਤੌਫੀਕ ਇਕ ਜਣਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਰਫੀਕ ਬਣਾਏਗਾ । ਅਹਿਬਾਬ ਨਾਮ ਰਬਾਬ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਪੁੰਨ ਸਵਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਏਗਾ । ਕਾਇਆ
 ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਏਗਾ । ਆਬੇ ਹਯਾਤਾ ਜਾਮ ਪਿਆਏਗਾ । ਸਾਖਿਆਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਕਾਇਨਾਤ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਵਡ ਅਮਾਮ
 ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਸਚ ਸਲਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਕਲਮਾ ਨਜ਼ਾਮ ਇਕ ਬਣਾਏਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਮੇਟ ਤਮਾਮ, ਤਮਾਂ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ ।
 ਅੱਗੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਾਮ, ਹਰਾਮਜ਼ਾਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਸਾਰੇ ਗਾਇਣ ਸਚ ਖੁਦਾਏ ਤੇਰਾ ਪੈਗਾਮ, ਹਜ਼ਾਰਾ ਦਰੂਦ ਨਾ ਕੋਇ
 ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ
 ਇਕ ਦਰਸਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਦੇ ਦਰਸਾ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਚੁਕਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਥਾਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਜਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਜੋਤ
 ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਮਨਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦੀ ਲਏ ਬਹਾ, ਗੁਰਸਿਖ ਉਂਗਲੀ ਲਾ ਫਿਰਾਈਆ ।
 ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਸਚ ਮਲਾਹ, ਨੌਕਾ ਨੱਯਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਲਾਹ, ਕਰੇ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਸਚ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ
 ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜਿਸ ਦੀ ਟੇਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਲਏ ਵੇਖ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ
 ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵਟਾਏ ਭੇਸ, ਵੇਸ ਅਵੱਲਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ ।
 ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਦੱਸੇ ਆਪਣੀ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਖੇਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਭੇਤ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।
 ਗੁਰਸਿਖ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਕਰੇ ਚੇਤਨ ਚੇਤ, ਮਨ ਚਿਤ ਠਗੌਰੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲਿਖੇ ਮਸਤਕ ਲੇਖ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਆਪ ਮੁਕਾਇੰਦਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਅਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਾਏ
 ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ, ਤਨ
 ਨਗਾਰੇ ਚੇਟ ਲਗਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਲ ਜਾਏ ਮੰਨ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਰਹਿਣ
 ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਸਾਚੇ ਤਨ, ਤਤਵ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚੜ੍ਹੇ ਚੰਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਠੋਕਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਚਾਰ ਵਰਨ, ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਦੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ
 ਅੰਤਮ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਗੁਰ
 ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਖੜ੍ਹਨ, ਬਣ ਬਰਦੇ ਗੁਲਾਮ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕੁਦਰਤ

ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਪਕੜੇ ਚਰਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਿਸ ਘਰ ਵੜ ਕੇ ਜਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਇਕੋ ਨਾਉਂ ਪੜ੍ਹਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਹੰ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਮਾਣ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਗਾਈਆ । ਸਚ ਬੋਲ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਵਾਹਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ ਸੁੰਵਾ ਰਹੇ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਦਾ ਬਣਾਂ ਕਾਹਨ, ਗੋਪੀ ਕਵਣ ਕਵਣ ਪਰਨਾਈਆ । ਹੰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕੁਰਬਾਨ, ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਅੰਸ ਬੰਸ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਫਰਮਾਣ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਡੂਮ ਹੋ ਕੇ ਕਰਦਾ ਰਹਾਂ ਕਲਿਆਣ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਤੇਰਾ ਹੋਕਾ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਤ ਦੱਸਾਂ ਔਹ ਵੇਖੋ ਭਗਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਉਚਾ ਉਚ ਮਕਾਨ, ਉਚੇ ਉਚ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਭਗਤ ਮਿਲਣਾ ਆਣ, ਤਿਸ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬਿਧ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰੋ ਪਰਨਾਮ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਰਹਿਮ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਨਾ ਭੁੱਲ ਅਨਜਾਣ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਨਾ ਵਕਤ ਗਵਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਚਰਨੀ ਡਿਗਣ ਆਣ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਤੈਨੂੰ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਤਾਅਰੀਫ਼ ਤੇਰੀ ਕਰ ਕਰ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਹੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਜੀਵ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤਾ ਜੀਆਂ ਦਾਨ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭੁਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਅੱਗੇ ਦਿਸੇ ਤੇਰਾ ਮਹਿਮਾਨ, ਜੋ ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਜ ਹੰਢਾਈਆ । ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਲਏ ਪਛਾਣ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਭੱਜਾ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਫੇਰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਮਾਣ, ਤੂੰ ਕਹੀਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ, ਉਹ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਏ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਹੋਏ ਮੇਲਾ, ਮਿਲੇ ਕੰਤ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਨਾਰੀ ਚੁੱਕੇ ਤੇਰਾ ਵਕਤ ਦੁਹੇਲਾ, ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਚਾਰ ਕੂਟ, ਨਵ ਨੌ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਦਏ ਸਬੂਤ, ਪਰੱਤਖ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਣਾਈਆ । ਵੜਿਆ ਰਹੇ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਕਲਬੂਤ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਆਪਣਾ ਬੰਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਘਰ ਆ ਕੇ ਮਿਲੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੧੧ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜਾਰੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਤੂਤ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ। ਏਕੰਕਾਰ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਦੀਪ ਮਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰਾ ਵੇਸ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਦਾਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਰਧਾਨ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਬੇਅੈਬ ਨੂਰ ਖੁਦਾਇਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਭੇਵ ਭੇਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਾਹ ਚਲਾਇਆ। ਸ਼ਬਤ ਅਨਾਦੀ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣ ਬਣ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਹੰਢਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਇਆ। ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ। ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਤੇਰਾ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਦਏ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤਾ ਰਹੇ ਪਾ, ਹਰਿ ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾ, ਸੱਯਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਇਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਬੀ ਪਿਹਰਬਾਨ ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋ ਨਿਗਹਬਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇਆ। ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਇਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਕਰੇ ਸਚ ਨਿਆਂ, ਸੱਜਣ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗਣ ਆਇਆ। ਸਾਚੇ ਘਰ ਆਏ ਮੰਗਣ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗਣ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਾਸਤਾ ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵੱਜੇ ਇਕ ਮਰਦੰਗਨ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਲਮਾ ਇਕ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਰੱਖ ਆਪਣੇ ਅੰਗਨ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗਨ, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸੂਰਜ ਚੰਦਨ, ਭੱਜਾ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਰਭੰਡਨ, ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਸਚ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਰਮਾਨੰਦਨ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਕੋਈ ਨਾ ਢਾਹੇ ਕੰਧਨ, ਭਾਂਡਾ

ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਟਿੱਕਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਏ ਚੰਦਨ, ਜੋਤ ਲਲਾਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਖੰਡਨ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਘਰ ਕੋਈ ਨਾ ਚੱਬੇ ਤੰਦਨ, ਭਗਵਨ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਟੇ ਫੰਦਨ, ਫਾਸੀ ਗਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਏ ਘਰ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਭੈ ਚੁਕਾ ਭੈ ਡਰ, ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਖਲੋਤੇ ਖੜ, ਪੱਲੂ ਗਲ ਵਿਚ ਰਹੇ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਵਰ, ਵਰ ਤੇਰੀ ਦਾਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਆਏ ਧਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਹੋਕਾ ਦਿਤਾ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜੋਈਆ । ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਡੀ ਹੋਈ ਬੱਸ, ਬਸਤਾ ਸਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਆਏ ਦੱਸ, ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋਏ ਪਰਗਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕੋ ਹੱਟ, ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਅਠਸਠ ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮੱਤ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਇਕ ਪਿਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਘਰ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਪਵਾਏ ਰਾਸ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਪਵਣ ਪਵਣਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵਿਛੜੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਧਰਮ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਦਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰ ਆਪਣਾ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਨੱਯਾ ਡੋਲੇ ਧਰਮ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ, ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਮੂਲ ਨਾ ਚੜ੍ਹਨ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਭੱਜਣ

ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਤੇਰਾ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਗਤ ਲੋਕਾਈ ਤੱਕੇ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਬਣੇ ਗਵਾਹ, ਸਚ ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗਏ ਸੁਣਾ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦਏ ਸੁਹਾ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਲਏ ਜਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਲਏ ਚਮਕਾ, ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇਵੇ ਆ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਦਾ ਸਚ ਮਲਾਹ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇੜਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਰਾਮ ਰਮੱਯਾ ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਜਾਏ ਆ, ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ ਬਣੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਦਏ ਵਜਾ, ਡੰਕਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਣੇ ਵਿਚੋਲਾ ਆਪ ਖੁਦਾ, ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਸਿਧਾ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਗਾਇੰਦਾ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰੱਖੇ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਵਡ ਧਿਆਨੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜਾਨ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਹੱਟ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸ, ਅਰਦਾਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਧਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕੀਤਾ ਨਾਸ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਕੰਮ ਇਕੋ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ਼ ਆਪਣੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਦਾ ਦੇ ਸਾਥ, ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਸੱਤਰ ਮੰਗਣ ਦੋਏ ਦੋਏ ਜੋੜ ਹਾਥ, ਬਹੱਤਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਚੁਹੱਤਰ ਕਹਿਣ ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ, ਅਨਾਥਾਂ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਚਾਰ ਕਹਿਣ ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਦਾਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੰਜ ਪੰਜ ਕਹਿਣ ਤੇਰਾ ਵੇਖੀਏ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਮੰਗਣ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਏਕੋ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੱਖੇ ਨਿਰਗੁਣ ਟੇਕ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਧਰੇ ਭੇਖ, ਸਾਚਾ ਰਾਮਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਪਹਿਰੇ ਜਾਮਾ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੇਵਾਦਾਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਕਾਮਾ, ਸੇਵਕ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਹੋਵੇ ਅੰਤਰਜਾਮਾ, ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਮਿਟੇ ਜਹਾਨਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਸਮਝਾਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਵ ਨੈ ਚਾਰ ਚਲਾਵਣਹਾਰਾ ਰਥ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਸੁਣਾਏ ਅਕੱਥ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਹੱਥੇ ਹੱਥ, ਅੰਤ ਉਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੂਠ ਝੂਠ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਲਏ ਘੱਤ, ਜਿਸ ਖਾਤਿਉਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਮੇਟੇ ਮਨ ਮਤ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਇਕ ਜਣਾਏ ਸੱਚੀ ਗੁਰਮਤ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਮਰਥ, ਪੰਜ ਤਤ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਅੱਗੇ ਜੋੜੇ ਹੱਥ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਚਲੋਂਦੇ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਉਚੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਗਏ ਦੱਸ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਸਾਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇ ਵਸ, ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲਏ ਰੱਖ, ਸਦ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ ਅੱਖ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪਰਤੱਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਲੱਜਿਆ ਲਏ ਰੱਖ, ਜੋ ਜਨ ਬੈਠਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਖੇੜਾ ਕਰੇ ਭੱਠ, ਅਗਨੀ ਜੋਤ ਲੰਬੂ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਪਾਪ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਥਿਰ ਘਰ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤ ਆਪਣਾ ਦੀਪਕ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਉਠ ਲਾਡਲੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ, ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਵੇਖ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋ ਗਏ ਰੁੱਠ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਰੁਸਿਆਂ ਲੈ ਮਨਾਈਆ । ਬਚਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਗੁੱਠ, ਨੈ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਨਾਮ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਦੇਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਗੀਤ, ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰੇ ਹਰਿ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਾ ਕੇ ਦੱਸ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ

ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵੋ ਬਦਲੋ ਆਪਣੀ ਨੀਤ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵੁਜੂ ਕਰ ਕਰ ਕਿਉਂ ਹੋਏ ਪਲੀਤ, ਪਾਕ ਰਸੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਇੰਦਾ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਨ ਕਦੇ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਹੱਥ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਖੜੇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਉਮਤ ਉਮਤੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਚਾਰ ਯਾਰ ਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਮਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਤਾਰੀਕ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪ੍ਰੀਤ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਬੂਤ, ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕਲਮੇ ਪੰਜ ਤਤ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਕਲਬੂਤ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਉਚ ਮਹਿਰਾਬ ਡੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਮਹਿਫੂਜ਼, ਝੂਠੀ ਮਜਲਸ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਸਰਬ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਜਾਸੂਸ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸੱਚੇ ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਨਾ ਬਣੀ ਕੰਜੂਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰ ਮਾਕੂਫ਼, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਅੰਦਰ ਸਰਬ ਮਸਰੂਫ਼, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕੋ ਭੇਜ ਦੇਣਾ ਦੂਤ, ਦੂਤੀ ਦੁਸ਼ਟ ਸਰਬ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹੇ ਸਾਡੀ ਹੋਈ ਬੱਸ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਇਕੋ ਸਚ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵੇਖਾਂ ਜਾ ਕੇ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਤਪਦਾ ਖੇੜਾ ਠੰਡਾ ਹੋਏ ਭੱਠ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਰੂਪ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵਾਂ ਇਕੋ ਮਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਲਾਈਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਇਕੋ ਹੱਟ, ਸਾਚਾ ਸੈਂਦਾ ਨਾਮ ਵਿਕਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਭ ਦੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਪਰਤੱਖ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਅੰਤਰ ਅੱਖ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਬੁਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਅਰਾ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਸਚ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਚੁੱਕ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੈਂਡਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਪਾਂਧੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਪਏ ਉਠ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਤਿੰਨ ਯੁਗ ਜੋ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਚੁੱਪ, ਅੰਤ ਆਪਣੀ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਹੇ ਮੁਖ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਦੁੱਖ, ਦਰਦ ਲੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਂ ਝੁਕ, ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਦਸਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਲਾਡਲਾ ਪੁੱਤ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਹੋਣੀ ਸੱਚੀ ਰੁੱਤ, ਰਤ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਅਸੀਸ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਉਠ ਸੁੱਤ ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ

ਸਿਖਾਲ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਜਣੈਣਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਦੂਜਾ ਦੇਵ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਸਚ ਬਣੈਣੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜਾ ਕੇ ਵੇਖ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਘਾਲਣ ਰਹੇ ਘਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਮੁਕਾ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕੋ ਬਾਲ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਜਾਣਾ ਉਠ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਗਿਆ ਤੁਠ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸੁਹਾਏ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਾਲਕ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਖਾਲਕ ਤੇਰੀ ਖਲਕ ਵੇਖੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਆਪ ਧਵਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਬਹਿਣਾ ਚੁੱਪ, ਜਾ ਕੇ ਹੋਕਾ ਦੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੋ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਛੁਪ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਤਿ ਧਰਮ, ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਕਰਮ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਵਰਨ, ਵਰਨ ਆਤਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਨ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਸਾਰੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਮੰਗਣ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਿਲਦਾ ਵੇਖ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਡਿਗਾ ਸਰਨਾਈ ਦੜ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਕੀ ਰਿਹਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਘਰ ਘਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੈ ਚੁਕਾਇਆ ਸਭ ਤੋ ਡਰ, ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗੜ੍ਹ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਵੇਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹੀ ਸੜ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਵੜ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਫੜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜ, ਸਭ ਦੇ ਪੱਲੂ ਦਿਤੇ ਛੁਡਾਈਆ । ਕਰੇ ਵਿਭਚਾਰੀ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੱਚੇ ਬਿਰਹੇ ਰਹੇ ਝੜ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮੈਂ ਇਕੋ ਮੰਗਾ ਵਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਲੇਖਾ, ਪ੍ਰਭ ਅੰਤ ਅੰਤ ਕਰਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਭੁਲੇਖਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਬਚਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖਾ, ਮੁਸਾਇਕ ਨਜ਼ਰ

ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਲੇਖਾ, ਰੇਖਾ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰ
 ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਨੇਤਾ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਖਾਕ ਦੇ ਮਿਲਾਈਆ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸਾ, ਨਵ ਨੌਂ ਰੇਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਰਹੇ
 ਨਾ ਹੇਤਾ, ਮਾਤ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਓਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਕਰ ਲੈ ਚੇਤਾ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਲੋਕਮਾਤ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਦਿਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ
 ਅੰਦਰ ਖੇਡੀ ਆਣ ਕੇ ਖੇਡਾ, ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜਿਆ ਭੈਣ ਭਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹੇਤਾ, ਸੱਜਣ ਸੱਜਣ ਠੱਗੀਆਂ ਰਹੇ ਕਮਾਈਆ ।
 ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕਲਜੁਗ ਸੁੰਵਾ ਦਿਸੇ ਖੇਤਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਾਖਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਛੋਟਾ ਬਾਲਾ ਨਿੱਕਾ, ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਸੁਣ ਬਾਤ, ਮੈਂ
 ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਖਿਆ
 ਖੂਬ ਤਮਾਸ਼, ਨਵ ਨੌਂ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਘਰ ਘਰ ਪਾਈ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਲਸ ਕੋਈ ਨਾ ਹੱਟ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ
 ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਕੀਤੇ ਫ਼ਾਸ਼ ਫ਼ਾਸ਼, ਤਿਰਛਾ ਤੀਰ ਇਕ ਚਲਾਈਆ । ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਤੋੜ ਨਾ
 ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਕਰਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਠ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਚਰਨ
 ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋਈ ਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਸਾਚਾ ਜੋੜ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ
 ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭਰਮ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ
 ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਕਲਗੀ
 ਤੋੜਾ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ ।
 ਜਿਸ ਛੋਟੇ ਬਾਲ ਨੀਹਾਂ ਬੱਲੇ ਦੱਬੇ ਅਵਾਣ, ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਮੁਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਚਾਰ ਲੱਖ ਬੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ਤੇਰੀ ਜੜ ਉਖੜੇ ਜਹਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ
 ਗੋਬਿੰਦ ਰਿਹਾ ਉਖੜਾਈਆ । ਉਹਦਾ ਖੰਡਾ ਮੁੜ ਕੇ ਕਦੀ ਨਾ ਆਵੇ ਵਿਚ ਮਿਆਨ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੱਕ ਹੱਕ ਕਰਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ
 ਦੇ ਬਿਆਨ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਰ ਰਹਿਮ ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਕਾਇਰ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਰੇਵੇ
 ਨੈਤਰ ਨੀਰ ਵਹਾਏ ਨੈਣ ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਅਵਾਣ, ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਉਠ ਵੇਖ ਗੋਬਿੰਦ, ਸੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ
 ਬਣਿਆ ਬਿੰਦ, ਅੰਤ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮੇਟੇ ਓਹੋ ਚਿੰਦ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ,
 ਦਇਆਵਾਨ ਦਇਆਵਾਨ ਦਇਆਵਾਨ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੇ ਬਖਸ਼ੇ ਤੇਰੀ ਜਿੰਦ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇਰੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਆਵੇ ਡਰ, ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਗੋਬਿੰਦ ਖੇੜੇ ਜਾਵਾਂ ਵੜ, ਮੇਰਾ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਸੂਰਬੀਰ ਕਿਸ ਬਿਧ ਮੇਰੀ ਕਰਨੀ ਲਏ ਫੜ, ਫੜ ਕੇ ਦਏ ਸਜ਼ਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਅੰਤ ਉਖੜੇ ਜੜ੍ਹ, ਬੂਟਾ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਮੇਰੀ ਖਾਹਸ਼ ਜਾਏ ਮਰ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਭਗਵਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਨਿਵਣ ਸੋ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰ ਪਰਨਾਮ, ਸੱਯਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮੂੰਹੋ ਬੋਲ ਕਹਿਣਾ ਮੈਂ ਬਰਦਾ ਗੁਲਾਮ, ਗੁਰਬਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਇਕ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਹਉਂ ਭੁੱਲਾ ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਅਵਾਣ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਤੇਰਾ ਭੈ ਭੋ ਮੈਥੋ ਝੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਜਾਏ ਡਰਦਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਇਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਰਦਾ, ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਮੇਰਾ ਲੜ ਕੋਈ ਨਾ ਫੜਦਾ, ਰੁੜ੍ਹਦੀ ਜਾਏ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਭ ਤੈਨੂੰ ਵੇਖ ਪਿਛੇ ਹਟਦਾ, ਤੇਰਾ ਤੇਜ਼ ਝੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਝਟਕਾ, ਤੇਰਾ ਵਾਰ ਝੱਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਖੰਡਾ ਸਕੇ ਨਾ ਅਟਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਇਕੋ ਦਿਸੇ ਖਟਕਾ, ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜੜ੍ਹ ਦੇਣੀ ਉਖੜਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰਕਸੇ ਬੱਧਾ ਆਪਣਾ ਪਟਕਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੀਵਦਿਆਂ ਜੀਵਦਿਆਂ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮਰਦਾ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਕਰਦਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਗ ਹੋ ਮੰਗਤਾ ਮੰਗਦਾ, ਮੰਗਣ ਆਇਆ ਬਣ ਕੇ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਦੇ ਨਾ ਸੰਗਦਾ, ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਦਿਤੀ ਗਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦੁਆਰ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਲੰਘਦਾ, ਕਦਮ ਕਦਮ ਤੇਰੇ ਕਦਮਾਂ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਵੇਖ ਹਾਲ ਮੇਰੇ ਗਰੀਬ ਘਰ ਦਾ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸਾਰੇ ਤੈਥੋਂ ਦਿਤੇ ਭੁਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਖੇਲ ਕਰਦਾ, ਨਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਖੁੱਲੀ ਮੀਂਢੀ ਕੋਈ ਨਾ ਵਰਦਾ, ਬਣ ਰਕਾਨ ਨੈਤਰ ਨੈਣ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਮੈਂ ਪੱਲੂ ਤੇਰਾ ਫੜਦਾ, ਲੇਖਾ ਛੁਟੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕੋ ਕਰਦਾ, ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੈਨੂੰ ਮਰਦ ਬਣਾਇਆ ਵਿਚੋਂ ਮਰਦਾਂ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਗੀ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਦੱਸੂੰ ਖੇਲ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦਾ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਰੁੱਤ ਲੰਘਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਇਕੋ ਜਾਤਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ ।

★ ੧੧ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਤੂਤ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗਿਆਨਵੰਤ ਸਾਚਾ ਗਿਆਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਬੂਝ ਬੂਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਬਨਵੰਤਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੌਬਤ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲੇ ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ, ਸੋਝੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਿਚਾਰ, ਜੀਵ ਜਹਾਨੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਤਿ ਉਠਾਲ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਵੇਖੇ ਕੀਤੀ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਜਨ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖਾਤਰ ਆਏ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਵੇਖੇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਪਰਭਾਸ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਬਾਹਰ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸੱਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਇਕੋ ਚਰਨ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੧੧ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਗੋਲੇ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇ ਦਾਤ, ਸਚ ਖਜ਼ੀਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਖਸ਼ ਸਾਚਾ ਨਾਤ, ਚਰਨੋਦਕ ਇਕੋ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਸੁਣਾ ਗਾਥ, ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਾ ਸਾਥ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਪੈਣੀ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਘਟ ਘਟ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕੀਤਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਠਾਕਰ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਆਸ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਦਾਤੇ ਦਾਨੀ ਵਡ ਗੁਣਤਾਸ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਪੂਰੀ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਹਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਰਹਾਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਇਕੋ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਬਹੁਤੇ ਗੁਰੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਕਾਜ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਾਜਣ ਸਾਜ,

ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਸੱਚੀ ਆਵਾਜ਼, ਦਰਗਹ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਰੱਖਦਾ ਲਾਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸੱਚੀ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰੇ ਉਤਮ ਜਾਤ, ਅਜ਼ਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਉਪਜਾਏ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਖ, ਸ਼ਨਾਖਤ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਸੱਚਾ ਤੇਰਾ ਲਾਲ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਇਕੋ ਵੇਖਾਂ ਸੱਚਾ ਕਾਹਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਸਾਚੇ ਰਾਮ, ਹਰ ਘਟ ਰਮਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇਵੇ ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੰਤਰ ਜਣਾਏ ਪੁਰ ਦਾ ਸਤਿਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਡੰਕਾ ਫਤਹਿ ਵੱਜੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸੱਚਾ ਇਕ ਇਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਯਾ ਇਲਾਹੀ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰਦੇ ਸਲਾਮ, ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮੀਤ, ਵਡ ਵੱਡੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪਣੀ ਦੱਸ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਾਵਾਂ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਧਿਆਨ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨੌ ਖੰਡ ਸਤ ਦੀਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਬੈਠਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਤੇਰੀ ਦਿਸੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੂਜਾ ਸਾਕ ਸੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਵਡ ਪਾਪੀ ਨੀਚਨ ਨੀਚ, ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਤਰ ਨਾ ਸਕਾਂ ਰਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਕਾਇਆ ਰੱਖਣੀ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅੰਮਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਵਸਣਾ ਚੀਤ, ਦੂਜੀ ਠਗੌਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰਵਟ ਦੇ ਨਾ ਦੇਣੀ ਪੀਠ, ਸਨਮੁਖ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਰਹਿਮਤ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਦੱਸ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕੋ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਬੈਠਾ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਝੋਲੀ ਬੈਠਾ ਡਾਹ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰਾ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਆ, ਦਰ ਬੈਠਾ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਰਹਿਮਤ ਕਰ ਸਚ ਖੁਦਾ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਮਿਲੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਤਾਸੀਰ ਦੇ ਸਮਝਾ, ਅਕਸੀਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਤਕਦੀਰ ਤਕਬੀਰ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾ,

ਤਾਅਲੀਮ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ ਦੇ ਕਟਾ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸਲੀਅਤ ਆਪਣੀ ਦੇ ਸਮਝਾ, ਵਸਲ ਇਕੋ ਸੱਚੇ ਮਾਹੀਆ । ਰਹਿਮਤ ਰਹਿਮਾਨ ਦੇ ਕਮਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਰਦਾ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮ, ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਵਡ ਅਮਾਮ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦੇ ਦਾਨ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਲੱਗਾ ਪਿਆਨ, ਨੈਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਪਰਧਾਨ, ਤੇਰੀ ਪਰਧਾਨਗੀ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਤੇਰਾ ਭੈ ਰਿਹਾ ਡਰਾਈਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਤੇਰੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਤੇਰਾ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸ਼ਬਦ ਭੱਜਾ ਫਿਰੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਬੈਠਾ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੇ ਮੋਹੇ ਇਕੋ ਤੇਰੀ ਲੋੜ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ਅਗੰਮੀ ਘੋੜ, ਅਸਵ ਇਕੋ ਇਕ ਦੌੜਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਲੌਣਾ ਸੱਚਾ ਪੌੜ, ਨਾਮ ਡੰਡਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਚੱਕਰ ਲੌਣਾ ਵਿਚ ਅੰਧ ਘੋਰ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣਾ ਬੋਹੜ, ਬੋਹੜੀ ਕੂਕਾਂ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਮੀਤ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਔਰ, ਅਵਰਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਡੋਰ, ਜਿਉਂ ਭਾਵੇਂ ਤਿਉਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਵੇਖੀਂ ਦਰ ਤੋਂ ਦੇਵੀਂ ਨਾ ਹੋੜ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾਰ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੱਸ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਉਤੇ ਦੇਣਾ ਬਹਾਲ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇਣਾ ਨਾਲ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣੀਂ ਦਲਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੋਂ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਿੱਕਾ ਬਾਲ, ਸਚ ਸਚੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਚਲੇ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕਰਾਂ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਘਾਲਣ ਲਵਾਂ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਸਚ ਸੁਚ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸੁਣ ਸਤਿਜੁਗ ਮੇਰੇ ਸੱਚੇ ਲਾਲ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਦੁਆਰਾ ਤੇਰਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਚਲੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ

ਕਰੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਕਮਾਲ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਚਲੇ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਮੱਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਬੁੱਧ ਮਤ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਸਾਚਾ ਵੱਜੇ ਇਕੋ ਤਾਲ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਿਆਲਾ ਦੇਏ ਪਿਆਲ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ । ਘਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੁਰਤੀ ਸਭ ਦੀ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣ ਦੱਸੇ ਭਗਵੰਤ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਕੰਤ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਹਰਿ ਅਖਵਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਸਤਿ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਜੀਵ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਜਮਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਅਖਵਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਤ, ਹਰ ਘਟ ਰਮਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆਓ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਪਾਏ ਅੰਜਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਕਰਾਏ ਸਾਚਾ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਪਕ ਜਗਣ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਲਗਾਏ ਇਕੋ ਲਗਨ, ਦੂਜੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੱਗੀ ਬੁਝਾਏ ਅਗਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਮੂਰਤ ਅਕਾਲ ਮਦਨ, ਮੋਹਣੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸਾਚੇ ਵੱਜਣ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਦੋਏ ਜੋੜ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗਣ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਸੰਗਣ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਇਕੋ ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗਣ, ਰੰਗ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡਣ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾਏ ਆਪਣਾ ਸਗਨ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹਰਿ ਪੁਰਖ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਰਖ, ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਦਰਸ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼, ਕੁਰਸ਼ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸੇ ਨੇਮ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਬਰਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਏਕੋ ਏਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬੇਐਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਸੁਹਾਏ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਉਠਾਏ ਇਕ ਦੁਲਾਰ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਭਰ ਭੰਡਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਖੋਲ੍ਹ ਭੰਡਾਰ, ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਤਿਜੁਗ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰ ਅਗੰਮੀ ਕੋਟ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸੋਚੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਲੋਚਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਖਾਮੋਸ਼, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਮੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹੁੰਚ, ਪਾਂਧੀ ਭੁੱਲੇ ਭੁੱਲੇ ਰਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੋ ਜਹਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਣ ਨਾ ਸਵਾਸ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਡ ਨਾੜੀ ਦਿਸੇ ਮਾਸ, ਪੰਜ ਤਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਆਦਿ ਅੰਤ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਮਾਹੀ ਸਾਚੇ ਪੱਤਣ ਮਿਲੇ ਘਾਟ, ਨੱਯਾ ਨੌਕਾ ਨਾਮ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਿਵਸ ਰਾਤ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਗੋਂਦੇ ਗਾਥ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਸੱਚੇ ਮਕਾਨ, ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਟਿਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਅਜੂਨੀ ਰਹਿਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਕਥ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਜਨਨੀ ਕੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਨ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਬੁੱਧ ਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਪਰਕਾਸ਼ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸੂਰਜ ਚੰਨ, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਮ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ ।

ਸਭ ਦਾ ਬੇੜਾ ਆਪੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣ ਲਾ ਕਰ ਕੰਨ, ਹਰਿ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦਿਤਾ ਡੰਨ, ਸੋ ਤੇਰਾ ਡੰਕਾ ਦਏ ਵਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਠੀਕਰ ਦਿਤਾ ਭੰਨ, ਸੋ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਕਹਿਣ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਕਹਿਣ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਅਗੰਮੀ ਚੰਨ, ਰੁਤੜੀ ਰੁਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਇਕੋ ਲੈਣਾ ਮੰਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਾਚਾ ਸੁੱਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁੱਖ ਉਠਾਏ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰਾ ਬਣੇ ਪੁੱਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਧਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਕੁੱਛੜ ਵੇਖੇ ਚੁੱਕ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਉਠ ਲਾਡਲੇ ਲਾਲ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾਂ ਲੁਕ, ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਛੁਪਾਵੇ ਮੁਖ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਆਏ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਓਟ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਤੇਰਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਾਇਆਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੀ ਹੋਵੇ ਮੁਕਤੀ ਮੋਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਸਕੇ ਉਠਾਈਆ । ਘਰ ਠਾਕਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋਚਾ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਨਿਜ ਲੋਚਣ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਤ ਉਠ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਰੋਜ਼, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਖੋਜ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਮਾਣੀਏ ਅਗੰਮੀ ਮੌਜ, ਮਜਲਸ ਇਕੋ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਇਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਆਵੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਨੂਰ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਦਾ ਮੇਟ ਕੇ ਲੇਖ, ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਸਚ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਬਣ ਖੇਵਟ ਸੱਚਾ ਖੇਟ, ਬੇੜਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਵੇਖੇ ਸੱਚਾ ਬੇਟ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਔਲੀਆ ਪੀਰ ਸ਼ੇਖ, ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਪਿਛਲੀ ਲੇਖਾ ਮੁੱਕੇ ਰੇਖ, ਅਗਲਾ ਦੇਸ ਆਪ ਵਸਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਆਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਏਗਾ । ਕਿਲਾ ਕੋਟ ਬੰਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਡੰਕ ਵਜਾਏਗਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ

ਉਠਾਏਗਾ । ਨਾਰ ਕੰਤ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਗੜ੍ਹ ਹਉਮੇ ਤੋੜ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੁਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਏਗਾ । ਨਾਮ ਮਜੀਠੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗਤ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਪਜਣ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਵਨ ਭਗਤ ਆਪ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਆਵੇ ਸੋ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਲੋ, ਪਰਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਪੋ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨੀਰ ਸੀਰ ਬਰਸਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਆ ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਵੇ ਢੋ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਕਾਇਆ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਖੜ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਲਵੇ ਟੋਹ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਗਏ ਹੋ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਸੋਹੰ ਸੋ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਵਸਤ ਸਭ ਤੋ ਲਵੇ ਖੋਹ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਕਿਸੇ ਘਰ ਨਾ ਜਾਵੇ ਚੋ, ਕਵਲ ਨਾਭੀ ਮੁਖ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਜੀਵ ਪਰਾਣੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨਾ ਜਾਵੇ ਛੋਹ, ਛੋਹਰਾ ਬਾਂਕਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਰਹਿਬਰ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਰਾਹ, ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਮਲਾਹ, ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਨਾਂ, ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਥਾਂ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਕਰੇ ਸਚ ਨਿਆਂ, ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕ ਮਕਾਂ, ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਾਅਰਾ, ਹਰਿ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਜੈਕਾਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਪਿਆਰਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਕਿਨਾਰਾ, ਘਾਟ ਪੱਤਣ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਅਖਾੜਾ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਰਾਮ ਪਸਾਰਾ, ਹਰ ਘਟ ਰਮਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਬੇਐਬ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕ ਆਧਾਰਾ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਮਿੱਤਰ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਅਵਤਾਰਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਅਪਾਰਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ

ਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਜੋਗ, ਹਰਿ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਰੂਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸੰਜੋਗ, ਧੁਰ ਕਰਤਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸਚ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਲੋਕ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਬੁਝ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਧਰਮ, ਧਰਮ ਆਤਮ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਕਰਮ, ਨੇਹਕਰਮੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰਨ, ਆਤਮ ਜੋਤ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਬਰਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਖੜਨ, ਪ੍ਰਭ ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਘਾੜਨ ਘੜਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਘਾੜਤ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਨੇਤਰ ਇਕੋ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਮਲਾਹ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਸਾਲਾਹ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰੀ ਏਕਾ ਓਟ, ਓਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਚੋਟ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੱਢੇ ਖੋਟ, ਸਾਚਾ ਪਤਣ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਆਹਲਣਿਉਂ ਡਿਗੇ ਉਠਾਏ ਬੋਟ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਸ਼ਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸਲੋਕ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਹਰਿ ਦਰਦੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਸਵ ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਤਾਜਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰੇ ਵਾਜਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੋਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਓ ਵਡ ਰਾਜਨ ਰਾਜਾ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਚ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਸੁਣ ਕੇ ਏਕ, ਸਤਿਜੁਗ ਢਹਿ ਪਿਆ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਟੇਕ, ਇਕ ਓਟ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰਨਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਰੁੱਤ ਮੋਲੇ ਬਸੰਤੀ ਚੇਤ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਸਚ ਇਕ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਿਜ ਨੈਣ ਨਿਜ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਸਚ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦਿਤਾ ਸਚ ਵਰ, ਸੱਚੇ ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੋਹੇ ਭਰਵਾਸਾ, ਪ੍ਰਭ ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਪਹਿਲੇ ਦਿਤਾ ਇਕ ਦਿਲਾਸਾ, ਮੇਰੀ ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਧਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੋਕਮਾਤ

ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਕਰਾਂ ਵਾਸਾ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵਡ ਸੂਰਬੀਰ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲਿਖ ਕੇ ਆਇਆ ਖੁਲਾਸਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਸਾਰੇ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਆਸਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਤਿਜੁਗ ਕਲਜੁਗ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼ਾ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਰੋਵੇ ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਹਾਸਾ, ਦੋਹਾਂ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਦੇਵੇ ਰਲਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਏਹੋ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਮਨਮੁਖਾਂ ਰਾਏ ਧਰਮ ਪਕੜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰ ਪੋੜੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੀਂ ਨਾ ਕੋਈ ਲਾਲਚ, ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਲਲਚਾ ਕੋਇ ਮੋਹੇ ਨਾ ਭਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸੰਤ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰੇ ਖਾਲਸ, ਖਾਲਸ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਨਿੰਦਰਾ ਆਲਸ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਣਨਾ ਆਪ ਸਾਲਸ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕਲਜੁਗ ਦੀ ਵੜ ਨਾ ਜਾਏ ਆਦਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਧੱਕਾ ਦੇਣਾ ਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਇਕ ਇਬਾਦਤ, ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਕਰਾਂ ਤੁਆਰਫ਼, ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਢਾਰਸ ਬੈਠਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ, ਇਕੋ ਓਟ ਧਿਆਨ ਰਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਰ ਪਿਆਰ ਆਪਣੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਰਲਾਈਂ ਫੜ ਕੇ, ਸ਼ਬਦ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰਾ ਉਚ ਦੁਆਰਾ ਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ, ਜਿਸ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਕਰੇ ਸਚ ਨਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਚ ਵਰ, ਦੂਜੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੈਨੂੰ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਰਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਗਰਸਿਖਾਂ ਅੰਗ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ, ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਇਕ ਮਰਦੰਗ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਖੜ ਕੇ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਇਹ ਖੇਲ ਖਾਲਕ ਆਪ ਕਰ ਕੇ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਵੇਖੇ ਉਚ ਅਰੂਜ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਅਰਸ਼ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦੇਂਦੇ ਗਏ ਸਬੂਤ, ਸੁਲ੍ਹਾਕੁਲ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰਾਏ ਸਲੂਕ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਮਾਰਗ ਲਏ ਮਖਲੂਕ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਪਿਛੇ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਏ ਆਪ ਸਬੂਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਪੰਜ ਤਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਹੇ ਕਲਬੂਤ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਮਿਟ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੋਵੇਂ ਸਦਾ ਮੌਜੂਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ

ਸਾਧ ਸੰਤ ਪਿਛੇ ਢੋਲੇ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਨਿਸ਼ਾਘਰ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।

★ ੧੨ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਬੀਬੀ ਨਿਹਾਲ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਗੋਲੇ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿ ਧਰਮ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਕਰਮ ਸਤਿ ਆਧਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਬਖਸ਼ੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਨਾਰੀ ਨਰ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸ਼ਬਦ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ ਸਚ ਅਵਤਾਰ, ਸਾਚਾ ਗੀਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਸਚਖੰਡ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦੀਪਕ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਠੰਡਾ ਠਾਰ, ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਪਿਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਧੁਨਕਾਰ, ਸਚ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਸਚ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਬਣਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਾਜ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਧਰਮ ਉਠਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਜ਼ਿਮੀ ਅਸਮਾਨ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਸਚ ਆਪਣੀ ਰਚਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਲੇਖਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਗਿਆਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਸਿਖ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕਾਨ, ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਸਾਚਾ ਗੋਬਿੰਦ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਾਤਾ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਵਡ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਸਚ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਗੀਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ ਉਚ ਨੀਚ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਧਾਮ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਸੱਚੀ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਕਰੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਸਚ ਕੁਦਰਤ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਮੇਲ

ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਰੰਗ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਕਪੜ ਕਰੇ ਤਨ ਸਿੰਗਾਰ, ਸਚ ਚੋਲੀ ਇਕ ਹੰਢਾਈਆ । ਸਚ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਸਚ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਮੇਲਾ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਚ ਬਣੇ ਵਿਚੋਲਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੀਤਾ ਨਰ ਹਰਿ ਕੰਤ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਜੋੜਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਗਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ । ਸਾਚਾ ਕਰਮ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ । ਸਾਚਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਪਰਵਾਨ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨਾ । ਸਾਚਾ ਸੁਹੇਲ ਨੌਜਵਾਨਾ । ਸਾਚਾ ਚੇਲ ਬਾਲ ਅਵਾਣਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ । ਸਾਚਾ ਤੁਖਮ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ । ਸਾਚਾ ਸੁਖ ਗੁਰ ਚਰਨ ਧਿਆਨ । ਸਾਚਾ ਮੁਖ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਏ ਗਾਨ । ਸਾਚੀ ਕੁੱਖ ਗੁਰਮੁਖ ਜੰਮੇ ਨੌਜਵਾਨ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ । ਸਾਚਾ ਸਾਲਸ ਦੀਨ ਦਿਆਲ । ਸਾਚਾ ਖ਼ਾਲਸ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ । ਸਾਚਾ ਬਾਲਕ ਗੁਰਸਿਖ ਲਾਲ । ਸਾਚਾ ਖ਼ਾਲਕ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ । ਸਾਚਾ ਥਾਉਂ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ । ਸਾਚਾ ਗਾਉਂ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਹਾਥ । ਸਾਚਾ ਪੀਣ ਖਾਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਸ । ਸਾਚਾ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਮਾਉਂ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਸਣਹਾਰ ਸਦ ਪਾਸ । ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੀ ਟੇਕ । ਸਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖ ਬੁੱਧ ਬਬੇਕ । ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਟੇ ਰੇਖ । ਸੱਚਾ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇਤਰ ਲਏ ਪੇਖ । ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰੇ ਹੇਤ । ਸੱਚਾ ਗੁਰਮੁਖ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੇਤ ਨੇਤ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਏਕ । ਸੱਚਾ ਗੁਰ ਸਚ ਦੀਬਾਣ । ਸੱਚਾ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ । ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇ ਮਾਣ । ਸੱਚਾ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਧਿਆਨ । ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਸੱਚਾ ਗੁਰਮੁਖ ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏ ਆਣ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਸੱਚਾ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਸਚ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੱਚਾ ਲੇਖਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਦੋਏ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਲਏ ਰਾਖ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ
ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ ।

★ ੧੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਗੋਲੇ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੇ ਸੱਚੇ ਭਗਤ, ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਵੇਖੇ ਜਗਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ ।
ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸੱਜਣ
ਸਾਚੇ ਲਏ ਪਰਖ, ਨਾਮ ਕਸਵਟੀ ਉਪਰ ਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਬਾਹਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਮ ਧਨ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹੇ
ਖਰਚ, ਦੁੱਖ ਭੁੱਖ ਦੇਣੇ ਗਵਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹਰਜ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਮਰਜ,
ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਤਾਲ ਸੁਣਾਏ ਤਰਜ, ਰਾਗ ਇਕੋ ਇਕ ਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਸਚਰਜ, ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਆਪ
ਵਰਤਾਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਜੋਧਾ ਮਰਦ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਵੰਡੇ ਦਰਦ, ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ
ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਤਿੱਖੀ ਕਰਦ, ਛੁਰੀ ਫੜੇ ਜਗਤ ਕਸਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਝਟਕ, ਝਟਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਫਰਜ, ਫਰਜ਼ੀ ਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖੇ ਫੋਲ ਕੇ ਫਰਦ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ
ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਲਾਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰਜ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਪੁਠੀ ਦਿਸੇ ਨਰਦ, ਨਟੀਖਾਨੇ ਦੇਣੇ ਦੁਹਾਈਆ ।
ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਇਕੋ ਸ਼ੇਰ ਰਿਹਾ ਕੜਕ, ਗੁੰਜ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਭੰਨੇ ਆਕੜ ਮਟਕ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ
ਖੰਡੇ ਦੇਵੇ ਝਟਕ, ਸੀਸ ਧੜ ਲੇਖ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕੋ ਫਕਤ, ਫਿਕਰਾ ਹੱਕ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਨੇਮ ਨਾ ਕੋਈ ਬਰਤ,
ਸੰਧਿਆ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਰੱਖੀ ਸ਼ਰਤ, ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਅ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਬਰਖਾ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ
ਭਗਤ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੇ ਥੋੜੇ ਸੰਤ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਨਾਰੀ ਮੇਲਾ ਵਿਛੜੇ ਕੰਤ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।
ਕਾਇਆ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਾ ਆਪ ਅਗਣਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਦੇਹ
ਬਣਾ ਬਣਤ, ਪੰਜ ਤਤ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਤੋੜ ਗੜ੍ਹ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਸੰਗ
ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਕੋਈ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਵੇ ਪੰਡਤ, ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਬੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਕਰੇ ਖੰਡਤ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ
ਚਮਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਿਸੇ ਰੰਡਤ, ਰੰਡੇਪਾ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਹੋਏ ਮੰਗਤ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬਹਿਸਤ ਜਨਤ, ਸਵਰਗ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਖੇਲ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਨਤ, ਦੋਖ ਬਹਿਸਤ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਸੰਕਤ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਲੇਖ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਕਤ, ਅੰਕੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੇ ਉਜਲ ਗੁਰਮੁਖ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟੇ ਦੁੱਖ, ਦੀਨਾਂ ਅਨਾਥਾਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਘਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਸੁਖ, ਪਰਮਾਤਮ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਗੋਦ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਸਹਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਕੱਢੇ ਅੰਦਰ ਖੋਟ, ਮਨਮਤ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਟਿਕਾਣੇ ਲਿਆਏ ਫੜ ਕੇ ਹੋਸ਼, ਹੋਛਾਪਨ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇਏਕਾ ਲੋਚ, ਲੋਚਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦੱਸੇ ਸੱਜਣ ਸੋਚ, ਪ੍ਰਭ ਸਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਕੌਤਕ ਕੌਤ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਐਤ, ਐਤਰਾ ਜਗਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾ ਮਾਰੇ ਮੌਤ, ਮਲਕਉਲ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਜਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਉਠਾਏ ਆਪਣੇ ਸ਼ੌਕ, ਸਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਏ ਪੁਰ ਦੀ ਓਟ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਵਸਾਏ ਕਿਲਾ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਫ਼ੌਤ, ਫ਼ਤਵਾ ਸਾਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਪੀਰ ਕੁਤਬ ਗੌਸ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੇ ਸਾਚੇ ਸਿਖ, ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਲੇਖਾ ਲਿਖ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਿਆਰੀ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਚਿਤ, ਚੇਤਨ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਿਤ, ਰਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਬਣ ਕੇ ਪਿਤ, ਘਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸਾਚੀ ਬਿਧ, ਬਿਧ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਵਸੇਰਾ ਘਰ ਨਿਜ, ਨਿਜ ਮਹੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਅਗੰਮ ਨਿੱਕ, ਵੱਡਾ ਘਰ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਕਿਰਪਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਏ ਦਿਸ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡਿਠ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ, ਸਾਖਿਆਤ ਸਾਹਿਬ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਨਿੱਕੀ, ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਰੱਖੇ ਤਿਖੀ, ਦੋ ਧਾਰਾ ਖੰਡਾ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਕੋਈ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਮੁਨੀ ਰਿਖੀ, ਵਡ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਤੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਇਕੋ ਡਿਠੀ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਆਪਣੇ ਪੇਖੀ, ਦੂਜੇ ਕੋਲੋ ਪੁਛਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਕੇ ਵੇਖੀ ਹੇਤੀ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਰਹੀ ਨਾ ਕੇਤੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਨੇਤਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।

ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਚ ਅਸੂਲ, ਹਰਿ ਅਸਲੀਯਤ ਵਿਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ ਕਬੂਲ, ਕਾਮਲ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ, ਕਤਲਗਾਹ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸੁਆਮੀ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਘਟ ਘਟ ਵੇਖੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਅੰਤਰਗਤ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਨੇਹਕਰਮੀ ਦਾਤਾ ਵਡ ਨੇਹਕਾਮੀ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੀ ਚਲੇ ਬਾਣੀ, ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਲਗਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਬੋਲੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਣੀ, ਹੋਕਾ ਭਰੇ ਇਕ ਲੋਕਾਈਆ । ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਏ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਕਾਨੀ, ਜਗਤ ਗੇੜਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਬਣਾਏ ਧੁਰ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਨਾਮ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸੁਹਾਵੇ ਪਲੰਘ, ਸੇਜ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਅਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਦੰਡ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਪੰਧ, ਸਤਿਜੁਗ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋਂ ਦਾਹੀਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਦੂਜਾ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਕਲ ਅਵਾਣ ਪਾਵਣ ਡੰਡ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਵਸੇ ਖੇੜਾ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਹੋ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ, ਸੋਹੰ ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਦਰ ਵਸੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਰਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਇਕੋ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਨਖੇੜਾ, ਦੋ ਧਾਰਾ ਖੰਡਾ ਆਪ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਵੇਹੜਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹੱਕ ਕਰਾਏ ਨਖੇੜਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਵੇਖ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਆਣ, ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਰਨ ਪਹਿਚਾਨ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਹੱਲ ਗੁਰਸਿਖ ਚਰਨੀ ਡਿਗਣ ਆਣ, ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਹਿ ਕੇ ਗਾਣ, ਵਾਹਵਾ ਕਹਿਣ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਕਲਿਆਣ, ਬਣ ਬਣ ਬੈਠੇ ਭੂਮ ਮਰਾਸੀ ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਚੁਬਾਰੇ ਸੋਹੇ ਸੱਚਾ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੋ ਘਰ ਹੋਵੇ ਪਰਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ

ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਦਵਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਹੱਟ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕ ਮਹਾਨ, ਸੌਦਾ ਸਚ ਸਚ ਵਿਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਇਕੋ ਸ਼ਰਯ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਜ਼ਾਤ ਇਕੋ ਪਾਤ ਇਕੋ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਇਸਲਾਮ, ਇਕੋ ਪੈਗੰਬਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਇਕ ਕਲਾਮ, ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਸਤਿਨਾਮ, ਇਕੋ ਡੰਕਾ ਫਤਹਿ ਵਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਰਾਮ, ਇਕੋ ਨੂਰ ਕਾਹਨ, ਇਕੋ ਸੂਰਬੀਰ ਉਠਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਜੋਧਾ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜਹਾਲਤ ਪਿਛਲੀ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਖਾਲਸ ਖਾਲਸਾ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਣ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮਹੱਲਾ ਉਚ ਅਟੱਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਕਦੀ ਨਾ ਆਵੇ ਤੂਫਾਨ, ਵਰਖਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਟੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਈ ਲਾਸਾਨ, ਸਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਥੋੜੇ ਭਗਤ ਰਹਿਣ ਮਹਿਮਾਨ, ਦੂਜਾ ਵੜਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਦੂਜੀ ਵਸਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਮਹੱਲਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਬਣਾਇਆ । ਜਿਥੇ ਵਸੇ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਇਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਫੜਾਇਆ ਪੱਲਾ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ । ਸਚ ਸੱਦੇਸ਼ਾ ਇਕੋ ਘੱਲਾ, ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਜਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਰਲਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਰਾਣੀ ਅੱਲਾ, ਆਲਮੀਨ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਿਸੇ ਝੱਲਾ, ਝਲਕ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਇਆ । ਸਚ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਬੋਲੇ ਇਕੋ ਹੱਲਾ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਬਦਲਾਇਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਵੇਖੇ ਖੱਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ । ਹੱਥ ਉਠਾਏ ਤਿੱਖਾ ਭੱਲਾ, ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਤੀਰ ਚਲਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਚ ਮਨਾਰਾ, ਮੁਨੀ ਰਿਖੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਝੁਕਦੇ ਰਹਿਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੰਗਦੇ ਰਹਿਣ ਦਰ ਭਿਖਾਰਾ, ਭਗਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਬੋਲਦੇ ਰਹਿਣ ਇਕ ਜੈਕਾਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਗੋਂਦੇ ਰਹਿਣ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵਾਰਾ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਲਿਖਾਰਾ, ਬਣ ਕਾਤਬ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਵਣਜਾਰਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤਾਂ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਸਹਾਰਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਪੁਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਗਏ ਆਪਣੀ ਧਾਰਾ, ਜਿਸ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸੇ ਨੂਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਸੇ ਪਸਾਰਾ, ਪਸਰ ਪਸਾਰੀ ਇਕੋ

ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕ ਦੁਆਰਾ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਦੁਆਰਕਾ ਬੈਠੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਰਾਮ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਕੋਟਨ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪੂੜੀ ਮਸਤਕ ਲਾਵਣ ਛਾਰਾ, ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਫਿਰ ਫਿਰ ਥੱਕੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰਾ, ਜਿਸ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਲੈ ਅਵਤਾਰਾ, ਵਡ ਅਵਤਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੰਨਣਾ ਪਏ ਜੈਕਾਰਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਉਹਦਾ ਇਕੋ ਸਚ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਕੂੜੀ ਐਸ਼ੋ ਇਸ਼ਰਤ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਹਾਹਾਕਾਰਾ, ਹਕੀਰ ਫ਼ਕੀਰ ਦਏ ਰੁਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਨਿਆਰਾ, ਮਜ਼੍ਹਬ ਸ਼ਰਾਮ ਦੀਨ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨੱਯਾ ਡੋਬੇ ਵਿਚ ਮੰਝਧਾਰਾ, ਕੂੜਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਏ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਅਗਲਾ ਖੇਲ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਜਵਾਨ ਗੁਰਸਿਖ ਅਵਾਣ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਰ ਵੇਖੇ ਇਕ ਅਪਾਰਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਇਕੋ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਝੁਕ ਝੁਕ ਉਠ ਉਠ ਕਰੋ ਕਰੋ ਕਰੋ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਟਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਹੁਕਮੇ ਬਾਹਰਾ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਤੁਖਮ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਪੂਤ ਸਪੂਤ ਦੁਲਾਰਾ, ਤਾਸੀਰ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਇਕ ਦੁਆਰਾ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਾਚਾਰਾ, ਗੀਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਘਰ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ, ਪੀਆ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪਸਾਰਾ, ਸੋ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕਰੇ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ, ਨੱਯਾ ਆਪਣੇ ਪੱਤਣ ਲਾਈਆ । ਫੜ ਬਾਹੋ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਓਸ ਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਭਗਤ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਕੋਈ ਨਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਏਥੇ ਜਾਵਾਂ ਬਾਹਰਾ, ਸਾਰੇ ਮੰਗਣ ਇਕੋ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸੱਚਾ ਸਚ ਪਿਆਰਾ, ਝੂਠੀ ਯਾਰੀ ਨਾ ਕਦੇ ਲਗਾਈਆ ।

★ ੧੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਗੋਲੇਵਾਲਾ ★

ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਬੋਲ ਕੀਤੀ ਕਲਿਆਣ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੇਦ ਸਿਮਰਤ ਗਿਆਨ ਪਾਠ ਪੂਰਬ ਜਣਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਧੁਨ ਦੱਸੀ ਨਾ ਵੱਜੇ ਕਿਸ ਮਕਾਨ, ਤਾਰ ਸੁਰ ਤਾਲ ਕਵਣ ਰਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਕੂਟ ਕਵਣ ਦੁਆਰ ਮਿਲੇ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਗੋਂਦੇ ਗਏ ਗਾਨ, ਸਿਫ਼ਤੀ ਸਿਫ਼ਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਦੱਸੋ ਪਹਿਚਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਸੰਦੇਸਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ

ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਕਵਣ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਣ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਸਬਦ ਵੱਜੇ ਧੁਨਕਾਨ, ਤੁਰਯਾ ਬੈਠੀ ਨੈਣ ਸਰਮਾਈਆ । ਕਵਣ ਮੰਦਰ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਿਸ ਬਿਧ ਰਿਹਾ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰੇ ਬਿਆਨ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਕਵਣ ਘਰ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪਰਧਾਨ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਫਿਰ ਫਿਰ ਬੱਕਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਰੱਖਣ ਮਾਣ, ਸਹੰਸ ਦਲ ਦੇਣ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੱਸੋ ਕਿਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਕੀਤਾ ਪਾਨ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਉਲਟਾ ਕਵਲ ਉਲਟਾਈਆ । ਕਿਸ ਘਰ ਕਿਸ ਮੰਦਰ ਕਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤੀ ਨਾਦ ਤੂਰਤੀ ਆਸਾ ਪੂਰਤੀ ਸਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਸਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਬੁਲਾਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਨੂਰ ਕਵਣ ਕਰੇ ਜੁਮਾਲ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਵਖਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਾਰੇ ਭੂਪ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਬਿਆਨ, ਬੇਜਬਾਨ ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਚਾਰ ਯੁਗ ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਨਣ ਆਣ, ਬੈਠੇ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭੇਵ ਦੱਸੋ ਆਣ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਰਸ ਮੰਗਣ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਇਕੋ ਭੁੱਖ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ, ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਝੇੜਾ, ਪਿਛਲੀ ਕਥਾ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਦੱਸੋ ਕਿਸ ਬਿਧ ਵਸਿਆ ਖੇੜਾ, ਮਿਲੀ ਮਾਣ ਤਨ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਨ ਮੰਦਰ ਕਿਸ ਦੁਆਰੇ ਢਾਹਿਆ ਡੇਰਾ, ਮਨਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਚ ਖਪਾਈਆ । ਬੁੱਧੀ ਵੇਖਿਆ ਕੇਹੜਾ ਵੇਹੜਾ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਸ ਮੰਜਲ ਹੋਵੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ, ਹਕੀਕਤ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਸੁਲਤਾਨ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਘਰ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਬਣਾਓ ਬਣਤ, ਮਿਲਾਓ ਕੰਤ, ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਸਾਧਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਦਿਓ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਘਰ ਦੱਸੋ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਅੰਦਰ ਇਕ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਕਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਰੱਖੀ ਕੋਲ, ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ ਕਿਉਂ ਮੁਖ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਪੂਰੇ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਕੋਈ ਰੋਲ, ਉਹਲਾ ਪੜਦਾ ਸਰਬ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਇਕੋ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਦੱਸੋ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਦੁਆਰਕਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਇਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਜਗੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਓਥੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਨਕ ਦਿਸੇ ਦਰਬਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਅਸ਼ਟਾਬਕਰ ਬੂਝ ਰਿਹਾ ਬੁਝਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੰਦ ਕਵਾੜ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਇਕ ਵਸਾਲ, ਵਸਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਰਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਜਿਸ ਦਾ ਦੱਸਣ ਹਾਲ, ਸੋ ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਮਿਲੇ ਇਕੋ ਦਰਸ, ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਗਤ ਠਾਕਰ, ਹਰਿ ਠਾਕਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਮਨ ਸੌਦਾਗਰ, ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰੇ ਉਜਾਗਰ, ਜਿਸ ਉਪਰ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਆਇਆਂ ਘਰ ਆਇਆਂ ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਮੰਗੇ ਸੱਚਾ ਦਰਸ, ਜਿਸ ਦਰਸ ਕੀਤਿਆਂ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਦਿਓ ਦੀਦਾਰ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨਕਾਰ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਲਾ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਜਿਥੇ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਓਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾ ਪਿਆਰ ਦੱਸੇ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਲੈਣਾ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਮੰਗੇ ਸਚ ਦਰਸ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਦੋ ਦੋ ਆਬਾ ਸੱਚਾ ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਸ਼ਬਦ ਤਰਾਨਾ ਰਾਗ ਨਾਦ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਸ਼ਬਦ ਘੋਰੀ, ਆਦਿ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤਨ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਉਤੇ ਬੋਰੀ, ਤੱਪੜ ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਵਖਾਈਆ । ਬਾਹਰ ਅੰਦਰ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਚੋਰੀ, ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਠੱਗੀ ਬਿਨ ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਵਸਤ ਜੇਹੜੀ ਲੋੜੀ, ਸੋ ਲੋਹੜਾ ਪੈਣੀ ਹੱਥ ਅਜੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਵਿਦਿਆ ਚੌਦਾਂ ਕਰਨ ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਉਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਲਿਖਤ ਦਿਸੀ ਕੋਰੀ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਿਦਿਆ ਮੰਗੀ ਬੋੜੀ, ਬੋੜੀਉਂ ਬਹੁਤੀ ਦੇਵੇ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੰਗਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਰ, ਸਰਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਤਨ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਤੱਪੜ, ਜਗਤ ਓਢਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਓਸ ਥਾਂ ਕੇਹੜੇ ਵੇਲੇ ਜਾਏ ਅੱਪੜ, ਭੱਜੇ ਫਿਰਦੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਛੱਪਰ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਓਥੇ ਜਾ ਕੇ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਜੂਠ ਝੂਠ ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਇਕੋ ਆਵੇ ਸਬਰ, ਸਬਰ ਸਬੂਰੀ ਸਾਚੇ ਨਾਲ ਹੰਢਾਈਆ । ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਮਿਲੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਨਾਤਾ ਚੁੱਕੇ ਕਾਇਆ ਕਬਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਕਰੇ ਅਦਲ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਦਤ ਦੇਵੇ ਬਦਲ, ਬਾਹਰੇ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਭਗਤ ਬਿਨ ਕਤਲੇ ਹੋਏ ਕਤਲ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੋ ਇਕੋ ਮੰਗ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਦੇ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ।

★ ੧੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਇੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕੋਟ ਕਪੂਰਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਜਾਮ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ। ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਕਾਮ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ। ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਸਾਚੀ ਬੰਸਰੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਪੈਗਾਮ, ਨਾਅਰਾ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਦੇਵੇ ਜਣਾਈਆ। ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਸਚ ਤੋਫ਼ੀਕ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਰੱਖਣ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਇਸਲਾਮ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਇਕੋ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ। ਨਵ ਨੌਂ ਸੱਤ ਜੋ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਗਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੁਰਪਤ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਣ, ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਕਰਨ ਉਚੀ ਉਚੀ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਗੀਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਸਣਹਾਰਾ ਘਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਤ, ਏਕੰਕਾਰ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਜਣਾਏ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਇਕੋ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜਣਾਏ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਸਚ ਮਹਿਰਾਬ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵਡ ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੱਕ ਤੋਫ਼ੀਕ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਆਪ ਤਸਦੀਕ, ਦੂਜਾ ਸਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਜ਼ੀਕ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਧੁਦਰਗਾਹੀ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਸੰਗ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਬਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ, ਅਨਹਦ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਵੇਖੇ ਲੰਘ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ। ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੁਹਾਏ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਖੜਗ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ।

ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਬਿਨ ਸਬਦ ਹਾਣੀ ਰਹੇ ਨਾ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਨੌ ਖੰਡ, ਸਤ ਦੀਪ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ ਬਿਨ ਗੰਗ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਬੈਠੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਰੋਗ ਮੋਗ ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਭਰਮ ਭੈ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਭੁੱਖ ਨੰਗ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਦਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਇਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਅੰਗੀਕਾਰ ਲਾਏ ਅੰਗ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਸੰਗ, ਮੰਝਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੇਵੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਪਰਵਾਨ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਉਠੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਭਗਵੰਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਗੁਰਮੁਖ ਉਠਾਏ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੋਧ ਗਿਆਨ ਦੇਵੇ ਬਣ ਕੇ ਅਗੰਮੀ ਪੰਡਤ, ਪੰਜ ਤਤ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਜਣਾਏ ਬੇਅੰਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਵਸਤ ਅਪਾਰ, ਸੋ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਗ੍ਰਹਿ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਸੋਭਾ ਸਾਚੇ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਇਕੋ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਇਕ ਇਕਾਂਤੀ ਠੰਡੀ ਠਾਰ, ਬਹੁਭਾਂਤੀ ਦਏ ਪਿਲਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਕਲਜੁਗ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕੀ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਬਾਕੀ, ਬਾਕੀਨਵੀਸ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਜ ਤਤ ਖਾਕੀ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਸੱਚੇ ਘੋੜੇ ਅਸਵ ਚੜ੍ਹੇ ਰਾਕੀ, ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਭੱਜਾ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਸੁਣਾਏ ਜੈਕਾਰਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕੋ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਗੋਬਿੰਦ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਪੂਰਬ ਮੇਟੇ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬਣ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਰਹਿਮਤ ਆਪਣੀ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ । ਧਾਰ ਵਖਾਏ ਘਰ ਅੰਤਰ ਨਿਜ, ਨਿਜ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਦੇਵੇ ਸਿੰਜ, ਸਿੰਚ ਹਰੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੱਸੇ ਬਿਧ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਜਾਣਾ ਉਠ, ਸੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਓਠਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਗਿਆ ਤੁਠ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨ ਯੁਗ ਸੁੱਤਾ ਰਿਹਾ ਚੁੱਪ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਵੇਖ ਕਲਜੁਗ ਅੰਧੇਰਾ ਘੁੱਪ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੈਡਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਪਾਂਧੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਬੈਠੇ ਲੁਕ, ਲੋਕਮਾਤ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਸੁਖਣਾ ਰਹੇ ਸੁਖ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਬਣਾਇਆ ਇਕ ਸੁੱਤ, ਸੁਤ ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਲੋਕਮਾਤ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਰੁਖ, ਚਰਨ ਚਰਨ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੇ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਰਿਹਾ ਢੁਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਓਠਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵਸਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਲ ਕੁੱਛ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਬੂਟਾ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਰਿਹਾ ਸੁੱਕ, ਸਾਚਾ ਮਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਜੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਪੁੱਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਇਕ ਵਟਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਵੇਖੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜੇ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੱਤ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਿਖਾਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਸੱਚਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਪੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਕਾਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦੇ ਸਜਾਈਆ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖ ਨਾ ਸਕੇ ਵਖਾਲ, ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਅੰਤ ਨਾ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਸੇ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਕ ਜਲਾਲ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੇਵਫਾਈ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸ਼ਿਰਕਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਸੁਣ ਸੰਦੇਸ਼, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਵਡ ਨਰੇਸ਼, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡ, ਲੋਕਮਾਤ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਭੇਤ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਭੇਵ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲੈਣਾ ਪੇਖ, ਦੋਏ ਲੋਚਣ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਬਦਲੇ ਰੇਖ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੱਡੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮੌਲੇ ਚੇਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁਲ ਫਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਤੇਰੀ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾਅ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਵਡਭਾਗੀ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਲੋਕਮਾਤ ਚਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇਵੇ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ

ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਲੈਣਾ ਗਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਹੋਏ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ ਦੇਣਾ ਵਸਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਝੂਠਾ ਝੇੜਾ ਦੇਣਾ ਮੁਕਾ, ਝਗੜਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਨਜ਼ਰੀ ਜਾਏ ਆ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ ਗੰਭੀਰ ਗਹਿਰ ਇਕੋ ਲੈਣਾ ਗਾ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਰੁਠੜਾ ਕੰਤ ਲੈਣਾ ਮਨਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਲਏ ਉਠਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਿਲਦੀ ਵੇਖੇ ਦਾਤ, ਕਲਜੁਗ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰੇ ਫਰਯਾਦ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਦਿਤੀ ਦਾਦ, ਮੁਹੰਮਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਬੀਸਵੀਂ ਸਦੀ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ਼, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਅਜੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਾਜ, ਕਰਤੇ ਮੇਰੀ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਮੈਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖਣਾ ਨਾਚ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦੱਸੀ ਜਾਚ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਬਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਔਣਾ ਰਸੂਲ ਪਾਕ, ਪਾਕੀਜ਼ਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਕੋਈ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾ ਪਾਏ ਰਾਸ, ਸਾਚਾ ਨਾਚ ਨਾ ਕੋਇ ਨਚਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਸੇ ਵਸੇ ਨਾ ਪਾਸ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿਣ ਸਾਡੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪਾਸ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਦੇਣ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੋਣ ਉਦਾਸ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਓਸ ਵੇਲੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹੀਂ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਕਲਜੁਗ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤ ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਕਰਾਂ ਨਾਸ, ਕਰਮਾਂ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਮੰਨ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ ਕਰ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਦਰ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕਰੇ ਪੂਰ, ਪੂਰਨ ਇਛਿਆ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਮਚੋਣਾ ਫਤੂਰ, ਫਤਵੇ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਅੰਦਰ ਵਾੜਨਾ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਮਾਰ ਸ਼ਰਾ ਜੰਜੀਰ, ਕੁੰਜੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਬਦਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਦੀਰ, ਤੇਰੀ ਤਦਬੀਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਵੇਖ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਘਰ ਘਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਮੇਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਬੋਲੇ ਸਚ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨੌਂ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਨੱਚ, ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਭਾਂਡਾ ਭੱਜਣਾ ਕੂੜੀ ਕੱਚ, ਕਾਇਆ ਗਗਰੀਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਚਲਾਏ ਤੇਰਾ ਰਥ, ਬਣ

ਰਬਵਾਹੀ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਖੇੜਾ ਹੋਣਾ ਭੱਠ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਬਚ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਉਠ ਵੇਖ ਨੱਠ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸ਼ਬਦ ਹਲਕਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦੋੜਾਇੰਦਾ । ਨੈ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਕਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਹੱਟ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੀ ਗੋਦੀ ਜਾਏ ਵਸ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਕੱਥ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ ਯੁਗ ਪਾਪੀ ਸਭ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੨ ਅੰਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸਾਦਕ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਚ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇ ਸੱਚਾ ਰਾਮ, ਹਰ ਘਟ ਰਮਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਅਗੰਮੀ ਕਾਹਨ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਉਠਾਏ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਮਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਈਸ਼ ਜੀਵ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਜਗਦੀਸ਼ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਮਕਾਨ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਵਸੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੀਸ ਝੁਕਾਣ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵਡ ਮਿਹਬਾਨ, ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਦੇ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਰਿਹਾ ਦਿੜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਵੇਖ ਲਾਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤੇਰੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਿਖਾਲ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ ਸੁਣਾਏ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ ਜੁੜੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੰਧਨ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਗਾ ਗਾ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਰਾਹ, ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕੋ ਦਏ ਸਲਾਹ, ਸਲਾਹਗੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਸੁਹਾਏ ਥਾਂ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਾਂ, ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਘਟ ਸੁਆਮੀ ਬਹਿ ਕੇ ਕਰੇ ਨਿਆਂ, ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਵੇਹੜਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਝੋੜਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਢਾਹੇ ਡੇਰਾ, ਢਾਹ ਢਾਹ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏ ਸੰਵ ਸਵੇਰਾ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਾ ਵਸੇ ਖੇੜਾ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦਾਤਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਤੇਰੇ ਭਿਖਾਰ, ਬੈਠੇ ਦਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਜਗਦੀਸ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਬਣਾਂ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਾਂ ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਰਧਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੰਗਾਂ ਮੰਗ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਆਪਣੀ ਡਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੇ ਸਚ ਅਨੰਦ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਸਚ ਸੁੱਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੰਡ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਸੁਣਾ ਛੰਦ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਚਾੜ੍ਹ ਨਿਰਗੁਣ ਚੰਦ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਦੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਸੁੰਵ ਮਸਾਣ, ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੌਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਸੁਣ ਬਾਲ ਨਿਧਾਨ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਮਿਟੇ ਦੁਕਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਣ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਾਬਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਧੀਰਜ ਜਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਰਨ ਕਲਿਆਣ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਬਾਹਰੇ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਬੋਲਣ ਜ਼ਬਾਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਵੇਖਣ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਈਮਾਨ, ਸਾਚਾ ਇਸਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਅੱਗੇ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਮਾਰਗ ਆਪਣਾ ਦੱਸ, ਮੈਂ ਪਾਂਧੀ ਚਲਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਮੋਹੇ ਮਾਰਗ ਦੇਣਾ ਲਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਇਕੋ ਤੇਰੀ ਆਸ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰਾ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਇਕੋ ਸੱਚੀ ਖਾਹਸ਼, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਬਣਾਏ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਦੀਆ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦੇਏ ਪਿਆਲ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕ ਸੁਖਾਲ, ਰਹਿਬਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਝੋਲੀ ਸਚ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਮਿਹਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨਜ਼ਰੀ ਔਣਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾ ਲਾਈਂ ਦੇਰ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰੀ ਇਕ ਉਡੀਕ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਚਾਰੋ ਦਿਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਹਾਂਬਲੀ ਆਏ ਆਪਣੀ ਤਰੀਕ, ਤਾਰੀਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਵਸੇ ਸਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕ,

ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਠੀਕ, ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਰਾਹ ਦੱਸੇ ਇਕ ਬਾਰੀਕ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਮਾਰੇ ਨਾਮ ਲੀਕ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸੀ ਆਪਣੀ ਕਰੇ ਆਪ ਤਸਦੀਕ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਦਲੇ ਆਪਣੀ ਪੀਠ, ਕਰਵਟ ਲੈ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰ ਹੋਏ ਸੁਹੰਜਣਾ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨਾ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਡੁੰਘੀ ਕੰਦਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸਣਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸਣਾ, ਸਰਗੁਣ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਖੇੜਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੱਠਣਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅਗੰਮੀ ਜਾਪ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਥਾਪਣ ਦਿਤਾ ਥਾਪ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਦਿਤੇ ਬਿਠਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੁਕੀ ਵਾਟ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਉਚੀ ਕੂਕ ਗਏ ਆਖ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਭ ਦਾ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਗਵੰਤ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕਰੋ ਪਾਠ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਚਰਨ ਬੰਧਾਏ ਇਕੋ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਪੱਟੀ ਪੜ੍ਹੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਚਲੇ ਕਾਇਨਾਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਦੇ ਨਾ ਪਾਏ ਵਫਾਤ, ਮਰਘਟ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕੂੜੀ ਰੈਣ ਅਮਾਵਸ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਪਰਗਟੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਭਾਖਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਭਾਖ, ਭੇਖ ਰੇਖ ਅਵਲੜਾ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਇਕੋ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ, ਦੂਜਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਸਪੂਤਾ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਸਾਚਾ ਨੇਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਦੱਸ ਉਹ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਜਾਏ ਹੋ, ਫਰਕ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਕੇ ਜਾਏ ਛੋਹ, ਛੁਰੀ ਕਰਦ ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਤਲਵਾਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਕੋਹ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ

ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਸੱਚੀ ਲੋ, ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰਖਾਏ ਸੋ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਆਤਮ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਕਲੇਵਰ ਦੇਵੇ ਧੋ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਆਦੀ ਜਾਪ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਪੁੱਤ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਥਿਰ ਘਰ ਦਿਤੀ ਦਾਤ, ਸ਼ਬਦੀ ਸਾਚੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਬੱਧਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਦੱਸ ਗਾਥ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ਬਣ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪਾਈ ਨੱਥ, ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਹੋ ਕੇ ਦੱਸੀ ਗਾਥ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਥਿਰ ਘਰ ਦੁਆਰੇ ਉਚੀ ਕੂਕ ਦਿਤਾ ਆਖ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਸੋਹੰ ਸੋ, ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਨਿਰਮੋਹ, ਕੂੜੀ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਆ ਦੇਣਾ ਢੋ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਏ ਹੋ, ਚਿੰਤਾ ਗ਼ਮ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਚ, ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਚ ਸਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਾਏ ਆਪ ਅਕੱਥ, ਕਬਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਹਿਰਦੇ ਜਾਏ ਵਸ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਝਿਰਨਾ ਨਿਝਰ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਕਵਲ ਕਵਲਾ ਦਏ ਉਲਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜ਼ਾਹਰ ਸਦ ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਫੜ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪਤਣ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਵਾਟ, ਪਾਂਧੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਜਾਚ, ਔੜੜ ਰਾਹ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਢੋਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਆਖ, ਸੋ ਸਰਗੁਣ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਤੀਨੋ ਤਾਪ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੰਧਨ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਸੰਤਾਪ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਬਾਪ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸਾ ਕਿਹਾ ਪਾਕ, ਸੋ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਤੋ ਮੁਹੰਮਦ ਮੰਗੀ ਦਾਤ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰਿਹਾ ਨਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਵਿਚੋ ਕੋਟਨ ਨਾਮ ਉਪਜਣ ਸ਼ਾਖ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਕਹੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੋਹੰ ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਪੂਜਾ ਸਾਚਾ ਪਾਠ, ਸਾਚਾ ਸਿਮਰਨ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ

ਤੀਰਥ ਸਾਚਾ ਘਾਟ, ਸਾਚਾ ਪਤਣ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮਾਠ, ਸਚ ਮਸੀਤ ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤਤ ਆਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਰੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੱਖਣ ਓਟ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਗੋਣ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਓਤ ਪੋਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਗੋਤ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਲਾਏ ਚੋਟ, ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਇਕੋ ਧਾਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਬਹੁਤ, ਜਿਸ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਕਿਲਾ ਕੋਟ, ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਗਏ ਰਹੇ ਅਲੋਪ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ, ਆਪ ਪਰਗਟਾਏ ਅਗੰਮੀ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਮੀਤ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਸੁਣਾਵਾਂ ਸੱਚਾ ਗੀਤ, ਦਰ ਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਵੇਖੋ ਸੱਚੀ ਰੀਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਏਕਾ ਰੰਗ ਰੰਗੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਏ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲਵੇ ਜੀਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੰਧਨ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲੋ ਮੰਗੋ ਭੀਖ, ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਠੀਕ, ਉਸ ਦੀ ਮੰਜ਼ਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੋ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਮਕਾਨ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਮਹਾਨ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਏਕਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਕਲਿਆਣ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਜੜ ਉਖੜਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਧਾਨਗੀ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਕਾਹਨ, ਸਾਚੀ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਪਰਗਟੇ ਰਮੱਯਾ ਰਾਮ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਦੇ ਕਲਾਮ, ਇਕੋ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਬੋਲੇ ਸਤਿਨਾਮ, ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਫ਼ਤਹਿ ਡੰਕਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਜੈਕਾਰ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਮੰਗੇ ਮੰਗ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹਿੰਦਾ । ਇਕੋ

ਦਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮਾਤ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਏਕ ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਡੰਕਾ ਵਜਾਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਖੰਡਾ ਚਮਕੇ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਸ਼ਬਦ ਸਾਰ, ਸਾਰ ਸ਼ਬਦ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪਣੇ ਲੈ ਇਖਤਿਆਰ, ਦੂਜਾ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਕਲਮਬੰਦ ਸਰਬ ਬਿਆਨ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡਾ ਖਹਿੜਾ ਛੁਟਿਆ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਤੇਰਾ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੋ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਇੰਦਾ । ਹਉਂ ਬਾਲੇ ਨੱਢੇ ਤੇਰੇ ਅਵਾਣ, ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਸਭ ਦੀ ਲਾਜ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਦਏ ਲਾ । ਰਹਿਮਤ ਕਰ ਆਪ ਖੁਦਾ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੁਲ੍ਹਾ ਦਏ ਕਰਾ । ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਪੰਧ ਦਏ ਮੁਕਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਦਏ ਸੁਣਾ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਦਏ ਬਣਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦਏ ਉਠਾ । ਸਚ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਹੋਲਾ ਇਕੋ ਰੰਗਣ ਦਏ ਰੰਗਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਬਦਲੇ ਚੋਲਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਦਏ ਸਮਝਾ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗੋਣਾ ਗੋਬਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੀ ਮੇਟੇ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਸਾਰੇ ਬਿੰਦ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਦਰਸਾਈਆ । ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਨਿੰਦ, ਨਿੰਦਿਆ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਦੇ ਨਾ ਭਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿਜੁਗ ਕਲਜੁਗ ਦੋਹਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ ।

★ ੧੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਰੱਖਣਾ ਚਿੱਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੱਚਾ ਮਿੱਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਵੇਖੇ ਨਿੱਤ, ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਹਿੱਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਪਾਏ ਭਿਖ, ਭਿਛਿਆ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਆਵੇ ਦਿਸ, ਗ੍ਰਹਿ ਨੂਰ ਜੋਤ

ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਲਾਏ ਖਿਚ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਖੇਲ ਖਲਾਏ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ, ਵੱਜੇ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਾਏ ਅੱਖਰ ਨਿਸ਼, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੋਹੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੱਚਾ ਸੰਗ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਲਾਏ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਸਚ ਅਨੰਦ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਖੰਡ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਈਆ । ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਛੰਦ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾਏ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਦੇਵੇ ਰੰਗ, ਸਾਚੀ ਰੰਗਣ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਗਲਾ ਸਾਥ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਚਲਾਏ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਗਾਥ, ਮੰਤਰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਮੇਟੇ ਰਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਚੰਦ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਉਤਮ ਕਰੇ ਹਰਿਜਨ ਜਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣੇ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗੀ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਘਰ ਏਕਾ ਦਰਸ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਜਿਉਂ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਬਾਪ, ਜਨ ਜਨਨੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਜਾਏ ਆਖ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪਤਣ ਲਾਏ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਰੱਖ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤਤ ਅੱਠ, ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਆਪੇ ਵਸ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇਏ ਗਵਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਆਪ ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੁੱਖ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਾਏ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਜੋ ਜਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਵਖਾਏ ਰਾਸ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪੇ ਲਏ ਝਾਕ, ਤਾਕੀ ਖਿੜਕੀ ਕੁੰਡਾ ਆਪੇ ਲਾਹੀਆ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਨਾ ਰਹੇ ਆਕ, ਮਤ ਬੁਧ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਨੇਤਨ ਨੇਤਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ, ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਚਰਨ ਆਧਾਰ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਪਕ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚੰਦ

ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਰੱਖਣਹਾਰਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਝੁਲਾਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਗਾਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ, ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਆਪਣਾ ਕਾਮ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਪੈਗਾਮ, ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਵਸਾਵਣਹਾਰਾ ਹੱਕ ਮੁਕਾਮ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਨਜ਼ਾਮ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਨਹਾਰਾ ਅਣਯਾਲਾ ਬਾਣ, ਤਿਖੀ ਮੁਖੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਖੇਲਣਹਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰੱਖੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੁੱਟ, ਤਰੁਟੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਜਾਏ ਛੁਟ, ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਛੁੱਟ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਨੇੜ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ ਨਾ ਜਾਏ ਰੁਸ, ਭਗਤ ਪਿਆਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਉਜਲ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਮੁਖ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟ ਦੁੱਖ, ਸੁਖ ਆਤਮ ਘਰ ਪੁਚਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਹੁਲਾਰਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਵਡਿਆਈ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਅਜੀਬ, ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਵਸੇ ਸਦਾ ਕਰੀਬ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਪਾਵੇ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਬਦਲਣਹਾਰਾ ਕੂੜੀ ਨੀਤ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਵਾਹਵਾ ਵਡ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਆਏ ਮੇਰੇ ਸਬੂਤ, ਤੂੰ ਭਗਤਾਂ ਮੀਤਾ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਉਠ ਵੇਖ ਪੰਜ ਤਤ ਕਲਬੂਤ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਅਰੂਜ, ਅਰਸ਼ ਕੁਰਸ਼ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਮੈਂ ਰੱਖਿਆ ਆਪ ਮਹਿਫੂਜ਼, ਹਿਫਾਜ਼ਤ ਕਰਾਂ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਘਰ ਦਿਸੇ ਦੂਜ, ਏਕਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਮੈਂ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਕੀਤਾ ਮੋਕੂਫ਼, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੂਰਾ ਭੇਜ ਦੂਤ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੋ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਜੋ ਇਕੋ ਕਰਨ ਮੇਰੀ ਪੂਜ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦਿਤੀ ਸੂਝ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲਾਇਆ ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਗੂੜ, ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦੱਸ ਉਹ ਧਾਮ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਰਾਮ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਇਕੋ ਵਸੇ ਸ਼ਾਮ, ਬੰਸਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰ ਇਕੋ ਪੈਗੰਬਰ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।

ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਸਤਿਨਾਮ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰੇ ਇਕੋ ਫਤਹਿ ਡੰਕ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮੈਨੂੰ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਖਾਲ, ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਗਏ ਸਵਾਲ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਉਠ ਸਤਿਜੁਗ ਵੇਖ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਸਿਮਰਨ ਇਕੋ ਨਾਮ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਦਰ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਸੋ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਮੰਦਰ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੋ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਕਰੇ ਪਰਨਾਮ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਤਨ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਵੇਖ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਸਦਾ ਜਗਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਵੇਲਾ ਵਕਤ, ਥਿਤ ਵਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਨਾਲੇ ਇਕੋ ਫਰਕ, ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬਾਕੀ ਪਿਛੇ ਲੱਗੀ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਵੇਖ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁੜ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਆਪ ਉਤੇ ਧਰਤ, ਸੋ ਧਰਨ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੇਵਾ ਜਾਏ ਕਮਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਲਾ ਕੇ ਜਾਵਣ ਸ਼ਰਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਮੰਨੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਰੋਗ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਬੇਧੜਕ, ਖਤਰਾ ਖੌਫ਼ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਪੰਜ ਤਤ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਦੇਵੇ ਬੁਝਾਈਆ। ਸੋ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਭਗਤ, ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੂੰਦ ਰਕਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਭਗਤਾਂ ਰੀਤ, ਮੋਹੇ ਸਾਚੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਵਣ ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ ਗੀਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ। ਕਵਣ ਬਿਧ ਰੱਖਣ ਉਡੀਕ, ਨਿਤ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਆਏ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਕਵਣ ਦੁਆਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ। ਕਵਣ ਭੰਡਾਰਾ ਪਾਏ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਕਵਣ ਜੈਕਾਰਾ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸੀਖ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੁੱਛਾਂ ਵਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ।

ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਦੇਵਾਂ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਸੁਣਾਵਾਂ ਗਾਥ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਜੁੜਿਆ ਸੱਚਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਸੱਚੀ ਜਮਾਤ, ਪੱਟੀ ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਾਮ ਪਿਆਲਾ ਦੇਵੇ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਹਯਾਤੀ ਹਯਾਤੀ ਵਿਚੋ ਬਦਲਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਖਤਾ ਕਰੇ ਮੁਆਫ਼, ਖਤਾਬ ਆਪਣਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਦਏ ਸੁਆਦ, ਅਨਰਸ ਰਸ ਆਪਣਾ ਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਕਾਢ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟ ਪਾਪ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਦੱਸੇ ਜਾਪ, ਸੋਹੰ ਸੋ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਥਾਪਣ ਜਾਏ ਥਾਪ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਚਲ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਆਪ, ਭਗਤ ਜਨ ਲੱਭਣ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਕਰੇ ਪੂਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਦਿਸੇ ਸਦਾ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੰਧ ਨਾ ਰੱਖੇ ਨੇੜਾ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਕੱਟ ਕਸੂਰ, ਸਾਚੀ ਸੂਰਤ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇ ਭਰਪੂਰ, ਨਵ ਸੱਤ ਅੰਤ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ, ਸਾਚੇ ਧੰਦੇ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਭਗਤ ਖੇਲ ਅਗੰਮ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬਿਨ ਦਮਾਂ ਦਮ, ਨਿਤ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਿਆਰ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਟੀ ਚੰਮ, ਜਗਤ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਛੰਮ ਛੰਮ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਮ, ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕ ਧਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਦੂਜੀ ਸਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਭਗਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ਭਗਤ ਕੇਹੜਾ, ਜਿਸ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਵੇਖ ਵਸਦਾ ਖੇੜਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਰ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਸੋ ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਵਿਚੋ ਕਰ ਨਖੇੜਾ, ਖੇੜਾ ਇਕੋ ਦਿਤਾ ਵਖਾਈਆ । ਜੋ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਹੇ ਗਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੁਲ੍ਹਾ ਰਹੇ ਵੇਹੜਾ, ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਵਾਹਵਾ ਵੱਡੇ ਭਗਵਾਨ, ਵੱਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਜਗ ਰੁਲਿਆਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਮਿਲਣੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੇ ਕੇ ਸੋਹੰ ਦਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਧਿਆ ਪੂਜਾ ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਨੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ

ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ, ਜੋ ਜਨ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਧਿਆਏ, ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ
 ਰਲ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਂਦੇ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹੋਂਦੇ, ਜਿਸ ਘਰ ਦੂਜਾ ਲੰਘ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ
 ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਦਰਸਨ ਪੈਂਦੇ, ਸਰਗੁਣ ਖਹਿੜਾ ਦਿਤਾ ਤਜਾਈਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਬਣ ਕੇ ਢੋਲਾ ਗੋਂਦੇ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਲੋਕ ਲੱਜਿਆ
 ਤੇ ਨਾ ਕਦੇ ਸ਼ਰਮੋਂਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗਲੀ ਕੂਚੇ ਆਪ ਜਣੋਂਦੇ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਰਨ ਹਾਲ ਦੁਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਪਿਛੇ
 ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਘਰ ਬਾਰ ਤਜੋਂਦੇ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਡੂੰਘੀ ਗਾਰ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਖਾਈ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਸੇ ਭਗਤ ਸੱਚਾ ਭਗਵਾਨ ਘਰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪੈਂਦੇ, ਗ੍ਰਹਿ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭਰਮ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਭਰਮ ਨਾ ਰਿਹਾ ਭੁਲੇਖਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਜੁਗ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰਭ
 ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ, ਜਿਉਂ ਭਾਵੇਂ ਲਏਂ ਚਲਾਇਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਰੇਂ ਹੇਤਾ, ਤਿਸ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇਆ । ਤੂੰ ਸੁਆਮੀ ਸਾਹਿਬ
 ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਨੇਤਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਟਿਕਾਇਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੱਸੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤਾ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਜਣਾਇਆ ।
 ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡਾਂ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੇ ਧੰਦੇ ਲਾਇਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦਿਤਾ ਇਕ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਅੰਤ ਭਰਾਇਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਬਦਲੀ ਦਲੀਲ, ਦੁਰਮਤ ਵਿਚ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ
 ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲੇ ਛੈਲ ਛਬੀਲ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕੋਈ ਗਰੰਥ
 ਬਣੇਣਾ ਨਾ ਪਏ ਵਕੀਲ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਗਵਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਗਤ ਸਮਾਜ ਤੇੜ ਫਸੀਲ, ਫੈਸਲਾ ਪੰਧ ਆਪਣਾ ਲੈਣ
 ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ
 ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰਾ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਦਰਸਨ ਦੇਣਾ ਦਰ ਘਰ ਆਣ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲੀ
 ਬੁੱਧ ਮੰਗਾਂ ਮੰਗ ਅਵਾਣ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮਹਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ
 ਦੇਣਾ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਣ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਸਚ ਮਿਲੇ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਿਸੇ
 ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਦਰਸਨ ਕਰਾਂ ਆਣ, ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਦੀਦਾਰ ਦੇਣਾ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਸਾ ਕੋਈ
 ਨਾ ਰਹੇ ਜਹਾਨ, ਸ਼ਕ ਸ਼ਕੂਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਦੇਣਾ ਮੇਰੇ ਹਕੂਕ,
 ਮੇਰੀ ਵਸਤ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਭਗਤ ਸੁੱਤ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਰੁੱਤ, ਰੁਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ
 ਪਾਈਆ । ਅਗੰਮੀ ਧਾਰੇ ਆਪੇ ਉਠ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਚ ਪਿਆਰੇ ਪਏ ਤੁਠ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਉਜਲ
 ਕਰ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਮੁਖੜਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੋਟ ਦੁੱਖ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ

ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਭਗਤ ਸੰਤ ਭਗਵਾਨ, ਰਲ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਰੋਵੇ ਬਣ ਨਾਦਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਲੋਕ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਜੂ ਕੀ ਖੇਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਧਾਤੂ ਕੁਫਲ ਕੋਈ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਣ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤਿੰਨੇ ਵੇਖਣ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਤਿਜੁਗ ਮਿਲ ਕੇ ਹੱਸਣ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਇਕੋ ਘਰ ਇਕੱਠੇ ਵਸਣ, ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਕ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਗੀਤ ਦੱਸਣ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਉਠ ਉਠ ਨੱਠਣ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਨ, ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਆਇਆ ਦੱਸਣ, ਇਕੋ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਆਇਆ ਰੱਖਣ, ਬਣ ਰਖਵਾਲਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤਿੰਨੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਨੀਵੇਂ ਹੋ ਕੇ ਨੱਚਣ, ਉਚਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਲਜੁਗ ਪੈਂਡਾ ਆਇਆ ਮੁੱਕਣ, ਭਗਤ ਕਹੇ ਹਾਂ ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੋਦੀ ਆਇਆ ਚੁੱਕਣ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਆਇਆ ਲੁੱਟਣ, ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਲੋਕਮਾਤ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਆਇਆ ਪੁੱਛਣ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਉਜਲ ਕਰਨ ਆਇਆ ਮੁਖਨ, ਜੋ ਜਨ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਦਰ ਆ ਕੇ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਾ ਰੁੱਸਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੁਸਿਆਂ ਲਵਾਂ ਮਨਾਈਆ । ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਬੁੱਕਣ, ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੇਰ ਭਬਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨਿਉਂ ਕਦੇ ਨਾ ਉਕਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥ ਮੋਹੰ ਚਿਲਾ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਉਠਾਈਆ । ਜੋੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜ ਕਦੇ ਨਾ ਟੁੱਟਣ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਿਆਰ ਅੰਦਰ ਬਲ ਧਾਰ ਉਠਣ, ਨਿਰਬਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਝੁਕਣ, ਦੂਜਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਿਵਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਤੇਰਾ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਸੁਕਰ, ਦੁਖੀਏ ਜੀਵ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਉਹ ਮਾਰਗ ਪੁੱਛਣ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਗੋਸਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਪਈ ਲੁੱਟਣ, ਉਠੋ ਲੁੱਟੋ ਰਲ ਮਿਲ ਮੇਰੇ ਭਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇਆ ਉਤੇ ਮੁੱਕਣ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਰ ਝੋਲੀਆਂ ਲੋਕਮਾਤ ਗਏ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਭਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤਨ, ਚੇਤਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੧੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਬੂੜ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨਾਥੇਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਸੂਰਬੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਏਕੰਕਾਰਾ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਕਾਨਾ, ਮਹੱਲ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਝੁਲਾਏ ਪੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਵਖਾਨਾ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਕਰ ਪਰਧਾਨਾ, ਸਚਖੰਡ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਇਕ ਤਰਾਨਾ, ਬਿਨ ਸੁਰ ਤਾਲ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਨੂਰ ਖੁਦਾਈ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਪਰਦਾਨਸ਼ੀ ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਸਮਝਾ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਦੁਆਰਾ ਬੰਕ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਨਾਮ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਬਿਰ ਘਰ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਨੀਕ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਠੀਕ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣਨਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਸੱਜਣ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਅੰਜਨ, ਨਾਮ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵੇਖੋ ਪਰਤੱਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੂਰ ਦਰਾਡੇ ਆਓ ਨੱਠ, ਹਰਿ ਸੱਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗਠੜੀ ਗੱਠ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਦੂਰ ਦਰਾਡੇ ਨੇਰਨ ਨੇਰੇ ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਤੀਰਥ ਅਠਸਠ, ਜਲ ਬਲ ਮਹੀਅਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਰਸਨਾ ਲੈਣਾ ਰਟ, ਰੱਟਾ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰ ਘਟ ਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਨਟ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਅਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕੋ ਜੋਤ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਰੂਪ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਸਿਖ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਭਰਵਾਸ,

ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਰਾਸ, ਸਾਚਾ ਨਾਚ ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਜਾਣਾ ਜਾਗ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਪਕੜਨਹਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਾਗ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਮੰਦਰ ਜਗਾਵਣਹਾਰਾ ਦੀਪ ਚਿਰਾਗ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਮੇਟਣਹਾਰ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਅਗੰਮੀ ਦਾਤਾ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਕਾਇਆ ਗੋਲਕ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਆਪ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਬਣਨ ਨਾਦਾਨ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯਾਰੀ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਚੌਥਾ ਪਦ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਗੀਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਸੁਲਤਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਤ ਕੂੜਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰੀ ਤੋੜੇ ਆਣ, ਸ਼ਬਦ ਖੰਡਾ ਤੇਜ਼ ਪਰਚੰਡਾ ਚੰਡਕਾ ਰੂਪ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੇਤਰ ਰੇਵਣ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਕੁਰਲਾਣ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਸਾਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਯਦਾ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਣ, ਵਾਹਵਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅਸੀਂ ਮੰਗਦੇ ਆਏ ਦਾਨ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਦੇ ਆਏ ਮਹਾਨ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟੇ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਤੇਰਾ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਨਿੱਕਾ ਨਿੱਕਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਦਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਬੇਐਬ ਖੁਦਾਈ ਨੂਰ ਮਹਾਨ, ਜਲਵਾਗਰ ਜੋਤ ਹੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕੋ ਮੰਗ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਹੋਇਆ ਨੰਗ, ਲੋਕਮਾਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਗਈ ਭੁਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਅਨੰਦ, ਸੱਚਾ ਰਸ ਇਕ ਚਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰਾ ਗਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਛੰਦ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਬਿਨ ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।

ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬਾਹਰੋ ਗੋਦੇ ਦੰਦ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਿਸੇ ਘਰ ਨਾ ਦਿਸੇ ਚੰਦ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਇਕੋ ਛਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਾਗਾਂ ਮੰਦ, ਮੰਦ ਵਾਸਨਾ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋਈ ਨਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਕੋਈ ਨਾ ਨਹਾਏ ਸਾਚੀ ਗੰਗ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਭੱਜੇ ਫਿਰਨ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਮੰਗਣ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਘਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅੰਤਮ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਦੀ ਮਿਟੀ ਰੇਖ, ਧੀਰਜ ਜਤ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਉਡੀਕ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼, ਗਣਪਤ ਗਣੇਸ਼ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਵਸੇ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਆਦੇਸ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੁੱਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਕੇਸ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੇਖ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਵਸੇ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰਨ ਦੂਰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਤਿਸ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤ ਆਪਣਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਭਰਮੇ ਭੁਲੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਘਟ ਸੁਆਮੀ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਲਏ ਵੇਖ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੁਣ ਲੈ ਮੀਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਦਲੇ ਤੇਰੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਨ ਉਡੀਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਭੀਖ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਿੱਟੇ ਉਤੇ ਪਾ ਕੇ ਗਏ ਲੀਕ, ਲਕੀਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆਏ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਇਕ ਤੋਫੀਕ, ਤੋਹਫਾ ਘਰ ਘਰ ਦਏ ਪੁਚਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਦਵੀਂ ਜਾਏ ਬੀਤ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਖੀਸ, ਦਰ ਦਰ ਭਿਛਿਆ ਦਏ ਮੰਗਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮਿਠੇ ਕਰੇ ਕੌੜੇ ਰੀਠ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਜੋ ਕਲਮਿਉਂ ਹੋਏ ਪਲੀਤ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ

ਪਾਕ ਰਸੂਲ ਅਸਲ ਅਸੂਲ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਨਡੀਠ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾਏ ਗੀਤ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਝਗੜਾ ਚੁੱਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਭ ਨੀਤ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪੇ ਜੀਤ, ਹਰ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰਾ ਤਾਰੀਕ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਕਰੇ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਕੋ ਪਰੀਖਿਆ ਕਰੇ ਪਰੀਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪਰੀਛਿਆ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਸੀਖ, ਵਿਦਿਆ ਅੱਖਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੰਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਮਾਰੇ ਚੀਕ, ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਦੇ ਦੁਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੁਧ ਬਿਨ ਝੂਠੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰੀਤ, ਅੰਤ ਸੰਗ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਣ ਨਿਮਾਣੀ ਦਰ ਤੇ ਕੋਈ ਕਮਲੀ ਮੰਗਾਂ ਭੀਖ, ਦਰਵੇਸ਼ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਦਰ ਤੇਰੇ ਝੁਕੇ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਦੇ ਹਦੀਸ, ਕਾਇਨਾਤ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਬੈਠਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਬਾਲ ਅਵਾਣੀ ਨੀਚਨ ਨੀਚ, ਉਚੇ ਉਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਦਰ ਖਲੋਤੀ ਤੇਰੀ ਦਹਿਲੀਜ਼, ਬਿਨ ਕਿਰਪਾ ਅੱਗੇ ਲੰਘਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਰੱਖਣਾ ਯਾਦ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੁਣਾਂ ਫਰਯਾਦ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦੇਵਾਂ ਦਾਦ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੀਪ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾਂ ਧੁਰ ਦਾ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਰੀਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਾਖ, ਬਾਂਕੇ ਛੋਹਰੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁਸਤਾਖ, ਸਾਰੇ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੀਵੋ ਜੰਤੋ ਸਾਧੋ ਸੰਤੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਇਕ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਰੱਖਣਹਾਰਾ ਵਾਸ, ਵਸਲ ਆਪਣਾ ਦੇ ਕਰਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਬਦਮੁਆਸ਼, ਬਦਮੁਆਸ਼ੀ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਇਕ ਬਣਾਏ ਜਮਾਤ, ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਵੇਖੇ ਆਪ ਹਾਲਾਤ, ਕਲਜੁਗ ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਸੋਏ ਸੰਤ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ

ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬੋਲ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਪੰਨਭਾਗ ਪ੍ਰਭ ਤੇਲੇ ਤੇਲ, ਸਚ ਤਰਾਜ਼ੁ ਕੰਡਾ ਨਾਮ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਧਾਰਨ ਬੋਲਾਂ ਬੋਲ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਮਾਰਾਂ ਪੋਲ, ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਆਵੇਂ ਕੋਲ, ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਿਗਸਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਦੁੱਖੜਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਦੇਵਾਂ ਫੋਲ, ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਤੇਰੀ ਆਸ, ਅਮਕਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵਸੇਂ ਪਾਸ, ਕਰਵਟ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਮੇਰਾ ਸਚ ਧਰਵਾਸ, ਧੀਰਜ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਮੇਰਾ ਤਮਾਸ਼, ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸੋਹੇ ਮੰਡਲ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਬਣ ਨਟੂਆ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਪਰਕਾਸ਼, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਆਤਮ ਜਾਤ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੱਸ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਆਸ ਤਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਾਣ, ਗਾ ਗਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਿਕਲੇ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਬਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਵਿਚੋਂ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਕਲਾਮ, ਕਲਾਮਾ ਹੱਕ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਛੜੇ ਮਿਲਣ ਆਣ, ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਾਰੇ ਭੁੱਲੇ ਪਿਛਲਾ ਰਾਮ, ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਇ ਕਾਹਨ, ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਨ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮੱਠ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਕੁਰਲਾਣ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਸਾਚਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਇਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਜਵਾਨ ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਹੁਕਮਰਾਨ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਵਸਾਂ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੌੜੇ ਤੁਰੰਗ, ਅਸਵ ਇਕੋ ਇਕ ਭਜਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਲੰਘ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟਾਂ ਕੂੜਾ ਝੂਠ ਪਖੰਡ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਗਾਵਣ ਛੰਦ, ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹ ਕੇ ਕੰਧ, ਸਾਫ਼ ਮੈਦਾਨ ਇਕ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ ਸਚ ਮਰਦੰਗ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਅਗਲੀ ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਿਆ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਮਿਤਿਆ ਹਿਤ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਅਨਡਿਠਿਆ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ ।

ਜਗ ਜਿਤਿਆ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਮਾਈ ਪਿਤਿਆ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੱਸ ਕੇ ਮਿਥਿਆ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖਾਕ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਅਖਵਾਏਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਅੰਗ ਲਗਾਏਗਾ । ਸਚ ਸਰਕਾਰ ਇਕ ਬਣਾਏਗਾ । ਸਚ ਜੈਕਾਰ ਆਪ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਪੰਚ ਪਿਆਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਇਕ ਪਿਆਏਗਾ । ਪੂਰਾ ਰਾਮ ਖੇਲ ਕਰਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਝੁਲਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੇਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਪੜਦਾ ਉਠਾਏਗਾ । ਸੱਚਾ ਸਬਕ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਮਸਤਕ ਮੇਖ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਭ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਇਸ਼ਟੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਦੋਜ਼ਖ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵੇਗਾ । ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਕਰੇ ਤਰਕ, ਅੱਗੇ ਤੁਰਤ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਜੋ ਰਿਹਾ ਫਰਕ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਨਾਮ ਫੜ ਕੇ ਸੱਚੀ ਖੜਗ, ਖੰਡਾ ਇਕੋ ਇਕ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਵੇਗਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗ਼ਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਅੰਤਰ ਦਰਸ, ਆਤਮ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹੀ ਭਟਕ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਲਾ ਕੇ ਗਏ ਸ਼ਰਤ, ਸਾਖਿਆਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਹਟਕ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਉਹਦੀ ਚਾਲ ਅਗੰਮੀ ਮਟਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਵੇਗਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਰੱਖੇ ਸਿਧੀ ਸੜਕ, ਮਾਰਗ ਸਿਧਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਅਗੰਮੀ ਬਰਸ, ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਬੁਝਾਵੇਗਾ । ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਉਪਰ ਕਰ ਕੇ ਤਰਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤਾਮਸ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਪਰਖ, ਨਾਮ ਕਸਵੱਟੀ ਰਗੜ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਪੁੱਠੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਨਰਦ, ਨਰਦ ਸਿਧੀ ਨੱਟੀ ਆਪ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਬਣ ਕਸਾਈ ਫੜਨਹਾਰਾ ਕਰਦ, ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਵੰਡਣਹਾਰਾ ਦਰਦ, ਦੁੱਖੀਆਂ ਦਰਦ ਝੋਲੀ ਪਾਵੇਗਾ । ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਪੂਰ ਕਰੇ ਫ਼ਰਜ਼, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹਰਜ਼, ਗੁਰਮੁਖ ਬਹਾਏ ਸਚਖੰਡ ਮਨਮੁਖ ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਰੁੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਖੇਲ ਏਹੋ ਅਚਰਜ਼, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਫ਼ਰਦ, ਸੋ ਫ਼ਰਦ ਜੁਲਮ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਅਰਜ਼, ਅਰਜ਼ੋਈ ਸੁਣਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਲੱਗੀ ਮਰਜ਼, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤਬੀਬ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਵੇਗਾ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਾ ਲੱਥੇ ਸਿਰੋ ਨਾ ਕਰਜ਼, ਅਗਲਾ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਭਵਾਏ ਗਰਭ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ

ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਚਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਡੁਬਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਬਖਸ਼ ਚਰਨ ਪੂੜਾ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰ ਕੇ ਬਚਨ ਪੂਰਾ, ਪੂਰੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਅਨਾਦੀ ਤੂਰਾ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੋੜ ਮਾਣ ਗਰੂਰਾ, ਗੁਰਬਤ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਿਸੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਦਾ ਮਸਕੂਰਾ, ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਅਦਾ ਆਖ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਮਨਸੂਰਾ, ਸੋ ਮੁਫਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੇਵ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਐਨਲਹੱਕ ਬੋਲਿਆ ਅਗੰਮੀ ਤੂਰਾ, ਸੋ ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲੋਹਾਂ ਤੱਤੀਆਂ ਉਤੇ ਤਪੇ ਵਾਂਗ ਤੰਦੂਰਾ, ਸੋ ਹਿਰਦੇ ਤਪਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸੀਸ ਕਟਾ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਜੋਤੀ ਨੂਰਾ, ਸੋ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਗੋਬਿੰਦ ਬਣਿਆ ਸੂਰਾ, ਸੂਰਬੀਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਕੀਤੇ ਚੂਰਾ, ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜੜ੍ਹ ਉਖੜਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੂਰਾ, ਸੋ ਪੂਰੀ ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਘਰ ਘਰ ਆਪ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੁੰਝ ਕੇ ਕੂੜਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਵਾਣ ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂੜਾ, ਸਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮਸਤਕ ਦੇਵੇ ਚਰਨ ਪੂੜਾ, ਟਿੱਕਾ ਜੋਤ ਲਲਾਟ ਇਕ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਮਚਾਏ ਫਤੂਰਾ, ਫ਼ਾਤਿਹਾ ਸਭ ਦਾ ਅੰਤ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਪਏ ਮਜ਼ਬੂਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਈ ਉਲਟਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰਾ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸਰਬ ਵਾਸਤਾ ਪਾਏਗਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਭਰਪੂਰਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਗੂੜਾ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰ ਸਵਾਣੀ ਬਣਾਏ ਚਾੜ੍ਹੇ ਅਗੰਮੀ ਚੂੜਾ, ਬਿਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਮਨਾਏਗਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ੍ਹ ਕੇ ਮਹੱਲੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚੀ ਤੂਰਾ, ਤੁਰਯਾ ਰਾਗ ਆਪ ਅਲਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰਨੇ ਯੋਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ, ਦੇਵੇ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੱਟ ਕੇ ਹਉਮੇ ਰੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਜੋਗ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਝੂਠੀ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਜਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਲੋਚ, ਤੇਰੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਓਟ, ਸਿਰ ਸਮਰਥ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਲਜੁਗ ਦੇਵੇ ਮੇਰੀ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਮੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰੋ ਹੋਸ਼, ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਣਾ ਦੋਸ਼, ਦੋਸ਼ੀ ਇਕੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੇ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਖਾਮੋਸ਼, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਅਦਲਾ ਬਦਲੀ ਕਰੇ ਸਚ ਅਦਾਲਤ, ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਕਰੇ ਵਕਾਲਤ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਪਿਛਲਾ ਕਰੇ ਰਹਿਣ ਛੱਕ, ਫ਼ਿਕਰ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਰਾਹ ਰਿਹਾ ਤੱਕ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਲੋਕਮਾਤ ਜਾਵਾਂ ਨੱਠ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਚਰਨੀ ਜਾਵਾਂ ਢੱਠ, ਪੂੜੀ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੱਸ, ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜਾਵਾਂ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਉਸ ਮਾਰਗ ਉਤੇ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਮੇਰਾ ਹੱਟ, ਸੌਦਾ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਮੰਗੇ ਮੇਰੀ ਰਤ, ਮੈਂ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਪੁਛੇ ਸਾਚੀ ਮੱਤ, ਗੁਰਮਤ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਕਹਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਸੋਹੰ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਕਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖਣ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗਲ ਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਗੌਣ ਵਾਹ ਵਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸ਼ਿਰਕਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਵਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਪੰਧ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਰੇ ਧਾੜ, ਧਾੜਵੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ, ਠਗੌਰੀ ਜਗਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੰਦੇਸੇ ਕਰਦੇ ਸਭ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬੇਖ਼ਬਰ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਉਠੋ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਲਓ ਉਘਾੜ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਲੱਭਦੇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ, ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਬਣਾਓ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਲਏ ਕਮਾਈਆ । ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਜੋਤ ਅਗੰਮੀ ਮਸਾਲ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਅੰਧੇਰੀ ਕੰਦਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਕਰਨ ਜੋਗਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੱਲ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਜੰਜਾਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵਜਾਏ ਤਾਲ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਦਏ ਬਹਾਲ, ਪਲੰਘ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਸਚ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਓਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹ ਨਾ ਕੰਗਾਲ, ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਇਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਆ ਕੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੱਡਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰੇ ਲੈ ਜਾਏ ਨਾਲ, ਸੁੰਨ ਅਗੰਮ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ,

ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਓਠਾਈਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਵਿਚੋਂ ਲੈ ਜਾਏ ਆਪਣੇ ਨਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਦਏ ਸੁਆਲ, ਜਿਥੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਪੇਖੇ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਇਕੋ ਜਲਵਾ ਜੋਤ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਤਤ ਤਤਵ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸ, ਨਾਨਾ ਪਰਕਾਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਣ ਨਾ ਸਵਾਸ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਦ ਇਕੋ ਰਾਗ ਇਕੋ ਸਵਾਦ ਇਕੋ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਮਧ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਦ, ਜੁਗਾਦਿ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਤਮਾਸ਼, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਆਸ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਰਾਸ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣਨਹਾਰਾ ਦਾਸ, ਦਸਤ ਬਦਸਤ ਦਸਤਗੀਰ ਆਪਣਾ ਦਾਮਨ ਰਿਹਾ ਫੜਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਭਗਤ ਪਿਆਰ ਸੰਤ ਹੁਦਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਚਾਰ ਗੁਰਸਿਖ ਪੈਜ ਸੁਆਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਉਠਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਨਿਵਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਬੇਮੁਹਾਣੀ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਏਕ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

੬੩੮

★ ੧੪ ਅੰਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੋਦਾਗਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨਾਥੇਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਦੋ ਜਹਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਇਆ । ਕਵਣ ਧਾਮ ਮੇਰੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ । ਕਵਣ ਵਸਤ ਪੀਦੇ ਖਾਂਦੇ, ਕਵਣ ਧਰਵਾਸ ਜਣਾਇਆ । ਕਵਣ ਗੀਤ ਢੋਲਾ ਗਾਂਦੇ, ਕਵਣ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਕਵਣ ਮੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਹੰਢਾਂਦੇ, ਕਵਣ ਆਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇਆ । ਕਵਣ ਰੰਗ ਰੰਗੀਲ ਚੜ੍ਹਾਂਦੇ, ਕਵਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਕਵਣ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਸ ਤਕਾਂਦੇ, ਕਵਣ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਧਰਾਇਆ । ਕਵਣ ਵੇਖ ਵੇਖ ਬਿਗਸਾਂਦੇ, ਕਵਣ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਰਲਾਇਆ । ਕਵਣ ਬੈਠੇ ਬੱਕੇ ਮਾਂਦੇ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਕਵਣ ਵੇਖਣ ਦਰਬਾਰ ਠਾਂਡੇ, ਸੀਤਲ ਧਾਰਾ ਇਕ ਵਹਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ । ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਿਉਂ ਕਹਿਣ, ਕੀ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਆਪਣੇ ਨੈਣ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਮੇਰਾ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ, ਬੰਧਪ ਕਵਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਵਣ ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਸੱਚਾ ਹੈਨ, ਕਵਣ ਖੇੜਾ ਰਿਹਾ ਵਸਾਈਆ । ਕਵਣ ਆਏ ਘਰ ਸਾਚੇ ਲੈਣ, ਕਵਣ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਰੂਪ ਦਿਵਸ ਰੈਣ, ਕਵਣ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਅੱਖਰ ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਐਨ ਗੈਨ, ਨੁਕਤਾ ਨੂਨ ਕਵਣ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਭਰਾਤਾ, ਭਾਈ ਭੈਣ ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਕਵਣ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਵਣ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਕਵਣ ਵੇਖਣ ਦਰ ਘਰ ਆਈਆ । ਕਵਣ ਕਰੇ ਹਾਸ ਬਲਾਸਾ, ਕਵਣ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਵਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ਾ,

੬੩੮

ਕਵਣ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਵਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕਵਣ ਆਕਾਸ਼ਾ, ਕਵਣ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਸੱਜਣ ਦੇਵੇ ਸਾਥਾ, ਕਵਣ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਵਣ ਪੂਜਾ ਕਵਣ ਪਾਠਾ, ਕਵਣ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਵਣ ਤੀਰਥ ਕਵਣ ਤਾਟਾ, ਕਵਣ ਸਰੋਵਰ ਦੇ ਨੁਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਵਣਜਾਰਾ ਕਵਣ ਹਾਟਾ, ਕਵਣ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਰੱਖੇ ਉਤਮ ਜਾਤਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬਣਾਏ ਗਾਏ ਗਾਥਾ, ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਚਲਾਏ ਮੇਰਾ ਰਾਥਾ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਹੋਏ ਨਾਥ ਅਨਾਥਾ, ਦੀਨਨ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਵਣ ਭਰੇ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਸਾਚੇ ਕਾਸਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜੋਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੈਕੜੀ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇਆ ਸਮਝਾਣ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਮਕਾਨ, ਹੱਦ ਹਦੂਦ ਸਮਝ ਮੇਰੀ ਵਿਚ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਠ ਉਠ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਕਵਣ ਝੁਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਕਵਣ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਅਵਾਣ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਮੰਗੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਗੁਣ, ਗੁਣਵੰਤੇ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਲੈਣਾ ਸੁਣ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਜੋਂਦੇ ਗਏ ਧੁਨ, ਰਾਗ ਰਾਗੀਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਚੁਕਾਇਆ ਫੁਨ, ਫੁਰਨਾ ਮੇਰਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਇਉਂ ਹੁਣ, ਹੁਨਰ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਹੁਨਰ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਨੀਂਹ ਦਿਤੀ ਚੁਣ, ਮੇਰੀ ਰਚਨਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਸੁਣ ਸੁਣ ਥੱਕੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕਿਆ ਭੰਨ, ਭੁਲੇਖਾ ਨਿਕਲਿਆ ਮੂਲ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੈਕੜੀ ਮੈਂ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਅੰਨ੍ਹ, ਸਾਚਾ ਰੋਸ਼ਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੇ ਦਾਨ, ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਲਵਾਂ ਪਛਾਣ, ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾਂ ਮੈਂ ਬੇਈਮਾਨ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਦੇਵੇਂ ਆਪਣਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਮੈਂ ਬਣਿਆ ਰਹਾਂ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਬੁੱਧ ਸੁਧ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਲੇਖਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੁਣ ਬਾਲੇ ਦੋ ਜਹਾਂ, ਦੂਜਾ ਤੈਨੂੰ ਦੇਵੇ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਰੱਖ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਂ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਂ ਵਸਣ ਤਿਸ ਕਰੇ ਇਕ ਨਿਆਂ, ਨਿਆਂਕਾਰੀ ਹਰਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਮਹਾਂ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਕੋਈ ਨਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਸਰਗੁਣ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ

ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਰਿਹਾ ਵਖਾ, ਜਿਸ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਰਿਹਾ ਛੁਪਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਦਏ ਵਖਾ, ਸਾਰ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਬਣਾਈਆ। ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਟਿਕਾ, ਹਰ ਘਟ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝੇ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਮੈਂ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਤੇਰਾ ਨਾਂ, ਦੂਜੀ ਹੱਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੇਖਿਆ ਨਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਰੇ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਉਠ ਵੇਖ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਖਾਵੇ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਥਾਂ, ਸਚਖੰਡ ਛੱਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਲੋਕਮਾਤ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬਣਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੱਢ ਕੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ, ਸਾਚਾ ਨੇਤਾ ਨਿਰਵੈਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਏਕੋ ਏਕਾ, ਬਿਨ ਏਕਿਉਂ ਆਪਣਾ ਅੰਕਮ ਦਏ ਜਣਾਈਆ।

★ ੧੪ ਅੰਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਰਾਜੇਆਣਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਮੈਂ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸੱਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਏਕੰਕਾਰ ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਮਹਾਨਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਪਰਧਾਨਾ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਝਲਾਏ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਸਰਬ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਸਚਖੰਡ ਸੁਹਾਏ ਸਚ ਮਕਾਨਾ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਕਰ ਪਰਵਾਨਾ, ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਬਿਰ ਘਰ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਉਠ ਪੂਤ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਖੁਲਾਨਾ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ। ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ। ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਕਰੇ ਦੂਰ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਠਾਈਆ। ਵਸਣਹਾਰਾ ਨੇੜੇ ਦੂਰ, ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਅਰਜ਼ ਆਰਜੂ ਕਰੇ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਜੋ ਜਨ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੇ ਆਪ ਜ਼ਰੂਰ, ਨਿਰਭੈ

ਭੈ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਸਚ ਸੁਚ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂੜ, ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਕਰੇ ਚੂਰੇ ਚੂਰ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚਖੰਡ ਮਹੱਲਾ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਮਾਤ ਘੱਲਾ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲਿਆ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਕੇ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਇਕੋ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲਾਇਆ ਦੀਨ ਇਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਮ ਸਤਿ ਅਗੰਮੀ ਦਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਜਗਤ ਬਸੰਤਰ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖੋਣਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਵੱਜੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਸਦ ਅਨੰਦ ਚਿਤ ਵਖਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਗੁਣ ਚੰਦ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਆਤਮ ਨਾਤਾ ਲੈਣਾ ਗੰਢ, ਨਾ ਕੋਈ ਤੋੜੇ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਗੋਣਾ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋਣਾ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਇਕੋ ਲਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦਿਤੀ ਸਿਖਾਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਉਚ ਨੀਚ ਭੇਵ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਸੁਖਾਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰਾਹੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਭੈ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖਾ ਨਾ ਸਕੇ ਵਖਾਲ, ਲਾੜੀ ਮੋਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰ

ਕੇ ਗਿਆ ਪੁਕਾਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਆਵੇ ਰਾਤ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਭੁੱਲਣ ਸਾਰੇ ਗਾਥ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਝਗੜਾ ਪਵੇ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਛੱਡ ਜਾਣ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਤਰਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਰਮਿਆ ਰੂਪ ਰਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕੋਈ ਨਾ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਰਾਥ, ਰਥ ਰਥਵਾਹੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਗਿਆਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਸਤ ਦੀਪ ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਰ ਮਕਾਨਾ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮਸੀਤ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਜਗਤ ਸਿਆਸਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੁਹਾਨਾ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਮਾਤ, ਨੌ ਖੰਡ ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਰਹੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਬੰਧਪ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਆਤਮ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਪਾਕ, ਪਵਿਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਘਰ ਘਰ ਉਡੇ ਖਾਕ, ਜਗਤ ਵਿਭਚਾਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੋਇ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹਾਟ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕੋਈ ਨਾ ਬੁੱਝੇ ਜਾਤ, ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਬਣੇ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਖਾਟ, ਭੋਗ ਬਲਾਸ ਭਰਮੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਡੁੱਬੇ ਡੂੰਘੇ ਖਾਤ, ਖਾਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵਰਤੇ ਹੁਕਮ ਜਗ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਨਵ ਨੌ ਲੱਗੀ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੰਸ ਬਣੇ ਕਗ, ਕਾਗ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਕਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੱਜ, ਸਚ ਮਹਿਰਾਬ ਅੰਦਰ ਵੜ ਇਕ ਮਹਿਬੂਬ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ ਗਹਿਰੀ ਕੰਦਰ ਰਹੇ ਲੱਭ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ

ਸੁਲਤਾਨ ਜਗਤ ਜਾਗੀਰ ਵੰਡਦੇ ਫਿਰਦੇ ਅੱਧ, ਆਪਣੀ ਹਦੂਦ ਸਮਝ ਕੇਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕੂੜ ਖੁਮਾਰੀ ਸ਼ਰਾਬ ਸ਼ਰੀਅਤੀ ਪੀਤੀ ਮਧ, ਆਤਮ ਰਸ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਅੱਡ, ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਨਾ ਕੇਇ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਹੱਡ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਧੀਰ ਨਾ ਕੇਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਰਮੀ ਡਿਘੇ ਡੂੰਘੀ ਖੱਡ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੇਇ ਕਢਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਵੇਖੇ ਅੰਤਮ ਕਲ, ਕਲਕਾਤੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਰਿਹਾ ਚਲ, ਕੂੜੀ ਆਂਧੀ ਦਏ ਵਗਾਈਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਲੱਗਾ ਸਲ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਨਾ ਕੇਇ ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਭਗਵੰਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਏ ਆਪ ਮਹਿਮਾ ਜਣਾਏ ਅਗਣਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਨਾਮ ਗਾਓ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਅੰਦਰੇ ਬਾਹਰੇ ਰੋਵੇ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਨਾ ਕੇਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੜ੍ਹ ਬਣਿਆ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪੰਗਤ, ਪੰਡਤ ਪਾਧੇ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਅਖੰਡਤ, ਖਾਲਸ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਜਣਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲੱਗਾ ਸੰਤਾਪ, ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਸਕੇ ਨਾ ਕੇਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਗਤ ਭੁੱਖ ਰੋਗ ਲੱਗਾ ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਨਾ ਕੇਇ ਬਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਆਖ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੇਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਵੇ ਗਾਥ, ਮਜਲਸ ਕੂੜੀ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਹੋਵੇ ਪਾਠ, ਉਹ ਗੁਰਸਿਖ ਮਧ ਪਿਆਲੇ ਮੁਖ ਲਗਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ, ਕਲਜੁਗ ਬਦਮੁਆਸੀ ਘਰ ਘਰ ਬੈਠੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਨਾਸ, ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਲੈ ਉਠਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਲੱਗਾ ਦੁੱਖ ਰੋਗ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਰਹੇ ਸਤਾਈਆ । ਬਿਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇਆ ਇਕ ਵਿਜੋਗ, ਸੰਸਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੇਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਲੱਗੀ ਨਾ ਤਨ ਚੋਟ, ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਨਾ ਕੇਇ ਜਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਆਲਣਿਉਂ ਡਿਗੇ ਬੋਟ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਨਾ ਕੇਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਰੋ ਅੰਤਮ ਹੋਸ਼, ਮਨਮਤ ਦਿਓ ਤਜਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੋਚੋ ਸੋਚ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਦੁੱਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੰਸਾ ਸਾਰਾ ਦੇਏ ਗਵਾਈਆ । ਰੋਗ ਸੋਗ ਨਾ ਰਹੇ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਠ, ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਲਓ ਲੁੱਟ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸਤਿਜੁਗ ਸੋਹੇ ਰੁੱਤ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋਲੋਂ ਲਓ ਪੁੱਛ, ਕਿਉਂ ਰੁਸ ਕੇ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਜੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤੇ ਜਾਵੇ ਤੁਠ, ਜਗਤ ਸੰਤਾਪ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਲੁਕ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਗੁਠ, ਫੇਰ ਬੰਧਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਲੈਣੀ ਜਾਣ, ਅਨਜਾਣਤ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੰਸੇ ਰੋਗ ਸਰਬ ਮਿਟ ਜਾਣ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਭੈ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਹੋਏ ਨਾ ਬੇਈਮਾਨ, ਪੰਜ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਬਤ ਕਰੇ ਆਪ ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਹਿਬ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਮੇਲਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਸੇ ਮਕਾਨ, ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਪਰਜਾ ਰਾਜਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਨਿਗਹਬਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਵਿਧਾਨ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕਰਮੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਆਣ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜਾ ਕੇ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸਰਬ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਭਾਣਾ ਵਰਤੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਵ ਨੌ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਜੋਧਾ ਸੂਰ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਖੰਡਾ ਤੀਰ ਚਿਲਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਜ਼ਾਲਮ ਜ਼ੁਲਮ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਸਚ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਏ ਆਣ, ਸੀਸ ਤਾਜ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਗਤ ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਦਲਿਦਰ ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਦੁੱਖੜਾ ਜਾਵੇ ਨੱਠ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਲੱਗੀ ਬੁੱਝੇ ਮੱਠ, ਕਾਇਆ ਤਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਜਾਣੇ ਮਿਤ ਗਤ, ਘਟ ਘਟ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲਏ ਰੱਖ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਧਾਰ ਦੇਵੇ ਪਲਟ, ਪਰਗਟ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਰੋਵਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਹੱਟ ਹਟਵਾਣਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਜ਼ੁਲਮ ਜ਼ਾਲਮ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਰੇ ਸੱਟ, ਠੋਕਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੱਕ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੁਖੀਆਂ

ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ ਬਣ ਕੇ ਦਰਦੀ ਸਭ ਦਾ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਨਾ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅੰਤਮ ਆਏ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਜਗਤ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਦੇਵੇ ਖਾਕ ਮਿਲਾ, ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਗਲੇ ਲਏ ਲਗਾ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਦੇਵੇ ਬਹਾ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸਖ਼ਤ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਜਿਗਰੇ ਲਖਤ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿਤੇ ਦਬਾ, ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੜ ਦੇਵੇ ਉਖੜਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਗੁਰਮੁਖੇ ਓਨੂੰ ਲਓ ਧਿਆ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਖੁਦੀ ਤਕੱਬਰ ਦੇਵੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਬਖ਼ਸ਼ੇ ਚਰਨ ਪਨਾਹ, ਸਿਰ ਸਮਰਥ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅੰਤ ਗੁਨਾਹ, ਫ਼ਨਾਹ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਲੂਮਾਂ ਜ਼ੁਲਮ ਬੰਧਨ ਦੇਵੇ ਕਟਾ, ਬੰਦਸ਼ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਦੇਵੇ ਪਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾ, ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਬਣਨ ਗਵਾਹ, ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਸਹਾਦਤ ਇਕੋ ਦਿਨ ਏਕੰਕਾਰ ਏਕੋ ਏਕ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਘੜਿਆ ਸੋ ਦੇਵੇ ਭਨਾ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਬਦਲੇ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇਵੇ ਲਾ, ਲਾਅ ਕਾਨੂੰਨ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਜ਼ੁਲਮ ਨਾਲ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦੇਵੇ ਖਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਿਧਾਨਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ, ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬੰਨ ਧਾਰ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੱਠ ਤਤ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਨੌਂ ਦਰ ਸਾਚੇ ਖੋਲ੍ਹ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਮੰਦਰ ਅਗੰਮ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਪਵਣ ਦਮ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਕਰ ਗਾਰ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਮਹੱਲ ਉਸਾਰ, ਬੰਕ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਹਾਨ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲੇ ਬੇਜਬਾਨ, ਜਬਾਨ ਸਮਝ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਏ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਰਬ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਯੁਗ ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਜਿਸ ਦਾ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ

ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਨੇ ਰੱਖੇ ਆਪਣੀ ਲਿਸਟ, ਲੇਖਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਘਟ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਵੇਤਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਲੈਣਾ ਬੁੱਝ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਣਾ ਲੁਝ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਜਾਣਾ ਝੂਝ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੌਣਾ ਏਕੋ ਦੂਜ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਵਲ ਉਲਟੋਣਾ ਆਪਣਾ ਮੂੰਧ, ਨਾਭੀ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਏ ਸੂਝ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਲੈਣਾ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਇਕੋ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਅੰਤਰ ਰਾਮ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਏਕਾ ਸ਼ਾਮ, ਘਨੱਯਾ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਇਕ ਪੈਗਾਮ, ਵਡ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਸਤਿਨਾਮ, ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗਿਆ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਗਿਆ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਇਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ, ਮੰਤਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਦਾਨੀ ਦਾਤਾ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਧੁਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਨਾਦ ਧੁਨ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਾਜ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੱਯਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਾਚਾ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਕੇ ਭਾਖ, ਜੋ ਗਾਏ ਸੋ ਸਿਫਤੀ ਨਾਮ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਅਲੱਖਣਾ ਅਲਾਖ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਸਭ ਦੀ ਪਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਜੋ ਜਨ ਸਾਚੀ ਓਟ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਲ ਮਿਲ ਲੋਕਮਾਤ ਬਣ ਜਮਾਤ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਰੇ ਗਾਏ ਆਖ, ਹਰਿ ਕੀ ਸਿਫਤ ਨਾਮ ਨਾਮਾ ਨਾਉਂ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਗਰਿਫਤ, ਗਰਿਫਤਾਰੀ ਵਿਚ ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਜਨ ਭਗਤੋ ਸਾਚੇ ਸੰਤੋ ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਸਿਖੇ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਏ ਸਵਰਗ ਬਹਿਸ਼ਤ, ਉਪਰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਦਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ, ਤਿਸ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਘਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਇਕੋ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਈਸ਼ ਜੀਵ ਜਗਦੀਸ਼ ਜਾਗਰਤ

ਜੋਤ ਬਿਨ ਵਰਨ ਗੋਤ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੀ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਰਖਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਪਿੰਡ ਕੋਟਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੋਕਮਾਤ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਇੰਦਾ । ਕੱਠੇ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਚੇ ਦਰ ਬੁਲਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਸਰਬ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਔਣਾ ਸਚਖੰਡ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖੋ ਹੋਵੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬੇਖ਼ਬਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਬਿਤ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਬਿਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਰਹੇ ਝੁਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਦਿਸੇ ਨਾ ਧਰਮ ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਨੱਚਦਾ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਯੁਗ ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੰਦੇ ਰਹੇ ਗਿਆਨ, ਸੋ ਗਿਆਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਦਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦਰ ਆਓ ਵੇਖੋ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਗਏ ਹਾਰ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਵਾਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵਿਭਚਾਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਤੱਕੇ ਜੀਵ ਜੰਤ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਰਹੇ ਉਠਾਲ, ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਕੰਗਾਲੀ ਘਰ ਘਰ ਬੈਠੀ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਇਕ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸਾਹੋ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸਚ ਸਿੰਘਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਾਲੀ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਆਪ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਆਣ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੰਧ

ਮੁਕਾਵੇਕਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਜੋ ਕਲਮਾ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਬਿਆਨ, ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਭੁੱਲੀ ਬਣ ਨਾਦਾਨ, ਮਨਮਤ ਹਰ ਘਟ ਰੂਪ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਦਿਸੇ ਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਲੇਖਾ ਆਪ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਵਣਗੇ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਣਗੇ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਵਣਗੇ । ਸਾਚੀ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਅਲਖ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਵਣਗੇ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ਵੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਅੰਕ ਬਣਾਵੇਗੇ । ਜੋ ਮਾਰਗ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਸੋ ਲੋਕਮਾਤ ਸਮਝਾਵੇਗੇ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਆਏ ਆਖ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਜਣਾਵੇਗੇ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੋਏ ਪਰਤੱਖ, ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਵੇਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦਰ ਤੇ ਆਓਗੇ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਰਚਾਏ ਇਕ ਸਵੰਬਰ, ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਵੇਖ ਵਖਾਓਗੇ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਮਿਟੇ ਅਡੰਬਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਓਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਓਗੇ । ਪ੍ਰਭ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਆਪ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਚੇਤਾ ਆਪ ਕਰਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੋ ਆਪਣਾ ਖੇਤਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਦਰਸਾਏਗਾ । ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ, ਮਲਾਹ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਏਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣਾਇਆ ਬੇਟਾ, ਜਿਸ ਬਿਨ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਏਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕੋ ਬਣੇ ਸਭ ਦਾ ਨੇਤਾ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਓ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵਾਲਾ ਲੇਖਾ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਰ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਆਵਾਂਗੇ । ਤੇਰਾ ਲੱਖ ਲੱਖ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਵਾਂਗੇ । ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਾਂਗੇ । ਥੱਕੇ ਮਾਂਦੇ ਸੁਖ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੀ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜੋਤ ਵਿਚ ਰਲ ਜਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਕਿਲਾ ਕੋਟ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਸਣ ਲਾਵਾਂਗੇ । ਲੋਕਮਾਤ ਜੋ ਬਣਾ ਕੇ ਆਏ ਵਰਨ ਗੋਤ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਸਭ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਜੋ ਦੱਸੋ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸੋ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਖੋ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗੇ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕੋਈ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਨਾ ਖਾਮੋਸ਼, ਸੁਰਤੀ ਸਭ ਦੀ ਅੰਤ ਹਿਲਾਵਾਂਗੇ । ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਣਾ ਦੋਸ਼, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਸੋ ਲੋਚਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਸੋਚ, ਬਿਨ ਸੋਚ ਸਮਝ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹਵਾਂਗੇ । ਯੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਖੋਜ, ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਤੇਰਾ ਘਰ ਵਖਾਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਰ ਐਣਗੇ । ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਝੋਲੀ ਪੌਣਗੇ ।

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਮੁਕੋਣਗੇ । ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਕੋਲੇ ਮੰਗ ਮੰਗੋਣਗੇ । ਸਾਰੇ ਮੰਨਣ ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਨੇਤਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪੋਣਗੇ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਦਾ ਹੋਏ ਲੇਖਾ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪੋਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਏਕੰਕਾਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਸਾਚਾ ਮਤਾ ਇਕ ਪਕੋਣਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਕਾਵਣ ਮਤਾ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਾ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਚਲਾਵਣਹਾਰਾ ਰਥਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਪਾਏ ਨੱਥਾ, ਨਾਮ ਡੋਰੀ ਤੰਦ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕੱਤਕ ਪੰਦਰਾਂ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚੇ ਮੰਦਰਾਂ, ਮਹਿਫਲ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਰਹੇ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ, ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਰਹੇ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ, ਜਿਸ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਸਦਾ ਰਹੇ ਨਿਹਾਲ, ਜਿਸ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜਗੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਦਾ ਰਹੇ ਨਿਹਾਲ, ਜਿਸ ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਦਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਰਹੇ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ, ਜੋ ਬੈਠੀ ਸਚ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਤਿਗੁਰ ਘਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਇਕੋ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਸੋ ਜਨ ਗਾਮੀ ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਸੋਗ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਹਾਲ ਸਦਾ ਸਤਿ ਸੰਗ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਘਰ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਤਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਵਹੇ ਗੰਗ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਦਏ ਝਿਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖੇ ਲੰਘ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਚੁਕਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜੇ ਜੰਦ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਵੇਖੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਇਕ ਪਲੰਘ, ਬਿਨ ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਟਿਕਾਈਆ । ਉਤੇ ਬਹੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਚੰਦ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਆਪ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਪੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਕਾਲ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਹੋਏ ਨਿਹਾਲ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇਆ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਇਆ, ਘਰ ਠਾਕਰ ਵੇਖਣ ਆਈਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਜਣਾਇਆ, ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਇਆ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਦਏ ਸਮਝਾਇਆ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਦੁੱਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਇਆ, ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਓਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਹਾਲ ਕਰਾਇਆ, ਜੋ ਨਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਮਰੇ ਮਾਤ ਗਰਭ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰੱਖੇ ਨਿਹਾਲ, ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਦਲਾਲੀ ਸੱਚੇ ਸਚ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਹਾਲ ਰਹੇ ਸਦਾ ਗੁਰ ਸੰਗਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਤ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ

ਮੁਕਾਈਆ । ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁਆਮੀ ਠਾਕਰ ਚਾੜ੍ਹੇ ਆਪਣੀ ਰੰਗਤ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਏ ਧਵਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਸਿਖ ਕਿਸੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਜਿਸ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਿਆ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪੰਡਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰ, ਦਰ ਸੱਚਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਐਸੇ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਉਹ, ਓੜਕ ਅੰਤ ਜਿਸ ਦਾ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪੋਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਵੇਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗਈ ਹੋ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਬਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕਿਆ ਟੋਹ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਗੇੜ ਰਹੇ ਗਿੜਾਈਆ । ਉਸ ਦੀ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਵੇ ਸੋ, ਮਨਮਤ ਬੁਧ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਲੋ, ਸੋ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਉਹ ਆਪੇ ਹੋ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਖੁਦਾ, ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ ।

★ ੧੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਚਨੂੰ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸੱਚ ਦਰਬਾਰ ਲੱਗਾ ਸਚਖੰਡ, ਸਚ ਦਵਾਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਚੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੀ ਲੰਘ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਆਓ ਲੰਘ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਏ ਜੋੜ ਮੰਗਣ ਮੰਗ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਝੁਕਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰ ਇਕੋ ਛਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਦੁਖੇ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੋਈ ਆਤਮ ਅੰਧ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਕਲਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰਨ ਪਾਵਣ ਡੰਡ, ਸਾਚੀ ਡੰਡੈਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਸੋਹਲਾ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਸ਼ਬਦ ਵਚੋਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਏ ਛੰਦ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰੰਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕੋ ਲਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਧਾਮ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਗਏ ਆ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ

ਸੁਣਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਸਰਬ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਗਿਆ ਛਾ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਈ ਭੁਲਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਨਾਲੇ ਹੋਏ ਬੇਵਫ਼ਾ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਓ ਨੇੜੇ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਿਉਂ ਪਏ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਕਰੇ ਕਿਉਂ ਲੋਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਿਉਂ ਲਾਏ ਡੇਰੇ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠੀ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਕਿਉਂ ਵਡਿਆ ਖੇੜੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਗੁਰੂ ਦਸ ਪਾ ਕੇ ਆਏ ਫੇਰੇ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਚੇਰੇ, ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲ ਦਿਓ ਬਿਆਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਵੇਖੋ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਧਰਮ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਹਜ਼ਰਤ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਰ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਬੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਤੀਰਥ ਅਠਸਠ ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਸਾਰੇ ਜਾਣ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਧਵਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਦਿਸੇ ਸੁੰਵ ਵੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਕੁੰਡਾ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਹੀਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਲੇਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਬਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਝਿਰਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਨੱਚੇ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਪੰਜ ਸੈਤਾਨ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਰਹੀ ਉਠਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੋ ਅਹਿਵਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਡੈਰੂ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਕਵਣ ਮਿਲੇ ਅੰਤ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਨਾਮ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਇਕ ਅਕਾਲ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੋਏ ਜੋੜ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚਾਰ ਯੁਗ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹੋੜ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਏ ਜੋੜ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਆਏ ਡੋਰ, ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਕੇ ਆਏ ਪੰਜ ਚੋਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੱਸ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੋਕਾ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਹੋੜ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ

ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਭੀਖ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਤੇਰੀ ਇਕ ਉਡੀਕ, ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੀ ਵੇਖਣ ਨੇੜੇ ਆਈ ਤਰੀਕ, ਕਵਣ ਤਾਰੀਖ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੀਤ, ਜਿਤਣਹਾਰਾ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਦ ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੋਵਨ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਅੰਤ ਲੇਖਾ ਦੇਣ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣੇ ਗਵਾਹ, ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਦੇਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਇਕੋ ਦੋਏ ਜੋੜ ਮੰਗਾਂ ਸਰਨਾ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੀਸ ਰਿਹਾ ਝੁਕਾ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ੰਕਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਦੇਵਾਂ ਸੁਟਾ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਣਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲੰਘਾਈਆ । ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਗਿਆ ਆ, ਆਗਿਆਕਾਰ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਦਿਸੇ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਭਵ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੌਦਾਗਰ, ਸੌਦਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਇ ਉਜਾਗਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਦੂਜਾ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਹਾਦਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੱਲੂ ਗਏ ਛੁਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਬੈਠੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਏ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਅਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਸੁਣਾਏ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਫੇਰਾ ਪਾਏ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਨਾਓਂ ਧਰਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਨਗਰ ਡੇਰਾ ਲਾਏ, ਸੰਬਲ ਆਪਣੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਹੱਕ ਨਬੇੜਾ ਦਏ ਕਰਾਏ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਏ ਜਗਾਏ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਦਾਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਬੇਪਰਵਾਹ ਦੇ ਢੋਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਰ ਕਰ ਥੱਕੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਦੀਨ ਗਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪਤ ਸਕੇ

ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਖ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਇਕ ਬਣਾ ਜਮਾਤ, ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹੇ ਕਾਇਨਾਤ, ਮੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਗਏ ਆਖ, ਆਖਰ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਖੇਲ ਕਰੇ ਬਹੁ ਬਿਧ ਭਾਂਤ, ਅਨਕ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਓਟ ਰੱਖੀ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਆ ਕੇ ਕਰ ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੂੜੇ ਕਰਮ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੇਟ, ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸ ਹੇਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਾਈਆ । ਉਜੜਿਆ ਵਸੇ ਸੁੰਵਾ ਖੇਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਰੁੱਤ ਮੌਲੇ ਬਸੰਤੀ ਚੇਤ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤੀ ਦੇ ਕਰਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਧਾਰ ਆਪਣਾ ਭੇਖ, ਕਲਜੁਗ ਭੇਖ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੈਠਾ ਬਾਸ਼ਕ ਸ਼ੇਸ਼, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਰਿਹਾ ਝੁਕਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਲੋਕ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਓਟ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਕਿਲਾ ਬੰਕ ਕੋਟ, ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰੇ ਲਾ ਕੇ ਚੋਟ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰੋ ਕੱਢ ਕੇ ਖੋਟ, ਸਚ ਸੁੱਚ ਵਸਤ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕ ਬਣਾ ਕੇ ਗੋਤ, ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਭ ਗਾਏ ਰਸਨਾ ਹੋਟ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਕਲ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਵੰਨਗੀ ਇਕ ਲਿਆਵਾਂਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਰਦੀ ਮਰਦੀ ਫੇਰ ਬਚਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਪ੍ਰਭ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪਾਏ ਭਿਛਿਆ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨਾਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਭਿਟਿਆ, ਛੂਤ ਛਾਤ ਝਗੜਾ ਆਪ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ । ਸਚ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੰਢ ਪਵਾਵੇਗਾ । ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਠੰਡ ਪਾਵੇਗਾ । ਨਾਰ ਦੁਹਾਗਣ ਰੰਡ, ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਭਰਮਾਂ ਢਾਹ ਕੇ ਦਵੈਤੀ ਕੰਧ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ ।

ਨਿਜ ਆਤਮ ਦੇ ਅਨੰਦ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਮਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਛੰਦ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਕੇ ਬੰਦ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਵੇਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੱਢ ਕੇ ਗੰਦ, ਸਚ ਸੁਚ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਿਚ ਟਿਕਾਵੇਗਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਬ੍ਰਹਮ ਹੰ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਸੋ ਸੂਰਾ ਬਣ ਸਰਬੰਗ, ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤਮ ਮੰਗ ਕੇ ਗਾਏ ਮੰਗ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਚੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਆਪ ਕਢਾਵੇਗਾ । ਦੇਸ ਪਰਦੇਸਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੁਰਤ ਖੁਲਾਵੇਗਾ । ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਨਾਦ ਤੂਰਤ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਮੂਰਖ ਮੂੜਤ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਰੰਗ ਗੂੜ੍ਹਤ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਸਚ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਲਗਾਏਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਸਰਨ ਰਖਾਏਗਾ । ਨੇਤਰ ਹਰਨ ਫਰਨ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜਨ, ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਪੈੜੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕ ਰਖਾਏਗਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ, ਘਰ ਸੁਆਮੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਹਰਿ ਜੂ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਤਾਲ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਰਬ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਬੋਲ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਪੰਥ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਰਨੀ ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਦਰਸਾਵੇਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣੀ ਕਰੇ ਕਰਨੀ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਸਤਿਜੁਗ ਧਾਰਾ ਆਪ ਬਦਲਾਵੇਗਾ । ਪੰਜ ਸਾਲ ਨਾਤਾ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਤਪੇ ਰਤ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮਾਂ ਲੱਗੀ ਸੱਟ, ਦੁੱਖੀਆਂ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਕੋਇ ਤਬੀਬ ਕੋਇ ਹਕੀਮ ਕੋਇ ਨਾ ਸਕੇ ਰੱਖ, ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਆਤਮ ਅੰਦਰ ਦਿਤੀ ਰੱਖ, ਸੋ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਜੇ ਉਸ ਦਾ ਦੇਈਏ ਦੱਸ, ਜਗਤ ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਸੰਗ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜਰਮਾਂ, ਜਨਮ ਅਜਨਮ ਵਿਚ ਭਵਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਭੁਗਤੇ ਕਾਇਆ ਕਰਮਾਂ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਮਾਂਗੇ ਸਾਚੀ ਸਰਨਾ, ਤਿਸ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਨਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਦੇਵੇ ਮਰਨਾ, ਮਰ ਕੇ ਜਨਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਲੇਖ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਦੋਸ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਉਤੇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੱਥ ਕਰਤਾਰ, ਮੇਟਣਹਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੀਜੇ ਜਾਮੇ ਦੀ ਸਜਾ ਮਿਲੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਪਰਾਣੀ ਕਿਉਂ ਰੋਵੇਂ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਵੇਖ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਵਿਭਚਾਰ ਪਿਛਲਾ ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਘਰ ਖਾ ਕੇ ਕਸਮ ਕਿਹਾ ਨੈਂ ਵਾਰ, ਨੈਂ ਦਰ ਦਿਤਾ ਮਾਣ ਤਜਾਈਆ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਜਾਵਾਂ ਹਾਰ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਣੀ ਮਾਤ ਸਜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸੰਤ ਬੋਲੇ ਇਕ ਜ਼ਬਾਨ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਬਣਨਾ ਨਾ ਕਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਠੱਗੀ ਚੋਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕਦੇ ਨਾ ਭਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਨਾ ਕਰਨਾ ਹਰਾਮ, ਨੀਤ ਅਨੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਸੰਤ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਲੱਗਾ ਬਾਣ, ਸੋ ਬਾਣ ਲੱਗਾ ਬਿਰਥਾ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੇ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਪੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਘਰ ਸਾਚੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਫੇਰ ਆਣ, ਦੁੱਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਗਠੜੀ ਫੇਰ ਦਏ ਉਠਾਲ, ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਨਾਲ ਜਗਾਈਆ । ਜਗਤ ਦਾਰੂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਖੈਰ ਝੋਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਹੋਏ ਕੁੜਮਾਈ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਚਰਨ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਨਾਤਾ ਅਗੰਮ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚੰਮ, ਤਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸੋ ਚਰਨ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬੇੜਾ ਦੇਵਣ ਬੰਨ੍ਹ, ਫੜ ਕੇ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤੀ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤੀ ਹਰਿ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਵਿਰਲਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਜਿਸ ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ ਕਰੇ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸੰਤ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਜਿਸ ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਭਗਤ ਵੇਖੇ ਆ ਕੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਮਹੱਲਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਦੀਵਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਢੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕੋ ਚਰਨ ਕਵਲ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਉਪਰ ਧਵਲ, ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਮਾਨੁਸ਼ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਬੁਝਾਏ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕੱਗ, ਕਾਗ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਣ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਨੈਂ ਦੁਆਰੇ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਸੱਚਾ ਹੱਜ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਲੈਣ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੁਕਾਵਣ ਹੱਦ, ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਜਿਸ ਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ ।

★ ੧੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਨਾਜ਼ਰ ਸਿੰਘ ਜਾਗੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਾੜੀ ਮੁਸਤਫਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਜੋਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਬੈਠਾ ਏਕੰਕਾਰੀ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਹੋ ਭੂਪ ਹਰਿ ਵਡ ਬਲਕਾਰੀ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਠਾਂਡਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸੱਚ ਦਰਬਾਰੀ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਪ ਜਗੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰੀ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੋਲ ਕਰੇ ਨਿਆਰੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰੀ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰੀ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਵੇਖੇ ਨਾਲ ਹੋਸ਼ਿਆਰੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਉਠ ਸਵਾਣੀ ਵਿਭਚਾਰਨ ਨਾਰੀ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਲਾਓ ਤਾੜੀ, ਸਚ ਧਿਆਨ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘਰ ਆਓ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰੋ ਪੁਕਾਰੀ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦੱਸੇ ਆਪਣੀ ਯਾਰੀ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਵੇਖੋ ਆਪਣੀ ਪੂਜ ਪੁਜਾਰੀ, ਪੁੰਜੀ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਤਬ ਚਲ ਕੇ ਆਓ ਲਿਖਾਰੀ, ਕੁਤਬ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨੈਣ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅੱਖ ਅਪਾਰੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਹੀ ਹਾਰੀ, ਹਾਰ ਜਿਤ ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੋਏ ਖਵਾਰੀ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਰਸ ਸਭ ਨੂੰ ਲੱਗੇ ਪਿਆਰੀ, ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੱਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਸਰਦਾਰੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਰੀਆ । ਕਰੇ ਖੋਲ ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਵਡ ਸੰਸਾਰੀ, ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਜੈਕਾਰੀ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈ ਦਾੜੀ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵੇਖੋ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਮਾਤ ਵਪਾਰੀ, ਵਣਜ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਖੋਲ੍ਹੋ ਹੱਟ ਵਡ ਭੰਡਾਰੀ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਰਸਨਾ ਬੋਲੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰੀ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,

ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖਣ ਆਏ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਏ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਣ ਦੁਹਾਏ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਏ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵਾਸਤਾ ਪਾਏ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹੇ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਏ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਗਾਏ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਢੋਲਕ ਛੈਣੇ ਰਹੇ ਵਜਾਏ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਗੋਲਕ ਰਹੇ ਭਰਾਏ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਦਸਤ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਏ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਵੇਖੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਮਹਿਮਾ ਤੇਰੀ ਅਕੱਥ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਸਚ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਏ, ਭਗਵਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਏ ਦੁਹਾਏ, ਸੱਤ ਦੀਪ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਕੋਈ ਨਾ ਪਕੜੇ ਬਾਹੋਂ, ਬੌਹੜੀ ਬੌਹੜੀ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਏ, ਦਸਤਗੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਏ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਗਏ ਗਾਏ, ਗਾ ਗਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨਿਹਕਲੰਕ ਇਕੋ ਪ੍ਰਭ ਆਏ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਡੰਕ ਵਜਾਏ, ਸੋਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਇਕੋ ਬੰਕ ਸੁਹਾਏ, ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਰਾਓ ਰੰਕ ਦਏ ਹਿਲਾਏ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੱਦੇ ਇਕ ਦਰਬਾਰ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਪਰੇ ਹਟਾਈਆ । ਆ ਦੱਸ ਮੇਰੇ ਸੱਚੇ ਯਾਰ, ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦਿਤਾ ਭੰਡਾਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਭੁੱਖਿਆਂ ਭੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਸਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਕਾਤਬ ਇਕੋ ਲੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਦਾਤੇ ਦਿਤਾ ਸੱਚਾ ਦਾਨ, ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰਾਂ ਪਹਿਚਾਣ, ਵੇਖਾਂ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਤੈਨੂੰ ਗਾਣ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾ ਦੇਵਾਂ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂ ਆਣ, ਸਚ ਭੰਡਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਦੇਵਾਂ ਸਚ ਈਮਾਨ, ਮਨ ਡੋਲੇ ਨਾ ਅਡੁਲ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਆ ਜਾ ਲੰਘ ਕੇ ਅੰਦਰ

ਖੇੜੇ, ਹਰਿ ਖਿੜਕੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਲੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਨੇੜੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਬੈਠਾ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਏ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਲਾਏ ਡੇਰੇ, ਬਾਹਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਹਦਾ ਰਿਹਾ ਕਰ ਕੇ ਵੱਡੇ ਜੇਰੇ, ਸਚਖੰਡ ਬਹਿ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਿਬੇੜੇ, ਸਚ ਹਕੀਕਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜੇ ਤੇਰੇ, ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇਤਰ ਰੋ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਜੋਤ ਦਿਤਾ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਪਵਣ ਸੁਆਮੀ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਸਵਾਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਹੋ ਦਾਸ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਾਖ, ਸੋ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਕੁੰਡ ਅੰਦਰ ਮਾਤ ਗਰਭ ਸਾਰੇ ਆਏ ਆਖ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਵਸੀਏ ਸਦਾ ਸਾਥ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਭੁੱਲੀ ਤੇਰੀ ਗਾਥ, ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਕੀ ਜਾਣਾਂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੇਰੀ ਪਾਏ ਰਾਸ਼, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਆਸ਼, ਸੋ ਆਸ਼ਾ ਆਸ਼ਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਰਲ ਕੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਭੋਗ ਬਲਾਸ਼, ਆਤਮ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਏਕਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਮੈਂ ਵੀ ਹੋਇਆ ਨਿਰਾਸ਼, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਮਿਲੇ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ੰਕਰ ਅੰਦਰ ਔਣਾ ਲੰਘ, ਭੋਲੇ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭੂ ਜਣਾਈਆ । ਜਟਾ ਜੂਟ ਤੇਰਾ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਰਦੰਗ, ਵਡ ਅਵਧੂਤ ਤੇਰਾ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਦਿਤੀ ਟੰਗ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਪੰਧ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਏ ਸੱਚਾ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਤਨ ਭਬੂਤ, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਰਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਲਬੂਤ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਹੱਕ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਨਾ ਕਿਸੇ ਅਰੂਜ, ਮਹਿਫੂਜ਼ ਵੇਖ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਡਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਲ ਵਧਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਵੜ, ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਬਣਾਏ ਗੜ੍ਹ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਡੇਰਾ ਬੈਠਾ ਲਾਈਆ । ਆਸ਼ਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ ।

ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ ਲੈ ਕੇ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਵਿਚ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅਗਨੀ ਲੰਬੂ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਦਰ ਆਓ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖੋ ਕੂੜਾ ਭੇਖ, ਨਾਉਂ ਸਤਿ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਕੋਈ ਨਾ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਦੇਸ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ ਮੁਸਾਇਕ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਕੁਤਬ ਗੌਸ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ। ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਦੇਣ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਵਖਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇਤਰ ਪੇਖ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਅੱਗੇ ਦੇਣ ਸੁਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤੇਰੀ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਟੇਕ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਾਤ ਜਣਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਲੇਖ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਕਰਨਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਿਝ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸੁਆਮੀ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾਵੰਤ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਧੁਰ ਦੀ ਮਸਤਕ ਲਾਈ ਮੇਖ, ਜੋਤ ਲਲਾਟੀ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਰਤੀ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਹਾਣੀ ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਿਤਾ ਭੇਜ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜਲਵਾ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਤੇਜ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਣੇ ਸੇਜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਆਪ ਸੰਦੇਸ਼, ਧੁਰ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਹੇਸ਼, ਸ਼ਿਵ ਸੰਕਰ ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਵੇਖ ਝਾਕੀ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਬਾਕੀ ਬਾਕੀ-ਨਵੀਸ, ਵਹੀ ਖਾਤਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਨੇੜੇ ਆਈ ਤਰੀਕ, ਤਹਿਕੀਕਾਤ ਕਰੇ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਲੱਗੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਦਰ ਆ ਕੇ ਸਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨੇਤਰ ਰੋ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਠੀਕ, ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਲਿਆ ਜੀਤ, ਹਾਰ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮੁਸਾਇਕ ਕੀਤੇ ਪਲੀਤ, ਪਤਤ ਬੈਠੇ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬਦਲੀ ਨੀਤ, ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਦੀ ਪਾਈ ਭੀਖ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਪੰਜ ਤਤ ਅੰਦਰ ਆਓ ਲੰਘ, ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਲੰਘਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋਲੇ ਨਾ ਜਾਣਾ ਸੰਗ, ਜਿਸ ਤੁਹਾਡੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ

ਬਣਾਇਆ ਅੰਗ, ਨਵ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕੀਤਾ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਅੰਦਰ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹਾਇਆ ਸਚ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾ ਕੇ ਪਾਈ ਠੰਡ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਤਾਲ ਸੁਹਾਈਆ । ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਸੱਚਾ ਛੰਦ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਤਾ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਖੇਲ ਵੇਖਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਚ ਰਖਾਈ ਅਗੰਮੀ ਕੰਧ, ਪੜਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆ ਕੇ ਹਾਲ ਦੱਸ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਚੰਦ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਈਆ । ਕੀ ਤੇਰੇ ਵੰਡੇ ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਆਈ ਵੰਡ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਅੱਗੇ ਕਰ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਾਹ ਵਾ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਮਿਲ ਕੇ ਪੰਜਾਂ ਬੱਧੀ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਜੋੜੀ ਜੋੜ ਜੋੜ ਜੋੜਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕੀਤੀ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਬਰਖ਼ੁਰਦਾਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਦਰ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅੰਦਰ ਡਾਲ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਗੰਢ ਪੁਆਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮਾਹ ਹੰਕਾਰ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਦਿਤਾ ਸੁਆਲ, ਉਪਰ ਆਪਣੀ ਬਪਕੀ ਲਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਜਗਤ ਹਰਸ ਹਵਸ ਦਿਤਾ ਸਵਾਦ, ਸਾਧਨਾ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਰ ਕੇ ਚੋਰੀ ਅੰਧ ਘੋਰੀ, ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਪੜਦੇ ਨਿੱਕੀ ਮੋਰੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਖੇਲ ਤੇਰੀ ਮੋਰੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਸੁਣ ਕਰ ਖਿਆਲ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ ਇਕ ਦਲਾਲ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੜਦੇ ਅੰਦਰ ਦਿਤਾ ਬਿਠਾਲ, ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਇਕੋ ਨਾਲ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਹਿਣ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਤਾੜੀ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਨਾਲ ਲੰਘਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕੀਤੀ ਪੜਤਾਲ, ਪੜਤਾਲੀ ਫੇਰਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਮੰਤਰ ਗਏ ਸਿਖਾਲ, ਸੋ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦਿਤੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਨਾ ਆਈ ਚਾਲ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਢਹਿ ਪਏ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਸਾਡਾ ਖਹਿੜਾ ਦਏ ਛੁਡਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਿਠਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਜੋਤੀ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਸਾਡਾ ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਮੁੜ ਕੇ ਫਿਰ ਨਾਤਾ ਜੁੜੇ ਨਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਕੂੜਾ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣੇ ਮਾਤ ਮਹਿਮਾਨ, ਜਗਤ ਮਹਿਮਾਨੀ ਗਏ ਖਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਸਾਡਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਕਰ ਦੇ ਹਰਾਮ, ਇਕੋ ਆਪਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਮਿਲੀਏ ਆਣ, ਸਾਡਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਸੱਚਾ ਰਾਮ, ਰਹਿਮਤ ਰਹੀਮ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਕਲਾਮ, ਇਕੋ ਆਸ ਬੈਠੇ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਿਲਿਉਂ ਆਪ ਅਮਾਮ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਚਾਮ, ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਲਾ ਲੇਖੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਮੈਂ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਚੋਲਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੋਦ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਝੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਏਗਾ । ਅੱਗੇ ਸਾਚਾ ਦੇਸ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਰਹਿਣਾ ਸਦਾ ਹਮੇਸ਼, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਮੱਤ ਇਕੋ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਨਤ ਆਪ ਬੰਧਾਵੇਗਾ । ਆਪ ਆਪਾ ਕਰ ਕੇ ਵਸ, ਵਸੀਕਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਵੇਗਾ । ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਕੇ ਰਸ, ਰਸ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਕਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਲੇਖਾ ਹੱਥੋਂ ਹੱਥੀ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਜਸ, ਤਿਸ ਦਾ ਪੰਜ ਤਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਪਤ ਲਏ ਰੱਖ, ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅੰਦਰ ਲਵਾਂ ਢਕ, ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਸਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵਾਂ ਹੱਕ, ਠੱਗੀ ਨਾਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਜੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਤੇ ਗਏ ਅੱਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਜੂਨ ਭਵਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰੋਲਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਆਪਣੇ ਬੰਦ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਬੁਰਜ ਢਾਹਵਾਂਗਾ । ਭੁੱਖਾ ਨੰਗਾ ਹੋ ਕੇ ਇਕੋ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਮੰਗਾਂ, ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਆਪ ਭਰਾਵਾਂਗਾ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਹਾਂ ਤੂੰ ਵਜਾ ਅਗੰਮ ਮਰਦੰਗਾ, ਧੁਨ ਰਾਗ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ

ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਕਦੇ ਨਾ ਸੰਗਾਂਗਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪਣੀ ਚੋਲੀ ਰੰਗਾਂਗਾ । ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਕੇ ਦਰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਮੰਗਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿ ਕੇ ਵਸਾਂਗਾ । ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏਗਾ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਿਜ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਜਗਤ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਸੰਝ ਸਵੇਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਵੇ ਢੇਰ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਏਗਾ । ਸੁਤ ਗੋਬਿੰਦ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸ਼ੇਰ, ਭਬਕ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਮਿਹਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਏਗਾ । ਤੇਰਾ ਕੱਟ ਚੁਰਾਸੀ ਗੇੜ, ਝੇੜਾ ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਰਨ ਨੇਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਖੁਲਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸੋਹੰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੂਟ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਖਾਲੀ ਠੂਠ ਭੰਨ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਤਰ ਤੁਠ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਤਕਾਵੇਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਘੁੱਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕੋ ਰਸ ਚਖਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਵੇਗਾ । ਨਾਮ ਸੁਣਾ ਅਗੰਮੀ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਧੁਨ ਉਪਜਾਵੇਗਾ । ਅੰਤਮ ਢਾਹ ਕੇ ਕਾਇਆ ਬੁਰਜ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਬਹਾਵੇਗਾ । ਓਥੇ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਮੌਜ, ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਖਾਵੇਗਾ । ਬੇਸ਼ਕ ਪੰਜ ਤਤ ਤੈਨੂੰ ਜਗਤ ਸਨਬੰਧੀ ਸਾਰੇ ਕਰ ਦੇਣ ਫੌਤ, ਅਗਨੀ ਭੇਟ ਫੜ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਤੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬਣ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਖੌਤ, ਤੇਰੇ ਅੰਦਰੇ ਤੇਰੇ ਮੰਦਰੇ ਆਪਣੀ ਨਾਰ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਪਰਨਾਵੇਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਨਾਲ ਸ਼ੌਕ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਾਹ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੇਗਾ । ਓਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹੁੰਚ, ਜਿਸ ਘਰ ਭਗਵਨ ਆਸਣ ਲਾਵੇਗਾ । ਇਹ ਭਗਤਾਂ ਚਲਾਈ ਰੌਸ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਵੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਬਹੁਤ, ਦੇਇਆਂ ਥੱਕ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਵੇਗਾ । ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਲੋਚ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਅੱਗੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਅੰਤਮ ਢਾਹਵੇਗਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੂਨ ਅਜੂਨ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ ।

★ ੧੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਰਾਮੂ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣੇ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਨਾਮ ਅਨਮੁਲਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ

ਸੁਣਾਏ ਗਾਥ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਸ਼ਬਦ ਚੜ੍ਹਾਏ ਰਾਬ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨੂਰੀ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਘਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਇਕ ਇਕਾਤ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਸੱਚੇ ਸਾਚ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਚ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਹੋਏ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਵੇਖੇ ਚਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਚੋਥੇ ਪਦ ਦਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤ ਇਕ ਨਿਭਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸ਼ਬਦ ਆਧਾਰ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਸੱਚਾ ਠਾਕਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਅਪਾਰ ਕਰਾਏ ਵਣਜ ਇਕ ਸੌਦਾਗਰ, ਸੌਦਾ ਸਾਚੇ ਹੱਟ ਵਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਹਰਿਜਨ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਹਰਿ ਬਣ ਕੇ ਮੀਤਾ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਰੀਤਾ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਚੀਤਾ, ਸਰਗੁਣ ਬੂਝ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਮਿੱਠਾ ਕਰ ਕੇ ਕੌੜਾ ਰੀਠਾ, ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਸੰਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ, ਤੰਦ ਸਿਤਾਰ ਆਪ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗ, ਦੁਰਮਤ ਕੂੜੀ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਗੀਤ ਸੁਣਾ ਸੁਹਾਗੀ ਛੰਦ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹ ਕੰਧ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਧਾਰੋਂ ਆਤਮ ਪਏ ਜੰਮ, ਸੋ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਸਰਗੁਣ ਸਗਲਾ ਭਾਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਕਹੇ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਦੂਜਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਪੈਜ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲਾ ਕਰੇ ਮਿਲਾਪ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟੇ ਸੰਤਾਪ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਹਰਖ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਜਾਪ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ

ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਹੇ ਪਾਠ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਰਿਹਾ ਗਾਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਉਤਾਰ ਪਾਪ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਜਾਏ ਆਖ, ਉਠ ਭਗਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲਾ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਇਕ ਜਾਤ, ਮਧ ਰੰਗ ਰਿਹਾ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਸਾਬ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲ ਆਖ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਗੋਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੀਤਾ ਮਿੱਤਰ ਸੁਆਮੀ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਨਾਦ ਸੁਣਾਏ ਬਾਣੀ, ਅਣਯਾਲਾ ਤੀਰ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਸਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਨਾਤਾ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾ ਸਾਚਾ ਹਾਣੀ, ਘਰ ਸੁਰਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਏ ਸਚ ਕਹਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਿਸੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਦੂਜੀ ਰੰਗਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਏਕ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕ, ਵਿਵੇਕੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਰੇਖ, ਰੇਖਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਲਾਏ ਮੇਖ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਕੇ ਹੇਤ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲਾਏ ਪੇਖ, ਦੇਏ ਲੋਚਨ ਬੰਦ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਖ ਕੇ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਡਿਆਈ ਚਾਰ ਜੁਗ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁਹਾਏ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਬਣਾਵੇ ਆਪਣੇ ਸੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਏਥੇ ਓਥੇ ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਏ ਪੁੱਛ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਾਰੇ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਸਤਿਕਾਰ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਜਾਣ ਉਠ, ਉਠ ਉਠ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਏਕਾ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਦਾ ਬੂਟਾ ਪੁਟ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਸੁੱਕ, ਖਿਜ਼ਾਂ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜਾਏ ਝੁਕ, ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ ।

ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਚਰਨ ਕਵਲ ਹੇਠਾਂ ਜਾਏ ਲੁਕ, ਨਿਵਣ-ਸੋ-ਅੱਖਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਡਿਆਈ ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਬੋੜੇ ਭਗਤ ਚੁਗ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਕੇ ਸਾਚੀ ਬੁੱਧ, ਸੂਝ ਬੂਝ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿੱਕਾ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਿਆ ਤੁਛ, ਬਿਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਮ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਸੁਧ, ਸਿਧਾ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਿਧਾ ਰਾਹ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ਵਸ, ਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੁੱਚ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਵੇ ਪਾਸ, ਸਰਗੁਣ ਸੋਇਆ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਲ ਮਿਲ ਇਕੋ ਮੰਡਲ ਪਾਵਣ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ਼ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪੜ੍ਹਨ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਧਾਮ ਸੁਹਾਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਇਕ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਦਰਬਾਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਤ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣਾ ਗੀਤ, ਸੋਹਲਾ ਸੱਚਾ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਤਿਸ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆਂ ਨਾਤਾ ਛੁੱਟੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਘਰ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹੋਏ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਪੜ੍ਹਨ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਸਵਾਲ, ਜਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਅੰਤਮ ਕਾਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸਜਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਬਹਾਲ, ਬਾਨ ਬਨੰਤਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਮਿਲਾਏ ਆਣ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਵਸਣ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸਾਚੀ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭ ਕੀਤਾ ਆਪ ਪਰਵਾਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰਮਗਤ ਮਿਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ ।

★ ੧੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਸੁਹਾਵਾ ਸਿੰਘ ਮੁਖਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪੰਜ ਗਰਾਈ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।
ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ
ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ
ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਬਖਸ਼ੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਕੂੜੀ
ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਪੰਜ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਬ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਮਹਾਨ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ
ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸੇਜ ਸੁਹਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਆਪਣਾ ਭੇਖ ਵਟਾਈਆ । ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਨਿਜ
ਘਰ ਆਣ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ
ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ ।
ਗੁਰਮੁਖ ਉਠਾਏ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਇੰਦਾ ।
ਫਲ ਲਗਾ ਸਾਚੇ ਡਾਲ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁਲ ਫਲ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਪੂਰਬ ਦੀ ਘਾਲੀ ਘਾਲ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ
ਪਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ ।
ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਆਪ ਜਣਾਏ ਸਚ
ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵਸੇ ਏਕੰਕਾਰ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ
ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਪੈਜ ਦਏ ਸੁਆਰ, ਮਾਨਵ ਮਾਨੁਖ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ
ਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਏ ਚਰਨ ਪਿਆਰ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵਡ ਗੁਣ ਸਾਗਰ, ਬੇਅੰਤ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰੇ ਉਜਾਗਰ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਲਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਕਰਾਏ ਨਾਮ ਸੌਦਾਗਰ, ਹੱਟ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।
ਮਿਹਰਵਾਨ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ, ਕਰੀਮ ਰਹਿਮਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ
ਦੇਵੇ ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਦਰ, ਆਦਰਸ਼ ਆਪਣਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ ।
ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਸੁਣਾਏ ਬਾਣੀ, ਭੇਵ
ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਠਾਂਡਾ ਘਰ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਪਾਣੀ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਾਚੇ

ਹਾਣੀ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਅਗਨੀ ਤਤ ਲੋਕਮਾਤ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕਰਮ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਚ ਸੁੱਚ ਸਚ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਧਰਮ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪਣੀ ਸਰਨ, ਤਿਸ ਜਮ ਪੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਡਰਨ ਮਰਨ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕੱਟਣਹਾਰਾ ਜਮ ਕਾ ਫਾਸ, ਫਾਸੀ ਜਮ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਪੂਰੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਜਨ ਰਸਨਾ ਗੋਂਦੇ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਅਕਾਸ਼ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਰਬ ਗੁਣ ਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਚਾਕਰ ਖਾਕ, ਵਡ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਦਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਚੜ੍ਹਾਏ ਅਗੰਮੀ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੋਹੰ ਜਣਾਏ ਗਾਥ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਏਕਾ ਰੰਗ ਦੇਏ ਰੰਗਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਇਕੋ ਘਾਟ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਲੇ ਰੱਖੇ ਪਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੱਖੇ ਆਪਣਾ ਮੇਲਾ, ਦੂਸਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਗੁਣ ਸਾਗਰ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਬਦਲਣਹਾਰ ਜਗਤ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕੱਟਣਹਾਰਾ ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ, ਨਾਮ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਏ ਦਿਲਗੀਰ, ਨਾਮ ਦਲਾਸਾ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਟੇ ਭੀੜ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਏ ਆਪਣਾ ਸੀਰ, ਸੀਤਲ ਧਾਰਾ ਇਕ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਅਖੀਰ, ਦੂਸਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣ ਸੁਹਾਗੀ ਕੰਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਇਕ

ਇਕੱਲਾ ਹਰ ਘਟ ਸੇਜ ਰਿਹਾ ਹੰਢਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਲਾ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਘਾੜਤ ਘੜੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਜਗਤ ਜਹਾਨ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਏਕਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਆਪਣੀ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਅਨਰਾਗੀ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਜਗਤ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਬਰ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਧੁਰ ਦਾ ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਗਨ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਏ ਧੀ ਜਵਾਈ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਬੇਅੰਤ ਅਥਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈ, ਸਰਨਗਤ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਦਰਸ ਵਖਾਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਪਕੜ ਉਠਾਏ ਫੜ ਫੜ ਬਾਂਹੀਂ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਠੰਡੀ ਛਾਈਂ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਦ ਬਲ ਬਲ ਜਾਈਂ, ਜੋ ਦੇ ਜਹਾਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੱਚਾ ਸੱਜਣ, ਠਾਕਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨੇਤਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਪਾਏ ਅੰਜਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਕਰਾਏ ਸਾਚਾ ਮਜਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਤਾਲ ਅਨਹਦ ਵੱਜਣ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਜਗਣ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਤੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਮਦਨ, ਮਧ ਸੂਦਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਏ ਇਕੋ ਲਗਨ, ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਆਪ ਮਿਟਾਏ ਅਗਨ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੁਖ ਸੋਹੰ ਲਗਾਇਆ ਸਗਨ, ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਲਿਆ ਜੁੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਏਹੋ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਭਜਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਾਇਆ ਭਾਂਡੇ ਠੀਕਰ ਸਭ ਦੇ ਭੱਜਣ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਸ੍ਰੀ

ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਮ ਆਪੇ ਆਵੇ ਸੱਦਣ, ਸ਼ਬਦ ਬਬਾਣਾ ਨਾਲ ਲਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਆਵੇ ਕੱਢਣ, ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਠੇਕਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਆਵੇ ਛੱਡਣ, ਖਹਿੜਾ ਛੁੱਟੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਬੇੜਾ ਆਵੇ ਬੰਧਨ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੋੜਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏ ਚਰਨ ਪੂੜੀ ਚੰਦਨ, ਜੋਤ ਲਲਾਟ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣੇ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਇਕ ਜਣਾਏ ਸੱਚਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੇਹੰ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਜਾਪ, ਬਿਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਜਗਤ ਸੰਤਾਪ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਦੇਵੇ ਗਵਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਸਾਬ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕੋਇ ਨਾ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕੋ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮਾਲਕ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜਾ ਲਿਆ ਭਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਮਾਲ, ਕਰਤੇ ਕੀਮਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਭੇਜੇ ਬਣਾ ਸਚ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਕਰੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਿਓ ਨਿਵਾਰ, ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਘੜੀ ਪਲ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਚਰਨ ਧਰੇ ਪਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਇਕ ਲਿਵ ਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣਾ ਆਪ ਲਏ ਸੁਆਰ, ਤਿਸ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਾ ਰਹੇ ਅੱਗੇ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ, ਮਸਲਾ ਹਲ ਘਰ ਵਿਚ ਦੇਵੇ ਕਰਾਈਆ । ਜੋ ਉਪਜਿਆ ਜੋ ਜਨਮਿਆ ਤਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰਹਿਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਓਸ ਸਤਿਗੁਰ ਨੂੰ ਲਓ ਭਾਲ, ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਰੋਗ ਮੋਗ ਚਿੰਤਾ ਸਰਬ ਮਿਟ ਜਾਣ, ਦੁੱਖ ਪੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਗਤ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਝਗੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕਰੇ ਆਪ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੱਤੀ ਵਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬੋੜਿਆਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤਾ ਮਾਣ ਰਖਾਈਆ । ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮਾਲਕ ਦੁਨੀਦਾਰ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਪਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਐਂਦੇ ਰਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੀਤੇ ਵਿਚ

ਸੰਸਾਰ, ਕੋਟੀ ਕੋਟ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਗਏ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਕਿਸੇ ਪਾਈ ਨਾ ਹਰਿ ਕੀ ਸਾਰ, ਸਤਿ ਸਚ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਸੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਕਰੋ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵੇ ਦੀਦਾਰ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਵੇਲੇ ਦੁੱਖ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੁਖ ਆਤਮ ਆਤਮ ਵਿਚੋਂ ਦੇਵੇ ਦਰਸਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਹੋਵੇ ਖਾਕ, ਅੰਦਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇ ਗੂੜ੍ਹ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪਣੀ ਧੂੜ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਸੰਸਾਰੋਂ ਦੇਵੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ, ਆਪਣੇ ਧੰਦੇ ਲਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਦੇ ਜੋਤੀ ਨੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਸੁਣਾ ਤੂਰ, ਤੁਰਯਾ ਮਾਣ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਕਸੂਰ, ਕਸਰ ਅਸ਼ਾਰੀਏ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇਵੇ ਉਡਾਈਆ । ਜੇ ਹਿਰਦਿਉਂ ਹਰਿ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਰੇ ਬੇਨੰਤੀ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਹੋਏ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਬਿਰਥੀ ਅਰਦਾਸ ਗੁਰਮੁਖ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਸਮਰਥ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵੇਖੋ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਦੇਵੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

੬੭੦

੬੭੦

★ ੧੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸ਼ਾਹੋ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਦੇ ਵਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਉਖੇੜ ਜੜ੍ਹ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਸੜ੍ਹ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਗਤ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਸਿਫਤੀ ਨਾਉਂ ਤੇਰਾ ਰਹੇ ਪੜ੍ਹ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਹਿਲਾਈਆ । ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਹਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਾਉ ਰੰਕ ਚੁਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਡਰ, ਭੈ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁਲੇ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਸੀਸ ਧੜ੍ਹ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖਿਆ ਘਰ ਘਰ, ਸੁੰਢੇ ਮੰਦਰ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ, ਵਡ ਵੱਡੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜ ਦੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਗੋਂਦੇ ਤੇਰੀ ਕਹਾਣੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਧਿਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਰਸ ਮੰਗਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਣੀ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਇਕੋ ਕਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਭਰਮੇ ਭੁਲੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਯ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰ ਨਾ ਪਾਏ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ, ਚਾਰਹੈ ਕੁੰਟ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤੇ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਬੋਲ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਰਹੇ ਫੋਲ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕਲ ਅੰਤ ਹੋਈ ਅਨਭੋਲ, ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਪਿਆ ਘੋਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਝਗੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਭੇਖ ਪਖੰਡ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕਰੇ ਸਨਵਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਤਿ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇ ਲਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਤੋਲ ਅਗੰਮੀ ਤੋਲ, ਧਾਰਨ ਆਪਣੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਸੱਚੀ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਸਾਚੀ ਅਰਜ਼ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮਹਾਂਸਾਰਬੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇ ਵਖਾਲ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਘਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਰਗਟ ਕਰ ਧੁਰ ਦੀ ਧਰਮ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਜਗਤ ਕੰਗਾਲ, ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰਨ ਧਾਰੀਆ । ਹਲ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ, ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਡੋਰੂ ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਨਵ ਨੌ ਨਾਚ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਕਲ ਕਾਲਖ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਚਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰਿਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਹਉਂ ਤੇਰੇ ਬਾਲ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆ ਰਿਹਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਵਟਾ ਲਿਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਤੇਰਾ ਦੇਦੇ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾ ਲਿਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਲਓ ਪਛਾਣ, ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾ ਰਿਹਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੋ ਆਪ ਮਹਾਨ, ਬੰਦ ਕਵਾੜ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹ ਰਿਹਾ । ਦੀਆ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾ ਰਿਹਾ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾ ਰਿਹਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਬਣੇ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਬੰਸਰੀ ਸਾਚੀ ਨਾਮ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਲਾਹੀ ਪੈਗਾਮ, ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ । ਜਣਾਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਇਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਜਣਾ ਰਿਹਾ । ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਸਰਬ ਗੁਲਾਮ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾ ਰਿਹਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆ ਰਿਹਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਚ ਭਗਵੰਤ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਕਲਜੁਗ ਸੰਤ, ਭਗਤ ਬੈਠੇ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪਈ ਬੇਅੰਤ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ

ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਗੜ੍ਹ ਬਣਿਆ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਵੇ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੱਟ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਮਿਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਮੰਤਵ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾ ਇਕੋ ਬਣਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਆਣ, ਨਿਰਕਲੰਕ ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਝੁੱਲੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਦਾ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਜ਼ਿੰਮੀ ਅਸਮਾਨ, ਜ਼ਾਬਰ ਜ਼ਬਰ ਆਪਣਾ ਜ਼ੋਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਲਏ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਪੈਗਾਮ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕੋ ਵੇਖੇ ਹਰ ਘਟ ਰਾਮ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਬੰਸਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਸੱਚਾ ਕਾਹਨ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਪੁਰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਤਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਬੁਰਜ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਆਣ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਕਾਨ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਭਗਤਾਂ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਝੂਠਾ ਬੂਟਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚ ਹਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਯਾਏ ਦੇਵੇ ਸੁੱਟ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਜੜ੍ਹ ਦੇਵੇ ਪੁੱਟ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਬਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕ ਬਣਾਏ ਮੁੱਠ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ ਭੈਣਾਂ ਭਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਹਾਏ ਸਾਚੀ ਰੁੱਤ, ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਣਾਏ ਸਾਚੇ ਪੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਸ਼ਬਦ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਆ ਕੇ ਲਏ

ਪੁੱਛ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮਿਟੇ ਦੁੱਖ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਲਏ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਫਲ ਕਰਾਏ ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੀ ਕੁੱਖ, ਮਨਮੁਖ ਜੀਵਾਂ ਦੇਏ ਸਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਸੁਖਣਾ ਰਹੇ ਸੁਖ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਚ ਨੀਚ ਝਗੜਾ ਦੇਏ ਨਿਵਾਰ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਮਾਣਸ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਮਾਨੁੱਖ ਮਾਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਮਾਨੁਸ਼ ਮਾਨੁਸ਼ ਦੇਏ ਅਧਾਰ, ਮਨੁਖਤਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤ ਦੀਪ ਹਰਿ ਕਾ ਢੋਲਾ ਸ਼ਬਦ ਗਾਓ ਜੈਕਾਰ, ਸਚ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਬਣਿਆ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਬਣ ਪਿਆਰ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ, ਮੇਰੀ ਖਾਹਸ਼ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਬਿਨ ਮਿਲਿਆਂ ਚੈਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਕੱਟ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸੁਰਤੀ ਰੋਵੇ ਬਾਂਹ ਹੁਲਾਰ, ਸਾਚਾ ਕੰਤ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ ਕਿਵਾੜ, ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੰਚਮ ਧਾੜ, ਸਚ ਸੁਚ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਦੇਵੇ ਵਾੜ, ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦੇਵੇ ਸਾੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਏ ਵਖਾਲ, ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲ, ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੇਰਾ ਲੱਗੇ ਲੇਖਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਸਭ ਦਾ ਨਿਕਲੇ ਭੁਲੇਖਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜਣਾਏ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਭ ਦਾ ਇਕੋ ਨੇਤਾ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਿਸ ਖੇਡੀ ਖੇਡਾ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਢੇਰੀ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਕਰੇ ਹੇਤਾ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ ਜੇਠਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਇਸ਼ਟ ਮਨਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਮ ਓਹੋ ਦੇਵਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਰੋੜ ਤਤੀਸਾ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਰਾਗ ਛਤੀਸਾ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਏ ਦੰਦ ਬਤੀਸਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਹਦੀਸਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਵਡ ਜਗਦੀਸ਼ਾ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਛਤਰ ਝੁਲੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਸੀਸਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਦਰ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਉਹ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੱਸਣਹਾਰਾ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤਾ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਦਲਣਹਾਰਾ ਨੀਤਾ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਆਪੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਹਸਤ ਕੀਟਾ, ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਨਡੀਠਾ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ

ਕਮਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਖੀਸਾ, ਖਲਕ ਖੁਦਾਈ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਉਚ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਲੇਖਾ ਦੇਖੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਨਾਤਾ ਜਾਏ ਤੁਟ, ਅੰਤਮ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੱਲੂ ਜਾਏ ਛੁੱਟ, ਅੱਗੇ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮੋਲੇ ਇਕੋ ਰੁੱਤ, ਹਰਿ ਰੁਤੜੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪਏ ਉਠ, ਉਠ ਉਠ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਏਕਾ ਤਾਗਾ ਏਕਾ ਸੂਤ, ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਦੇ ਵਸੇ ਪੰਜ ਤਤ ਕਲਬੂਤ, ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਪੰਜ ਭੂਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੈਠੀ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਸਰਨ ਦੇਖੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਣਾਏ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਹਰਿ ਕਾਦਰ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਭੈ ਭੈ ਚੁਕਾਏ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਉਪਰ ਧਰਨ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਆਪ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸ ਇਕ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਚਰਨ, ਦੂਜਾ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਵੜਨ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਪੱਲੂ ਫੜਨ, ਫੜਿਆ ਪੱਲੂ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਇੰਦਾ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਰਾਉ ਰੰਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਲੋਕਮਾਤ ਆਇਆ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰਮਿਖ ਚੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਵਾਨਾ ਧੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕੋ ਵਾਰ ਇਕ ਵਾਰਾ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਾਹੋ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਕੇਵੇਂ ਲੈਣੀ ਰੱਖ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਕਵਣ ਬਾਈਆ । ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਕੇਹੜੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਅੱਖ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲੋਂ ਕਰੇ ਵੱਖ, ਘਰ ਵਿਚ ਵੱਖਰਾ ਧਾਮ ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਪਾ ਕੇ ਸਦ ਵਸੇ ਸਾਬ, ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਭੈ ਭੈ ਚੁਕੋਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਜਾਚ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਦੇਵੇਂ ਫੁਰਨੇ ਲਏ ਵਾਚ, ਵਾਚਕ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਰਖਵਾਲਾ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਕਵਣ ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਅੰਤਰ ਵੜ ਕੇ ਕਾਇਆ

ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਖੜ ਕੇ ਕੇਹੜੀ ਗੱਲ ਜਾਏ ਆਖ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਚਿਆ ਰਹਿਣਾ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਕਵਣ ਪੁੰਜੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਕੇ ਮਿਲੇ ਰਾਸ, ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਕਵਣ ਭਰਾਈਆ। ਰਾਖੀ ਕਰੋ ਕੇਹੜੀ ਰੱਖ ਕੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਕਵਣ ਧਿਆਨ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਰੇ ਦਿਸਣ ਨਿਰਾਸ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ। ਨਾਮ ਪੁੰਜੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਸ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਰਾਖਾ ਬਣ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਰ ਲੰਘਾਏ ਕਲਜੁਗ ਘਾਟ, ਡੂੰਘੀ ਧਾਰ ਵੈਹਦੀ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਇਕੋ ਗੱਲ, ਰਾਖਾ ਕਿਸ ਘਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਕੀ ਰਾਖਾ ਬਣ ਕੇ ਉਡਾਏ ਤੋਤੇ ਕਾਂ, ਚਿੜੀਆਂ ਹਾਕਰ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ। ਕੀ ਰਾਖਾ ਬਣ ਕੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰੇ ਧਿਆਨ, ਮੇਰੀ ਲੁੱਟੀ ਨਾ ਜਾਏ ਵਸਤ ਪਰਾਈਆ। ਕੀ ਰਾਖਾ ਬਣ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਰੋਲਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲਾਈਆ। ਕੀ ਰਾਖਾ ਬਣ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਮੰਗੇ ਇਕ ਸਰਨਾ, ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਰਾਖਾ ਦੋਹਾਂ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਮਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕਵਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਹੋਏ ਨਾ ਲਖਤਾ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬਣੇ ਵਡ ਵਡ ਬਕਤਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਹਰਿ ਦਾ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ। ਇਕੋ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿ ਕਹਿ ਸਾਰਾ ਜਹਾਨ ਫਿਰਦਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਕੋਈ ਅੜਦਾ, ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਫੜ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਘਰ ਘਰ ਦਾ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਪੂਰੀ ਲਖਤਾ ਦੀ ਜੇ ਲੋੜ, ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਦੇਏ ਕਰਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਸੁਰਤੀ ਦੇਏ ਜੋੜ, ਸ਼ਬਦੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਦੇਵੇ ਹੋੜ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਤੋਰ ਮੋਰ, ਮੁਹੱਬਤ ਇਕੋ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ। ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸ਼ੋਰ, ਸ਼ੋਰਸ਼ ਸਭ ਦੀ ਦੇਏ ਗਵਾਈਆ। ਜੋ ਜਨ ਮੰਗੇ ਦੇ ਕਰ ਬੇਨੰਤੀ ਦੇਏ ਜੋੜ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਹਾਂ ਮੇਲਾ ਦੇਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧ ਘੋਰ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਲਏ ਤੋਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਆਇਆਂ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ। ਦਰ ਆਇਆਂ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਲੱਗ, ਸੱਚੀ ਲਗਨ ਲਗਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਬੁਝਾਏ ਕੂੜੀ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਬੁੱਢੇ ਹੱਡ, ਨੱਢਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਆਏ ਛੱਡ, ਓਸ ਘਰ ਵਿਚ ਦੇਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈ ਹੱਦ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਖਵਾਈਆ। ਸੋ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪਣੇ ਦਰ ਲਏ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਬਿਨ ਮਕਿਉਂ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਾਇਆ ਹੁਜ਼ਰੇ ਅੰਦਰ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਸਚ ਮਹਿਰਾਬੇ ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਨਾਦ ਅਗੰਮੀ ਜਾਏ ਵੱਜ, ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਫੜ ਕੇ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਗ, ਕਾਗ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਦਰਸ ਕਰਾਏ ਰੱਜ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ

ਭਰਮ ਜਾਏ ਭੱਜ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਬਹਿਣਾ ਸਜ, ਮਜਲਸ ਦੂਜੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਜਹਾਨ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਕੱਜ, ਨਾਮ ਦੇਸ਼ਾਲਾ ਇਕੋ ਉਪਰ ਰਖਾਈਆ । ਆਏ ਦੁਆਰ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਾ ਸੱਚਾ ਹੱਜ, ਬਿਨ ਹਾਜੀਉਂ ਹਾਜੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਨ ਮਨਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਚ ਖਪਾਈਆ ।

★ ੧੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਬੁਗਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਰਗਾੜੀ ★

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਚਲੇ ਸਚ ਏਕ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਢੋਲਾ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਮਕਾਨ ਵਸੇ ਸਚ ਏਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁੱਲੇ ਸਚ ਏਕ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਚਲੇ ਸਚ ਏਕ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਬਾਣ ਚਲੇ ਸਚ ਏਕ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਚੀਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਚਲੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚੀ ਗਾਥ, ਸਤਿਜੁਗ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਚਲੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸਿਮਰਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਜੈਕਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਗੋਂਦੇ ਰਹੇ ਵਾਰ, ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਪਸਾਰ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਚ ਸੁਹੇਲਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰਾਏ ਮੇਲਾ, ਘਰ ਮਿਲਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਾਣੇ ਸੱਚਾ ਵੇਲਾ, ਵਾਰ ਥਿਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਨਾਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਰਤੀ ਰੱਤ ਦਏ ਸੁਕਾਈਆ । ਡੇਰਾ ਢਾਹੇ ਮਨਮਤ, ਗੁਰਮਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸੁਣਾਏ ਅਨਹਦ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਅਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾਮ ਇਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗਏ ਲਿਖ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੁਆਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਭਿਖ, ਪੰਜ ਤਤ ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਮੁਨ ਰਿਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਨਾਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਗ ਨੇਤਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ ਦਿਸ, ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਵਸੇ ਧਾਮ ਸਦਾ ਅਨਡਿਠ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰ ਕੇ ਹਿਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਬਣਾਏ ਮਿਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਅਲੱਖ ਅਗੰਮ, ਬੇਅੰਤ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਹੱਟੇ ਹੱਟ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਕਾਈਆ । ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਦਮ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਾ ਘੜੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਭੰਨਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਸੂਰਜ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਨ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਥਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪੇ ਲਿਆ ਜਣ, ਬਣ ਕੇ ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਪੰਜ ਤਤ ਤਨ, ਕਾਇਆ ਕਪੜ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪਣਾ ਬੇੜਾ ਆਪੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਸੋ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਲੋ, ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਪੋ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਢੋਆ ਢੋ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਜੋਤੀ, ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਸਾਰ, ਸਾਰ ਸਭ ਦੀ ਰਿਹਾ ਪਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਭਗਤ ਭੰਡਾਰ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸੰਤ ਭਿਖਾਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਪੈਜ ਸੁਆਰ, ਮਿਹਰ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਤਾਰ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆਓ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗਾਵਣ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸੁਰਤੀ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਆਧਾਰ,

ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਸੇ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਲੁਕਿਆ ਰਹੇ ਡੂੰਘੀ ਗਾਰ, ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵੇ ਵਖਾਲ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੇ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਰਾਉ ਰੰਕਾਂ ਇਕੋ ਮਾਣ ਦਿਵਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਤੋੜੇ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਗਵਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚਖੰਡ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਦੁਆਰ ਦੇਵੇ ਬਹਾਲ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਤੋੜੇ ਜਮ ਕੀ ਫਾਹੀਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਗੀਤ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਨਾ ਆਏ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਸਰਬ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਝੋਲੀ ਆਪੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੱਸੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁੱਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਰਾਉ ਰੰਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਉਪਮਾ ਯੋਗ, ਯੋਗ ਯੁਗੀਸ਼ਰ ਰਹੇ ਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਪੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਦੇਵੇ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਬਖਸ਼ੇ ਸੱਚੀ ਓਟ, ਓਟ ਇਕ ਅਕਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇਵੇ ਗਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਜਾਏ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹੋਟ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਖੋਜ, ਖੋਜ ਖੋਜ ਬੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਖਾਮੋਸ਼, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੰਡਾਰਾ ਰਹੇ ਅਤੋਟ, ਨਿਖੁਟ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਜਹਾਨ ਕੱਢੇ ਹਉਂਮੇ ਰੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ ਦੇਵੇ ਗਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਵਰਤੇ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਮੋਖ, ਮੁਕਤ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਪੁਰ ਦਾ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪੇ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਗਣਪਤ ਗਣੇਸ਼, ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਦਲ ਕੇ ਭੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ

ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਸੱਚਾ ਹੇਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਘਰ ਵਸਤੂ ਦੇਏ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਲੱਗ ਕੇ ਲਏ ਪੇਖ, ਪੇਖਤ ਪੇਖਤ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਏਕਾ ਨਾਮ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਜਨ ਭਗਤ ਪਿਆਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਸੰਤ ਆਧਾਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਗਾਰ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਗੁਰਸਿਖ ਬੇੜਾ ਲਾਵੇ ਪਾਰ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਪਰਗਟ ਕਰੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਉਠਾਲ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਏ ਖਵਾਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਕਰੇ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿਖ ਈਸਾਈ ਆਪਣਾ ਡੰਕ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਧੁਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਏਕਾ ਨਾਉਂ ਲਾਓ ਜੈਕਾਰ, ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਭ ਦਾ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਮ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭੇਖ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਲਈਏ ਵੇਖ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹੰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਪਾਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸੋ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ । ਹੰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਾਲਕ ਨੱਢਾ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸੋ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਹੰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਪਸਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਸੋ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕ ਜੈਕਾਰ, ਹੰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸੱਚੀ ਬਣੇ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰ, ਸਚ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਬਿਨ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਹਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੋਹੰ ਧਾਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਧਾਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਤਰ ਫੁਰਨਾ ਰਹੇ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕੁਦਰਤ ਦੇਏ ਸਿਖਾਲ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰੇ ਪੜਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਏ ਸਚ ਵਸਾਲ, ਵਸਲ

ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਇਕੋ ਅਸਲ ਦੇਵੇ ਵਖਾਲ, ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਜੀ ਸਰਕਾਰ, ਬਿਨ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਰੱਯਤ ਰਾਉ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਨਾਮ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੧੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦਬੜੀ ਖਾਨਾ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਵਹਾਣ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਵੇਖੇ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਅਨਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ-ਵੇਤਾ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰਿਹਾ ਨੈਣ ਉਘਾੜ, ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਰ, ਪ੍ਰਭਾਧਾਰ ਸੁਨ ਅਗੰਮ ਖੋਜੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਮੀਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਮੁਰਾਰ, ਸੱਜਣ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਉਂ ਠਾਕਰ ਸੇਵਕ ਮੰਗਾਂ ਧੂੜੀ ਛਾਰ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਕਰਨੇਹਾਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਦਰ ਤੇਰਾ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਏ ਜੋੜ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਲੋੜ, ਨਿਰਵੈਰ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹ ਘੋੜ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਰਸ ਦਿਸੇ ਮਿੱਠਾ ਕੌੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇ ਬਰਸਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਘੋਰ, ਨੈਂ ਖੰਡ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋੜ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਉਚੀ ਕੂਕਣ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜੋਰ, ਬਾਰਾਂ ਅਕਸ਼ਰ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਹੰਝੂਆਂ ਹਾਰ ਇਕ ਪਰੋਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਾਜਾਂ ਰਹੇ ਮਾਰ, ਦਰੋਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਰੋਵੇ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਗਈ ਹਾਰ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾਰ ਹੋਈ ਮਟਿਆਰ, ਕਲਜੁਗ ਆਪਣਾ ਜੋਬਨ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਲਾੜਾ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫਿਰੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਤਨ ਨਾ

ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਸਰਬ ਕਰੇ ਖਵਾਰ, ਡੋਰੂ ਆਪਣਾ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰ ਗਿਆਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਆਤਮ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਨਹਾਰ ਖੰਡਤ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਤੇਜ਼ ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜੇ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾ ਇਕੋ ਸੰਗਤ, ਆਤਮ ਪੰਗਤ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਤੋੜ ਕੂੜੀ ਧਾਰ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਸਚ ਧਿਆਨ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਹਉ ਬਾਲਕ ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਨਾਦਾਨ, ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰਾ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਬਨਾ ਕਥ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਗਿਆਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਸਦੇ ਰਹੇ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਬਾਹਰ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸੇ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਬਹਿ ਬਹਿ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਵਸੇ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਛੋਟੀ ਝੀਤ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਅਗੰਮੀ ਅਤੀਤ, ਮਾਰਗ ਆਪਣਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਆਤਮ ਆਤਮ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਟੇਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਿਰ ਸਭ ਦੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਲੇਖ, ਮਹਿਮਾ ਕਥ ਕਥ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰਨਹਾਰਾ ਭੇਖ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ

ਸਤਿ ਚੰਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚੀ ਦੱਸੇ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਘਰ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਵਸ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਬਿਰ ਘਰ ਬੰਦ ਕਵਾੜ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਸਚ ਉਠਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਵਡ ਦਾਤਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਆਖ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਸਰਬ ਗੁਣ ਤਾਸ, ਵਡ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਬ੍ਰਹਮਵੇਤਾ ਧੁਰ ਦਾ ਨੇਤਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਾਏ ਚੇਤਾ, ਜੋ ਭੁੱਲੇ ਜੀਵ ਪਰਾਣੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚਾ ਦਰਸ, ਦੀਦ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਬੁਝੇ ਤੜਪ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਲੈਣਾ ਸਿਖ, ਸੋ ਸੱਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਲੇਖਾ ਦਏ ਲਿਖ, ਕਾਗਜ਼ ਦਵਾਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਕਰਨਾ ਦੱਸੇ ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਐਣਾ ਜਾਣਾ ਖੇਲ ਨਿਤ ਨਵਿਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਭੰਡਾਰ ਪਾਵੇ ਭਿਖ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਦਿਸ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਇਆ ਗੋਲਕ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣਾ ਸਦਾ ਪਾਸ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਮੰਡਲ ਤੇਰਾ ਮੰਡਪ ਤੇਰੀ ਪਾਈਏ ਰਾਸ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਵੇਖੀਏ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਏ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਅੱਖਰ ਤੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵਿਚ ਸਦਾ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੇ ਆਪਣੀ ਦਾਦ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜੀਏ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਦੇ ਗੰਢ, ਤੇਰੀ ਗੰਢ ਤੁਧ ਬਿਨ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਅੰਦਰ ਪਈ ਸੱਚੀ ਠੰਡ, ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਤੇਰਾ ਚੰਦ, ਤੇਰਾ ਸੂਰਯਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਦਾਸ ਭਿਖਾਰੀ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਗੀਕਾਰ ਲੈਣਾ ਅੰਗ, ਅੰਗ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਜਾਈਏ ਮਰਦੰਗ, ਅਨਹਦ ਅਨਾਦੀ ਸੁਰ ਤਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵੇਖੀਏ ਲੰਘ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਰਾਹ ਵਿਚ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਖੜ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਗਾਈਏ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਸੋਹੰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਓਥੇ ਪਿਛਲਾ ਕੋਈ ਰਹੇ ਨਾ ਝੇੜਾ, ਖੁਲ੍ਹਾ ਦਿਸੇ ਇਕੋ ਵੇਹੜਾ, ਜਿਥੇ ਭਗਤਾਂ ਲੱਗਾ ਡੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਚੁਰਾਸੀ ਗੇੜਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਕਹੇ ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਮੇਰਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਪਾਵੇ ਘੇਰਾ, ਭੈਣ ਭਾਈ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਝੇੜਾ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਉਜੜੇ ਖੇੜਾ, ਇਕੋ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਝ ਨਾ ਸਵੇਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖਾਉਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਖ ਸੁਣੈਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲੈਦਾ ਏ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲੌਹਦਾ ਏ । ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖੈਦਾ ਏ । ਜਲਵਾ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰਸਨੈਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗੈਦਾ ਏ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪੈਦਾ ਏ । ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹੈਦਾ ਏ । ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣੈਦਾ ਏ । ਬਾਢੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖੈਦਾ ਏ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕੈਦਾ ਏ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖੈਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਐਦਾ ਏ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪੈਦਾ ਏ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟੈਦਾ ਏ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਆਪੇ ਨਜ਼ਰੀ ਐਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਆਪਣੀ ਬਣਤ ਆਪ ਬਣੈਦਾ ਏ । ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਆਪਣੇ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟੈਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਰਾਜਾ ਬਣ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਧਰੈਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਬਣੇ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਸੁਣੈਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਬਣ ਕੇ ਦਰ ਦਰਬਾਨ, ਦਰਵੇਸ਼ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮੈਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਨਾਰੀ ਕੰਤ ਰੂਪ ਵਟੈਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਸੇਜੇ ਚੜ੍ਹੇ ਆਣ, ਰੰਗ ਰਲੀ ਆਪ ਮਨੈਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਬਣ ਨਾਰ ਰਕਾਨ, ਜੋਬਨ ਨੂਰ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟੈਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਵੇਖ ਵਖੈਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ

ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਆਪੇ ਜਨਨੀ ਜਨ ਬਣ ਕੇ ਜਨਮੇ ਬਾਲ ਨਿਧਾਨ, ਬੱਚਾ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਸੁੱਤ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਉਠ ਲਾਡਲੇ ਮੇਰੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਐਂਦਾ ਏ । ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਵਾਂ ਮਹਾਨ, ਥਿਰ ਘਰ ਤੇਰੇ ਲੀਏ ਬਣੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਬਣਾਏ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਰਾ ਬੰਸ ਜਣਾਏ ਮਹਾਨ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਬਹੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਆਪਣਾ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰ ਕਢੋਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰਾ ਅੰਗ ਕਟੋਂਦਾ ਏ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰਾ ਬੰਧਨ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮੰਗੇ ਤੈਥੇ ਪਕਵਾਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਮੰਗ ਮੰਗੋਂਦਾ ਏ । ਸੰਕਰ ਤੇਰਾ ਮੰਗੇ ਬਲ ਮਹਾਨ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੇਟ ਮਿਟੋਂਦਾ ਏ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪੁੱਤ ਸੁਜਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਰਚ ਸ਼ਬਦੀ ਮਾਰਗ ਇਕ ਚਲੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮੀਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਕੀਟਨ ਕੀਟ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਨੀਕਨ ਨੀਕ ਨੀਚੋ ਨੀਚ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸੇਭਾ ਕਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਵਸਾਂ ਚਰਨ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਜਾ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਰਹਿਣਹਾਰਾ ਅਤੀਤ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਤੈਥੇ ਮੰਗਾਂ ਭੀਖ, ਦਾਤ ਅਨਮੁਲੜੀ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਮੰਗਣ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਆਪ ਜਗੋਂਦਾ ਏ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰੋਂਦਾ ਏ । ਥਿਰ ਘਰ ਸੇਰੇ ਤੇਰੀ ਰੁੱਤ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਰੀ ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਵਿਚੋ ਵੰਡ ਕੇ ਵੰਡ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਰੀ ਇਛਿਆ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਦਰਸੋਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰਾ ਬੰਧਨ ਪਾਏ ਬੰਧ, ਡੇਰੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜੋਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸੂਰ ਤਾਲ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਰਲੋਂਦਾ ਏ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਵੰਡੇ ਵੰਡ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਤੇਰਾ ਘਰ ਸੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਤੇਰਾ ਆਪ ਵਛਾਏ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਐਂਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਸਰਬ ਸ਼ਰਮੋਂਦਾ ਏ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਰੱਖੇ ਸੰਗ, ਜਗਤ ਵਛੋੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਐਂਦਾ ਏ । ਤੇਰਾ ਚਾੜ੍ਹ ਅਗੰਮੀ ਰੰਗ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਆਪ ਸੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇਵਣਹਾਰ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਤੇਰੇ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਿਫਤੀ ਦੱਸ ਛੰਦ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਇਕ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਤੈਨੂੰ ਫੇਰ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸਾਚੀ ਮਿਹਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ

ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਇਕ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਾਤ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੂਟ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਕਲਬੂਤ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਵਾਂ ਆਣ ਸਬੂਤ, ਸਿਦਕ ਭਰੋਸਾ ਨਾਲ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਭ ਦਾ ਸਰਤਾਜ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਹੋਏ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾਈ, ਜੁੜਿਆ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਰੁਸਨਾਈ, ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਸ਼ਬਦੀ ਸਚ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਦੇਵਾਂ ਗਾਈ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਆਂ ਝੁਲਾਈ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖਾਂ ਬਾਉਂ ਬਾਈ, ਬਾਨ ਬਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਮੇਰੇ ਸਚ ਦੁਲਾਰੇ ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ, ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮਾਰਗ ਲਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਪੰਜ ਤਤ ਅੰਦਰ ਦਿਆਂ ਟਿਕਾਈ, ਤਿਸ ਟਿੱਕਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਮਸਤਕ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਉਚੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰੇ ਦੋਵੇਂ ਬਾਂਹੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਿਸ ਬਣਤ ਬਣਾਈ, ਸੋ ਘੜਨਹਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਸੇਵਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਤੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰਾ ਪਸਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਤੇਰੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਫੁਲ ਫਲਵਾੜੀ ਤੇਰੀ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਆਦਿ ਅੰਤ ਰਹੇ ਬਹਾਰ, ਖਿਜ਼ਾਂ ਰੁੱਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਪਿਆਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਘਰ ਬਾਰ, ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਤੇਰਾ ਮਹੱਲ ਵਸਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਜੈਕਾਰ, ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਵਣਜਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਹੱਟ ਲੈਣ ਚਲਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਸੰਸਾਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਬੈਠੇ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੇੜਾ ਨਾ ਉਤਰੇ ਪਾਰ, ਮੰਜਧਾਰ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਬਹੁਤਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਬਹੁਤੇ ਗੁਰੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋ ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਵਛੋੜਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਖੋਜਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋ ਘਰ ਸੁਰਤੀ ਮੇਲਾ ਕਰੇ ਸਾਚੇ ਰਾਮ, ਜੋ ਰਾਮ ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋ ਸਾਚੀ

ਸਖੀ ਮੇਲੇ ਕਾਹਨ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਜੋ ਸੱਚੇ ਪੈਗੰਬਰ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਜੋ ਘੜੀ ਪਲ ਸਚ ਪੈਗਾਮ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਮਰੇ ਨਾ ਜੰਮੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪੋਹ ਸਕੇ ਕਦੀ ਨਾ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਨਾ ਭੈ ਡਰਾਈਆ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਨਾ ਸਕੇ ਸੁਆਲ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਉਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸੋ ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਖਵਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਬੋਲ ਕਲਾਮ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਸਮ ਆਅਜਮ ਇਕ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬੇਅੈਬ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਖੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ, ਬਿਸਮਲ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਇਕ ਰਫੀਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਏਕੋ ਏਕ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਭ ਦੀ ਟੇਕ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਜੋ ਜਨ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਮਾਨੋ ਜਗ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਸਦਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵਸੇ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਫੜ ਫੜ ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਸੀਸ ਧੜ ਧੜ ਹੰਸ ਬਣਾ ਕੱਗ, ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸੱਚੇ ਪੈਗੰਬਰ ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੱਚ, ਸੱਚਾ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਦੱਸੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਕੱਥ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਬਨੀ ਕਥ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਫੜ ਕੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਨਾਮ ਰਬ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਹੱਟ, ਨਾਮ ਹੀਰਾ ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚੋ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਇਹੋ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਏਕਾ ਰਾਹ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਔਝੜ ਰਾਹ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇ ਗੁਰਮਤ, ਮਨਮਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤਤ ਅੱਠ, ਨੌ ਦਰ ਪੰਧ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਗਿਆ ਦੱਸ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਗੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦਿਤਾ ਇਕੋ ਰਸ, ਦੂਜਾ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੋਟਨ ਰਵ ਸਸ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਗੁਰਸਿਖ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਇਕੋ ਲਓ ਰਸ, ਦੂਜਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਵੇਖ ਕਿਸੇ ਦੇ ਚਰਨੀ ਨਾ ਜਾਣਾ ਢੱਠ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਦਿਆਲ ਗੁਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਮੋ ਨਮੋ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਰਬ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਤੁਸੀਂ ਓਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਯੱਦ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਿਲ ਕੇ ਫੇਰ ਮੁੜ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰਾ, ਅਸਵ ਆਪਣਾ ਆਪ ਦੌੜਾਈਆ । ਫਿਰਨਹਾਰਾ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜਾ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਿੱਟੀ ਚਾਦਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਚਿੱਟੀ ਧਾਰ ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਬੱਲੇ ਆਸਣ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉਹ ਨਿਆਰਾ, ਜੋ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਚਰਨ ਕਵਲ ਗੁਰੂ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ, ਤਿਸ

ਬੱਲੇ ਉਤੇ ਇਕੋ ਧਿਆਨ ਵਖਾਈਆ । ਉਹ ਮੋਘਾ ਪਾਣੀ ਜਲ ਠੰਡਾ ਠਾਰਾ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਵਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਫਿਰੇ ਸੰਸਾਰਾ, ਗੁਰਸਿਖ ਅੰਦਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹੇ ਸ਼ਬਦ ਅਸਵਾਰਾ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਦਾ ਰੂਪ ਅਨੇਕ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਜੇਹੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇਹਾ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਭੇਖੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭੇ ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਨਾ ਆਏ ਰੂਪ ਰੇਖ, ਦੇ ਦਰਸ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਜਾਵੇ ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼, ਉਠ ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਆਇਆ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਇਹ ਭਾਈ ਕਾ ਵਾੜਾ, ਜਿਥੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲੇ ਦਿਤਾ ਵਰ, ਜਿਥੇ ਫਿਰੇ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਸਭ ਨਾਲ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਜੋ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਨਮੁਖ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਪਣੇ ਨੇਤਰ ਲਏ ਪੇਖ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਹੇਤ, ਦੂਜਾ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ ਕੰਮ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਉਤਮ ਮਿਲੀ ਖੇਡ, ਮਿਲ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਹੋਲੀ ਲਓ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ ਸਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਨਿਮਾਣਾ ਸਭ ਤੋ ਉਚਾ, ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਜਿਸ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੀਰਾ ਨਗ ਸਭ ਤੋ ਸੁੱਚਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਭੁੱਖਾ, ਦੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੋਜਨ ਰੱਖ ਅੱਗੇ ਰੁੱਖਾ, ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲਵੇ ਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਤੁੱਠਾ, ਜਿਸ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਲੋਕਮਾਤ ਡੂੰਘੀ ਕਵਰੀ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਗੁੱਠਾ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕੀ ਕੋਟ ਜਨਮ ਰਿਹਾ ਰੁੱਸਾ, ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਕਿਹਾ ਆ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲਿਆ ਪੁੱਤਾ, ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਲਵਾਂ ਬਿਠਾਈਆ । ਤੂੰ ਓਸ ਲੜੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਗੁੱਛਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਭਗਤਾਂ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਦਾ ਵਰ, ਬਿਨ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਗੁਰੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।

★ ੧੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਚੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਹਰਰਾਏ ਪੁਰ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਝੁਕਾ ਸੀਸ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਠਾਕਰ

ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਜਗਦੀਸ਼, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮੇਰੀ ਹਦੀਸ਼, ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਮੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂ ਠੀਕ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੱਸਾਂ ਦੇ ਜਹਾਨ ਬਾਰੀਕ, ਜਗ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦੱਸ ਆਪਣੀ ਇਕ ਤਰੀਕ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸ਼ਿਰਕਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਦ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਛੋਟੇ ਬਾਲ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦੀਪਕ ਸੱਚਾ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਤੇਰੀ ਸੁਹਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਤਿ ਝੁਲਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਮਾਣ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਸਚ ਗਿਆਨ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਏ ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਸੱਚਾ ਕਾਹਨ, ਰਾਮ ਰਮੱਯਾ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਉਪਜਾਏ ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਗੁਰ ਗੁਰ ਰੂਪ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਚਲਾਏ ਦੁਕਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੱਟ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਤੇਰੀ ਕਰਨ ਕਲਿਆਣ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸੱਚੇ ਸੱਜਣ, ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਣਾ ਮਜਨ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨਾਦ ਅਗੰਮੀ ਵੱਜਣ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰੱਖਣੇ ਮਗਨ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਮਿਲੇ ਸੱਚੇ ਢੋਈ ਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬਣਾਂ ਤੇਰਾ ਦਲਾਲ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੱਖਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦਿਆਂ ਸਿਖਾਲ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਦੇਵਾਂ ਬਾਲ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਖਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਅਨਡੀਠ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ

ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਪਏ ਦਿਸ, ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਖੇੜਾ ਦੇਵੇ ਵਸਾਈਆ । ਸਚ ਖੇੜਾ ਦੱਸ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਘਰ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਆਣ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਮਕਾਨ, ਮਹਿਫਲ ਜਿਸ ਘਰ ਆਪਣੀ ਲਾਈਆ । ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਹੇਸ਼ ਚਰਨੀ ਡਿਗਣ ਆਣ, ਸੁਰਪਤ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗਾਣ, ਸੋ ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਅੱਖਰ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਆਸ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਦਾ ਤਕਾਣ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਬੈਠੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਤਾਲ ਰਾਗ ਨਾਦ ਅਨਹਦ ਪੁਨ ਗਾਇਣ ਗਾਨ, ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਆਪਣਾ ਤਾਲ ਵਜਾਈਆ । ਸੋ ਖੇਲ ਦੱਸ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪਣੀ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਿਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਟੁੱਟੇ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਝੁਲੰਦੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅੰਤ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਤੇਰੇ ਹੱਕ ਮੁਕਾਮ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਗਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਵਖਿਆਨ, ਵਿਆਖਿਆ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਤੇਰੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਛਾਣ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਤੇਰੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਭਾਲ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭੱਜਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਣ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਸੱਚਾ ਦਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਗਤ ਵਛੋੜਾ ਮਿਟੇ ਜਹਾਨ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਦੁਲਾਰੇ, ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੇਲ ਨਿਆਰੇ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਰਵ ਸਸ ਬਣੇ ਪਨਹਾਰੇ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੋਲਣ ਸਚ ਜੈਕਾਰੇ, ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਾਤਬ ਬਣ ਕੇ ਗਏ ਲਿਖਾਰੇ, ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਬਣ ਵਣਜਾਰੇ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਦੇ ਹੁਲਾਰੇ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗਏ ਹੰਡਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਪਦ ਪਾਵਣ ਸਾਰੇ, ਪਦ ਨਿਰਬਾਣ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਗਏ ਹਾਰੇ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਕਰਤਾਰੇ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋਵੇ ਰੈਣ ਅੰਧਿਆਰੇ, ਨੌ ਸੱਤ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ

ਨਾਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰੇ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਏ ਵਿਭਚਾਰੇ, ਸਾਚਾ ਕੰਤ ਨਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਵੇਖਣ ਸਾਰੇ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰੰਕ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਨੇਤਰ ਰੇਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰੇ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੁਣ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਕਾਲ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕੂੜ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਸ਼ਰਅ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਕਰੇ ਜਗਤ ਲੜਾਈਆ । ਸਚ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਵੈਰਾਨ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਰਾਹ ਤਕਾਣ, ਬਾਹਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਹਿਣ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਅੰਤਰ ਵੱਜੇ ਸ਼ਬਦੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਮਕਾਨ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਕੂੜਾ ਕਾਲ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਬਣਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਧੰਨ ਮਾਲ, ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ ਲੁੱਟ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਸੇ ਸਦਾ ਨਾਲ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਕਾਸਾ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨ ਵੱਜੇ ਨਾਦ ਮਹਾਨ, ਅਨਹਦ ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਘਰ ਸੱਜਣ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਸਾਚੀ ਬੰਸਰੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਏਕਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਨਾਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਲ ਕੇ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਣ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ

ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਈਸ਼ ਜੀਵ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਕਥ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੋਹੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਚਲਾਏ ਦੁਕਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੱਟ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਮੀਤਾ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਗੰਮ ਵਰ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਆਤਮ ਬੋਧ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਾਗੀਰ ਦਾਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵਡ ਪਾਲਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰੇ ਸਾਚੇ ਬਾਲਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਸਮਝਾਈਆ । ਰੂਪ ਧਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਖਾਲਕ, ਮਖਲੂਕ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਆਲਸ, ਦਲਿਦਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਸਾਲਸ, ਸਚ ਸਾਲਸੀ ਮਾਤ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹੋਣਾ ਖਾਲਸ, ਖਾਹਸ਼ ਆਪਣੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰੀ ਅਮਾਨਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਬਣਨਾ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਤੇਰੀ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਦੇ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਅਲਾਮਤ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਨੀ ਇਕ ਮਮਾਨਤ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੇਖ ਚੁਕੋਣਾ ਰੂਪ ਭਿਆਨਕ, ਭੈ ਭੈ ਦੇਣਾ ਗਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਅਚਾਨਕ, ਅਚਨਚੇਤ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣਵੰਤ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਸਿਫਤੀ ਢੋਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰਾ ਮੰਤ, ਨਿਰਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਾਲ ਲਾਏ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਚੇ ਭਗਤ, ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਦਰ ਬਣਨ ਮੰਗਤ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹੇ ਰੰਗਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਪੰਡਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਨਾ ਕੋਏ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਵਾਸ ਨਿਵਾਸਾ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਤੇਰਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਪ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਮੰਗਤ, ਭਿਖਾਰੀ ਰੂਪ ਸਰਬ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦਰ ਹੋ ਅਧੀਨ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲਾ ਦਰ ਮਸਕੀਨ,

ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੇਰੀ ਹਲ ਕਰਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਮੋਹੇ ਇਕ ਯਕੀਨ, ਯਕਲਖਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰ ਤਲਕੀਨ, ਤਾਕਤ ਆਪਣੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੇ ਜਹਾਨ ਜਾ ਕੇ ਕਰਾਂ ਤਾਅਮੀਲ, ਘਰ ਘਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇਵਾਂ ਦਲੀਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੰਨਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਅਪੀਲ, ਖਾਰਜ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨੌ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਅੰਤਰ ਦੇ ਰਸ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਵਸ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਡੇਰੀ ਪਾ ਨੱਥ, ਫੰਦਨ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਅਗੰਮ ਸੁਣਾ ਗਾਥ, ਸਾਚੀ ਸਚ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਗਾ ਜਸ, ਗਾ ਗਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਉਠ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਲੈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਧਰਮ ਉਠਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਬੋਧ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਵਖਾ ਮੰਦਰ ਮਕਾਨ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਖੋਲ੍ਹ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਨਿਝਰ ਧਾਰਾ ਇਕ ਵਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸ ਪੁਰ ਦਾ ਗਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰਨ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਵਾਂਗਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਵਾਂਗਾ । ਜਗਤ ਬਸੰਤਰ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਵਾਂਗਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਬਣਾ ਕੇ ਸੱਜਣ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰਾ ਮਜਨ, ਦੁਬਧਾ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਵਾਂਗਾ । ਸੋਹੰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਦੱਸ ਕੇ ਭਜਨ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵਣ ਮਗਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਮੁਖ ਲਗਾਵਾਂ ਸਗਨ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਇਕ ਚੁਆਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਯਤਨ, ਸੋ ਯਥਾ ਯੋਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਛੱਡ ਕੇ ਆਏ ਆਪਣਾ ਪਿਛਲਾ ਵਤਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਓਸੇ ਘਰ ਮੋੜ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਸੰਦੇਸਾ ਲੋਕਮਾਤ ਆਵਾਂ ਆਖਣ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਰੋਲ ਮਾਖਣ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵਾਂਗਾ । ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸਨ, ਸੇਵਕ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇਰਾ ਘਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣਨਾ ਸਾਥਨ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ ।

ਉਚੀ ਕੂਕ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ ਸੋਹੰ ਸਾਰੇ ਆਖਣ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਬੰਧਨ ਸਰਬ ਕਟਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਤਮ ਉਤਰਨ ਆਪਣੇ ਘਾਟਨ, ਘਾਟਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਚੁੱਕੇ ਵਾਟਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਆਸਣ, ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਓਸੇ ਘਰ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਮੰਗੇ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ ।

★ ੧੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਖਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਮਾਰਗ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸੋਖਾ, ਰਹਿਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਪੋਖਾ, ਸਾਚੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਲ ਹੋਇਆ ਹੋਛਾ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਕੋਠਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਗਤ ਵਿਛੋੜੇ ਹੋਇਆ ਬੋਥਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸਲੋਕਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦੇਵੇ ਹੋਕਾ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨਾਅਰਾ ਰਹੀ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਵੇਖ ਅੱਖਾਂ ਮੌਕਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਪੁੱਤ ਛੋਟਾ, ਸੁੱਤ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਬੇਐਬ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰੇ ਰੋਸਾ, ਕਰਵਟ ਆਪਣੀ ਲੈ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖ ਆ ਕੇ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਬੈਠਾ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਸੰਗ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤੇਰਾ ਮੰਗਣ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਚ ਦੁਆਰ ਵੇਖਣ ਲੰਘ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਨੱਚੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੱਤਵ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਏ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਨਾਦ ਕੋਇ ਨਾ ਗਾਈਆ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਲੱਗੀ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਦਿਸੇ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ ਹੱਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਨੀਰ ਵਹਾਵਣ ਮੱਠ, ਮਸਤਕ ਰੇਖ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਢਾਹੀਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਰਹੀ ਅੱਡ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੁਧ ਬਿਨ ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਹੱਡ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ

ਨਾ ਆਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਬੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਖੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਕਿਉਂ ਗਿਉਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ, ਖਹਿੜਾ ਆਪਣਾ ਗਿਉਂ ਛੁਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਮੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮੰਗਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਚੌਦਾ ਵਿਦਿਆ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਚਮਕਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਿਸੇ ਨਾ ਰਾਹ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕੂੜ ਤੂਫਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਿਹਾ ਰੁੜਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਹੋਇਆ ਬਲਵਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਜ਼ੋਰ ਵਧਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾ, ਮਿਟੀ ਖਾਕ ਦਿਸੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਵਾ, ਮਨਮਤ ਫਿਰੇ ਹਲਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆ, ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਫਿਰ ਫਿਰ ਥੱਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਸੁਹਾ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਬਿਨ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾ, ਅਨਹਦ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾ, ਨਾਰ ਦੁਹਾਗਣ ਭੱਜੀ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਘਰ ਸੁਹਾਗਣ ਰੂਪ ਨਾ ਸਕੇ ਵਟਾ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੱਯਦਾ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਨੂਰੀ ਖੁਦਾ, ਇਸਮ ਇਕੋ ਇਕ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਤੇਰੀ ਕਸਮ ਖਾ ਕੇ ਗਏ ਸੁਣਾ, ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚੱਲੇ ਆਪਣੀ ਸਦਾ ਰਜ਼ਾ, ਰਾਜ਼ਕ ਰਿਜ਼ਕ ਰਹੀਮ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸਾਚਾ ਸਬਕ ਦੇ ਸੁਣਾ, ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਦਰ ਪਾ ਭੀਖ, ਭਿੱਖਕ ਸਵਾਲੀ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗਣ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤੇਰੀ ਕਾਲੀ ਧਾਰ ਵੇਖਣ ਚਿੱਟੇ ਉਤੇ ਲੀਕ, ਲਕੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਠੀਕ, ਕਾਇਆ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਤੇਰੀ ਰਖਦੇ ਗਏ ਉਡੀਕ, ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਕਰ ਸਯਦਾ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਰਹੇ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਠਾਕਰ ਹਉਂ ਤੇਰਾ ਬਰਦਾ, ਮਹਿਬੂਬ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੈਥੇ ਡਰਦਾ, ਭੈ ਭੈ ਇਕੋ

ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਬਿਨ ਕਲਮਿਉਂ ਕਾਮ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਵੇਖ ਖੇਲ ਸਾਚੇ ਘਰ ਦਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਦੀਨ ਇਸਲਾਮ ਉਮਤ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੱਲੂ ਕੋਈ ਨਾ ਫੜਦਾ, ਚਾਰੇ ਕੰਨੀਆਂ ਖਾਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਤੇਰੇ ਵਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ, ਸੈਨਤ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਉਹਦੇ ਕੋਲੋਂ ਡਰਦਾ, ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਉਹ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਸਭ ਦਾ ਘਾੜਨ ਘੜਦਾ, ਘਾੜਤ ਘੜੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਅੜਦਾ, ਜੋ ਘੜਿਆ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਪੌੜੀ ਡੰਡੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਸਭ ਦੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਐਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਕਦੇ ਨਾ ਸੜਦਾ, ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਖਰਦਾ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਆਪੇ ਕਰਦਾ, ਨਾ ਜੀਉਂਦਾ ਨਾ ਦਿਸੇ ਮਰਦਾ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਹਾੜੇ ਕੱਢਦਾ, ਵੇਖਾਂ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਦਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਭਾਣਾ ਜਰਦਾ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੁਛ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਝੁਕ, ਝੁਕ ਝੁਕ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਇਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਬਲਹਾਰੇ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈ ਬੈਠੇ ਲੁਕ, ਦੂਜਾ ਧਾਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇਆ । ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛ, ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੁਲਾਇਆ । ਨਿਰਭੈ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਇਕੋ ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਬੁੱਕ, ਭਬਕ ਦੇ ਜਹਾਨ ਸੁਣਾਇਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਤਮ ਸੁੱਤੀ ਜਾਏ ਉਠ, ਸ਼ਬਦ ਹਲੂਣਾ ਇਕ ਲਗਾਇਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਇਕੋ ਸੁਖ, ਸੁਖ ਆਤਮ ਘਰ ਵਖਾਇਆ । ਉਜਲ ਕਰ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਮੁਖੜਾ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲੈ ਚੁੱਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੇਵ ਕਮਾਇਆ । ਬਿਰਹੇ ਵੈਰਾਗਣ ਹੋ ਕੇ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਫੇਰੀ ਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵਸਾਇਆ । ਵੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਜੱਗ ਆ ਕੇ ਹਾਲ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋਈ ਬੇਹਾਲ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਰੋਵਣ ਕੰਗਾਲ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਦਲਾਲ, ਸੌਂਦਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਸਾਰੇ ਥੱਕੇ ਭਾਲ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਿਨ ਪਤ ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਦਿਸੇ ਡਾਲ, ਖਿਜ਼ਾਂ ਰੂਪ ਰੁੱਤ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮੌਂਦਾ ਏ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਖ ਸਮਝੌਂਦਾ ਏ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਨੈਣ ਉਠੌਂਦਾ ਏ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਲੌਂਹਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਖ ਸੁਣੌਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਰਲੌਂਦਾ ਏ । ਆਸਾ ਸਭ

ਦੀ ਪੂਰ ਕਰੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲੋਂਦਾ ਏ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਮਰਦੰਗ ਅਲੋਂਦਾ ਏ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖਬਰ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਹਿਲੋਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢੋਂਦਾ ਏ । ਪੰਜ ਤਤ ਖੇੜਾ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਨੌਂ ਦਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜੋਂਦਾ ਏ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਕੁੰਡਾ ਲੋਂਹਦਾ ਏ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਹਾਗੀ ਗੀਤ ਅਲੋਂਦਾ ਏ । ਬਣ ਵੈਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਤਿਆਗੀ ਰੂਪ ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲੋਂਦਾ ਏ । ਬਣ ਸਵਾਗੀ ਵੇਸ ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਆਂਧੀ ਡੇਰਾ ਢੋਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਸ਼ਬਦ ਛਾਂਦੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜੋਂਦਾ ਏ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਥੱਕੀ ਮਾਂਦੀ, ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹੋਂਦਾ ਏ । ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਢੋਲਾ ਗਾਂਦੀ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਦੀ ਲੇਖੇ ਲੋਂਦਾ ਏ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਆਪ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਬਣਾ ਕੇ ਸਾਥੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਾ ਕੇ ਪਾਠੀ, ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਮੁੱਲਾਂ ਕਾਜ਼ੀ, ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਖਾਕ ਰਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬ ਗਾਜ਼ੀ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਘੋੜੇ ਸੱਚੇ ਰਾਕੀ, ਰਕਬਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਸਾਜਣ ਸਾਜੀ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਵਾਂਗਾ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਧੁਰ ਦੀ ਦਾਤ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇਵਾਂ ਇਕੋ ਭਾਜੀ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਰਾਂ ਹੱਜ ਬਣ ਕੇ ਹਾਜ਼ੀ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਬਰਦਾ ਗੁਲਾਮ ਹੋ ਕੇ ਬਣਾਂ ਨਿਮਾਜ਼ੀ, ਸਚ ਮੁਸੱਲਾ ਇਕ ਵਛਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੱਥ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਮਰਥ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਰਬ ਆਪ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਧੀਰਜ ਜਤ ਸਤਿ ਤਪ ਹਠ, ਤਪ ਤਪੀਸ਼ਰ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵਿਚੋ ਰੱਖ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਭਗਤਾਂ ਦਰਸ ਦਿਆਂ ਪਰਤੱਖ, ਸਨਮੁਖ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਬੁਝਾਵਾਂ ਅਗਨੀ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਸ਼ਬਦੀ ਬੰਨ੍ਹ ਤਗ, ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਇਕ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਰਚ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਲੂੰ ਲੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਧਾਰ ਵਖਾਵਾਂ ਸਚ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਧਰਤ ਮਾਤ ਗੋਦ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਪੱਕਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ

ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਲੇਖਾ ਵੇਖਣ ਆਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਸਬਦ ਨਾਦ ਤੂਰ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਭਰਪੂਰ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਪੰਧ ਮੁਕਾ ਨੇੜ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕੂੜ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵੇਖੇ ਭਰਿਆ ਪੂਰ, ਸੋਹ ਦਰਯਾ ਆਪ ਰੁੜਾਵੇਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਹੋਏ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਪਏ ਹੱਸ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਸਭ ਵਸ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਅਸੀਂ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਰਸ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦਸ ਕੇ ਆਏ ਆਸ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਦਾ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਜੋ ਪੈਦਾ ਰਹੇ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਓਸੇ ਨਾਮ ਦਾ ਕਰਦੇ ਪਾਠ, ਪੂਜਾ ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਸੱਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵਿਚੇ ਲਵਾਂ ਭਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਦੇਵਾਂ ਬਾਲ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਸੁਣਾਵਾਂ ਅਗੰਮੀ ਤਾਲ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪਿਆਵਾਂ ਜਲ ਸੁਹਾਵਾਂ ਠੰਡਾ ਤਾਲ, ਘਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਿਆਂ ਸਿਖਾਲ, ਸੋਹੰ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਅੰਤ ਸਮਝਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਬਣਾ ਕੇ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਖੇਲ ਖਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਮੇਲ ਸੰਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਛੋੜਾ ਨਾਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੰਤ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਸਮਝਵਾਂਗਾ । ਦੂਜਾ ਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਘਰੇ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸੱਚਾ ਪੰਡਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਖੰਡਤ, ਖਾਲਸ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ

ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਿਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਖਾਏਗਾ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਫੜ ਉਠਾਏਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੇਗਾ । ਉਲਟਾ ਗੇੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਪੰਚਮ ਝੇੜਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਕਾਇਆ ਖੇੜਾ ਆਪ ਵਸਾਏਗਾ । ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਵੇਗਾ । ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਬਾਗੀਚਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਨੀਚਾਂ ਉਚਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਸੂਝਾ, ਸੂਝ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਬੁਝਾਵੇਗਾ । ਅਗਲਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਗੂੜਾ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਏਕਾ ਦੂਜਾ, ਦੂਜਾ ਏਕਾ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਵੇਗਾ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਇਕੋ ਤੀਜਾ, ਤ੍ਰੈਭਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਚੌਥੇ ਘਰ ਆਪ ਪਤੀਜਾ, ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਿਖਾਵੇਗਾ । ਪੰਚਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਨਡੀਠਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਛੇਵੇਂ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਵਸੇ ਨਾ ਸੱਜਣ ਮੀਤਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਵੇਗਾ । ਸੱਤਵੇਂ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵੇਗਾ । ਅੱਠਵੇਂ ਅੱਠਾਂ ਤੱਤਾਂ ਨਾ ਤਪੇ ਅੰਗੀਠਾ, ਕੂੜੀ ਅਗਨੀ ਆਪ ਬੁਝਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਦਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਲੀਤਾ, ਪਤਤ ਪਾਪੀ ਪੁਨੀਤ ਰੂਪ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਕਰੇ ਆਪ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰੱਖੇ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਰਲਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਏਗਾ । ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਤਰਨੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨਹਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਰਖਾਏਗਾ । ਮਰਨੀ ਡਰਨੀ ਭੈਂ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਨਾ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਸੁਰਤ ਸਬਦ ਫੜਨੀ, ਫੜ ਪੱਲੂ ਗੰਢ ਬੰਨ੍ਹਾਏਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਰਨੀ, ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭੂ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਮਨਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਕੂੜਾ ਸੰਸਾ ਰੋਗ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਬੰਸ ਇਕ ਉਪਜਾਵੇਗਾ । ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਰੂਪ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਕਰਨੀ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾਏਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾਲ ਰਲਾਏਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਬੁਲਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਜਣਾਏਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣਾ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਮੁਕਿਆ ਪੰਧ, ਸਫ਼ਰਨਾਮਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਉਠ ਕੇ ਵੇਖੋ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਨੰਦ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਸਭ ਦੀ ਖਾਲੀ ਕੰਨੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਦਿਸੇ ਗੰਢ, ਪੱਲੂ ਬੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਏਗਾ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਜਗਤ ਸਵਾਣੀ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏਗਾ ।

ਸਿਰ ਚੁੱਕੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਝੂਠੀ ਪੰਡ, ਕਿਸੇ ਭਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਨਾ ਢਾਹੀ ਕੰਧ, ਖੁਲ੍ਹਾ ਵੇਹੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਇਆ ਨਾ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਜਿਸ ਗਾਇਆ ਪ੍ਰਭ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏਗਾ । ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਐਣੇ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖਾਦਾ ਗੰਦ, ਸੋ ਗੰਦਗੀ ਵਿਸ਼ਟਾ ਕੀੜਾ ਰੂਪ ਵਟਾਏਗਾ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਾ ਚਮਕੇ ਚੰਦ, ਤੇਰਾ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਏਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਨ ਭਗਤੋ ਲੈਣਾ ਮੰਗ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ । ਨਾਮ ਚਾੜ੍ਹੇ ਸਾਚਾ ਰੰਗ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਚੋਲੀ ਆਪ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਨਿਜਾਨੰਦ, ਨਿਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇਏ ਗਿਆਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਧਰੋ ਪਿਆਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਪੰਨ ਵਡਿਆਈ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਰਹੇ ਅਲਾਈ, ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਆਪਣਾ ਨਾਦ ਜਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਤੇਰੀ ਸਿੱਖਣ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਸਾਚਾ ਅਕਸਰ ਇਕੋ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਜਨਮ ਮਰਨ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਜੁਦਾਈ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਇਕ ਕੁੜਮਾਈ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਗੁਰੂ ਚੋਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਏ ਧੀ ਜਵਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦਿਸੇ ਵੇਲਾ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਰਲ ਮਿਲ ਬੋਲੇ ਇਕ ਜੈਕਾਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਰੋ ਪਿਆਰ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਵਸੋ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਚਰਨ ਕਰੋ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਅਰਾ ਦੇਵੇ ਮਾਰ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਕਰੋ ਦਰਕਾਰ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਹਲਫ਼ ਚੁੱਕੇ ਦਰ ਘਰ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਗਲ ਪੱਲੂ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਖਹਿੜਾ ਛੱਡਿਆ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਨਾਤਾ ਛੱਡਿਆ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸੇਵਕ ਚਾਕਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਛੁੱਟਿਆ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਖੋਹ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਸੇ ਖਾਕ ਦੱਬੀ ਕਿਸੇ ਕੀਤਾ ਸਸਕਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਾਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਆਣ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਸਾਰੇ ਪਾਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਕਰ

ਕਿਰਪਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਜਾ ਕੇ ਵੇਖ ਵਡ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਜੋਧੇ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਦੇ ਵਖਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਝੁੱਲੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੇ ਵਖਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਗਾਏ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਅਗੰਮੀ ਵਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਦੇ ਵਰ ਸੱਚੇ ਭਗਵੰਤ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਜਾ ਕੇ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗੜ੍ਹ ਬਣਿਆ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਪਈ ਲੜਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣੇ ਸੰਗਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ। ਖਾਣ ਪੀਣ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪੰਗਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਅੱਕ, ਆਖਰ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਦੱਸ ਗਏ ਥੱਕ, ਲੋਕਮਾਤ ਬਣ ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਆਏ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਸਰੋਵਰ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਤਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ। ਪਾਂਧੀ ਬਣ ਕੇ ਫਿਰ ਫਿਰ ਆਏ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਕਦਮ ਕਦਮ ਤੇਰੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਆਏ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਢੇਰੀ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਵਸਤ ਤੇਰੇ ਖਾਤੇ ਦਿਤੀ ਘੱਤ, ਆਪਣੇ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਉਠ ਵੇਖ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾ ਰਿਹਾ ਤੱਕ, ਲੋਕ ਲੱਜਿਆ ਸ਼ਰਮ ਹੱਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਬੇੜਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਧਰਮ ਸਤਿ ਬੁਰਜ ਗਿਆ ਢੱਠ, ਦੀਵਾਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਸੱਟ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਰਹੇ ਘੱਤ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਭਗਵਨ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਬੈਠੇ ਨਿਰਾਸ ਜਗਤ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਸੰਤ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸੰਗੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਕਹਿਣ ਸਾਨੂੰ ਲੱਭੇ ਕੋਇ ਨਾ ਘਾਟ, ਪਤਣ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਮਾਹੀਆ। ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛ ਵਾਤ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਝਾਕੀ ਆਪਣੀ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਮੁੱਕੀ ਵਾਟ, ਅੱਗਾ ਨੇੜੇ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਲਮਾ ਸ਼ਹਾਦਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਪ੍ਰਭ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲੱਭ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਦੂਰ ਕਰਾ ਕੂੜੀ ਹੱਦ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਦੇ ਵਖਾਈਆ। ਨਾਮ ਵਜਾ ਸਾਚਾ ਨਦ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਸੁਣਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਦਰਸ ਕਰਾ ਆਪਣਾ ਹੱਜ, ਹਾਜ਼ਤ ਹੋਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਢੋਲਾ ਸੁਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਛੰਦ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ। ਧਾਮ ਦੇ ਨਿਰਬਾਣ

ਪਦ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਮਿਟੇ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇਰਾ ਅੱਡ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਲੈ ਨਿਭਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਯਦ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਘਰ ਆਪਣੇ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਡਿਗਾਂ ਭੱਜ, ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਰੀਂ ਆਪਣਾ ਲਾਡ, ਸਚ ਗੋਦੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹ ਗੂੜ੍ਹ, ਵਡ ਲਲਾਰੀ ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬਖਸ਼ ਸਾਚੀ ਧੂੜ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ, ਬੰਦੇ ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਦੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਖਸ਼ ਆਪਣਾ ਨੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਹੋ ਕੇ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਦੂਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਅੰਤ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਘਰ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਭ ਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਜਾਵਣ ਮਰਦੰਗ, ਮਰਦੰਗਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਾਨਣ ਸਚ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਗਾਵਣ ਧੁਰ ਦਾ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਆਸ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਆਸ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਾਰਜ ਆਪ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਕਟਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿਜਨ ਜਗ ਵਿਛੋੜਾ ਚੁਕੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਮੁਕੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਢੁਕੇਗਾ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਆ ਕੇ ਪੁਛੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਲੁਕੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸ਼ੇਰ ਭਬਕ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸਿੰਘ ਆਪਣਾ ਭੋਂ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਗੋਦ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਰਬ ਜਸ ਗਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਇਕੋ ਏਕ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ ।

★ ੧੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਨਾਮ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਨ ਵਸੇ ਖੇੜਾ, ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਚੁੱਕੇ ਝੇੜਾ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸੇ ਸੰਝ ਸਵੇਰਾ, ਮਿਲੇ ਸਚ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਲਿਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਹੋਏ ਧਿਆਨ, ਲਿਵ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਪਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਬਖਸ਼ੇ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਹੋਏ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਪੇ ਜਾਪ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਮੰਤ, ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਏ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਗੁਣਵੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਰ, ਝਿਰਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਹੋਏ ਸਰੀਰ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਲੱਭੇ ਰਾਹ, ਪਾਪੀ ਆਪਣੇ ਪੰਧ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਸ਼ੋਹ ਦਰਯਾ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਥਾਂ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਖਸ਼ੇ ਏਕ ਟੇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਬਦਲੇ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਹੋਏ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਆਏ ਜਗਤ ਜਹਾਨ, ਮਿਲੇ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਭੇਵ ਜਾਏ ਖੁਲ੍ਹ, ਪੜਦਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਏ ਨਾ ਡੁਲ੍ਹ, ਘਰ ਸਰੋਵਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਜਾਏ ਖੁਲ੍ਹ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਖੁਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੇ ਹੋਵੇ ਵੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਚਖੰਡ

ਦੁਆਰ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਰਸ ਹੋਏ ਪਰਤੱਖ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਮਿਲੇ ਜਾਪ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਮਿਟਣ ਪਾਪ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਸਰਬ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਖੁਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਬੰਦ ਕਿਵਾੜੀ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੱਝੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਹੋਏ ਨਿਵਾਸ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰ ਜਾਏ ਲੰਘ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮ ਵਜਾਏ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਜਣ ਥਾਪਣ ਥਾਪ, ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਬਾਪ, ਪੂਤ ਸਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਨਾਤ, ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਕੋ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਜਾਏ ਆਖ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਜਾਚ, ਸਿਧ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਨਾ ਕਰੇ ਨਾਚ, ਉਠ ਉਠ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਧਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕਾਚ, ਕਚ ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇਏ ਗਵਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਰ ਨਿਵਾਸ, ਆਸਣ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਪਾਏ ਰਾਸ, ਅਗੰਮੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਕੀਤੇ ਨਾਸ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸਾ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਲਿਖਾਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕੋਈ ਗਾ ਨਾ ਸਕੇ ਵਿਚ ਗਾਥ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਾਏ ਅਕਬਨੀ ਕਾਥ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੋ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਪਾਠ, ਪੂਜਾ ਸਿਮਰਨ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਤੀਰਥ ਇਕੋ ਤਾਟ, ਘਰ ਘਰ ਸਰੋਵਰ ਦੇਏ ਨੁਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਇਕੋ ਜਾਤ, ਇਕੋ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਗਾਥ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਧੁਨ ਸੁਨਵਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਹਾਟ, ਇਕੋ ਵਣਜ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਪੱਤਣ ਇਕੋ ਘਾਟ, ਇਕੋ ਬੈਠਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਚਰਨ ਇਕੋ ਨਾਤ, ਇਕੋ ਬਿਧਾਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਸਾਕ,

ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਇਕ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਕੋ ਪੜਦਾ ਇਕੋ ਤਾਕ, ਇਕੋ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਇਕੋ ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਸਾਕ, ਸੈਣ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਇਕੋ ਖੇਲ ਇਕ ਤਮਾਸ਼, ਖੇਲਣਹਾਰ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਸਤ ਇਕੋ ਦਾਤ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਇਕੋ ਪੱਟੀ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਇਕੋ ਥਾਪਣ ਲਏ ਥਾਪ, ਇਕੋ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਾਚਾ ਕਰੋ ਜਾਪ, ਜਿਸ ਜਪਿਆਂ ਦੁੱਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਥਾਪਣ ਦਿਤਾ ਥਾਪ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਲੈਣਾ ਵਸਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ ਵਸੇ ਲੋਕਮਾਤ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਰ ਸੱਜਣ ਮਿਲੇ ਮਾਹੀ ਸਾਕ, ਪ੍ਰਭ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੁਲੜੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਪੁਰ ਸੋਗਾਤ, ਬਿਨ ਕੀਮਤ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚੰਦ ਸ਼ਬਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਪੱਤਣ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਘਾਟ, ਘਾਟਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇੱਛਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇੱਛਿਆ ਕਰੇ ਪੂਰ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਨੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਦਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਜਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਤੂਰ, ਅਨਹਦ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੋੜਨਹਾਰਾ ਨਾਤਾ ਕੂੜ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਭਰਨਹਾਰਾ ਭਾਂਡੇ ਭਰਪੂਰ, ਖਾਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰੇ ਮਨਜੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬਿਰਥੀ ਆਸ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਘਰ ਬੈਠਾ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵੇ ਗੀਤ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰ ਦੀ ਗੀਤ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਵਖਾਏ ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ, ਪਤਤ ਪਾਵਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਧਾਮ ਵਸੇ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਜਿਸ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਨਾਮ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਭਿਛਿਆ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਪਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਤੇਰਾ ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਮਾਤ ਚਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਏ ਪਨਾਹ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਅੰਤਮ ਗੋਦੀ ਲਏ ਬਹਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁੱਕੇ ਦੋ ਜਹਾਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਇਕੋ ਨੂਰ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰ ਦਰ ਹਰ ਘਰ ਹਰਿ ਵਸਤ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

★ ੧੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਨਾਮ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੱਸੇ ਮਾਰਗ ਏਕ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰੇ ਬਿਬੇਕ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਝੀ ਪਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਵਖਾਏ ਲਹਿਣਾ ਲੇਖ, ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਦੇਸ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੱਸੇ ਹੇਤ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾ ਕੇ ਖੇਡ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੂ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਗੁਰ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਪਵਾਏ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਸ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗੁਣ ਚਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਬੂਝ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਦਰ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਸੱਜਣ ਬੈਠਾ ਵੜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਜੋਤ ਰਿਹਾ ਕਰ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਪਕੜ ਉਠਾਏ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੀਪਕ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲ, ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਧਰਮਸਾਲ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਵੇ ਸਚ ਗਿਆਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਦੇਏ ਦੇਏ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤਾਂ ਅੱਖ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਦੇਵੇ ਚੀਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਬਖਸ਼ੇ ਸੀਰ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਸ਼ਰਅ ਕੱਟ ਜੰਜੀਰ, ਨਾਮ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ

ਕੱਢੇ ਪੀੜ, ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਰੋਗ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਦੇਵੇ ਪੀਰ, ਜਤ ਸਤਿ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਅਕਸੀਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਪੀਰ ਫਕੀਰ, ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਓਟ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸੁਲਤਾਨ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਾਹ ਹਕੀਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਸਾਂਝਾ ਪੀਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਦਾਤਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ, ਗਹਿਰ ਗਵਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚਾੜ੍ਹੇ ਸਾਚੀ ਚੋਟੀ, ਚੋਟ ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਲਾਈਆ । ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟੀ, ਵਿਰਲੇ ਹਰਿਜਨ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕੱਢੇ ਵਾਸਨਾ ਖੋਟੀ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਉਠਾਏ ਸੋਤੀ, ਚੇਤਨ ਧਾਰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪ ਖਾਮੋਸ਼ੀ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋਏ ਲੋਚਨ ਲੋਚ ਕੋਇ ਨਾ ਲੋਚੀ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਕੀ ਖੇਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੋਚੀ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਸਿੱਧਾ, ਸਿੱਧੀ ਤਰਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਕੋ ਬਿਧਾ, ਨਾਤਾ ਕੂੜਾ ਦਿਓ ਤਜਾਈਆ । ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਡਿੱਗਾ, ਤਿਸ ਬਾਂਹੋ ਪਕੜ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ ਨਿਘਾ, ਤਾਮਸ ਅਗਨ ਨਾ ਤਤ ਤਪਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਭਿਜਾ, ਰੰਗ ਭਿੰਨੜਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਗਿਝਾ, ਸਾਚੀ ਰੀਤ ਜਗਤ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਜਿਸ ਵਲ ਕਰ ਦੇ ਆਪਣੀ ਨਿਗਹ, ਸੋ ਪਾਬਰ ਪਾਹਨ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਡਾ ਕਿਡਾ, ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਡਾ ਨਿਕਾ, ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੇ ਸੱਚੀ ਪੁੱਛੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਹਰ ਘਟ ਬਾਈਆ । ਇਕ ਏਕੰਕਾਰ ਨਾਲ ਕਰੇ ਹਿਤਾ, ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਸਿਖਿਆ, ਲੈ ਕੇ ਸਿਖਿਆ ਲੋਕਮਾਤ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸਦ ਵਸੇ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਿਆ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਿਖਿਆ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਏ ਭਿਟਿਆ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਨਾਲ ਕਦੀ ਵੱਟੇ ਇਟਿਆ, ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਪੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਫਿਰੇ ਨੱਠਿਆ, ਵੇਸ ਅਵੇਸਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਸਦਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਚੁੱਕ ਚੁੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਓਨ੍ਹਾਂ ਮੁਕਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੱਗੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੁੱਛਿਆ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਦਿਕ ਸਾਰੇ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਹਰਿਭਗਤ ਲੋਕਮਾਤ ਕਦੇ ਨਾ ਰਹੇ ਲੁਕਿਆ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਬਿਧ ਨਾਲ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਸੀਸ ਝੁਕਿਆ, ਸੋ ਸੀਸ ਆਪਣਾ ਧੜ ਨਾਲ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਰ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਸਦ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੧੮ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਖਿਆਲੀ ਵਾਲਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੋ ਪਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਨਕ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ। ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਮਾਰਗ ਦਿਤਾ ਵਖਾਲ, ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਘਾਲ ਕੀਤੀ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਰਾਮਦਾਸ ਵਖਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਰੂਪ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਦਿਤਾ ਬਾਲ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਦਾ ਬਣਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਜੀਵ ਜਪੇ ਹਰਿ ਨਾਮ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਚਲ ਕੇ ਆਓ ਸਾਚੇ ਧਾਮ, ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਗੁਰ ਗੁਰ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਰ ਆ ਕੇ ਇਛਿਆ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਕਾਮ, ਕਾਮ ਚੇਸ਼ਟਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲੇ ਰਾਮ, ਰਮੱਯਾ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮਿਲੇ ਅਗੰਮੀ ਕਾਹਨ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਸਤਿਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਉਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਰੋ ਪਰਨਾਮ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠ ਉਠ ਭੱਜੋ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਸਫਲ ਕਰੋ ਜਨਮ ਜਹਾਨ, ਮਾਣਸ ਬਿਰਥਾ ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਗੁਰ ਚਰਨ ਧੂੜ ਕਰੋ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਲੈਣੀ ਧਵਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ ਮੁਖ ਵਾਕ ਸੁਣੇ ਆਣ, ਜਿਸ ਸੁਣਿਆ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ।

★ ੧੮ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਚੱਕ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਦਿਆਲ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲੱਭੇ ਲਾਲ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਤਨ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਜੋਤੀ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਵਖਾਏ ਤਾਲ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਇਕੋ ਦਰ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਦੇਵਣਹਾਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਹਰਿ ਗਿਆਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਰਬ ਘਟ ਮੀਤਾ, ਹਰ ਘਟ

ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਏ ਰੀਤਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸ਼ਬਦ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਰ ਵਖਾਏ ਇਕ ਅਨਡੀਠਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ ਗੀਤਾ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰਹੀ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਮਸੀਤਾ, ਸੋ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਦਰ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਕਵਾੜ, ਆਤਮ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਏ ਪੁਕਾਰ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ, ਦੂਜਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੋਗ ਦੇ ਨਿਵਾਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਸਮਰਥ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵੱਥ, ਤਿਸ ਮੰਤਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਵਸ ਮਾਰਗ ਜਾਏ ਦੱਸ, ਬਾਹਰੋ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਪਾਏ ਨੱਥ, ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲਵੇ ਰੱਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਲੋਕਮਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਤ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚੀ ਗਾਥ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰ ਘਟ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਇਕ ਦਾਤਾਰ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਰਿਹਾ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਦੇਵੇ ਨਿਵਾਰ, ਤਨ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਸੀਤਲ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਤਪੇ ਅੰਗਿਆਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਰੋਗ ਦੇਵੇ ਨਿਵਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਖੁਆਰ, ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮਿਟੇ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ, ਸੰਸਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਆਪ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਈਆ । ਪਕੜ ਚੜ੍ਹਾਏ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤੇਰਾ ਮਿਟੇ ਦੁੱਖ ਰੋਗ, ਸੰਸਾ ਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਚੁਗਾਏ ਸਾਚੀ ਚੋਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁੱਕੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਗੋਣਾ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਕਿਛ ਖੋਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਮਿਟਿਆ ਦੁੱਖ, ਦਰਦੀ ਦਰਦ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਘਰ ਉਪਜੇ ਸੱਚਾ ਸੁਖ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਜਨਨੀ ਕੁੱਖ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਸਤ ਦੇਵੇ ਅਤੁੱਟ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਜਾਏ ਛੁੱਟ, ਲਹਿਣਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਨਾ ਰਹੇ ਦੁੱਖ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਇੰਦਾ । ਉਲਟਾ ਹੋਏ ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਰੁਖ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਨਾ ਅਗਨ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਜਿਉਂ ਬਾਲਕ ਮਾਤ ਪੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਬਾਹਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਉਪਰ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਤਿਸ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਤਨ ਠਾਂਡਾ ਕਰੇ ਸਰੀਰ, ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਕੱਟ ਭੀੜ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਈਆ । ਸ਼ਰਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਸੀਰ, ਸਾਚਾ ਨੀਰ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਮਨ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਲਗੀਰ, ਚਿੰਤਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਤਨ ਮਾਟੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੀੜ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਜਾਏ ਨੱਠ, ਜਿਸ ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਦੇ ਕੇ ਜਾਏ ਵੱਥ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਤੋ ਮੰਗਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੇ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ ਰਹੇ ਸ਼ੱਕ, ਸੰਸਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਗਏ ਬੱਕ, ਸਾਚੀ ਮੰਜ਼ਲ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੋਲੋ ਗਏ ਅੱਕ, ਜੋ ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਫਿਰਦੇ ਧੂਣੀਆਂ ਤਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਬਹਿ ਗਏ ਮਸਤਕ ਰੱਖ ਕੇ ਹੱਥ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ

ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ ਪੂਰ, ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਰੋਗ ਮੋਗ ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਕਰੇ ਦੂਰ, ਜਗਤ ਦਲਿੱਦਰ ਨੇੜ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕੂੜ, ਕੂੜਾ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾਏ ਧੂੜ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਇਕ ਪਿਆਇੰਦਾ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸਾਚਾ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨੇੜੇ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਆਪ ਉਠਾਏ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਸਚ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁਕਾਏ ਕਾਣ, ਮੰਦਰ ਸੁਹਾਏ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੮ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੁਕੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਮੁਰਾਜ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਚਾਰ ਯੁਗ ਥੱਕੇ ਮਾਂਦੇ, ਅੰਤਮ ਬੈਠੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਂਦੇ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਰੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਂਦੇ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਫੜ ਉਠਾਂਦੇ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਂਦੇ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਵਾਸਤਾ ਪਾਂਦੇ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਂਦੇ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕੁਰਲਾਂਦੇ, ਕੂਕ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਂਦੇ, ਗਲ ਪੱਲੂ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਂਦੇ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਭਾਂਦੇ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਪਈ ਲੜਾਈਆ । ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਂਦੇ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਲੋਕਮਾਤ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਹੋਏ ਆਂਧੇ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਠਾਂਡੇ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਤਤ ਸਰਬ ਤਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪੀਂਦੇ ਖਾਂਦੇ, ਖਾਲਸ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਉਠ ਉਠ ਧਾਂਦੇ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਂਦੇ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੇ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ, ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਗੰਥੀ ਪੰਥੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਸਰੋਵਰ ਸਾਚੇ ਤੀਰਥ ਕੋਈ ਨਾ ਨਹਾਂਦੇ, ਅਠਸਠ ਬੈਠੇ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਂਦੇ, ਏਕਾ ਦੂਜਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਤੇਰਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ

ਕੋਇ ਮਨਾਂਦੇ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਮੰਗੇ ਪਨਾਹ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਝੁੱਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਘਰ ਘਰ ਨੱਚੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਬ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਲਾਹੀਆ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨ, ਬੈਠੇ ਬੇਵਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਿੱਤਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਹਾਨ, ਜਗਤ ਧਰੋਹੀ ਬਣੀ ਲੋਕਾਈਆ। ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠ ਕੇ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਸੰਧਿਆ ਆਪਣਾ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ। ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਣ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਧੁਨਕਾਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਘਰ ਜਗੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਹਾਨ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰੇ ਬੈਠੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਠ ਉਠ ਵੇਖਣ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਨੱਚੇ ਘਰ ਘਰ ਵੜ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਸਮਝ ਨਾ ਆਏ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਮਸਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਨਾ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬੀ ਪਿਹਰਬਾਨ ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਨਹਿ ਪੁਨਹਿ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਹਉਂ ਬਾਲੇ ਨੱਚੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਸਾਚਾ ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਅੰਤਮ ਸ਼ਾਹੋ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੋਈ ਨਾ ਨਿਭਿਆ ਨਾਲ, ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਉਠ ਉਠ ਚਲ ਜਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਜਹਾਨ, ਬਾਣੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸਮਝਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਗਿਆਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਧਰਮ ਵਖਾ ਕੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਝੁਲਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨ, ਸਾਚਾ ਸਿਦਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆਓ। ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਬਗਲੇ ਰੱਖ ਕੁਰਾਨ, ਕੂੜੀ ਕਸਮ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਰਹੇ ਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ

ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਇਸਲਾਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਪੈਗਾਮ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਹਿਬਰ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰਹੇ ਕੂਕ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਈਸਾ ਮੁਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਚੁਕੀ ਚੂਕ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਸਭ ਨੂੰ ਰਹੀ ਫੂਕ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਲਾਈਆ । ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪੰਜ ਭੂਤ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਤਤਵ ਤਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਹੋਇਆ ਅੰਧੇਰਾ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਤੇਰਾ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੌਲੀ ਰੁੱਤ, ਬਸੰਤੀ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਪੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਏ ਉਠ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਰ ਨਾ ਦਿਸੇ ਸੁਚ, ਸਾਚਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਸਭ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਦੁੱਖ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਢੁਕ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਕੁਛ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠੇ ਲੁਕ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਬੁੱਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਭਬਕ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਪੈਂਡਾ ਜਾਵੇ ਮੁੱਕ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਬੇਨੰਤੀ, ਬਿਨੈ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਸੰਮਤ ਸੰਮਤੀ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਰਮਕ ਰਮਕੀ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲੇਖ ਲਿਖੋਂਦਾ ਏ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਕਤ ਸੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਛੱਡ ਕੇ ਐਂਦਾ ਏ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਨੂਰ ਚਮਕੋਂਦਾ ਏ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਵੇਸ ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਤਾਅਰੀਫ਼ ਆਪ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ ਇਕ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਕੂੜੀ ਸ਼ਰੀਅਤ ਆਪ ਮਿਟੋਂਦਾ ਏ । ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਇਕ ਬੰਧੋਂਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦਾ ਕਲਮਾ ਸਾਚਾ ਗੀਤ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਵਿਚ ਮਸੀਤ, ਸੋ ਮਸਲਾ ਹਲ ਕਰੋਂਦਾ ਏ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਸਭ ਦੀ ਲੇਖੇ ਲੌਂਦਾ ਏ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਾਹ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਬਣ ਕੇ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਹੋ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇਆ ਏ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਏ । ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ ਏ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਇਕ ਮਿਟਾਇਆ ਏ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇਆ ਏ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਵੇਸਾ ਜਾਮਾ ਪਾਇਆ ਏ । ਦਸ ਦਸਮੇਸ਼ਾ ਨਾਲ ਰਲਾਇਆ ਏ । ਮਿਲ ਕੇ ਏਕਾ ਇਕ ਬਣਾਇਆ ਏ । ਦੂਆ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਤੀਜਾ ਲੋਚਣ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ਏ । ਚੌਥੇ ਪਦ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ

ਏ । ਪੰਚਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇਆ ਏ । ਛੇਵੇਂ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ ਏ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਨੂਰ ਹੁਸਨਾਇਆ ਏ । ਅੱਠਾਂ ਤੱਤਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ ਏ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਇਆ ਏ । ਦਸਵੇਂ ਇਕੋ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇਆ ਏ । ਗੀਤ ਅਨਾਦੀ ਛੰਦ ਸੁਣਾਇਆ ਏ । ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ ਏ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਅਨੰਦ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਜਣਾਇਆ ਏ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ ਏ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਏਕਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ ਏ । ਨਾਮ ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇਆ ਏ । ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਆਏ ਲੰਘ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ ਏ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ ਏ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਵੰਡ, ਸਾਚੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇਆ ਏ । ਨਾਤਾ ਛੁੱਟੇ ਨਾਰ ਦੁਹਾਗਣ ਰੰਡ, ਹਰਿ ਜੂ ਕੰਤ ਇਕ ਹੰਡਾਇਆ ਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਨੁਹਾਏ ਗੰਗ, ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ ਏ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਬਸੰਤ ਇਕ ਰੰਗਾਇਆ ਏ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਭੰਗ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇਆ ਏ । ਡੁੱਬਦਾ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਇਆ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਚੁੱਕੇ ਆਪਣੇ ਕੰਧ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੋ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਭ ਨੇ ਗੋਣਾ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਏ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪਿਛਲਾ ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਿਆ ਪੰਧ, ਅੱਗੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦਏ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇਆ ਏ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਜਾਣਾਂ ਮਿਤ ਗਤ, ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬੈਠਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਰਗ ਗਏ ਦੱਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਇਕੋ ਰਾਹ ਦੇਵਾਂ ਦੱਸ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਤਰ ਮਿਲੇ ਆਤਮ ਰਸ, ਬਸੰਤਰ ਬਾਹਰੋ ਅਗਨ ਬੁਝਾਵਾਂਗਾ । ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਮਾਰਾਂ ਕਸ, ਸ਼ਬਦ ਅਣਿਯਾਲਾ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਬੁਰਜ ਹੰਕਾਰੀ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਕਰਾਂ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਚਲੇ ਇਕੋ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਰੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨੋਂਦੇ ਨੇ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਾਸਤਾ ਪੈਂਦੇ ਨੇ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗੋਂਦੇ ਨੇ । ਪਰਤੱਖ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪੈਂਦੇ ਨੇ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਵਖੋਂਦੇ ਨੇ । ਤੇਰੀ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਸਿਖਿਆ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਜਣੈਂਦੇ ਨੇ ।

ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਪਾਈ ਭਿਛਿਆ, ਜੀਵ ਜੰਤਾਂ ਆਪ ਸਮਝੋਦੇ ਨੇ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਅੰਦਰ ਲਿਖਿਆ, ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪੌਦੇ ਨੇ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵੇਖਿਆ ਮਿਥਿਆ, ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਛੱਡ ਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਦੁਆਰ ਆਂਦੇ ਨੇ । ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਤੇਰੇ ਢੱਠਿਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗੋਦੇ ਨੇ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈ ਏ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਵਡ ਵਡਿਆਈ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਛਾਈ ਏ । ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈ ਏ । ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈ ਏ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈ ਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਣੀ ਠੰਡੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਈ ਏ । ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਪੜਦਾ ਉਪਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈ ਏ । ਵੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਉਠ ਲੋਕਮਾਤ, ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਬ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਨੰਦ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੰਗ ਨਾ ਰਾਮ ਬੇਟਾ ਦਸਰਾਥ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪਈ ਦੁਹਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਕਾਲਾ ਸੂਸਾ ਕੋਈ ਨਾ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਯਾਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਆਸ, ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸ, ਕਲਜੁਗ ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਦਾਤ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੇਖ ਝਾਕ । ਝਾਕੀ ਆਪਣੀ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਘੋੜੇ ਅਸਵ ਚੜ੍ਹ ਰਾਕ, ਸੋਲਾਂ ਕਲੀਆਂ ਆਸਣ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਮਾਤ ਪਿਤ ਪੰਜ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਏ ਨਾਦ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੁਣੇ ਫਰਯਾਦ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਜੋ ਤੇਰੇ ਬਣ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਆਰਾਧ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਮੇਟ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਚ ਕਾਜ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਕੂਕ ਬਾਂਗ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਸੋਹੇ ਤਾਜ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਤੇਰਾ ਰਾਜ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੀ ਰੱਯਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਚੀ ਸਾਜਣ ਲੈ ਸਾਜ, ਸੱਜਣ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਡੀ ਕਰ ਪੂਰੀ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਓਠਾਇੰਦਾ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਮਾਰੇ ਧਿਆਨ, ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ

ਫਰਮਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਸਚ ਧਿਆਨੀ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹੇ ਕੁਰਾਨ, ਸੋ ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਕੁਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਸੋ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਮੰਨ ਕੇ ਗਿਆ ਅਮਾਮ, ਸੋ ਅਮਾਮ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਬਰਦੇ ਕਰੇ ਗੁਲਾਮ, ਗੁਰਬਤ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਆਸਾਨ, ਅਹਿਸਾਨ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਾਲੇ ਵੇਖ ਅਵਾਣ, ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਆਣ, ਬਿਨ ਕਲਬੂਤ ਪੰਜ ਤਤ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਨੌਜਵਾਨ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਮੰਨਣ ਆਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਨੇਹੁੜਾ ਇਕੋ ਸਤਿ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਨੇਹੁੜਾ ਦੱਸੇ ਗੀਤ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਨਾਤਾ ਛੁੱਟਣਾ ਮਸੀਤ, ਮੁਸੱਲਾ ਹੇਠ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਛਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਚੁੱਕੇ ਰੀਤ, ਵਜ਼ੂ ਬਾਂਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੂਟਾਂ ਹੋਣ ਪਲੀਤ, ਪਾਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਦਏ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕੋ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਪਰਤੱਖ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਸ, ਜੋਰੂ ਜ਼ਰ ਜ਼ੇਰ ਸਰਬ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਹੱਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਰ ਤੇ ਆਇਣ ਨੱਠ, ਪਾਧੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਜਸ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸੁਣੇ ਬਿਨ ਕੰਨ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਸਭ ਨੇ ਲੈਣਾ ਮੰਨ, ਮੇਟਣਹਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਹਿਣਾ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ ਆਪ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਨ, ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਲੇਖਾ, ਲਿਖਤ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਆ ਕੇ ਕਹਿਣ ਤੂ ਹੀ ਸੱਚਾ ਨੇਤਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਮੀਤਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਸਾਚਾ ਸਿੱਧਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਮਿਲੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਇਕ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਰਾਹ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਜਮਾਤ ਇਕ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਕਲ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਇਕ

ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਦੱਸ ਧੁਰ ਦੀ ਗਾਥ, ਸੋਹੰ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਭੂ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਾਰੇ ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਚੇਤਾ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਜਿਸ ਧਰਿਆ ਭੇਖਾ, ਸੋ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਏਗਾ । ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਜਪਾਵੇਗਾ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਜ਼ੋਰ ਜ਼ਬਰ ਸਰਬ ਉਡਾਵੇਗਾ । ਸਬਰ ਪਿਆਲਾ ਇਕ ਪਿਆਵੇਗਾ । ਜ਼ਾਬਰ ਜ਼ਬਰ ਜ਼ੋਰ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਬਣ ਕੇ ਸ਼ੇਰ ਬੱਬਰ, ਭਬਕ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਗਦਰ, ਗਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਸ਼ਬਦ ਫੇਰੇ ਚੱਕਰ, ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਦੇ ਰਹੇ ਪੱਤਰ, ਸਭ ਦੀ ਪੱਤਰਕਾ ਵੇਖ ਕੇ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਇਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਨਾਲ ਰਖਾਵੇ ਪੁੱਤਰ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੰਢ ਬਨਾਵੇਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਿਉਂ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਆਵੇ ਉਤਰ, ਰੂਪ ਰੇਖ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਸੁਕਰ, ਸ਼ੰਕਾ ਸਭ ਦਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਚੁੱਕੇ ਕੁਛੜ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਬੀਸਵੀਂ ਸਦੀ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਤੇ ਗਏ ਮੁਕਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਏ ਧਰਮ ਹੱਥ ਫੜਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਮੋੜਨ ਮੁੱਖੜ, ਸਨਮੁਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਾ ਪੌੜਾ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਪੌੜਾ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜਾ ਰੂਪ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਲੰਮਾਂ ਚੌੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇਗਾ । ਮਿੱਠਾ ਕੌੜਾ ਰਸ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗਵਰਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹੇ ਸਾਚੇ ਘੋੜਾ, ਅਸਵ ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੌੜਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਜੋ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਅੜਿਆ ਰਿਹਾ ਰੋੜਾ, ਠੋਕਰ ਮਾਰ ਆਪ ਹਟਾਵੇਗਾ । ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਖੌਰਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਵਰ ਕਾ ਔਰਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਬੋਹੜਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵੇਗਾ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਜਵਾਬ ਕੋਰਾ, ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਲੰਘ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਰਿਹਾ ਡੋਰਾ, ਤਿਸ ਜੂਨ ਅਜੂਨ ਭਵਾਵੇਗਾ । ਮਰੇ ਮਰ ਜਨਮੇ ਮਾਤ ਗਰਭ ਪਕਦਾ ਰਹੇ ਬੋਰਾ, ਦਰਦੀ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ਤੇਰਾ ਮੋਰਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਵਾਂਗ ਚੋਰਾ, ਸੋ ਚੋਰੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਸੱਸੇ ਉਪਰ ਲਾਇਆ ਹੋੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਪੋ ਬੋਹੜਾ, ਬਾਂਹੋਂ ਫੜ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ

ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੋਦ ਉਠਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤਜਾਏਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕੋ ਸਲੋਕ ਗਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਕੰਤ ਨਾਰ ਰੂਪ ਵਟਾਏਗਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਬਹਿਸ਼ਤ ਜੰਨਤ, ਸਵਰਗ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਏਗਾ । ਮੁਕਤੀ ਦਰ ਤੇ ਕੱਢੇ ਮਿੰਨਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਧੱਕਾ ਲਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾ ਪਾਇਣ ਅੰਤ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਉਠਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਅੰਤ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਬਣਾ ਬਣਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਏਗਾ । ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਸਨਦ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਪੰਡਤ, ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਉਪਰ ਸੰਗਤ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਬਣਾਏਗਾ । ਸੰਗ ਬਣਾਇਆ ਹਰਿ ਬਨਵਾਰੀ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰੀ ਖੇਲ ਨਿਆਰੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਧਾਰੀ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਕਰ ਉਜਿਆਰੀ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਬਣ ਭੰਡਾਰੀ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਛਤਰ ਝੁਲਾਰੀ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਣ ਦਾਤਾਰੀ, ਦਾਤਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਦਰ ਬਣੇ ਪਨਹਾਰੀ, ਚਾਕਰ ਖਾਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰੀ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਲੱਗੇ ਪਿਆਰੀ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭਰਮ ਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਅੰਤ ਫੇਰ ਰਹੀ ਕਵਾਰੀ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਉਠ ਦੁਹਾਗਣ ਜਗਤ ਨਾਰੀ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਆਈ ਅੰਤਮ ਵਾਰੀ, ਚੋਬਾ ਯੁਗ ਹਰਿ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਾਧ ਸੰਗ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਈ ਲੰਘ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਿਸੇ ਨੰਗ, ਸਿਰ ਓਢਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਮਰਦੰਗ, ਧੁਨ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਠੰਡ, ਸਰੋਵਰ ਨੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਨੁਹਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਜੋਤ ਨਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਗਾਇਆ ਨਾ ਸੱਚਾ ਛੰਦ, ਪਰਮਾਤਮ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਮੰਗਾਂ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਦਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋ ਤੇਰਾ ਮੰਗੇ ਸੰਗ, ਤਿਸ ਨਾਤਾ ਮਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਘਰ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ, ਉਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਢਹੇ, ਤਿਸ ਦਾ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਕਹੇ, ਤਿਸ ਵਿਛੋੜਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਘਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵੇਗਾ । ਜਨ

ਭਗਤਾਂ ਅੰਗ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਲੰਘ, ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵੇਗਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਚਿਤ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਬੰਦਨਾ ਡੰਡੇਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਕੇ ਪੂਰੀ ਮੰਗ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਸੋਹੰ ਛੰਦ, ਬਿਨ ਸੋਹੰ ਛੰਦ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਨਣ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸ਼ਬਦੀ ਚੰਦ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਪੂਤ ਪਿਤਾ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਬਿਨ ਸੋਹੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਵਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਅੱਖ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

★ ੧੯ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿਚ ਰਾਮਪੁਰਾ ਫੂਲ ਜ਼ਿਲਾ ਬਠਿੰਡਾ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਪਿਆਨ, ਦੇਵੇ ਸਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਘਰ ਸੱਜਣ ਵੇਖੇ ਮਹਿਮਾਨ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਿਚੋਲਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਦਰਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੱਚਾ ਠਾਕਰ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਵੇਖ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਭਵਰੀ ਏਕਾ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰ ਉਜਾਗਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤਰਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਵਣਜ ਕਰਾਏ ਸੌਦਾਗਰ, ਸੌਦਾ ਹੱਟ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਤਿਸ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਅੰਤਰ ਪਿਆਏ ਘੁੱਟ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਅੱਖਰ ਨਿਸ਼ਾਅੱਖਰ ਜਣਾਏ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਉਪਰ ਹੋਵੇ ਖੁਸ਼, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤਿਸ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਸਭ ਕੁਛ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰੇ ਜੋ ਬੈਠਾ ਚੁੱਪ, ਬਿਨ

ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਘੁੱਪ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪਏ ਉਠ, ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਦਇਆਵਾਨ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਰਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਮੇਲਾ ਦਏ ਮਿਲਾ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਦਏ ਜਗਾ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਧੁਨ ਦਏ ਉਪਜਾ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪਾ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ, ਸ਼ਿਕਵਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਲ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਲਏ ਤੱਕ, ਤਕਦੀਰ ਤਦਬੀਰ ਤਕਸੀਰ ਸਾਰੀ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੋਂਦੀ ਲਏ ਬੰਨ੍ਹ, ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਡੋਰੀ ਨਾਮ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋਂ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਅੰਧ, ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਅੱਗੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਸ਼ਰਮਾਵਣ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਤਿਸ ਦੇਰ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਵਸਿਆ ਬਾਹਰ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਕਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਸੱਚੇ ਘਰ ਬਾਰ, ਗੜ੍ਹ ਬੰਕ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਰਾਓ ਰੰਕ ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਤਿਸ ਪਿਆਰ ਪਿਆਰ ਵਿਚੋ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਏ ਦੀਦਾਰ, ਦੂਜੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਹ ਕੁਟੀਆ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਜਿਸ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਤ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਵੱਜੇ ਸ਼ਬਦ ਅਨਹਦ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਮਧ, ਨੌਂ ਰਸ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਆਪਣੀ ਹੱਦ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੋ ਦੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਸਜ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖ ਬੈਠੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤਤਵ ਤਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ

ਅਖਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਭਾਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜਾਗਤ ਸੋਵਤ ਬਿਨ ਤਤ ਦਰਸ ਦੇ ਵਖਾਲ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਆਪਣਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋ ਜਨ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦੇ ਪਿਆਲ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਵਜਾਏ ਤਾਲ, ਅਨਾਦੀ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਪੁੱਛੇ ਹਾਲ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਜਿਧਰ ਵੇਖੇ ਦਿਸੇ ਨਾਲ, ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੇੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਾਤੀ ਸੁੱਤਿਆਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਖਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਭਾਲ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਸਿਖ ਬੂਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਉਪਰ ਹੋਏ ਆਪ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਫੜ ਬਾਹੋ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਦੱਸੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ, ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਪਿਆ ਜੰਜਾਲ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੁਰਤ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਿਰ ਉਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਸਮਰਥ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਦੇਵੇ ਵਖਾਲ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਭੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮਿਲ ਕੇ ਹਲ ਹੋਇਆ ਸਵਾਲ, ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੱਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਜਗਤ ਵਿਦਵਾਨੀ, ਜਿਸ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨੀ, ਸੇ ਗੁਰਸਿਖ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚਾ ਡੇਰਾ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਝ ਸਵੇਰਾ, ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾ ਕੋਈ ਖੇੜਾ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਝੇੜਾ, ਝਗੜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਇਕੋ ਖੇੜਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚ ਮੰਦਰ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਨਾ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਓਸ ਧਾਮ ਲੱਗਾ ਡੇਰਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਰੀਰ ਦਾ ਘਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਅੰਦਰ, ਦਰ ਦਰ ਵਿਚ ਦਰ ਵਸਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਮੰਦਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੀਹ ਧਰਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਦਾ ਲਾਇਆ ਜੰਦਰ, ਖੋਲ੍ਹ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਕਾ ਖੇਲ, ਆਤਮ ਕਹਿਣ ਕੁਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਹੋਵੇ ਮੇਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਵਖਾਏ ਖੇਲ, ਤੋਫੀਕ ਇਕੋ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ

ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਵੇਲ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਬਣ ਬਣ ਚੇਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਲਮਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਜਿਸ ਭੇਵ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਚੁੱਕੇ ਭੇਦ, ਭਾਉ ਰਹਿਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਿਫਤ ਕਰਦੇ ਚਾਰ ਵੇਦ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਰਹੀ ਜਸ ਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ ਵਿਚ ਦਲੀਲ, ਵਕੀਲ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੂਠੀ ਕੂੜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਚਲੇ ਅਪੀਲ, ਬਿਨ ਕਲਮੇ ਬਿਨ ਨਾਮ ਸਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਉਹ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਛੈਲ ਛਬੀਲ, ਸਭ ਦਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਅਖਵਾਈਆ। ਉਹ ਵੇਖੇ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੱਸੇ ਸਚ ਤਸਵੀਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਤਸਬੀ ਜਿਸ ਗਲ ਪਾਏ ਜੰਜੀਰ, ਸੋ ਸ਼ਰਅ ਮਜ਼ਬ ਦੀ ਕੱਟ ਦੇਵੇ ਜੰਜੀਰ, ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਖੁਦਾਏ ਵਖਾਏ ਇਕ ਅਖੀਰ, ਅਕਸੀਰ ਸਭ ਦੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਰਹੀ ਜਸ ਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ, ਸੋ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਝਗੜੇ ਗਿਆ ਮੁਕਾਈਆ। ਤਾਅਰੀਫ ਅੰਦਰ ਦੱਸੇ ਤਾਅਰੀਫ, ਤੁਆਰਫ ਸਭ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਖੁਦਾਵੰਦ ਸ਼ਰੀਫ, ਸ਼ਰਾਫਤ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਹਕੀਕ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ। ਜੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਟਣਹਾਰ ਤਾਰੀਕ, ਤਰੀਕ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਸੋ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਸਚ ਪਿਆਰ ਕਰੇ ਠੀਕ, ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਰੱਖ ਕੇ ਗਏ ਉਡੀਕ, ਵਾਹਦ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਤਬੀਬ, ਹਬੀਬ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਇਆ ਕਰੀਬ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਜੀਬ, ਅਜਬ ਤਰ੍ਹਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਰਫ਼ ਤੁਆਰਫ਼ ਬਿਨ ਸਫਾਰਸ਼ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਮਰਨ ਬਾਅਦ ਜੋ ਮਰਨੀ ਮਰਦਾ, ਮੁਰਦਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਜੋ ਬਣਿਆ ਬਰਦਾ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ। ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਲੋਂ ਰਿਹਾ ਡਰਦਾ, ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਖੇਲ ਆਪੇ ਕਰਦਾ, ਵੇਖਣਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜ਼ਬਰਾਈਲ ਮੇਕਾਈਲ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਅਸਰਾਫੀਲ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਫਿਰਦਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਭੱਜੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਸੀਸ ਉਠਾਈਆ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਘਾੜਨ ਘੜਦਾ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਵੇਲੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਦਾ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ। ਧਰਮ ਰਾਏ ਓਹਨੂੰ ਫੜਦਾ, ਜਿਸ ਭੁਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਸਚ ਆਇਤ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਧਿਆਨ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਹੁਜ਼ਰੇ ਵਿਚ ਵੜਦਾ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਨੇੜੇ ਨੇੜੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋ ਹਜ਼ਾਰਾ ਦਰੂਦ ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਫੜਦਾ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਮੁਰੀਦ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮਰਦ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਆ ਕੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਜਮ ਕਾ ਦੂਤ ਡਰਦਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੱਠੇ

ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਤਿਸ ਆਤਮ ਤਿਸ ਰੂਹ ਬਿਨ ਕਲਬੂਤੇ ਫੜਦਾ, ਸਚ ਸਬੂਤ ਆਪਣਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਜਿਸ ਮੰਜ਼ਲ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਨਲਹਕ ਕੂਕ ਕੂਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਰਦਾ, ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਪਿਛੇ ਸ਼ਮਸ ਤਬਰੇਜ਼ ਗਿਆ ਸੜਦਾ, ਪੁਠੀ ਖੱਲ ਲੁਹਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਕਰਦਾ, ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਆਪ ਆਪਣੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਫੜਦਾ, ਫੜਕੇ ਕੇ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੀਉਂਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਰਦਾ, ਮੜੀ ਗੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਦਿਸੇ ਰੁੜਦਾ, ਢੇਰੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਪਿਆਰਾ ਧੁਰ ਦੁਲਾਰਾ ਨਾ ਜੰਮਦਾ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਦਾ, ਜੋ ਆਵੇ ਸੋ ਮਾਰਗ ਪਾਵੇ ਘਰ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ, ਭੁੱਲੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਹਾਨ ਬਿਰਹੇ ਅਗਨੀ ਸੜਦਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੂਨ ਅਜੂਨੀ ਸਾਰੇ ਫਿਰਦਾ, ਭਟਕਨਾ ਮਿਟੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਏਹ ਖੇਲ ਅਗੰਮੜੇ ਘਰ ਦਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਸਹਾਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਮਰਨ ਜਨਮ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਸਰਿਆ ਫਿਰੇ ਜੂਨੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜ ਭਵਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਦਿਆ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਕਾਨੂੰਨੀ, ਜਗਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾ ਅੰਤ ਛੁਡਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਾਨੂੰਨੀ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਪਾਏ ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਮਜ਼ਮੂਨੀ, ਜਿਸ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਇਕੋ ਅੱਖਰ ਅਲਿਫ਼ ਬਹਰਫ਼ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਉਹ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਵਡ ਮਹਿਰੂਮੀ, ਖਾਲੀ ਦੁਆਰੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਜਾਵਣ ਆਵਣ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਗੋੜਾ ਰਿਹਾ ਭਵਾਈਆ । ਅੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਰ ਹੋਏ ਪਰਤੱਖ, ਤਿਸ ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾਏ ਹੱਥ, ਤਿਸ ਹੱਥ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲ ਗਾਏ ਮਿਲ ਕੇ ਜਸ, ਤਿਸ ਜਸ ਦੇ ਜਹਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੋ ਸੋਹੇ ਮਜਲਸ ਸਾਚਾ ਸਬ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਸੂਫੀ ਗੁਰਮੁਖ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਅੱਖ, ਖੁਦਾਵੰਦ ਕਰੀਮ ਨੈਣ ਆਪਣਾ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਏਹੋ ਮਾਰਗ ਗਏ ਦੱਸ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਓਸ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਇਕੱਠੇ ਸਾਰੇ ਜਾਓ ਵਸ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਝਗੜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲ ਗਈ ਉਹ ਅੱਖ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੈਠੇ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਅਮਾਮਾਂ ਸਿਰ ਵੱਡਾ ਅਮਾਮ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਸਚ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਸਬਕ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਧਾਮ ਹੱਕ ਮੁਕਾਮ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਨਾਮ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਗਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਲੋਕਮਾਤ ਬਣਾਇਆ ਸਤਿ ਇਸਲਾਮ, ਸਲਾਮ ਇਸਲਾਮਾਲੈਕਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਉਹ ਸਭ ਬਰਦੇ ਵੇਖੇ ਗੁਲਾਮ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਓਸ ਪੈਗੰਬਰ ਉਤੇ ਰੱਖੇ ਈਮਾਨ, ਜੋ ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸੱਯਦਾ

ਸੀਸ ਝੁਕ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਖੁਦਾ ਖੁਦ ਏਕ ਨਹੀਂ ਆਮ, ਅਵਾਮ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੯ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਖ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਚਕਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਉਠਾਏ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੁਕਮਰਾਨਾ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਇਛਿਆ ਕਰ ਬਲਵਾਨਾ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਕਰ ਪਰਧਾਨਾ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਉਚ ਅਪਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਏਕਾ ਏਕ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਸਾਹਿਬ ਵਸੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਰੱਖੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਭੇਖ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਬੇਅੰਤ, ਬੇਅੈਬ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਧਾਮ ਸੁਹੰਜਣਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਹੁ ਬਿਧ ਅਨੰਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਸੁਹਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਵਸੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਠ, ਨਾ ਕੋਈ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਏਕ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਰ ਅਕਾਰਾ, ਸਾਕਾਰ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਇਛਿਆ ਭਿਛਿਆ ਭਰ ਭੰਡਾਰਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪੁਰਖ ਨਾਰਾ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਸੇਜ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਕਰ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦੁਆਰਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਉਜਿਆਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਇਛਿਆ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਾ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਝੁਕਾਏ ਸੀਸ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਮੇਰੀ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਏਕਾ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਤੇਰੇ ਸੀਸ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰਾ ਸਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੋਫੀਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੁੱਤ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਵਸੇ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਥਿਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਲੈਣੀ ਸੰਭਾਲ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਤੋਲੇ ਅਗੰਮੀ ਤੋਲ, ਤਰਾਜੂ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦ ਅਡੋਲ, ਅਡੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਮੀਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਗੁਰ ਕਰਤਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਧੁਰ ਦਾ ਗੀਤ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਚਲਾਏ ਮਾਰਗ ਠੀਕ, ਠਾਕਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰਾਂ ਅਕਾਰ, ਬਣ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਣਾਵਾਂ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦਿਆਂ ਆਧਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰਾਂ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਮਾਰਗ ਦਿਆਂ ਵਖਾਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਰਹੀ ਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਸਚ ਜਣਾਇਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧੁਰਦਰਗਹੀ ਆਪ ਫੜਾਇਆ । ਝੁਲਦਾ ਰਹੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮੰਨੇ ਆਣ,

ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਰਖਾਇਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਬੋਧ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਪੁਨਕਾਨ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਦਏ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਚਰਨੀ ਲੱਗ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਿਆ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰਬੱਗ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦੱਸ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜਾਵਾਂ ਵਸ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਚਲਾਵਾਂ ਰਬ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦੱਸਾਂ ਨਾਮ ਗਾਥ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਦੇ ਬਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੁਣ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਚੁਕਾਏ ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਬੋਲਾ, ਅਨਬੋਲਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਨਾ ਰਹੇ ਰੋਲਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੁਣ ਸੱਚਾ ਨਾਉਂ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਫੜ ਕੇ ਬਾਂਹੋਂ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਿਠਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮਾ ਥਾਉਂ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੁਣ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਗੀਤ ਗਾਈਏ ਮਹਾਨ, ਜਿਸ ਗਾਇਆਂ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇਆ । ਸੋ ਅੱਖਰ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਜੋ ਨਿਸ਼ਾਅੱਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬਿਰ ਦੁਆਰੇ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਇਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਨਾਮ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਇਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਸੋ, ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਦੇ ਬੁਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਜੋਗਾ ਗਿਆ ਹੋ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਪੀਵਾਂ ਧੋ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕੋ ਮੇਹੇ ਭਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਜਾਵਾਂ ਸੋ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਲੋ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਜਾਵਾਂ ਹੋ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਦਿਆਂ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਆਪਣਾ ਆਪ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਛੋਟੇ ਬਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵਾਂ ਸਿਖਾਲ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਬੋਲਾ ਇਕ ਮਹਾਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਰੂਪ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦਾ ਵਸੇਰਾ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਹਰ ਘਟ ਇਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਪਿਤਾ ਪੂਤ, ਸੈਣ ਬੰਧ

ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਮੇਰਾ ਪੂਤ, ਹਉਂ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਆਦਿ ਪਰਧਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਹਰਿ ਜਣਾਇਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹਾਇਆ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਕਰ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ । ਸਾਚਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਸਾਚਾ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਿਖਾਲ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਰੂਪ ਦਰਸਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਢੋਲਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਲ ਮਿਲ ਸੋਹਲਾ ਗਾਇਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੀਸ ਨਵੈਂਦਾ ਏ । ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡੋਹਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਸੰਗ ਜਣੈਂਦਾ ਏ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਰੁੱਤ ਸੁਹੈਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਧੁਨ ਉਪਜੈਂਦਾ ਏ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਆਪ ਸੁਣੈਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਵਟੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਇਕ ਪਰਗਟੈਂਦਾ ਏ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭੇਵ ਖੁਲੈਂਦਾ ਏ । ਔਲੀਆ ਪੀਰ ਗੌਸ ਨਾਮ ਧਰੈਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਸਾਚਾ ਖੌਤ, ਬੀਵੀ ਇਕੋ ਇਕ ਹੰਡੈਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਰੱਖੇ ਸਦਾ ਪਹੁੰਚ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਜਣੈਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਮ ਕੋਟ ਸਲੋਕ, ਸਲਾਹਗੀਰ ਨਾਲ ਰਲੈਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖਣ ਦਾ ਰੱਖੇ ਸ਼ੌਕ, ਲੋਕਮਾਤ ਜਾਮਾ ਪੰਜ ਤਤ ਹੰਡੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਸਮਝੈਂਦਾ ਏ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮੈਂਦਾ ਏ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਸਮਝੈਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰੂਪ ਵਟੈਂਦਾ ਏ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕੈਂਦਾ ਏ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡੈਂਦਾ ਏ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਖੇਲ ਖਲੈਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਧੁਨ ਅਲੈਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨੈਂਦਾ ਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਧਾਰ ਵਹੈਂਦਾ ਏ । ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਇਕ ਵਡਿਐਂਦਾ ਏ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰੰਗ ਰੰਗੈਂਦਾ ਏ । ਅਕਾਲ ਮੂਰਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਐਂਦਾ ਏ । ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰਤੀ, ਪੂਰਨ ਆਸਾ ਆਪ ਕਰੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਆਪ ਸਮਝੈਂਦਾ ਏ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗੈਂਦਾ ਏ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਦਰ ਇਕ ਅਲਖ ਜਗੈਂਦਾ ਏ । ਪਰਤੱਖ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਐਂਦਾ ਏ । ਮੇਰਾ ਭੰਡਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸੱਖ, ਅਤੋਟ ਅਤੁੱਟ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰੈਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਵਾਂ ਅਕੱਥ, ਮਹਿਮਾ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣੈਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਇਕ ਚਲੈਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ

ਦੱਸ, ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲੋਂਦਾ ਏ । ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਮਾਰੇ ਕਸ, ਅਣਿਯਾਲਾ ਆਪ ਚਲੋਂਦਾ ਏ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਚਲੇ ਵਸ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੀਸ ਝੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਬਦ ਛੰਦ ਇਕੋ ਗੋਂਦਾ ਏ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹੱਦ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰ ਕੇ ਅੱਡ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲੋਂਦਾ ਏ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸੱਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਚਮਕੋਂਦਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਹੋ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਐਂਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰੀ ਚਲੇ ਇਕੋ ਯਦ, ਵਿਸ਼ਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਆਪ ਮੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸਚ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਰਾਹ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਰੂਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਰਚ ਸਵੰਬਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਸੰਜੋਗ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਅਡੰਬਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਨਾ ਭਵੇ ਬੰਦਰ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਡੋਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਅੰਦਰ, ਘਟ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਂਦਾ ਏ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਐਂਦਾ ਏ । ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਤੇਰਾ ਧਾਮ, ਥਿਰ ਘਰ ਮੇਰਾ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਰਚਣਾ ਇਕ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੂਪ ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਜਿਸ ਵਿਚ ਧੁਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਝੁੱਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਹੱਥ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਪਰਨਾਮ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦੀ ਕਲਮਾ ਇਕ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਆਪ ਪੜ੍ਹੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਵਡ ਵਡਿਐਂਦਾ ਏ । ਮੰਤਰ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਇਕ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸੰਗ ਬਣੋਂਦਾ ਏ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਾਲਾ ਸੂਸਾ ਤਨ ਛੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਡੰਕਾ ਫ਼ਤਹਿ ਇਕ ਵਜੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹੋਂਦਾ ਏ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੱਠ ਦੱਸ ਭੇਵ ਚੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗੋਂਦਾ ਏ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਦੀ ਰੱਖੇ ਯਾਦ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਚੋਕੜੀ ਯੁਗ ਬਾਅਦ, ਬਦਲਾ ਸਭ ਦਾ ਅੰਤ ਮੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਐਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਵਜਾਵਣ ਨਾਦ, ਅਨਾਦੀ ਇਕੋ ਧਾਰ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਵਕਤ ਸੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਵਕਤ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ

ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਆਪ ਅਖਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼ ਆਪ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਾਣ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ
 ਸਰਬ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲਾਂ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਜਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ
 ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਮੰਗਾਵੇਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵੇਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਝੇੜਾ ਆਪ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਖੁਲ੍ਹਾ ਵੇਹੜਾ
 ਆਪ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਝਗੜਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ
 ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਗਾਏਗਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਰੌਲਾ,
 ਝਗੜਾ ਹਰਿ ਜੂ ਅੰਤ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਮਾਣ ਦੇਵੇ ਉਪਰ ਧੌਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਹੌਲਾ ਭਾਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ
 ਕਹਿੰਦੇ ਨੂਰ ਅਵਲਾ, ਆਲਮੀਨ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਧਰਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਵਲ ਸਵਲਾ, ਸੋ ਮੋਹਣ ਰੂਪ ਵਟਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ
 ਨਾਨਕ ਯਮਲਾ, ਸੋ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸਮਲਾ, ਸੋ ਕਲਗੀ ਵਾਲਾ ਕਲਗੀ ਚਮਕ
 ਇਕ ਚਮਕਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਏ ਕਮਲਾ, ਸੋ ਕਮਲੀ ਵਾਲਾ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਝੱਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹਮਲਾ,
 ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਖਬਰਾਂ, ਧੁਰ ਦੀ ਖਬਰ ਆਪ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਹੋਏ
 ਨਾ ਕੋਈ ਬੇਸਬਰਾ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਮੜ੍ਹੀ ਗੋਰ ਕਬਰਾਂ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੋਲ ਫੋਲਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ
 ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੇ ਸਧਰਾਂ, ਸਿਦਕ ਸਾਦਕ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਉਪਰ ਅੰਬਰਾਂ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਏਗਾ ।
 ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਨਾ ਔਣਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਮਸੀਤ ਮੰਦਰਾਂ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਏਗਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਬਿਧ
 ਜਾਣੇ ਅੰਦਰਾਂ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ
 ਤੇਰੀ ਰੁੱਤ ਆਪ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰੀ ਰੁੱਤੜੀ, ਪ੍ਰਭ ਮਹਿਕਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲੋਂ ਰੁੱਠੜੀ, ਤੇਰੇ ਨੇਤਰ ਨੈਣ
 ਜਣਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਆਏ ਪਿਤਾ ਨੈਣ ਉਠਾਏ ਵਲ ਪੁੱਤਰੀ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਓਸ ਵੇਲੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਨਿਰਵੈਰ
 ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪੁਰਦਰਗਾਹੋਂ ਉਤਰੀ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਬਹਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ
 ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਖੇਲ ਖਲਾਵੇਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਡੰਕ ਵਜਾਵੇਗਾ ।
 ਦੋ ਜਹਾਨ ਡੇਰਾ ਢਾਵੇਗਾ । ਉਲਟਾ ਗੇੜਾ ਆਪ ਗੜਾਏਗਾ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਝੇੜਾ ਆਪ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਤੁਠ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ
 ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ, ਚਿਤ ਵਿਤ ਠਗੌਰੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ

ਆਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਏਗਾ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਸਾਚੇ ਸਿਖ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਨੌਂ ਸੱਤ ਇਕੋ ਨੈਣ ਆਏ ਦਿਸ, ਦੂਜੀ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਏਗਾ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਬਿਧ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆਵੇ ਨੌਂ ਨਿਧ, ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਇਕ ਅਲਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟੇ ਨਾਮ ਏਕ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਕਰੇ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਨਿਰਮਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੀਰ ਸਚ ਪਿਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲਾਏ ਨਾ ਸੇਕ, ਜਿਸ ਉਪਰ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਤੁੱਟ ਜਾਏ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਮਸਾਇਕ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠਣ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਵੇਖ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਚੌਧਵੀਂ ਚੰਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਅਮਾਮ ਧਾਰੇ ਆਪਣਾ ਭੇਖ, ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਰੱਖ ਕੇ ਗਏ ਟੇਕ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਸਬਕ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੂਫੀ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇਵੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੋਂ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਬੋਲੇ ਬਾਣੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ, ਹਉਂ ਮਛਲੀ ਤਰਨ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵਣਜ ਕਰਾਂ ਬਣ ਸੌਦਾਗਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਰਤੇ ਕਾਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਰੂਪ ਦਿਆਂ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਸਚ ਅਲੱਖ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਉਠ ਵੇਖ ਤੇਰੇ ਦਰ ਖੜੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣੇ ਭਿਖਾਰ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਸਰਬ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਕਰੇ ਗਿਰਿਆਜ਼ਾਰ, ਸੁਰਪਤ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਗਈ ਹਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਢਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਟੁੱਟਾ ਹੰਕਾਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਬੁਧੀ ਕਰੇ ਮੈਂ ਹੋਈ ਬੇਕਾਰ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬਣੀ ਕਮਜ਼ਾਤ ਨਾਰ, ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨਾਲ ਕਰਾਂ ਪਿਆਰ, ਘਰ ਘਰ ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਉਠ ਸਖੀ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਕਾਹਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਸੀਤਾ ਰਾਮ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਪਿਰੀਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਇਕ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਜਗ ਚਲੇ ਰਾਹ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ

ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਭਨਾਂ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਇਕੋ ਓਟ ਲਓ ਤਕਾ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਲਓ ਗਾ, ਇਕੋ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਇਕੋ ਸੋਹਲਾ ਲਓ ਸੁਣਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਮਿਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੌਲਾ ਲਓ ਮਨਾ, ਦੂਸਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਲਓ ਚੁਕਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਆ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਫੋਲ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੋਲਾਂ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਜਾਵਾਂ ਢੋਲ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਮਾਰਾਂ ਰੋਲ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਉਪਰ ਪੈਲ, ਧਵਲਾ ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੋਲ, ਬਾਰਾਂ ਰਾਸੀ ਵਿਚ ਕਦੀ ਨਾ ਆਵਾਂਗਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਜੋ ਕੀਤਾ ਕੋਲ, ਅੰਤਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਮਾਤ ਖੋਲ੍ਹ, ਧਰਮ ਇਕੋ ਇਕ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਪੰਜ ਤਤ ਖੇਲ ਚੋਲ, ਚੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਬਦਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਧਾਮ ਜਣਾ ਇਕ ਅਨਡਿਠਿਆ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਏ ਭਿਛਿਆ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚੱਲੇਗਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਇਕੋ ਮੱਲੇਗਾ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਅੰਤਮ ਹੱਲੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਉਠੇਗਾ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਜਲੇ ਬਲੇ ਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ, ਵਸਦੇ ਉਜੜਦੇ ਲੱਭੇ ਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਦੋਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਇਕੱਲੇ ਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹੰਦਿਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੁਣ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾ, ਬਿਰ ਘਰ ਵੱਜੀ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਲੋਕਮਾਤ ਚਲਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਮਿਟਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦਏ ਕਢਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਨੇਤਾ ਬਣੇ ਆ । ਪੂਰਬ ਚੇਤਾ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਨਵ ਨੌ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁਲਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਚਾਰ ਆਪ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਪੰਜ ਪੰਜ ਡੰਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਰਾਓ ਰੰਕ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਦੁਆਰ ਬੰਕ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਇਕੋ ਅੰਕ, ਅੰਕਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਅਗੰਮ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਨਾਰ

ਮਿਲਾਵਾ ਵਿਛੜੇ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਪੰਡਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਤ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸਮਝ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਸਚ ਭੰਡਾਰ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਦਰਸਾਵੇਗਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗਤ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਵੇਗਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਬਹਿਸ਼ਤ ਜੰਨਤ, ਸਵਰਗ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਵੇਗਾ । ਅੰਤਮ ਮੇਲਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਤਮ ਸੁਖ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਸੁਖ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਜੋ ਜਨ ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਫਲ ਕਰਾਏ ਮਾਤ ਕੁੱਖ, ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਗਰਭ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਘੁੱਟ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਤਾ ਜਾਏ ਛੁੱਟ, ਛੁੱਟਕੀ ਲਿਵ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਲਾਹੇ ਭੁੱਖ, ਮਰਨ ਡਰਨ ਦਾ ਤਰਾਸ ਮਿਟਾਈਆ । ਮਰਨ ਡਰਨ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਝੋੜਾ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁਕਾਏ ਗੋੜਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਮੁਕਾਏ ਹੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਸੋਹੰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਰੰਗੇ ਰੰਗ ਅਗੰਮ, ਅਗੰਮੜੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਹੱਡ ਚੰਮ, ਤਤਵ ਤਤ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਦਮ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਭੀਤਰ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਭਗਵਨ ਆਪੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਧੰਨ ਨਾਮ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਬਣੇ ਕਾਹਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਰੀ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਰਾਮ, ਰਹਿਮਤ ਰਹੀਮ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸੱਚਾ ਸਚ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਇਸ਼ਟ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇ ਜਹਾਨ ਇਕ ਪਰਧਾਨ, ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਿਜ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਜਣਾਈਆ ।

★ ੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਧਨੀ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਆਤਮਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ

ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਖੇਲ ਵਖਾਏ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸਾਚੀ ਰਾਸ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਸ਼ਾਂਤ ਦੇਵੇ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਲਏ ਫੜ, ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਤੋੜ ਹੰਕਾਰੀ ਗੜ੍ਹ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਬੰਧਨ ਦੇਵੇ ਗਵਾਈਆ । ਗੀਤ ਸੁਹਾਗੀ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਸੁਣਾਏ ਧੁਰ ਦਾ ਛੰਦ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਮੁਖ ਬੋਲੇ ਨਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਇਕੋ ਰਸ ਚਖਾਈਆ । ਲਿਵ ਛੁਟਕੀ ਦੇਵੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ, ਬੰਧਨ ਹੋਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਜਿਸ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟੇ ਤਾਮ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਵੇਖੇ ਗਰਾਮ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਚਾਮ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਦੇਵੇ ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਏ ਦਾਸੀ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਾਏ ਵਿਨਾਸੀ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸੀ, ਆਸਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਗਤ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ ਦੂਰ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੰਧ ਮੁਕਾਏ ਨੇੜਾ ਦੂਰ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ, ਸਾਚੇ ਪੰਦੇ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਬਖਸ਼ੇ ਨੂਰ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ

ਅਨਾਦੀ ਦੇਵੇ ਤੂਰ, ਤੁਰਯਾ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕਰੇ ਪੂਰ, ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤਿਸ ਮਨ ਆਤਮ ਕਰੇ ਸ਼ਾਂਤ, ਬੁਧ ਮਤ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਭਰਾਂਤ, ਤਤਵ ਤਤ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਮਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਤਮ ਸੁਖ, ਸੁਖ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਉਜਲ ਕਰੇ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਨੂਰ ਚੰਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਦੁੱਖ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਜੋ ਬੈਠਾ ਚੁੱਪ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸ ਉਪਰ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਤਿਸ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਵੇ ਰੁੱਠ, ਘਰ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸਾਏ ਸਚ ਸੁਚ, ਤਿਸ ਘਰ ਦਵੈਤ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹਰਿ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਹੁਕਮਰਾਨਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਝੁਲਾਏ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਸਤਿ ਮਰਦਾਨਗੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਏ ਇਕ ਮਕਾਨਾ, ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਆਪੇ ਬਲਾ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਉਚ ਅਟੱਲਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਇਕ ਅਵੱਲਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਇਕੋ ਏਕ ਆਪ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਇਕ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ, ਵਡ ਬਲਵਾਨ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਾਰ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੰਦ ਕਵਾੜ, ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਸ਼ਬਦ ਦਏ ਬਹਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਪੁਰੀ ਲੋਅ

ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਇਕੋ ਚੜ੍ਹ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਬਾਨ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਬਾਲ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਪੰਜ ਤਤ ਬੰਕ ਗੜ੍ਹ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕੋ ਨਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਦੁਆਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਵੇਖਣਹਾਰ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਆਪ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਪੁਨ ਇਕ ਅਪਾਰ, ਰਾਗ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਹੁਕਮ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਗੁਰ ਦਸ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇ ਕੇ ਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਖੁਲਾਏ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਰਬ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਲੈਣੀ ਪੜ੍ਹ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਜਾਣਾ ਵੜ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਇਕ ਸਰਨਾਈ ਜਾਣਾ ਪੜ੍ਹ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਕਰਨੀ ਲੈਣੀ ਕਰ, ਹਰਿ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ, ਪ੍ਰਭ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਪੁਰ ਦੀ ਗਾਥ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਬੰਧਾਏ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ

ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ
 ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਆਪ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਮਾਰੇ ਝਾਤ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਸੱਜਣ ਸਾਕ,
 ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਰਸੂਲ ਪਾਕ, ਪੀਰ ਦਸਤਗੀਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਅਸਵ ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹੇ ਮਾਰ ਪਲਾਕ,
 ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਦੌੜਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਤਤ ਆਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਡੇਰਾ ਢਾਇੰਦਾ । ਅਨਭਵ ਅਨਭਵ
 ਅਨਭਵ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ,
 ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਾਏ ਬੰਧਨ, ਬੰਦਨਾ ਏਕਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦਨ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਕਰੇ ਰਸਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਜੋਤ ਲਲਾਟੀ ਲਗਾਏ ਚੰਦਨ, ਚੰਦਨ ਇਕੋ ਟਿੱਕਾ ਧੂੜ ਦਏ ਲਗਾਈਆ ।
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਨ, ਸੂਰਬੀਰ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਣ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ
 ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਵਰਭੰਡਨ, ਕੋਟਨ
 ਕੋਟ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
 ਏਕੰਕਾਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਖੇਲਣਹਾਰ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖੇ ਮਖਲੂਕ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਉਜਿਅਰਿਆ ।
 ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਰੱਖੇ ਮਹਿਫੂਜ਼, ਬਿਨ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆ ਰਿਹਾ । ਸਚ ਮਹੱਲ ਉਚ ਅਰੂਜ, ਸਾਚਾ
 ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾ ਰਿਹਾ । ਜਿਸ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮਿਲੇ ਇਕ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਸਾਚਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾ ਰਿਹਾ । ਤਿਸ ਕਲਮਾ ਦੇਵੇ ਸਚ
 ਸਬੂਤ, ਸੂਰਤ ਸਚ ਇਕ ਵਖਾ ਰਿਹਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਵ ਕਲਬੂਤ, ਕਾਇਆ ਕੱਪੜ ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਰਿਹਾ । ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਵਸੇ ਮੌਜੂਦ,
 ਸੋ ਅੰਤ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾ ਰਿਹਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰ ਮੌਕੂਫ਼, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣਾ
 ਰਾਹ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ
 ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਕਲਮ
 ਸ਼ਾਹੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ
 ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਗਤ ਲੋਚਣ ਪੇਖ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਿਸ
 ਦਾ ਕਰਨ ਗਿਆਨ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਰਗਟ
 ਹੋਵੇ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਛਤਰ ਝੁਲਾਏ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਸੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ

ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਸੋ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਮਥ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਬੁਰਜ ਜਾਣਾ ਢੱਠ, ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮਤ, ਗੁਰਮਤ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਮੱਠ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਜੋਤ ਜਗੇ ਲਟਾ ਲਟ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਧੁਨ ਅਨਾਦ ਅਨਹਦ ਵੱਜੇ ਸੱਟ, ਅਨਰਾਗੀ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਝੱਟ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਵੇ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਸੌਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਿਕਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਅਠਸਠ, ਜਿਸ ਜਨ ਮਿਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣੇ ਵੇਖਣ ਦੀ ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਅੱਖ, ਅੱਖਰ ਨਿਸ਼ਾਅੱਖਰ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਾਹਰੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਹੱਥ, ਲੱਭਦੀ ਫਿਰੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸ਼ਾਂਤ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਖਾਵੇ ਭੱਖ, ਭੋਜਨ ਇਕੋ ਨਾਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਤਿ, ਕੂੜੀ ਦਿਸੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪੱਤ ਲਈ ਰੱਖ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਹੱਕ, ਹਕ ਹਕੀਕਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹਦਾ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਵੇ ਥੱਕ, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨਜ਼ਰ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੱਸੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਜੂ ਭੂਪ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਚੁੱਕੇ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰ ਅਮਨ, ਆਮਦ ਆਪਣੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਫੁਲਵਾੜੀ ਖਿਲਿਆ ਰਹੇ ਚਮਨ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਗੁਲ ਸਰਬ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਜਾਣੇ ਕਵਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਘਾਰਿਆ ਬਣ ਰਾਮਾ ਰਵਣ, ਸੋ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹਵਨ, ਸਚ ਸੁਗੰਧੀ ਬੈਠੇ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਉਣੰਜਾ ਪਵਣ, ਬਣ ਪਖੇਰੂ ਪੰਖ ਹਿਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਵਣ ਗਵਣ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸੋ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਕਰਕੇ ਗਵਨ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਸਵਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਛੜਿਆ ਵਡ

ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸਾਰੇ ਭਵਣ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਜਿਉਂ ਬਾਵਨ ਬਵਨ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਨਾਦ ਇਕ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਬਿਧ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਅਮਨ ਦਾ ਇਕੋ ਤਰੀਕਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਛੱਡੋ ਸਰੀਕਾ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜਾਣੇ ਨੀਕਨ ਨੀਕਾ, ਉਚੇ ਉਚ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਬਚਨ ਕਦੇ ਨਾ ਬੋਲੋ ਫੀਕਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਰੱਖੋ ਪ੍ਰੀਤਾ, ਦੁਬਧਾ ਮੈਲ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਉਡੀਕਾਂ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਤੀ ਸੁੱਤਿਆਂ ਦਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਜਾਣੇ ਭੇਵ ਸਰਬ ਜਨ ਜੀਅ ਕਾ, ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਭੀਖਾ, ਭਿਖਕ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਆਪਣੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਲਓ ਨੀਤਾਂ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਬਣੇ ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਈਆ । ਫੇਰ ਅਮਨ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਤੁਹਾਡਿਆਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਕੱਢੇ ਲੀਕਾਂ, ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮਿਲਣ ਵਰਤਣ ਦਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੱਸ ਕੇ ਗਿਆ ਤਰੀਕਾ, ਤਰਾ ਤਰਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਲੋਕਮਾਤ ਲੱਗੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਅਮਨ ਚਮਨ ਖਿੜੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਕਲੀ ਕਲੀ ਮਹਿਕ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਸੰਸਾਰ, ਕੂੜੀ ਦੁਨੀਆ ਬੰਧਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੇ ਓਧਰ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹਰ ਘਟ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਭਨਾ ਨਾਲ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਨਾ ਆਵੇ ਕੰਗਾਲ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬੈਠੇ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਅਮਨ ਸੱਚਾ ਨਹੀਂ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦੁਆਰ, ਮਨ ਮਾਰਿਆਂ ਅਮਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਗਤ ਅਮਨ ਜਨ ਭਗਤ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਨਿਹਕਲੰਕ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਡੰਕ ਵਜਾਏ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਵਰਤਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਦਮ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਜ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਮਨਮੁਖਾਂ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਸਾਚਾ

ਨੂਰ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦਾ ਝੁੱਲਦਾ ਰਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਪੰਜ ਤਤ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਏਕ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਟੇਕ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਸੂਫੀ ਬੈਠੇ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਵੇਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬਦਲੇ ਰੇਖ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਸੋ ਸਮਝੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਤਿਸ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਨੇਹਕਾਮੀ ਨਿਹਕਰਮੀ ਬਚਨ ਹੋਏ ਨਾ ਕੱਚਾ, ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਕਿਸੇ ਪੰਜ ਤਤ ਢਲੇ ਨਾ ਸਚਾ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋਤ, ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਨਿਹਕਲੰਕ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਸ਼ਬਦ ਐਲਾਨ, ਡੋਰੂ ਡੰਕਾ ਜਗਤ ਵਜਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਨਿਹਕਲੰਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਨਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਅਵਾਣ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਦਲੇ ਆਣ, ਤਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੇ ਅੱਖ ਹੈ ਤੇ ਲਓ ਪਛਾਣ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਅੱਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜਾ ਝਗੜਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜ਼ਬਾਨ, ਮਨਮਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਦਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਮਹਾਨ, ਕਲੰਕਤ ਵੇਖੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਬਦ ਐਲਾਨ ਦੇ ਜਹਾਨ ਢੋਲਾ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਰਖਣ ਵਾਸਤੇ ਨਾਮ ਕਸਵਟੀ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਤੋਲਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ਤੱਕੜੀ ਵੱਟੀ, ਸੇਰ ਪਸੇਰੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਪ ਮਿਟਾਈ ਰੱਤੀ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਤਿਸ ਗੁਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਮੱਤੀ, ਮਤ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਖੇ ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤੀ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਇਕੋ ਅੱਖੀ, ਦੇ ਅੱਖੀਆਂ ਪਰਖ ਨਾ ਸਕਣ ਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ ਵੇਖੇ ਪਿਆਰੀ ਸਖੀ, ਬਿਨ ਸਖੀ ਕਾਹਨ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਰਾਮ ਨਾ ਮਿਲੇ ਪਤੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਗਤ ਦੁਹਾਗਣ ਬੈਠੀਆਂ ਕੰਤ ਹੰਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਜਗਾਈ ਨਿੱਕੀ ਜੇਹੀ ਬੱਤੀ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮਿਖ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਖਣ

ਆਈਆ । ਏਹੋ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੀ ਖੱਟੀ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਕਲਜੁਗੀ ਆਪਣੀ ਭਰਦੇ ਚੱਟੀ, ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਰਖ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਇਕੋ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ਕਤੀ ਸਮਰਥਾ ਇਕ ਅਵਤਾਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਂਡੇ ਘੜ ਬਣ ਠਠਿਆਰ, ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਪੋਚ ਪੁਚਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤੀ ਬਾਲ, ਨਿਕੀ ਨਿਕੀ ਨਿਕੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਉਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਬਣਾਏ ਆਪਣਾ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪਹਿਚਾਨ, ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਇਕ ਕਰਤਾਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਕੋ ਜੋ ਪੁਰਖ ਕਰਾਵੇ, ਪੁਰਖ ਨਾਰੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ, ਕਾਮ ਚੇਸ਼ਟਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਦੇਹ ਸਰਬ ਸਮਝਾਵੇ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਡੇਰਾ ਲਾਵੇ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੰਸਾਰੋਗ ਮਿਟਾਵੇ, ਸੋਗ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਤਾ ਆਤਮ ਵਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਸਮਝ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

੭੩੯

੭੩੯

★ ੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਧਨੀ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਦਰਸ, ਦਇਆਵਾਨ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਕਰ ਤਰਸ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਇਕ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਅਰਸ਼ ਫ਼ਰਸ਼, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਦਰਦੀਆਂ ਵੰਡੇ ਦਰਦ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਭੈ ਭੰਜਨ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਕਰਾਏ ਸੱਚਾ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਤਾਲ ਵੱਜਣ, ਅਨਹਦ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰੀ ਭਾਂਡੇ ਭੱਜਣ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਦਰਸ ਕਰ ਤਨ ਮਨ ਸਰਬ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸਨ ਆਤਮ ਮੰਗ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਨੌ ਦੁਆਰ ਮੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਤਮ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਰਹੇ ਗਮ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਕਰ ਦਰਸ ਮਿਟੇ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਜੋਗ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਛੁੰਨੇ ਹੋਏ ਸੰਜੋਗ, ਧੁਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਸ਼ਬਦ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਦਵਾਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਸਤਿਗੁਰ ਨੈਣ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਹਿਣ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੱਚਾ ਸੈਣ, ਸੋ ਘਰ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰਸ ਦਰਸੀ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਧੁਰ ਦੀ ਰੀਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਏ ਠੀਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸਭ ਦੀ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਇਕ ਤਰੀਕ, ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਹੱਥ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਾਲ ਜਵਾਨੀ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਸਭ ਦੀ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਬੈਠੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਸਤਿਗੁਰ ਘਰ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮਰਨ ਜਨਮ ਭੈ ਭੈ ਚੁੱਕੇ ਡਰ, ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਲਏ ਫੜ, ਫੜ ਸੱਜਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਸਚ ਦੁਆਰ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਉਚ ਮਹੱਲੇ ਜਾਏ ਚੜ੍ਹ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਕਰੋ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਸੱਜਣ ਮਿਲੇ ਯਾਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਗੀਤ ਗਾਏ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕੋ ਦਰਸ, ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੀ ਹਰਸ, ਹਾਸਲ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹਾਸਲ ਦੱਸੇ ਏਕ, ਇਕ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਵਿਵੇਕੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰੇ ਹੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਵਿਰਲਾ ਲਏ ਪੇਖ, ਜਿਸ ਜਨ ਲੋਕਲਾਜ ਜਗਤ ਤਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਵਰ, ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੋਲ ਸਦਾ ਜੁਰਅਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲ ਖੁਲ੍ਹੇ ਬੰਦ ਸੁਰਤ, ਸੁਰਤੀ

ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਮੂਰਤ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਘਰ ਸੁਣੇ ਨਾਦ ਅਗੰਮ ਤੂਰਤ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕੂੜੇ ਕੂੜਤ, ਸਚ ਸੁਚ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰਤ, ਮਨਸਾ ਮਨਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰਤ, ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਮਹੱਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਫੜਿਆ ਪੱਲਾ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਪਕ ਬਲਾ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸੋ ਧਾਮ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਬਣਿਆ ਮਹੱਲਾ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਹਰਿਜਨ ਵਸੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਰਲਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੋ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਫੜ ਵਖਾਵੇ ਵਿਚੋਂ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰੇ ਉਜਾਗਰ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਵਣਜ ਕਰੇ ਬਣ ਸੈਦਾਗਰ, ਤਿਸ ਸਚ ਖਜ਼ਾਨਾ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਹਰਿਜਨਾਂ ਹਰਿਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਆਦਰਸ਼ ਸਦ ਆਪਣਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਕਰੀਮ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਅੰਦਰ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਦਰ ਘਰ ਆਣ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਕਾਣ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਠਾਕਰ ਜਿਸ ਜਨ ਉਪਰ ਹੋਏ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਤਾ ਛੁੱਟੇ ਜਹਾਨ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਨਾ ਆਣ, ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਕਾਲ ਨਗਾਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਮਹਾਂਕਾਲ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਹਰਿ ਭਗਤ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਫਰਮਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵਣ ਵਡ ਭਾਗ, ਹਰਿ ਭਾਗੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਜਾਏ ਜਾਗ, ਘਰ ਸਵਾਣੀ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਉਪਜੇ ਇਕ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰਾਗੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮਿਲੇ ਮੇਰਾ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੀ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਜਗੇ ਚਿਰਾਗ, ਮੇਰਾ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਘੁੰਗਟ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲਵਾਂ ਝਾਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੇ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਵਾਕ, ਬਿਨ ਸਰਵਣਾਂ ਸੁਣ ਸੁਣ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੇ ਇਕ ਸਨੇਹੁੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਜਾਏ ਆਖ, ਮੈਂ ਮੰਨਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ ।

ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਮੇਰੀ ਮਿਟ ਜਾਏ ਜਾਤ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਹਿਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਇਕੋ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਬਣ ਨਾਰ ਸੁਹਾਗਣ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਦੂਜਾ ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਦ ਤੋੜੇ ਗੜ੍ਹ, ਗੜ੍ਹ ਤੋੜਨਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋ ਬਿਨ ਪੌੜੀਉਂ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਚੜ੍ਹ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅੰਦਰੋਂ ਹੋ ਕੇ ਲਏ ਫੜ, ਬਾਹਰੋਂ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਧੜ, ਸੀਸ ਧੜ ਸਾਰੇ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਦ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਲਏ ਪੜ੍ਹ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਸੜ, ਮੜੀ ਗੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਦਬਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚੋਟੀ ਜੜ੍ਹ, ਮੰਝ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਤੋੜਨਹਾਰ ਹੰਕਾਰੀ ਗੜ੍ਹ, ਆਤਮ ਘਰ ਘਰ ਪਰਮਾਤਮ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ ਖੁਲ੍ਹਾ ਗੱਫਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਮਾਰੇ ਜੱਫਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਪੜਦਾ ਵਿਚੋਂ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਰਚਾ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਲਗ ਗੁਰਮੁਖ ਕਦੀ ਨਾ ਰਹੇ ਕੱਚਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਸ਼ਾਹ ਰਗ ਉਪਰ ਆਪ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਜਿਥੇ ਕਹੇ ਆ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਰੇ ਬੱਚਾ, ਬਚਪਨ ਤੇਰਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕਾ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਇਕੋ ਮਿੱਤਰ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੁਰਸਿਖ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਕਹਿਣ ਵਾਹਵਾ ਅੱਛਾ, ਬਿਨਾਂ ਸਿਖ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੂ ਦੋਹਾਂ ਕੰਮ ਰਾਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਦਾ ਪਿਆਰ, ਨਿਜ ਅੰਤਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਨੇਹਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਗ ਵਿਸਰੇ ਵਿਸਰ ਨਾ ਜਾਏ ਕਰਤਾਰ, ਜੋ ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਸਭ ਦੀ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਖਣ ਆਏ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਲੱਭੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਆਪੇ ਸੁਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕੂੜ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਝੂਠਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਪੇ ਚਲੇ ਅੰਤਰ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਜਗਤ ਬਸੰਤਰ ਦੇ ਬੁਝਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਬੰਧ ਬਣ ਕਿਰਪਾਲ, ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਇਕੋ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਦਾ ਸੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਾਏ ਬੱਝ, ਬੰਧਨ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੁਆ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਜਾਏ ਭੱਜ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨੱਠੇ ਨਾ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਇਕੋ ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜੇ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹੇ ਕੰਧ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕੋ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਸਾਚਾ ਧਨ, ਜੋ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਿਤਾ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੁਕਮ ਜੋ ਜਨ ਰਹੇ ਮੰਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨ ਮਨਸਾ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਸਾਚੇ ਜਨ, ਜਨ ਜਨਨੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨਵਾਂ ਰਾਮੂ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਜਨ ਸੇ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਧੋ, ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਹੋ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਜਾਏ ਛੋਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨੇਤਰ ਪਾ ਅੰਜਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਜਣ, ਸਾਹਿਬ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਕਰਾਏ ਮਜਨ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਤਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰੱਖੇ ਮਗਨ, ਲਿਵ ਅੰਤਰ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਗੋਪਾਲ ਮੂਰਤ ਮਦਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਵੇ ਸੱਦਣ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਰਬ ਸੁਖ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟੇ ਦੁੱਖ, ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਰੋਗ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਉਪਜਾਵੇ ਅਗੰਮੀ ਸੁਖ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਹਰਿਜਨ ਮੁਖ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕੇ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੈਂਡਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਪੁਰ ਦੀ ਟੇਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਰੂਪ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਪੂਰਬ ਲੇਖ, ਅਗਲਾ ਲਹਿਣਾ ਲਹਿਣੇਦਾਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲੇ ਸਾਚੀ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵਿਰਲੇ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਛਲ ਅਛਲ, ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਰੱਖੇ ਪ੍ਰਭ ਹੱਥ, ਬਿਨ ਭਗਤ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਵੱਥ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਸਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਜਣ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਹੱਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਸਾਚੇ ਧਾਮ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਪੂਰਾ ਕਾਮ, ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੇਟਣਹਾਰ ਅੰਧੇਰੀ ਸ਼ਾਮ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਚੰਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਖੇੜੇ ਗਰਾਮ, ਪੰਜ ਤਤ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਚ ਪਿਆਏ ਜਾਮ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮਾਰਗ

ਦੱਸੇ ਪੁਰ ਆਸਾਨ, ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਧਰਮ ਵਖਾਵੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਰਿਹਾ ਝੁਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਗਾਣ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੇਹੰ ਰੂਪ ਸਰਬ ਜਹਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਬੰਧਨ ਰਿਹਾ ਪਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਨਾਮ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਖਾਣੀ ਚਾਰ, ਬੋਲ ਸੁਣਾਏ ਬਾਣੀ ਚਾਰ, ਲੇਖ ਲਿਖਾਏ ਵੇਦ ਚਾਰ, ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏ ਕੁੰਟ ਚਾਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੇਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਚਾਓ ਰਹੇ ਘਨੇਰਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮੰਗਲ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਭਰਮੀ ਢਾਹੇ ਡੇਰਾ, ਸੰਝ ਸਵੇਰਾ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਦੇਏ ਗੋੜਾ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਚੁੱਕੇ ਝੇੜਾ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਖੇੜਾ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕਰੇ ਅੰਦਰ ਵੇਹੜਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਵਸਤ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਏ ਸਮਝਾ, ਸੇਹੰ ਰੂਪ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਏਕਾ ਦੂਆ ਵੇਸ ਵਟਾ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਅੰਕ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜੀਰੋ ਸਿਫਰਾ ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਖੁਦਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਐਬ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਸਚ ਕਲਾਮ ਬਣ ਅਮਾਮ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਚ ਅਮਾਮ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਾਅਬਾ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਅਰਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਦੇਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਿਫਤੀ ਨਾਮ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਸੋ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਸੇਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਮਕਾਨ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਧਰਮ ਝੁੱਲੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ, ਸੀਆਪਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੇ ਦਰ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪੱਲੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੇਹੰ ਰੂਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਤਿ ਸਰੂਪ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਸੇ ਹਰ ਘਟ ਕੂਟ, ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਇਕੋ ਪੂਤ, ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ,

ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਵੱਖਰ ਅੱਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਅੱਖਰ ਗੁਰਮੁਖ ਦਾਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਗਤ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਦੱਸੇ ਗਾਥ, ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬਾਤਨ ਬਾਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਮਰਦੰਗ, ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗਾ ਛੰਦ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਚ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਧਨ, ਸਚ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕੰਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਤਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਨ ਹੰਕਾਰੀ ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਡੰਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਏਕਾ ਨਾਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਉਪਜਾਵੇ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਪੈਗਾਮ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਰਾਗ ਸੱਚਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਕਰ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਸਚ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸਾਚਾ ਬੋਲਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸੇਹੰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਬਿਨ ਚੋਥੇ ਘਰ ਗੁਰਮੁਖ ਮੂਲ ਨਾ ਪਾਣ, ਪਦ ਚੋਥਾ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਤਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ ।

★ ੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਮੁੰ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸੱਚ ਸੰਦੇਸਾ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਮ ਗਿਆਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਸ਼ਬਦ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਗ੍ਰਹਿ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੁਰ ਦੀ ਰੀਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚਾ ਗੀਤ, ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।

ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲਏ ਜੀਤ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਧਾਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਦੇਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰ, ਦਇਆਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਦੇਏ ਉਘਾੜ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦੇਏ ਪਿਆਲ, ਨਿਝਰ ਧਾਰਾ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਦੇਵੇ ਬਾਲ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਹੱਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਚਲਾਏ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਏ ਅਕਬਨਾ ਅਕਬ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਹਿ ਕਹਿ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਨੌਜਵਾਨ, ਸੂਰਬੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਲਏ ਪਹਿਚਾਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਇਕ ਅਗੰਮ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਕੰਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਮਣਕਾ ਫੇਰੇ ਮਨੂਆ ਮਨ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਤਨ, ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਸਾਚਾ ਛਪਰੀ ਛੰਨ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਚੰਨ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਦੀਪਕ ਪਰਕਾਸ਼, ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਨਮ

ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਨਿਰਾਸ, ਨਿਰਾਸਤਾ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਵਸਤ ਪੁਰ ਦੀ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਝੁਲਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਜਨ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਵਿਛੜਿਆਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

★੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਹਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਚੜਿਕ ਜ਼ਿਲਾ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕੱਢੇ ਖੋਟ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਲਾਏ ਚੋਟ, ਤਨ ਰਬਾਬ ਸਤਾਰ ਵਜਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕੋਈ ਸੋਚ ਨਾ ਸਕੇ ਸੋਚ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਲੋਚਣ ਲੋਚ, ਨਿਜ ਨੈਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਕੋਟ, ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਖੋਟ ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ, ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਅੰਡਜ਼ ਜੇਰਜ਼ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ਼ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਭਾਰ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇਵੇ ਮਾਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਸ਼ਬਦ ਪਿਆਰ, ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਖੋਟ ਨਿਕਲੇ ਬਾਹਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਦੇਵੇ ਮਾਰ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰਾਇਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਸਾਫ਼, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਆਪ ਧਵਾਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਕਰਮ

ਕਰੇ ਮੁਆਫ਼, ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਈਆ । ਜੋ ਜਨ ਜਪੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟੇ ਕੂੜਾ ਤਾਪ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ
 ਰਾਬ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਤਾਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਵੇ ਦੂਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ
 ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਜੋਤੀ ਨੂਰ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਪੁਰ ਦੀ ਤੂਰ,
 ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੂੜ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਸਰੂਰ, ਸੱਚਾ ਜਾਮ
 ਇਕੋ ਇਕ ਪਿਆਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਦੁਰਾਡਾ ਦੂਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ
 ਹਰਿ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਕੱਢ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਈਆ । ਪਵਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰੇ ਹੱਡ,
 ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਵਿਸ਼ਵ ਯੱਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ
 ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਪੋ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਲੋ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ
 ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਸਾਚਾ ਆਪਣਾ ਸੋ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪੇ ਹੋ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਏ ਛੋਹ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਢੋਆ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਢੋ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਤਿਸ ਕਾਇਆ ਕੂੜ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕੂੜ
 ਤੁਟੇ ਨਾਤਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਬਿਧ ਆਪਣੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ,
 ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਉਤਮ ਕਰੇ ਹਰਿਜਨ ਜਾਤਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ
 ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਇਕ ਸੁਣਾਏ ਪੂਜਾ ਪਾਠਾ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਕਾਇਆ ਦੁੱਖ ਦਲਿੱਦਰ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ ।
 ਦੁੱਖ ਦਲਿੱਦਰ ਦੂਰ ਜਾਏ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਿਰ ਉਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।
 ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਘੱਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ । ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਕਾਈਆ ।
 ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਵੇ ਵਸ, ਨਾਤਾ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ ।
 ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਾਫ਼ ਕਰੇ ਕਾਇਆ
 ਮੰਦਰ ਸੱਚਾ ਹੱਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖ ਮਿਟਾਏ ਦੁੱਖ ਕਲੇਸ਼, ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਹਰਿ

ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਅਪਾਰ, ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਭਬਕ ਲਗਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਖਬਰਦਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਤਬ ਬਣ ਕੇ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਇਕ ਲਿਖਾਰ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਆਯੂ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਲੱਖ ਚਾਰ, ਬੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੀ ਮਾਰੇ ਮਾਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਰਮ ਕੁਕਰਮ ਖਾਤਰ ਬਾਲੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿਤੇ ਸੁਆਲ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੜ੍ਹ ਉਖੜਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਇਕੋ ਵਾਰ, ਇਕੋ ਢੰਗ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸੱਯਾ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਲਏ ਅਵਤਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਡੰਕਾ ਵਜਾਏ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਅਪਰੰਪਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋਵੇ ਪੁੰਦੂਕਾਰਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰੇ ਹਾਹਾਕਾਰਾ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਜਤ ਸਤਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਬਿਵਹਾਰਾ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਕਰਨ ਵਣਜ ਵਪਾਰਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ, ਮਨਮਤ ਚਲੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਉਚੀ ਕੂਕੇ ਰੋਵੇ ਜਾਰੇ ਜਾਰਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਸਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰਾ, ਜਗਤ ਸਿਆਸਤ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਦਰ ਮੰਗਣ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਭੰਡਾਰਾ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇਆ ਅੰਧਿਆਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਤਰਸੂਲ ਡਿਗੀ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰਾ, ਜੁਲਮ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖੇ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਕੇ ਆਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬੋਧ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਅਵਤਾਰਾ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੱਯਦਾ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਦੇ ਗਏ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੋ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਵਡ ਅਮਾਮ ਬੇਐਬ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਵਹਾਏ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ, ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵੇਖ ਸੰਸਾਰਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ, ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰਾ, ਦੀਪਕ

ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਰਾ, ਸ਼ਬਦ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਟਣਹਾਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦੇਵੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵੇਖੇ ਅਖਾੜਾ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਅਗਨੀ ਲੱਗੀ ਤੱਤੀ ਹਾੜਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਲਾੜਾ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਗਿਆ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਏ ਅਵਤਾਰਾ, ਵਡ ਅਵਤਾਰੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਹਾਰਾ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕ ਅਪਾਰਾ, ਪੂਜਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਨੇ ਜੀਵ ਗਵਾਰਾ, ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਇਕੋ ਗੁਣ ਦਰਸਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਕੋਈ ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾ ਮਾਤ ਅਖਵਾਈਆ ।

ਪੰਚਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਭ ਦਾ ਮੀਤ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਠੀਕ, ਮਰਨ ਜੰਮਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੱਸੇ ਮਾਰਗ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਪੰਚਮ ਗੁਰੂ ਅਰਜਣ ਆਇਆ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਘਰ ਬਹਿ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਭ ਨਾਲ ਕਰੇ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਦਵੈਤ ਦੂਈ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮਿਲ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਵੇ ਭੈ ਭੀਤ, ਭੀਤਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਇਕੋ ਰੀਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਵਣ ਰੰਗ, ਕਵਣ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਕਵਣ ਸੇਜ ਕਵਣ ਪਲੰਘ, ਕਵਣ ਮੰਦਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਨਾਮ ਕਵਣ ਮਰਦੰਗ, ਕਵਣ ਰਾਗ ਰਿਹਾ ਅਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਗੀਤ ਕਵਣ ਛੰਦ, ਕਵਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਸੁਰਤ ਕਵਣ ਅਨੰਦ, ਕਵਣ ਨਿਜਾਨੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਵਣ ਚੰਦ, ਕਵਣ ਸੂਰਯਾ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਕਵਣ ਖੰਡ, ਕਵਣ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਰੂਪ ਢਾਹੇ ਭਰਮਾਂ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋਂ ਭੰਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਸੇਜਾ ਸੁੱਤਾ ਸਦਾ ਚਿਤ ਅਨੰਦ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਚਿੱਠੀ, ਲੇਖਾ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡਿਠੀ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਿਆ ਲੋਕ ਜਿਤੀ, ਸਿਧੀ ਮਿਲੀ ਜੋਤ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਗੱਲ ਜਗਤ ਫਿਕੀ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਵਣ ਧਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲੇਖ ਲਿਖੀ, ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਉਹ ਚਿਠੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਚਿਠੀ ਦਿਓ ਵਖਾਲ, ਜਿਸ ਉਪਰ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਜਣ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਦੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਭਾਲ,

ਸੋ ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਸਾਚੇ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਸਨਮੁਖ ਸਨਮੁਖ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੰਗਣਹਾਰਾ ਉਹ ਪਾਤੀ, ਜੋ ਲਿਖੀ ਜਾਏ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੁੰਜ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੨੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਚੜਿਕ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਾਥ, ਸਚਖੰਡ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਇਕੋ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸੁਣਾਵਣਹਾਰਾ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਕਰ ਇਕੱਠ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੋ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਮੱਸ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਹੇ ਨੱਠ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਤੁਟਾ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਸ਼ਰੀਅਤ ਪਿਆ ਵੱਟ, ਝਗੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਹੋਇਆ ਹੱਟ, ਨਾਮ ਵਣਜ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਅਗਨੀ ਤਪਿਆ ਮੱਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹਲਕਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੀ ਰੱਤ, ਤਿੰਨ ਸੌ ਸੱਠ ਹਾਡੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਸ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਥੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਘਰ ਸਰੋਵਰ ਸਾਰ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਸਾਚੇ ਤੱਟ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਥੱਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਚਰਨ ਕਵਲ ਨਾ ਕੋਈ ਨਤ, ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਏ ਜਸ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਵਸ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦ ਡੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਨੱਥ, ਮਨੂਆ ਬੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੋ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜੋ ਦਸ ਕੇ ਆਏ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਦਿਤਾ ਹੁਕਮ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜ਼ਬਾਨ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਕਰਕੇ ਆਏ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਾਇਨਾਤ ਵੇਖੋ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲੋਂਦੇ ਆਏ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ, ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਵਖੋਂਦੇ ਆਏ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਣੋਂਦੇ ਆਏ ਧੁਰ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਸਚ ਅਮਾਮ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਸਾਬਤ ਰੱਖੇ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਪੀਰਜ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਡਿਆ ਦਿਸੇ ਪੰਜ ਸੈਤਾਨ, ਨਾਲ ਸ਼ਰਅ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਝੂਠ ਤੂਫਾਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰਨ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਸਾਚਾ ਮਸਲਾ ਕੋਇ ਨਾ ਗਾਣ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਾਂਡੇ ਸੱਖ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਜੋ ਮਾਰਗ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਏ ਦੱਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਪਰਕਾਸ਼, ਘਰ ਘਰ ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਇਕ ਟਿਕਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਬੰਦ ਖਲਾਸ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਓ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੁਲ੍ਹਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਹਾਲ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵਡ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਖਵਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵਡਿਆ ਦਿਸੇ ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੈ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਰੂਪ ਧਰ ਨਾਰ ਵਿਭਚਾਰ, ਕੁਕਰਮੀ ਕਰਮ ਰਹੇ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਦਿਸੇ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁਲਾ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਮਾਇਆ ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਗਤ ਕਾਇਆ ਹੋਈ ਖਵਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸੰਭਾਲ, ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਨਾ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਡੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ

ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ੋਈ ਸੱਚੀ ਅਰਦਾਸ, ਦੇਏ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਵਾਸ, ਵਸਲ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵੇਖਣ ਨੈਣ, ਲੋਕਮਾਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਕਹਿਣ, ਕਲਜੁਗ ਕੁਕਰਮ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਧੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਤੱਕਣ ਡੁੱਬੇ ਡੁੱਬੇ ਵਹਿਣ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ, ਪਿਤਾ ਪੁੱਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਫਿਰੇ ਡੈਣ, ਭੱਜੀ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉਂ ਲੁਕ ਲੁਕ ਲੈਣ, ਕਲਜੁਗ ਕਿਰਿਆ ਕੋਲੋਂ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਉਠ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮੰਗੇ ਇਕੋ ਮੰਗ, ਵਿਸ਼ਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ਼ੰਕਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਬਣਾ ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵਾਂ ਢਾਹੀਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵੇਖ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਨਚਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਜੂਠ ਝੂਠ ਜੁੜਿਆ ਸੰਗ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਜਾਵਾਂ ਮਰਦੰਗ, ਕਲਜੁਗ ਡੰਕਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਨੰਗ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਓਢਣ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਰਖਾਈ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਫਿਰੇ ਦੁਹਾਗਣ ਰੰਡ, ਸ਼ਬਦੀ ਕੰਤ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਨਾ ਚੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸੇ ਸੰਗ, ਸਾਰੇ ਪੱਲੂ ਗਏ ਛੁਡਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖੋ ਲੰਘ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਖਣ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਸਰਗੁਣ ਬੇੜਾ ਦੇ ਤਰਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਜਣੈਣਾ ਇਕੋ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਮ ਦੇਣਾ ਵਖਾ, ਹਰ ਘਟ ਰਮਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ ਦੇਣਾ ਮਿਲਾ, ਨਾਮ ਬੰਸਰੀ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਣਾ ਵਖਾ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਾ ਕੇ ਵੇਖ, ਪ੍ਰਭ ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰੀ

ਵਡਿਆਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵਧਿਆ ਭੇਖ, ਕੋਟਨ ਕੋਟੀ ਬੈਠੇ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਦੇਸ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਕਹਿਰ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਕਰਕੇ ਮਿਹਰ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਾਂ ਢੇਰ, ਅੰਤਮ ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂ ਸੰਝ ਸਵੇਰ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਇਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜਾ ਕੇ ਵਸਾਂ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਵਾਂ ਇਕ ਸੰਦੇਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲਾਂ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਖੇਡ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਿਆਂ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਕਰਾਂ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਘਰ ਆਪਣੀ ਤਾੜੀ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂ ਚੇਤਨ ਚੇਤ, ਚਿਤਵਿਤ ਠਗੌਰੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਕੇ ਰੇਖ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਇਕ ਆਦੇਸ, ਸੱਯਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੇਸ਼, ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਵੇਦ ਵਿਆਸੇ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਗੌੜਾ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਈਸਾ ਰੱਖ ਕੇ ਗਿਆ ਟੇਕ, ਸੋ ਨੂਰੀ ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਣੀ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਲੇਖ, ਸੋ ਲਹਿਣਾ ਅੰਤਮ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਸੰਬਲ ਦੇਸ, ਦੇਸ ਦਸੰਤਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਆਖਣ, ਵਾਹਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਨ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਸਣ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਚਾਰ ਵਰਨ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਦੇ ਸੰਦੇਸ, ਸਚ ਸਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰਨਾ ਹੇਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਲਓ ਭੇਤ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਭੂ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਉਠਾਏਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਇਕੋ ਆਣ ਜਣਾਏਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਸੋ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ

ਘਰ ਸਾਚੇ ਜਾਏ ਛੋਹ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਧੋ, ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਇਕ ਦਰਸਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਦਾ ਖੇਲ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਪਏ ਹੱਸ, ਸੰਤ ਕੁਮਾਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਬਰਾਹ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਯਸ, ਯਗੈ ਪੁਰਸ਼ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਧਿਆਈਆ । ਹਾਵ ਗਰੀਬ ਕਹੇ ਮੋਹੇ ਤੇਰਾ ਰਸ, ਨਰ ਨਰਇਣ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਪਲ ਮੁਨ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਦਰ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਰਿਖਪ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਜਸ, ਪ੍ਰਿਥੂ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮਤਸ ਵਖਾਏ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਕਛਪ ਮਿੰਦਰਾ ਸੀਸ ਉਠਾਈਆ । ਧਨੰਤਰ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਵੱਥ, ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਹੰਸਾ ਹੋ ਕੇ ਗਾਵੇ ਜਸ, ਬਾਵਨ ਬਲ ਰਾਜਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਰਸਿੰਘ ਹੋ ਕੇ ਧਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਲਏ ਰੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਹਰੀਹਰਿ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਮਰਥ, ਗਜ ਤੰਦੂਆ ਤਾਰ ਦਏ ਕਟਾਈਆ । ਧਰੂ ਦੇਕੇ ਇਕੋ ਮਤ, ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਪਰਸ ਰਾਮ ਜਾਣ ਮਿਤ ਗਤ, ਰਾਮ ਚੰਦ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਵੇਦ ਵਿਆਸਾ ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਲੇਖ ਅਕੱਥ, ਕਵਾਰ ਕੰਨਿਆ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਾਹਨਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਮੁਕੰਦ ਮਨੋਹਰ ਲੱਖਮੀ ਨਰਾਇਣ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅਠ ਦਸ ਮੇਲ ਸਾਚੇ ਪਤ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸ਼ਬਦ ਧਿਆਨ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਇਕ ਸਲੋਕ ਸੱਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਨਾਮ ਬੋਧ, ਹਰਿ ਹਰ ਹਿਰਦਾ ਦੇਵੇ ਸੋਧ, ਸੁਧ ਰੂਪ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਭ ਗਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਨਾਤਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁਝਾਈਆ । ਸਿਖਿਆ ਦਿਤੀ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਮਹਿਮਾਂ ਅਕਥ ਕੀਤੀ ਕਲਿਆਣ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰਾ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਬਿਆਨ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋ ਵਸੇ ਸਚਖੰਡ ਮਕਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀ ਫਿਰੇ ਨਾਰ ਮੁਟਿਆਰ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਸੱਚਾ ਯਾਰ, ਰਹਿਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦਿਸੇ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨ, ਸਾਚੀ ਸ਼ਰਾ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਪਰਵਾਨ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਬੈਠੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰਹੇ ਸਚ ਦੱਸ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰਾ ਮਸ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭਿੰਨੜੀ ਰੁੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਚਾਰ ਵਰਨ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਉਚ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਰੋਵਰ ਲਓ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਾਓ ਵਸ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਥੇ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਘੜੀ ਪਲ ਹੋਏ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੇਲੇ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਮੇਲਾ ਦੇਣ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਹੇ ਰੋ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਹ, ਮੁਹੱਬਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਰਹੇ ਕੋਹ, ਛੁਰੀ ਕੂੜੀ ਜਗਤ ਚਲਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੋ, ਜਗਤ ਸੰਦੇਸੇ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਾਹਿਬ ਖੋਲ੍ਹ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਮ ਤਰਾਜੂ ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਤੋਲ, ਧੜੀ ਵੱਟਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਰਹੀ ਡੋਲ, ਅਡੋਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ਧਰਨੀ ਧੌਲ, ਧਰਤ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕੌਲ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਦੁੱਖਾਂ ਭਰੀ ਗਠੜੀ ਆ ਕੇ ਫੋਲ, ਵਡ ਦਾਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਘਰ, ਨੌ ਦਰ ਪਈ ਲੜਾਈਆ । ਨੌ ਦਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਗਏ ਭੁਲਾ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹਲਕਾ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਭੱਜੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦਾ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਮਿਲੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਨੱਯਾ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਸੱਯਾ ਬਣ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਢੱਯਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਮ ਰਾਏ ਕੱਢੇ ਵਹੀਆ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਇਕ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਹਰਿ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਭੇਖ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਸਲੋਕ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਭੇਵ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਤ ਇਕ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਭੈਣ ਭਰਾਤ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਪੱਟੀ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਅੱਖਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਘਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਵੇਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਭੇਖ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਪੁਤਲਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਗੁਬਲਾ, ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਨਾੜੀ ਨਾੜੀ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਗੁੰਝਲਾ, ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਪਾਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਕੁੰਦਰਾ, ਉਚ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਵੇਗਾ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜੇ ਜੰਦਰਾ, ਨਾਮ ਹਥੋੜਾ ਹੱਥ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਮਨ ਮਨੁਆ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਭਵੇ ਬੰਦਰਾ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਬੰਦ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਾ, ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਤਰਨੀ ਤਰਨ ਇਕ ਅਖਵਾਵੇਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਕੇ ਮਗਨ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅਗਨੀ ਅਗਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਦਰਸਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਾਣਸ ਜਾਤ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਦੂਜੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੋੜੇ ਨਾਤ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਤ੍ਰੈਭਵਣ ਧਨੀ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਚਤਰਭੁਜ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥ, ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ੰਕਰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਏ ਕੈਲਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਰੰਗ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਟੇਕ ਏਕ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਸ਼ਟ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਭੇਖ ਏਕ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਿਆਨ ਏਕ, ਪਿਆਨ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਖਾਣ ਪੀਣ ਪਤ ਏਕ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਇਕੋ ਰੂਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਕਰਨਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਾਇਆ ਸੁਵਾਂ ਦਿਸੇ ਖੇਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁਲ ਫਲਵਾੜੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸ਼ਨਵਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਯਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਆਪ ਪਿਆਰ, ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦਏ ਅਧਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਮਾਨੁਸ਼ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਤੇਰਾ ਜਾਮਾ ਸਰਦਾਰ, ਸਰਦਾਰੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਵਿਚ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਣਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਅੱਖ ਲੈਣੀ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਵਡ ਦਾਤਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਹਉਂ ਭਿੱਖਕ ਭਿਖਾਰੀ ਖੜੇ ਦੁਆਰ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਡਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਵਿਚ ਡਾਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਭਰਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਦਲਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਮਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲੇ ਨੱਢੇ ਤੇਰੇ ਬਾਲ, ਤੂੰ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਸਖਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਸਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਜਲਵਾ ਨੂਰੀ ਦਰਸ ਦੇ ਜਲਾਲ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਅਦਲ ਕਰ ਇਨਸਾਫ਼, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ

ਲਗਾਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਾਪ ਕਰ ਮੁਆਫ਼, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੇ ਭੁੱਲ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਏ ਗੁਸਤਾਖ਼, ਪ੍ਰਭੂ
 ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਵੇਖਣ ਦੀ ਦੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਖ, ਅੱਖ ਅੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਚ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੇਰੀ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਧਾਈ ਵੱਜੇ ਘਰ ਘਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਗੁਰਸਿਖ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵੜ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਧੁਨ ਰਿਹਾ ਉਪਜਾਈਆ । ਜਗਤ ਦੁਆਰ ਪਾਰ ਕਰ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਿਲਾ ਤੋੜ
 ਹੰਕਾਰੀ ਗੜ੍ਹ, ਕੁਫ਼ਲ ਆਪਣਾ ਲੈ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਚੜ੍ਹ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਹੋਏ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭੈ ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਚੁੱਕੇ ਡਰ,
 ਭਾਵੀ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੱਲੂ ਲਏ ਫੜ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਹੋਏ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਲੈਣਾ
 ਪੜ੍ਹ, ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ
 ਲੇਖੇ ਲਓ ਲਗਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਓ ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ, ਪ੍ਰਭ ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਕੱਢੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ
 ਮੋਹ ਚੁਕਾਈਆ । ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕਰੋ ਚੇਤਾ, ਜੋ ਮਾਤ ਗਰਭ ਦੇਵੇ ਰਿਜ਼ਕ ਸਬਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੋਹੇ ਇਕ ਦਰ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਗ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ
 ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਧੁਰ ਦੀ ਭਿਛਿਆ, ਘਰ ਪਾਓ ਸੱਜਣ ਭਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਜਾਣੋ ਮਿਥਿਆ, ਥਿਰ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ
 ਪਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਧਾਮ ਇਕ ਅਨਡਿਠਿਆ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕਰੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਚੇ ਪਿਤਿਆ, ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।
 ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਵੱਡਿਆਂ ਨਿੱਕਿਆਂ, ਬੁੱਢਿਆਂ ਬਾਲਿਆਂ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲ ਨਾ ਬੋਲੇ ਫਿਕਿਆ, ਫਿੱਕਾ ਰਸ ਕੰਮ
 ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖਿਆ, ਸੋ ਸਮਝ ਵਿਚੋਂ ਸਮਝ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਜਗਤ ਪਿਟਿਆ, ਉਚੀ
 ਕੂਕੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕੋ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ ।
 ਇਕੋ ਨਾਤਾ ਸਬਾਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹਰਿ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗੰਮੀ ਇਸ਼ਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।
 ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਦੋਜ਼ਖ ਬਹਿਸ਼ਤ, ਨਰਕ ਸਵਰਗ ਦੋਵੇਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚੋਂ ਆਏ ਪਰਤ,
 ਅੰਤਮ ਓਸੇ ਦਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਸੱਜਣ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ ।
 ਸਾਚੇ ਘਰ ਮਿਲੇ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਜਗਤ ਹਦੀਸ, ਲੋਕਮਾਤ
 ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੋ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਇਕ ਇਕੀਸ, ਏਕਾ ਇਕੀ ਦੇਵੇ
 ਪਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਛਤਰ ਝੁਲੇ ਇਕੋ ਸੀਸ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ

ਲਏ ਜੀਤ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਖਪਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਧਰਮਦੁਆਰ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਠੀਕ, ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਹਰਿਜਨ ਹਰ ਘਟ ਪ੍ਰਭੂ ਵਸਿਆ ਵੇਖੋ ਚੀਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਕਰੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੁਬਧਾ ਦਵੈਤ ਦੂਈ ਕਟਾਕਸ਼ ਤੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਦੇ ਗਏ ਸਚ ਹਦਾਇਤ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਕਰੇ ਅਨਾਇਤ, ਜੋ ਬੈਠਾ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਨਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਖੁਲ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਰ, ਧੁਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੰਦ ਨਾ ਕਦੇ ਕਰਾਈਆ।

★ ੨੧ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪੱਖੇਵਾਲ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦਾ ਅਕੱਠ ਹੋਇਆ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ ਤੇਰੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ ਨੂਰ ਮਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਇਕੋ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲੇ ਖੇਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਵਡ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਆ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਮਝਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਾਲ ਬਿਤਾਈਆ। ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਗਏ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਬੋਲ ਗਏ ਜੈਕਾਰ, ਨਾਅਰਾ ਹੱਕ ਹੱਕ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰਨੇਯੋਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਭੋਗੇ

ਭੋਗ, ਬਣ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਜੋਤ, ਨੂਰ
 ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਲੇਖ ਮੁਕਾਏ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਫਰਮਾਨ, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ
 ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ
 ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਥ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ
 ਵੇਦ ਲਿਖ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਕਾਇਆ ਕੁਰ੍ਹਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਧੁਰ
 ਸੰਜੋਗੀ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਬੋਧ ਗਿਆਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ,
 ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦਾਤਾ
 ਦਾਨੀ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡ ਭੰਡਾਰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਝੋਲੀ ਇਕ ਭਰਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸਥਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਸੰਕਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਕਟਾਰ, ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਹੱਥ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੀਨਾ ਬੰਧਪ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ
 ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਕਰ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਇਕ ਜਲਾਲ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੇਐਬ
 ਖੁਦਾਈ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਹੱਕ ਮੁਕਾਮੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ,
 ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਸਾਚੀ
 ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਬਲ ਆਪੇ ਧਾਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣੇ
 ਨਾਉਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।
 ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ ।
 ਏਕੰਕਾਰਾ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਜੋਤ ਜਗੰਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ
 ਕਰਤਾ ਸਾਚਾ ਕੰਤ, ਕੰਤ ਕਤੂਹਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਸੁਹੰਤ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼
 ਬਣ ਕੇ ਕਰੇ ਮੰਨਤ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ

ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਇਕ ਜਵਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਹੱਥ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਹਾਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਥਿਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਅਗੰਮੀ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਜਣਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਸ਼ਬਦੀ ਲਾਲ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੀ ਵਸਣ ਧਰਮਸਾਲ, ਘਰ ਬੈਠਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦਏ ਭੰਡਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਪਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਕਰ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਘਾੜਨ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਘਾੜਨ ਘੜ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਰਕਤ ਬੂੰਦ ਸਾਚੀ ਰਕਤ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੁਹਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਸਮਝਾਈਆ । ਨੌਂ ਦਰ ਖੇਲ ਕਰ ਜੱਗ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਅੱਗ, ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਕਰਾ ਹੱਜ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੱਜਣ ਮੀਤ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਨੌਂ ਦਰ ਤੇਰੀ ਰੀਤ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੌਂ ਰਸ ਜਗਤ ਨੀਤ, ਨੀਤੀ ਨੀਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਣ ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਹਮੇਸ਼, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ

ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲਵਾਂ ਵੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਖੇਲਾਂ ਖੇਡ, ਨੌ ਦਰ ਜਗਤ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗਤਾ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਭਰਾਂ ਹੰਗਤਾ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਪੰਡਤਾ, ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਉਪਜਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਨੌ ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇ ਦਾਜਾ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਘਰ ਸਾਚੇ ਬਹਿ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮਾਰੇ ਵਾਜਾਂ, ਮੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਕਟਾਵੇਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕ ਮਨੋਂਦਾ ਏ । ਏਕੰਕਾਰ ਰਾਹ ਚਲੋਂਦਾ ਏ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਚਮਕੋਂਦਾ ਏ । ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਦਿਖੋਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਖੇਲ, ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗੋਂਦਾ ਏ । ਨੌ ਦਰ ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚੇਤ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚੋਂਦਾ ਏ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦਰ ਦਸਵੇਂ ਸੋਭਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਇਕ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਇਕ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਪ੍ਰਭ ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗੋਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਿਆਂ ਸਤਿ ਭੰਡਾਰ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਦਰ ਮੰਗਾਂ ਮੰਗ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਮਹਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵਾਂ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਨੈਣ ਉਘਾੜ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਛੰਦ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਸੋਭਾਵੰਤ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਠੂਰੀ ਚੰਦ ਜੋਤ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲੇ ਦਰ ਤੇਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵਾਂਗਾ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਦੱਸ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਰ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਕਾਇਨਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਦਸ ਗੁਰ ਜਗਤ ਪਰਧਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵਾਂ ਨਾਮ ਗਿਆਨ, ਬਾਹਰੋਂ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕਰਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਮਸਲਾ ਹੱਕ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਪੁਰ ਫਰਮਾਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਲੋਕਮਾਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰੰਕ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਜਗਤ ਦੁਕਾਨ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਵਰ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਹੋਏ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਦਿ ਜਣੈਂਦਾ ਏ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਚ ਲਗੈਂਦਾ ਏ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ, ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖੈਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਚਾਰ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਪ ਵਖੈਂਦਾ ਏ । ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠੈਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੋਹੇ ਤੇਰੀ ਰੁੱਤ, ਫੁਲ ਫਲਵਾੜੀ ਬਸੰਤ ਆਪ ਮਹਿਕੈਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਚੁੱਪ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਵੇਖ ਵਖੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜੈਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੂਪ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾਮ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਖੋਜ ਖੋਜਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਸਵਾਂਗੀ ਸਵਾਂਗ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਇਕ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੇਵ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚ ਦਰਗਹਿ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਕਹਿ ਕੇ, ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਬਹਿ ਕੇ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸਮਝੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਪੁਰ ਦਾ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਿਖੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮਨੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਾਲ

ਰਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੁਕਮ ਮਨੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਜੋੜ ਜੁੜੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰ, ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਧਾਰ ਇਕ ਵਹੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਡੇਰਾ ਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਸੁਰਤੀ ਹਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਜਾਪ ਜਪੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਧੁਰ ਦੀ ਰਾਣੀ ਘਰ ਵਖੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣੀ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਚ ਸਵੰਬਰ, ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਅਡੰਬਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਅੰਧੇਰੀ ਕੰਦਰ, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕ ਵਖੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬੰਦਰ, ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕ ਆਪ ਕਰੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਜੰਦਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਗਾ ਕੇ ਮੰਗਲ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਸੰਗਲ, ਨਾਮ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਹੋ ਸਹਾਈ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਜੰਗਲ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾ ਕੇ ਚੰਦਨ, ਪੂੜੀ ਖਾਕ ਇਕ ਰਮੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਸਾਚੀ ਦੱਸ ਕੇ ਸਿਖਿਆ ਬੰਦਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੁਕਮ ਮਨੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਮਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢਣ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਆਵਾਂ ਵੰਡਣ, ਦਰ ਦਰ ਇਕੋ ਅਲਖ ਜਗੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਵੇਖਾਂ ਖੇਲ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਫੇਰਾ ਪੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਦੇਵਾਂ ਸਚ ਇਕ ਅਨੰਦਨ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਰਸ ਚਖੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਢਾਹ ਕੇ ਕੰਧਨ, ਕੰਢਾ ਪਾਰ ਇਕ ਵਖੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਨੁਹਾਵਾਂ ਗੰਗਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਤਨ ਧਵੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਵਾਂ ਮੰਗਣ, ਘਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਰੱਖ ਕੇ ਅੰਗਨ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਅਖਵੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਏ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇਆ ਏ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਏ । ਚਾਰ ਵੇਦ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ ਏ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ ਏ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ ਏ । ਚੌਥੇ ਪਦ ਆਪ ਸਮਝਾਇਆ ਏ । ਧੁਰ ਦਾ ਛੰਦ ਇਕ ਗਾਇਆ ਏ । ਨਿਜਾਨੰਦ ਇਕ ਉਪਜਾਇਆ ਏ । ਖੁਸ਼ੀ ਕਰ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇਆ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਜੋਤ ਉਜਾਲਾ ਇਕ ਕਰਾਇਆ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਮਿਟੇ ਪੰਧ, ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਮਾਣ ਵਧਾਇਆ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਮਾਣ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਣ, ਨੈਣ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਤੈਨੂੰ ਗਾਣ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੈਥੋਂ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਬੈਠੇ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀਆਂ ਡਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਤਮ

ਤੇਰਾ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪਹਿਚਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਬਲਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਵਾਹ ਵਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਨੱਸ ਨੱਸ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵਾਂ ਦੱਸ, ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਦਿਆਂ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸ, ਰਸ ਰਸੀਆ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਵਾਂ ਨੱਥ, ਨਾਮ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਲਗੋਂਦਾ ਏ । ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਵੰਡ ਵੰਡੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗੋਂਦਾ ਏ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹੋਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਭੇਵ ਖੁਲੋਂਦਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੋਏ ਜੋੜ ਸਰਬ ਵਾਸਤਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਮਾਣ ਰਖੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਜਾਏ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਨੌ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਮੈਦਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੋਰੂ ਡੰਕਾ ਦੇਵੇ ਵਜਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਹੋਣ ਬੇਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਖਾਣ ਹਰਾਮ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਘਰ ਘਰ ਨੱਚੇ ਸੈਤਾਨ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲਾ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਲਾਡਲੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਦਿ ਆਦਿ ਜਣਾਇਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੰਨ ਮਾਲ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲਾ ਸਰਬ ਗਾਇਆ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਜੋਤੀ ਘਰ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਲ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਇਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਲ, ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਉਠਾਇਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸੁਣ ਲੈ ਸੁੱਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਹੋਏ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਪੁੱਛ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਹਰਿ ਜਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਰਿਹਾ ਲੁਕ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਸਾਹੋ ਭੂਪ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਉਤੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ

ਸਾਰੇ ਰੱਖ ਕੇ ਗਏ ਓਟ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੋ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਖਾਮੋਸ਼, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੋ ਹੋਇਆ ਰਿਹਾ ਰੂਪੋਸ਼, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਇਕ ਖੋਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ। ਹੋ ਪਰਤੱਖ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਵਸਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ, ਘਟ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂਗਾ। ਤੇਰਾ ਵੇਖਾਂ ਜਗਤ ਹੱਟ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਹੋਏ ਸਤਿ, ਨੌ ਦਰ ਕਾਇਆ ਪਟਕਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ। ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਚਲਦਾ ਰਬ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵਾਂਗਾ। ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੂੰ ਮੰਗੀ ਭੀਖ, ਭਿਖਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਵੇ ਵਰਤਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਕਰਨ ਉਡੀਕ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਲੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਣ ਕੇ ਕਾਤਬ ਚਿੱਟੇ ਉਤੇ ਕਾਲੀ ਮਾਰ ਗਏ ਲੀਕ, ਤਸਵੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਠੀਕ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸਾਰੇ ਲਏ ਜੀਤ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰਨ ਪ੍ਰੀਤ, ਪੁਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਰੇ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਆਪਣੀ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਇਕੋ ਦੱਸੇ ਸੱਚੀ ਰੀਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਗੀਤ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸਦ ਕਰ ਤਿਆਰੀ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਹਰਿ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਨੌ ਸੋ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਚਾਰ ਯੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਨ ਖਲਾਰੀ, ਸਾਚੀ ਖੇਡ ਆਪ ਖਡਾਇੰਦਾ। ਪੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਲਿਖਾਵੇ ਬਣ ਲਿਖਾਰੀ, ਕਾਤਬ ਇਕੋ ਕਲਮ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਹੱਟ ਖੁਲ੍ਹਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬਣਾਏ ਵਪਾਰੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਸੌਦਾ ਲੈਣ ਆਇੰਦਾ। ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਹਉਮੇ ਭਰੇ ਨਾਲ ਬੀਮਾਰੀ, ਕੂੜੀ ਯਾਰੀ ਨਾਲ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਓਸੇ ਘਰ ਵਿਚ ਓਸੇ ਦਰ ਵਿਚ ਓਸੇ ਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰੀ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਹੋਸ਼ਿਆਰੀ, ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ, ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸੁੱਤ ਲਾਡਲੇ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ, ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੇਰੀ

ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਪ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਸਿਰਜਣਹਾਰੀ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਸੁਣ ਲੈ ਬਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਤੇਰਾ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਦੋਏ ਜੋੜ ਪ੍ਰਭ ਅਗੇ ਮੰਗ ਕੇ ਜਾਣ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋਣਾ ਪਰਧਾਨ, ਆ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ਆਪਣਾ ਜਹਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰਾ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਗਿਆਨ, ਸਿਮਰਨ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਅਭਿਆਸ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ। ਜਗਤ ਸਰੋਵਰ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਜਲ ਪਾਣੀ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ। ਸਿਫਤੀ ਢੋਲਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਏ ਮਹਾਨ, ਜਗਤ ਵਪਾਰੀ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣੌਂਦਾ ਏ। ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਆਦਿ ਰਚੌਂਦਾ ਏ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਕਰੌਂਦਾ ਏ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੰਡ ਵੰਡੌਂਦਾ ਏ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕੌਂਦਾ ਏ। ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਰ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਧਾਰ ਵਖੌਂਦਾ ਏ। ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਕਹੇ ਪਿਆਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਇਕ ਉਠਾਲ, ਡੰਕਾ ਸ਼ਬਦ ਤਾਲ ਵਜੌਂਦਾ ਏ। ਖੰਡਾ ਖੰਡਗ ਧਰ ਕਟਾਰ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਸੁਹਾਏ ਦਸਤਾਰ, ਕਲਗੀ ਤੋੜਾ ਨਾਲ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ। ਸਾਚਾ ਘੋੜਾ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤੌਂਦਾ ਏ। ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ ਸੰਸਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰੰਕ ਡੇਰਾ ਢੌਂਦਾ ਏ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵਸੇ ਧਰਮਸਾਲ, ਸੱਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖੌਂਦਾ ਏ। ਸੇਵਾ ਕਰ ਜਗਤ ਕਮਾਲ, ਵਿਦਿਆਲੇ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛਾਂ ਸਵਾਲ, ਵਰਭੰਡੀ ਭੇਟ ਚੜੌਂਦਾ ਏ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਜੜ੍ਹ ਉਖਾੜ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਦੇਵਾਂ ਸਾੜ, ਕੂੜੇ ਬਿਰਹੋਂ ਦੇਵਾਂ ਝਾੜ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਮਨੌਂਦਾ ਏ। ਕਲਜੁਗ ਆਯੂ ਦੇਵਾਂ ਗਾਲ, ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਲੱਖ ਚਾਰ, ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਬੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ, ਹਜ਼ਾਰੀ ਰੂਪ ਆਪ ਵਖੌਂਦਾ ਏ। ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਅਪਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰਾਂ ਉਜਿਆਰ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣੌਂਦਾ ਏ। ਵਸਾਂ ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਘਾੜਤ ਘੜੇ ਬਣ ਠਠਿਆਰ, ਬਾਢੀ ਆਪੇ ਨਜ਼ਰੀ ਔਂਦਾ ਏ। ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਜੋਤ ਜਗੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵੱਜੇ ਧੁਨਕਾਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜੌਂਦਾ ਏ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਵਾਂ ਸੰਭਾਲ, ਵੇਖ ਖੇਲ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰੰਕ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੌਂਦਾ ਏ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂ ਦਲਾਲ, ਭਗਤਾਂ ਲਵਾਂ ਭਾਲ, ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਚਲਾਂ ਨਾਲ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕੌਂਦਾ ਏ। ਆ

ਕੇ ਸੁਣਾਂ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਹੋ ਕੇ ਬਣਾਂ ਦਲਾਲ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਤੋੜ ਜੰਜੀਰ, ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਾਂ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਅਲੌਂਦਾ ਏ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਚਰਨ ਦੁਆਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਉਜਿਆਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਏ ਹੁਲਾਰ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਇਕੋ ਲਹਿਰ ਵਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ, ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰਾ ਪਸਾਰ, ਘਟ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਪਰਗਟ ਹੋ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਧਾਮ ਬਣਾ ਕੇ ਸੱਚਾ ਦਰਬਾਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵਿਚ ਬਠਾਲ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੱਜਣ ਰੱਖ ਖਿਆਲ, ਸੰਮਤ ਇਕੀਸਾ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਭਾਲ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਸ਼ਬਦੀ ਤੰਦ ਡੋਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਬੈਠੇ ਜੋ ਘਾਲਣ ਘਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵਖਾਏ ਇਕ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਾਓ ਰੰਕਾਂ ਫ਼ਕੀਰ ਹਕੀਰਾਂ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰ ਵਸਣ ਨਾਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੇਰੀ ਆਤਮ ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਆਵੇਗਾ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਚੇਤਾ ਚੇਤੇ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਨੇਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਸਾਚਾ ਸਚ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਭੇਤਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬੁਝਾਵੇਗਾ । ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਪਾਵੇਗਾ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਿਆ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਅਨਡਿਠਿਆ ਖੇਲ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਜਿਸ ਨੇ ਜਿਤਿਆ, ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਧਰਾਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣ ਕੇ ਮਾਤ ਪਿਤਿਆ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਛੋਟੇ ਪੁਤ ਬਾਲ ਨਿਕਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤ ਇਕ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਰਸ ਜਾਤਾ ਫਿਕਿਆ, ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੱਥ ਫੜਾਵੇਗਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਵੇ ਭਿਟਿਆ, ਭਿਟ ਜਗਤ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਵੇਗਾ । ਓਸ ਲੇਖਾ ਅਗੰਮੀ ਲਿਖਿਆ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਆਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਸਮਾਜ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਪਿਛਲਾ ਕਾਜ,

ਅਗਲਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬਖਸ਼ਾਂ ਇਕੋ ਰਾਜ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਸਚ ਨਿਮਾਜ਼, ਰੋਜ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਸਚ ਆਵਾਜ਼, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਦੇ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾਜ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਜਗਤ ਤਮਾਸ਼ਾ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਏ ਰਾਸਾ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸਾ, ਆਸਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਕਰਵਟ ਲੈ ਬਦਲ ਕੇ ਪਾਸਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਸ਼ਬਦ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਤੇਰੀ ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਨੈਣ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਕ ਸੈਣ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਲਹਿਣ ਦੇਣ ਜ਼ਰੂਰ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ ਬਣ ਕੇ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਪ੍ਰਭ ਸਮਝੌਦਾ ਏ । ਆਦਿ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰੌਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝੌਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਮੌਦਾ ਏ । ਲੋਕਮਾਤ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਵਖੌਦਾ ਏ । ਰਚ ਕੇ ਸਚ ਸੱਚਾ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਰੂਪ ਵਟੌਦਾ ਏ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਬਣ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੁਕਮ ਵਰਤੌਦਾ ਏ । ਦਰ ਸੱਦ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੋਲ ਬਹੌਦਾ ਏ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਸਮਝੌਦਾ ਏ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢੌਦਾ ਏ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਨਾਮ ਡੰਕ ਇਕ ਸੁਣੌਦਾ ਏ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਏ ਆਧਾਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਡੇਰਾ ਢੌਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਨੀਹ ਰਖੌਦਾ ਏ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਣੀ ਭਿਖਾਰ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰੌਦਾ ਏ । ਧਰਨੀ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਨੀਰ ਹੰਝੂ ਸਾਫ਼ ਕਰੌਦਾ ਏ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਹੋਏ ਸ਼ਰਮਸਾਰ, ਸਭ ਦੀ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਖੁਲੌਦਾ ਏ । ਆਓ ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੋ ਦੀਦਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰੂਪ ਵਟੌਦਾ ਏ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸੋ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਰਚੌਦਾ ਏ । ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਦਏ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਇਕ ਖੁਲੌਦਾ ਏ । ਚੌਦਾਂ ਕਲੀਆਂ ਕਰ ਸੰਗਾਰ, ਸਾਚਾ ਆਸਣ ਇਕ ਸੁਰੌਦਾ ਏ । ਅਸਵ ਘੋੜੇ ਹੋ ਅਸਵਾਰ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਪਾਰ ਕਰੌਦਾ ਏ । ਪਹਿਲੋਂ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਵਿਹਾਰ, ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੌਦਾ ਏ । ਵੇਖੋ ਕਲਜੁਗ ਪੈਦੀ ਸਖਤ ਮਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਖੰਡਾ ਹੱਥ ਚਮਕੌਦਾ ਏ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚੋਂ ਕਰਨੀ ਬਾਹਰ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਢੌਦਾ ਏ । ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਨਵਾਂ ਕਾਰਜ ਇਕ ਰਚੌਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖੌਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਮਰਥ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਘਰ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸਵਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਿਣਾ

ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਸ, ਕਰਤਾ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਬੈਠ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਅਕੱਥ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਛੁਹਾ ਕੇ ਪੱਖੋਵਾਲ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪੱਖ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਕਰੇ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਆਪ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਕੇ ਹਰੇ ਕਰੇ ਡਾਲੂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਚਲੇ ਅਵੱਲੜੀ ਚਾਲ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਝੁੱਲਦੇ ਵੇਖੋ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਦਰ ਝੂਠੀ ਲੁੱਟੀ ਦੀ ਵੇਖੋ ਦੁਕਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਰੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਨੀਂਹ ਇਕ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਨੀਂਹ ਜਾਏ ਰੱਖ, ਇੱਕੀ ਅੱਸੂ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚੋਂ ਜਾਏ ਨੱਠ, ਪ੍ਰਭ ਪੱਕਾ ਦੇਵੇ ਲਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਇਕੱਠ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਦਿਓ ਢਾਹੀਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਲਓ ਸੱਚਾ ਰਸ, ਕੂੜਾ ਰਸ ਦਿਓ ਤਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਕਰੋ ਪਰਮਾਤਮ ਵਸ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੋ ਲਟ ਲਟ, ਕੂੜ ਅੰਧੇਰਾ ਲਓ ਗਵਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਲੋਂ ਕਿਉਂ ਪਿੱਛੇ ਗਏ ਹਟ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲੋ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਕੱਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸੀਰ ਪਿਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਵੇਖ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਜੱਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਅੰਤਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਇਕੋ ਮਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਪਰਨਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲਖ, ਲਿਖਤ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਵੱਖ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਅੱਖ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆ ਢੱਠ, ਨੌਂ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਘਰ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਲਗਾਈਆ । ਜਗਤ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਉਠ ਗਏ ਜਾਗ, ਹਰਿ ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਉਚੀ ਆਵਾਜ਼, ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਦਾਜ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜ, ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਨੌਂ ਦਰ ਕੂੜਾ ਤੋੜ ਸਮਾਜ, ਨਵ ਚਾਰ ਪਿੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਭ ਦੀ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਅੰਤਮ ਅੰਤ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਬਣਾ ਜਹਾਜ਼, ਬੇੜੇ ਆਪਣੇ ਲਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਇਕੀ ਅੱਸੂ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੱਖੋਵਾਲ ਦਾ ਪੱਖ ਪਾਲ, ਪਾਖਰ ਘੋੜੇ ਜ਼ੀਨ ਰਖਾਈਆ । ਦਾਤੇ ਦਾਨੀ ਵੇਖ ਵਖਾਲ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਦੇਵੇ ਜਮਾਲ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨੌਂ ਖੰਡ ਇਕੋ ਵਾਰ ਝੁਲਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਦੇ ਨੌਂ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੌਂ ਦਰ ਦੇ ਨੌਂ ਮਕਾਨ,

ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਨੌ ਘਰ ਦੇ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਗੁਣਵੰਤ ਭੇਵ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਜਾਹਰਾ ਪੀਰ, ਦਸਤਗੀਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ ਕਰੇ ਲੀਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਚੰਨ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਕੱਟ ਜੰਜੀਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਇਕ ਤਦਬੀਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਸਚ ਤਸਵੀਰ, ਬਿਨ ਰੂਪ ਰੇਖ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤ ਜਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਰਸੇ ਲੱਗਾ ਲੇਖਾ ਤਨ, ਸੋ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਹੱਥ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਹੇ ਝੁਲਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆਇਆ ਚਲ, ਬਣ ਮਾਹੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਗਿਆ ਰਲ, ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੜਿਆ ਡੂੰਘੀ ਝੱਲ, ਝਲ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟ ਸਲ, ਪੱਟੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਬੰਧਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜਾਏ ਹਲ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਨਾ ਜਾਏ ਟਲ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਮੇਰਾ ਜਾਣ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਮੈ ਘੋੜਾ ਅਸਵ ਬਣਿਆ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਚਾਰ ਪਾਉਂ ਮੁਖ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰਾ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਪਛਾਣ, ਬਾਲਮੀਕ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਤੇਰੀ ਨਿਗਹ ਵਖਾਏ ਨਿਗਹਬਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਰਣਭੂਮੀ ਕੀਤੀ ਇਕ ਪਰਨਾਮ, ਨਿਉਂ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਇਆ ਇਕੋ ਜਾਮ, ਭਰ ਕਟੋਰਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਦੇਦੇ ਮੇਰੇ ਘਰ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਘੋੜਾ ਕਹੇ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਮੈਂ ਪਿਛਲਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਕਿਉਂ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਰਾਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਲਏ ਅਵਤਾਰ, ਤੈਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਵੇ ਪੁਚਾਈਆ । ਜੋ ਰਣ ਭੂਮੀ ਸੁੱਤੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰ, ਐਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਢੋਲੇ ਗੀਤ ਗਾਈਆ । ਤੂੰ ਇਕੋ ਕੂਕੇ ਹਿਣਕੇ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖਣ ਜਸ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਵਾਗ ਪਕੜੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਦਾ ਕੁਸ਼ੁ ਤੇਰਾ ਬਾਲ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਬਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੈਂ ਬੈਠੜੀ ਤੇਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਭਾਲ, ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਸੁੱਤਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਅਣਜਾਣ, ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਾਂ ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਇਕ ਭਰਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਾਂ ਪਰਵਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਤੂੰ ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਕੁੱਦਣਾ ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ, ਸੁੰਬ ਪੈਰ ਇਕ ਹਿਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਬਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਾਮ ਹੋ ਕੇ ਹਉਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਵੜੇ ਵਿਚ ਪੰਡਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੈਂਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਵਜਾਵਾਂ ਤਾਲ, ਤਬਲਾ ਢੋਲਕ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਵਾਹ ਵਾ

ਮੇਰੀ ਮੇਰੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਕੀਤੀ ਪੂਰੀ ਘਾਲ, ਘਾਲਣ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਅੱਗੇ ਰਿਹਾ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ, ਸਵਾਲ ਸੁਣਨ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਈਆ। ਮੇਰੀ ਵੇਖ ਅਗੰਮੀ ਚਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰਹੇ ਮਨਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਵਾਹ ਵਾ ਬਾਂਕੇ ਘੋੜੇ, ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜੇ, ਜੋੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦਏ ਸਵਾਲ ਕੋਰੇ, ਚਿੱਟਾ ਕਾਗਜ਼ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਸੱਸੇ ਉਪਰ ਲਾਏ ਹੋੜੇ, ਹੋਕੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਮੁਕੇ, ਮੁਕਾਵਣਹਾਰ ਅੰਤ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕੇ, ਚੁੱਕ ਚੁੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਉਠੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਤੁਠੇ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਨੌਂ ਰਸ ਆਪੇ ਪੁੱਛੇ, ਪੁੱਛਣਹਾਰਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਨੀਂਹ ਲੋਕਮਾਤ ਦਏ ਧਰਾਈਆ। ਰੱਖੀ ਨੀਂਹ ਚਾਰ ਵਰਨ, ਉਚ ਨੀਚ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਇਆ। ਨਾਮ ਡੋਰੀ ਸਾਰੇ ਫੜਨ, ਤੰਦੀ ਤਾਰ ਇਕ ਜਣਾਇਆ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਕਦਮ ਉਠਾਇਆ। ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇਆ। ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਡਰਨ ਮਰਨ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ। ਸਚ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਿਹਾ ਵਖਾਇਆ। ਨੌਂ ਖੰਡ ਵੇਖ ਕੇ ਪਏ ਹੱਸ, ਵਾਹਵਾ ਵੱਜੀ ਮਾਤ ਵਧਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਵਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸੰਬਲ ਬਹਿ ਕੇ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਕੂੜਾ ਬੁਰਜ ਰਿਹਾ ਢੱਠ, ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਰਸ, ਝਿਰਨਾ ਨਿਝਰ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਿਤਾ ਉਠਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲੋਂ ਕਰੇ ਵੱਖ, ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਇਕ ਜੁੜਾਈਆ। ਪੱਖੋਵਾਲ ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਾ ਕਰਨ ਆਇਆ ਪੱਖ, ਪੁਖਤਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੜ ਦੇਵੇ ਪੱਟ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਯਾ ਦੇਵੇ ਰੁੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਸੀਂ ਪੱਲਾ ਗਏ ਛੁਡਾ, ਮੁਖ ਅੱਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਸਾਚੀ ਬਖਸ਼ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਕਰੇ ਝਾਕ, ਹਰਿ ਝਾਕੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੋੜੇ ਸਾਕ, ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਅੱਖ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾ ਪ੍ਰਭ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਛੱਡੀ ਹੱਦ, ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਰਬਾਰਾ ਤੇਰਾ ਗਿਆ ਸਜ, ਜਿਥੇ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਆਵਣ ਭੱਜ ਭੱਜ, ਉਚ ਨੀਚ ਧੱਕਾ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਰੱਜ ਰੱਜ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪੁਰ ਤਲਵਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਦੁੱਖੜਾ ਦੇ ਨਿਵਾਰ, ਦੁੱਖੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਆਵੇ ਹਾਰ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਮਿਲੇ ਸਜਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਮਿਲੇ ਸਚ ਦੀਦਾਰ, ਦਰਸ ਇਕੋ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਾਡਾ ਕਰਜ਼ਾ ਦੇ ਉਧਾਰ, ਦਰ ਖਲੋ ਕੇ ਮੰਗਾਂ ਤੇਰੇ ਮਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਕਲ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਜੇ ਹੁਣ ਛੁਪਿਆ ਰਿਹੋ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਲੱਜਿਆ ਆਪੇ ਰੱਖ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਤੇਰੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਪੜਦਾ ਲੋਹਦਾ ਏ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਪਰਗਟੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤ ਨੂਰ ਚਮਕੈਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਗਾਥ ਸੁਣੈਂਦਾ ਏ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤੈਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਉਠੈਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹੈਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਫੋਲ ਫੋਲੈਂਦਾ ਏ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਭੇਵ ਮੁਕੈਂਦਾ ਏ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਪੁਰ ਦਾ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਯਾਦ ਕਰੈਂਦਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟੇ ਇਕ ਨਰੇਸ਼, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲੈਂਦਾ ਏ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ, ਨਵ ਨੌ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੈਂਦਾ ਏ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ, ਮਸਾਇਕ ਪੀਰ ਡੇਰਾ ਢੈਂਦਾ ਏ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਟੇਕ, ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਰਾਹ ਵਖੈਂਦਾ ਏ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕੋ ਏਕ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਗੋੜ ਭਵੈਂਦਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਈਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਪੰਜ ਤਤ ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਤੁੜੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਧਰ ਕੇ ਭੇਖ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਮਨੈਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਕੇ ਹੇਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੰਢ ਪਵੈਂਦਾ ਏ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਖੇਤ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤੈਂਦਾ ਏ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਰਚਾਵੇਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਵੇਗਾ । ਨੂਰੀ ਨੂਰਾ ਜੋਤ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੇਗਾ । ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਖੇਲ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਾ ਬਣ ਕੇ ਰਹੇ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਹੋਏ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਸੇਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਇਕ ਚਮਕਾਵੇਗਾ ।

ਗੀਤ ਸੁਹਾਗੀ ਛੰਦ ਸੋਹਲਾ ਗਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਰਮਾਨੰਦ ਵਖਾਏਗਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏਗਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਦੁਹਾਗਣ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਤੂ ਹੀ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਵਖਾਏ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਏਗਾ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਚੁਕਾਏਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲਏ ਮਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਮਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਅਗੰਮੀ ਕਾਹਨਾ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਰਾਗ ਤਰਾਨਾ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਨੀਵ ਧਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਨੀਵ ਧਰ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੁਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਵਖਾ ਇਕੋ ਘਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਭੋ ਚੁਕਾ ਭੈ ਡਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਵੇਖ ਗੋਪਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਫੂਲਨ ਬਰਖਾ ਰਹੇ ਬਰਸਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਮਾਲ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਵਿਗੜੀ ਸਿੱਧੀ ਕਰਦੇ ਚਾਲ, ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਜਲਵਾ ਦੇ ਜਲਾਲ, ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੰਤ ਘਰ ਬਹਾਲ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੰਧਨ ਕਟਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕਾਇਆ ਸਾਚੀ ਮਾਟੀ ਖਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਖੇਲ ਕਰੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰਾ ਇਕ ਅਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਸਚ ਵਜੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਭੇਵ ਨਿਆਰਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਮਹੱਲ ਮਨਾਰਾ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਰਾਗ ਸਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਬਣ ਮਲਾਹ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਲਗੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਦੇ ਸਲਾਹ ਮਾਰਗ ਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਮੰਗੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਏ ਕੋਲ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਉਪਰ ਧੌਲ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਆਇਆ ਕੋਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚੁਕਾਏ ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਉਹਲ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੋਂਦੇ ਗੀਤ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਵਾਹਵਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਗੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਤੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਜੰਤ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਠਾਕਰ ਦੁਆਰੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਤੂੰ ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ

ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਸਮਝਾਵੇਂ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਆਓਂ ਮਿਲੇ ਘਰ ਸੱਚੇ ਮਿਲੇ ਮਾਹੀਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਘਰ ਬੈਠਾ ਮੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਨੀਚ ਉਚ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਮੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਰਾਗ ਛਤੀਸ, ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਅੱਸੂ ਇਕੀਸ, ਅੱਸੂ ਤੇਰਾ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਨੇਤਰ ਰਹੀ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਾਵਣ ਢੋਲੇ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੂੰ ਲੁਕਿਆ ਰਿਹੋਂ ਉਹਲੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਅਸੀਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਬਣ ਕੇ ਗੋਲੇ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਪੋਲੇ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਵਸਤ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਫੜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਣ ਵਿਚੋਲੇ, ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਆਏ ਜੁੜਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗ੍ਰੰਥ ਬਾਣੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਤੇਰੀ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲੇ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਬੈਠੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲੇ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਸੱਚਾ ਦਰਬਾਰ, ਪੱਖੋਵਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਕਰੋ ਦੀਦਾਰ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲੇ ਯਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਤੇਰੇ ਦਰ ਬੈਠੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਨੂਰੀ ਸਰਦਾਰ, ਜਲਵਾਗਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਰਾਮ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਪਿਆਰ, ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਅੱਸੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਢੁਕਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭੇ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਮੁੱਖੋਂ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਹਿਣ ਰਾਮ ਰਾਮ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਹਿਣ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਸ਼ਿਰਕਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨ ਰਚਨ ਰਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਧਰਮਸਾਲ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਭਾਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਉਂ ਰਖਾ ਕੇ ਸਿੰਘ ਪਾਲ, ਸੀਸ ਧੜ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਦੋਹਰੀ ਸੱਟ ਤਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣ, ਸਤਿਜੁਗ ਆਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਅੱਸੂ ਇਕੀ ਤੇਰਾ ਦਿਵਸ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਇਕੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਮਿਲੇ ਦਾਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੀਸ ਦਸਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ

ਅੰਦਰ ਲੁੱਕੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਪੰਚ ਪਰਵਾਨ ਪੰਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅੱਗੇ ਬੈਠੇ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪੰਚਾਂ ਸੋਹੇ ਇਕੋ ਦਰ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਝੁਕੀਏ ਆਣ, ਸਰਗੁਣ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਚਖੰਡ ਮੰਨੀਏ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਮਾਤਲੋਕ ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਰਨੀ ਢਹਿ ਕੇ ਸਾਰੇ ਮੰਗੀਏ ਦਾਨ, ਤੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਭੇਵ ਪਾਈਏ ਦਰ ਘਰ ਜਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਸਤਿਜੁਗ ਦੋੜਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਿਉਂ ਪਿਆ ਲੋਹੜਾ, ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਕਿਉਂ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਾ ਨਾਨਕ ਗਾਇਆ ਦੋਹਰਾ, ਏਕਾ ਦੂਆ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਬਣਿਆ ਬਾਂਕਾ ਛੋਹਰਾ, ਸੋ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਨਾ ਹੋ ਢੇਰਾ, ਸਰਵਣ ਕੰਨ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਅੰਦਰ ਫਿਰੇ ਘੋੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰਿਹਾ ਦੋੜਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਨਾ ਜਾਣੇ ਵਾਂਗ ਚੋਰਾਂ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਚੋਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਹੱਸਣ, ਗੀਤ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗਾਈਆ । ਵਡ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਮਾਰਗ ਦੱਸਣ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹਿਰਦੇ ਆਇਆ ਵਸਣ, ਘਟ ਘਟ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਣ ਆਇਆ ਲੱਖਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲੱਗਾ ਗਰੀਬੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖਣ ਆਏ ਖੇਲ ਅਜੀਬੀ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਬਿਧ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਅੱਗੇ ਤਰਤੀਬੀ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਕਰੀਬੀ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹਉਮੈਂ ਰੋਗ ਮਿਟਾਏ ਬਣ ਤਬੀਬੀ, ਨਾਮ ਦਾਰੂ ਸਾਚਾ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸੰਗ ਕੋਲ ਨਾ ਫਿਰੇ ਭਤੀਜੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਈਆ । ਵੇਖੋ ਗਰੀਬ ਨਿਮਣਿਆਂ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਬਣਿਆ ਚਾਕਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇਂਦੇ ਗਏ ਪਾਤਰ, ਸੋ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਦੇਵੇ ਬਾਤਨ, ਸੋ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਆਖਣ, ਸੋ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਲ ਝਾਕਣ, ਸੋ ਝਾਕੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਸਨੇਹੜਾ ਭਾਖਣ, ਨਿਤ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਚ ਰਸੂਲ ਪਾਕਨ, ਪਾਕੀ ਪਾਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਤੇਰਾ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ ।

ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੁੱਲ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਉਜਿਆਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਦਾ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਪਰਧਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਆਤਮ ਕੂਕੇ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਧੰਨ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਆਸ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਵਖਾਇਆ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਹੋਇਆ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਪਿਆਨ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਵੇਖੇ ਮਕਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸੌਦਾ ਹੱਟ ਵਿਕਾਈਆ । ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਹੋਇਆ ਪਰਧਾਨ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਚ ਵਿਧਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦਏ ਬਣਾਈਆ । ਪੰਚਮ ਪੰਚ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਨੌਂ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਰਬਾਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਵੀਹ ਸੌ ਪੰਦਰਾਂ ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਕੀਤਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਨੌਂ ਨੌਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਚੁੱਕੇ ਆਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੋਚ ਸਮਝ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣ ਪਛਾਣ, ਮਨ ਮਤ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੌਬਤ ਜਿਸ ਨੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਪਹਿਲੋਂ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਵਿਧਾਨ, ਪੰਚਮ ਦੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਵੇਖੇ ਫੇਰ ਮਾਰ ਪਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਬਣ ਕੇ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਰੇ ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ, ਇਕੀ ਅੱਸੂ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਧੰਨ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਪੱਖੋਵਾਲ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਲ ਕੇ ਬਹਿੰਦੇ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨੀਵੇਂ ਹੋ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਢਹਿੰਦੇ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਸਿਰ ਤੇ ਸਹਿੰਦੇ, ਲੱਖ ਲੱਖ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਸੰਗਤ ਬੀਦੇ, ਟਿੱਕਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਖਹਿੰਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਗੋਸਾਈਆ । ਧੰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਧੰਨ ਪਰਮਾਤਮ ਧੰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ, ਧੰਨ ਅੱਲਾ ਧੰਨ ਖੁਦਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਧੰਨ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਸਾਰੇ ਬਹਿੰਦੇ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਜੋ ਜਨ ਪੀਦੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਦਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦੇ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਬੀਜ ਭਗਤੀ ਨਾਮ ਬੀਦੇ, ਫੁਲ ਫਲਵਾੜੀ ਮਾਤ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਸਚ ਜੋਗ, ਜੋਗ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕੀਤਾ ਆਪ ਸੰਜੋਗ, ਬਣ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਕੱਟਿਆ ਰੋਗ, ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ ।

ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਿਤੀ ਚੋਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰ ਆ ਕੇ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ ।
 ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਇਆ ਸਾਚੇ ਕੋਟ, ਨੌਂ ਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨੌਂ ਬੰਦ ਲੱਗੇ
 ਚੋਟ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦਿਤਾ ਸਰਬ ਵਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਆਖਣ, ਵੇਖੋ ਇਕੋ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਦੂਜਾ ਭਾਸ਼ਨ, ਭਾਸ਼ਾ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਦਏ
 ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਰਬ ਗੁਣ ਤਾਸਨ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤਨ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ ।
 ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਾਤ ਪਾਤਨ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਆਖਣ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣੇ ਸਾਬਨ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਗਾਬਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ
 ਵਰੋਲੇ ਮਾਖਣ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ
 ਪ੍ਰਭ ਕਲਜੁਗ ਆਏ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰੂਪ ਵਟਾਏ, ਨਿਰਵੈਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਹੋ ਕੇ ਡੰਕ ਵਜਾਏ,
 ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੋ
 ਇਕੱਠੇ, ਦਰ ਆਏ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਵੇਖੋ ਢੱਠੇ, ਮਸਤਕ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਚਾਰ ਵਰਨ
 ਬਣਾ ਭਾਈ ਭੈਣ ਸਕੇ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਬਾਟੇ ਸਭ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੇ, ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਲੋਂ
 ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਅੱਕੇ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਲੋਕ ਲੱਜਿਆ ਵਾਸਤੇ ਟੇਕਦੇ ਮੱਥੇ, ਅੰਦਰੋਂ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਜਾ
 ਜਾ ਬੱਕੇ ਮਦੀਨੇ ਮੱਕੇ, ਕਾਇਆ ਮਕਬਰਾ ਸਾਫ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਫਿਰਦੇ ਨੱਠੇ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ
 ਪਾਈਆ । ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ ਪੁਰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਦੱਸਦੇ ਪਤੇ, ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਮਾਇਆ ਰੱਖੇ,
 ਗੁੰਬੀ ਪੰਥੀ ਝੋਲੀਆਂ ਰਹੇ ਭਰਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸਾਚਾ ਹੱਕੇ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ
 ਪੈਗੰਬਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੱਸ ਦੱਸ ਬੱਕੇ, ਅੰਤਮ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਭ ਦੇ ਚੀਬੜ ਪਾਟੇ, ਕਾਇਆ
 ਓਢਨ ਨਾਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਕੋਇ ਨਾ ਕਰੇ ਪੂਰੇ ਘਾਟੇ, ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁਲਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਨੱਠੀ ਫਿਰੇ
 ਖੁਲ੍ਹੇ ਝਾਟੇ, ਮੀਂਢੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਲਾਲ ਮੈਹਦੀ ਘੁਲੀ ਰਹਿ ਗਈ ਬਾਟੇ, ਲਾਲ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ
 ਤੇ ਪੁੱਟੇ ਖਾਤੇ, ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਖਾਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਮਤਾ ਘੇਰੇ ਆ ਗਈ ਖੂਹ ਨਿੱਕੇ ਇਹਾਤੇ, ਜਿਸ ਘਰ ਗੁਰਮੁਖ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ
 ਲਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੱਟਣੇ ਪਏ ਫਾਕੇ, ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਜਿਸ ਦੇ ਗਾ ਕੇ ਗਏ ਸਾਕੇ, ਸੋ ਸਾਖਿਆਤ
 ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਆਕੇ, ਆਕਾ ਸਭ ਦਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਕਾਕੇ, ਸੋ ਪਿਤਾ

ਬਾਪ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਖਾਕੇ, ਨਕਸ਼ਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸੋ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਵੇਖੇ ਸਭ ਦੇ ਬਾਕੇ, ਬਾਕੀ ਨਵੀਸ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕੇ, ਪੜਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਜਨ ਭਗਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਚਾਚੇ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਸਾਜਣ ਸਾਜੇ, ਸਾਜਣਹਾਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਅਸੀਂ ਆਏ ਉਹਦੇ ਨਿਵਾਜੇ, ਉਹਦੀ ਨਿਵਾਜ਼ਸ਼ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ ਦੇ ਦੇ ਗਏ ਭਾਜੇ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲੇ ਰੱਖੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਬੰਦ ਕਵਾੜ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰਾ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਦਰ ਆਏ ਨੱਠ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਮਿਲੇ ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤ, ਕਲਜੁਗ ਬੈਠਾ ਭੱਠ ਤਪਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੀ ਰੱਤ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਛੱਡਿਆ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਚਲਾਈ ਮਨਮਤ, ਗੁਰਮਤ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੂਠ ਝੂਠ ਬਣ ਸਵਾਨ ਭਾਂਡੇ ਰਹੇ ਲੱਕ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਰਸਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਓਟ ਲਈ ਤੱਕ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਖੇੜਾ ਹੋਇਆ ਭੱਠ, ਕਲਜੁਗ ਲੰਬੂ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪਏ ਕੂਕ, ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸਾਨੂੰ ਦਿਤਾ ਫੂਕ, ਠਾਂਡੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਡੀ ਚੁੱਕੇ ਚੂਕ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਜਗਤ ਲੋਕਾਈ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੜੀ ਦੂਖ ਭੂਖ, ਸੁਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਫਲ ਦਿਸੇ ਨਾ ਮਾਈ ਕੁੱਖ, ਭਗਤ ਜਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਾਚੇ ਉਠ, ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਗਏ ਰੁੱਠ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਦਿਸੇ ਪੁੱਤ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਭਰਿਆ ਹੰਕਾਰ, ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਤਿ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰਸਿਖ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਹੋਏ ਖਵਾਰ, ਚੌਥੇ ਪਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਕਰੇ ਗਿਰਿਆਜ਼ਾਰ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਭੁੱਲੇ ਅੰਤ ਗਵਾਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਪਿਆਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਲਈ ਪਰਨਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕਰਜ਼ ਦੇ ਉਤਾਰ, ਮਕਰੂਜ਼ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਹੋਏ

ਸਰਮਸਾਰ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਸੋ ਦਿਸੇ ਬੇਜ਼ਾਰ, ਸੀਤਲ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ਼ ਅਵਗੁਣਹਾਰ, ਅਵਗੁਣ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਵਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨੌਂ ਪਿੰਡ, ਉਠ ਕੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸੁਣੀ ਨਾ ਜਾਏ ਤੇਰੀ ਨਿੰਦ, ਨਿੰਦਕ ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਬੈਠੇ ਰੋਲਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਬਿੰਦ, ਕਿਉਂ ਬੈਠੀ ਤੈਥੋਂ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੌਂ ਪਿੰਡ ਕਹਿਣ ਵੇਖ ਨਵ ਸਿਖ, ਨਾਵਾਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗਦੇ ਭਿਖ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤੋਂ ਲੇਖਾ ਦੇ ਲਿਖ, ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਆਵੇਂ ਦਿਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਤੁਹਾਡਾ ਕੇਹੜਾ ਪਿਤ, ਅਸੀਂ ਕਹੀਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੀਏ ਸਾਚਾ ਹਿਤ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਵਸਣਾ ਘਰ ਨਿਜ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੇ ਬਿਧ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਿਖਾਂ ਵੇਖੋ ਉਠੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਾਵੇਂ ਆਪਣਾ ਬਲ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਸਿਖੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਹੋਏ ਕੋਈ ਪਰਧਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਝੁੱਲੇ ਨਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੋ ਮੰਦਰ ਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਭਗਤ ਨਾ ਮਿਲੇ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਭਗਤ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਵੇਖੋ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮੰਨਦੇ ਕਾਹਨ, ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸੱਚਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨੌਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਅੰਦਰ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸੱਤੇ ਰੰਗ ਮੰਜ਼ਲ ਮਕਸੂਦ ਦੇਣ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੂਫੀ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਗਿਆਨ, ਸਿਫਤ ਨਾਲ ਢੋਲਾ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੇਖ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹੋਇਆ ਤਿਆਰ, ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਉਪਰ ਬਹੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸਚਖੰਡ ਸੋਹੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਚੋਬਦਾਰ, ਦਰ ਦਰਬਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵੇਖ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਵੇਖ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਮੇਰੀ ਆਣ, ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁਣ ਤਖਤ ਜੇ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੇ ਨਾ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ

ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਹੋ ਸਾਹੋ ਭੂਪ ਅਖਵੋਂਦਾ ਏ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਸੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਆਸਣ ਇਕ ਲਗੋਂਦਾ ਏ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਆਪ ਵਡਿਐਂਦਾ ਏ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਆਪ ਬਣੋਂਦਾ ਏ । ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਝੁਲੋਂਦਾ ਏ । ਹੁਕਮ ਆਪ ਫੇਰ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ । ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਖੋਜ ਖੋਜੋਂਦਾ ਏ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪੜਦਾ ਲੋਹਦਾ ਏ । ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਪੈਜ ਸੁਆਰ ਵਕਤ ਸੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਭ ਕੁਛ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲਿਐਂਦਾ ਏ । ਜੇ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤਿਸ ਨਾਲ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਝੁੱਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੱਤ ਨਵ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਨੌਂ ਦਰ ਸੋਝੀ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਪੁਰਖ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਸੱਤ ਰੰਗ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਵੇਗਾ । ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਨੌਂ ਘਰ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਨੌਂ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਨੌਂ ਖੰਡ ਵਖਾਏਗਾ । ਨੌਂ ਦਰ ਭਗਤ ਪਰਵਾਨੇ, ਪਰਵਾਨਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਫੜਾਏਗਾ । ਨੌਂ ਗੁਰਮੁਖ ਖੇਲ ਮਹਾਨੇ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਕੀ ਗੋਦ ਵਖਾਏਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਨਿਗਹਬਾਨੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਬਣ ਪਰਬੰਧਕ ਬਣ ਵਡ ਪਰਧਾਨੇ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨੇ, ਸੋ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਲਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਲੇਖੇ ਆਪ ਲਿਖਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਲੇਖੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਵੱਜੀ ਵਧਾਈ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਗੋਂਦੇ ਅਪਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਢੋਲੇ ਅਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਇਜ਼ਹਾਰ, ਵਾਹ ਵਾ ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਾਣ ਬਲਹਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਦਕੇ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਵੇਖਣ ਨੈਣ ਉਠਾਲ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਇਆ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਇਕ ਕਮਾਲ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਾਓ ਰੰਕ ਏਕਾ ਧਾਮ ਬਹਾਲ, ਵਰਨ ਗੋਤ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਛੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕੋ ਭੋਜਨ ਦਏ ਖਵਾਲ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਾਂਝੀ ਸਾਂਝ ਪਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪੱਖ ਪੱਖੇਵਾਲ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਨਗਰੀ ਹੋਈ ਨਿਹਾਲ, ਜਿਸ ਨਗਰ ਖੇੜੇ ਮਾਣ ਦਿਵਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਜਨਮਿਆ ਸੋ ਉਤਰੇ ਪਾਰ, ਜੋ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦਰਸ਼ਨ

ਪਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਕਿਰਪਾਲ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਜਵਾਨ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਮਾਣ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਉਤੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚੁਕਾਏ ਕਾਣ, ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਨੇਤਰ ਤੱਕ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਢਾਈ ਘੜੀ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਅਜ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁਖ ਦੋਵੇਂ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਜੋ ਗਰੀਬ ਦੁਆਰੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਗਾਲੀ ਕੱਢੇ ਆਣ, ਤਿਸ ਦੀ ਗਾਲੀ ਕੱਢੀ ਅੱਗੇ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਐਸ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਾ ਰੱਖੇ ਭਗਵਾਨ, ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਝੂਠ ਸਚ ਦੋਵੇਂ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਝੂਠ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਚ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਅਗਿਆਨ, ਸੋ ਝੂਠ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਇਕੀ ਅੱਸੂ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁੱਖ ਸਭ ਦੇ ਮਿਟ ਜਾਣ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਜੀਵ ਮਰਦਾ ਮਰਦਾ ਆਪ ਬਚਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਭਰਮਾਇੰਦਾ । ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਣਾ ਜੀਵ ਅਵਾਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਦਾ ਪਿਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਚਰਨੀ ਡਿਗੇ ਆਣ, ਤਿਸ ਦਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਰਨਹਾਰ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘੱਲੇ ਮਹਿਮਾਨ, ਸੋ ਮਿਹਮਾਨਖਾਨਾ ਵੇਖਣ ਆਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮੇਰਾ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਕਵਣ ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਸੋ ਕੇ ਵਕਤ ਲੰਘਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਆਪਣੇ ਬੰਦੇ, ਤੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕੀਤੇ ਗੰਦੇ, ਤੇਰੀ ਕੂੜੀ ਵਾਸਨਾ ਡੇਰਾ ਰਹੀ ਢਾਹੀਆ । ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਕਲਜੁਗ ਆਏ ਆਪਣੇ ਕੰਢੇ, ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢੇ, ਪ੍ਰਭ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਹੰਡੇ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਆਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵ ਜਹਾਨ ਕਹਿਣ ਗੰਦੇ, ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ, ਚੰਗੀ ਤਰਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਬਣ ਤਰਖਾਣ ਸੋਹੰ ਰੰਦੇ ਰੰਦੇ, ਰੰਦਾ ਮਾਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਮਜਲਸ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਮਜਲਸ ਵੇਖ ਮਖਲੂਕ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਵੇਖੇ ਆਪਣਾ ਅਰੁਜ, ਘਰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਭਗਤਾਂ ਵਾਲੀ ਪਾਓ ਮੰਜਲ ਮਕਸੂਦ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਏ ਸੂਝ, ਕੂੜੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਇਕੀ ਜਾਏ ਬੁਝ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਜਾਓ ਰੁਝ, ਜੇ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹੇ ਕੋਲੋਂ ਲਓ ਪੁੱਛ, ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਮੈਂ ਤਾਣੀ ਵਿਚ ਚਲਾਵਾਂ ਕੁਚ, ਆਪਣਾ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਰੋਮ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਈਆ । ਜੀਹਨੂੰ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈ ਸਮਝੇ ਤੁਛ, ਮੇਰਾ ਭਗਵਾਨ ਸਦ ਗੋਦੀ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਉਠ ਕੇ ਓਸ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਜਾਵੇ ਝੁਕ, ਜੋ ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਸਹਾਰ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਪੱਖੇਵਾਲ ਕਹੇ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਪੱਖ, ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਿਉਂ ਮੇਰਾ ਹੋਇਆ ਜਸ, ਕੀ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵੇਖਾਂ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਵਸਤ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਚ ਦੱਸ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੇਵਾਂ ਮੱਤ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੇਤਾ ਸਤਿਜੁਗ ਦੁਆਪਰ ਬੀਤੇ ਜਗ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਈਆ । ਬਲ ਰਾਜਾ ਇਸ ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਆ ਕੇ ਐਸ ਧਾਮ ਤੇ ਗਿਆ ਬੱਕ, ਘੋੜਾ ਬਾਹਰ ਵਾਰ ਦਿਤਾ ਬੰਧਾਈਆ । ਕਿਹਾ ਭਗਵਾਨ ਤੱਕ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆ ਕੇ ਹੱਸ, ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਬੱਲਿਉਂ ਧਰਨੀ ਰੋਈ ਨੇਤਰ ਅੱਬ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਭਗਵਾਨ ਕਿਥੇ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਜੁਦਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਡਾਹਵਾਂ ਹੱਥ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨੱਕ ਨਾ ਸੋਹਦੀ ਨੱਥ, ਮੀਂਢੀ ਸੀਸ ਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਜਤ, ਮੇਰੀ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਚਰਨ ਨਾ ਦੇਵੇ ਰੱਖ, ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮੇਰਾ ਹੱਕ, ਮੈਂ ਮੰਗਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗ ਦਾਤ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕੇ ਹਾਥ, ਢਹਿ ਪਈ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਸਨੇਹੁੜਾ ਜਾਵਾਂ ਆਖ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾ ਦੇਣਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਚਮਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਲਾਵਾਂ ਭਾਗ, ਤੇਰੇ ਆਂਢ ਗਵਾਂਢ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਣੇ ਜਗਾਈਆ । ਫੇਰ ਤੇਰਾ ਜਗਾਵਾਂ ਚਿਰਾਗ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਲਾਵਾਂ ਭਾਗ, ਭਾਗਾਂ ਭਰੀ ਦਿਸੇ ਸਭ ਦੀ ਮਾਈਆ । ਧਰਤ ਮਾਤ ਤੇਰੀ ਖੁਲ੍ਹੇ ਆਂਖ, ਪੜਦਾ ਤੇਰਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਕਹੇ ਬਸ, ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਵੇਗਾ । ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਨਾਲ ਰਲਾਵੇਗਾ । ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਗੰਢ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੇ ਮੇਲੇ ਸੱਤ ਰੰਗ, ਮੇਲਾ ਇਕ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਵੇਹਲਾ, ਮੇਰੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕੋ ਵਰ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਆਵੇਗਾ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਚਰਨ ਟਿਕਾਵੇਗਾ । ਸੱਜਾ ਅੰਗੂਠਾ ਮੈਨੂੰ ਲਾਵੇਗਾ । ਮੇਰਾ ਰੁਠੜਾ ਭਾਗ ਮਨਾਵੇਗਾ । ਘਰ ਸੁਖੜਾ ਇਕ ਉਪਜਾਵੇਗਾ । ਮੇਰਾ ਜਗ ਦਾ ਦੁਖੜਾ ਅੰਤ ਮਿਟਾਵੇਗਾ । ਮੇਰਾ ਮੁਖੜਾ ਉਜਲ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰਿਆਂ ਸੋਹਣਿਆਂ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਵੇਗਾ । ਏਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਨਾਸ਼ੁਕਰਾ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੇਗਾ । ਤੂੰ ਕਰ ਕੇ ਬਚਨ ਕਦੇ ਨਾ ਮੁਕਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਹੱਥ ਟਿਕਾਵੇਗਾ ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਤੇਰੇ ਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ । ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਸਮਰਥ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਫੜ ਗੋਦੀ ਆਪ ਬਹਾਏਗਾ । ਤੇਰਾ ਕੱਟ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਸਤਕ ਰੋਗ, ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾਏਗਾ । ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪੱਖ ਕਰੇਗਾ । ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਧਰੇਗਾ । ਸਮਰਥ ਲੋਕਮਾਤ ਵੜੇਗਾ । ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਢੋਲਾ ਪੜੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹੇਗਾ । ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਵਿਛੜੇ ਫੜੇਗਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਆਪਣੇ ਧਰੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਕਰਨੀ ਹਰਿ ਜੂ ਕਰੇਗਾ । ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਰਾਂਗਾ ਪੱਖ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਰੂਪ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾ ਨੈ ਖੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵੰਡਾਂ ਤੇਰੀ ਵੰਡ, ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਸਦੀ ਸਦੀਵੀ ਆਵਾਂ ਲੰਘ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਚਾੜ੍ਹ ਅਗੰਮਾ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਸਾਚਾ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂ ਮੰਗ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਾਏ ਹੰਡ, ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਦੀ ਔਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਗੰਢ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦਰ ਆ ਕੇ ਪਾਵੇ ਠੰਡ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਪੱਖ ਕਰੇਗਾ ਬਣ ਕੇ ਵਾਲੀ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਗੋਦ ਨਾ ਰੱਖੀ ਖਾਲੀ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟਣੀ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਕਾਲੀ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਹੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਘਾਲ ਘਾਲੀ, ਬੈਠੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਪੱਖ ਕਰਾਂ ਇਕੋ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੋਹਰੀ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਿਚਾਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਚੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਸੋਹਣਾ ਇਕੱਠ ਬਣਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਦਏ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨੈਂ ਪਿੰਡ ਦਾ ਇਕ ਦੁਆਰ, ਨੈਂ ਖੰਡ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨੈਂ ਖੰਡ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨੈਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਏ ਝੁਲਾਈਆ । ਨੈਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਾ ਇਕ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਨੈਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੁਣ ਧਰਨੀ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਤ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਰੱਖੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਚਲ ਕੇ ਆਏ ਤੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟੇ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹਿ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਸਚ ਕਹਿ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਸਚ ਬਲਾਸ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਚਲ ਕੇ ਵੇਖਣ ਆਵਣ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਹਰਿ ਜੂ ਕੀ ਕੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ

ਵਰ, ਇਕੋ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਪੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਵਾਲੀ ਵਾਰਸ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਤੇਰਾ ਹਿੱਸਾ ਪੱਖੋਵਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਪੱਖ ਪਾਲਣ
 ਆਈਆ। ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ ਵਕਤ ਸੰਭਾਲ, ਸੁਹਜਣੀ ਰੁੱਤ ਵਧਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਬਣੇ
 ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਏਥੇ ਚਲ ਕੇ ਐਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਮਿਲ ਮਿਲ ਹਰਿ ਕਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ।
 ਬਾਕੀ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਧੰਨ ਭਾਗ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਠਾਕਰ, ਮੇਰੇ ਵੱਜੀ ਘਰ ਵਧਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਨਿਮਾਣੀ ਦਿਤਾ
 ਆਦਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਬੇੜਾ ਕਰਿਆ ਪਾਰ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ, ਭਵਰੀ ਭਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ। ਮੈਂ ਨੇਤਰ ਤੱਕਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ
 ਆਦਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਇਕੋ ਮੌਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਕਰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਵੇਖਾਂ
 ਚਾਦਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੇ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਬੇਟਾ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ।
 ਜੇ ਨੀਵੀਂ ਬਹਿ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਸਭ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਉਤੇ ਆਸ਼ਕ, ਮਾਅਸੂਕ ਵੇਖੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੇ ਨੇਤਰ ਉਤਾਹ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਇਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ
 ਲੱਗੀ ਆਤਸ਼, ਦੇ ਜਹਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ। ਜੇ ਚਰਨੀ ਡਿਗ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਖਾਲਸ, ਦੂਜਾ ਰਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਲਾਈਆ।
 ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਰਾ ਲਾਹੀ ਆਲਸ, ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਬਹਾਈਆ। ਵੇਖੋ ਸਿਖੋ ਆਇਆ ਬਣ ਕੇ ਸਾਲਸ, ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ।
 ਏਥੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਫ਼ਾਰਸ਼, ਜੋ ਸਿਰ ਨਿਵਾਵੇ ਸੋ ਪਾਰ ਲੰਘ ਲੰਘ ਜਾਈਆ। ਇਸ ਦੀ ਲਿਖੀ ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਟੇ ਇਬਾਰਤ, ਕਲਮ
 ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ। ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰੇ ਤੁਆਰਫ਼, ਦੂਜਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਭਾਗ ਲਗਾਇਆ ਭਾਰਤ, ਸੋ ਨੌ
 ਖੰਡ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਆੜ੍ਹਤ, ਨਾਮ ਸੈਂਦੇ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਨਿਮਾਣੀ ਮੇਰੀ ਮੰਨੀ ਜੁਗ
 ਜਨਮ ਦੀ ਢਾਰਸ, ਸ਼ਰਧਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰੀ ਲੱਜਿਆ ਲਈ ਰਖਾਈਆ। ਧਰਨੀ
 ਤੇਰੀ ਲੱਜਿਆ ਨਹੀਂ ਲੱਜਿਆ ਭਗਤ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆਵੇਂ ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਭਗਤ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ
 ਉਤੇ ਕਦੀ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਸਮਝੇਂ ਕੰਮ ਮੇਰਾ ਫ਼ਕਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਧਰਨੀ
 ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਬਰਕਤ, ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਦੁਨੀਆ ਕਰਦੇ ਐਸੇ ਇਸ਼ਰਤ, ਵੇਸਵਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ।
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਮੇਟੀ ਫ਼ਿਤਰਤ, ਤੇਰਾ ਫ਼ਾਤਿਹਾ ਰਹੇ ਪੜਾਈਆ। ਤੂੰ ਵੇਖ ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਿਖਰ, ਕਲਜੁਗ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਿਹਾ ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਫੈਲਾਈਆ।
 ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਗਏ ਜ਼ਿਕਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਗਾਇਆ
 ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਆਇਆ ਉਤਰ, ਉਤਰ ਪੁਰਬ ਦੱਖਣ ਪੱਛਮ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁੱਤਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ
 ਅਨੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੋਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੇ ਮੁੱਕਰ, ਖੰਡਾ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰਹਿਣ

ਨਾ ਦੇਵੇ ਬੁੱਚੜ, ਜੋ ਜੀਵ ਹੱਤਿਆ ਰਹੇ ਕਮਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੇ ਨੁੱਚੜ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਚੁੱਕੇ ਕੁੱਛੜ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨਾ ਭਿਟੜ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਗਲ ਲਾਵੇ ਭਰੀਆਂ ਚਿਕੜ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਫਿਕਰ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਡੇਰੇ ਲਾਈਆ । ਸੂਰਬੀਰ ਜੋਧਾ ਬਲਵਾਨ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਧਰਮ ਮੁਕਾਮੇ ਆਵੇ ਨਿਤਰ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚਿਤਰਿਆ ਚਿਤਰ, ਸੋ ਚਿਤਰਕਾਰ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਰੇ ਵੇਹਦੇ ਰਹਿ ਜਾਣ ਬਿਟਰ ਬਿਟਰ, ਕਲਜੁਗ ਨੈਣ ਅੱਖ ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੇਰਾ ਵੱਜਣਾ ਡੰਕਾ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਆਪ ਵਜਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੇਰਾ ਮੁੱਕਣਾ ਸ਼ੰਕਾ, ਸੰਸਾਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਪੱਤਣਾ, ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਉਚ ਨੀਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਕੰਤਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸਨੇਹੁਣਾ ਸੁਣ ਲੈ ਜਗ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਥਾਈ ਲੱਗੀ ਬੁਝਾਵੇ ਅੱਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੰਨ੍ਹੇ ਭਗਤੀ ਤਗ, ਤੰਦ ਨਾਮ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਾਣਾ ਜਾਗ, ਹਰਿ ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਜਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਲੱਗਣਾ ਭਾਗ, ਕਲਜੁਗ ਭੱਜਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਦੀਪਕ ਜਗੇ ਚਿਰਾਗ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਬਣਨਾ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਿਸੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਇਕੋ ਪੱਟੀ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਏਕ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਭ ਨੇ ਗੋਣੀ ਗਾਥ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਧੁਰ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਏ ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ, ਜਿਸ ਉਪਰ ਬਹਿ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਅੱਗੇ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਧਰਨੀ ਤੇਰਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਵਰ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਪੂਰਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਕੋਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਆਇਆ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਚਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ, ਵੱਜੀ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਮਾਣ ਤਾਣ ਇਕ ਰਖਾਇਆ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਿਸ ਧਾਮ ਝੁਲਾਇਆ, ਸੋ ਭੂਮਕਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਇਆ, ਵੱਢੀ ਖੋਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਵਰ ਹੋਇਆ ਪੂਰਾ, ਮੁੱਕੀ ਜਗਤ ਜੁਦਾਈਆ ।
 ਪਾਇਆ ਦਰਸ ਪ੍ਰਭ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ, ਘਰ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬਲ ਵੇਖੇ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਸਚਖੰਡ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੂਰਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਨਾਲ ਕੋਲ ਗਿਆ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।
 ਬਲ ਕਹੇ ਵਾਹਵਾ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਵੱਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਭੂਮੀ ਲਈ ਮੈਥੋਂ ਦਾਨ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਉਹ ਭੂਮੀ ਮੰਗੇ ਤੈਥੋਂ
 ਦਾਨ, ਆਪਣੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਪੂਰਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਆਣ, ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ
 ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਗਹਿ ਦਿਤਾ ਮਾਣ, ਸਿੰਘ ਗੁਰਦਿਆਲ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ
 ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕਰਨਾ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਜੋ ਬੈਠੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਦੇਵੀਂ ਜਵਾਬ, ਅਸੀਂ ਮੰਗਣਾ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ ।
 ਜਿਸ ਵਸਤ ਦਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਖਵਾਬ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੀ ਉਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇਂ ਹਿਸਾਬ, ਪਿਛਲਾ ਖਾਤਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਲ ਸਚ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਜੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰੋ ਬੇਨੰਤੀ, ਸਚਖੰਡ
 ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਆਪਣੀ ਬੀਹਵੀਂ ਸੰਮਤੀ, ਸੰਮਤ ਗਿਆ ਵਕਤ ਲੰਘਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਬਣੇ ਅਗੰਮੀ ਬਣਤੀ, ਬਨਾਵਟ ਨਜ਼ਰ
 ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਭ
 ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਨਰਾਸਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਾ ਧਾਰ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਰਾਖਾ ਬਣ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ
 ਮਾਤ ਆਵਾਂਗਾ । ਸਾਕਾ ਧੁਰ ਦਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਦਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਦਰ ਤੋਂ ਮੁੜਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ
 ਆਪਣੇ ਦਰ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੀਤ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਮੋਦਾ ਨਹੀਂ ਬੁੜ ਦਾ, ਬੋੜੀਉਂ
 ਬਹੁਤੀ ਕਰ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਇਹ ਰਸ ਮਿੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੌੜ ਦਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚੁਆਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਦਾ ਨਹੀਂ ਫਿਰਦਾ ਤੁਰਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ
 ਨੂਰ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਕਿਸੇ ਕੁੱਖੋਂ ਕਦੇ ਪ੍ਰਭ ਨਹੀਂ ਜੰਮਦਾ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀਉਂ ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੜਦਾ, ਕਰਨੀ
 ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੋ ਬੇੜਾ ਰੁੱੜਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੇਖੋ ਹੁੰਦੀ ਮੁਰਦਾ, ਸਚ ਸੁਚ
 ਆਪ ਪਰਗਟਵਾਂਗਾ । ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਕਾ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸਾਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੁਰਨਾ ਇਕੋ ਫੁਰਦਾ, ਆਤਮ
 ਪਰਮਾਤਮ ਬੋਲ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣਾ ਅਗੰਮੀ ਧੁਰ ਦਾ, ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਇਕ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ ਬਣ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਧਾਮ ਨਵੇਲ
 ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਚੇਲ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ
 ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਕਵਣ ਘਰ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮਾਤ ਆਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਏਗਾ । ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ ।

ਮਨਸੂਰ ਵਾਂਗ ਫੇਰ ਨਾ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਸ਼ਮਸ ਤਬਰੇਜ਼ ਵਾਂਗ ਨਾ ਖੱਲ ਲੁਹਾਏਗਾ । ਕਬੀਰ ਵਾਂਗ ਨਾ ਜਲ ਰੁੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਾਂਗ ਨਾ ਥੰਮ ਤਪਾਏਗਾ । ਧਰੂ ਵਾਂਗ ਨਾ ਜੰਗਲ ਘਲਾਏਗਾ । ਕੀ ਕਰ ਕਿਰਪਾ, ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤਰਾਏਗਾ । ਕੀ ਫੇਰ ਵੀ ਪਾਏਗਾ ਬਿਪਤਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅੰਤ ਰੁਲਾਏਗਾ । ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾ ਨਿਸਚਾ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਹੋ ਕੇ ਜੂਨੀ ਪਈਏ ਕੀਟ ਵਿਸ਼ਟਾ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਏਗਾ । ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੋੜ ਸਵਰਗ ਬਹਿਸ਼ਤਾ, ਬਹਿਸ਼ਤ ਸਵਰਗ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਏਗਾ । ਜਿਨ੍ਹ ਰੱਖਿਆ ਤੇਰਾ ਇਸ਼ਟਾ, ਸੇ ਅੰਤ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ । ਇਕੀ ਅੱਸੂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਪਰਵਿਸ਼ਟਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਭ ਉਤੇ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਇਹ ਧੁਰ ਦੀ ਕਰਾਏ ਲਿਖਤਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਖਕ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵਖਾਏਗਾ । ਬਾਣੀ ਬੋਧ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਬਕਤਾ, ਬਖਤਾਵਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਨਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਵਖਾਏਗਾ । ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰੀ, ਨਵ ਨੈਂ ਚਾਰ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੋਏ ਜੋੜ ਖੜੀ ਹਜ਼ੂਰੀ, ਹਰਿ ਦਰਸ਼ਨ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਕੱਟ ਦਿਤੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਸੰਗਤ ਬਹਿ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਧੂੜੀ, ਮੇਰੀ ਖਾਕ ਖਾਕ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਨਾ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਮਗਰੂਰੀ, ਅਭਿਮਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਹਿਣਾ ਪਾ, ਮੇਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨਾ । ਮੈਂ ਦਰ ਨਿਮਾਣੀ ਬੈਠੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾ, ਮੇਰੇ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ । ਮੇਰੀ ਦੇਣੀ ਤਕਦੀਰ ਮਿਟਾ, ਮੇਰੇ ਕਾਤਬ ਕਲਮ ਮਾਰਨਹਾਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ । ਮੇਰਾ ਜੰਜੀਰ ਦੇਣਾ ਤੁੜਾ, ਲੇਖਾ ਚੁੱਕਾ ਸ਼ਰਅ ਛੁਰੀ ਈਮਾਨਾ । ਮੇਰਾ ਮੰਦਰ ਦੇਣਾ ਸੁਹਾ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਨਾ । ਮੇਰਾ ਖੰਡਰ ਦੇਣਾ ਵਸਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਨਾਲ ਰਲਾਨਾ । ਮੇਰਾ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਭਾਨਾ । ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਭੁੱਲੇ ਨਾ ਨਾਂ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਆ ਕੇ ਦਿਤਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਮਨਸਾ ਮਿਟਿਆ ਨਿਸ਼ਾਨਾ । ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੀ ਧੌਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਏਕੋ ਅਵਲ, ਏਕੰਕਾਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਕੌਲ ਕਵਲ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਮਵਲ, ਮੌਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਪਾਰ ਕਰੇ ਭਵਜਲ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਜਲ ਬਲ, ਮਹੀਅਲ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਘਰ ਵਖਾਏ ਅਬਚਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੀ ਬਲ, ਬਲ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੀ ਅੱਸੂ ਸਭ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਇਆ ਹੱਲ, ਜਗਤ ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਟੀ ਫਾਹੀਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਕੋ ਫਲ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਨ, ਜੈ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਰ ਦੁਆਰ ਆ ਕੇ ਜਸ ਜਸ ਜਸ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ ।

★ ੨੨ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪੱਖੇਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ਼ ਦਾਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਨਾਤ, ਬਿਧਾਤੇ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਘਟ ਅੰਧੇਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਪੂਰਾ ਕਰ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟ, ਮਾਰਗ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੁੜੇ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਪ੍ਰਭ, ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਮੇਲ ਝੱਬ, ਝਗੜਾ ਜਗਤ ਦਵੈਤ ਮਿਟਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਦੇ ਨਭ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਬੰਧਨ ਤੁੱਟੇ ਹੱਦ, ਘਰ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਗਾਏ ਛੰਦ, ਅਨਹਦ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮਿਲ ਕੇ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਅਨੰਦ, ਰਸ ਇਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਰਵਟ ਲੈ ਸੁਆਮੀ ਬਦਲ ਆਪਣੀ ਕੰਡ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਈ ਹੰਢ, ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਨੌ ਖੰਡ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੰਨ ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਮੰਗਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੋ ਦਰ ਵੇਖ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਨਿਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਤੂੰ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਆਣ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕੂੜਾ ਲਹਿਣਾ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਬੰਨ੍ਹ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾ ਕੰਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਅੰਨ੍ਹ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਪ ਬਣਾ ਆਪਣੇ ਜਨ, ਸਿਰ ਸਮਰਥ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮਨ ਤਨ, ਤਨ ਮਨ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬੱਚਾ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਬਚਨ ਕਰਨਾ ਸੱਚਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਕੱਚਾ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਗਤ ਜੰਜੀਰੀ ਲਾਹ ਰੱਸਾ, ਸ਼ਰਾਸ਼ ਸ਼ਰੀਅਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਕਿਲਾ ਕੋਟ ਇਕੋ ਸੱਸਾ, ਹੋੜਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਹਾਹਾ ਕਹੇ ਤੈਨੂੰ ਹੱਛਾ, ਟਿੱਪੀ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾਤਾ ਜੁੜੇ ਸਕਾ, ਸਾਚਾ ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,

ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਵਖਾ ਮਕਾਨ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਵੱਜੇ ਧੁਨਕਾਨ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਦੇ ਈਮਾਨ, ਸਿਮਰਨ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰਹੇ ਤੇਰਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਮਿਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜ਼ਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਅੰਸ ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਨਾਤਾ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਦੇ ਦਾਤ, ਦਾਤਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਨਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਤਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਤਾਕ, ਦੋਹਾਂ ਦੇਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੰਢ ਪਵਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਰਜ ਅਨੰਦ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬੇੜਾ ਬੰਨ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇਵਾਂ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੋਹਲਾ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵਾਂਗਾ । ਸੋਹੰ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਪ੍ਰਭ ਅਲਾਏਗਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਬਣ ਕੇ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਭੈ ਵਖਾਏਗਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਭੰਡਾਰ ਭਰ ਕੇ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਚੜ੍ਹ ਕੇ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸਰਬ ਕਰਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਧਰਤ ਉਪਰ ਧਰ ਕੇ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਆਪ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਕਰਨ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜੈ ਜੈ ਕਰ ਕੇ, ਸਚ ਵਿਹਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਰੀਤੀ ਆਪ ਚਲਾਏ ਬਿਨ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੱਸ ਕੇ ਪਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਜਣਾਏ ਨਾਰ ਸਤੀ, ਧੀਰਜ ਜਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥੀ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਗਾਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੱਥੀ, ਡੋਰੀ ਤੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਪੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਏ ਸਖੀ, ਸਾਚਾ ਮੰਗਲ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਵਾ ਲੱਗੇ ਕਦੇ ਨਾ ਤੱਤੀ, ਜੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਚੀ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਮਤੀ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸੇ ਜਗਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਮਿਲਾਓ ਅੱਖੀ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੋਲਤ ਧੰਨ ਦਾਜ ਸੱਚਾ ਲਓ ਨਾਮ ਹੱਟੀ, ਦੂਜੀ ਵਸਤ ਕੰਮ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਖੱਟੇ ਖੱਟੀ, ਖਟਕਾ ਮੁੱਕੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਲੱਗੇ ਜੱਗ, ਜਗ

ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕੋ ਬੰਨ੍ਹੇ ਤਗ, ਤੰਦਨ ਤੰਦ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਸੁਣਾਏ ਛਦ, ਛੰਦ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਇਕ ਵਖਾਏ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਜੋ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕਰਮ ਹੋਏ ਅੱਡ, ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਰੱਤੀ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਚਲੇ ਸੱਚਾ ਰਬ, ਰਬ ਰਬਵਾਹੀ ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗੋਣਾ ਗਬ, ਗਾ ਗਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਪੁਰਖ ਨਾਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਕਰੇ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰ ਝਾਤ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇਏ ਦਾਤ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਆਪ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਾਜ਼ਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪੱਖੋਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਤਿ ਧਰਮ ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼, ਸਚ ਸੁਚ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਭ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੂੜਾ ਅੰਧ ਜਾਏ ਵਿਨਾਸ, ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਪਾਏ ਸਾਚੀ ਰਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਉਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਪਾਸ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਰਮ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਸਾਬ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਪੂਜਾ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਪਾਠ, ਮੰਤਰ ਅੰਤਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਰੋਵਰ ਨੁਹਾਏ ਸਾਚੇ ਤਾਟ, ਘਾਟ ਇਕੋ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੁਕਾਵੇ ਵਾਟ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਵਡ ਕਰਮਾਤ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਇਕੋ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਸਚ ਸੰਤੋਖ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲੇ ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਦੇਵੇ ਚੋਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਕਟੇ ਰੋਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਹੋ ਸਹਾਈ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਲਗਾਏ ਨਗਾਰੇ ਚੋਟ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਧੁਨ ਉਪਜਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਕੂੜ ਅੰਧਿਆਰਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕੱਢ ਖੋਟ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਪੁਰ ਸਲੋਕ, ਪੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੇਵੇ ਸਤਿਵਾਦ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੁਣਾਏ

ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਦ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਕਾਢ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਲਾਡ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ, ਵਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜ, ਘਰ ਸਵੰਬਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਧਰਮ ਸਮਾਜ, ਸਾਚਾ ਮੰਗਲ ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਬਣਿਆ ਸਾਥ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਕਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਧੀਰਜ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਧਰਮ ਝੁਲਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬਰਨ ਵਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਧੁਰ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਹੋਏ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਣ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਭਗਤ ਸੰਤ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਥ ਦਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤ, ਮਨ ਮਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਧੀਰਜ ਜਤ ਸਤਿ ਧਰਮ, ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕਰਮ, ਕਾਇਆ ਕਪੜ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਏ ਫੜਨ, ਬਾਹਰੋਂ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤਰਨੀ ਤਰਨ, ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਬਰਨ ਵਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਸਾਂਝਾ ਪੀਰ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਮੂਰਖ ਮੂੜੇ ਝੂਠੇ ਧੰਦੇ ਮਰਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਇਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਸਦ ਮੰਗੇ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਜਨ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਚਰਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਖਾਹਸ਼ ਦੇ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਇਕ ਬੰਧਨ ਜਗਤ ਮੋਹ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਕ ਖਾਹਸ਼ ਬਣ ਨਿਰਮੋਹ, ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਖਾਹਸ਼ ਦੇਵੇ ਛੋਹ, ਸੋ ਖਾਹਸ਼ ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦਰ ਆ ਕੇ ਸੁਣਨ ਅਗੰਮੀ ਸੋ, ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਧਾਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਟੋਹ, ਵੇਖੇ ਅਨਡਿਠੜਾ ਥਾਈਆ । ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਲੋ, ਲੋਕਾਈ ਪਰਕਾਸ਼ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਖਾਹਸ਼ ਵੇਖੇ ਉਹ, ਜਿਸ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਖਾਹਸ਼ ਖਾਹਸ਼ ਵਿਚ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਰ ਇਛਿਆ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਇਛਿਆ ਮੰਜਲ ਮਹਿਬੂਬ, ਮਹਿਦੂਦ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਬਤ ਸਬੂਤ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਦਏ ਨਿਭਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕਲਬੂਤ, ਕਲਮਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਕਸ਼ਾ ਅਰੂਜ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਪੇਖਤ ਮੰਜਲ ਮਕਸੂਦ, ਮਕਸਦ ਆਪਣਾ ਹਲ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖਾਹਸ਼ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸਬੂਤ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ

ਇਕ ਲਿਵ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਗਹਿਰ ਗਵਰੀ ਖਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਖਾਹਸ਼ ਸਚ ਪੁਰਖ, ਪੇਖਤ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖਾਹਸ਼ ਹਰਿ ਦਰਸ, ਸਰਵਣ ਸੁਣਨ ਜਸ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਨ ਖਾਹਸ਼ ਹੋਏ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਇਕੋ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਵਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਿਸ ਮੰਦਰ ਕਿਸ ਦੁਆਰ ਕਿਸ ਘਰ ਕਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਏ ਵੜਨ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਵਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਨਾਮ ਕਵਣ ਰਾਮ ਕਵਣ ਸ਼ਾਮ ਕਵਣ ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਆਏ ਪੜ੍ਹਨ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਹਰਿਜਨ ਆਸਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਆਸਾ ਗੁਰਮੁਖ ਕਦੇ ਨਾ ਸੜਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਆਸਾ ਖੇਲ ਵੇਖ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਸਾ ਖਾਹਸ਼ ਖਾਹਸ਼ ਖਾਲਸ ਖਾਲਸ ਸਾਲਸ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਖਾਹਸ਼ ਸਾਲਸ ਦੇਵੇ ਦਲੀਲ, ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਚਲ ਕੇ ਵੇਖ ਕਵਣ ਵਕੀਲ, ਪੁਰ ਕਾਨੂੰਨ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਏਥੇ ਓਥੇ ਸਦਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਅਪੀਲ, ਬਰੀਖਾਨਾ ਦੇਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਉਹ ਸਾਂਵਲ ਸੁੰਦਰ ਛੈਲ ਛਬੀਲ, ਕਿਸ ਖਾਹਸ਼ ਵਿਚ ਲੋਕਮਾਤ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਖਾਹਸ਼ ਕਹੇ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਔਦਾ ਬਸਤਰ ਨੀਲ, ਨੀਲਾ ਨੀਲੀ ਧਾਰੋਂ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਖਾਹਸ਼ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਜਿਸ ਮਾਰੇ ਭੀਲ, ਮੁਕਟ ਬੈਠ ਕਵਲ ਨੈਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਖਾਹਸ਼ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਜਿਨ ਰਾਵਣ ਮਾਰਿਆ ਨਾਲ ਸੈਨ, ਸੈਨਾਪਤੀ ਰਾਮ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਚ ਖਾਹਸ਼ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ ਨੈਣ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਆਸਾ ਸੰਤ ਖਾਹਸ਼ ਰਲ ਮਿਲ ਦਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗਣ ਬਹਿਣ, ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਅਗੰਮੀ ਖਾਹਸ਼ ਰਸਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਕਹਿਣ, ਨਕੰਮੀ ਖਾਹਸ਼ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਰੇ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖਾਹਸ਼ ਚੁਕਾਵੇ ਲਹਿਣ ਦੇਣ, ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਖਾਹਸ਼ ਸਚ ਵਸਤ ਆਏ ਲੈਣ, ਤਿਸ ਲਾਲ ਅਮੋਲਕ ਲੱਭੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਬਿਨ ਕੀਮਤ ਹੱਥੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੰਤਰ ਖਾਹਸ਼ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੁੱਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਸਤਿ ਗੁਣ ਸਤਿ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

★ ੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਬੀ ਭਗਵਾਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪੱਖੋਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਅੰਤਰ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਅਨਮੰਗਿਆ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਅਨਾਸ਼ਕਤ ਦੇਵੇ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਕੱਟ ਜਹਾਨ, ਜੀਵਣ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਸਚਖੰਡ ਅੰਤਮ ਖੜੇ ਆਣ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਰੱਖ ਗਾਇਆ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਏਥੇ ਓਥੇ ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ ।

★ ੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪੱਖੋਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਲੇਖੇ ਲੱਗੀ ਸੇਵਾ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਦੇਵੇ ਮੇਵਾ, ਰਸ ਮਿੱਠਾ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਜਣਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਬੱਚਿਆਂ ਪੁੱਛੇ ਕਰ ਕੇ ਹੇਵਾ, ਗੁਰ ਦਾਤਾ ਆਇਆ ਫੇਰੀ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਸਿਫਤ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਪਰਗਟ ਹੋ ਅਲਖ ਅਭੇਦਾ, ਭੇਵ ਅੰਤਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਵੱਡਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਲਗਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਅਪਾਰ, ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਸਲ ਨਾ ਮਿਲੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ। ਇਕ ਇਕ ਸਿਖ ਵਿਚ ਧੁਰ ਦਾ ਧਰਿਆ ਆਪ ਪਿਆਰ, ਰੋਮ ਰੋਮ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਪਲਕ ਅੱਖ ਪਰਤੱਖ ਕਰ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਕੱਟ ਕੇ ਮੰਜ਼ਲ ਆਇਆ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਹਰਦਿਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਬਣ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਐਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਵੇਖੇ ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਨੱਠੇ ਫਿਰਦੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਇਕੋ ਆਸ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦਰ ਅਇਆਂ ਸਭ ਦੀ ਕਰਾਂ ਸੰਭਾਲ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਹੋ ਕੇ ਦਰ ਭਗਤਾਂ ਬਣਾਂ ਕੰਗਾਲ, ਕੰਗਾਲੋਂ ਸ਼ਾਹ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬਿਨਾਂ ਅਠਾਰਾਂ ਭਗਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਭਗਵਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਈ ਗਈ ਉਠ ਉਠ ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਕੂਕ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਉਚੀ ਉਚੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਰੱਖੇ ਯਾਦ, ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਚ ਸੁਣੇ ਫਰਯਾਦ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਘਰ ਲਗਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਦਾਦ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਭਾਂਡੇ ਪੂਰੇ ਦੇਏ ਕਰਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢ, ਕਾਢ ਆਪਣੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਿਰਧਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਲਾਡ, ਸਰਧਨ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ। ਖੇਵਟ ਬਣ ਚਲਾਏ ਜਹਾਜ਼, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ। ਸੇਵਕ ਬਣ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ਼, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਜਗਾਈਆ। ਆਓ ਵੇਖੋ ਧੁਰ ਸਮਾਜ, ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਜਿਸ ਘਰ ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਵੇ ਕਾਜ, ਦੂਜਾ ਸਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਰਵਾਜ, ਰੀਤੀ ਬਦਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖੋ ਭਾਜ, ਬਣ ਕੇ ਸੱਚੇ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਨ ਨਾਚ, ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਅਗੰਮ ਗਾਈਆ। ਓਸ ਘਰ ਦਾ ਸਾਚੇ ਦਰ ਦਾ ਨਰਾਇਣ ਨਰ ਦਾ ਲਓ ਸੁਆਦ, ਅਨਰਸ ਆਪਣਾ ਦੇਏ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਲਹਿਣਾ ਲੈਣਾ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਗਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ, ਪੂਰੀ ਇੱਛਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਦੂਰ, ਜਮ ਡੰਡ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਪਾਇਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਲਏ ਤਰਾਈਆ। ਨਾਮ ਪਿਆਲਾ ਦੇ ਕਰੇ ਮਖਮੂਰ, ਖੁਮਾਰੀ ਇਕੋ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ

ਨਾਮ ਕਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਕਰਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਬਖਸ਼ੇ ਸੱਚਾ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਦਰ ਆਇਆਂ ਪਿਛਲੇ ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਬ ਕਸੂਰ, ਅੱਗੇ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬਣਿਆ ਆਪ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਬਣ ਚਾਕਰ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕੂੜਾ ਕਿਰਕਟ ਰਿਹਾ ਹੁੰਝ, ਨਾਮ ਬਹਾਰਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ। ਫੜ ਫੜ ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕੱਢੇ ਹਉਮੈ ਗਰੂਰ, ਨਾਮ ਸਰੂਰ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕਰੇ ਪੂਰ, ਦਰਦੀ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਪੁੰਨੀ, ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਸੁੰਨੀ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੀਹਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਵਡ ਵਡ ਗੁਣੀ, ਗਿਆਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਰਹੇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਆਇਆ ਕਾਇਆ ਕੁੰਨੀ, ਮਾਟੀ ਹਾਂਡੀ ਪੋਚ ਪੁਚਾਈਆ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਸੁੰਢੇ ਘਰ ਸੁਣਾਏ ਧੁਨੀ, ਧੁਨ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ। ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਨਾ ਰਹੇ ਬੁਨ੍ਹੀ, ਹੋਛੀ ਮਤ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਟੋਲਾ ਸਿਰ ਤੇ ਦੇਵੇ ਚੁੰਨੀ, ਓਢਣ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਚੋਟੀ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮੁੰਨੀ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਘਰ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆ ਕੇ ਜਾਏ ਵੜ, ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੱਖਰ ਲਏ ਪੜ੍ਹ, ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਏ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਬਣ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ। ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਆਖ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਤੱਖ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਭ ਵਸ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਬੈਠੇ ਘੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਬਿਨ ਢਾਹਿਉਂ ਗਿਆ ਢੱਠ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਬਲ ਗਵਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਚ ਪਿਆਰ ਦੀ ਲਾਏ ਸੱਟ, ਠੋਕਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ। ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਚਰਨੀਂ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। ਬਿਨ ਖਾਧਿਆਂ ਪੀਤਿਆਂ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਰਸ, ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕ ਚਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਗਤ ਵਿਸੂਰੇ ਦੇਵੇ ਮਥ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ। ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਹੋਈ ਕਬੂਲ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਏ ਧੂਲ, ਧੁਰ ਦੀ ਰੇਖ ਦਏ ਵਖਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਸੂਲੀਉਂ ਸੂਲ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸੂਲ ਕੰਡਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅੱਗੇ ਰਾਏ ਧਰਮ ਮੰਗੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਸੂਲ, ਲੇਖਾ ਲੈਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਆਪ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ। ਪੰਜਾਂ ਦਿਤਾ ਆਣ ਸਬੂਤ, ਜੋ ਸਚਖੰਡ ਬੈਠੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਕਲਬੂਤ, ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਜਗਤ ਮਿਲਾਈਆ। ਘਰ ਮਿਲਿਆ ਉਚ ਅਰੂਜ, ਮਹੱਲ

ਅਟੱਲ ਹੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਹੋਈ ਪਰਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਮੇਲਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਜਗਤ ਦੀਵਾਨ, ਦੀਵਾਨਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਰਮਲਿਆਂ ਮਿਲਾਵਾ ਮੇਲ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਅਹਿਵਾਲ, ਹਾਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਰਲ ਮਿਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਾਲੀ ਘਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਉਤੋਂ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਹਲ ਕੀਤਾ ਸਵਾਲ, ਜੇਰ ਜਬਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਵੇਖ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਜਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਲ, ਡੋਰੂ ਡੰਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਵਾਹ ਵਾ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਜਗਤ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਵੇਖਿਆ ਹਾਲ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਲੱਭਿਆਂ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਭਾਲ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਲਾਏ ਲੜ, ਚੇਤਨ ਜੜ੍ਹ ਦੇਵੇਂ ਫੜ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਹਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੨ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੁਰਜਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪੱਖੋਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਮੁਖ ਤਰਦਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਏਹੋ ਫਲ ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਦਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਸਾਚਾ ਵੇਲਾ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ, ਨਾਮ ਡੰਡਾ ਹਰਿ ਜੂ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਣ ਦਾ, ਬਿਨ ਜਗਦੀਸ ਮਿਲਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਚੁਰਾਸੀ ਜੂਨ ਫਿਰਨ ਦਾ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਲਦਾ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਵ ਜਾਣੇ ਸਾਚੇ ਦਿਲ ਦਾ, ਦਿਲਬਰ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਰਤੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮੀ ਤਿਲ ਦਾ, ਤਿਲਕ ਇਕੋ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਉਤੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਹਿਲਦਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨੱਯਾ ਡੋਲੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ, ਸੋ ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਅੰਦਰ ਲੱਗੀ ਸਿਲ ਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮੰਦਰ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਅੰਧੇਰਾ ਚੁੱਕੇ ਨਾ ਡੂੰਘੇ ਕੰਦਰ, ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਨਾ ਅੰਧੇਰੇ ਖੰਡਰ, ਸਤਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਨ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਦਰ, ਵਾਸਨਾ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸੂਰਯਾ ਚੰਦਰ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਲਾਜਵੰਤ ਨਾ ਕੇ ਅਖਵਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਦਲੇ ਸਮਾਜ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਧੁਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਰਾਜ, ਗੁਰਮੁਖ ਰੱਯਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣੇ ਸੱਚਾ ਸਾਧ, ਸੱਚੀ ਸਾਧਨਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਆਪੇ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ਼, ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦੇ ਸੋਏ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਮਜਨ ਮਾਘ, ਚਰਨ ਧੂੜ ਅਸ਼ਨਾਨ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਸੇਵਾ, ਚਾਕਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਏ ਮਸਤਕ ਥੇਵਾ, ਜੋਤ ਲਲਾਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਦ ਅਭੇਵਾ, ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਵੇ ਲੇਖੇ ਗਾਇਆ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕੋ ਨਰ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਖਵਾਈਆ ।

★ ੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪੱਖੋਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਧਰਮ ਸਮਾਗਮ ਪਿਆ ਭੋਗ, ਵੱਜੀ ਜਗਤ ਵਧਾਈਆ । ਕਰਮ ਸਮਾਗਮ ਚੁੱਕਿਆ ਰੋਗ, ਦੀਨਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਸਮਾਗਮ ਦੱਸਿਆ ਜੋਗ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਮਾਗਮ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਰ ਸਮਾਗਮ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਕਰਾਈਆ । ਨਾਮ ਸਮਾਗਮ ਸ਼ਬਦ ਚੋਟ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਸਮਾਗਮ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖੋਟ, ਪੰਜ ਤਤ ਹਲਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਮਾਗਮ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਸਮਾਗਮ ਧੁਰ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਮਾਗਮ ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਆਪੇ ਪਹੁੰਚ, ਜਗ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਮਾਗਮ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਤ ਸਮਾਗਮ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦੇ ਦਾਨ, ਕਰ ਪਿਆਨ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਦਰ ਆਈ ਧੁਰ ਦੇ ਲੇਖੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਗਾਈਆ ।

★ ੨੨ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਦਾਲਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਆਂਡਲੂ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਪਿਤਾ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਚੌਥਾ ਜੁਗ ਮੈਂ ਬਾਲ ਨਿੱਕਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਕੀਤਾ ਸਾਚਾ ਹਿਤਾ, ਬਣ ਹਿਤਕਾਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲਾਇਆ ਟਿੱਕਾ, ਮਸਤਕ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਹਿਬ ਕੀਤਾ ਫਿਕਾ, ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਚ ਨਾਲੋਂ ਸਭ ਦਾ ਬਦਲਿਆ ਚਿਤਾ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਦਿਤੀ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਡਿਠਾ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਸ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਮਿੱਠਾ, ਕੋੜਾ ਰੀਠਾ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦੇ ਹਿੱਸਾ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਹਰਿ ਠਾਕਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਨੱਢਾ ਬਾਲ ਨਾਦਾਨ, ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਅਖਵਾਈਆ । ਤੂੰ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦੇਣ ਗਿਆਨ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਮਾਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਜਗ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕੀਤੀ ਖਵਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਯਾਰੀ ਯਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਪੂਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਰੋਵਣ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਸਾਚੀ ਮੰਜ਼ਲ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਵਾੜ ਦਿਤਾ ਹੰਕਾਰ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਸੰਗਾਰ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੈਂ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਜ਼ੋਰ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੀਤੀ ਠੱਗ ਚੋਰ, ਘਰ ਘਰ ਠੱਗੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਪਾਵੇ ਸ਼ੋਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਾਇਆ ਗੋਰ, ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸੁਰਤੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੋੜ, ਮੈਂ ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਖੜ ਕੇ ਸਭ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਾਇਆ ਘਰ ਵਿਚੋਂ ਦੇਵਾਂ ਹੋੜ, ਕੂੜਾ ਖੇਲ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਡੋਰ, ਸਾਚੀ ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਣਾ ਏਹੋ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਮੇਰੀ ਫਲਵਾੜੀ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਧੀਰਜ ਤੁਟਾ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਜਗਤ ਕਵਾਰੀ, ਮਨਮਤ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੋਏ ਵਿਭਚਾਰੀ, ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਲਾ ਉਡਾਰੀ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ

ਦਾਹੀਆ । ਜਗਤ ਵਿਦਿਆ ਵਡ ਗਿਆਨ ਬਣੀ ਸੰਸਾਰੀ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਯਾਰੀ, ਜਗਤ ਯਾਰਾਨੇ ਰਹੇ ਹੰਡਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਜਿਆਰੀ, ਮੰਦਰ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਨਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਆਪ ਵਹਾਈ ਵੈਹਦੀ ਧਾਰੀ, ਭਵਜਲ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਵੱਡੀ ਤਿਆਰੀ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਲੁੱਟ ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੀ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਹਾਏ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਧੂੜ ਨਾ ਕੋਇ ਲਾਈਆ । ਮਨਮਤ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਖਵਾਰੀ, ਗੁਰਮਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜੀ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਆ ਕੇ ਆਪਣਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤ ਬਲਵਾਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਝੁਲਾਇਆ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਗਿਆਨ, ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰਥ ਤਟ ਜੋ ਕਰ ਕੇ ਔਣ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਤੇਰਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਲਿਵ ਸਾਚੀ ਨਾ ਕੋਇ ਲਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਮਸਲਾ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਖੋਜ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਸਾਬਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦਿਤਾ ਕੋਈ ਈਮਾਨ, ਅਮਲ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਦਿਸੇ ਹਰਾਮ, ਜਗਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀਤਾ ਨਜ਼ਾਮ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਕੇ ਮੁਖ ਲਗਾਮ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਿਹਾ ਭਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ ਭਗਵਾਨ, ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਵਾਹਵਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਮੈਂ ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਦਿਤਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਤੇਰੇ ਸਹਾਰੇ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਭਰਿਆ ਖੋਟ, ਖੋਟੀ ਬੁਧ ਸਰਬ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਤਨ ਨਾ ਲੱਗੇ ਨਾਮ ਚੋਟ, ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਰਸਨਾ ਬਾਹਰੋਂ ਗੌਂਦੇ ਬੰਤੀ ਦੰਦ ਹੋਟ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਰਾਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਲਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿਣ ਖਾਮੋਸ਼, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਦੇਏ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਵੇਖਣ ਲੋਚ, ਲੋਚਾ ਪੂਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਚੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦਿਤੀ ਸੋਚ, ਸਮਝ ਸਮਝ ਦੀ ਦਿਤੀ ਗਵਾਈਆ । ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਹੁਣ ਨਾ ਰਹੀ ਖਾਮੋਸ਼, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਫ਼ਰਯਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਉਠ ਕੇ ਵੇਖ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਹੋਣੀ ਮੌਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਵਡ ਵੱਡੇ ਠਾਕਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਜਗਤ ਧਰਮਸਾਲ, ਕੂੜਾ ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ

ਨੀਚ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਿੱਤਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਹਾਨ, ਜਗਤ ਚਲਿਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਬੀਆਬਾਨ, ਨਵ ਨੌ ਵੈਰਾਨੀ ਇਕੋ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਪੂਰਾ ਦੇਵਾਂ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਦੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਵਡ ਸੱਚੇ ਭੂਪ ਸੁਲਤਾਨਾ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਝੁੱਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਈ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਤਿ ਧਰਮ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਘਰ ਘਰ ਹੋਏ ਹਰਾਮਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ । ਖੇਲ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੀਤਾ ਆ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਖੇੜਾ ਦਿਤਾ ਢਾਹ, ਜਤ ਬੁਰਜ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਝਗੜਾ ਦਿਤਾ ਵਖਾ, ਫੈਸਲਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਬਦਲਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾ, ਚੌਕੰਨਾ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੱਖਾਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਜਗਤ ਅੰਧਾ ਦਿਤਾ ਬਣਾ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਵਿਚ ਬੰਨਾਂ ਦਿਤਾ ਰਖਾ, ਹੱਦ ਤੇਰੀ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਛੱਪਰ ਛੰਨਾਂ ਹੇਠ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਦਿਤਾ ਧਰਾ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਡੰਕਾ ਕੂੜ ਪਰਧਾਨ ਕਰਕੇ ਦਿਤਾ ਵਜਾ, ਨੌ ਖੰਡ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਧਰਤ ਧਵਲ ਬੰਕਾ ਦਿਤਾ ਸੁਹਾ, ਸਾਖਿਆਤ ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁੱਤ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਮੇਰੀ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜੀ ਫੁਲ ਫਲਵਾੜੀ ਰਹੀ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਕਹੁ ਵਾਹਵਾ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ, ਦੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ ਲਵਾਂ ਪੁੱਟ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦੇਣਾ ਆ ਕੇ ਘੁੱਟ, ਰਸ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਵੇ ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚੋਂ ਮੁੱਕ, ਮੁੱਕੇ ਖੇਲ ਪਰਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲੈਣਾ ਚੁੱਕ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਛੋਟਾ ਬਾਲਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੁਣ ਬਾਲੇ ਛੋਟੇ ਲਾਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਅਨਿਧ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਲਵੇ ਭਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਵੇਖਣਹਾਰ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਵੇਖ ਕਮਾਲ, ਸਿਰ ਬਪਕੀ ਦੇਵੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਤੇਰਾ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਆਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਗੀਤ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਬਿਧ ਨਾਲ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਪ੍ਰਭ ਮੁਕਾਏਗਾ । ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਸਭ ਤੋਂ ਮੰਗ ਮੰਗਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਏਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਕਾਰ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਆਪੇ ਪਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਜੋ ਸੁਣੈਦੇ ਰਹੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਥਿਰ ਕੋਏ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਆਈ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਖੇਲ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਦੇਵੇ ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾ ਦੇਏ ਵਖਾਲ, ਵੇਖੋ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਭਾਲ, ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰੂ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਾਲ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੁਰੀਦਾਂ ਮੁਰਸ਼ਦ ਪੁੱਛੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਦਲਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਡੈਰੂ ਡੰਕਾ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਹੱਥ ਨਗਾਰਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਏਕਾ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਆਏ ਵਾਰੀ, ਅੰਤਮ ਅੰਤ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੀ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਣਜਾਰੀ, ਨਾਮ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਦੇ ਬਣ ਵਪਾਰੀ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੇ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਾਰੀ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਦੇਏ ਵਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਵੇਖਣ ਆਣ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਵੈਰਾਨ, ਸਚ ਫਲਵਾੜੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਮਾਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ, ਸਾਚਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਾਰੇ ਗਾਣ ਗਾਣ, ਗਾ ਗਾ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਇਕ ਸੈਤਾਨ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਬਣੀ ਦੁਕਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਵੇਖਣ ਔਣਗੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਸੱਚੇ ਸੋਭਾ ਪੌਣਗੇ । ਜੋ ਲੋਕਮਾਤ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਵਰ, ਸੋ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਚਕੌਣਗੇ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਦਿਤਾ ਭੋ ਡਰ, ਸੋ ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਖੌਣਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਚਕੌਣਗੇ । ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਚੁਕਾਏ ਆਪ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵਣ ਸਾਥ, ਬਣ ਸਾਥੀ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋ ਸੰਦੇਸਾ ਪ੍ਰਭ ਦਿਤਾ ਆਖ, ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਤੁੱਟੇ ਏਸ ਦਾ ਨਾਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਰਾਸ਼, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਾਚ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਆਸਾਵੰਦ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟ

ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਗਵਾਈਆ । ਦਾਤੇ ਦਾਨੀ ਸਰਬਗੁਣ ਤਾਸ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਕਰੇ ਸਲਾਹ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤ ਝੋਲੀ ਰਿਹਾ ਡਾਹ, ਮੰਗ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਮੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੱਸ ਕੇ ਕਹਿਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਕਲਜੁਗ ਬੇੜਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕਰ ਗਏ ਨਾਂਹ, ਹਾਂ ਵਿਚ ਹਾਂ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਪਿਆ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਵਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਆਖ, ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਸਾਖਿਆਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਇਆ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾ ਕੇ ਆਇਆ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਘਾਤ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਈਆ । ਮੇਟ ਕੇ ਆਇਆ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੱਸ ਕੇ ਆਇਆ ਗਾਬ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖ ਲਿਖ ਕੇ ਆਇਆ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਉਤਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਜੋਤ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਰੂਪ ਬਣਾਏ ਖਾਲਸ ਖਾਸ, ਖਾਲਸਾ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੋਧਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਗੋਬਿੰਦ ਸੱਚਾ ਸੂਰਬੀਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੇ ਏਹੋ ਕਟੇ ਜੰਜੀਰ, ਇਹਦੇ ਹੱਥ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਕਿਰਪਾਨ ਫੜਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਤਦਬੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਹਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲੀ ਤਸਵੀਰ, ਮੁਸਵਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਉਠ ਖਲੋਤੇ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਪੀਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਨੇਤਰ ਰੋ ਹੋਇਆ ਦਲਗੀਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਹੱਡੀ ਲੱਗੀ ਪੀੜ, ਮੇਰਾ ਅੰਗ ਅੰਗ ਦੁੱਖ ਸਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰਭ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਕਹੇ ਮਾਰ ਧਾਹ, ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾਇਆ । ਮੈਂ ਭੁੱਲਾ ਵਿਚ ਜਹਾਂ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਇਆ । ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਦੇਵਾਂ ਡਾਹ, ਖਾਲੀ ਪੱਲੂ ਇਕ ਰਖਾਇਆ । ਮੇਰੀ ਉਮਤ ਜੁਲਮ ਕਹਿਰ ਦਿਤਾ ਕਮਾ, ਸਿਤਮ ਇਕ ਕਰਾਇਆ । ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿਤੇ ਦਬਾ, ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣੀ ਜੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਉਖੜਾਇਆ । ਮੈਨੂੰ ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਬਚਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ । ਉਚੀ ਕੂਕੀ ਕਹਿਣ ਵਾਹ ਵਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਜੋ ਐਦੀ ਵਾਰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਫਤਹਿ ਡੰਕਾ ਆਇਆ ਵਜਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕ ਕਰਾਇਆ । ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਫੜਾ, ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦਇਆ ਕਮਵਾਂਗਾ । ਸੂਰਬੀਰ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਧਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਇਕ ਪਰਲੇ ਕਾਲ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਲੋਕਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰੇ ਧੋਖਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਨੂੰ ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਮੌਕਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਇਕ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੁਣ ਸੰਦੇਸ, ਕਲਜੁਗ ਉਠ ਕੇ ਭੱਜਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਹੋਇਆ ਪੇਸ਼, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਆਵੇ ਓਸ ਕੋਲੋਂ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕੇਸ, ਨਾਮ ਦਸਮੇਸ਼ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੈ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਭੈ ਵਿਚ ਫਿਰਦੇ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਮਸਾਇਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਮਸਲਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਇਕੋ ਠੀਕ, ਵੱਧ ਘੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਉਹ ਕਾਲੇ ਉਤੇ ਪਾ ਕੇ ਗਿਆ ਲੀਕ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਪੀਰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਗੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਨੀਚਾਂ ਉਚਾਂ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਏ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡੀਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੀਤ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰਿਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਮੈਂ ਫਿਰ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੀ ਦਿਸੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਰਿਜਨ ਵਿਰਲਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਬਾਕੀ ਬੈਠੇ ਢੇਰੀਆਂ ਢਾਹੀਆ । ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਉਡੀਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕਰਾਂ ਪੂਰ, ਪੂਰੀ ਇਛਿਆ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਧਰ ਕੇ ਨੂਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦ ਦਿਆਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੋਬਿੰਦ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁੰਝੇ ਕੂੜਾ ਕਿਰਕਟ ਕੂੜ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ । ਮਾਣ ਤਾਣ ਤੋੜੇ ਗਰੂਰ, ਗੁਰਬਤ ਅੰਤਮ ਦਏ ਖਪਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਦਾ ਮੁਆਫ਼ ਨਾ ਕਰੇ ਕਸੂਰ, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚੌਦਾਂ ਵਾਰ ਨਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਬੋਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਓਹੋ ਪੜ੍ਹਾਂ ਸਬਕ, ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਮਤ ਵਲ ਪਿੱਛਾ ਫੇਰ ਨਾ ਵੇਖਾਂ ਪਰਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਫ਼ਰਕ, ਫਿਰਕਾ ਮੇਰਾ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਕਹੇ ਸੁਣ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਨਾਲ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਰਲ ਮਿਲ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰ ਕੇ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਦੀਨ ਇਸਲਾਮ ਇਕੋ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਬਰਦੇ ਕਰ ਗੁਲਾਮ, ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ ਗਲ

ਪਵਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਇਸਲਾਮ, ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਾਓ ਇਕ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦਿਓ ਪੈਗਾਮ, ਜ਼ਬਰਾਈਲ ਮੇਕਾਈਲ ਅਸਰਾਫ਼ੀਲ ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜਗਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸੁਣ ਮੁਹੰਮਦ ਸਚ ਸੰਦੇਸ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਲਈ ਵੇਖ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਿਛਲਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਲੇਖ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨਿਰਪੱਖ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿੱਖ ਈਸਾਈ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਖਤੇ ਜਿਗਰ ਕੀਤੇ ਭੇਟ, ਸੋ ਤੇਰੀ ਉਮਤ ਲੇਖਾ ਨਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਏਕੰਕਾਰ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਲਾ ਦਰਬਾਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਨਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਯਾਰੀ, ਯਾਰੀ ਯਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਹਦੀ ਉਮਤ ਲੱਗੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰੀ, ਜੋ ਛੁਰੀ ਕਰਦ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜ਼ਿਬਹ ਕਰੇ ਤੇਰੇ ਜੀਵ ਤਨ ਮਨ ਹੋਏ ਦੁਖਿਆਰੀ, ਦੁਖੀ ਕੂਕ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਿਉਂ ਸੁੱਤਾ ਪੈਰ ਪਸਾਰੀ, ਤੇਰੀ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਬੇਨੰਤੀ ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਮੁਹੰਮਦ ਏਥੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਚਲੇ ਵਸ, ਗੋਬਿੰਦ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਉਸ ਦੀ ਚਰਨੀ ਜਾ ਕੇ ਢੱਠ, ਸਨਮੁਖ ਤੇਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਬੰਸ ਸਰਬੰਸ ਲਾਈ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਉਸ ਦੇ ਖੰਡਾ ਖਡਗ ਚਮਕੇ ਹੱਥ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਵੱਥ, ਹੁਣ ਦਿਤੀ ਵੱਥ ਮੰਗਣ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੜ੍ਹ ਦੇਣੀ ਪੱਟ, ਲੋਕਮਾਤ ਖੇੜਾ ਝੂਠਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਰੱਖ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਨੂਰ ਆਏ ਪਰਤੱਖ, ਸਾਖਿਆਤ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕਹੇ ਮੁਹੰਮਦ ਉਠ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਢੇਰੀਆਂ ਢਾਹੀਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਲੋਂ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛ, ਕੀ ਲੇਖਾ ਤੇਰਾ ਲਿਖਾਈਆ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਜਾਵੇ ਤੁਠ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਜਾਵੇ ਮੁੱਕ, ਝਗੜਾ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਈਏ ਲੁਕ, ਜਿਥੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪੁੱਛ, ਲੇਖਾ ਮੰਗਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸੁਣ ਅੰਤ ਸੰਦੇਸਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਤੇਰਾ ਵੇਖੇ ਲੇਖਾ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਵੀਹ

ਸੋ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਕੱਢੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ੀ ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਸੋਹੇ ਵਡ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਰ ਸੱਦ ਕੇ ਕਰੇ ਹੇਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਕਰੇ ਚੇਤਾ, ਚੇਤਨ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਭ ਦਾ ਬਣੇ ਨੇਤਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਮਤ ਸੰਮਤੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਅਗੰਮ ਅਗੰਮਤੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰ ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸੋ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਈਸ਼ ਜੀਵ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਆਪੇ ਅੰਦਰ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਮੁੱਕੇ ਮਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ, ਵਹੀ ਖਾਤਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਜਾਣੇ ਹੱਕ ਜਨਾਬ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਵੇਖੇ ਸਰਬ ਆਦਾਬ, ਨਮੋ ਸੀਸ ਕਵਣ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਹਰ ਘਟ ਆਣ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

੮੦੫

੧੫

੮੦੫

੧੫

★ ੨੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਲਾਬ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬੁਰਜ ਹਕੀਮਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਦਾ ਸਚ ਏਕ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕਤੀ ਬਖਸ਼ੇ ਟੇਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਓਟ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਸੰਤਾਂ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲਏ ਪੇਖ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਪੂਰਬ ਲੇਖ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਵੇਖੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਤਤ ਮਕਾਨ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਜੋਤ ਜਗਾ ਮਹਾਨ, ਘਟ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਸੁਣਾਏ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲੱਭੇ ਆਣ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲਾ ਸਾਚੇ ਕਾਹਨ, ਘਰ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਸਚ ਅਮਾਮ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਨ ਮਤ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਨਜ਼ਾਮ, ਗੁਰਮਤ ਸਾਚੀ ਦਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕਾਇਆ ਖੇੜਾ ਨਗਰ ਗਰਾਮ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਨਾਮ ਦਾਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬਣ ਸਹਾਇਕ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦਾਸੀ ਦਾਸ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਸਾਚਾ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਧਾਏ ਸੱਚਾ ਨਾਤ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਲੇਖਾ ਧੁਰ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਟ ਫਾਸ, ਫਾਸੀ ਗਲ ਨਾ ਕੋਇ ਲਟਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਸਹਾਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਵੱਜੇ ਇਕ ਨਗਾਰਾ, ਨੌਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਠਾਂਡਾ ਠਾਰਾ, ਕੂੜਾ ਮੇਟੇ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰਾ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਜਗਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਨੂਰੀ ਧਾਰਾ, ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਜਾਹਰਾ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਜੀਵ ਗਵਾਰਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੰਕਾਰਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਲ, ਬਿਰਧ ਜਵਾਨ ਅਵਸਥਾ ਜੋਬਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਵਸੇ ਨਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਕਰ ਭਾਲ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਰਸ ਮਿੱਠਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਇਕ ਇਕੇਲਾ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਅੰਦਰ ਹਰੀ ਦੁਆਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਹਰੀ ਦੁਆਰ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਚੁਕਾਏ ਝੇੜਾ, ਝਗੜਾ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ

ਪਰਮਾਤਮ ਖੁਲ੍ਹਾ ਵਖਾਏ ਵੇਹੜਾ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਡੇਰਾ, ਹਉਂ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬੈਠਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਤੇਰੀ ਯੱਦ, ਵਿਸ਼ਵ ਰੂਪ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਗਤ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਜੂਠ ਝੂਠ ਮੁੱਕੇ ਹੱਦ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸੁਣੇ ਨਦ, ਬਾਹਰ ਖੋਜਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹਰਿ ਜੂ ਡੇਰਾ ਬੈਠਾ ਲਾਈਆ। ਪੂਰੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਲਏ ਫੜ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਘਰ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ਨ ਇਕੋ ਏਕ ਏਕੰਕਾਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਰ ਘਟ ਪਰਗਟ, ਖੇੜਾ ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮਰਘਟ, ਮਸਾਣ ਮਝੀ ਗੋਰ ਡੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਮਨਸੂਰ ਸੱਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਟ, ਬਣ ਹਟਵਾਣਾ ਜਗਤ ਚਲਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੰਗੇ ਰੱਤ, ਸਾਚੀ ਮਿਲੇ ਸਤਿ ਵਡਿਆਈਆ। ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਅੱਗੇ ਕਰ ਡੰਡਾਵਤ ਜੋੜੇ ਹੱਥ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਧਿਆਨ ਲਗੌਂਦਿਆਂ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮੰਨਣ ਮਨੌਣ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਖੇ ਪਿਆਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਸਦਾ ਵਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਬ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਿਰਦੇ ਧਿਆਏ, ਤਿਸ ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਜਗਾਏ, ਜਾਗਦਿਆਂ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਏ, ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਵੇਸ ਅਨੰਤ ਵਟਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਚਸ਼ਮਾ ਸਾਚੇ ਨਗਰ, ਘਰ ਕਾਇਆ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਧ ਸੰਤ ਜਿਸ ਦੇ ਭੱਜੇ ਫਿਰਦੇ ਮਗਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦੇ ਕਰਿਸ਼ਮਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਪੂਰੀ ਸਧਰ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ। ਪਿਛਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵੇਖੇ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਤਾਰੇ ਬਿਦਰ, ਜਗਤ ਸੁਦਾਮੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਚਲ ਕੇ ਆਏ ਇਧਰ ਉਧਰ, ਬੈਠਿਆਂ ਪੂਰਨ ਕਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਨਿਤਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਸਰਬ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਦਾ ਮਿੱਤਰ, ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸਿਖਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਫਿਕਰ, ਹਰ ਘਟ ਹਰ ਥਾਂ ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਿਸ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜ਼ਿਕਰ, ਸੋ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਸਾਚਾ ਚਰਨ

ਸਾਚਾ ਕਵਲ ਸਾਚਾ ਰੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਏਕੋ ਏਕ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਕਾਇਆ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਵਜਾਵਣਹਾਰਾ ਅਗੰਮ ਸਤਾਰ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਗੋੜ ਗਿਆਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਰੱਖਣ ਸਚ ਪਿਆਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਲਾ ਮਿਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਚਰਨ ਟਿਕਾਏ ਆਣ, ਸ਼ਬਦ ਝੁਲਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਮਰਦੰਗ ਵਜਾਏ ਨਾਮ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦੇ ਵੱਥ, ਲੇਖਾ ਹੱਥੋਂ ਹੱਥ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਪੰਜ ਤਤ ਜਲਾਲ, ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮੇ ਵਿਚ ਫਿਰਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਆ ਕੇ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਸ਼ਾਨਖਰ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਮਨ ਮਨਸਾ ਗੁਰ ਗੁਰੂ ਕੋਇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰਧਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਨਾਲ ਸ਼ਰਾ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਜੀਵ ਜੰਤ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਤਿ ਸ਼ਬਦ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਪੰਜ ਤਤ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਵੜੇ ਉਸ ਦਾ ਹੋਵੇ ਅਦਬ, ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਕਦਮ, ਸੋ ਤਨ ਤਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।

੮੦੮

੮੦੮

★ ੨੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਚੈ ਪਈ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਆਦਿ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ ਇਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ ਇਕ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਹੁਕਮਰਾਨੀ ਇਕ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਸਚ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਸਚ ਮਕਾਨੀ ਇਕ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਸ਼ਬਦ ਪੁਨ ਬਾਣੀ ਇਕ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਾਨੀ ਇਕ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇਕ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਰਚਨਾ ਰਚੇ ਇਕ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਇਕ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਰਵ ਸਸ ਸੂਰਯਾ ਚੰਨ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਪਰਗਟ ਕਰੇ ਇਕ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਭੇਸ ਵਟਾਏ ਇਕ, ਭੇਦ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਇਕ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਲਿਖ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਆਦਿ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਧਰਿਆ ਭੇਖ, ਵੇਸ ਅਵੱਲੜਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕੀਤਾ ਹਿਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ ।

ਆਦਿ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਲਿਖ, ਈਸ਼ ਜੀਵ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਆਦਿ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਦਿਤਾ ਲਿਖ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਆਦਿ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਬਣੇ ਮਿਤ, ਸਾਚਾ ਮਿੱਤਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਸੱਚਾ ਪਿਤ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਹਰ ਘਟ ਵਸਿਆ ਚਿਤ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਖੇਲ ਵਡ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਹੁਕਮ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ, ਧੁਨ ਰਾਗ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਰੂਪ ਸਦਾ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਨਾਮ ਬੋਧ ਅਗਾਧ, ਕਲਮਾ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਖੇਲ ਸੰਤ ਸਾਧ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵੰਡ ਆਪ ਵੰਡਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵੰਡੇ ਵੰਡ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਖੇਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਨਿਵਾਸੀ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਨੂਰ ਰਵ ਚੰਦ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਧੁਰ ਦਾ ਅਨੰਦ, ਨਿਜ ਰਸ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮੀ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੋਏ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਰਚਨਾ ਰਚ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਪਏ ਜੰਮ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਜਗਤ ਹੰਡਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਦ ਬਲਹਾਰੀ ਕਹੇ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਸੋਭਾਵੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅੰਤਰਯਾਮੀ, ਘਟ ਘਟ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਨੌਜਵਾਨੀ, ਨਵ ਜੋਬਨ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਖੇਲ ਮਹਾਨੀ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਖਾਲਸ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪਾਰਸ ਰੂਪ, ਕੰਚਨ ਸੋਨਾ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਤਿ ਸਰੂਪ, ਸਤਿਵਾਦੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਬਣ ਕੇ ਭੂਪ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵੇਖੇ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਚਾਰ ਕੂਟ, ਘਰ ਅੰਧੇਰਾ ਦੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਸਚ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋ ਕੇ ਜਿਸ ਉਪਰ ਜਾਏ

ਤੁਠ, ਤਿਸ ਲੋਕਮਾਤ ਭਗਤ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਮੰਜਲ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਮੇਟ ਦੁੱਖ, ਸੁਖ ਆਤਮ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਭੇਵ ਨਿਆਰ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰਦੇ ਗਏ ਸਰਬ ਵਿਚਾਰ, ਉਚੇ ਉਚ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਲੇਖ ਅੰਕ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਆਦਿ ਆਦਿ ਨਾਦ ਅਨਾਦ, ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਧੁਨੀ ਧੁਨ ਰਾਗ ਇਕ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬਿਨ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਦਏ ਸਵਾਦ, ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜ, ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਪੁਰ ਸਮਾਜ, ਸਚ ਸਮਗਰੀ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਆਦਿ ਅੰਤ ਅੰਤ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਬਣਾਏ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰ ਜਗਤ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਿਟੇ ਹਰਸ, ਮਰਜ਼ ਤਬੀਬ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਹਰਿ ਰਘਰਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਰ ਪਸਾਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੇਵਾਦਾਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਬਦ ਸਰੂਪੀ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪੀ ਛੋਟਾ ਛੋਟਾ ਬੋੜਾ ਬੋੜਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਲਾਰਾ, ਵਾਕ ਭਵਿਖਤ ਬਿਨ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਸਰਬ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਹੋਏ ਪੂਆਂਧਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇ ਮਾਤ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੋਣੀ ਗਾਥ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕੋ ਜੋਤੀ ਦਾ ਜਲਵਾ ਗਏ ਆਖ, ਆਤਮ ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਤਾਕ, ਤਕਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਤਾਕਤ ਗੁਰਮੁਖ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਹਾਲਾਤ, ਹਲ ਆਪਣਾ ਸਵਾਲ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਬੇਤਾਬ, ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਗੁਰੂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇ ਆਫ਼ਤਾਬ, ਸਚ ਤਲੂਅ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਰੇ ਰੋਸ਼ਨ ਇਕ ਮਹਿਰਾਬ, ਜਿਸ ਹੁਜ਼ਰੇ ਵਸੇ ਸਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਨਵਾਬ, ਸ਼ਾਹ

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੱਯਦਾ ਕਰਕੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਆਦਾਬ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਮੋ ਨਮੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਦਾ ਆਪ ਜਨਾਬ, ਜਵਾਬ ਤਲਬੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਲੇਖਾ ਦਿਓ ਹਿਸਾਬ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਓ ਚਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਖੋਲ੍ਹੋ ਕਤਾਬ, ਕੁਤਬਖਾਨਾ ਇਕੋ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲਿਖ ਕੇ ਦੱਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਿਸ ਕਿਸ ਦੀ ਰੱਖੇ ਤੁਸੀਂ ਲਾਜ, ਕਵਣ ਗੁਰਮੁਖ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਹੁਕਮ ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਸੁਣ ਕੇ ਇਕ ਏਕ, ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਵੇਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਧਰਿਆ ਆਪਣਾ ਭੇਖ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਬਾਕੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਦੱਸੇ ਖੇਤ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਸੇ ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁਲ ਮੋਲੇ ਨਾ ਬਸੰਤੀ ਚੇਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੇਵਾਦਾਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਮਲੰਗ, ਏਕਾ ਘੁਮਰ ਰਹੇ ਪਾਈਆ । ਹੱਥ ਮਤੈਹਰਾ ਪੀਵਣ ਭੰਗ, ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਵਿਚ ਵੇਖਣ ਤਾਰੇ ਚੰਦ, ਕਹਿਣ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੰਜ਼ਲ ਚੜ੍ਹ ਨਾ ਮੁਕਿਆ ਪੰਥ, ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਹੋਈ ਗੰਦ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਵੇਖਿਆਂ ਬਿਨ ਪੇਖਿਆਂ ਐਵੇਂ ਪੌਦੇ ਡੰਡ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰੋਂ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਦਿਸੇ ਸਭ ਦੀ ਰੰਡ, ਬਾਹਰ ਜਗਤ ਕੰਤ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਹੰਡਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਿਜ ਆਤਮ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਇ ਅਨੰਦ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਸਵਾਲੀ ਇਕੋ ਮੰਗ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਬਣ ਕੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਵਜਾਇਆ ਇਕ ਨਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਕਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਰਿਹਾ ਲੰਘ, ਭੱਜਾ ਜਾਏ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਚ ਲੱਭੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਲੰਘ, ਸੁਖ ਆਸਣ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹੰਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਦਿਸੇ ਹੰ, ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਸਾਚਾ ਦਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਫਿਰਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਦੇਵਾਂ ਧੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੋਹੰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਸਚਖੰਡ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਖਾਣ ਪੀਣ ਭੋਗ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਰਬ ਕਰਨ ਕਮਾਣ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠ ਜਿਸ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ, ਸੋ ਜੀਅ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਜੀਵ ਸਾਚੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰਬ ਸਰਬ ਚੁਕਾਏ ਆਣ, ਅਰਬ ਖਰਬ ਜਨਮ ਜਨਮ ਆਤਮ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੨੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਗੁਜਰਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਇਕ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਏ ਰਬ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦੇ ਕੇ ਵੱਥ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਮਤ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇ ਕੇ ਰਸ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਸਰਬ ਤਜਾਈਆ । ਨਾਦ ਸੁਣਾ ਸੱਚਾ ਅਨਹਦ, ਸਾਚੀ ਧੁਨ ਇਕ ਉਪਜਾਈਆ । ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਇਕੋ ਮਧ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਖੁਮਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੇ ਵਰ ਪੰਜ ਤਤ ਰੂਪ ਬਣਾਏ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਉਪਰ ਜਗਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਸੱਚਾ ਹੇਤ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਲਏ ਪੇਖ, ਦੇਏ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਧੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਡ ਮਿਹਰਬਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਸਚ, ਸਚ ਸੁਚ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੱਚ, ਤਨ ਤਤਵ ਤਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਅਗੰਮੀ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰੇ ਸਚ ਕਰਮ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਸਚ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਧਰਮ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਸਾਚੀ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਵੇ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮਰਨ ਡਰਨ, ਭੈ ਭੈ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਆਪੇ ਆਏ ਵਰਨ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸਾਚਾ ਕੰਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਿਹਾ ਪਰਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਧਾਮ ਸੁਹਾਏ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਸੋ ਹਰਿਜਨ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਬਣਤ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ

ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਾਚਾ ਭੂਪ ਇਕੋ ਨੂਰ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੨੩ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੈਹਮਾਂ ਸਿੰਘ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਸਿਖ ਮਾਣ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਗ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲਏ ਪਹਿਚਾਨ, ਪਰਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਸਰਨ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਈਆ । ਰਾਗ ਸੁਣਾ ਅਗੰਮੀ ਧੁਨਕਾਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਚ ਕਰਾਏ ਪਾਨ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਸਿਖ ਰੰਗ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹਾਏ ਪਲੰਘ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੋਵਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਖਾਏ ਗੰਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕੋ ਇਕ ਚੁਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਅੰਦਰ ਜਾਵੇ ਲੰਘ, ਜਗਤ ਦੁਆਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਲੰਘੇ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਮੰਗੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਰੀਤੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦੇ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਕਰੇ ਰਸਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚਾ ਛੰਦੇ, ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢੇ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵਸੇ ਸੰਗੇ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਮਹੀਣ ਕਰੇ ਚੰਗੇ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰਸਿਖ ਮੀਤ, ਸੱਜਣ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਚਾ ਬਣਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਰੀਤ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਾਅਬਾ ਬਣੇ ਮਸੀਤ, ਗੁਰਦੁਆਰ ਮੰਦਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਦੇਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਅੰਤਰ ਗਾਵਣ ਗੀਤ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਠੀਕ, ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਵਾਹਵਾ ਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੇ ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਰੱਖੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਗ, ਸਦ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗੇ ਧੂੜੀ ਮੰਗ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇ ਸ਼ਬਦ ਅਨੰਦ, ਅਨਰਸ

ਅਗੰਮ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮੁੱਕਾ ਪੰਧ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੰਦ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਹੇ ਰੁਸਨਾਈਆ ।
 ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਸੋਹੰ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਬੱਝੇ ਇਕੋ ਗੰਢ, ਲੋਕਮਾਤ
 ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸੀਨੇ ਪਾਈ ਠੰਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਅੰਗੀਕਾਰ
 ਹੋਇਆ ਅੰਗ, ਅੰਗਣ ਮੇਰਾ ਦਿਤਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
 ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਦੇ ਦੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਕਾਇਆ ਗੋਲਕ ਝੋਲੀ ਨਾਮ ਸਦਾ
 ਅਨਡਿਠ ਭਰਾਈਆ ।

★ ੨੩ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਾਬੂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਡੇਹਲੋਂ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਭਰਵਾਸਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ
 ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਦਿਲਾਸਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਸਾਚੀ ਸਚ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼,
 ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਪਾਵੇ ਰਾਸਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਸ਼ਿਵ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਦੱਸਣਹਾਰਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਸਾ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ ਸਾਚੀ ਪਾਵੇ
 ਰਾਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ ।
 ਜਨ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਸਾਚੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਰੇ ਵਾਸਾ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਕਰਮ ਧਰਮ ਵਰਨ ਬਰਨ
 ਜੋ ਰਿਹਾ ਪਿਆਸਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ
 ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੁਣੌਂਦੇ ਗਏ ਗੀਤ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਗਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਰੀਤ,
 ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ ।
 ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵਸੇ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।
 ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਮਿਹਰਬਾਨ ਜਨ ਭਗਤ ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਨਿਝਰ ਧਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਇਕ ਚੁਆਈਆ ।
 ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵਸਣਹਾਰਾ ਉਚ ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਲਏ ਜੀਤ,
 ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਪੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦੀ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਛਿਆ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਦੱਸ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ

ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਆਏ ਨੱਸ, ਔਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਵ ਨੈਂ ਚਾਰ ਖੇੜਾ ਕਰੇ ਭੱਠ, ਜੋਤੀ ਅਗਨੀ ਲੰਬੂ ਏਕਾ ਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਜਾਏ ਵਸ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਸਤਿ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਜੋਗ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਵ ਨੈਂ ਚਾਰ ਵਰਨ ਚਾਰ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਦੇਵੇ ਕੱਢ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਨੈਂ ਦੁਆਰ ਕਰ ਪਿਆਰ ਹਰਿਜਨ ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਹੱਦ, ਘਰ ਦਸਵਾਂ ਬੂੜ ਬੂੜਾਈਆ । ਧੁਨ ਅਨਾਦ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਅਨਹਦ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਇਕ ਉਪਜਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਤਿ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚੋਂ ਪਿਆਏ ਅਗੰਮੀ ਮਧ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਖੁਮਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਘਰ ਆਪਣੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇਕ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਨਾਉਂ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠੇ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਚਰਨ ਕਵਲ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਬਹਿਣ ਸਜ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੱਕਿਉਂ ਕਾਅਬਿਉਂ ਹੋ ਜਾਏ ਹੱਜ, ਬਿਨ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਠਾਕਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਕੱਪੜ ਓਢਣ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਕੱਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਬੋਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਆਪ ਅਡੋਲ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਏ ਡੁਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਦਾ ਵੇਖੇ ਆਣ ਘੋਲ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖੇ ਲੜਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਨਾਮ ਕੰਡੇ ਦੇਵੇ ਤੋਲ, ਜਗਤ ਤਰਾਜ਼ੂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੁੰਡਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜਾਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਕੌਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਤਮ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਪੌਲ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਉਪਰ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਸੁਣਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜਾਵੇ ਆ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪੀ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਬੇੜਾ ਆਪ ਤਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਜਣਾ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖੇ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਦੋ ਜਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ

ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੇਖਾ ਗਏ ਲਿਖ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ
 ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਏ ਦਿਸ, ਨੇਤਰਹੀਣ ਹੋਏ ਲੋਕਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਕੂੜੀ ਵਿਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਚਖਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ
 ਸੁੱਤਾ ਕਰਵਟ ਬਦਲੇ ਮੁਖ ਭਵਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਿਠ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਜੋਗ, ਜਗਤ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।
 ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ
 ਗਾਇਣ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰੱਖੇ ਓਟ, ਓੜਕ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ
 ਨਾਮ ਦੋ ਜਹਾਨ ਲਗਾਏ ਚੋਟ, ਨਗਾਰਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਭਗਤ ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰੱਖਣ ਸ਼ੌਕ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੋਲ ਸਚ,
 ਸਚ ਸਾਜਣ ਗਏ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਨੱਠ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੇਖੇ ਭੱਠ, ਲੱਖ
 ਚੁਰਾਸੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਫੋਲ ਫੋਲਾਏ ਮੰਦਰ ਮੱਠ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵੇਖੇ ਹੱਟ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਪੜਦਾ
 ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਵੇਖੇ ਨੱਠ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ
 ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਤਮ ਦੱਸਣ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਏ ਰੱਖਣ, ਨਿਰਗੁਣ
 ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਆਏ ਦੱਸਣ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ,
 ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਵਰੋਲੇ ਮੱਖਣ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਚੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ
 ਕਲਧਾਰੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਰੂਪ ਧਰ ਅਕਾਲ ਦਿਆਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ
 ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਏ ਆਣ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਫਰਮਾਨ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕ
 ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਧੁਨ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ,
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ
 ਜਲਵਾ ਜਲਾਲ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ
 ਨਾਲ, ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਕੀਤੀ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਬਾਏ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਤੈਗੁਣ ਮਾਇਆ

ਤੇੜੇ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਇਕ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣਹਾਰਾ, ਹਰਿ ਜੂ ਵੱਡਾ ਵਡ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੈ ਅਵਤਾਰਾ, ਵਡ ਅਵਤਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸਚ ਭੰਡਾਰਾ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਲਾਰਾ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਲਗਾਵਣਹਾਰਾ ਅਖਾੜਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਹਾਰਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਧਾਰਾ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਕਵਾੜਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਇਕ ਜਣਾਏ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ, ਮੰਜਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਲ ਅੰਤ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇਸ਼ਟ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋਈ ਗੁਨਾਹਗਾਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਬਣ ਪੰਡਤ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੀਆ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਮਿਲਣ ਕੇ ਗੁਰ ਏਕੋ ਏਕ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਲਕਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਾਇਆ ਅੰਤਰ ਲਏ ਵੇਖ, ਤਨ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਖੇਵਟ ਖੇਟ, ਬੇੜਾ ਬੰਨੇ ਦਏ ਲਗਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਪਿਤਾ ਬੇਟ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਕਰੇ ਸੱਚਾ ਹੇਤ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿਜਨ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਤਾਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਅੰਤਰਗਤ ਸਭ ਦੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਬੋਲਣਹਾਰਾ ਬਾਣੀ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਿਝਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਆਪ ਟਪਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਨੌਜਵਾਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇ ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਗਨ ਆਪ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਆਪ ਵਖਾਏ ਸਚ ਮਕਾਨੀ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮਰਾਨੀ, ਡੰਕਾ ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਬਣਾਏ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹ ਦੀ ਪਟਰਾਣੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਣ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮਨ ਹੰਕਾਰੀ ਜੋ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠਾ ਠੇਕਾ, ਤਿਸ ਦਾ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਾ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਾਏ ਚੇਤਾ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਕੱਢ ਭੁਲੇਖਾ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਸਾਚੀ ਵੇਤਾ, ਬਿਧ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੇਖੋ ਨੇਤਨ ਆਪਣਾ ਨੇਤਾ, ਘਰ ਭੂਪਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭੂਪਤ ਵੇਖੋ ਆਪਣਾ ਰਾਜਾ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸਵ ਘੋੜਾ ਅਗੰਮੀ ਤਾਜਾ, ਸਾਹ ਸਵਾਰਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਦੋੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜਾ, ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਵਡ ਅਡੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਭੂਪਤ ਬਣ ਕੇ ਸਾਹ ਨਵਾਬਾ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪੁੰਨ ਸਵਾਬਾ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਾਇਆ ਅੰਤਰ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਏ ਠਾਕਰ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਭਵਜਲ ਭਵ ਸਾਗਰ, ਭੈ ਭੈ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਦਰ ਘਰ ਸੱਚੇ ਆਦਰ, ਆਦਤ ਪਿਛਲੀ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੂਰਬੀਰ ਬਹਾਦਰ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਜਗਾਵਣਹਾਰਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਜਾਣੇ ਹਰਖ, ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਨਾਰੀ ਨਾ ਦਿਸੇ ਮਰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਾ ਠੰਡਾ ਨਾ ਤੱਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸਰਦ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਨਾ ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਏ ਕਰਦ, ਛੁਰੀ ਕੰਠ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਸਚਰਜ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਿਆ ਵਰਜ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਜਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲਾਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਜ, ਲਹਿਣਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਅਰਜ, ਅਰਜੀ ਆਰਜੂ ਅੱਗੇ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਆਮੀ ਵੰਡਣਹਾਰਾ ਦਰਦ, ਦੁਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹਰਜ, ਜੋ ਜਨ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਗਰਜ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਫਰਦ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਫਰਦ ਫੋਲ ਕੇ ਤੱਕੇ, ਬਿਨ ਅੱਖਰਾਂ ਅੱਖਰ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਪੈਂਦੇ ਪੱਕੇ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਕੋਈ ਰਸੂਲ ਨਬੀ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮਦੀਨੇ ਮੱਕੇ, ਮਗਰੋਂ ਮਕਬਰਿਆਂ ਮੁੜ ਕੇ ਫੇਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੋਈ ਠਾਕਰ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਲੱਭੇ, ਮਸਲਾ ਹਲ

ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕੋਈ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਫਿਰਦੇ ਭੱਜੇ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਕੋਈ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਜੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਖ ਵਟਾਈਆ । ਕੋਈ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਉਚੀ ਉਚੀ ਗੱਜੇ, ਅੰਤਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਫੋਲਣਹਾਰਾ, ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਪਸਾਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜਾ, ਸਾਚਾ ਨਗਮਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੰਕਾ ਫਤਹਿ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਤੇਰਾ ਵਿਸਥਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰਨੀ ਕਰਨਹਾਰ ਗੋਬਿੰਦ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਟੇ ਸਗਲੀ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮਾਣ ਤੁਟੇ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ, ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਆਪਣੀ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਭੈ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਹੋਵੇ ਦੂਰ, ਭਾਵੀ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਹਜ਼ੂਰ, ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਦ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਆਖੇ ਮੇਰਾ ਪੈਡਾ ਮੁਕਾ ਨੇੜੇ ਦੂਰ, ਪਾਂਧੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਢਹਿ ਕੇ ਆਖੇ ਮੇਰਾ ਮੁਆਫ਼ ਹੋਇਆ ਕਸੂਰ, ਧਰਮ ਰਾਏ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵੇਖਣ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਠਾਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਟੋਹਵੇ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਜਗਤ ਖਾਈ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਬਹਾਦਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਆਪ ਨਿਭਾ ਸਾਬਰ, ਸਚ ਭਰੋਸਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਵਡ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬਣ ਕੇ ਜਾਬਰ, ਜਗਤ ਜੁਲਮ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਕਾਬਲ, ਕਾਬਲੀਅਤ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਬਾਬਲ, ਸੋ ਬਾਬਲ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਬੇਸਮਝ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ ਮੁਗਧ ਅਵਾਣ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਪਾਗਲ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵਣ ਕੋ ਹਰਿ ਏਕਾ ਮਾਣ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦਏ ਬਬਾਣ, ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਲਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਧੁਰ ਮਕਾਨ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮਿਲੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸੋ ਮਕਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦਰਸ ਕਰੇ ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਆਣ, ਮੁਹੱਬਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਵੇਖ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਤ ਸੱਜਣ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਮਿਲੇ ਕਾਹਨ, ਬੰਸਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਿਛੜੀ

ਸੀਤਾ ਮਿਲੇ ਰਾਮ, ਸੁਰਤੀ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਝੁੱਲੇ ਛਤਰ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਵਖਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਣ, ਸੋਹੰ ਸੋ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਕਰਨ ਪਹਿਚਾਨ, ਦੇਵੇਂ ਰਲ ਕੇ ਅੱਖ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਇਕ ਮੰਗੇ ਇਕ ਬਣੇ ਨਿਧਾਨ, ਇਕ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕ ਦੇਵੇ ਗਿਆਨ, ਗਿਆਨ ਗੁਰੂ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਇਕ ਬੋਲੇ ਨਾਲ ਜਬਾਨ, ਇਕ ਬੋਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਧੁਨਕਾਨ, ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਇਕ ਚਰਨੀ ਡਿਗ ਕੇ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਇਕ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਟਾਈਆ। ਇਕ ਕਹੇ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਇਕ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਚਤਰ ਸੁਜਾਨ, ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ। ਇਕ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਇਕ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੰਤ ਕੰਤ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ। ਇਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਮਾਣ, ਇਕ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜਾਨ, ਦੋਹਾਂ ਰਲ ਮਿਲ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਬੁੱਤ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਇਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਆਣ, ਇਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੇਵਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਦੇਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਕਹਿਣ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਝੁਲਦਾ ਰਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੂਜਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਦਾਨ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭਣ ਜਾਏ ਵਿਚੋਂ ਜਹਾਨ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਮਹਾਨ, ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਹਰਿ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲੱਭੇ ਆਣ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਪਾਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।

੮੨੦

੧੫

੮੨੦

੧੫

★ ੨੪ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਰਾਮ ਗੜ੍ਹ ਸਰਦਾਰਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਏਕੰਕਾਰ ਬਣ ਬਲਵਾਨ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ। ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਪਰਧਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਕਾਨ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਉਚ ਮਨਾਰਾ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਬੋਲਣਹਾਰ ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰਾ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਇਕ ਦਰਬਾਰ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਸਚਖੰਡ ਲਗਾਏ ਹਰਿ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਬੈਠ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਗਿਆਨ, ਨਾਮ ਪਾਤਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲੱਗਾ ਅਗੰਮ, ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬਣ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੱਯਤ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨ, ਜੁਗ ਜੁਗਾਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਨੌਜਵਾਨ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਰਬਾਰਾ ਗਿਆ ਲੱਗ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖੇ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਨਿਰਗੁਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਿਆ ਦੱਸ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸੱਚਾ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਇਕ ਉਪਜਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰਾ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਹਾਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਜਾਣੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਅੰਤਮ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਗਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਜਗਤ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਜਗਤ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਤੀਰ ਅਣਿਯਾਲਾ ਮਾਰ ਕੇ ਗਏ ਬਾਣ, ਆਰ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਬੋਲ ਕੇ ਗਏ ਜਬਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਪਸਾਰਾ, ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਚੜ੍ਹ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੱਚਾ ਢੋਲਾ ਨਾਉਂ ਲੈਣਾ ਪੜ੍ਹ, ਸੋ ਮੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਉਚ ਮਨਾਰ ਖੇਲ ਅਪਾਰ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਰਿਹਾ ਕਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਆਪ ਸੁਹਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬਣ ਕੇ ਕੰਤ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਹੰਡਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਬਣਤ, ਘਟ ਘਟ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਸੰਤ, ਕੰਤ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜਨਹਾਰਾ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਦਰਸਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਏ ਮਾਇਆ ਮਮਤ, ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਦਾ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਕਰਤਾ ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕਮਾਲਾਪਾਤੀ ਇਕੋ ਬਾਲ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਦੇਵੇ ਪਿਆਲ, ਜਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸਚਖੰਡ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਏਕਾ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇਣ ਅਹਿਵਾਲ, ਮਾਰਗ ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘਾਲਣ ਗਏ ਘਾਲ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਿਵ ਦਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਮਾਲ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਏਕੰਕਾਰ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਸੱਚਾ ਰਾਣਾ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕ ਤਰਾਨਾ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਾ ਇਕੋ ਕੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੂਰਤ ਅਕਾਲ ਅਕਲ ਕਲ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਬੇਐਬ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਕਰ ਜ਼ਹੂਰ, ਜਲਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਾਚੀ ਤੂਰ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਮ ਰਸ ਰਹੇ ਮਖ਼ਮੂਰ, ਮੰਜ਼ਲ ਮਕਸੂਦ ਇਕੋ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਸਦਾ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਭਰਪੂਰ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਮੰਗਣ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਜ਼ਹੂਰ, ਜ਼ਹੂਰਤ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇ ਕੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ

ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ ।
 ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਪ੍ਰਭ ਵਖਾਏ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਕਾਇਆ ਕੱਪੜ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਵਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ ।
 ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕੋ ਦੱਸੇ ਸਚ ਈਮਾਨ, ਆਮਲ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਮਾਣ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਉਚ
 ਨੀਚ ਰਾਉ ਰੰਕ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੇ
 ਤਖ਼ਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਇਛਿਆ ਕਰ ਬਲਵਾਨ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ
 ਸ਼ਬਦੀ ਜਾਈਆ । ਇਕੋ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹ ਅਗੰਮ ਦੁਕਾਨ, ਪੂਤ ਸਪੁਤੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਸਿਰ ਸਮਰਥ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।
 ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ
 ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਬਦ
 ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਧੁਨ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧੁਨ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਹੀ ਗਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਪਰਧਾਨ, ਚਾਰੇ
 ਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਕਰ ਕਰ ਗਏ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਥ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਅੰਤਮ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚਾ
 ਬੰਕ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਉ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਕ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਆਦਿ ਨਾ
 ਕੋਈ ਅੰਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਂਧਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਧੁਰ
 ਤਰਾਨਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਤਰਾਨਾ ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ, ਅਨਰਾਗੀ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਉਪਜੇ ਸਭ ਨੂੰ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰਾਗੀ
 ਰੂਪ ਲਏ ਵਟਾਈਆ । ਸੋਈ ਸਵਾਣੀ ਜਾਏ ਜਾਗ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਬੁਝਾਵਣਹਾਰਾ ਆਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ
 ਬਰਸਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਕ, ਸੱਜਣ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਪੋਵਣਹਾਰਾ ਦਾਗ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ
 ਸ਼ਬਦ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਘਰ ਜੋਤ ਦੀਪ ਜਲਾਵਣਹਾਰਾ ਚਿਰਾਗ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੋਂ ਲਏ ਕਾਢ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ
 ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਕਰਨਹਾਰਾ ਲਾਡ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਸਭ ਦੀ ਰੱਖਣਹਾਰਾ ਯਾਦ,
 ਅਭੁੱਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੁਣਨਹਾਰ ਫ਼ਰਜਾਦ, ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ
 ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਦਿ, ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ

ਸਵਾਂਗੀ ਵਰਤੇ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਤਾਂਘ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਸਤਿ ਧਰਮ ਸਚ ਸਚ ਜਗਾਏ ਇਕ ਚਿਰਾਗ, ਕੂੜ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਵਰਨ ਬਰਨ ਗੋਤ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸਾਚਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸਾ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਸੁਣਾਏ ਇਕੋ ਗਾਥ, ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿੱਖ ਈਸਾਈ ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇਵੇ ਸ਼ਬਦੀ ਦਾਤ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸਾਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਬੈਠਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਤਮਾਸ਼, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਸਾਂਗ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਮੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਸਦ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਖੇਲ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਏਕੰਕਾਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸਰਬ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਵਡ ਧਿਆਨੀ ਨੈਣ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਜਗਦੀਸ ਜਗਦੀਸਰ ਇਕੋ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਗਏ ਵਡ ਅਮਾਮ, ਸੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮੰਤਰ ਸਤਿਨਾਮ, ਫਤਹਿ ਡੰਕਾ ਜਗਤ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਏਕਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਚਮਕੇ ਭਾਨ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਣ ਕੇ ਰਹੇ ਸੱਚਾ ਕਾਹਨ, ਬੰਸਰੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਵਸਿਆ ਰਾਮ, ਬੈਠਾ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰ ਬਿਸਰਾਮ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਹਿੰਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਧਾਨ, ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕਿਹਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਸੇ ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਆਪਣਾ ਤੇਜ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਧਿਆਨੀ ਪੜ੍ਹ ਗਏ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮਤ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕੁਫਲ ਤੋੜ ਪੜਦਾ ਲਾਹ, ਵੇਖ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸਾਰੇ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਮਮਤਾ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਸੱਥਰ ਬੈਠੇ ਵਛਾ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹਲਕਾ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਡੈਣ ਰਹੀ ਖਾ, ਪੱਲੂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਨਾਤਾ ਨਾ ਲਿਆ ਜੁੜਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਨਾ ਬਣਿਆ ਮਲਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਬੇਵਛਾ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਭੁਲਿਆ ਖੁਦਾ, ਰਹਿਮਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਦਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ,

ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਸੁਹਾਏ ਦੁਆਰੇ, ਵੱਜੇ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇੜੇ ਆਓ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਕਲਜੁਗ ਕਰਨੀ ਦਿਆਂ ਵਖਾਲ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹੋਈ ਬੇਹਾਲ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸੇ ਨਾਲ, ਖਾਲੀ ਬੁੱਤ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣਦੇ ਦਿਸਣ ਨਾਮ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਖੇੜਾ ਬਣਿਆ ਕਾਮ ਗਰਾਮ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਨੌਂ ਦਰ ਬਦਲਣ ਵਾਲਾ ਨਜ਼ਾਮ, ਕੂੜ ਰਾਜਾ ਕੂੜੀ ਪਰਜਾ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਨ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਹੁਕਮ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਵੇਖੇ ਪਰਤੱਖ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਇੰਦਾ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਤੁਟਾ ਨੱਤ, ਭੈਣ ਭਾਈ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸਿਆਸਤ ਰਹੀ ਨੱਚ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬਣ ਗੁਲਾਮ ਬੋਲ ਕਲਾਮ ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਆਏ ਦੱਸ, ਸੇ ਮਨ ਚਿਤ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਘਰ ਘਰ ਖੁਲ੍ਹਿਆ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣੀ ਹੱਟ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਮਤ, ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਨਾਤਾ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਿਆ ਤੀਰਥ ਅਠਸਠ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੀ ਰਹੀ ਨੱਠ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਨੰਗਾ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਤਾਰੀਆਂ ਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਰੇ ਝਾਤ, ਹਰਿ ਝਾਕੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵੇਖੇ ਕਾਇਨਾਤ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਕਿਸੇ ਮਿਲੇ ਨਾ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਭਰ ਪਿਆਲਾ ਜਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਈਆ । ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਪੱਤਣ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮਾਹੀ ਘਾਟ, ਨੱਯਾ ਨੌਕਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਟ, ਨਿਰਮਲ ਸੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਈਆ । ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਸੱਚੀ ਜਾਤ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਲੱਭਦੇ ਵਿਚੋਂ ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਲੁਗਾਤ, ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰਨ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਜਗਤ ਤਮਾਸ਼, ਕਲਜੁਗ ਆਪਣਾ ਨਾਚ ਰਿਹਾ ਨਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਕਲਜੁਗ ਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲਿਆ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਬੱਕੇ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਪਰਾਨੀ ਪਰਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਅਠ ਦਸ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਕਰ ਕਰ

ਥੱਕੇ ਗਿਆਨ, ਕਾਇਆ ਕੁਰਾ ਕਾਅਬਾ ਸਚ ਮਹੱਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਾਣੀ ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਮਾਰੇ ਬਾਣ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਸਕੇ ਨਾ
 ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੱਚਾ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਛਾਣ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ
 ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਕੂੜਾ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਖਾਲਸ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ
 ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਭਸਮ ਹੋਣਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਮਿੱਟੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਚ ਸੁਚ, ਜਗਤ ਝੋਲੀ ਆਏ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ
 ਅੰਤਮ ਹੋਈ ਪੁਛ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਸਾਰੇ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਿਉਂ ਗਏ ਰੁੱਸ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਲਿਆ ਜੁੜਾਈਆ । ਮਾਂ ਪੁੱਤਰ
 ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁੱਛ, ਵਿਭਚਾਰ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਘੁੱਟ, ਜਾਮ ਰਸ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜਗੇ ਨਾ
 ਕੋਈ ਜੋਤ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ
 ਖੇਲ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਵਿਚਾਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਰੇ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਹੋਇਆ
 ਪਰਧਾਨ, ਡੋਰੂ ਡੰਕਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਨੱਚਦਾ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਬ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਬਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ
 ਈਮਾਨ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮਸਲਾ ਭੁੱਲਿਆ ਹੱਕ ਕੁਰਾਨ, ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਨਾ ਕੋਇ
 ਗਿਆਨ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸਚ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਵੱਜੇ ਨਾ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੈਣ ਨਾ ਉਪਰ ਉਠਾਣ, ਲੋਚਣ ਬੈਠੇ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਕਹੇ ਮੈਂ
 ਦੇ ਦੇ ਥੱਕਾ ਦਾਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਸ਼ੰਕਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਲੈ ਕੇ ਸਭ ਦੀ ਕਰਦਾ
 ਰਿਹਾ ਕਲਿਆਣ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਡੋਰੂ ਵਾਹੀਆ । ਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਪਰਵਾਨ, ਮੌਤ ਲਾੜੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਾਰ ਰਕਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਹੀ
 ਪਰਨਾਈਆ । ਧਰਮ ਰਾਜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਮੰਗਾਂ ਆਣ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਦੋ ਜਹਾਨ,
 ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਤੈਨੂੰ ਆਣ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ ।
 ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਵਡ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਅਗਨ ਬਲੇ ਜਹਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਰਹੀ ਜਲਾਈਆ । ਹਰ
 ਘਟ ਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਦੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਰੀਤੀ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਨੀਤੀ ਕਰਾ ਦੇ ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ, ਕਾਇਆ
 ਠਾਂਡੀ ਸੀਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਉਚ ਨੀਚ ਝਗੜੇ ਸਰਬ ਮਿਟ ਜਾਣ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ
 ਧਿਆਨ, ਜਗਤ ਲੋਚਣ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਕਰਨ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਵੇਸ ਅਨੇਕਾ
 ਤੇਰਾ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ, ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਬਣ ਪੈਗਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਨ, ਸਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ,

ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਿਲਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਲੇਖ ਮੁਕੋਣਾ ਆਣ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਣਾ ਮਾਣ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਭਿਮਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਖਲਕਤ ਤੇਰੀ ਮਖਲੂਕ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸਰਬ ਸਲੂਕ, ਦੁਬਧਾ ਰੋਗ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਝਗੜਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਧਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਦੇ ਸੰਜੋਗ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਵਿਜੋਗ, ਸੁਖੀ ਹੋਏ ਮਾਤਲੋਕ, ਭੂਮੀ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਸਦਾ ਮਾਣ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤ ਤੈਥੋਂ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦਾਨ, ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਪੰਜ ਤਤ ਜਬਾਨ, ਸੁਰਪਤ ਦਾ ਪੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਤਸਵੀਰ, ਸੋ ਤਸਬੀ ਮਾਲਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਮਕਾਨ ਸਚ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਅੰਕਤ ਅੰਕ ਅੰਕਸ਼ ਅਕਸ਼ਰ ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇ ਵਰ, ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਤੇਰੀ ਸਰਬ ਜਾਇਣ ਪੜ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।

★ ੨੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਕਸੂਦੜਾ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਲਓ ਤੱਕ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਦੇ ਗਏ ਥੱਕ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਕਲਜੁਗ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਮੱਸ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਚਲਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਹੱਟ, ਧਰਮ ਵਣਜਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਮਾਨੁਸ਼ ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਉਬਲੇ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਨਾਮ ਰੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਰਹੀ ਨੱਠ, ਮਨਮਤ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਘਰ ਸਰੋਵਰ ਸਾਚਾ ਰਸ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਝੱਟ, ਨਿਝਰ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਨਾ ਜਗੇ ਲਟ ਲਟ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮੁੱਕੇ ਵਾਟ, ਚਲ ਚਲ ਥੱਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਧਰਮ ਕਿਨਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਕੋਈ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਬੈਠੇ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਵਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਾਥ, ਖਾਲੀ ਬੁੱਤ ਕਾਇਆ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਡਲ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਰਾਸ, ਘਰ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਾ ਕੋਇ ਨਚਾਈਆ । ਨਿਜ ਆਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਵਾਸ, ਜਗਤ ਦੁਆਰੇ ਢੂੰਡਣ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਨਾ ਨੂਰ ਕੋਈ ਆਫ਼ਤਾਬ, ਮਹਿਬੂਬ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਮਧ ਪਿਆਲਾ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਆਬਰੂ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ

ਮਿਟਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਜਿਸ ਦਾ ਲੈਂਦੇ ਗਏ ਖੁਆਬ, ਸੋ ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਲੇਖਾ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਹਿਸਾਬ, ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਕੇ ਦੇਂਦੇ ਜੋੜ ਪਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੋ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਰਬ ਉਠਾਲ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਕਲਜੁਗ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਸਚ ਸੁਚ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗਿਆਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਧਰਮ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਝੁੱਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਮਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਸੁਣਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਧੁਨਕਾਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਤੀਰ ਅਣਿਯਾਲਾ ਮਾਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਣ, ਸਾਚਾ ਚਿੱਲਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਹੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਗਤ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਓ ਤੱਕ, ਹਰਿ ਤਾਕਤ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਭਗਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹੱਕ, ਜਗਤ ਜੀਵ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹਦੇ ਗਏ ਥੱਕ, ਮਿਲੇ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੱਥ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਹਿ ਕੇ ਵੇਖੀਏ ਤੇਰੇ ਨੈਣ, ਲੋਕਮਾਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟਾ ਭਾਈ ਭੈਣ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੂੜ ਮਹੱਲ ਅੰਦਰ ਜੂਠੀ ਝੂਠੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਰਹਿਣ, ਸਚ ਸੁਚ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾਏ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਵੈਹਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰਭੂ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਜੂ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਸ਼ਰਅ ਸਚ ਈਮਾਨ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਬਿਆਨ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਸਾਚੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਲਿਆਣ, ਕਾਇਨਾਤ ਬੇੜਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਦਿਸੇ ਕੂੜ ਤੂਫਾਨ, ਤੋਹਫਾ ਘਰ ਘਰ ਰਿਹਾ ਪੁਚਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਉਠ ਉਠ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਬਣਿਆ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਬੁਧੀ ਵਿਚਾਰੀ ਹੋਈ ਅਣਜਾਣ, ਬੈਠੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਲਿਵ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਬੁਰਜ ਅੰਤਮ ਜਾਣਾ ਢੱਠ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਸੇਵਾਦਾਰ ਯਾਚਕ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਲੋਕਮਾਤ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਸਦ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਦੇ ਰਹੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਓਟ ਜਣਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਵਸੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੌਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਵਡ ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਇਕ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਹੋਏ ਮਹਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਮਾਲ, ਸਮਝ ਸਮਝ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰਹੇ ਦਲਾਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗੌਂਦਾ ਰਹੇ ਕਾਇਆ ਧਰਮਸਾਲ, ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਾਏ ਆਪਣਾ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਜੋਤੀ ਇਕੋ ਬਾਲ, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਠਾਂਡਾ ਸੀਰ ਦਏ ਪਿਆਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਆਖਣ, ਵਾਹਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤੇਰਾ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਭਾਸ਼ਨ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਭੈ ਜਣਾਇਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ, ਦੇਵਤ ਦੇਵ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਜਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੇਲਿਆ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਨ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾ ਜਾਤ ਪਾਤਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਨੂਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾ ਜਾਹਰ ਬਾਤਨ, ਗੁਫਤ ਸੁਨੀਦ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਆਪਣੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਥ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਜੋੜੇ ਇਕੋ ਅੱਗੇ ਹੱਥ, ਸਾਚੀ ਬੰਦਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਸ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਇੰਦਾ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਮਸ, ਤੇਰਾ

ਨਾਉਂ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਰਿਹਾ ਨਾ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਅਠਸਠ ਸਾਚਾ ਨੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਹਟ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਸੇਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਤ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਅੰਗ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਦਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸੇ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੋ, ਅੰਧੇਰਾ ਅੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਸਚ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਛੋਹ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਕੋਈ ਨਾ ਲਵੇ ਧੋ, ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਢੋਆ ਦੇਵੇ ਢੋ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲੈ ਜੋਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਮਤ ਜੂਠ ਝੂਠ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਲੈ ਖੋਹ, ਫੜ ਸੌਹ ਦਰਯਾ ਦੇ ਰੁੜਾਈਆ । ਨਿਝਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਸਾਚਾ ਰਸ ਦੇ ਚੋ, ਬੂੰਦ ਬੂੰਦ ਆਪ ਟਪਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਜੋਗਾ ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਹੋ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਉਠ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕਰ ਮੋਹ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਰਨ ਨਾਅਰਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਖੁਦਾਏ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਤੇਰਾ ਉਚ ਮਨਾਰਾ, ਮਹਿਫਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਪੈਗੰਬਰ ਨੂਰੀ ਜ਼ਾਹਰਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਕਰੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰਾ, ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਭੁਲਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਜਗਤ ਈਮਾਨ ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਦਿਸੇ ਕਵਾਰਾ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਚੇ ਹੁਕਮੇ ਕਾਇਆ ਤਤ ਹੋਇਆ ਅੰਧਿਆਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਰਹੇ ਕੂਕ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਿਉਂ ਸੁੱਤਾ ਘੂਕ, ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਾਇਆ ਰਹੀ ਫੂਕ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਰਹੀ ਜਲਾਈਆ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਪੰਜ ਭੂਤ, ਘਰ ਘਰ ਰੋਵੇ ਨੇਤਰ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਸਚ ਸਪੂਤ, ਪਿਤਾ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵਰਤੀ ਭੂਖ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਲੱਗਾ ਦੂਖ, ਦੁੱਖ ਭੰਜਨ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕੁੱਖ, ਜੋ ਜਨਨੀ ਹਰਿਜਨ ਸੱਚਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਮਾਰਨ ਤਾਅਨਾ, ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਥੇ ਲੁਕਿਉਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਈ ਪਰਧਾਨਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਆਪਣਾ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਪਰਮਗਤ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਹੋਇਆ ਸ਼ੈਤਾਨਾ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਲੜਾਈਆ । ਉਠ ਜੋਧੇ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ

ਮੰਤਰ ਆਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਏ ਗਾਣਾ, ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਸਿਮਰਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਕਿਸੇ ਨਾ ਉਪਜੇ ਤਰਾਨਾ, ਧੁਨੀ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਆਖ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਾਖਿਆਤ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਸੇ ਡੂੰਘਾ ਖਾਤ, ਫੜ ਬਾਰੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਮਾਤ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋਈ ਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਤੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਬਾਤ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਜੂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਤੇਰੀ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੇ ਮਾਰਨ ਧਾਹ, ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠੋਂ ਮੁਖ ਛੁਪਾ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਧੁਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਗਿਆ ਗਾ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਸਰਬ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਇਕੋ ਫਤਹਿ ਡੰਕਾ ਗਿਆ ਵਜਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਭੁੱਲੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਰਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਡੁੱਬਦੇ ਪਾਥਰ ਦੇ ਤਰਾ, ਪਾਹਨ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਰਿਹਾ ਆ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਿਛੋੜਾ ਦੇ ਕਟਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾ, ਤੁਟੀ ਗੰਢ ਆਪ ਪਵਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਘੋੜੇ ਲੈ ਚੜ੍ਹਾ, ਅਸਵ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗਣ ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਸਾਰੇ ਪਾਵਣ ਰੋਲਾ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਹੋਲਾ, ਰੰਗਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣ ਬੋਲਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਜਲ ਭਰਨ ਡੋਲਾ, ਸਚ ਲੁਕਿਆ ਰਹੇ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਮੋਲਾ, ਬਿਨ ਮੋਲਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹਿਣ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀਤਾ ਹਰਿ ਜੂ ਉਹਲਾ, ਸਾਨੂੰ ਸਮਝ ਦਿਤੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਸਾਡਾ ਬਣੇ ਵਿਚੋਲਾ, ਮੁੜ ਮੁੜ ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਭੁੱਲੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਮਨਮੁਖ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਣ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਸੰਤ ਭਗਤ ਲੱਗੇ ਸਮਝੋਣ, ਅੱਗੋਂ ਦੇਣ ਡਰਾਈਆ । ਉਠ ਸਾਧਾ ਤੇਰੀ ਭੰਨਾਂਗੇ ਪੌਣ, ਪ੍ਰਭ ਦਿਤਾ ਬਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਕੂੜੀ ਵਗੀ ਪੌਣ, ਸੁਗੰਧੀ ਸਤਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਆਏ ਸਮਝੋਣ, ਬੇਸਮਝਾਂ ਸਮਝ ਦਏ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਭੁੱਲੇ ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਹੋਣ, ਮਿਲੇ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਦੀ ਠਾਂਡੀ ਨੀਂਦ ਸੌਣ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਮਨ ਨੂੰ ਦੇਣ ਨਾ ਭੋਣ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਉਠਾਈਆ ।

ਜੇ ਰਾਮ ਬਣ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਰੋਣ, ਤੇਰਾ ਘਟ ਕੁਛ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸਰਬ ਗੋਸਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰ ਇਕੱਠ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲਵੇ ਰੱਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਪਿੱਛਾ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਨੱਠ, ਮੁਖ ਭਵਾ ਭੱਜਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਤੂੰ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋ ਕੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਭੁਲਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਹੋ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਵਸ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਦੇ ਰਸ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਉਹ ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨੀ ਜਾਣ ਢੱਠ, ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਇਕੋ ਮੱਤ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣੇ ਭਾਈ ਭਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਗਿਆ ਝੱਟ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੀ ਇਕੋ ਮਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗਾਵੇ ਜਸ, ਜਿਸ ਜਨ ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਤੇਰੀ ਅੱਖ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਵੱਖ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਵਸ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕੋ ਨਾਦ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਿਆਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਵੇ ਆਵਣ ਜਾਣ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਸਿਮਰੇ ਸਿਮਰੇ ਸਿਮਰਨ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਸਿਮਰਤ ਰੋਗ ਸੋਗ ਦੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਘਰ ਠਾਕਰ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਮਿਲਿਆਂ ਰੂਪ ਭਗਤ ਬਣੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਦੇਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਚਾ ਗੀਤ ਅਗੰਮੀ ਗਾਣ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਵਸਾਓ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ, ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਦੂਜਾ ਚੁਕਾਓ ਡਰ, ਭਿਆਨਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

★ ੨੪ ਅਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਕਸੂਦੜਾ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਜਗਤ ਵਿਵਹਾਰ ਰਿਹਾ ਬੀਤ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤਾਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਹੋਏ ਠੰਡਾ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਕਾਇਆ ਹਰਿਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਗਾਏ ਗੀਤ, ਸਚ ਮਸੀਤ ਇਕੋ ਇਕ

ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤਿਸ ਬਖਸ਼ੇ ਅਗੰਮੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਛਤਰ ਝੁਲਾਏ ਸ਼ਬਦੀ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਜੀਵਣ ਪਿਛਲੀ ਆਯੂ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਗਈ ਬੀਤ, ਅੱਗੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰਾੜੇ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਿਓ ਨਾਮ ਸ਼ਰਦਾਈ, ਜਿਸ ਪੀਤਿਆਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਿਛੋੜਾ ਚੁੱਕੇ ਜੁਦਾਈ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਰਸ ਪੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਹੋਵੇ ਤਬਾਹੀ, ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੁਪੇ ਛਾਹੀ, ਨਿਰਮਲ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸੋ ਜਾਮ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਦੇਣਾ ਪਿਆਈ, ਜਿਸ ਪੀਤਿਆਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸੁਖ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਂਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਦਾਈ, ਠਾਂਡਾ ਸੀਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਾਮ, ਪਿਆਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸ਼ਰਦਾਈ ਦਿਓ ਚੰਗੀ, ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਇਕ ਪਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਜਾਏ ਰੰਗੀ, ਰੰਗ ਚਲੂਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਣੇ ਸੰਗੀ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗੀ, ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਉਪਜਾਈਆ । ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰ ਜਾਏ ਲੰਘੀ, ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਨੰਗੀ, ਪੜਦਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਮਿਲੇ ਅਨਮੰਗੀ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣੇ ਸੱਚਾ ਸਤਿਸੰਗੀ, ਸੁਰਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਠਾਂਡੀ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਅਗੰਮੀ ਗੰਗੀ, ਜਗਤ ਸੁਰਸਤੀ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਪੀ ਪਿਆਲਾ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਰਹੇ ਨਾ ਅੰਧੀ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਸੁਣੇ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚਾ ਛੰਦੀ, ਢੋਲਾ ਅਗੰਮ ਇਲਾਹੀਆ । ਅੱਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ, ਲੇਖਾ ਮੰਗਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਮਿਲੇ ਇਕ ਸੁਗੰਧੀ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੀ ਸੱਜਣ ਇਕ ਪਲੰਦੀ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਰ, ਘਰ ਸੱਚੇ ਇਕੋ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਸ਼ਰਦਾਈ ਮਿਲੇ ਅਤੁਟ, ਤੋਟ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਰਸ ਆਵੇ ਘੁੱਟ, ਅਨਰਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰ ਕੱਢੇ ਕੁੱਟ, ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਦਰੋਂ ਪਏ ਫੁੱਟ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵਖਾਏ ਮੁਖ, ਜੋ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਕਰ ਮੇਟੇ ਦੁੱਖ, ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪੀ ਬੋਲਣ ਸੁਣਨ ਦੀ ਹੋ ਜਾਏ ਚੁਪ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੰਗਣਹਾਰਾ ਸਚ ਵਰ, ਵਸਤ ਇਕੋ ਇਕ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਨਾਮ ਸ਼ਰਦਾਈ ਦਿਓ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਪੀਤਿਆਂ

ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਹੋਏ ਗਿਆਨ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰ ਦੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਸਰ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਕਾਗ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮਿਲੇ ਮਹਾਨ, ਸੋ ਰਸ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦਾ ਮੰਗੇ ਅਗੰਮੀ ਵਰ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਸੱਚੀ ਸ਼ਰਦਾਈ, ਸ਼ਰਧਾ ਪੂਰ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਪੀਤਿਆਂ ਨਾ ਮਨ ਰਹੇ ਸ਼ਦਾਈ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਸਰਬ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪਿਆਲਾ ਸਚ ਦੇਣਾ ਪਿਆਈ, ਜਿਸ ਪੀਤਿਆਂ ਰਸ ਮੁੱਕ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੰਗਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਸ਼ਰਦਾਈ ਸਾਚੀ ਮਧ, ਮਧੁਰ ਧੁਨ ਦਏ ਉਪਜਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹੱਦ, ਸਚ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਗੁਰਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇਂ ਰਹੇ ਸਜ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਸੋ ਗ੍ਰਹਿ ਬਿਨ ਮਕਿਉਂ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਾਏ ਹੱਜ, ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੰਗਣਹਾਰਾ ਇਕ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਦੇਣਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਭਰ ਭੰਡਾਰ, ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਸਦਾ ਕਰਨ ਪਿਆਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਭੁੱਲਾ ਭਟਕਾ ਜੇ ਕੋਈ ਆਏ ਦੁਆਰ, ਤਿਸ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਫਿਰਦਾ ਤੁਰਦਾ ਜੋਤੀ ਧਾਰਾ ਦਰ ਆਇਆ ਭਿਖਾਰ, ਮੰਗੇ ਮੰਗ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੰਤ ਪਿਆਰ, ਸੱਜਣ ਦੇਣੀ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਾੜੇ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂਦੁਆਰ, ਗੁਰ ਵੇਖੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਦਿਓ ਆਧਾਰ, ਮੰਤਰ ਮੰਤਰ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਈਆ । ਦੂਜੀ ਰਸਨਾ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਰੋਂ ਪਿਆਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ਼ਰਦਾਈ ਦੇਣਾ ਪਿਆਲ, ਬਾਹਰੋਂ ਮੰਗਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਸੋਹੇ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਦਰ ਮਾਂਗਤ ਫਿਰੇ ਕੰਗਾਲ, ਭਿਖਕ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਵਾਨ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੰਗਣਹਾਰਾ ਸਚ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

★ ੨੪ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਜੀਰਖ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਓ ਨੇੜੇ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖੋ ਝੇੜੇ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਸਦੇ ਖੇੜੇ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਦੇਵੇ ਆਪਣੇ ਗੇੜੇ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਿਹਾ ਭਵਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਲੱਗੇ ਡੇਰੇ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਆਈ ਘੇਰੇ, ਪੱਲੂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਈਆ । ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਨਖੇੜੇ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ

ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਵੇ ਕੋਲ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੋ ਵੱਜਦਾ ਢੋਲ, ਡੰਕਾ ਡੰਕੂ ਕੂੜ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਜੋ ਆਏ ਖੋਲ੍ਹ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਜੋ ਆਏ ਬੋਲ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਡੋਲ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਲਓ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਪਰਦਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਕੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਰਿਹਾ ਛਾ, ਚੰਦ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਪੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਂ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਕੋਈ ਖਾਵੇ ਸੂਰ ਕੋਈ ਖਾਵੇ ਗਾਂ, ਜ਼ਿਬਹ ਛੁਰੀ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਛਾਣ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਸਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਆਂ, ਅਦਲ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਵਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ, ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਓ ਘਰ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖੋ ਚੜ੍ਹ, ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਬਿਨ ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਅਧਵਿਚਕਾਰੇ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਅੜ, ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੜਦਾ ਲੈਣਾ ਚੁਕ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਅੰਧੇਰਾ ਘੁੱਪ, ਸਤਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਗਿਆਨ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਿਆ ਛੁਪ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਜਗਤ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁੱਛ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਸਚ ਸੁਚ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਮੀਤ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੌਂਦੇ ਗੀਤ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋੜਾ ਹੋਇਆ ਮੀਠ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚੀਤ, ਚਿਤ ਵਿਤ ਠਗੌਰੀ ਸਰਬ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਜਗਤ ਭੰਡਾਰ ਮੰਗਦੇ ਸਾਰੇ ਭੀਖ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਵੇਖੋ ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਨੇੜੇ ਆਈ ਤਾਰੀਖ, ਵਾਰ ਬਿਤ ਸਰਬ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜਿਸ ਦੀ

ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਉਡੀਕ, ਸੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਹੱਥੀ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਆਪ ਤਸਦੀਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਵੇਖਣ ਜੱਗ, ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ ਲੱਗੀ ਅੱਗ, ਸੱਤ ਦੀਪ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਨਾ ਮਿਲੇ ਮੱਕੇ ਕਾਅਬੇ ਕਰੋਣਾ ਹੱਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਰਾਮ ਨਾ ਮਿਲੇ ਮੰਦਰ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ, ਕਾਹਨਾ ਬੰਸਰੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਹੱਥ, ਸਨਮੁਖ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਤੀਰਥ ਅਠ ਸਠ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀ ਰਹੇ ਨੱਠ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਰਹੇ ਦੱਸ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਡੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਵਸ, ਕਲਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਕੂੜੀ ਪਾਈ ਨੱਥ, ਫੜ ਡੋਰੀ ਤੰਦ ਹਿਲਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦਿਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ, ਕੂੜੀ ਵਿਖ ਇਕ ਭਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਜਗਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨ ਇਕੱਠ, ਆਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਣ ਵਣਜਾਰੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਹੱਟ, ਸੌਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾ ਗਾ ਗਾਥ, ਜਗਤ ਜੀਵ ਕਰਨ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਨਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਾਚੀ ਸਮਝ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਅੰਤ ਬੇਵਸ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਆਈ ਹਾਰ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਹੋਣ ਖੁਆਰ, ਜਗਤ ਖੁਆਰੀ ਪਿਛੇ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਮਿੱਤਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਬੀ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖੇ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਫੁਲ ਫਲਵਾੜੀ ਪਤ ਡਾਲੀ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਗੁਲਸ਼ਨ ਖਿੜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ, ਕਲੀ ਕਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੀ ਝੱਖ ਮਾਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਵਿਭਚਾਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਤੇਰੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਅੱਡ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਸਾਡੇ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਵਸਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇੜਾ ਹੁੰਦਾ ਦਿਸੇ ਭੱਠ, ਅਗਨੀ ਲੰਬੂ ਪੰਜ ਤਤ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਮਨਮਤ ਰਹੇ ਪਰਨਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਸਭ ਦੀ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਸਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਅਮਿਉਂ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ ।

ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਧ ਘੋਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਸਾਧ ਸੰਤ ਬਣੇ ਚੋਰ, ਕਲਜੁਗ ਠੱਗੀ ਰਹੇ ਕਮਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਪਾ ਪਾ ਸ਼ੋਰ, ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਜੋੜ, ਛੁਟਕੀ ਲਿਵ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਹੋੜ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਮਾਣਸ ਪੰਖੀ ਪੰਛੀ ਹੋਏ ਢੋਰ, ਦੇਵਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਅੱਗ ਲੱਗੀ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਆਪਣਾ ਤਤ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ ਵੈਰਾਗਣ ਫਿਰੇ ਭੱਜੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬੱਧੀ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਬਣ ਬਣ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੰਡਾਵਣ ਗੱਦੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨਾ ਗੱਦੀਦਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਹਾਲਤ, ਹੋਕਾ ਦੇ ਦੇ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਸਚ ਅਦਾਲਤ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਮਾਰਗ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਪਾਈ ਬਗ਼ਾਵਤ, ਝਗੜਾ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਦਰ ਨਾ ਹੋਏ ਸਖ਼ਾਵਤ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਅੰਤਰ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸਭ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਅਲਾਲਤ, ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਜਾਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਅਮਾਨਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ ਵਿਚ ਖਿਆਨਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖੋ ਵਿਸਮਾਦ, ਵਿਸਮਾਦੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲਿਆ ਖੇਲ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਇਆ ਵਿਸਮਾਦ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦਿਤੀ ਸਾਧ, ਸਾਧਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਮਾਰ ਅਗੰਮੀ ਆਵਾਜ਼, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖੋ ਕੂੜ ਮਰਦੰਗ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਜਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਲੰਘ, ਜਗਤ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸਾਰੇ ਕੀਤੇ ਨੰਗ, ਸ਼ਬਦ ਦੋਸ਼ਾਲਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਨੰਗੀ ਦਿਸੇ ਕੰਡ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਕੰਤ ਜਗਤ ਦੁਹਾਗਣ ਨਾਰ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਸੁਹਾਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਨੀਰ ਵਹਾਏ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਆਤਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਤੁਟੀ ਗੰਢ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਸੁਣਾ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹ ਅਗੰਮ, ਅਗੰਮ ਅਗੰਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਭਾਗ ਲੱਗੇ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਚੰਮ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਰਹੇ ਗਮ, ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਖ ਜਨ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਹਿੰਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਡੰਨ, ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ ਗਏ ਝੁਕ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਕਰਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਨੇੜੇ ਆਈਆ । ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਛ ਨਾ ਪੁਛ, ਸਾਡੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਭਾਗ ਗਏ ਨਿਖੁੱਟ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਤੈਨੂੰ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਪਰਗਟ ਕਰ ਆਪਣਾ ਸੁੱਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਬੁੱਕ, ਭਬਕ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਧਾਰਾ ਬਦਲ ਦੇ ਰੁਖ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚਾ ਰੁਖ ਜਣਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕੁਠ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਜੋ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਗਏ ਰੁਠ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦੇ ਘੁੱਟ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰੋਂ ਪੈਣ ਉਠ, ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੇਣਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਖਾਂ ਲਾਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਵਾਂ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਕੇ ਬਣਾਂ ਦਲਾਲ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਭੈ ਚੁਕਾਵਾਂ ਅੰਤਮ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ, ਨਾ ਕੋਇ ਡਰਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾਵਾਂ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦਿਆਂ ਪਿਆਲ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਬਾਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਪੇ ਪੁੱਛੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਮੰਨੇ ਆਪ ਸਵਾਲ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਗਏ ਮੰਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਡੰਨ, ਡੰਕਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡਾ ਦੇ ਭੰਨ, ਭੈ ਭੈ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾ ਕੰਨ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਡੁੱਬਦਾ ਬੇੜਾ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ

ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਨੂਰੀ ਚਾੜ੍ਹ ਇਕੋ ਚੰਦ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੀਤ ਸੁਣਾ ਅਗੰਮੀ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਿਮਰਤ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੁਕੇ ਪੰਧ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੇੜ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਏ ਅਨੰਦ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਮੰਗੀ ਮੰਗ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੀ ਵੇਖੋ ਲਿਖਤ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿ ਕੇ ਆਏ ਵਾਕ ਭਵਿਖਤ, ਭਵਿਸ਼ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਉਡੀਕਾਂ ਕਰੇ ਨਿਤ, ਨਵਿਤ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਆਪ ਸੁਹਾਏ ਬਸੰਤੀ ਰੁੱਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਸਰਬ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆ ਕੇ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਦੁਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਲਏ ਵੰਡਾਈਆ । ਬਿਰਹੋਂ ਵੈਰਾਗ ਜੋ ਗਏ ਸੁੱਕ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਜੋ ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਮਾਤਾ ਕੁੱਖ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਖੋ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗੌਂਦੇ ਉਜਲ ਕਰੇ ਮੁਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਏ ਧਵਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿਓ ਲੇਖ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਸਾਡਾ ਸੁਵਾਂ ਹੋਇਆ ਦੇਸ, ਸਾਂਝੀਵਾਲ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਲਏ ਵੇਖ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਧਰਤ ਧਵਲ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਕਰ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਦੱਸੇ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਮਾਤ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਣੀ ਸੇਜ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਦਿਤਾ ਤੇਜ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਖਬਰਦਾਰ ਕਰੇ ਉਤੇ ਸੁੱਤਾ ਬਾਸ਼ਕ ਸੇਜ, ਸਾਂਗੋ ਪਾਂਗ ਦਏ ਹਿਲਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਆਪਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਲੈਣਾ ਜਗਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਕਰੇ ਰਣ ਖੇਤ, ਭੂਮੀ ਬੈਠੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿਓ ਬਿਆਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਛੱਡੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਪਿਛੇ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤੇ ਆਪਣੀ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪ ਸੰਭਾਲ, ਡੇਰੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਗਰੀਬੀ ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਵਖਾਲ, ਲੇਖ ਪੇਖ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸੇ

ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਵਸਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੋਲ, ਖਾਲੀ ਭਾਂਡੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਬੋੜੇ ਬੈਠੇ ਅਡੋਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਰਿ ਜੂ ਰਿਹਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਵਜੋਂਦੇ ਰਹੇ ਢੋਲ, ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਇਕੋ ਇਕ ਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੋਲ, ਰਾਸੀ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਦਿਲਾਸਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਸਰਬ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਜਾਪ, ਰਸਨਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੇ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਜਵਾਬ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਹੋ ਕਰੇ ਹਿਸਾਬ, ਹਾਸਲ ਜ਼ਰਬ ਆਪਣੇ ਅੰਕ ਬਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਖਤਾਬ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਪਰਸਿਧ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਆਦਾਬ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ਼, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਜਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਰਚਿਆ ਕਾਜ, ਅੰਡਜ਼ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜਣਾਏ ਇਕ ਸਮਾਜ, ਧੁਰ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਡਿਗਣਾ ਭਾਜ, ਕਲਜੁਗ ਪੈਂਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਲੋਕਮਾਤ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਬੁਧੀਵਾਨ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗਫ਼ਲਤ ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਿਓ ਉਤਾਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਮਜ਼ਲਸ ਕਰੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਖਸਲਤ ਦਿਓ ਨਿਵਾਰ, ਅਸਲੀਅਤ ਵਿਚੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਦੱਸੇ ਭਗਵੰਤ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅੰਤ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕੋ ਕੰਤ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਵੇ ਮੰਗਤ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਵੇ ਕੋਈ ਮੁੱਲਾ ਪੰਡਤ, ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਖੇਲ ਖਲਾਵੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਤ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਵਖਾਏ ਖੜ, ਲੋਕਮਾਤ ਰੀਤੀ ਨੀਤੀ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਸਚ ਸੁਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੀ ਹੋਈ ਬੱਸ, ਇਕੋ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਔਂਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਹੋਏ ਪਰਗਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਗਾਵੇ ਗਥ, ਬਾਣੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇਵੇ ਮੱਥ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਨ

ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਭੇਤ ਜਾਏ ਦੱਸ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਜਾਓ ਫਸ, ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ ਹੱਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਲਵੇ ਰਸ, ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਲੱਭਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਘਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਸਮਰਥ, ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾਓ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਸੰਗ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਇਕੋ ਲਓ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਣਾ ਵਸ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਰਬ ਸੁਆਮੀ ਬੰਦਨ ਕਰੋ ਦੇਏ ਜੋੜ ਹੱਥ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਬਣ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀ ਮਾਰਗ ਗਏ ਬੱਕ, ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਰੱਖੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੋੜੇ ਅੰਦਰ ਭਵਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਘਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਦੇ ਰਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਗਵਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਪੂਰੀ ਆਸ, ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਲੱਗੇ ਭਾਗ ਕਾਇਆ ਪਰਭਾਸ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਜਨ ਸਵਾਸ, ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਬਣਾਏ ਆਪਣੇ ਦਾਸ, ਦਾਸੀ ਦਾਸ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਸੋ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਨਿਰਾਸਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

★ ੨੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਛੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਦਬੁਰਜੀ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਹਰਿਜਨ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵਡਿਆਈ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਉਪਜਾਵੇ ਇਕ ਵੈਰਾਗ, ਬਿਰਹੋਂ ਚੋਟ ਨਿਰਾਲੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚਾ ਨਾਦ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਆਪ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਜਗਤ ਪਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਧੁਰ ਦਾ ਦੱਸ, ਪਾਧੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖੇੜਾ ਕਰਨਾ ਭੱਠ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲੋਣਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਗੋਲੀ ਗਾਥ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣ ਸੁਆਮੀ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਮੇਟੇ ਰਾਤ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਦੇ

ਦਾਤ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਸੁੱਟੇ ਡੂੰਘੇ ਖਾਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਜਿਸ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਮੰਨਿਆਂ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜਾ ਸੰਸਾਰ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਗਾਣ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਪਿਆਲ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਇਕੋ ਬਾਲ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਵਖਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੋ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਹਰਿ ਸੱਚਾ ਸੱਜਣ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਕਰਾਏ ਅਗੰਮੀ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਟਿੱਕਾ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਦੱਸੇ ਸੱਚਾ ਭਜਨ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੇੜਾ ਆਏ ਬੰਨ੍ਹਣ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰਨ ਆਏ ਖੰਡਨ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਤੋੜਨ ਆਏ ਚੁਰਾਸੀ ਬੰਧਨ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣ ਆਏ ਪਰਮਾਨੰਦਨ, ਨਿਜ ਆਤਮ ਰਸ ਚਖਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬਣ ਬਖਸ਼ੰਦਨ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਣ, ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰੀ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਚ ਦਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਇਕੋ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਆਪ ਵੜ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਬੋਲ ਬੋਲਾਈਆ । ਅਗੰਮੀ ਡੰਡੇ ਜਾਏ ਚੜ੍ਹ, ਔਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਸਹਿਬ ਖੜ, ਸਵੱਛ ਸਰੂਪੀ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਉਪਾਏ ਵਿਚੋਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਕੱਟ ਜਮ ਦੀ ਫਾਸੀ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਕੋ ਹੱਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਸੇਵ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸੀ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਏ ਜਨ ਭਗਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਬੂੰਦ ਰਕਤ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਕਰਜ਼, ਲੇਖਾ ਲੋਕਮਾਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਭਰ ਭਗਤੀ ਭੰਡਾਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸ ਗੁਫ਼ਤਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਰਸਨਾ

ਜਿਹਵਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਯਾਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਅਗੰਮੀ ਬਰਖੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ, ਝਿਰਨਾ ਨਿਝਰ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਵਖਾਏ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹਾਰ, ਖਿਜ਼ਾਂ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਸਿਰ ਦੇਵੇ ਠੰਡੀ ਛਾਇਆ, ਮਿਹਰ ਹੱਥ ਉਪਰ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲੇ ਕਾਇਆ, ਕਾਇਆ ਕੂੜੀ ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਆਪ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਜਣਾਏ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜੇ ਪਿਤਾ ਬਾਪ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲੇ ਇਕੋ ਜਾਤ, ਅਜਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਗਏ ਆਖ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਚਲੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਇਕ ਰਘਨਾਥ, ਰਘਪਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦੀ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸੁਣਾਵਣਹਾਰ ਅਗੰਮੀ ਬਾਤ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦਿ ਪੁਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਪੂਰੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਹੱਡ ਮਾਸ, ਨਾੜੀ ਰਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਇਕ ਜਣਾਏ ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ, ਬਿਨ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਚਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਾਪਣ ਜੁਗ ਜੁਗ ਬਾਪ, ਜਨ ਭਗਤ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਕਰ ਖੇਲ ਰਸੂਲ ਪਾਕ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਤਿਸ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਤਰਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤਾਰੇ ਦਇਆ ਕਰ, ਦਇਆਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਸਾਚੇ ਘਰ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਚੁਕਾਏ ਡਰ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਸੀਸ ਧੜ, ਤਤਵ ਤਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ, ਚੋਟੀ ਇਕੋ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਲੈਣਾ ਪੜ੍ਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਇਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਨਾ ਏਕ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਹਰਿ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਪੰਜ ਤਤ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਇੰਦਾ । ਸੁੰਵਾਂ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਾਇਆ ਖੇਤ, ਰਾਖਾ ਹਰਿ ਜੂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹੇਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਨੈਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮਾਡ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜਾਏ ਮਿਲ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ ਕਰਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਿਉਂ ਨਾ ਜਾਏ ਹਿਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਤਾ ਦਏ ਤੁੜਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਸਿਲ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਮਸਤਕ ਤਿਲ, ਜੋਤ ਲਲਾਟ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਬੰਦ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਲਏ ਫੜ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਸੀਸ ਧੜ, ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਜਾਏ ਵੜ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਰੰਗ ਰੰਗੇ ਅਨਮੋਲਾ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬਣ ਕੇ ਤੋਲਾ, ਸਾਚਾ ਕੰਡਾ ਨਾਮ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗਾ ਢੋਲਾ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪਕੜ ਉਠਾ ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ, ਸਨਮੁਖ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਖੇਲੇ ਹੋਲਾ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿਜਨ ਉਪਰ ਧੌਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਰੋਲਾ, ਹਾਹਾਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਆਪ ਮੋਲਾ, ਹਰ ਘਟ ਮੋਲਿਆ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਕਦੇ ਨਾ ਪਾਵਣ ਰੋਲਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ ਨੈਣ ਮੂੰਦ ਸਰਬ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਹਰੀਦੁਆਰ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਕਰਮੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

੮੪੪

੧੫

੮੪੪

੧੫

★ ੨੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪਿੰਡ ਪੱਦੀ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਚਖੰਡ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਦਰ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗਣ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਗਹਿ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਪਿਆਰ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਤੇਰਾ ਆਕਾਰ, ਕਰਨੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਸਆਮੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ

ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਕੂੜ ਸੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਬ ਕਰੇ ਇਕ ਲੜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਢੋਲੇ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਨਹਾਵਣ ਜਗਤ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਕਾਇਆ ਅੰਤਰ ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਅਸ਼ਨਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਨ ਭਗਵਾਨ, ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਪੜਦਾ ਚੁੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਲੈ ਕੇ ਦੀਪਕ ਜਗੌਂਦੇ ਫਿਰਨ ਵਿਚ ਸਮਸ਼ਾਨ, ਕਾਇਆ ਕਵਰੀ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾ ਕੋਇ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਸੁਲਹਕੁਲ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਡ ਅਮਾਮ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਲਮਾ ਤੇਰਾ ਕਲਾਮ, ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਗਏ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਅਵਾਮ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕਰ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਹਰਾਮ, ਸਤਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਸਾਰੇ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ, ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਸਾਬਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਭੁੱਲਿਆ ਇਕ ਪੈਗਾਮ, ਪੈਗੰਬਰ ਭੈ ਸਿਰ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਰ ਖਲੋ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਰਗਟ ਹੋ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕਲਜੁਗ ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੋ, ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਧੋ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਬੈਠੇ ਮੁੱਖ ਭਵਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਅੱਗੇ ਹੋ, ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਨਿਝਰ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚੋ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਦਸਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਸੋ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਤੇਰਾ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈ ਮੋਹ, ਮੁਹੱਬਤ ਤੇਰੀ ਤੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਸਕੇ ਨਾ ਛੋਹ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪਾ ਕੇ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੋਗਾ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਦੇ ਕੇ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਵੇਖ ਆਪਣੇ ਨੈਣ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਲ ਵੈਹਦੀ ਝੂਠੇ ਵਹਿਣ, ਸਾਚਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਐਨ, ਨੁਕਤਾ ਨੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਹਮਜ਼ਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਹਿਣ, ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਮੁਕੀ ਸਰਬ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਸਾਕ ਸੈਣ, ਸੱਜਣ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕੂਕ ਕੂਕ ਨੈਤਰ ਨੈਣਾਂ ਪਾਵੇ ਵੈਣ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਭਾਈ ਭੈਣ, ਸਾਚਾ ਮੀਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਇਆ ਰਾਣੀ

ਘਰ ਘਰ ਵੜ ਗਈ ਡੈਣ, ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਰਹੀ ਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਭਾਖ, ਭਾਖਿਆ ਆਪਣੀ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਆਖ, ਆਖਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਸ਼ਾਖ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿ ਮਾਰਗ ਚਲਣ ਦੀ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਜਾਚ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਘਰ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੈਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਸਚ ਸਬੂਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਲਾਮ ਇਕੋ ਆਪ ਬੁਲਾਈਆ । ਉਚ ਮਹੱਲਾ ਤੇਰਾ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਅਰੂਜ, ਅਰਸ਼ ਫ਼ਰਸ਼ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਪਣੀ ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖ ਲੋਕਾਈਆ । ਅਵਤਾਰ ਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਚਰਨੀ ਢੈਹਦੇ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਬੈਹਦੇ, ਘਰ ਇਕੋ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਆਏ ਸਹਿੰਦੇ, ਲੱਖ ਲੱਖ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਕਲਜੁਗ ਧਾਰ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਡੂੰਘੀ ਵੈਹਣ ਵੈਹਦੇ, ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੰਡਤ ਪਾਧੇ ਕਹਿੰਦੇ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਗੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੇ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਪੈਡੇ, ਪਾਧੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਨਾਲ ਉਠੇ ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਇਕੋ ਜਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਤੇਰੇ ਦਾਸ, ਬਣ ਯਾਚਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਬੇਨੰਤੀ ਇਕ ਅਰਦਾਸ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਲਕ ਖੁਦਾਏ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸਚ ਵਸਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਸ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਖਾਲੀ ਪੁਤਲਾ ਹੱਡ ਨਾੜੀ ਮਾਸ, ਨੌ ਦੁਆਰੇ ਨੌ ਰਸ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਮੰਦਰ ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਕਾਸ਼, ਘਟ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਉਚ ਮਹੱਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਆਏ ਆਖ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਉਠ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਾਰ ਧਿਆਨ ਕਲਜੁਗ ਝਾਤ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਉਠੇ ਸੰਤ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਰੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਇਕੋ ਕੰਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਪਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀ ਬਣਤ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਸੰਤ ਸਾਰੇ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਸਨਦ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਜਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਆਤਮ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਬੰਦਨਾ ਬੰਦ, ਬੰਦਗੀ ਡੰਡੋਤ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਢਾਹ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋ ਭੰਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਸੁਣਾ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸੰਤਾਂ ਵੇਖ ਉਠੇ ਗੁਰਮੁਖ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਮਾਨੁਖ, ਮਨੁਸ਼ ਜਾਤੀ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਆ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛ, ਤੇਰੇ ਵੈਰਾਗ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਛ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲੋਕਮਾਤ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾ ਰੁੱਸ, ਕਰਵਟ ਬਦਲ ਮੁਖੜਾ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਤੇਰਾ ਉਜਲ ਵੇਖੀਏ ਮੁਖ, ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮਿਟੇ ਦੁੱਖ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਫੇਰਾ ਪਾ ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਚੁੱਤ, ਚੇਤਨ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਸਵਾਮੀ ਤੁਠ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵੇਖ ਗੁਰਸਿਖ ਜਾਗੇ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਆਵਣ ਭਾਗੇ, ਮੰਜਲ ਮੰਜਲ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਗਾਵਣ ਗੀਤ ਸੁਹਾਗੇ, ਸਾਚਾ ਛੰਦ ਬੰਦ ਬਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੁਧ ਬਿਨ ਸੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਾਜੇ, ਕਰਤੇ ਕੀਮਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਤੂ ਹੀ ਨਿਵਾਜੇ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਜਣ ਸਾਜੇ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲੱਗੇ ਰਾਜਨ ਰਾਜੇ, ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਸਚ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਰੱਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਜੇ, ਸ਼ਰਮ ਹੱਯਾ ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਕੜੇ ਵਾਗੇ, ਬੇਮੁਹਾਰੀ ਫਿਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਵਜਾ ਕੇ ਗਏ ਵਾਜੇ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਦਾਜੇ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਕਲ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਡ ਮਹਾਰਾਜੇ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਬੀ ਬੈਰ ਯਾ ਅੱਲਾ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਸਾਜਣ ਸਾਜੇ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਫਿਰਨ ਭਾਜੇ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਜਿਸ ਬਣਾਏ ਭਾਂਡੇ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਤ ਘੜ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਨੌਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈਂ ਹੰਗਤਾ ਜਗਤ ਪਰਕਿਰਤੀ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧੇ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ੇ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਵੇਖ ਉਠੀ ਧਰਨੀ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਰਨੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲੜਨੀ, ਝਗੜਾ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਾਚੀ ਸਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਬੇੜਾ ਰਹੀ

ਡੁਬਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਮੈਂ ਡਿਗਾਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨੀ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਅੱਖ ਹਰਨੀ ਫਰਨੀ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਧਰਨੀ ਵੇਖ ਉਠਿਆ ਸਾਗਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨੰਤੀ ਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਿਤੇ ਨਾ ਮਿਲੇ ਆਦਰ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਰੀਮ ਕਰਤਾ ਸੱਚਾ ਕਾਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੇ ਆਦਰ, ਆਦਰਸ਼ ਆਪਣਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਵਡ ਬਹਾਦਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰ ਉਜਾਗਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਬਣੀਏ ਜਗਤ ਸੌਦਾਗਰ, ਵਣਜ ਇਕੋ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੂਜੀ ਹਾਜ਼ਤ ਹੋਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਗਰ ਵੇਖ ਉਠੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰੋਕ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਾ ਕੇ ਗਏ ਸਲੋਕ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਤੇਰਾ ਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜ, ਮੌਜੂਦਾ ਭੇਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਇਕ ਉਠਾਏ ਫ਼ੌਜ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਪਹੁੰਚ, ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸੋਚ ਨਾ ਸਕੇ ਸੋਚ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਖ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਵੇਖੀਏ ਭੇਖ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਮੰਦਰ ਕਵਣ ਘਰ ਕਵਣ ਗ੍ਰਹਿ ਕਵਣ ਨਗਰੀ ਕਵਣ ਦੁਆਰ ਵਸੇਂ ਦੇਸ, ਕਵਣ ਮੰਜਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਸ਼ਬਦ ਕਵਣ ਨਾਦ ਕਵਣ ਧੁਨ ਕਵਣ ਰਾਗ ਕਵਣ ਕਲਮਾ ਦਏ ਉਪਦੇਸ਼, ਕਵਣ ਕਾਇਨਾਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਵਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਵਣ ਜਾਮ, ਕਵਣ ਦੇਵੇਂ ਸੱਚਾ ਨਾਮ, ਕਵਣ ਰੂਪ ਧੁਰ ਪੈਗਾਮ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਧਾਰ ਪਰਗਟ ਰਾਮ, ਕਵਣ ਧਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸ਼ਾਮ, ਕਵਣ ਧਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਕਵਣ ਧਾਰ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਡੰਕਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਧਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਕਵਣ ਕਰੇਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਕਵਣ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਜਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਤੇਜ਼ ਕਟਾਰ, ਕਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇਂ ਸੰਘਾਰ, ਕਵਣ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਚੋਂ ਲਏਂ ਉਭਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇਂ ਪਾਰ, ਕਵਣ ਜੂਠ ਝੂਠ ਮਾਰੇਂ ਮਾਰ, ਕਵਣ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਦਏਂ ਨਿਵਾਰ, ਸਚ ਸੁਚ ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਸੰਸਾਰ, ਚਾਰੇਂ ਕੁੰਟ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਰਾਓ ਰੰਕ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਖਲੋਤੇ ਉਠ, ਗਲ ਪੱਲੂ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਤੁਠ, ਦਇਆਵਾਨ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ ।

ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੀ ਇਸ਼ਟੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਗਈ ਰੁੱਠ, ਸਾਡੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਕੇ ਲੋਕਮਾਤ
 ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਬਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋਇਆ ਘੁੱਪ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਦੋਵੇਂ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਮੰਡਲ
 ਮੰਡਪ ਸਚ ਸਤਾਰ ਹੋਏ ਚੁੱਪ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਧਿਆਨ ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਰੁਖ, ਸਤਿ
 ਸਤਿਵਾਦੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇੜੇ ਜਾਏ ਢੁਕ, ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵੇਖ ਹਾਲ, ਸ਼ਬਦ ਸੂਰਾ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਇਕੋ ਬੋਲੇ
 ਬੋਲ ਕਮਾਲ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਤੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਤੇਰਾ ਬਾਲ,
 ਸਦ ਚਲਾਂ ਹੁਕਮ ਰਜਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਖਾਏ ਕਾਲ, ਕਾਲ ਗਰਾਸ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ
 ਤੂੰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਝੁਲਾਇਆ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਬਣ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ
 ਅਲਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ ।
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ
 ਕਰ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਰੂਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਰ ਕਲਿਆਣ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਾਤ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ
 ਜੁਗ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿ ਕੇ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਤੇਰਾ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਭਗਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦਿਤਾ ਬਿਆਨ,
 ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨੌਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ,
 ਉਠ ਸੱਜਣ ਸੱਚੇ ਮਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਵੀ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੇਰਾ ਵੇਖਾਂ ਖੇਲ ਕਮਾਲ,
 ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਬਣਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ,
 ਉਚ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਉਪਜੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ, ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਸਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਇਛਿਆ
 ਪੂਰਨ ਕਾਮ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਅਗੰਮੀ ਭਾਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੇਖ ਰੰਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਉਠ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਜਹਾਨ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕਲਜੁਗ ਅਗਨ ਰਿਹਾ ਲਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਚਾੜ੍ਹ ਤੂਫਾਨ, ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਰਿਹਾ ਡੁਬਾਈਆ ।
 ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਚ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦਿਤਾ ਕਿਸੇ ਈਮਾਨ, ਧੀਰਜ ਜਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਸਮਾਂ ਖਾ ਖਾ ਬਗਲੇ ਰੱਖ ਰੱਖ ਸ਼ਰੀਅਤ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ,
 ਬਗਲਗੀਰ ਦਸਤਯਾਬ ਵਸਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਇ ਨਾ ਤੋੜੇ ਸ਼ਰਅ ਜੰਜੀਰ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਹਕੀਕਤ ਸਕੇ

ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਵਖਾ ਇਕ ਤਸਵੀਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਲਾ ਤਸਬੀ ਫੇਰਦੇ ਗਏ ਪੀਰ ਫ਼ਕੀਰ, ਸੋ ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਦੇ ਭਵਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮਿਲ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦੇ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਨਾਮ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ, ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਕੂੜਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਗਿਆ ਲੱਗ, ਜੋ ਉਪਜਿਆ ਸੋ ਤੁਝੇ ਰਿਹਾ ਧਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰ ਕਰ ਥੱਕੇ ਮੱਕੇ ਕਾਅਬੇ ਹੱਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਫਿਰ ਫਿਰ ਥੱਕੇ ਮੱਠ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਪਰਗਟ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਇਕੋ ਮੱਤ, ਬੁੱਧ ਮਤ ਬਿਬੇਕ ਕਰਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਵੇਖਣ ਦੀ ਦੇ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਲੋਚਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣ ਜਸ, ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਅੰਦਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਾਵਣ ਵਸ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਸਭ ਤੇਰੇ ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਮਾਂਗਤ ਭਿੱਖਕ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਡਾਹੀਆ । ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦੇ ਸਮਰਥ, ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੈਣਾ ਤੈਥੋਂ ਹੱਕ, ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਝੋਲੀ ਦੇ ਭਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਤੇਰਾ ਗਾਈਏ ਜਸ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਈਏ ਹੱਸ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਈਏ ਦੱਸ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਸ, ਬਿਨ ਰਸ ਰਸੀਏ ਦੋਵੇਂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਦੇ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦਿ ਧੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਦੇ ਭੰਡਾਰ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਨਾਦ ਧੁਨ ਵੱਜੇ ਇਕ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ ਦੀਆ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਦੇ ਬਾਲ, ਸੋਹੇ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਕਰੇ ਭਾਲ, ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਸਚ ਰਖਵਾਲ, ਬਣ ਰਾਖਾ ਠੱਗਾਂ ਚੋਰਾਂ ਦੇਵੇ ਧੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਆਪ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹੋਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਲ ਮਿਲੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਚਾਰੇ

ਬਾਣੀ ਫੋਲ ਫੋਲੈਂਦਾ ਏ । ਚਾਰੇ ਯੁਗ ਗੇੜ ਚੁਕੈਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟੈਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਧੁਨ ਉਪਜੈਂਦਾ ਏ । ਜਗਤ
 ਵੈਰਾਗ ਇਕ ਵਖੈਂਦਾ ਏ । ਅੰਤ ਤਿਆਗ ਆਪ ਕਰੈਂਦਾ ਏ । ਬਣ ਸੁਹਾਗ ਕੰਤ ਹੰਡੈਂਦਾ ਏ । ਖੋਲ੍ਹ ਜਾਗ ਨੇਤਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲੈਂਦਾ ਏ ।
 ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਕੜਨਹਾਰਾ ਵਾਗ, ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ ਅਸਵ ਆਪਣਾ ਇਕ ਦੌੜੈਂਦਾ ਏ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਭਾਗ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਰੂਪ ਵਟੈਂਦਾ ਏ ।
 ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਬਣੇ ਇਕ ਸਮਾਜ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਆਪ ਪਰਨੈਂਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਬਣਾਏ ਜਹਾਜ਼, ਬੇੜਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਚਲੈਂਦਾ ਏ । ਜਨ
 ਭਗਤਾਂ ਮਾਰੇ ਆਵਾਜ਼, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਉਠੈਂਦਾ ਏ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਗਲੇ ਲਗੈਂਦਾ ਏ ।
 ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਪੱਟੀ ਸਾਚੀ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੈਂਦਾ ਏ । ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਬਿਨ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖੈਂਦਾ ਏ ।
 ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਾਨਣਵਾਲਾ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਾਤ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝੈਂਦਾ ਏ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਕਦੇ ਨਾ ਪਾਏ ਵਫ਼ਾਤ, ਫ਼ਤਵਾ ਸਭ ਦੇ
 ਉਤੇ ਲੈਂਦਾ ਏ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਇਕ ਚਵੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਲ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟੈਂਦਾ ਏ । ਕਲ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ
 ਜਾਮਾ ਰੂਪ ਧਰਾਇਆ ਏ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਔਲੀਆ ਪੀਰ ਸ਼ੇਖ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇਆ ਏ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ
 ਖੇਡ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਇਆ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਨੇ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਸੋ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ
 ਇਕੋ ਤੇਜ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਇਆ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਮਾਣੇ ਸੇਜ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਰਾਹ
 ਜਣੈਂਦਾ ਏ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਸਮਝੈਂਦਾ ਏ । ਧੁਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਪੜ੍ਹੈਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹੈਂਦਾ ਏ । ਆਤਮ ਰਾਸ ਵੰਡ ਵੰਡੈਂਦਾ
 ਏ । ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੜਦਾ ਲੌਹਦਾ ਏ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮੈਂਦਾ ਏ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਅਰਸ਼ ਫ਼ਰਸ਼ ਡੇਰਾ ਲੈਂਦਾ ਏ ।
 ਮਧ ਧਾਰ ਖੇਲ ਰਚੈਂਦਾ ਏ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਔਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ
 ਹਰਿ, ਸਭ ਦੀ ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਕਰੈਂਦਾ ਏ । ਸਭ ਦੀ ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਆਵੇਗਾ । ਸਰਬ ਗਿਆਤਾ ਆਪ ਅਖਵਾਵੇਗਾ ।
 ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਦ੍ਰਿੜਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਦੇਵੇ ਸਚ ਗਿਆਨ, ਸਤਿ
 ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ
 ਚੇਲੇ ਸੰਤਾਂ ਮੇਲੇ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਏਗਾ । ਨਾਲ ਰਲਾ ਬਣਾਏ ਸੰਗ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹ ਅਗੰਮੀ
 ਰੰਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਏ ਧਵਾਈਆ । ਰਾਤੀਂ ਸੁੱਤਿਆਂ ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਲੰਘ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਚੜ੍ਹ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।
 ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਵਜਾ ਮਰਦੰਗ, ਸੁਰਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਨੁਹਾਏ ਗੰਗ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਨਹਾਵਣ ਗੁਰਮੁਖ

ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਟੇ ਪੰਧ, ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਦੇਣੇ ਤੁੜਾਈਆ । ਘਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਵਣ ਸੋਹੰ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋਏ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸਤਿਜੁਗ ਇਕੋ ਪਏ ਗੰਢ, ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਨਾਮ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਧੁਰ ਦੀ ਆਸਾ, ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਰਾਸਾ, ਨਿਰਇਛਤ ਇਛਿਆ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸਚ ਭਰਵਾਸਾ, ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਇਕ ਜੁੜਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਪਾਲਕ ਦੋਵੇਂ ਧਾਰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

★ ੨੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੱਗਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਨਤ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਅਦਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਜਿਸ ਦਾ ਆਕਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਜਿਸ ਜੈਕਾਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਹਾਰ, ਤਤਵ ਤਤ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਨ ਜੈਕਾਰ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਅਦਲ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵੇਖੇ ਜਗਤ ਜੰਜਾਲ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਵੇਖੇ ਹਾਲ ਬੇਹਾਲ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੇ ਦਲਾਲ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਵੇਖੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਕਵਣ ਰਿਹਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਵੇਖੇ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਜਤ ਕਵਣ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਕਲਮਾ ਵੇਖੇ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਵਣ ਗਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਵੇਖੇ ਦੁਕਾਨ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਕਵਣ ਵਰਤਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਰਵ ਸਸ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਕਵਣ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਨਾਰ ਬਣ ਸੁਹਾਗਣ ਹਰਿ ਜੂ ਹੰਡਾਏ ਇਕੋ ਕੰਤ,

ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਕਵਣ ਤੇੜੇ ਗੜ੍ਹ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਕਵਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਬਣੇ ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਪੰਡਤ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਕਰੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖੰਡਤ, ਖੰਡਾ ਖਡਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਨਾਮ ਚਮਕਾਏ ਤੇਜ਼ ਪਰਚੰਡਤ, ਚਿੱਲਾ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਸਸਤਰ ਕਵਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਭਿਖਾਰੀ ਬਣੇ ਮੰਗਤ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਦੋਸ਼ ਬਹਿਸ਼ਤ ਜਨਤ, ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਬ੍ਰਹਮਵੇਤਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਏ ਦਮਾਂ ਦਮ, ਕਵਣ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਸ਼ਬਦ ਹੁਲਾਰੇ ਚੜ੍ਹੇ ਅਗੰਮੀ ਪੀਘ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕਵਣ ਵਜਾਏ ਹੰਕਾਰੀ ਬੀਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨਵ ਸੱਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਕਰਨਹਾਰਾ ਪਛਾਣ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਰਾਜਨ ਰਾਜਾ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਅਸਵ ਰੱਖੇ ਤਾਜਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਵਜਾਏ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਾਜਾ, ਪੁਨ ਰਾਗ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੇਖਣ ਆਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕੂੜੀ ਪੈਂਦੀ ਰਾਸਾ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਿਜ ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਾਸਾ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਰਵਟ ਲੈ ਬਦਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਸਾ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਦ ਖੁਲਾਸਾ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਭਚਾਰ ਬਣਿਆ ਹਾਸਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੀਤਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਵੇਖੇ ਰੀਤਾ, ਮੰਦਰ ਮਸੀਤਾਂ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੀਤਾ, ਮਧ ਪਿਆਲੇ ਸਾਰੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਨਾ ਵਸਿਆ ਚੀਤਾ, ਚੇਤਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਗੀਤਾ, ਅਠ ਦਸ ਪੰਥ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਬਦਲੇ ਨੀਤਾ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਮੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਆਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਤਨ ਮਨ ਠਾਂਡਾ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕੋਈ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਪੰਜ ਤਤ ਰਹੀ ਜਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,

ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਵੇਖੇ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਲਹਿਰ ਲਹਿਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬਿੰਦ, ਭਰਮੇ ਭੁਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਮਾਣਸ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਵਿਸਰੀ ਬਿੰਦ, ਤਿਸ ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਦੇਣੇ ਤਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਮਰਦ, ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦ ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖੋਵੇ ਕਰਦ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਜਗਤ ਨਤਾਣਿਆਂ ਵੰਡੇ ਦਰਦ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਫ਼ਰਦ, ਫ਼ਰਜ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣੇ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵੇਖੋ ਸਭ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹਰਜ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੇ ਗਰਕ, ਸ਼ੋਹ ਦਰਯਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਪਿਆ ਫ਼ਰਕ, ਭੇਵ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਘਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਬਾਹਰੋਂ ਲੱਭਣ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਠਾਂਡੇ ਦਰਬਾਰ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਵਰਤਾਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਏਕੋ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੱਠੇ ਹੋਵੇ ਆਣ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਦਿਓ ਅੰਤ ਬਿਆਨ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕਿਉਂ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਬਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਮਾਤ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਜਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਬਲ ਧਰਿਆ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੋਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭੁੱਲਿਆ ਗਿਆਨ, ਹਿਰਦੇ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਕਰੋ ਪਹਿਚਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਕੇਹੜਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਿਓ ਆਣ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹੁਕਮ ਹਾਕਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਔਂਦੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੇਖ ਸਰਬ ਪਛਤੋਂਦੇ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਪੈਂਦੇ, ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬਦਲੇ ਚੀਰਾ, ਸਚ ਦਸਤਾਰ ਸੀਸ ਇਕ ਟਿਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਪਰਗਟਾਏ ਆਪਣਾ ਹੀਰਾ, ਕਰਤਾ ਕੀਮਤ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਜਨ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਤਕਦੀਰਾ, ਤਸਬੀ ਮਾਲਾ ਨਾਮ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਈਆ । ਹੱਥ ਫੜਾਏ ਅਗੰਮੀ ਇਕ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰਾ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏ ਅਮੀਰ ਵਜ਼ੀਰਾਂ, ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰਾਂ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਅਦਾਲਤ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੁੰਝੇ ਕੂੜਾ, ਨਾਮ ਬਹਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਕੋਲ ਕਰੇ ਪੂਰਾ, ਲਿਖਤ ਭਵਿਖਤ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ
 ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਨਾਦ ਅਗੰਮੀ ਤੂਰਾ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਭਾਂਡਾ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਭਰਪੂਰਾ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਦਏ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਗੂੜਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਉਤਰ ਕਦੇ
 ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼,
 ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਸ, ਸਚ ਸੁਚ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਲਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਇਕੋ
 ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਸੱਤ ਦੀਪ ਇਕੋ ਵਸਤ ਦੇਵੇ ਰਾਸ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਿਚ
 ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।
 ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਲੱਗੇ ਸਚਖੰਡ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਵਰਭੰਡ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ ।
 ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਚਾੜ੍ਹ ਨੂਰ ਅਗੰਮੀ ਚੰਦ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸਚ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ
 ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਆਰੇ ਮੰਗੇ ਮੰਗ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।
 ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਰੇ ਗਏ ਲੰਘ, ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਘਰ ਘਰ ਮਾਰੇ ਡੰਗ, ਡਸਨੀ ਬੈਠੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ ।
 ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਬਿਨ ਸ਼ਬਦ ਹਾਣੀ ਸਭ ਦੀ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਸਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਇਕੋ ਛਾਈਆ ।
 ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਵੇ ਛੰਦ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਪਾਧੀ ਬਣ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮੁਕਿਆ ਪੰਧ, ਭੱਜੇ ਫਿਰਨ ਵਾਹੇ
 ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਤਖਤ ਤੇਰੇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ
 ਚੜ੍ਹ ਭਗਵਾਨ, ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਕਰੇ ਧਿਆਨ,
 ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸੁਣੇ ਫਰਮਾਨ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿੱਖ ਈਸਾਈ
 ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਪਏ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਦਾ ਨੇਹਕਰਮੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ
 ਆਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਪੜ੍ਹੇ ਬਾਣੀ, ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ ਦਏ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ
 ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਅਦਲ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਅਦਲ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਕਤਲ,
 ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਨਜ਼ਾਮ ਦੇਵੇ ਬਦਲ, ਬਦਲਾ ਲਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਖਾਏ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਲ, ਜਗਤ
 ਦੁਆਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ ਹਰ ਦਿਲ, ਅਜੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਮਿਲ, ਬਾਹਰ ਖੋਜਣ

ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਕਰੇ ਨਾ ਢਿਲ, ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਸਾਚੀ ਚੋਟ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਦਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬ, ਦਸਤਗੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਜ਼ਾਬ, ਫਤਵਾ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਸਾਦਰ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਮਿਲੇ ਖਤਾਬ, ਜਿਸ ਮੁਖਾਤਬ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਵਖਾਏ ਇਕ ਮਹਿਰਾਬ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸੀਸ ਸੱਯਦਾ ਝੁਕੇ ਜਨਾਬ, ਆਅਲਾ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਬੁਨਿਆਦ, ਮੁਣਿਆਦ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਰਬ ਸੁਣੇ ਫਰਯਾਦ, ਜੋ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬੈਠ ਸਰਬ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਅਦਲ ਅਦਾਲਤ ਕਰੇ ਨੇਹਕਾਮ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਕੜ ਪਛਾੜੇ ਜੋ ਕਰਨ ਹਰਾਮ, ਜਗਤ ਸੈਤਾਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਤੀਰ ਅਣਿਯਾਲਾ ਮਾਰੇ ਬਾਣ, ਸਾਚੇ ਚਿੱਲੇ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾਏ ਰੋੜ੍ਹੇ ਤੂਫਾਨ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਢਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਚ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਧਰਤ ਧਵਲ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਖੇਲ ਦੱਸੇ ਮਹਾਨ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਥ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਵਿਛੜਿਆਂ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪਤਤ ਪਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਨੁਕਸਾਨ, ਹੱਕੇ ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੁਕਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬੇਈਮਾਨ, ਜਗਤ ਸ਼ਤਾਨ ਸਰਬ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਤਖ਼ਤ ਅਦਾਲਤ ਬਹਿ ਕੇ, ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਅੰਤਮ ਆਏ ਕਹਿ ਕੇ, ਸੋ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਭਗਤ ਬਚਣ ਭਗਵਾਨ ਚਰਨੀ ਢਹਿ ਕੇ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਹਉਮੇ ਹੌਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਕੇ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਚਾਏ ਆਪ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਢਹਿ ਕੇ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਅਦਾਲਤ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਲੱਗੀ ਅਦਾਲਤ, ਆਲਮੀਨ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਬਗਾਵਤ, ਝਗੜਾ ਜੂਠ ਝੂਠ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਦਾਵਤ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਕਰੇ ਸਖਾਵਤ, ਸਖੀ ਸਰਵਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅਲਾਮਤ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸੱਚਾ ਰਾਮ ਵਖਾਏ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਲੋਕਮਾਤ ਕਰ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਮਨਮੁਖਤਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਾਏ ਧਰਮ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਰੇ ਮਮਾਨਤ, ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਦਾਤੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਸ਼ਾਂਤ, ਅਗਨੀ

ਤਤ ਬਿਰਹੋ ਰੋਗ ਜਗਤ ਵਜੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਜੋੜੇ ਆਪਣਾ ਨਾਤ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਗਾਥ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਘਰ ਸਰੋਵਰ ਨੁਹਾਏ ਸਾਚੇ ਤਾਟ, ਆਨ ਬਾਟ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੫ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਅਜਨੌਦ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਸਲੋਕ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਸਰੋਤ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਖੁਦਾ, ਖ਼ਾਲਕ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਾ ਹੋ ਜੁਦਾ, ਜੁਜ਼ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਮਾਰਗ ਸਿੱਧਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸ ਅਗੰਮੀ ਬਿਧਾ, ਜਗਤ ਰਸੂਲ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਝੁਕਾਇਣ ਸੀਸ, ਦਰ ਬਰਦਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਤ ਮਾਲਕ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਗਿਆ ਬੀਤ, ਬਾਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਖ਼ਾਲੀ ਹੋਏ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਹੋਈ ਨੀਚ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰਹੇ ਘਸੀਟ, ਸਾਚੀ ਮੰਜ਼ਲ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਤਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਵਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚੀਤ, ਚਿਤ ਵਿਤ ਠਗੋਰੀ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗਦੇ ਇਕੋ ਭੀਖ, ਬਣ ਭਿਖਾਰੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਤੇਰੀ ਉਡੀਕ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਆਈ ਤਾਰੀਖ਼, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਪਿਛਲੀ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਹਾਏ, ਹੌਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਏ, ਸਾਂਤਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਗਏ ਭੁਲਾਏ, ਰਸੂਲ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੁੱਲਾ ਸ਼ੇਖ਼ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਏ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਖੋਜ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਅੱਲਾ ਮੀਆਂ ਰਹੇ ਬੁਲਾਏ, ਨੇਤਰ ਮੂੰਦ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਗੇ ਪਾਏ, ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਵਡ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵੇਖ ਖ਼ਾਲਕ, ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਕੋਈ ਸਾਲਸ, ਸਚ ਇਨਸਾਫ਼

ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਚਾਰ ਵਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਖਾਲਸ, ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਗਰ ਲੱਗੀ ਆਲਸ, ਨਿੰਦਰਾ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਹੋਈ ਜਹਾਲਤ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਇਬਾਦਤ, ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੀਮਤ ਪਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖੀ ਇਬਾਦਤ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਸਫ਼ਾਰਸ਼, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵਧੀ ਨਾਲਸ਼, ਨਾਅਰਾ ਆਪਣਾ ਰਹੀ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਬੋਲ, ਬੋਲੀ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਤੋਲ, ਤੋਲਾ ਬਣ ਕੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚ ਵਸਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੋਲ, ਖਾਲੀ ਕਾਇਆ ਭਾਂਡੇ ਦੇਣ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਧੁਨ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਾਇਆ ਗਠੜੀ ਵੇਖ ਫੋਲ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਪੰਡ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਾਮ ਮਧਾਣੇ ਵੇਖ ਵਰੋਲ, ਛਾਛ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਵੇਖ ਓਹਲ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਕੇ ਵੇਖ ਚੋਲ੍ਹ, ਮਨਮੁਖ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਅੰਤ ਹੋਈ ਅਨਭੋਲ, ਗਫ਼ਲਤ ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਸੁਆਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਧੌਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਖਣ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਪੂਰਾ ਕੋਲ, ਜੋ ਅੰਤਮ ਵੇਲੇ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੌਲ, ਅਖਸਰੀ ਭਾਵ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਲ ਧਾਰ, ਬੈਂਹੜੀ ਬੈਂਹੜੀ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਫਿਰਨ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਛੁਟਿਆ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੁਕਿਆ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਦੁਆਰ, ਸਚ ਭੂਮਕਾ ਮਿਲੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਹੋ ਮਦਦਗਾਰ, ਹੁਕਮ ਆਪਣਾ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਅਦਦਾਂ ਵਿਚ ਗਿਣਤੀ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਜਗਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੁਸੱਕਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਧ ਸੰਤ ਛੱਡੇ ਡਾਲ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਡੌਰੂ ਡੰਕਾ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਰਨ ਯਾਦ, ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸੁਣ ਫਰਯਾਦ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਦੇ ਦਾਦ, ਦੌਲਤ ਇਕੋ ਵਾਰ ਵਰਤਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ, ਸਚ ਸੁਚ ਹੋਏ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੱਖ ਲਾਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਚ ਕਾਜ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਆਈਏ ਭਾਜ, ਬਣ ਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਬਦਲ ਦੇ ਰਵਾਜ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਰਚ ਦੇ ਸੱਚਾ ਸਾਜ, ਸਾਜਣ ਬਣ ਕੇ ਹਰਿ ਰਘਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਬਣੇ ਇਕ ਸਮਾਜ, ਸਮਝ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ

ਵਰ, ਵਾਹ ਵਾ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸੋਚਿਆਂ ਕਿਸੇ ਨਾ
 ਆਵੇ ਸੋਚ, ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦਰਸ਼ਨ ਮੰਗੀਏ ਰੋਜ਼, ਰੋਜ਼ਾ ਬਾਂਗ ਕੂਕ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਮਧ ਪਿਆਲਾ
 ਦੇ ਕਰ ਮਦਹੋਸ਼, ਬਣ ਖਾਮੋਸ਼ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ ਸਮਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਤੇਰਾ ਵੇਖੀਏ ਜੋਸ਼, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਬਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ
 ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਪੈਂਦੀ ਰਾਸਾ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਾ ਕੋਇ ਨਚਾਈਆ ।
 ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਨਾ ਕੋਇ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਦੀਪ ਕਰਨ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ
 ਖੋਲ੍ਹ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥਾ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤਾਕਾ, ਕੁੰਡਾ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਲਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਜਾਮ ਪਿਆ ਇਕੋ ਬਾਟਾ, ਜੀਵਣ ਮਰਨ ਵਿਚ ਮੁਕ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਹੋ ਸਹਾਈ ਸਗਲਾ ਸਾਥਾ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ
 ਨਿਰਗੁਣ ਜੁੜੇ ਨਾਤਾ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਨ ਅਰਜ਼ੋਈ ਸਾਡਾ ਆਖਾ, ਆਖਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਅਡੋਲ,
 ਅਡੁਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨੈਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਕਲ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਅਨਭੋਲ, ਭੋਲਾ ਭਾਉ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰ
 ਸੁਆਮੀ ਆਪਣਾ ਦਰ ਖੋਲ੍ਹ, ਮੰਦਰ ਸੱਚਾ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਬਿਨ ਢੋਲਕ ਛੈਣੇ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਬਿਨ ਤੰਦ ਤੰਦੂਰ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਥੇ
 ਬਿਨ ਬਾਟਿਉਂ ਮਿਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੋਹਲ, ਰਸ ਸੱਚਾ ਦੇ ਚਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਉਲਟਾ ਹੋਵੇ ਨਾਭ ਕੋਲ, ਕੋਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਮਿਲੇ
 ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਪੈਲ, ਧਰਨੀ ਸੱਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੇ ਵਿਛੋੜੇ ਵੱਜਣ ਅਗੰਮੇ ਬੋਲ, ਤਿੱਖੀ ਮੁਖੀ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲ ਅੰਤਮ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸੇ,
 ਗਲ ਪੱਲੂ ਲਏ ਪਾਈਆ । ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨਿਮਾਜ਼ੇ, ਦਰ ਬਰਦਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਸਵਾਰੇਂ ਕਾਜੇ, ਕਰ ਆਪਣਾ
 ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਦੇਸ ਜਿਸ ਨਗਰ ਬਹਿ ਕੇ ਸਾਜਣ ਸਾਜੇ, ਸੱਜਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਕੂਟ ਫਿਰੀਏ ਭਾਜੇ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ
 ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਮੇਲੇਂ ਵਡ ਵਡ ਰਾਜੇ, ਬੰਧਪ ਕਵਣ ਦੇਵੇਂ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਨਗਰ ਸਾਜਣ ਸਾਜੇ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋਈ
 ਮਾਂਗਤ, ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨਜਾਨਤ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਕੇ ਗਏ ਅਮਾਨਤ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਫੇਰਾ ਪਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਰ ਕਰ

ਥੱਕੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਗਾਇਤਰੀ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਫਿਰ ਫਿਰ ਥੱਕੇ ਆਠ ਸਾਠ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ। ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ
 ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਲਲਾਟ, ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਵਿਕ ਵਿਕ ਥੱਕੇ ਕਲਜੁਗ ਹਾਟ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੀਮਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸੌਂ ਸੌਂ ਥੱਕੇ
 ਜਗਤ ਰਾਤ, ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਬਹਿ ਬਹਿ ਥੱਕੇ ਜਗਤ ਜਮਾਤ, ਸਾਚੀ ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਲਿਖ
 ਲਿਖ ਥੱਕੇ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗਣਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰ ਇਕ ਹਮਾਇਤ, ਆਮਲ
 ਮੁਰਸ਼ਦ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕਰ ਕਛਾਇਤ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਵੇਖਣ ਸਵੰਬਰ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਆਪਣੀ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ
 ਬੋਲੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲਓ ਵੇਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ
 ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਚੁਕਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਵੈਰ
 ਪੁਰਖ ਧਾਰ ਭੇਖ, ਵੇਸ ਅਵੱਲੜਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ
 ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਆਪ ਬੰਨ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਲੜ, ਕੰਨੀ ਛੁੱਟ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੰਨੀ, ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾਏ ਆਪਣੀ ਵੰਨੀ, ਨਾਰ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ। ਸਚ ਸੰਗਾਰ ਕਰਾਏ ਸਰਵਣ ਕੰਨੀ,
 ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦੇਵੇ ਵੱਡਾ ਧਨੀ, ਧਨ ਦੌਲਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚਾੜ੍ਹੇ ਚੰਨੀ, ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਬੈਠਣ
 ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੇਤਰਹੀਣ ਅੰਨੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਪ੍ਰਭ ਲਏ ਤੱਕ, ਤੱਕਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ
 ਪੈਗੰਬਰੇ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖਾਂ ਹੱਕ, ਨਾਹਕ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਥੱਕ, ਜੁਗ
 ਚੌਕੜੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਚਲਾਇਆ
 ਰਥ, ਸੋ ਰਥਵਾਹੀ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਬਦਲਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਮਾਰਗ ਗਏ ਦੱਸ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਕਲ ਕਾਤੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ।
 ਕਲਕਾਤੀ ਵੇਖ ਕਸਾਈ, ਕਾਇਨਾਤ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੱਥ ਛੁਰੀ ਰਹੇ ਉਠਾਈ, ਤਿੱਖੀ ਕਰਦ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ
 ਨਾਲੋਂ ਹੋਈ ਜੁਦਾਈ, ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਸੱਜਣ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ
 ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ ਨੈਣ ਕੁਰਲਾਵਣ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ
 ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਅਰਜ਼ ਕਰਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਕੱਲ੍ਹ ਕਾਲ ਕੀਤਾ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਭ ਦੀ ਹੱਲ ਕਰਾਇੰਦਾ।

ਆਪਣਾ ਬਦਲ ਦੇਵਾਂ ਦਸਤੂਰ, ਦਸਤ ਬਦਸਤ ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਕੋਈ ਮਗਰੂਰ, ਮਫ਼ਰੂਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਧਨਾਢ ਭਾਂਡੇ ਕਰ ਭਰਪੂਰ, ਘਰ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਲਲਚਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਵਣਜ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਨੇਤਾ ਬਣ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਦੇਸ ਪਰਦੇਸਾ ਖੋਜ ਖੋਜਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਗਣਪਤ ਗਣੇਸ਼ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨੇਤਰ ਪੇਖ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹ ਕੇ ਭੇਖ, ਸਚ ਸੁਚ ਮਹੱਲ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਇਕੋ ਨਾਮ ਲੈਣ ਚੇਤ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਸੁਆਮੀ ਬਣ ਕੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦਾ ਹਰ ਘਟ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁਕਾਏ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖ, ਸ਼ਬਦ ਤਰਾਨਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਆਪਣਾ ਦੇਸ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਤਿਜੁਗ ਘਾੜਨ ਆਇਉਂ ਘੜਨ, ਬਣ ਬਾਢੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਆਇਉਂ ਫੜਨ, ਨਾਮ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਰੇ ਪੌੜੇ ਆਇਉਂ ਚੜ੍ਹਨ, ਪੜਦਾ ਵਿਚੋਂ ਦਵੈਤ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਆਇਉਂ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੋਲ੍ਹਣ ਆਇਉਂ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਣ ਆਇਉਂ ਪ੍ਰੀਤ ਚਰਨ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਧੂੜੀ ਲਾਈਆ । ਹਾਕਮ ਬਣ ਕੇ ਸਭ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਇਉਂ ਅੜਨ, ਤੇਰਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਾਣ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਇਛਤ ਕਰੇ ਪੂਰਾ ਕਾਮ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧੀਰਜ ਜਤ ਸਤਿ ਦੇਵੇ ਈਮਾਨ, ਸੰਤੋਖ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਦਏ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਾਮ ਇਕੋ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਵਣ ਦਰ ਝੁਕ ਕਰੀਏ ਸਲਾਮ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ, ਪ੍ਰਭ ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬਣ ਭਿਖਾਰੀ ਅੰਤ ਨਾ ਸੰਗਦੇ, ਸੰਗਲ ਸ਼ਰਅ ਰਹੇ ਕਟਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਚੋਲੀ ਰੰਗਦੇ, ਰੰਗ ਚਲੂਲ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ

ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸ ਸੱਚਾ ਭਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲੱਭੀਏ ਤੇਰਾ ਭੇਖ, ਭਵਿਸ਼ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਮਸਤਕ ਰੇਖ, ਤੇਰਾ ਜ਼ਹੂਰ ਸਚ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਭਰਪੂਰ ਸਭ ਦੀ ਟੇਕ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡ ਨਰੇਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਭੇਤ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਸੁਹਾ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੇਜ, ਆਤਮ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇ ਭੇਜ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਮਾਂਗਤ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਦਰ ਮਾਂਗਤ ਮੰਗੇ ਭਿਛਿਆ, ਭਾਵਨਾ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਇਛਿਆ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰ ਦੀ ਸਿਖਿਆ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਵੇ ਭਿਟਿਆ, ਉਚ ਨੀਚ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਇਆ ਜ਼ੋਰ, ਕਲਜੁਗ ਡੰਕਾ ਇਕ ਵਜਾਈਆ । ਸੰਤ ਸਾਧ ਬਣੇ ਚੋਰ, ਠੱਗੀ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਵਖਾਈਆ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਹਰਾਮਖੋਰ, ਪੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਸਭ ਨੇ ਰੱਖੀ ਲੋੜ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਰਾਮ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਬਾਹਰੋਂ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਅੱਖੀਂ ਮੀਟ ਸੁਰਤੀ ਲੈਂਦੇ ਜੋੜ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ਬਦ ਫਰਨਾ ਫੁਰੇ ਫੋਰ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਸੇਜ ਬਣੈਦੇ ਸੂਲਾਂ ਰੋੜ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਣ ਅਸਵਾਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਘੋੜ, ਚਕਰਵਰਤੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਅਸਵ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਏ ਦੌੜ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਮੰਜ਼ਲ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਵੜ ਵੜ ਸੁੱਤੇ ਭਵਰੇ ਭੋਰ, ਭੋਰੀ ਨਾਮ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੂਰਖ ਸੁੱਤੇ ਅੰਧ ਘੋਰ, ਮੁਗਧ ਅਵਾਣ ਸਮਝ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਆਪ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਮੋਰ ਤੋਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਖੰਡੇ ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਹੋੜ, ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖੀ ਆਪਣੀ ਲੋੜ, ਬਾਕੀ ਛੱਡੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤਾਰੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲੱਭ, ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਸਿਮਰਨ ਮੁੱਕਾ ਸਭ, ਜਿਸ ਸਾਬਤ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਦੁਆਰ ਮੁੱਕੀ ਹੱਦ, ਘਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਬਹਿਣਾ ਸਜ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਜਗਾਏ ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਕੱਢ ਖੋਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਭਰਾਈਆ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਲੋਚ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮੌਜ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤਾਰੇ ਆਪ ਸੁਆਮੀ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾ ਸੁਰਤੀ ਹਾਣੀ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਘਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਨੂਰਾਨੀ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਸਰਨਾਈ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦਰ ਆਪਣੇ ਲਏ ਬਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਤੇਰੀ ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਮੁੱਕੇ ਗੁਲਾਮੀ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬੋਲੇ ਸੱਚੀ ਬਾਣੀ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲੀ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਇਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਿਰ ਹੱਥ ਟਿਕਾਏ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰੋਜ਼, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਆਪੇ ਕਰੇ ਖੋਜ, ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਰੱਖੇ ਸ਼ੌਕ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਨਗਰ ਖੇੜੇ ਆ ਅਜਨੌਦ, ਹਰਬੰਸ ਅੰਸ ਸਰਬੰਸ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਣੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜ, ਮੁਫਤ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਖੇਲ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਸੋਚ, ਸਮਝ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ ਠਾਕਰ, ਠੋਕਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਕਲਜੁਗ ਸਾਗਰ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰਾਏ ਦਰਸ, ਦੀਦ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਕਰ ਤਰਸ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਤੇਰੀ ਮੇਟੇ ਤੜਪ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪਿਛਲੀ ਪੀੜ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਸਾਰਾ ਕੀਤਾ ਤਰਕ, ਤਾਕਤ ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਜ਼ਲ ਚੜ੍ਹਦਾ ਕਦੀ ਨਾ ਜਾਵੇ ਅਟਕ, ਜਿਸ ਪਿਠ ਉਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਅਧਵਿਚਕਾਰੋਂ ਕਦੀ ਨਾ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਅੱਗੇ ਜਾਏ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੂਰਬੀਰ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਰਦ, ਮਰਦਾਨਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਜੂਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼, ਅੱਗੇ ਤਰਜ਼ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਮਿਲ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਗਰਜ਼, ਬਿਨ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜਗਤ ਮਾਰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਹਰਜ਼, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਹਰਜਾਨਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਏਹੋ ਖੇਲ ਅਸਚਰਜ਼, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇਵੇ

ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦਿਤਾ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਤਿਸ ਵਸਤ ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਲੁੱਟ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਦਨ ਲਾਲ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਸ਼ਕਰਮਾ ਪੁਰੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੱਟ ਸ਼ਰਭ ਜੰਜੀਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਕੱਢ ਪੀੜ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਲਾ ਬਖਸ਼ ਨੀਰ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਚਖਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਚੀਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਨਾ ਹੋਏ ਦਿਲਗੀਰ, ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਉਚ ਨੀਚ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਬਦਲੀ ਤਕਦੀਰ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਕਟੇ ਭੀੜ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੇ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲਗਾਏ ਨੋਹ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮੋਹ, ਮੇਘਲਾ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਦੱਸੇ ਇਸ਼ਟ ਇਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਿਖਿਆ ਲਏ ਸਿਖ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਵੜੇ ਵਿਚ, ਵਿਚਲਾ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਧਾਮ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਨਿਜ, ਨਿਜ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਵਿਚ ਜਾਏ ਭਿਜ, ਭਿਨੜਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਗਿਆ ਗਿਝ, ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਰ ਦੇਏ ਸਿਧ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਰਸਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਅੰਤਰ ਦੱਸ ਕੇ ਬਿਧ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਦੇਏ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਦੱਸ ਇਕ ਸਹਾਰਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਗਤ ਜੁਗ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ, ਨੱਯਾ ਨੌਕਾ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਵਖਾਏ ਉਚ ਮਨਾਰਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਇਕ ਉਜਿਆਰਾ, ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਦਾ ਵਖਾਏ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਬਣ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੇੜ ਨਿਵਾਰਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮਾਣ, ਚਰਨ ਸਰਨ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਾਮ ਸਮਝਾਏ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਸੱਜਣ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਜਿਸ ਘਰ ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ

ਵਸੇ ਮਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਸੱਚਾ ਰਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਨਿਸ਼ਐਖਰ ਏਕ, ਤਨ ਐਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਮਨ ਤਨ ਜਣਾਏ ਜਗਤ ਟੇਕ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਸ਼ਟ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਲਏ ਵੇਖ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਰ ਖੇਲ ਅਚਨ ਅਚੇਤ, ਚੇਤਨ ਸੁਰਤੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸੇ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੋਂ ਬੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਪੀਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰੇ ਪ੍ਰੇਮ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਮਿਤਰ ਮਾਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਦਿਤੀ ਧੁਰ ਦੀ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਛੱਡ ਨਾਤ, ਸਾਚਾ ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲ ਸਚ ਜਮਾਤ, ਦੂਜਾ ਪੰਥ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨਨ ਦੀਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਸਾਚਾ ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਗੁਣਾਂ ਪ੍ਰਭ ਹੋਏ ਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਜਿਸ ਜਨ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੈਡਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਸੱਜਣ ਦੇਵੇ ਸੁਖ, ਦੁਖ ਦਰਦ ਦੇਏ ਗਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਹਰੋਂ ਮਾਣਸ ਦਿਸੇ ਮਨੁਖ, ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਭੈ ਭੈ ਭਰਮ ਮਿਟਾਈਆ । ਭੈ ਭੈ ਹੋਵੇ ਦੂਰ, ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜ, ਸੁਚ ਸਚ ਘਰ ਸਚ ਦੇਏ ਪਰਨਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਤਰ ਨੂਰ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵਸਣਾ ਘਰ ਅਗੰਮ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਗ ਨਾ ਜਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਚੰਮ, ਤਤਵ ਤਤ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਨਾ ਕੋਈ ਦਮ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਗਮ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਨਾ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਪੁੱਤਰ ਧੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਦੌਲਤ ਮਾਲ ਖਜ਼ਾਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਧੰਨ, ਜਗਤ ਜਾਗੀਰ ਵੇਖ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਜਗਤ ਮਨਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਛੱਪਰ ਛੰਨ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਬਣਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਬੁਧ ਮਤ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਉਠ ਉਠ ਭੱਜੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਨ ਭਗਤ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚਾ ਚੰਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਬੇੜਾ ਆਪੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਆਪਣੇ

ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਬਹਿ ਕਰੇ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਹਰ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਲਿਆ ਮੰਨ, ਜਗ ਮਨਸਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਵਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰੈਣ ਦਿਵਸ ਇਕੋ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੨੬ ਅੰਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਪਤਣ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਏ ਦ੍ਰਿੜਾ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਪਾ, ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਚੁਕਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਦੇਏ ਚੜ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਵਿਛੜੀ ਆਤਮਾ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਜਗ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਲਏ ਲੱਭ, ਧਵਲ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਸਾ ਰੋਗ ਮੇਟੇ ਹੱਥ, ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੜਿਆਰਾ ਮੇਟ ਹੱਦ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਨਦ, ਰਾਗ ਅਨਾਦ ਅਲਾਈਆ । ਸੋ ਮਹੱਲੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਸੱਚਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਵਿਚਾਰ, ਬਿਨ ਹਰਿ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਨਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਸੱਚੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਦਲਿੰਦਰੀ ਦੇਵੇ ਤਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟ ਚਿੰਦ, ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰੋਗ ਗਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਦੇ ਕੇ ਸਿੰਧ, ਸਾਗਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਣ ਦੇ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖ ਜਨਮ ਅਵਧੂਤ, ਖਾਕ ਧੂੜੀ ਤਨ ਰਮਾਈਆ । ਲੱਭਦਾ ਫਿਰਿਆ ਚਾਰ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਵਰੋਲਦਾ ਰਿਹਾ ਸਚ ਝੂਠ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਅਵਧੂਤ ਭਸਮੀ ਲਾ ਆਸਣ, ਆਸ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਸਾਬਨ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਕੋ ਟੇਕਾ ਤੋਹੇ ਮਾਥਨ, ਦੂਸਰ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਵਾਈਆ । ਘਰ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਛੱਡੇ ਸਾਬਣ, ਸੁਖ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ ।

ਆਪਣਾ ਆਪ ਕੀਤਾ ਘਾਤਨ, ਜੀਵਤ ਜਨਮ ਸੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰਾ ਪੱਤਣ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਵੇ ਰੱਖਣ, ਬਣ ਕੇ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਿਧ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁਣ ਸਿਧ ਸਿਦਕ ਸਚ, ਹਰਿ ਸਾਬਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਭਾਂਡਾ ਭੰਨੀਏ ਕੱਚ, ਅੰਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਗੱਲੀਂ ਬਾਤੀਂ ਗਿਆ ਹੱਸ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚੁੱਕ ਕੇ ਭੂਰੀ ਗਿਆ ਨੱਸ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਬਹਿਣਾ ਕਰ ਕੇ ਹਠ, ਨਿਰਗੁਣ ਇਕੋ ਬੁਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਜਾਏ ਵਟ, ਵਟਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚੋਂ ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਲਏ ਲੱਭ, ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਾਨਕ ਪਿਆਰ ਅੰਦਰ ਤੈਨੂੰ ਜਾਵੇ ਛੱਡ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਨਾ ਚਰਨ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਵੇ ਭੱਜ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਭਬੂਤ ਪਿਛਲੀ ਤਜ, ਅੱਗੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਹਿ ਕੇ ਜਾਣਾ ਸਜ, ਸੱਯਦਾ ਇਕੋ ਸੀਸ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਅਲਖ ਨਿਰੰਜਣ ਪਿੱਛੇ ਬੋਲਿਆ ਗੱਜ, ਅਲੱਖ ਪਰਤੱਖ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਹੱਦ, ਹੱਦ ਆਤਮ ਪਦ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਛੱਡ, ਸਭ ਦੀ ਮਨਸਾ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

੮੬੭

੮੬੭

★ ੨੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਿਰੰਜਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਉਚੀ ਆਬਾਦੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ★

ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਚਲ ਆਏ ਦਰਬਾਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਉਠ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰ ਕੇ ਸੇਵਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਿਹਾ ਉਠਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਕੰਗਾਲ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੀਰ ਵਹਾ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਬਿਹਬਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਡ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਏ ਚਲ ਦੁਆਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ, ਹਉਂ ਮੂਰਖ ਕਹਿਣ ਕਿਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਰਚ ਰਚ ਵੇਖਿਆ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿਸੇ ਧੁਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਮਿਲੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ

ਵਡਿਆਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਮੂਲ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਸੋਭੇ ਤ੍ਰਿਸੂਲ, ਤ੍ਰੈਲੋਕ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਤੇਰਾ ਬਦਲਿਆ ਦਿਸੇ ਅਸੂਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਆਈ ਨੇੜੇ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੁਧ ਬਿਨ ਚੁਕਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਕਿਸੇ ਖੇੜੇ, ਸੱਤ ਦੀਪ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਦਰ ਇਕੋ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਏ ਵਿਹਾ, ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮਾਤ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਗਿਆ ਆ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਲਾਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਪਾਸ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸ, ਨਿਰਬਲ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਪਰਕਾਸ਼, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਮਾਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਆਇਆ ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦੇ ਭਰਾਈਆ । ਸੰਤ ਜਨ ਦਰ ਆ ਮੰਗਣ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਨੰਗਨ, ਨਾਮ ਓਢਨ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚੜ੍ਹੇ ਨਾ ਰੰਗਣ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਰਦੰਗਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਵੇ ਛੰਦਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਨ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਿਆ ਖੇਟ, ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨਿਰਵੈਰ ਤੇਰੀ ਜੋਤ, ਜਾਗਰਤ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਭ ਦੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਦਿਸਣ ਹੋਟ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਲਿਵ ਪਰਮਾਤਮ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗਣ ਆਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਸੁਣ ਪੁਕਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਾਰੇ ਗਏ ਵਿਸਾਰ, ਵਿਸਰਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਚਲ ਕੇ ਆਏ ਚਾਰ ਵੇਦ, ਪ੍ਰਭ ਰੋ ਰੋ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਭੇਦ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੇ ਖੇਡ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹਲਕਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਡ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਦੇ ਥੱਕੇ ਸੰਦੇਸ਼, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਸਾਡੀ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੇਸ਼, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆ ਕੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਘਤ ਵਹੀਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਬੈਠੇ ਆਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ ਵੱਝਾ ਜੰਜੀਰ, ਸੰਗਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ। ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਵਰਕੇ ਦਿਤੇ ਚੀਰ, ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਗਾ ਗਾ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਬਾਹਰੋਂ ਦੇਂਦੇ ਧੀਰ, ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋਏ ਦਿਲਗੀਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ ਹੋਣਾ ਸਹਾਈਆ। ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਹੇ ਕਿਤਾਬ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕ ਆਦਾਬ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਸਾਡਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਇ ਖਤਾਬ, ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ। ਅਹਿਬਾਬ ਬਣ ਕੇ ਵਜਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਰਬਾਬ, ਸਚ ਸਤਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਰੱਖ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਹਿਸਾਬ, ਵਹੀ ਖਾਤਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਆਏ ਜਵਾਬ, ਸਾਡੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਗੀਤਾ ਦੁਆਰੇ ਆਈ ਨੱਠ, ਅਠ ਦਸ ਰਹੀ ਸਮਝਾਈਆ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਤੁੱਟਾ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਹੇ ਹੈਰਾਨ ਮੇਰੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਮਤ, ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਵੇ ਜਸ, ਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇਆ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਰਸ ਝਿਰਨਾ ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਮੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਆਈਆ। ਦਰੋਹੀ ਮੇਰੀ ਹੋਈ ਬਸ, ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਕਾਹਨ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਬਖਸ਼ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਆਈ ਦੌੜ, ਮਸਲਾ ਆਪਣਾ ਰਹੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਸ ਮਿੱਠਾ ਹੋਇਆ ਕੌੜ, ਚੌਧਵੀਂ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਭ ਤੈਨੂੰ ਸਕੀ ਨਾ ਬੋਹੜ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਕਲਜੁਗ ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ ਮਚਾਵਣ ਸ਼ੋਰ, ਹਰਾਮਖੋਰ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਡੋਰ, ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਘੋਰ, ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਅਜ਼ੀਮ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਇਕੋ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ ਦਰ ਗਈ ਆ, ਆ ਕੇ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੈਂ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਿਆਂ

ਸੁਣਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਤ ਆਇਆ ਟਿਕਾ, ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਇਆ ਸਮਝਾ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਮੰਨੇ ਇਕੋ ਜਿਸ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਗਏ ਭੁਲਾ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਮਾਰਗ ਰਹੇ ਲਗਾ, ਬਣ ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਜਗਤ ਰਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਵੇਖ ਆਏ ਗੁਰ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਧੁਰ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੇੜ ਤੇਤੀਸਾ ਵੇਖੇ ਸੁਰ, ਪਤ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਈ ਬੁੜ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਡੂੰਘੇ ਵਹਿਣ ਰਹੇ ਰੁੜ੍ਹ, ਮੰਝਧਾਰ ਕਿਸਤੀ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਆਪਣਿਆਂ ਕਰਮਾਂ ਵਲ ਤੱਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੁੜ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾ ਨਾਲ ਗਏ ਜੁੜ, ਪੰਚਮ ਪੰਚ ਕਰੀ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਭੇਦ ਜਣਾਈਆ । ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਆਏ ਅਵਤਾਰ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖਿਆ ਤੇਰਾ ਸੰਸਾਰ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਿਆਰ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਕਾਤਬ ਹੋ ਕੇ ਕਲਮ ਚਲਾਈਆ । ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਵੇ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਜਗਤ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਦੱਸਦੇ ਆਏ ਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਸਚ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਇਸਲਾਮ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਉਚ ਨੀਚ ਭੇਵ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕਰੀਏ ਇਕ ਪਰਨਾਮ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਘਰ ਘਰ ਦਿਸੇ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਧੇ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਉਠ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਆਈ ਦੁਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਵਿਹਾਰ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਮੰਗਣ ਮੰਗ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸਚ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਅੰਤਮ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂ ਲੇਖ, ਲਿਖਤ ਭਵਿਖਤ ਜੋ ਗਏ ਲਿਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਣ ਕੇ ਲਵਾਂ ਵੇਖ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਵਖਾਵਾਂ ਅਗੰਮਾ ਦੇਸ, ਜਿਸ ਘਰ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰਾਂ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਬਣ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਭੇਤ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਭਾਵ ਜਣਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਮੈਂ ਔਂਦਾ ਹਾਂ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਰੂਪ ਪਰਗਟੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਸੁਹੱਦਾ ਹਾਂ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਅੰਦਰ ਦੀਪ ਇਕ ਜਗੌਂਦਾ ਹਾਂ । ਬਣ ਮਹੀਪ ਖੇਲ ਖਲੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਉਡੀਕ, ਸੋ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਈ ਤਾਰੀਖ, ਤਰੀਕਾ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਝੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਮਾਰਗ ਸਦਾ ਬਾਰੀਕ, ਤਿਖੀ ਧਾਰੋਂ ਆਪ ਪਰਗਟੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਦੂਜਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰੀਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲ ਰਚੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇਵਾਂ ਭੀਖ, ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ ਨਾਮ ਵਰਤੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਜੋੜਾਂ ਠੀਕ, ਕਾਇਆ ਠੀਕਰ ਰੂਪ ਵਖੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਤਮ ਕਰਾਂ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਢੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਘਰ ਮੰਦਰ ਵਖਾਵਾਂ ਸੀਤ, ਸਾਚਾ ਹੁਜਰਾ ਇਕ ਸੁਹੱਦਾ ਹਾਂ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਉਚ ਨੀਚ ਭੇਵ ਚੁਕੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕਾਇਆ ਕਰ ਕੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਦਲਾਂ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਆਪ ਸਦੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਕਿਸੇ ਦਰ ਨਾ ਮੰਗਾਂ ਭੀਖ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪੌਂਦਾ ਹਾਂ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਸਚ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਕਰ ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੰਗ ਰਲਾਵਾਂਗਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਾ ਕੇ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਕੇ ਨਿਜਾਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁਕਾ ਪੰਧ, ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਆਪ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਗਾਇਣ ਸਾਚਾ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਵਾਂਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਮੰਗ, ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਇਕ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਵੱਜੇ ਧੁਰ ਮਰਦੰਗ, ਤਾਲ ਬੇਤਾਲ ਆਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰ ਆਇਆਂ ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਜੋ ਆਏ ਦੁਆਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਦੇਵਾਂ ਇਕ ਆਧਾਰ, ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਪੈਜ ਸੁਆਰ, ਸਾਚੇ ਸੰਤ ਪਾਰ ਉਤਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰ ਖੁਆਰ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਦੇਵੇ ਮਾਰ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਦੇਵੇ ਨਿਵਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਦਾ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਬਾਲੇ ਨੱਢੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰਿਹਾ ਘਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਕਾਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਨਿਵਾਰ, ਅਸਵ ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹ ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਬਿਨ ਵਰਨ ਗੋਤ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਧੁਨ ਰਾਗ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸਾਰੇ ਬਣੇ ਮੀਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਵੇਖੇ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਬੋਲੇ ਠੀਕ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਆਇਆ ਠੀਕ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਏਹੇ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਭੀਖ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਦਰ ਕਰੀ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਦੱਸਣੀ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਉਚ ਨੀਚ ਇਕੋ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਦੱਸ ਗੀਤ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿਖ ਈਸਾਈ ਝਗੜਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸਾਚੀ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਦਰਸਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਗਾਈਏ ਤੇਰਾ ਗੀਤ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਛੁੱਟੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਘਰ ਸੱਜਣ ਮਿਲ ਮੀਤ, ਬਾਹਰ ਖੋਜਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੱਸ ਰੀਤ, ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰਵਟ ਲੈ ਬਦਲ ਲਾ ਪੀਠ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਮੰਗਦੇ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਦੇ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਭੇਟਾ ਪੰਜ ਤਤ ਸੀਸ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਪੜ੍ਹੀਏ ਤੇਰੀ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਇਕੋ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਤੇਰੇ ਸੀਸ, ਦੂਜਾ ਸਾਨੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

★ ੨੬ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਹਰਦੋ ਫਰਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ★

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਪਸਾਰ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਦੇ ਦਾਨ, ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਗੁਰਸਿਖ ਸੱਚੇ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਵਸੇ ਸਦਾ ਇਕੱਲਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ

ਜੋਤ ਧਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਆਪੇ ਬਲਾ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ ਸੱਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪੇ ਮੱਲਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਸਚ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਏਕੰਕਾਰ ਏਕਾ ਘੱਲਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਛਲ ਅਛੱਲਾ, ਵਲ ਛਲਧਾਰੀ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਆਪੇ ਰਲਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਧਰ ਧਰ ਰੂਪ ਫੜਾਏ ਆਪਣਾ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਏਕੰਕਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ੀ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਪਵਣ ਹਲਾਰ, ਧੁਨੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ, ਹਰਿ ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ ਦੇਵੇ ਮਨ, ਮਨ ਆਤਮਾ ਦੇਵੇ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਚਾੜ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਚੰਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਸੁਣਾਏ ਬਿਨ ਕੰਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਦੇਵੇ ਭੰਨ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਸਚ ਤੋਫ਼ੀਕ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਤੁਆਰਫ਼ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਮਹੱਲਾ ਉਚ ਅਟੱਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਕਰਨੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਮੰਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਵਿਛੁੰਨੀ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਬਸਨ ਬਨਵਾਰੀ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰ, ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਆਤਮ ਵਿਦਿਆ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੱਡਾ ਹਰਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖੇ ਅਖੀਰ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਬ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਕੇ ਗਏ ਹਕੀਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਖਿਚ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ, ਮੁਸੱਵਰ ਹੱਥ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਦਬੀਰ,

ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਜਲਵਾ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਮ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਚੜ੍ਹ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਨੇਤਰ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਸੱਚਾ ਕਾਹਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਪੀ ਆਪ ਪਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਰਾਮ, ਹਰ ਘਟ ਸੇਜਾ ਰਿਹਾ ਹੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਰੱਖੇ ਹੱਥ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸਿਫਤੀ ਢੋਲੇ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਗਾ ਗਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਨਿਹਕਲੰਕ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਬੀਤਿਆ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਹਾਲਤ ਬੈਠੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਵਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਸੱਜਣ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਘਰ ਘਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤੂਫਾਨ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਰਿਹਾ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁਆਈਆ ।

ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਏ ਹੱਸ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਧੁਰ ਦੀ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੱਸੇ ਦੱਸੇ ਗੀਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਈ ਬੀਤ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੱਸੇ ਅਗੰਮੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਲੱਭਦੇ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਕਰੋ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਚੀਤ, ਜਗਤ ਠਗੌਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਆਪ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਾਉਂ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਗਾਓ, ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਓ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕ ਮਨਾਓ, ਮਨਸਾ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਉਠ ਉਠ ਨੱਸਣਾ ਕੂੜੀ ਹਰਸ ਮਿਟਾਓ, ਹਵਸ ਸਭ ਦੀ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਅਰਸ

ਫਰਸ਼ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਏਕਾ ਪਾਓ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਈਆ । ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰਥ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਸਚ ਨਹਾਓ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇਏ ਧਵਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਲ ਮਿਲ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਗਾਓ, ਘਰ ਘਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸਨ ਪਾਓ, ਦੇਏ ਲੋਚਨ ਬੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਹੰਸ ਰੂਪ ਬਣੇ ਕਾਉਂ, ਕਾਗ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਕੜੇ ਬਾਹੋਂ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸਚ ਨਿਆਉਂ, ਪਰਮ ਦੁਆਰੇ ਅਦਾਲਤ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕ ਇਕੇਲਾ ਦੇਵੇ ਠੰਡੀ ਛਾਉਂ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਜਿਉਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਾਉਂ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਬਾਉਂ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਆਪ ਬਹਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਲਾਗੇ ਪਾਉਂ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਦੂਜੀ ਓਟ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਛੇਤੀ ਵੇਖ, ਏਕੰਕਾਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਸਿਧੀ ਦਿਤੀ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ ਲੇਖ, ਦੂਜਾ ਵਿਚੋਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਧਰ ਕੇ ਭੇਖ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੌ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਵੜ ਕੇ ਰਿਹਾ ਖੇਡ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜਾ ਇਕ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਤੇਜ, ਰਵ ਸਸ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਵਣਹਾਰਾ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਬਾਣੀ ਕਰੇ ਅਕੱਥ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਕੋਇ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸਾਬਤ ਰਹੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮੱਤ, ਮਨਮਤ ਰਹੀ ਹਲਕਾਈਆ । ਲੱਗੀ ਅੱਗ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਵਾਂਗ ਸਵਾਨ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਰਹੇ ਨੱਠ, ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਸ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਮੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗਏ ਫਸ, ਜਗਤ ਜੰਜਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾ ਗਏ ਨੱਠ, ਫੜਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਅੰਤ ਚੁਕਿਆ ਅਠਸਠ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਰਹੀ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਰਾਣੀ ਨੱਕ ਨਾ ਰਹੀ ਨੱਥ, ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੱਚਾ ਰਾਹ ਸੁਣੋ ਜਗ ਜਗਤ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਕੋ ਵਕਤ, ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪ ਉਧਾਰੇ ਸਾਚੇ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਬੂੰਦ ਰਕਤ, ਨਾੜੀ ਹੱਡ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਦੇਵੇ ਝਟਕ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ

ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਗਿਆ ਆ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਸਾਚਾ ਬੇੜਾ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲਾ ਲਓ ਮਿਲਾ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਲਓ ਜਗਾ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਲਓ ਬਰਸਾ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਘਰ ਪੜਦਾ ਲਓ ਉਠਾ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਘਰ ਸੱਜਣ ਲਓ ਮਨਾ, ਗੁੱਸਾ ਗਿਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਪਓ ਸਰਨਾ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਅੰਤ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਰਨੀ ਡਿਗਿਆਂ ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਬ ਗੁਨਾਹ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਇਕੋ ਵਾਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਡੁਬਦਿਆਂ ਤਾਰੇ ਫੜ ਫੜ ਬਾਂਹ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰੇ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਚ ਨਿਆਂ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਰਾਹ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਉਠ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹਿੰਦਾ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਗਾਓ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਾਉਂ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਾਓ ਨਾਮ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦਿਓ ਵਿਸਾਰ, ਅਗਲਾ ਦੇਣਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਪਿਆਰ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਮੰਨੋ ਸੱਚਾ ਯਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਯਾਰੀ ਇਕ ਹੰਢਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬਣੇ ਮਦਦਗਾਰ, ਦਸਤਗੀਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੋ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਸੱਯਦਾ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਕਰਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦੀ ਅਗੰਮੀ ਸੱਚੀ ਧਾਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਏਕਾ ਨਾਅਰਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਖੇਲ ਅਨਡੀਠੀ ਦੱਸੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਪਿਛਲੀ ਬੀਤੀ ਭੁੱਲੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋਂ ਭੰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਸਾਰੇ ਰਲ ਮਿਲ ਕੇ ਬੋਲੋ ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਜੈਕਾਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲੋਕਮਾਤ ਆਪੇ ਸਾਰੇ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਚਲਾਏ ਵਿਹਾਰ, ਅੰਤਮ ਤੁਹਾਡੀ ਨੀਤੀ ਨਾਲ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਤੱਕਣ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਣ, ਭੱਜਿਆਂ ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਣ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਖਲੋਤਾ ਸੱਜਣ, ਬਾਂਹ ਇਕੋ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਪੂਰਾ ਕੋਲ

ਕਰੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਬਚਨ, ਬਚਪਨ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਦਿਤੀ ਕੰਚਨ, ਸੋ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜਨਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਪਿਛਲਾ ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਦੱਸੇ ਭਜਨ, ਕੀ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਮਾਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਖਣ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਓ ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਬਣੀਏ ਸਾਥਨ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੁਗ ਪਿਛੋਂ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਆਖਣ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਣੇ ਦਾਸਨ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਨਮੋ ਟੇਕ ਮਾਥਨ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਧੂੜੀ ਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਜਾਤਨ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਜਲਵਾ ਵੇਖੋ ਬਾਤਨ, ਸੋ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸੋਹੰ ਸਤਿ ਦਿਓ ਭਾਸ਼ਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਿਛਲੇ ਚੋਲੇ ਸਭ ਦੇ ਪਾਟਣ, ਕਮਲੀ ਗਲ ਕਿਸੇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਖੁਲ੍ਹੇ ਝਾਟਨ, ਪੱਟੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਗੁੰਦਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਨਾ ਮਾਹੀ ਪਾਤਣ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਵੇਖੋ ਇਕੋ ਘਾਟਨ, ਜਿਸ ਦਰ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਵੇ ਉਧਘਾਟਨ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਨੀਹ ਰਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਦੇਣਾ ਭਾਸ਼ਨ, ਭਾਸ਼ਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਛੱਡਣਾ ਬੋਲ ਬਲਾਸਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਜੂ ਕੀ ਖੇਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਮਾਤਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਲਗਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਇਕੋ ਆਖਰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਭੇਵ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਸਾਰੇ ਨਿੱਕੇ ਨੱਢੇ ਬਾਲੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਆਣ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਸਲਾਹ, ਇਕੋ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਦਿਓ ਝੁਕਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੋ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਮੰਨੀਏ ਸਦਾ ਰਜਾ, ਭਾਣਾ ਇਕੋ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵਾ ਆਏ ਕਮਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਆਏ ਜਪਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਤ ਸੰਦੇਸਾ ਆਏ ਸੁਣਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਜਾਵੇ ਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਲਏ ਧਰਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਡ ਅਮਾਮ ਫੇਰਾ ਲਏ ਪਾ, ਮਹਿਫਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋਤ ਲਏ ਜਗਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਆ, ਲੁਕਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਕੀ ਧਾਰ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ, ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਮਿਲੇ ਨਾ ਢੋਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਰਹੇ ਰੁਵਾਈਆ ।

ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਉਠਾਏ ਨਾ ਕੋਈ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੋਈ, ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿਜੂ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਸਬਦ ਕਰ ਬਲਵਾਨ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਆਪ ਦੋੜਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਦੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਣ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਹਰਿਜਨ ਉਠਾਏ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲੱਭ, ਮਤਲਬ ਆਪਣਾ ਹਲ ਕਰਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਅਗੰਮੀ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਦਸਤ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮਿਲਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵਸ, ਪਰਮਾਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਰਸ, ਝਿਰਨਾ ਨਾਮ ਝਿਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ ਪਿੱਛੇ ਜਾਏ ਸੱਟ, ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲ ਪਏ ਹੱਸ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਵੇਖਣ ਦੀ ਖੁੱਲੇ ਅੱਖ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਕੰਮ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਕੇ ਅੱਡ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮਾਰਗ ਦੱਸਿਆ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਪ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਖਾਕ, ਖਾਲਕ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤਾਕ, ਤਾਕਤ ਆਪਣੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਕਰੇ ਬਾਤ, ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਅੱਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਮਾਤ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਜਗਤ ਸੁਹਾਗਣ ਵਡ ਭਾਗਣ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਖਾਏ ਇਕ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਖਾਏ ਇਕ ਘਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭੈ ਭੈ ਚੁਕਾ ਡਰ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੱਲੂ ਫੜ, ਸਾਚਾ ਜੋੜਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰਾਧਾਰ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਵੜ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਵਖਾਏ ਰਾਹ ਉਹ, ਜੋ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬਿਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਟੋਹ, ਕਾਇਆ ਟੋਕਰੀ ਜਗਤ ਖਾਰੀ ਸਿਰ ਤੇ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਉਠਾਈਆ । ਹੋਕਾ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਹੋ, ਹੂ ਹੂ ਰਹੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਰਾਣੀ ਖੋਹ ਖੋਹ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਰਹੇ ਸਤਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਛੋਹ, ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸ

ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਛੱਬੀ ਪੋਹ, ਛਹਿਬਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਵਸਤ ਸਾਰੀ ਲਈ ਖੋਹ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਤ ਦੇ ਬਾਂਹ ਸਰਹਾਣੇ ਜਾਣ ਸੌ, ਸੁੱਤਿਆਂ ਮਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੁਹਾਡੇ ਜੋਗਾ ਗਿਆ ਹੋ, ਆਪਣਾ ਤਨ ਤੁਹਾਡੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਢੋਆ ਢੇ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੱਸੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰਨਾ ਮੋਹ, ਦੂਜੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਸਾਡੀ ਕੱਟੀ ਜੁਦਾਈ, ਜੁਜ਼ ਅੱਡ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਦਿਤੀ ਸਰਨਾਈ, ਸਚਖੰਡ ਜੋਤੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈ, ਵਾਹਦ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਕੁੜਮਾਈ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸੇ ਧੀ ਜਵਾਈ, ਸੋਹਰੇ ਪੇਈਏ ਇਕੋ ਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ਚਾਈ ਚਾਈ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੇ ਵਿਛੜੇ ਤੇ ਨਿਕਲਣ ਹਾਈ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਸੱਚੀ ਮਾਈ, ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਸਦਾ ਗੋਸਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਦੇਵੀ ਠੰਡੀਆਂ ਛਾਈ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਵੇਲਾ ਰੱਖ ਯਾਦ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਬੂਟਾ ਪੁਟਿਆ ਕਾਹੀ, ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਿਤੀ ਬਣਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਰੋ ਕੇ ਦਿਤੀ ਦੁਹਾਈ, ਚਰਨ ਚੁੰਮੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਤੂੰ ਫਿਰਦਾ ਆਇਆ ਮੇਰਾ ਮਾਹੀ, ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਰੀ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋਵੇ ਛਾਹੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਈਆ । ਮੇਰੀ ਕੱਟ ਗਲ ਵਿਚ ਕੂੜੀ ਫਾਹੀ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਇਕ ਚਲਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਲਮ ਫੜ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਬਿਨ ਸ਼ਾਹੀ, ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਇਕੋ ਲੇਖ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮੇਟਾਂ ਅੰਤ ਜੁਦਾਈ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਸਾਲਾਹੀ, ਜੋ ਤੇਰੀ ਲਜ ਪਤ ਰੱਖਣ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਡ ਭਾਗ, ਹਰਿ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ । ਮੇਰੀ ਕੋਝੀ ਕਮਲੀ ਦੀ ਰੱਖੇ ਲਾਜ, ਸਿਰ ਮਿਹਰ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਜਣ ਲਵੇ ਸਾਜ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਅਮੋਲਕ ਦਾਜ, ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਤੁਟ ਵਰਤਾਇਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਸੋਏ ਸੁੱਤੇ ਲਏ ਜਗਾਇਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਜਾਚ, ਹਿਰਦੇ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਅੱਖਰ ਲਏ ਵਾਚ, ਤਿਸ ਸਾਚਾ ਵਸਲ ਦਏ ਵਖਾਇਆ । ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਕੇ ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਬਣਾਇਆ । ਹੰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਬਾਪ, ਸੋ ਕਹੇ ਹੰ ਪੂਤ ਇਕ ਉਪਜਾਇਆ । ਬਿਨਾਂ ਹੰ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਜਾਪ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਇਆ । ਹੰ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ ਬਾਪ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਖੇ ਪਾਤ, ਲਜਿਆਵਾਨ ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਇਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਦੇਣ ਸਾਥ, ਇਕੱਲਾ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਸਾਚੇ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਇਆ । ਸਚ ਮੰਤਰ ਸੁਣ ਸੰਦੇਸ਼, ਦੇ ਜਹਾਨ ਨੈਣ ਅੱਖ

ਰਹੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਅਗੰਮੀ
 ਖੇਡ, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਦੱਸਿਆ ਭੇਤ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ
 ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਅਚਨ ਅਚੇਤ, ਜੰਮਿਆ ਬਿਨਾਂ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਇਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਤਾ ਹੇਤ, ਬਾਕੀ ਛੱਡੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ ।
 ਸੰਬਲ ਵੜ ਕੇ ਰਿਹਾ ਖੇਡ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਰਿਹਾ ਭੇਜ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਸੰਤੋ
 ਸੁਤਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਵਾਂ ਵੇਖ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਰਾਹ ਆਪਣਾ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਕਰਾਂ ਭਾਲ, ਭਾਲਾਂ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਦਲਾਲ,
 ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਨੂਰੀ ਦੇ ਜਲਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਅਮਲ ਦੱਸ ਕਰਾਵਾਂ ਆਅਮਾਲ, ਉਲਮਾ ਬਣ
 ਕੇ ਕਰਾਂ ਹੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਵਾਲ, ਫਿਕਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੀਤ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਰਖਾਈਆ ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗੁਰ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲੱਭਣ ਨਾ ਜਾਵਾਂ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ
 ਮੱਠ ਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਆਵਾਂ ਠੀਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਿਨ ਤੇਰੇ
 ਕਰਾਂ ਨਾ ਕੋਇ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਾਤਾ ਤੋੜਾਂ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਚਿੱਟੇ ਉਤੇ ਪਾਵਾਂ ਇਕ ਲੀਕ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਕੇ ਨਾ
 ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤ ਮੈਂ ਪਹਿਲੋਂ ਤੇਰਾ
 ਗਾਵਾਂ ਗੀਤ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰਾ ਸੀਸ, ਤਤ ਤੇਰੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ
 ਸਚ ਜਗਦੀਸ, ਨਾਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣਿਆ ਦੂਆ ਦੂਇਉਂ ਸਿਫਰ ਦੂਆ ਸਿਫਰਾ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਏ
 ਬੀਸ, ਬੀਸ ਬੀਸ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਜਨ ਭਗਤ ਦੇਵੇ
 ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ, ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਨੱਢਾ, ਜਿਸ
 ਬਿਨ ਮੇਰਾ ਲੋਕਮਾਤ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚਾ, ਸਚ ਕਹਾਣੀ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ
 ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਰਚਾ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਜਾਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਿਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬੱਚਾ, ਬਚਪਨ
 ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਪੁਤ ਹੱਛਾ, ਹੱਛੀ ਤਰਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣਿਆ ਸੋਹੰ ਸੱਚਾ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ
 ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਜਿਸ ਬੋਲਿਆ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਾ, ਸੋ ਸਮਰਥ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੀ ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ
 ਪੂਜਾ ਪਾਠਾ, ਜੋ ਜਨ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਰਸਨਾ ਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ

ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਮੀਤ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸੇ ਰੀਤ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਬਿਨ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਜਿਉਂ ਕੱਚੇ ਕੋਠੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

★ ੨੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਹਰਦੇ ਫਰਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ★

ਹਰਿਜਨ ਚੋਲਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਰੰਗਾ, ਰੰਗ ਅਨਡੀਠ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਕੇ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਤਰਾ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਬਣਾਇਆ ਸਾਰੰਗ ਸਾਰੰਗਾ, ਘਰ ਨਾਦ ਧੁਨ ਉਪਜਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਏ ਮਰਦੰਗਾ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਆਪ ਵਜਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦੱਸਿਆ ਢੰਗਾ, ਅੰਤਰ ਬੂਝ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਚਰਨ ਲਗਾਇਆ ਭੁੱਖਾ ਨੰਗਾ, ਜੋ ਚਲ ਆਵੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਇਆ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਾ ਵਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਤਿ ਦਿਤਾ ਮੰਮਾਂ, ਰਸ ਇਕੋ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਕਰ ਪਿਆਰ ਮੁਖੜਾ ਚੁੰਮਾਂ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿੱਠਾ ਕੀਤਾ ਕੌੜਾ ਤੁੰਮਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਭ ਨੇ ਸੁਣਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੁਣਾ, ਵੇਖੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੇ ਗੁਣਾ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਵਿਚ ਚੋਲੀ ਜਨਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਸਚ ਸਰਵਣ ਕੰਨਾ, ਸੋਹਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਈਆ । ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਫੇਰੇ ਮਨਾ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਪੰਜ ਤਤ ਤਨਾ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰ ਕੂੜਾ ਭੰਨਾ, ਸਚ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਖ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੇ ਧੰਨਾ, ਧਰੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਛਲ ਅਛੱਲਾ, ਕੀ ਅਸਚਰਜ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇਵੇ ਭੱਲਾਂ, ਭਾਲ ਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਹੱਲਾ, ਬਿਧ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ ਰਹੇ ਨਾ ਕੱਲਾ, ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣ ਕੇ ਫਿਰੇ ਝੱਲਾ, ਝਲਕ ਆਪਣੀ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸੰਤ ਜਨ ਫੜਾਵੇ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਆਪਣੇ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਖੱਜਲ ਹੋਏ ਵਿਚ ਜਲਾਂ ਬਲਾਂ, ਉਚੇ ਪਰਬਤ ਡੂੰਘੀ ਖਾਈ ਵੇਖਣ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਅਨੋਖਾ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਦੇਵਾਂ ਮੌਕਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਮਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਜੋਤਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕਾਇਆ ਚੰਮੜੀ ਪੋਸ਼ਾ, ਹੱਡ ਨਾੜੀ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵਾਂ ਹੋਕਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰੇ ਧੋਖਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਵਖਾਏ ਆਪਣੀ ਓਟਾ, ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਖੋਟਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬਾਹਰ ਕਢਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਲਾਏ ਚੋਟਾ, ਦੋਹਰਾ ਧਾਰ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਰੂਪ ਵਖਾਏ ਮਾਣਕ ਮੋਤਾ, ਮੋਤੀ ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਪੰਨਾ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ । ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਆਪਣਾ ਗੋਸ਼ਾ,

ਕੁੰਟ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਹੋ ਮਦਹੋਸ਼ਾ, ਮਧਰ ਧੁਨ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰੇ ਲੋਚ ਲੋਚਾ, ਲੋਚਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦਇਆ ਕਮਾ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੱਤੜਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਕੱਟ ਭੁੱਖ ਨੰਗ, ਨਾਮ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਭੰਗ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੀਤ ਸੁਹਾਗੀ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਚਮਕੇ ਇਕੋ ਸੀਤਲ ਚੰਦ, ਜਿਸ ਚੰਦ ਵਿਚ ਅਮਾਵਸ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਬੀ ਚਰਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਹਰਦੇ ਫਰਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ★

ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ, ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਕੂੜ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਨਾਰਾ, ਨੱਯਾ ਨੌਕਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲੰਘਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਜਗਤ ਅਖਾੜਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਚੋਰ ਪੰਚਮ ਧਾੜਾ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਲੁੱਟਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਭਰਮ ਭੁਲਾਏ ਪੁਰਖ ਨਾਰਾ, ਨਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰਾ, ਜਗਤ ਪਿਆਰ ਪੁੱਤਰ ਧੀ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜਨਮ ਦਿਤਾ ਸੰਸਾਰਾ, ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠੇ ਸਰਬ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਇਕੋ ਮੰਗੇ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰਾ, ਦੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਠਾਕਰ ਮੇਲਣਹਾਰਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਧੂਆਂਧਾਰਾ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮੰਗੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਹਾਵ ਭਾਵ ਦਾ ਇਕ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਜਗੇ ਨਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲੇ ਠੰਡਾ ਠਾਰਾ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਕਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦਏ ਹੁਲਾਰਾ, ਸਚ ਝਕੋਲਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਾ, ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਗੋਸਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਅਪਾਰਾ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗਾਵਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਅਰਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧੁਨ ਉਪਜਾਈਆ । ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਕਹੇਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰਾ, ਸੋਹੰ ਧਾਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰਾ, ਜਿਸ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਅੰਤਰਗਤ ਦਿਤਾ ਬਦਲਾਈਆ । ਸੁਣ ਭਗਤ ਇਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ, ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈ, ਵਸਤ ਪਿਛਲੀ ਪਰਾਈ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਅੰਦਰ ਝੱਲੀ ਨਾ ਜਾਏ ਜੁਦਾਈ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆਵੇ ਮਾਹੀਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਵਜਾਏ ਵਧਾਈ, ਵਾਹਦ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਪਰਦਾ ਹਰਿਜਨ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰ ਖੜ ਕੇ ਮੁਖ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੰਦਰ ਤੇਰਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਤੇ ਘੁੱਪ ਅੰਧੇਰਾ, ਤੂੰ ਵੇਖੇਂ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰਾ ਬੱਝੇ ਬੇੜਾ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਮੇਰਾ ਵਸਾਏਂ ਖੇੜਾ, ਕੱਖਾਂ ਕੁਲੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨੰਤੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਝੇੜਾ, ਝਗੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਇਕੋ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਵਡ ਜੇਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਝੱਲਦਾ ਰਹੇਂ ਜੁਦਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਇਕ ਵਾਰ ਲਿਆਏਂ ਆਪਣੇ ਨੇੜਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਵਿਚ ਘੇਰਾ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਣਿਆ ਮੇਰਾ ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹੋ ਕੇ ਚਾਕਰ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਚੁਕਾਵੇ ਫੇਰਾ, ਫੇਰਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗੁੰਝਲ ਦੇਏ ਕਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਰ ਸਾਚੀ ਮਿਹਰਾ, ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸੁਣ ਭਗਤ ਕੀ ਕਰਾਂ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਸਦਾ ਡਰਾਂ, ਡਰ ਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹਰਾਂ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵਾਂ ਫੇਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਆਪ ਮਰਾਂ, ਮਰ ਕੇ ਭਗਤਾਂ ਜੀਵਣ ਦਿਆਂ ਬਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੜਾਂ, ਸਰਗੁਣ ਮਹੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੂਰਬੀਰ ਹੋ ਕੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਾਂ, ਮੰਜ਼ਲ ਮੰਜ਼ਲ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹਾਂ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਜਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੇ ਰੁਠੇਂ ਅੱਗੋਂ ਹੋ ਕੇ ਫੜਾਂ, ਪਿੱਛਾ ਮੁਖ ਨਾ ਕਦੇ ਭਵਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾ ਨੌਂ ਦਰਾਂ, ਦਰ ਦਸਵੇਂ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਸੁਣ ਭਗਵਾਨ, ਮੈਂ ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਬਲਵਾਨ, ਕੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੇ ਬਾਲਾਂ ਮਿਲੇਂ ਆਣ, ਤੇਰਾ ਅਹਿਸਾਨ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਫੜ ਗੋਦੀ ਚੁਕੇਂ ਆਣ, ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਲਏਂ ਉਠਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਦੇਵੇਂ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਵਖਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕ ਝੁਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇਂ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਇਕ ਦੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ ।

★ ੨੭ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਹਰਦੇ ਫਰਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ★

ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਵਸ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰਸ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਮਰਥ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਵਸਤ

ਅਮੋਲਕ ਦੇਵੇ ਹੱਥ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਰ ਵਸੇਰਾ ਘਟ ਘਟ, ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਬਦ ਡੇਰੀ ਪਾ ਨੱਥ, ਤੰਦੀ ਡੇਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਧੁਨ ਬੋਲ ਅਲੱਖ, ਅਲੱਖ ਨਿਰੰਜਣ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਸਵਾਸ, ਇਕ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਆਸ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਕਰੀਏ ਬਚਨ ਬਲਾਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ ਪਹਿਨ ਲਬਾਸ, ਪੰਜ ਤਤ ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਆਪ ਆਪਣਾ ਦੇ ਬੁਝਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਆ ਪਾ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਹੋ ਕੇ ਗਾ ਗਾਥ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਵੇ ਇਕ ਆਵਾਜ਼, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਸਦ ਤੇਰੇ ਪਾਸ, ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸਿਮਰਨ ਜਾਣੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਇਸ਼ਟ ਗੁਰਦੇਵ ਤੂ ਹੀ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜੀ ਮਿਲੇ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਅਜਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਤੂ ਹੀ ਪਿਤਾ ਤੂ ਹੀ ਮਾਤ, ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਮਾਂਗੋਂ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਚ ਭਰਵਾਸ, ਭਰਵਾਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵੇਖ ਵਖਾ ਦੂਰ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਵਿਚ ਪਰਭਾਤ, ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੀਮਤ ਪਾਇੰਦਾ । ਬਣ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੁੱਛਣਹਾਰਾ ਵਾਤ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਹੋਏ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਰਾਤੀਂ ਸੁੱਤਿਆਂ ਜਾਏ ਆਖ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੂਕ ਬੁਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਠ ਵੇਖ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਦਿਸੇ ਸਾਥ, ਨਦਰ ਨਿਹਾਲੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਭੂਪ, ਭੂਪਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਤ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਤਾਣਾਂ ਪੇਟਾ ਸੂਤ, ਸੂਤਰਧਾਰੀ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਆਪ ਬਣਾ ਸਚ ਸਪੂਤ, ਕਪੂਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਭੂਖ, ਦੂਜੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਘਰ ਆ ਕੇ ਦੇਵੇਂ ਸੁਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟੇ ਦੁੱਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਦੇਣੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਉਜਲ ਕਰ ਮੁਖ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਰ ਇਕ ਚੁਆਈਆ । ਦਰਸ ਦੇ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਤੁਠ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦੇ ਘੁੱਟ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਰਸ ਚੁਆਈਆ । ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਾਚੀ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ

ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜੀ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜੋਤ, ਅੰਤ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਸਦਾ ਵਸੀਏ ਤੇਰੇ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਕੋਟ, ਅਵਣ ਗਵਣ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਡੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲੋਚ, ਲੋਚਣ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਦ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਦਰਸ, ਹਰਿ ਦਰਸੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਤਾਲ ਤਰਜ, ਨਾਦ ਧੁਨ ਇਕ ਉਪਜਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਮੁਰਦਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਸਚਰਜ, ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ। ਪਰਗਟ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੰਡੇ ਦਰਦ, ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇੰਦਾ। ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰਬ ਵੇਖੇ ਖੋਲ੍ਹ ਫਰਦ, ਫਰਦ ਜੁਰਮ ਸਭ ਦੇ ਉਪਰ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਜਨ ਸਚ ਦੁਆਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅੱਗੇ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਅਰਜ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਰਜੂ ਕਰ ਮਨਜੂਰ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮਿਲ ਕੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਫਰਜ, ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਫ਼ਾਸਲਾ ਵਿਚ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਦੀ ਹਰਜ, ਹਰਜਾਨਾ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਵਿਚੋਂ ਪੂਰਾ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਲੈਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਰਜ, ਘਰੋਂ ਭੰਡਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਜਹਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ।

੮੮੫

੮੮੫

★ ੩੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ (ਲਲੀਆਂ ਵਾਲਾ) ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੁਲਤਾਨ ਵਿੰਡ ਕਿਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਸਦਾ ਪਰਕਾਸ਼, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਪਤੰਗਾ ਸਦਾ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਸ਼ਮਅ ਪਤੰਗਾ ਦੇਵੇਂ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵਣ ਨਾਸ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਧੁਰ ਦੀ ਖਾਸ਼, ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ ਗੁਰਸਿਖ ਰਹਿਰਾਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਲਾ ਸਾਚੀ ਗੋਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਕਾਇਆ ਕੋਟ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਵੱਜੇ ਚੋਟ, ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ ਨਾਉਂ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਖੁਲ੍ਹੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਸੁਣਾ ਅਗੰਮੀ ਸਲੋਕ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਏਕਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਪਤੰਗਾ ਸਦਾ ਟੇਕ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਲੇਖ, ਜਗਤ ਜੁਗ ਵਡਿਆਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਸੇ ਦੇਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਹੇ ਆਦੇਸ਼, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ

ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਉਜਿਆਰਿਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਹੇਲਾ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ
 ਰੰਗ ਰੰਗਾ ਰਿਹਾ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਪਏ ਰਾਸ, ਬਲਾਸ ਭੋਗ ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਤਮ ਆਪ ਸੁਹਾ ਰਿਹਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਖਾਸ, ਖਾਲਸ
 ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ । ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਕਰ ਨਾਸ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਲਿਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾ ਰਿਹਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਮਿਟਾਏ ਅੰਧ, ਅੰਧੇਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲ ਕੇ ਮੁਕੇ ਪੰਧ,
 ਪਾਂਧੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।
 ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਨੂਰ ਪਤੰਗ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਮਅ ਬਿਨ ਹਰਖ ਸੋਗ ਗਮਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਦਏ ਤਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਖੇਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਸਦਾ ਨਰਾਲਮ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਖੇਲ ਵੱਖਰਾ ਆਲਮ, ਉਲਮਾ
 ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਇਕੋ ਕਾਮਲ, ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਵਸੇ ਗਰਾਮਨ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ
 ਮਨਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਕੜੇ ਦਾਮਨ, ਜ਼ਾਮਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਰੈਣ ਅੰਧੇਰਾ ਮੇਟ ਸ਼ਾਮਨ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੀਪਕ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਅਗੰਮੀ ਨੂਰ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ
 ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮਿਲ ਮਿਲ ਹੋਏ ਭਰਪੂਰ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਆਏ ਸਰੂਰ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।
 ਪੈਂਡਾ ਮੁਕੇ ਨੇੜਾ ਦੂਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਲੱਭੇ ਉਪਰ ਕੋਹਤੂਰ, ਸੋ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ ।
 ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਈਸਾ ਹੋਇਆ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੱਭੇ ਮੁਹੰਮਦ ਜ਼ਹੂਰ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ ।
 ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਮਨਸੂਰ, ਸ਼ਮਸ ਤਬਰੇਜ਼ ਪੁੱਠੀ ਖੱਲ ਲੁਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆ ਆ ਗਏ ਪੂਰ, ਬੇੜੇ ਲੋਕਮਾਤ
 ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣਾ ਪੰਜ ਤਤ ਨਾਤਾ ਤੋੜਦੇ ਰਹੇ ਕੂੜ, ਸਚ ਵਸਤ ਭੇਟ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ
 ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨ
 ਭਗਤਾਂ ਆਸਾ ਕਰੇ ਪੂਰ, ਸੰਸਾ ਰੋਗ ਰਿਹਾ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਘਰ
 ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਬਿਨ ਬਾਤੀ ਤੇਲ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਮੇਲ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਇਕੋ
 ਘਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਰੰਗ ਬਣੇ ਗੁਰੂ ਚੇਲ, ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਧਾਰ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ
 ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ
 ਦੀਪਕ ਅਗੰਮ ਨੂਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਲਾ ਹੋਏ ਜ਼ਹੂਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬੇੜਾ
 ਭਰੇ ਪੂਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਭਰਪੂਰ, ਖਾਲੀ ਭੰਡਾਰੇ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾ ਮੂਰਖ

ਮੂੜ੍ਹ, ਸਾਚੇ ਧੰਦੇ ਆਪੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੂੜੇ ਕੂੜ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸੋਹ ਦਰਯਾ ਸੁਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਜਾਇਣ ਵਿਨਾਸ, ਲੇਖ ਆਤਮ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਪਾਏ ਰਾਸ, ਨਟ ਨਟੂਆ ਸਵਾਂਗੀ ਸਵਾਂਗ ਇਕ ਰਚਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਗਾਥ, ਸ਼ਬਦੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲਏ ਰਾਖ, ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਏ ਆਖ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਹੱਥੋਂ ਹੱਥ, ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ ਜਾਇਣ ਲੱਥ, ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਪੰਧ ਮੁਕਾਏ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਤੀਰਥ ਅਠ ਸਠ, ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰੇ ਭੱਠ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਰਤ, ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਪੀਰਜ ਜਤ ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਹੰਸ ਮੁਖ ਪਏ ਹੱਸ, ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਮਾਰੇ ਕਸ, ਅਣਿਯਾਲਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਜਸ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਧੁਰ ਦੀ ਲੋ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਏ ਛੋਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸੋਹੰ ਸੋ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਆਪੇ ਹੋ, ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਬੀਜ ਆਪੇ ਬੋ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਆਪੇ ਰਾਖਾ ਬਣ ਕੇ ਜਾਏ ਸੌਂ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਗਫਲਤ ਰੂਪ ਆਪੇ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਆਪੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਲਾਏ ਜੋਹ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪ ਆਪਣਾ ਬਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਆਪੇ ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵੇਖੇ ਭੈਂ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਆਪੇ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਜਾਏ ਸੌਂ, ਕਰਵਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਆਪੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੋਗਾ ਹੋ, ਹੋਕਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਇਕ ਜਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਜਗੇ ਜਗ ਏਕ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦਏ ਜਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦੀ ਟੇਕ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿ ਨੂਰ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਲਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਰੇ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਬਿਬੇਕੀ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖ ਦੀਪਕ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਹੇ ਲੱਭ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਇਆ । ਸਾਰੇ ਢੋਲੇ ਗੋਂਦੇ ਛੰਦ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗਾਂ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਅਲੱਖ ਨਿਰੰਜਣ ਅੱਗੇ ਅਲਖ ਜਗਾਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚਾੜ੍ਹਨਹਾਰਾ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਖੇਲ

ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਵਖਾਇਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਇਆ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਚੰਦ ਨੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੋਦ ਬਹਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਇਕੋ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇਆ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਚਮਕੇ ਗੁਰਦੇਵ, ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਵੱਡੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਅਲੱਖ ਅਭੇਵ, ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕੋ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਸੇਵ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਧਾਮ ਨਿਹਕੇਵ, ਨਿਹਚਲ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਗੰਮੀ ਮੇਵ, ਫਲ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੇਮ, ਕੁੰਟ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਸੋ ਚੁਕ ਕੇ ਆਇਆ ਧੁਰ ਦਾ ਨੇਮ, ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਦੇਵੇ ਦੇਣਾ ਦੇਣ, ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਨੇਤਰ ਨੈਣ, ਨੈਣ ਮਤਵਾਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਰਸਨਾ ਕੁਛ ਨਾ ਸਕੇ ਕਹਿਣ, ਕਹਿਣ ਕਥਨ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਦੀ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਦਾ ਸੰਗ ਰਹਿਣ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੀਪਕ ਜਾਏ ਜਗ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਬੁਝੇ ਅੱਗ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਏ ਕੱਗ, ਕਾਗੋਂ ਹੰਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਛੰਦ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਬਿਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੀਪਕ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਲੋਪ, ਹਵਾ ਪਵਣ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਨਾ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਗਮ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਦਰਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਿਆ ਲੋਚ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਇਕੋ ਸੋਚੇ ਸਾਚੀ ਸੋਚ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੀਪ, ਦੀਆ ਬਾਤੀ ਕੰਮ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰੀ ਸੀਖ, ਸਿਖਿਆ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰਤੀਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਗੀਤ, ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਵਿਚੋਂ ਚੁਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਿਆ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਮੱਠ ਤੇਰਾ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਨਾਮ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਸਾਰੇ ਉਡੀਕ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੋ ਕਰਨ ਆਇਆ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਝੀਤ, ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਆਰ ਪਾਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜੋ ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਸੋ ਹੋਵੇ ਠੀਕ, ਦੂਜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਲਟਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਏ ਦੀਪ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਦੀਪਕ

ਜਗੇ ਜਗ, ਅੰਤ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਕਿਨਾਰਾ ਵੇਖੇ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਕਵਣ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸੁਆਮੀ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਸਰਬ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਤਿ ਕਹਾਣੀ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਠਾਂਡਾ ਠਾਰ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਸਾਰ ਪਾਏ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਜਗਤ ਜਗਦੀਸ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਭਾਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਉਛਾਲਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਘਰ ਬੰਕ ਸੋਹੇ ਦੁਆਰ, ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਉਧਰੇ ਪਾਰ, ਜਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪਕ ਸਦਾ ਉਜਿਆਰ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਥਿਤ ਵਾਰ ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ ਦੀਪਕ ਵੇਖ ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅਵਲੜੀ ਚਾਲ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਲੱਭਿਆਂ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਭਾਲ, ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਆਪਣੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੀਪਕ ਦਿਤਾ ਬਾਲ, ਚਿਰਾਗ ਚਰਾਗਾਹ ਕਰੇ ਸਰਬ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚਰਨ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਦਰ ਮਸਤਕ ਲੱਗੇ ਨਾਮ ਟਿੱਕਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਮਿਟੇ ਛਾਹੀਆ ।

★ ੩੦ ਅੱਸੂ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਸੋਚ, ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚਖੰਡ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਮਾਣੀ ਮੌਜ, ਮਾਨੁਸ਼ ਮਾਣਸ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੀਤਦੀ ਦਿਸੇ ਔਧ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਰਿਹਾ ਵਿਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜਿਸ ਦੀ ਦੱਸਦੇ ਆਏ ਖੋਜ, ਭੇਵ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਨਿਮਾਜ਼ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖਦੇ ਰਹੇ ਰੋਜ਼, ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ ਲੋਚ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮਸਤ ਪਿਆਲਾ ਪੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਮਦਹੋਸ਼, ਮੁਫਤ ਆਪਣਾ ਜਾਮ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਯਾਦ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਖਮੋਸ਼, ਆਪਣੀ ਦੱਸੀ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਦੱਸ

ਕੇ ਆਏ ਦੋਸ਼, ਨਿਰਦੋਸ਼ ਜੀਵ ਜੰਤ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੈਹਦੇ ਰਹੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਰੂਪੋਸ਼, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ ਪੋਸ਼, ਤਨ ਖਾਕੀ ਮਾਟੀ ਜਗਤ ਹੰਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਦਾ ਰਿਹਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ,
 ਤਬਕ ਸਬਕ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਸਲੋਕ, ਨਿਸ਼ਅਖਰ ਅੱਖਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਿਉਂ ਮੰਗਦੇ
 ਰਹੇ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਮੁਕਤੀ ਮੋਖ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਲੇਖਾ ਲਿਖ
 ਲਿਖ ਥੱਕੇ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜੋਸ਼, ਜੋਸ਼ੀਲਾਪਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਅੰਦਰ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਬਹੁਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਖੇਲ
 ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰੱਖਦੇ ਰਹੇ ਓਟ, ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਵੱਜਦੀ ਰਹੀ ਚੋਟ, ਤਨ
 ਰਬਾਬ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ ਹੋਕ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਇਕ ਥੋਕ, ਬਣ ਗੁਰ
 ਅਵਤਾਰ ਪਰਚੂਨ ਹੱਟੀ ਜਗਤ ਚਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਲਾਏ ਦੋਸ਼, ਨਿਰਦੋਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ
 ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਦੀ ਮਾਰੀ ਹੋਸ਼, ਹੋਸ਼ਿਆਰੀ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜਗਤ ਦੀਵਾਲੀ
 ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਰਾਮ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਕੋਟ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਰਾਮ ਬਣਾਇਆ ਬਿਨ ਰਾਮ ਸੋਚ, ਸਮਝ ਆਪਣੇ ਵਿਚ
 ਸਮਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਦਿਆਲ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ ਲੋਚ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ
 ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਰਾਮ ਦੀਵਾਲੀ, ਰਾਮ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਾਮ ਕਹੇ ਵੇਖ ਆਪਣੇ ਨੈਣ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਖਾਲੀ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਵਸਤ
 ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਕਰੀ ਨਿਰਾਲੀ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਾਕਾਰ ਦਿਤਾ ਭੁਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤ ਸਚ ਦੀਪਕ ਨਾ ਕੋਇ ਦੀਵਾਲੀ,
 ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਤੇਲ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਹੋਏ ਚਾਲੀ, ਚਾਲਾਣ ਫਾਰਮ ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰਿਹਾ ਭਰਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ
 ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਣਨ ਭਿਖਾਰੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੇਸ਼ਵਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਅਵਤਾਰੀ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਜਿਸ
 ਦੀ ਦੀਵਾਲੀ, ਬਿਨ ਪਰਕਾਸ਼ ਖਾਲੀ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਸਰਬ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲੀ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ ।
 ਇਕੋ ਨੂਰ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਨਿਰਾਲੀ, ਜ਼ਹੂਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਇਕੋ ਵਾਰ ਬਣ ਸਵਾਲੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਭੰਡਾਰ
 ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ ।
 ਰਾਮ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅਯੁਧਿਆ ਦੀਪ, ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਕਹਾਣੀ ਪਿਛੇ ਗਈ ਬੀਤ, ਅੱਗੇ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਵਣ
 ਖੇਲ ਕਰੇ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਲੋਕਮਾਤ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਸਭ ਦੀ ਮੁੱਕੀ ਮਾਣ
 ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਨਾ ਦੱਸੇ ਹਦੀਸ, ਹੱਦ ਹਦੂਦ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ
 ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਦੀਪ ਪਰਕਾਸ਼, ਪਰਕਾਸ਼ ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੰਡੇ

ਰਾਸ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਰਾਮ ਜਿਸ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਸੋ ਰਾਮ ਰਾਮ ਲੱਭਣ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਸੋ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਪ ਸਦਾ ਪਰਕਾਸ਼, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਨਾਮ ਦੀਵਾਲੀ ਵਖਾਏ ਆਪ, ਤਿਸ ਦੀਵਾਨੇ ਜਗਤ ਦੀਵਾਲੀ ਮੂਲ ਨਾ ਭਾਈਆ । ਰਾਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖੇ ਦੀਵਾਨੇ, ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਲ ਕਰਾਇਆ । ਇਕ ਨਾਮ ਮਸਤ ਮਸਤਾਨੇ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਮੰਗਣ ਮੰਗ ਦਰ ਭਗਵਾਨੇ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨੇ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਨਾਤਾ ਛੁਟੇ ਜਗਤ ਯਾਰਾਨੇ, ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਇਆ । ਰਾਗ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤਰਾਨੇ, ਤੁਰਯਾ ਮੁੱਖ ਸ਼ਰਮਾਇਆ । ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇਣ ਰਵ ਸਸ ਭਾਨੇ, ਸੂਰਯਾ ਚੰਦ ਮੁਖ ਭਵਾਇਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਦਿਤਾ ਦਾਨੇ, ਦਾਤਾ ਦੇਵ ਆਪ ਵਰਤਾਇਆ । ਸੋ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਖੇ ਭਾਨੇ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਕਥ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਇਕ ਪਹਿਚਾਨੇ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨੇ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਇਆ । ਘਰ ਮੇਲਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੇ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਹਰਿ ਦੀਪ ਜਗੇ ਮਹਾਨੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਵਰ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਵਾਲੀ ਬਿਨ ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਡਗਮਗਾਇਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਬੇਨੰਤੀ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਬਖਸ਼ੇ ਪੁਰ ਦਾ ਨੂਰ, ਘਰ ਸਰੂਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਘਾਟਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਪੂਰ, ਪੂਰੀ ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ ਦਏ ਜ਼ਰੂਰ, ਜੋ ਇਛਿਆ ਇਛਿਆ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖ ਪੁਰ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹਜ਼ੂਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸੁਹੰਜਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ ।

★ ਪਹਿਲੀ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ ਦਾ, ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਰ ਪਾਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲੰਘਦਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਆ ਕੇ ਕਦੇ ਨਾ ਸੰਗਦਾ, ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਕੋਟਨ ਜੋਜਨ ਦੂਰ ਰੰਗਦਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੇਰਨ ਨੇਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋ ਮਾਲਕ ਆਤਮ ਸੇਜ ਪਲੰਘ ਦਾ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਉਹ ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਆਸ ਰਾਵੀ ਝਨਾਬ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਲੰਘਦਾ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਏਹੋ ਖੇਲ ਸੱਚੇ ਅਨੰਦ ਦਾ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਬਿਆਨ ਕੋਈ ਬੰਦ ਨਾ ਬਣਾਵੇ ਛੰਦ ਦਾ, ਮੁਸ਼ੰਦਗੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਿਗਹ ਨਾਲ ਗੰਢਦਾ, ਹੱਥੀਂ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਖੇਲ ਵਖਾ ਸੁਹਾਗੀ ਰੰਡ ਦਾ, ਘਰ ਖੁਸ਼ੀ

ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਲੰਘਿਆ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਜੋ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਤਿਸ ਮਿਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸ਼ਾਹਸਵਾਰਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਜਗਤ ਵੇਸ ਪੰਜ ਤਤ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖੇ ਜੋਤ ਜਗਾ ਮਹਾਨ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੇਅੈਬ ਖੁਦਾਈ ਬਣ ਕੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਸਾਰੇ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਬਿਆਸ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ, ਜਗਤ ਸਤਲੁਜ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰ, ਜਗਤ ਰਾਵੀ ਨਾ ਕੋਇ ਆਧਾਰ, ਸਭ ਦੀ ਭਾਵੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਇਕੋ ਵਾਰ ਹੋਏ ਮੁਸਾਵੀ, ਮੁਸਲਸਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਨਾ ਲਵੇ ਤੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਤਕਾਵੀ, ਤਕਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖੇ ਕਾਵੀ, ਬੇਅਬਾਹ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹ ਬਾਹਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਮਿਲੇ ਜਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਲਿਖਾ, ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰੇ ਸਾਰੇ ਰਿਹਾ ਕਰਾ, ਤਟ ਆਪਣਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਗੁਰਸਿਖ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰਸਿਖ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ ।

੮੯੨

੮੯੨

ਹੁਕਮਰਾਨ ਸਚ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਧਰਦਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਬਣਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤਖ਼ਤ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਧਰਦਾ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਖੇਲ ਕਰਦਾ, ਜੁਗ ਚੈਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘੱਲਦਾ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਨ ਘੜਦਾ, ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਰਚਦਾ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਘਟ ਘਟ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਧਰਦਾ, ਜਲਵਾਗਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਕਰੇ ਨਰ ਹਰਿ ਦਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾਏ ਬਰਦਾ, ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹੁਕਮਰਾਨ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਹੁਕਮ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਹਾਕਮ ਭੈ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਤੁਖ਼ਮ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਤਾਸੀਰ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚੋਲਾ ਹੰਡੋਦੇ ਰਹੇ ਪੰਜ ਤਤ ਭੂਤਨ, ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ ਬਹੁਰੂਪਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਏ ਦਰ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਏ ਫੜ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗਏ ਮਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ

ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਏ ਦਰਵੇਸ਼, ਦਰ ਬੈਠੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਪੇਸ਼, ਅਦਾਲਤ ਸਾਚੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਵੇਖਿਆ ਇਕ ਨਰੇਸ਼, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਵੇ ਡਰ, ਭੈ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਲਾਹਵਾਂ ਰਹੇ ਕਰ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਡਾਕੂ ਚੋਰ ਵੜਿਆ ਸਾਡੇ ਘਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਖੁਰਾ ਖੋਜ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਸੁੱਤਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਲਏ ਫੜ, ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖੋ ਕਿਧਰ ਜਾਈਏ ਚੜ੍ਹ, ਉਪਰ ਬੱਲੇ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਰਤਬ ਸਾਰੇ ਗਏ ਹਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਰਚਾਈਆ । ਭੇਤੀ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਨੇੜੇ, ਦੁਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਖੇੜੇ, ਕੁੰਡੀ ਖਿੜਕੀ ਸਭ ਦੀ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਦੁਨੀ ਝੇੜੇ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ, ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਕਵਣ ਜਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਬੰਨ੍ਹ ਬੰਨ੍ਹ ਬੈਠੇ ਬੇੜੇ, ਤੁਲਾ ਚੱਪੂ ਕਵਣ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਨੀਵੀਂ ਨਜ਼ਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਨਬੇੜਾ ਕਰਨਾ ਏਸ ਨੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਜਿਸ ਦੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕੋਲੋਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਗਿਆ ਅੱਕ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਆਏ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਗਈ ਨੱਸ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਾਧ ਸੰਤ ਜਗਤ ਕੁਕਰਮ ਵਿਚ ਗਏ ਫਸ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇਂ ਹੰਗਤਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਈ ਨੱਥ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਭਵਾਈਆ । ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਹਰਿ ਰਘਰਾਈ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਧੂੜੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਮਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਚਾਰ ਕੂੜ ਵਿਹਾਰ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਅੱਡ, ਸਾਂਝਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਣ ਦੁਹਾਗਣ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਬੈਠੇ ਛੱਡ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਮੁਕੀ ਹੱਦ, ਹਾਸਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਕਿਸੇ ਲੋਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ਅਜ ਪਜ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਨੱਸਣ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਬੈਠਾ ਘੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਹੱਥਨ, ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਇਆ ਵਰਤਣ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਪਰਤਣ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਇਆ ਪਰਖਣ, ਨਾਮ ਕਸਵੱਟੀ

ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਣ ਆਇਆ ਦਰਸਨ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟਣ ਆਇਆ ਹਰਸਨ, ਹਵਸ ਹੋਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਕਰੇ ਸਲਾਹ, ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਲਿਆ ਪਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਗੀਤ ਅਗੰਮੀ ਲਵੇ ਗਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਓ ਤੂ ਹੀ ਨੂਰੀ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਜਲਵਾਗਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਲਾਗੇ ਪਾਉਂ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫਿਦਾ ਹੋ ਕੁਰਬਾਨ, ਜਗਤ ਕਰਬਲਾ ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੇ ਪਰਨਾਮ, ਸੱਯਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਲਾਮ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਹਿਬੂਬ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਕਲਾਮ, ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਝੁੱਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਤੇਰੀ ਵਧਾਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਦਰ ਮੰਗੀਏ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬਿਨ ਨੈਣ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗੋ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਬਣ ਭਿਖਾਰੀ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਨਿਮਸਕਾਰੀ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਈ ਲੰਘ, ਆਈ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵਾਰੀ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਨੰਗ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੁੜਿਆਰੀ । ਸਚ ਨਾ ਵੱਜੇ ਕੋਈ ਮਰਦੰਗ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਧੁਨਕਾਰੀ । ਸਾਚਾ ਨੀਰ ਨਾ ਧਾਰਾ ਗੰਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਫੁਹਾਰੀ । ਸਾਡੀ ਕਰਨੀ ਸਭ ਦੀ ਹੋਈ ਬੰਦ, ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਹੋਈ ਉਜਿਆਰੀ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਏ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਸਤਿ ਜੈਕਾਰੀ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਦੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਦਾਰੀ, । ਸਾਡਾ ਅਗਲਾ ਮੁਕਿਆ ਪੰਧ, ਪਿਛਲੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾ ਯਾਰੀ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਲਹਾਰੀ । ਵਰ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲੱਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਬਣ ਯਾਚਕ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਮੁਕੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਪਾਂਧੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਤੇਰਾ ਗਿਆਨ, ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਖਲਕਤ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਖਾਲਕ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਲਸ ਬਣ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਖਾਲਸ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰਨ ਪਰਨਾਮ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਅਖੀਰੀ ਲੈ ਬਿਆਨ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਲਹਿਰ ਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਇਕ ਤੂਫਾਨ, ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਬਾਲੇ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਮਹਿਮਾਨ, ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਮੰਗੀ ਮੰਗ,

ਮਾਂਗਤ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਲਏ ਅੰਗੜਾਈ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਨੇ ਮਾਣਿਆ ਅਨੰਦ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਜਗਤ ਮਨਾਈਆ । ਢੋਲੇ ਗਾ ਗਾ ਧੁਰ ਦੇ ਛੰਦ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੀਉ ਪਿੰਡ, ਪੰਜ ਤਤ ਤਨ ਹੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਵਿਚਾਰ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੇ ਅੰਤਮ ਕਲ ਸਭ ਨੂੰ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਕਰੇ ਆਪਣੇ ਭਾਲ, ਹਰ ਘਟ ਵੇਖੇ ਬਾਈਂ ਬਾਈਆ । ਜਗਤ ਦਲਾਲੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਲਾਲ, ਸਾਲਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਮਾਲ, ਕਾਬਲੀਅਤ ਸਭ ਦੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਮਿਸਾਲ, ਸੇ ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਤੇਰੇ ਤੋਫੀਕ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੀਸ ਝੁੱਲੇ ਛਤਰ ਤੇਰੇ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਦੱਸਿਆ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਿੱਕਾ ਨਿੱਕਾ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਭੇਵ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨੇ ਖੀਸ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਤੀ ਟੇਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਨਹੀਂ ਕੋਟਨ ਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਨੂਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇ ਕੇ ਤੇਜ, ਤੇਜ ਚਮਕ ਧਾਰ ਮਿਲਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਸੁਹਾਈ ਸੇਜ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਗੰਢ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਠ ਖਲੋਤੇ, ਗਲ ਪੱਲੂ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ ਪੋਤੇ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਵੱਡੇ ਛੋਟੇ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਚੌਕੜੀ ਇਕੋ ਵੇਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬੰਨ੍ਹ ਲੰਗੋਟੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਗਏ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਫੜ ਕੇ ਸੋਟੇ, ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਭੈ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਟੋਟੇ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਤੇਰਾ ਚਮਕਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਕੋਠੇ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨੈਣ ਲੋਚੇ, ਲੋਚਣ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਐਣ ਦੇ ਦੱਸਦੇ ਗਏ ਮੌਕੇ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਵਿਚ ਧੋਖੇ, ਧੁਖਦੀ ਕਹਾਣੀ ਆਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਸੁਣੇ ਇਕ ਦਲੀਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਇਕ ਅਪੀਲ, ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਿਰਗੁਣ ਬਣੇ ਵਕੀਲ, ਵੁਕਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਦਰਬਾਰ, ਸਭ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਕੱਠੇ ਕਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਇਕੋ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਲ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਰਖਾਈਆ । ਭੇਸ ਅਵੱਲੜਾ ਕਰ ਗੋਪਾਲ, ਬੇਮਿਸਾਲ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਚਲੇ ਅਗੰਮ ਅਵੱਲੜੀ ਚਾਲ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਂਦਾ ਏ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮਰਾਨ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਪਿੱਛੋਂ ਫੇਰਾ ਪੈਂਦਾ ਏ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਹੋ ਪਰਧਾਨ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕੋਂਦਾ ਏ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਨੌਜਵਾਨ । ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਆਪ ਵਖੋਂਦਾ ਏ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇ ਗਿਆਨ । ਧੁਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਆਪ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹੋਂਦਾ ਏ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਆਣ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟੋਂਦਾ ਏ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਬੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਧਰੋਂਦਾ ਏ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਧਾਮ ਅਵੱਲੜੇ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਬੁਲੋਂਦਾ ਏ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਆਣ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਧਰੋਂਦਾ ਏ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ । ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ, ਸਚ ਝੁਲਾਏ ਧੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨ । ਬਿਤ ਵਾਰ ਇਕ ਵਖੋਂਦਾ ਏ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਮੰਗਿਆ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਦਾਨ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦੀ ਟੇਕ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅਵੱਲੜਾ ਭੇਸ, ਵੇਸ ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੇਖ, ਤਤਵ ਤਨ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਕਲਮਾ ਮਾਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਲਏ ਵੇਖ, ਨਿਜ ਰੂਪ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵਣ ਜੋਗ, ਵਡ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੰਜੋਗ, ਦੂਜਾ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਪਰਦਾਨਸ਼ੀ ਦਰ ਬਰਦਾ ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਲਾਹ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਨਾਮ ਸੁਣਾ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਨਾਦ ਧੁਨ ਇਕੋ ਇਕ ਉਪਜਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜ, ਮੁਫਲਸ ਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ

ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਲ ਕੇ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਲਾਈਏ ਜ਼ੋਰ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਅਰਜ਼ ਸੁਣਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਮਾਤ ਦਿਤਾ ਤੋਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਰ, ਹੋਕਾ ਦੇ ਕੇ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ। ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ ਠੱਗ ਚੋਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੂੰ ਗਈ ਭੁਲਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਡੋਰ, ਆਪਣੇ ਜੁਮੇ ਬਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੰਤਰ ਫੁਰਨਾ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਫੋਰ, ਫ਼ੋਰਨ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਨਾਲ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅੱਛੀ ਤਰਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਲੋੜ, ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਪੱਲੂ ਛੁਡਾਈਆ। ਉਠ ਵੇਖ ਜਾ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਘੋੜ, ਅਸਵ ਆਪਣਾ ਲੈ ਦੋੜਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਬੈਠੇ ਮਾਰ ਤਾੜੀ ਮਚਾਈਏ ਸ਼ੋਰ, ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਆਪਣਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਜਾਈਂ ਬੋਹੜ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕੂੜ ਵਿਕਾਰ ਓਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਹੋੜ, ਜਾ ਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਬਣ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਇਕੋ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲੋੜ, ਤੂੰ ਮਿਲ ਪਿਆ ਪਿਛਾ ਕੋਇ ਯਾਦ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਿਹਾ ਤੁਸਾਂ ਸਚ, ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਸੱਚੇ ਭਾਇਆ। ਪਹਿਲੋਂ ਵਖਾਵਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਾਹ ਚਲਾਇਆ। ਕਿਧਰ ਗਈ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਧਿਆਨ ਕਵਣ ਲਗਾਇਆ। ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਲੁਕਿਆ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਸਰੋਵਰ ਸੋਭਾ ਕਵਣ ਪਾਇਆ। ਕਿਧਰ ਗਏ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਹੱਟ, ਪੰਜ ਤਤ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕਰਕੇ ਆਏ ਪੜ੍ਹਾਇਆ। ਜੇ ਓਸ ਵੇਲੇ ਇਕੋ ਬੇਨੰਤੀ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਦੱਸਦੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਝਗੜਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚਾਲਾਕੀ ਅੰਦਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਬਾਹਰ ਰਖਾਇਆ। ਹੁਣ ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਇਕ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖੋ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਬੈਠੇ ਵੱਟ, ਬੰਨਾਂ ਬੰਨਾਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹਾਲ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦਏ ਵਖਾਇਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਲੋੜ, ਸਾਰੇ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਖੀਏ ਮਾਣਸ ਢੋਰ, ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਦਰੋਹੀ ਖੁਦਾਏ ਦੀ ਹੋਏ ਚੋਰ, ਠੱਗੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਮਾਈਆ। ਗੁਰ ਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਹਰਾਮਖੋਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਰਹੇ ਲੋੜ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਜੋੜ, ਚਰਨ ਮੰਗੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਰਨਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਬੇੜਾ ਆਪੇ ਰਹੇ ਰੋੜ੍ਹ, ਕਲਜੁਗ ਪਿਛੋਂ ਧੱਕੇ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਨੇਤਰ ਤੱਕ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਨਾਲ ਗੌਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਸਚ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਚ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ। ਪਹਿਲੋਂ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਸ, ਸਭ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਭ ਨੇ ਵਖੋਣੇ ਖਾਲੀ ਹੱਥ, ਤਾਲ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਵਜਾਵਾਂਗਾ। ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕੋ ਜਾਣਾ ਢੱਠ, ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਇਕੋ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਰਟ,

ਰੱਟਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹ ਪੁਰ ਦਾ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਹੱਟ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਕੱਟ, ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਇਕ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਇਕ ਰਚਾਵਾਂਗਾ । ਦਰ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਤਨ ਸੰਗਾਰ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸੀਸ ਤਾਜ ਇਕ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ । ਰੱਖ ਲਾਜ, ਪੈਜ ਧਰਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਭਗਤ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਜਣ ਸਾਜ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਘਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੂਟ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਠੂਠ, ਭੰਡਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਭਰਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਪ੍ਰਭ ਲਗਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੁਲਾਏਗਾ । ਪੰਚ ਧਾਰ ਇਕ ਜਣਾਏਗਾ । ਪੰਚਮ ਮੁਖ ਆਪ ਸਾਲਾਹੇਗਾ । ਪੰਚਮ ਦੁੱਖ ਆਪ ਗਵਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ । ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਰਾਸ਼ਟਰਪਤ ਜੋ ਦੇ ਕੇ ਆਇਆ ਤਲਵਾਰ, ਤਰਾ ਤਰਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਵਿਛੜਿਆ ਯਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਢਹਿ ਕੇ ਪਏ ਚਰਨ ਦੁਆਰ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਧੂੜੀ ਲਾਈਆ । ਰਾਜਿੰਦਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਕਹੇ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਦਾ ਲੱਥਾ ਉਧਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਦਾ ਤੇਰਾ ਰਾਜ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਿਲੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਵਾਂ ਆਵਾਜ਼, ਪ੍ਰੇਮ ਗੀਤ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਭੇਟ ਕਰਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਿਵਸ ਮਹਾਨ, ਤੇਰਾ ਗੀਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਬੰਦਨਾ ਕਰਾਂ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਦਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਧਰਾਂ ਕਿਰਪਾਨ, ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਭਬੀਖਣ ਰੱਖਿਆ ਮਾਣ, ਤੀਖਨ ਤ੍ਰਿਖਾ ਜਗਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਉਂ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਤੇਰੀ ਨਾ ਆਈ ਪਹਿਚਾਨ, ਜਗਤ ਵਿਹਾਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਛੁਟੇ ਪਰਾਣ, ਪਰਾਣ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਢਾਈ ਸਕਿੰਟ ਪਹਿਲੋਂ ਦਿਤਾ ਗਿਆਨ, ਸੂਝ ਸਮਝ ਇਕ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੱਖਾਂ ਮੀਟੀਆਂ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਹੋਈ ਤੈਨੂੰ ਪਰਨਾਮ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਉਠ ਉਂਗਲੀ ਲਿਆ ਲਗਾਈਆ । ਲੈ ਕੇ ਗਿਉਂ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਓਥੇ ਵੇਖੇ ਤੇਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪੰਚ ਬੈਠੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਕਰੀ ਪਰਨਾਮ,

ਵਾਹ ਵਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਬੋਲ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਬਾਨ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਮੁਕਿਆ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਰਲਿਆ ਭਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਅਸਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖਣ ਜਾਣਾ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਕਵਣ ਧਾਰ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਆਵੇਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਸਭ ਦਾ ਹਾਲ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ, ਸਾਚੀ ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ ਰਾਸ ਰਚਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਕਰ ਦਾਸਨ ਦਾਸੀ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕ ਵਾਰ ਕਰ ਬੰਦ ਖਲਾਸੀ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਵੇਗਾ । ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਬਦਮੁਆਸੀ, ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਸਾਬੀ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠੀ, ਸੋ ਇਕੋ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬਿਨ ਕਰਮੀ ਇਕੋ ਸਰਨੀ ਵਿਚ ਮੁਕਾਵੇਗਾ । ਸਰਨ ਵਿਚ ਮੁੱਕੇ ਲਹਿਣਾ, ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਇਕੋ ਕਹਿਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਾਕੋ ਬਣੇ ਸੱਜਣ ਸੈਣਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਬਹਿਣਾ, ਰਲ ਮਿਲ ਇਕੋ ਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਹ ਵਕਤ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਇਕੋ ਏਕਾ ਵਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਜਿਸ ਨੇ ਕਹਿਣਾ, ਤਿਸ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਾਰੇ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਇਕ ਰਚਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਿਛੋਂ ਰਿਆਇਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਰਕੇ ਕਢਾਇਤ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਝੋਲੀ ਰਿਹਾ ਭਰਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਅ ਨਾ ਸ਼ਰਾਇਤ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਹਦਾਇਤ, ਪ੍ਰਭ ਲੱਗੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਬਣੇ ਇਕ ਜਮਾਇਤ, ਜਾਮਨ ਹੋਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤੇ ਕਰੇ ਅਨਾਇਤ, ਆਲਮ ਆਲਮੀਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਫ਼ ਹਰੂਫ਼ ਤੁਲਬਾ ਤਾਲਬ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਤਰਾਇਫ਼, ਤਸ਼ਰੀਹ ਦੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਹਿਬ ਮਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਇਆਵਾਨ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਾਂ ਨਿਧ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਸਚਖੰਡ ਬਣਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਲਾਲ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਚੌਹ ਜੁਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਚਾਲ, ਅਵੱਲੜੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਇੱਕੀ ਅੱਸੂ ਖੇਲ ਪੱਖੋਵਾਲ, ਪੱਖ ਧਰਤੀ ਅਸਵ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨ ਕੱਤਕ ਦੇ ਦਾਨ, ਪੁਰਖ ਨਾਰ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਪੁਰਖ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਨਾਰ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਨਾਰ ਪੁਰਖ

ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ, ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿਨ ਰਹੇ ਗਿਣ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪਰਗਟੇ ਆਪਣਾ ਚਿਨ੍ਹ, ਚਾਨਣ ਕਰੇ ਨੂਰ ਹੁਸਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਵਡਿਆਈ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਸਤਿ ਵਿਹਾਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖ ਆਪ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਸੱਜਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਦੋਹਾਂ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਮਹਿਮਾਂ ਅਕੱਥ ਆਪ ਲਿਖਾਇੰਦਾ । ਆਪ ਰਹੇ ਵਿਚ ਦਰਮਿਆਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਇਕ ਚਾਰ ਚਾਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਅੱਗੇ ਚਾਰ ਸੱਜੇ ਚਾਰ ਖੱਬੇ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਵਿਚ ਫਥੇ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਇਕੋ ਲੱਭੇ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸਭ ਨੂੰ ਸੱਦੇ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਆਪੇ ਭੱਜੇ । ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਨਿਰਗੁਣ ਗੱਜੇ । ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜੇ । ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਦੋਏ ਬੱਧੇ । ਪੰਜ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮਧੇ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਪਿਆਰ ਜੁਗ ਚਾਰ ਹੱਦੇ । ਕਲਗੀਧਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਅਵਤਾਰ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕੋ ਫਥੇ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਵਣ ਬੱਝੇ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਆਪੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ।

੯੦੦

੯੦੦

★ ੩ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਹੇਰ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ★

ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖ ਰੰਗ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਆਪੇ ਲੰਘ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵੇਖ ਨੱਚਣ ਵਾਂਗ ਮਲੰਗ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਤਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਜਾਵਣ ਮਰਦੰਗ, ਸਦ ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਦਏ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਇਣ ਸੂਰਜ ਚੰਦ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਕਹਿਣ ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਮੰਗ, ਪ੍ਰਭ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਵੇਦ ਕਹਿਣ ਸਾਨੂੰ ਪਾਏ ਠੰਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਬਰਸਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਮੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮੁਕੇ ਰੰਡੇਪਾ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਇਕ ਹੰਡਾਈਆ । ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੋਹੇ ਸੱਚਾ ਛੰਦ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖ ਮਾਤ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਕਨਾਤ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਬਿਰ ਘਰ ਵੇਖੇ ਇਕ ਪਰਭਾਤ, ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਪਰ ਉਠਾਵਣ ਹਾਥ, ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਉਚੀ ਗਾਇਣ ਗਾਥ, ਤੂ

ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਰਹੇ ਭਾਗ, ਬਣ ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਸਰਬ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਜਗਾਏ ਚਿਰਾਗ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਇਕੋ ਨੂਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਧੋਵੇ ਦਾਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਵੇਖ ਲੋਕ, ਪਰਲੋਕ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਗਾਵਣ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦੀ ਇਕੋ ਗੋਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਾ ਹਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗ਼ਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਭੋਗੇ ਭੋਗ, ਸਚ ਸੰਜੋਗ ਆਪਣਾ ਇਕ ਹੰਡਾਈਆ । ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਬੇਪਰਵਾਹੇ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਚਖੰਡ ਵੇਖ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਅੰਤਮ ਵਾਰ ਅੰਤਮ ਗਾਏ ਲੰਘ, ਚੌਕੜ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਗਾਇਣ ਢੋਲਾ ਛੰਦ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਸੋ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਨੇ ਵੰਡੀ ਵੰਡ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਵਜਾਏ ਇਕ ਨਾਮ ਮਰਦੰਗ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ ਝੁਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੋ ਇਕੱਠੇ, ਦਰ ਇਕੋ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਸਮਰਥੇ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨਵ ਖੰਡ ਆਪੇ ਰੱਖੇ, ਜੀਵ ਜਗਤ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਰਹੇ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲੱਭ ਬੱਕੇ, ਸੋ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਮਦੀਨੇ ਮੱਕੇ, ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਪਤ ਰੱਖੇ, ਸਰਗੁਣ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਦਾ ਵੇਖ ਮਹੱਲਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਝੱਲਾ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਫੜਾਏ ਆਪਣਾ ਪੱਲਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਵੇਖੋ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਕੱਤਕ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਕਦਮ ਆਪਣਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

ਦੇ ਕੱਤਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਉਧਾਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸੰਤ ਭਗਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦੀਦਾਰ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਘਰ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਏਕੰਕਾਰ, ਏਕਾ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਰਹਿਣਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਪੁਚਾਈਆ । ਧਰਤ ਹੋਵੇ ਸ਼ਰਮਸਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਬਣਨ ਭਿਖਾਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬੈਠਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਦਏ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦਾ ਦਾਨਿਸਤਾ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਪਰਦਾਨਸੀਂ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈ ਆਪ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਰੱਖ ਕੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਚਾਰ ਯੁਗ ਅੰਤ ਗਿਆ ਆਖ, ਸੋ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਧ ਨਾਤ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਧਰਮ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਖਾਤ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲਵੇ ਰਾਖ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਓ ਲੇਖਾ ਦੱਸਾਂ ਏਕ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਰੱਖੀ ਪਿਛਲੀ ਟੇਕ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਮੰਗਿਆ ਆਪਣਾ ਹੇਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੀ ਅੰਸ ਬਣਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਖੇਤ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਸਤਰ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਆਵੇ ਵੇਖੋ ਪੰਜ ਤੱਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਏ ਲੰਘ, ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਰੋ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਬਚਿਆ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦਾਤ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਮੇਰੀ ਧਾਰੋਂ ਨਿਕਲੀ ਤਿੰਨਾਂ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦਿਤਾ ਸਾਥ, ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕਹੇ ਤ੍ਰੈਲੋਕੀ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਲੋਕੀ ਕਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਗਏ ਆਖ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਰੱਖੋ ਵਾਸ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੋ ਨਾਸ,

ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਇਕ ਭਵਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਆਪ ਨਚਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਆਸਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਬੋਲਣ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੂਰਾ ਤੋਲ ਆਇਉਂ ਤੋਲਣ, ਬਣ ਤੋਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਇਉਂ ਮਾਤ ਵਰੋਲਣ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਇਉਂ ਖੋਲਣ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕੋ ਵਕਤ, ਜੁਗ ਚੈਕੜੀ ਆਪ ਜਣਾਇਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ ਜਗਤ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਹੋਏ ਸਹਾਇਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਆਵੇ ਪਰਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੀਸਵੇਂ ਬਰਸ, ਬਰਸੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਤੇ ਧਰਨੀ ਮਾਟੀ ਫਰਸ਼, ਖਾਕ ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਲਾਹੇ ਹਰਸ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇਆ । ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਕਰ ਕੇ ਤਰਸ, ਤਾਰ ਸਿਤਾਰ ਇਕ ਹਲਾਇਆ । ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਹਿਸਾਬ ਜੋ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇਆ । ਤਿੰਨ ਕੱਤਕ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕੁਛ ਵਾਧਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੁਛ ਪੁਛਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਦੱਸ ਕੇ ਗਿਆ ਪਿਓਂ ਦਾਦਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਗਾ ਕੇ ਗਿਆ ਰਾਗਾਂ ਨਾਦਾਂ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਣਾਏ ਉਚੀ ਆਵਾਜ਼ਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲ ਅਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਿਸ ਬਿਧ ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਹੋਵੇ ਦਰਸ ਵਡ ਭਾਗਾ, ਵਡ ਭਾਗੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਰੇ ਪਏ ਬੋਲ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ ਰੋਲ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਸੁੱਤੇ ਰਹੇ ਅਨਭੋਲ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਕਾਗਜ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਕਲਮ ਨਾਲ ਤੋਲਦੇ ਰਹੇ ਤੇਰਾ ਤੋਲ, ਬੋਹੜੀ ਖੁਦਾਏ ਤੇਰਾ ਤਰਾਜ਼ੂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਬੈਠਾ ਰਿਹੋ ਅਡੋਲ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਘੋਲ, ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਘੁਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਮਾਰ ਝਾਤ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਦੇ ਪੋਲ, ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੱਥ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦੱਸ ਸਭ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਕੂਟ ਕਵਣ ਕਿਨਾਰਾ ਕਵਣ ਹੱਦ, ਕਵਣ ਮੰਦਰ ਕਵਣ ਦੁਆਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਸ਼ਬਦ ਕਵਣ ਨਾਮ ਕਵਣ ਨਦ ਜਾਏ ਵੱਜ, ਕਵਣ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਕੱਤਕ ਦਾ ਸੁਣੇ ਹਾਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕੀਆ ਪਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਕੱਤਕ ਏਕੰਕਾਰ, ਦੂਜੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰਚੀ ਸੰਸਾਰ, ਤੀਜੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਤਿੰਨਾਂ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਤਿੰਨੇ ਡਿਗੇ ਦਰ ਦੁਆਰ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸਾਚਾ ਦੱਸ ਇਕ ਵਿਹਾਰ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਪਿਆਰ, ਨਾਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੇ ਸਖਾਲ, ਮੇਲਾ ਹੋਏ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਝਗੜਾ ਚੁਕੇ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਸਾਚੀ ਮਿਲੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਾਨੂੰ ਲੈਣਾ ਭਾਲ, ਨਾ ਵੇਖੀ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੁਰਸ਼ਦ ਹੋ ਕੇ ਸੁਣੇ ਹਾਲ, ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਕਰਤਾ ਹੋ ਕੇ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤਿੰਨਾਂ ਦੇਵਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਪੰਜ ਤਤ ਦੇਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵਜਾ ਮਰਦੰਗ, ਤਾਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਆਪੇ ਲੰਘ, ਨੈਣ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਲੋਚਣ ਦੇਵੇਂ ਕਰ ਕੇ ਬੰਦ, ਤੀਜਾ ਲੋਚਣ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਹਰਿ ਕਾ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਵੰਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਵੰਡ, ਝੋਲੀ ਆਪਣੀ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਤਤ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਨਿੰਮਾਂ ਨਿੰਮਾਂ ਤੇਰਾ ਉਜਿਆਰ, ਈਸ਼ ਜੀਵ ਰੂਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰਾ ਆਤਮ ਆਧਾਰ, ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਨਾਲ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਪਰਕਿਰਤੀ ਬੰਧਨ ਦੇਵੇਂ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰ ਮਹੱਲ ਉਸਾਰ, ਨੌਂ ਦਰ ਦੇਵੇਂ ਜਗਤ ਵਖਾਈਆ । ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੈ ਹੰਗਤਾ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇਂ ਵਾੜ, ਹੁਕਮ ਹਾਕਮ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਸਚ ਦੱਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਸੱਜਣ ਕਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਕਰੇਂ ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸਣ ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ, ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਓਥੇ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਵੱਥ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰਾਂ ਵਖ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਜਾਵਾਂ ਵਸ, ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰਾਂ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੱਸ ਪ੍ਰਭ ਕੇਹੜਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੇਖੋਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਪਾ ਦੇ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੁਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਸਭ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਡਰ, ਭੈ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ

ਸਰਨੀ ਜਾਈਏ ਪੜ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਵੇਖੀਏ ਚੜ੍ਹ, ਘਰ ਦਰਸਨ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸੁਣ ਲਓ ਮੀਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਚਲਾਵਾਂ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੰਡਾਂ ਵੰਡ ਠੀਕ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨਾਲ ਦੇਵਾਂ ਭੀਖ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰਾ ਤਾਰੀਕ, ਨਿੰਮਾਂ ਨੂਰ ਦਿਆਂ ਚਮਕਾਈਆ । ਬੋੜਾ ਬੋੜਾ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਬਾਕੀ ਆਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ । ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਦੱਸ ਕੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਕਰਨ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ, ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੱਕਾਂ ਨਾਲ ਕੱਢਦੇ ਫਿਰਨ ਲੀਕ, ਰੋ ਰੋ ਮੰਗਣ ਦਰ ਤੇ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਝੋਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੱਸ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਕਵਣ ਕਰਨ ਤੇਰੀ ਸੇਵ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵੇਖਣ ਧਾਮ ਨਿਹਚਲ ਨਿਹਕੇਵ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਤੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਗਾਵਣ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸੁਣੋ ਭੇਵ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਲੇਖ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾ, ਬਿਨ ਸਮਝੋਂ ਸਮਝ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਦਿਆਂ ਲਿਖਾ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਮਾਰਗ ਦਿਆਂ ਲਗਾ, ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਚਾਰ ਜੁਗ ਵਿਚ ਬੋੜੇ ਲਵਾਂ ਉਠਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਉਂਗਲ ਲਵਾਂ ਲਾ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਦਿਆਂ ਚਮਕਾ, ਦੂਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਇਕੋ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਣਾ ਪੂਤ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾ, ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਵਿਚ ਬਵੰਜਾ ਦੇਵਾਂ ਰੱਖ ਹੱਥ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਬਾਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਗਿਆ ਗਾ, ਗਾਵਣਹਾਰਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾ, ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਆਪ ਬਣਾ, ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਆਪ ਦਬਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਾਏ ਪ੍ਰਭੂ ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਦਰੋਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਬਵੰਜਾ ਨਾਲ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤਾ, ਬਾਕੀ ਛੱਡੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹਸਤ ਕੀਟਾ, ਉਚ ਨੀਚ ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਰਿਹਾ ਭਵਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ ਪੁਰ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਹਦੀਸਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਸੁਣੋ ਭੇਵ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਸਾਚਾ ਆਖ

ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਆਪਣਾ ਦਾਨ, ਦੇਵਾਂ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਬਣਾ ਕੇ ਜਾਣ ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਪੰਜ ਤਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਇਕੋ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਾਂ ਜੋਗ, ਸਾਚੀ ਵੰਡ ਆਪ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਮੋਗ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਇਕੋ ਜੋਤ, ਇਕੋ ਦੀਪ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਕੀ, ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੀ, ਜੀਵਣ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰਿਉਂ ਮੇਟਣੀ ਅਸਾਂ ਲੀਹ, ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇਵਾਂ ਮਾਣ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਭਿਖਾਰੀ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਸਭ ਦਾ ਮੰਗਿਆ ਕਰਾਂ ਪਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇਆ । ਬਣ ਕੇ ਆਵਾਂ ਵਾਲੀ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਬਾਵਨ ਬਾਵਨ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਮਝਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਬਵੰਜਾ ਮਿਲੇ ਧੁਰ ਦੀ ਟੇਕ, ਇਕਵੰਜਾ ਇਕਵੰਜਾ ਇਕ ਨਾਲ ਤਰਾਈਆ । ਇਕ ਇਕ ਦਾ ਇਕੋ ਦੇਸ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਇਕ ਇਕ ਦਾ ਅਵੱਲੜਾ ਭੇਸ, ਸਮਝ ਸੋਚ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਇਕ ਇਕ ਧੁਰ ਦਾ ਖੇਡ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਵਾਂਗਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਵੇਂ ਧਾਰ ਤਜਾਵਾਂਗਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ, ਤੀਜੇ ਨੈਣ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਥਿਤ ਵਾਰ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ, ਵੱਜੇ ਲੋਕਮਾਤ ਵਧਾਈਆ । ਦੂਆ ਸਿਫਰਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ, ਜ਼ੋਰ ਜ਼ਬਰ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀਆ । ਮੜ੍ਹੀ ਗੋਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ, ਕਰ ਕੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਜ਼ੋਰ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ, ਹੱਥ ਲੈ ਕੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਠੱਗ ਚੋਰ ਇਕੋ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤਰਾਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਆਏ ਚਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਵਾਂਗਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਇਕੋ ਰੂਪ ਬਣਾਵਾਂਗਾ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਕਰ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਪਰਨਾਵਾਂਗਾ, ਧੁਰ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਇਕ ਹੰਡਾਵਾਂਗਾ, ਘਰ ਬਣ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਹੀਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ, ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂ ਬਣ ਕੇ ਰਾਹੀਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਚਲ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਸੁਣਾਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ

ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ, ਫੜ ਉਠਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਇਕ ਪਿਆਵਾਂਗਾ, ਪੁਰ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਸਚ ਗੋਸਾਈਆ । ਪੂਰੀ ਇਛਿਆ ਕਾਮ ਕਰਾਵਾਂਗਾ, ਭਿਛਿਆ ਪਾ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਤੱਕਣ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਵਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮਾਤਲੋਕ ਵਿਚੋਂ ਦੋਆਬਾ ਕੀਤਾ ਪਰਧਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਸਚ ਮਹਿਰਾਬਾ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਸਚ ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਭਾਗਾ ਆਇਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਿਰਾਗ ਜਗਾਇਆ ਸ਼ਮਾਦਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਾ ਬਣ ਕੇ ਬਣਿਆ ਆਪ ਮਹਿਮਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸੁਣ ਸੰਦੇਸ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੱਚਾ, ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿਣ ਅੱਛਾ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਬੱਚਾ, ਬਚਪਨ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਲੋਕਮਾਤ ਜਾਵੇ ਭੱਜਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੱਕੇ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਾਏ ਹੱਜਾ, ਕਰੋਂ ਕਬੂਲ ਹੱਜ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਖੇਲ ਨਹੀਂ ਇਹ ਮੇਰੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੋ ਕਰਦੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਮ ਅੰਤ ਲੈਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੋਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋਂ ਸਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ ਗਏ ਨੀਚ, ਉਤਮ ਜਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੰਢ ਪੀਚ, ਪੀਚੀ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਜੋ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਗਈ ਝੀਤ, ਜਿਸ ਪਿਛੇ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਕੂਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਧਾਰ ਰੱਖੀ ਅਤੀਤ, ਆਰ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਵੇਖ ਵੇਖ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਕੁਛ ਕਿਹਾ ਠੀਕ, ਕੂੜਾ ਕੁਛ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਬਣੇ ਢੀਠ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਘਟ ਘਟ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਨਾਮ ਦੀ ਮੰਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਭੀਖ, ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਚੈਕੜੀ ਲਹਿਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਵਾਹਵਾ, ਵਾਹ ਵਾ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਸਾਡਾ ਚੁਕਿਆ ਦਾਅਵਾ, ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਦਾ ਕੱਚਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਆਵਾ, ਸਾਚੀ ਭੱਠੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਾਵਾਂ, ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੰਸ ਬੁੱਧੀ ਹੋਈ ਕਾਵਾਂ, ਕਾਗ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸੇ ਟਿਕਾਣਾ, ਚਿੱਟਾ ਕਾਗਜ਼ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਰੋਵਣ ਉਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਬਾਹਵਾਂ, ਫੜ ਬਾਂਹ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸਦ ਬਲ ਬਲ ਜਾਵਾਂ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਜੋ ਰਸਤੇ ਮਲ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਾਹਵਾਂ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਠਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ,

ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲੋਕਮਾਤ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਮਝ ਸਾਡੀ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਕਾਹਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਬਣਾ ਕੇ ਆਏ ਵਿਧਾਨ, ਜਗਤ ਰੀਤੀ ਮਾਤ ਚਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸੁਣ ਕੇ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਫੁਰਨੇ ਸਭ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਭੁਲਿਆ ਤੇਰਾ ਕਲਾਮ, ਕਲਮਾ ਯਾਦ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਵੇਖ ਵਡ ਅਮਾਮ, ਸਰ ਸਲਾਮ ਰਹੇ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਅਗੰਮੀ ਸੁਣ ਪੈਗਾਮ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਿਆ ਖੇਲ ਸਾਚੇ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਹੱਥ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੱਤ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਏ ਲੰਘ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਇਆ ਭੰਗ, ਜਿੱਤੀ ਮਾਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਮਿਲ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇਆ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਚੜ੍ਹੇ ਚੰਦ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਪਈ ਠੰਡ, ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ, ਨੈਂ ਸੈਂ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਿਛੋਂ ਹੱਥ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਉਂ ਵਡ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸਭ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਮੇਵਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਚਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲਾਏ ਨਾ ਮਸਤਕ ਥੇਵਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਂ ਬਿਨ ਗਾਇਆਂ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਮੰਦਰ ਖੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੈਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮੀਤ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਸੋਹੇ ਰੀਤ, ਪੰਚ ਪੰਚਾਇਣ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਜੇ ਮੀਤ ਮਿਲ ਗਾਵਣ ਗੀਤ, ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਦੇਣਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸਚ ਵੇਖਣ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਧਾਰ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਏ ਠੰਡੇ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ । ਸੋ ਦੇਣੀ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨਿਓਂ ਰੱਖਣਾ ਯਾਦ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਵੱਜੇ ਮੇਰਾ ਸਾਜ, ਭਗਤਾਂ ਤਾਲ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਇਆ ਕਾਜ, ਅੱਗੇ ਵਿਛੋੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਆਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਲਈ ਸੋਚ, ਗੁਰਮੁਖ ਭਗਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਉਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਖੋਜੀ ਖੋਜ, ਮੰਜ਼ਲ ਪੰਥ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੰਦਰੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਮਾਣੀਏ ਮੌਜ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੈਠਾ ਆਪ ਖਾਮੋਸ਼, ਸੁਣੀ ਜਾਏ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ

ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਮੇਟ ਪਿਛਲਾ ਰੋਸ, ਫੇਰ ਅੱਗੇ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਪਹਿਲੇ ਆਹਲਣਿਉਂ ਡਿਗੇ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕੇ ਬੋਟ, ਫਿਰ ਸਾਚੀ ਚੋਗ ਦਏ
 ਚੁਗਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਵੇਖੋ ਅੱਖਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਚੋਜ, ਚੋਜੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਇਕੋ ਇਕ ਕਰਾਈਆ ।
 ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰੋਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰੋਜ਼, ਰੋਜ਼ਾ ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਆਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਬਣ ਨਿਰਦੋਸ਼, ਦੋਸ਼ੀ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਲਓ
 ਠਹਿਰਾਈਆ । ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਹੋਇਆ ਬੇਹੋਸ਼, ਆਪ ਆਪਣਾ ਗਿਆ ਗਵਾਈਆ । ਹੋਰ ਕਰੋ ਜੇ ਹੋਵੇ ਰੋਸ, ਗੁੱਸਿਆਂ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਚਾਈ
 ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਤੇਰੀ ਨਹੀਂ
 ਮਨਜ਼ੂਰ, ਭਗਤ ਸਾਜਣ ਆਖ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਲਾਰੇ ਲੈਂਦਾ ਰਿਹੋ ਜ਼ਰੂਰ, ਪੋਖੇਬਾਜ਼ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸਾਰੇ
 ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਲੈਣਾ ਕਸੂਰ, ਫਤਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਲੱਭਦੇ ਹੋਏ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਤੂੰ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਨਾਲ
 ਨਹੀਂ ਮੰਗਣੀ ਤੇਰੀ ਧੂੜ, ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਆਪ ਨਾ ਲਾਵੇ ਛਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਜੇ ਬਣੇ ਰਹੇ ਮੂੜ੍ਹ, ਹੁਣ ਮੂਰਖ ਮਤ ਦੇਣੀ ਤੇਰੀ
 ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਭਰਪੂਰ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਪੜਦਾ ਪਾਈਆ । ਪਿਛੇ ਵਸਦਾ ਰਿਹੋ ਦੂਰ, ਹੁਣ ਅੰਦਰ ਵਾੜ ਤੈਨੂੰ ਕੁੰਡਾ ਲੈਣਾ
 ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰਾ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪਣਾ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਧਰਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਮਫ਼ਰੂਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਬੋਲ ਸਚ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
 ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਨੱਠ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਰਗੁਣ ਨਾਤਾ ਦਿਤਾ ਤਜ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਨਾ ਕੋਇ
 ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਜਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸਜ, ਬਹਿ ਆਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਂ ਰੱਜ, ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਖੁਸ਼ੀਆਂ
 ਨਾਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਏਹੋ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਇਛਿਆ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਦੇ ਪੂਰੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਕੂੜੀ, ਕੂੜ
 ਕੁੜਿਆਰਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਾ ਦੇ ਧੂੜੀ, ਚਰਨ ਚਰਨੋਦਕ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ
 ਮਗਰੂਰੀ, ਨਿਵਣ ਸੋ ਅੱਖਰ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਾਹਿਬ ਦਸਤੂਰੀ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਚੁਕੀ ਫਿਰਦੇ ਭੂਰੀ, ਸੇਲੀ ਟੋਪੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸੁਣੋ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਭਗਤੀ ਰੰਗ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸੱਚਾ ਚੰਦ, ਗੁਰਮੁਖ
 ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਅਗੰਮੀ ਛੰਦ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਗਾਈਆ । ਜਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਚੁੱਕਿਆ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।
 ਜਗਤ ਦੁਆਰ ਜਾਣਾ ਲੰਘ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਦੇਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ
 ਕਰੇ ਮੰਗ, ਮਾਂਗਤ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਦਾ

ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੇਰੀ ਕਰਨੀ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਮੰਜਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹਨੀ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਵਿਦਿਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਕੱਤਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਣਿਆ ਕਾਤਲ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਤਲ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਧਾਮ ਬਣਾਵਾਂ ਮੁਕਦੱਸ ਬਾਤਨ, ਬੈਤਲ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਮਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਪਾਤਣ, ਬੇੜਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਸਾਬਨ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਆਖਣ, ਉਠੋ ਲੋਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਲੱਭੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਤਨ, ਜਾਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਅਨੋਖਾ ਬਾਤਨ, ਸੋ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਖਣ, ਭੇਵ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸੋ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਪਾਵਣ ਆਇਆ ਰਾਸਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਾਰੇ ਜਾਚਣ, ਹਰਿ ਜੂ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਵਾਚਣ, ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਹਰਿ ਜੂ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੰਜ ਵਕਤ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨਿਮਾਜਨ, ਸੰਧਿਆ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਗਾਇਤਰੀ ਮੰਤਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਖਣ, ਜਪ ਜੀਵ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਵਿਨਾਸਨ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੱਚਾ ਘਾਟਨ, ਸੋ ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਦੇ ਕਰਾਈਆ । ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਮੇਟ ਕੇ ਵਾਟਨ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਆਇਆ ਝਾਕਣ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰਨ ਆਇਆ ਠਾਠਨ, ਸਰੋਵਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਕੱਤਕ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਸਭ ਨੇ ਕਰਨਾ ਗੁੱਸਾ, ਕਲਜੁਗ ਗੁੱਸੇ ਭਰੀ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ ਮੀਟਣ ਮੁੱਕਾ, ਅੱਗੋਂ ਰਹੇ ਡਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਦਾ ਭੰਨਣਾ ਟੋਪੀ ਹੁੱਕਾ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਦੇਏ ਹਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਖਾਲੀ ਘੱਲਣਾ ਸੁੱਕਾ, ਸਾਥੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਇਕੋ ਬੁੱਕਾ, ਭਬਕ ਨਾਮ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਟੰਗਣਾ ਪੁੱਠਾ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਲੇਖ ਚੁਕੌਣਾ ਕਲਜੁਗ ਖਾਧਾ ਕੁੱਠਾ, ਸੋ ਸੂਰਬੀਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੀ ਪੁੱਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਤਿੰਨ ਕੱਤਕ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨ ਪੱਥਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਬੋਹੜੀ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਜਿਸ ਸੇਜ ਵਛਾਈ ਸੱਥਰ, ਯਾਰੜਾ ਇਕੋ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਵਿਚੋਂ ਅੱਖਰ, ਸੋ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਭ ਨੂੰ ਪਈ ਕਸਰ, ਇਸ਼ਾਰੀਏ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਬੰਦੇ ਰਹੇ ਉਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨ ਵਸੇਰਾ ਕਰਨਾ ਬਸਰ, ਵਿਛੜਤ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਗਏ ਬਿਸਰ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਪਿਦਰ

ਪਿਸਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੋ ਫਿਰਦਾ ਇਧਰ ਉਧਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਭੱਜ ਕੇ ਆਏ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਜਿਧਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਸਭ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਦਰ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਖੇਲ ਕਰਾਈ ਬਾਜ਼ ਨਾਲ ਤਿਤਰ, ਸੋ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਬਣਿਆ ਮਿੱਤਰ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸਿਖਰ, ਜਗਤ ਸਿਖਿਆ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਫਿਕਰ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਬੀਸ ਕਹੇ ਸੁਣ ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ, ਡਰ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੇ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਸੋ ਚਾਨਣ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਘੜੀ ਪਲ ਵਿਚ ਛਿੰਨ, ਛਿੰਨ ਭੰਗਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਜਹਾਨ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਲਏ ਮਿਣ, ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਕਦੀ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਰਾਤ ਦਿਨ, ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਬੀਸ ਕਹੇ ਨਾ ਹੋ ਦਿਲਗੀਰ, ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਜਾਹਰਾ ਪੀਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਸ਼ਰਅ ਕੱਟਣੇ ਜੰਜੀਰ, ਖੰਡਾ ਤੇਜ਼ ਕਟਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਮੇਲਣੇ ਅੰਤ ਅਖੀਰ, ਆਪਣਾ ਘਰ ਦੇਵੇ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਜਲਵਾ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਕੱਤਕ ਕਹੇ ਬੀਸ ਬੀਸ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਖੁਸ਼, ਸੁਣਿਆ ਤੈਥੋਂ ਅਜਬ ਹਵਾਲਾ । ਮੇਰਾ ਉਜਲ ਕਰੇ ਮੁਖ, ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟੇ ਦੁੱਖ, ਘਰ ਇਕ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਕੁੱਖ, ਫੜ ਉਠਾਏ ਆਪਣੇ ਲਾਲਾ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਉਲਟਾ ਰੁਖ, ਦਸ ਮਾਸ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਾ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸੁਖਾਲਾ । ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਨਾ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਇਆ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਦਰ ਮੰਦਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਕਰਜ਼ ਉਧਾਰ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਉਠ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਗਾਏ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਸਾਡੀ ਮਿਲ ਕੇ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਔਹ ਵੇਖ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਬੈਠੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰ ਦੀਦਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਅੱਖ ਆਪਣੀ ਵੇਖ ਉਘਾੜ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਉਠ ਕੇ ਵੇਖ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਚਾ ਗਾਇਆ ਮੰਗਲਾਚਾਰ, ਗੀਤ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਹੇ ਉਚਾਰ, ਭਾਵੇਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣਿਆ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਵੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਾਪ ਨਾ ਕੋਇ ਜਪਾਈਆ । ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਵਾੜ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਾਹਰੋਂ ਦੇਵੇ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੁਣ ਕੇ ਗੱਲ, ਹੋਇਆ ਆਪ ਹੈਰਾਨਾ ।

ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਕਰ ਨਾ ਵਲ ਛਲ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਚ ਜਹਾਨਾ । ਮੈਂ ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨਾ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੇਵਾਂ ਘੱਲ, ਸਾਚਾ ਦੇ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਦੁਆਰਾ ਲਵਾਂ ਮੱਲ, ਪਿਛਲਾ ਛੱਡਾਂ ਆਪ ਟਿਕਾਣਾ । ਹਾਲੀ ਬਣ ਕੇ ਵਾਹਵਾਂ ਹਲ, ਬੀਜਾਂ ਬੀਜ ਬਣ ਕਿਰਸਾਣਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲਾਵਾਂ ਇਕੋ ਫਲ, ਰਸ ਮਿਲੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ । ਪ੍ਰਭ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਵਲ, ਇਕੋ ਮਾਰ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕੀ ਮੇਰੇ ਵਸ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸਚ ਸੇਵਾ ਸਦ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਅੱਗੇ ਹੱਥ, ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਖੇੜਾ ਹੁੰਦਾ ਦਿਸੇ ਭੱਠ, ਕਲਜੁਗ ਭੱਠੀ ਅਗਨ ਤਪਾਈਆ । ਧੀਰਜ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਤ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਮਾਰੀ ਗਈ ਮਤ, ਮੁਤਲਾਸ਼ੀ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਹੋਏ ਵਸ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਅੰਗਨ ਲਈ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਰਹੇ ਨੱਠ, ਆਪਣੀ ਪਿਠ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ, ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਰਿਹਾ ਤੇਰੇ ਸਹਾਰੇ, ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਵਸੇ ਇਕ ਮਹੱਲ ਮਨਾਰੇ, ਘਰ ਇਕੋ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਉਠ ਲਾਡਲੇ ਮੇਰੇ ਦੁਲਾਰੇ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਿਤੇ ਲਾਰੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰੇ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਵੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਲਾੜੇ, ਤੇਰਾ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਰਹੇ ਕੁਆਰੇ, ਕੰਤ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਕਰ ਬੇਨੰਤੀ ਕੱਢਣ ਹਾੜੇ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਔਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾੜੇ, ਸਰਦੀ ਰੋਗ ਸਰਬ ਸਤਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਘਰ ਹਮਾਰੇ, ਲੇਫ਼ ਤਲਾਈ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੁੱਖ ਭੁੱਖ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਾੜੇ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਰਹੇ ਜਲਾਈਆ । ਵਸਦੇ ਘਰ ਸਰਬ ਉਜਾੜੇ, ਕੁੱਲੀ ਕੱਖ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਪੁਰਖ ਨਾਰੇ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਬਾਪ, ਪੁਰਖ ਅਕਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਇਆ । ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇ ਉਹ ਜਾਪ, ਜਿਸ ਜਪਿਆਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਇਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦਾ ਉਤਰੇ ਪਾਪ, ਜਿਸ ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਸੁਣਾਇਆ । ਉਹ ਹੋਵੇ ਪਾਕੀ ਪਾਕ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਇਆ । ਤੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਣਾ ਸਾਖਿਆਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦੱਸਾਂ ਗਾਥ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਇਆ । ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬਣੌਣੀ ਜਮਾਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੰਗ ਰਲਾਇਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੱਸਾਂ ਹਾਲਾਤ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੇਰੀ ਬਾਤ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਜਣਾਇਆ । ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਦੇਵਾਂ ਆਬੇ ਹਯਾਤ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਚੁਆਇਆ । ਤੂੰ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਆਖ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਕਲ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਇਆ । ਅੰਤਮ ਤੁਹਾਡੀ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੁਣੈਦਾ ਹਾਂ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਅਲੌਦਾ ਹਾਂ । ਸੰਤ ਭਗਤ ਇਕੱਠੇ ਆਪ ਕਰੌਦਾ ਹਾਂ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਨਾਲ ਮਿਲੌਦਾ ਹਾਂ । ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਵਖੌਦਾ ਹਾਂ । ਨਵਾਂ ਖੰਡਾਂ ਖੋਜ ਖੋਜੌਦਾ ਹਾਂ । ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਪੜਦਾ ਲੌਹਦਾ ਹਾਂ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਫੜ ਜਗੌਦਾ ਹਾਂ । ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਸਚ ਮਿਲੌਦਾ ਹਾਂ । ਪੰਚਮ ਰੰਗ ਬਸੰਤ ਚੜ੍ਹੌਦਾ ਹਾਂ । ਨਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਇਕੋ ਮਾਣ ਦਿਵੌਦਾ ਹਾਂ । ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਆਪ ਰਖੌਦਾ ਹਾਂ । ਲੱਗੇ ਬੱਧੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਣੌਦਾ ਹਾਂ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲੌਦਾ ਹਾਂ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਫਿਰਨ ਭੱਜੇ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਮਨੌਦਾ ਹਾਂ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਹੋਵਣ ਨੰਗੇ, ਸਭ ਦਾ ਪੜਦਾ ਅੰਤ ਉਠੌਦਾ ਹਾਂ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਸਭ ਕੋਈ ਇਕੋ ਵਾਰ ਮੰਗੇ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝੌਦਾ ਹਾਂ । ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਵਜਾ ਮਰਦੰਗੇ, ਨਗਾਰਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਵਖੌਦਾ ਹਾਂ । ਪਿਛੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਲੰਘੇ, ਏਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਮਿਲੌਦਾ ਹਾਂ । ਚਾਹੇ ਚੰਗੇ ਚਾਹੇ ਮੰਦੇ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪੌਦਾ ਹਾਂ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੰਡੇ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖੌਦਾ ਹਾਂ । ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰੇ ਠੰਡੇ, ਅਠਸਠ ਨਹਾਵਣ ਨਾ ਕੋਇ ਨੁਹੌਦਾ ਹਾਂ । ਜੋ ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਵੇਖਣ ਉਹ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਅੰਧੇ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੋਜ਼ਖ ਵਿਚ ਭਵੌਦਾ ਹਾਂ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਂਡੇ ਗੰਦੇ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਕੋਲੋਂ ਭੰਨੌਦਾ ਹਾਂ । ਤੁੱਟੀ ਲੋਕਮਾਤ ਕੋਈ ਨਾ ਗੰਢੇ, ਜੂਨ ਅਜੂਨੀ ਵੰਡ ਵੰਡੌਦਾ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਵਿਛੜੇ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੌਦਾ ਹਾਂ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੈਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਮੇਲੇ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਵਾਂਗਾ । ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਇਕੋ ਘਰ ਵਸਾਵਾਂਗਾ । ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲੇ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਆਪੇ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲੈਣ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਿਉਂ ਦਿਤਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾਨ, ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਜੋ ਲਿਖਦੇ ਆਏ ਗਿਆਨ, ਸਾਡਾ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਅਨੋਖਾ ਵੇਖਿਆ ਵਿਧਾਨ, ਵਾਧਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਨੈਣ ਵੇਖ ਸਰਮਾਣ, ਪਲਕ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਰੋਂ ਕੀ ਖੇਲ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਕਰਤਾ ਹੁਕਮ ਕੀ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਚ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਤਖਤ ਬੈਠਾ ਆਪ ਮਾਲਕ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਰਚਨ ਰਚਾਈ ਬਣ ਕੇ ਖਲਕ ਖਾਲਕ, ਸੋ ਮਖਲੂਕ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਧੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਸੋ ਅਦਲ ਇਕੋ ਇਕ ਰਿਹਾ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੋ ਰਹੇ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਉਹ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਜ਼ਮਾਨਤ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਬਰੀਖਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਬਰੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸੱਚੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਮਾਨਤ, ਜਿਉਂ ਭਾਵੇਂ ਤਿਉਂ ਲਏ ਚਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਿਨ ਕਰਨੀਉਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਅਮਾਨਤ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਅੰਦਰ

ਦਏ ਟਿਕਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਮਮਾਨਤ, ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਰੱਖੀ ਓਟ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਲੈ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ, ਸਰਗੁਣ ਕਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਲੱਗੀ ਅਗੰਮੀ ਚੋਟ, ਤਨ ਨਗਾਰ ਰਬਾਬ ਵਜਾਈਆ । ਹੱਥ ਜੋੜ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਮੋਖ, ਧਿਆਨ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਸ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਮੇਰਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟੇ ਇਕ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਉਹ ਕੀਹਦਾ ਰਾਹ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਡਾਹਵੇ ਹੱਥ, ਮੰਗਣ ਕਿਸ ਦੁਆਰੇ ਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਦੀ ਕਰਾਈ ਬਸ, ਬਸਤਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਲਏ ਲਾਈਆ । ਸੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜਿਸ ਵਲ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਕੇ ਪਏ ਹੱਸ, ਤਿਸ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਛੋਹੇ ਨਾਲ ਹੱਥ, ਤਿਸ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਮਸਤਕ ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਵੇ ਰੱਖ, ਤਿਸ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਦੁਆਰੇ ਆਵੇ ਨੱਠ, ਉਸ ਦੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਲ ਕੇ ਸਾਰੇ ਜਸ ਲਓ ਗਾਈਆ । ਇਹ ਵੇਲਾ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਔਣਾ ਹੱਥ, ਕੱਠਿਆਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਕਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਗਾਇਆ ਜਸ, ਸੋ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਲਓ ਆਪਣਾ ਰਸ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੇ ਨੱਸ, ਡੇਰੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਤੇਰਾ ਸੁਣ ਕੇ ਜਸ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਠ, ਨਾ ਕੋਈ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਜੋੜ ਕੇ ਨਾਤ, ਆਪਣਾ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਬੈਠੇ ਬਣਾਈਆ । ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਾਤ, ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਗਵਾਈਆ । ਇਕੋ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਰਹੇ ਝਾਕ, ਝਾਕੀ ਆਪਣੀ ਬੈਠੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੀ ਦੱਸਾਂ, ਵਸ ਮੇਰੇ ਕੁਛ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਿਧਰ ਨੱਠਾਂ, ਰਾਹ ਖਹਿੜਾ ਬੈਠੇ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਜੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਿਛੇ ਹਟਾਂ, ਮੇਰੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਜੇ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸਾਂ, ਵੇਖ ਵੇਖ ਸੜ ਕੇ ਮਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਚਰਨੀ ਢੱਠਾਂ, ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਯਾਰ, ਦੂਜੀ ਯਾਰੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹੋ ਗੁਫਤਾਰ, ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਬੋਲਦੇ ਰਹੇ ਨਾਲ ਜਬਾਨ, ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਕਰ ਲਿਖਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਕੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹੈਰਾਨੀ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਛਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਡ ਜਾਪੇ

ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਸਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਖਾਲੀ ਦਿਸਦੇ ਮਸੀਤ ਮੰਦਰ ਮਕਾਨ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕੀ ਵਰਤਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਕੀ ਵਰਤੇ ਖੇਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਲਿਆ ਮੇਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪਣਾ ਬਲ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਸਾਥੋਂ ਝੱਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਕੂੜੀ ਜੇਲ, ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਚੈਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਦਰ ਤੋਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਧਕੇਲ, ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਬੀਉਰੀ ਹੋਈ ਫੇਲ, ਫੈਸਲਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਰਿਹਾ ਵਟਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇ ਕਿਉਂ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵੇ ਕਿਉਂ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵੱਡੀ ਸੱਚੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਪ੍ਰਭ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਮ ਧਿਆਵੇ ਕਿਉਂ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਭ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵੇ ਕਿਉਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇ ਕਿਉਂ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਕਿਉਂ, ਰੰਗ ਅਗੰਮੜਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਦੇ ਸਚ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਮੇਲਾ ਕਾਰਨ ਏਸ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ। ਸੰਤਾਂ ਵਸਾਵਾਂ ਇਕ ਦੇਸ, ਜਿਸ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵਾਂ ਆਪਣੀ ਟੇਕ, ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੇਵਾਂ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ, ਬਿਨ ਬਿਬੇਕੀ ਬੁਧ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਧਰਾਂ ਭੇਖ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਿਖਦਾ ਰਿਹਾ ਲੇਖ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਸੰਤ ਭਗਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਭੇਜ, ਲੋਕਮਾਤ ਜਨਮ ਦਵਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਓਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਹੰਡਾਵੇ ਸੇਜ, ਕਮਲਾਪਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਵੇਖ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਏਹੋ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸੱਚਾ ਹੇਤ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਅੱਗੇ ਫਿਰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਐਣੀ ਖੇਡ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਸਾਰੇ ਸਿਰ ਲੈਣ ਹਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਹਰਿ ਰਘਰਾਈਆ। ਤਿੰਨ ਕੱਤਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂ, ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰੇ ਲਾਈਆ। ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੇਖਾਂ, ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਾਵਾਂ ਚੇਤਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭੁਲ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਆਇਆ ਲੇਖਾ, ਜੋ ਲਿਖ ਲਿਖ ਮਾਤ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਡਾ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਨੇਤਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸੰਤ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਵਿਸਰਿਆ ਅਜੇ ਨਾ ਏਹਨੂੰ ਚੇਤਾ, ਪਿਛਲੀ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਣ ਸਾਨੂੰ ਬਣਾਵਣ ਆਇਆ ਬੇਟਾ, ਪਿਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਖ ਕਹਿਣ ਸਦ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ, ਬੇੜਾ ਬੰਨੇ ਦਏ ਲਗਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅਵੱਲੜਾ ਵੇਸਾ, ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਬੋਲੀ ਉਤੇ ਮੈਥੋਂ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਠੇਕਾ, ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਮੁਣਿਆਦ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਬਾਕੀ ਓਟ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੇਤਰ

ਨੈਣ ਨਾ ਪੇਖਾ, ਖਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹਿੱਸਾ, ਕਿੱਸਾ ਕਹਾਣੀ ਦਿਤੀ ਮੁਕਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਚਲਾਏ ਆਪਣਾ ਸਿੱਕਾ, ਸਿੱਧੀ ਤਰਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਨਿੱਕਾ, ਸੋ ਵੱਡਾ ਵਡੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੱਗੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੱਭੇ ਨਾ ਵਿਚੋਂ ਪੱਥਰਾਂ ਇੱਟਾਂ, ਜਲ ਵਿਚੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਕਾਇਆ ਕਿਤਾ, ਖਿਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਰਸ ਕਰੇ ਫਿਕਾ, ਰਸ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਿੰਨ ਕੱਤਕ ਕਰੇ ਵੇਖੇ ਮੈਂ ਬੜਾ ਦਲੇਰ, ਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਓ ਵਧਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਕਰੇ ਮੈਂ ਲਿਆਂਦਾ ਘੇਰ, ਜੇਹੜਾ ਕਾਬੂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੋ ਅਸਾਂ ਫੜਿਆ ਸ਼ੇਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਭਬਕ ਕੋਈ ਝੱਲ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਕਹੋ ਭਾਗ ਲੱਗਾ ਪਿੰਡ ਹੇਰ, ਜਿਥੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲਾਲ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਗਜ਼ ਨਾਲ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਦੋਆਬੇ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਬਾਂਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਲਹਿਣਾ ਦਿਤਾ ਨਿਬੇੜ, ਦੇਣਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਾ ਝੇੜ, ਝੰਜਟ ਧਰਮ ਰਾਏ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬਾਂਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਕੱਠੇ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਲਏ ਨਖੇੜ, ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਲਾਈਆ । ਏਹੋ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਅਗੰਮੀ ਗੋੜ, ਸਮਝ ਸੋਚ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਿਸੇ ਅੰਧੇਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਘਰ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਦੀਪ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕੱਤਕ ਤਿੰਨ ਨਹੀਂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੱਗ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਪਾਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਣ ਹਰਿ ਜੂ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਉਠ ਗਾ ਵਧਾਈ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਰਿਹਾ ਰੰਗਾਈ, ਬਣ ਲਲਾਰੀ ਸਾਚੇ ਚੋਲੇ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਖੇਲ ਵਲ ਛਲ ਦੇ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਸੰਦੇਸੇ ਘੱਲਦੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਡਰਦੇ, ਤੇਰਾ ਭੈ ਵਖਾਈਆ । ਕੀ ਕਾਰਨ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਲੜਦੇ, ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਵੰਡਿਆਂ ਹੱਥ ਵਿਚ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਆਪੇ ਕਰ ਦੇ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਹਾੜੇ ਕੱਢਦੇ, ਹੌਕਾ ਲੈ ਲੈ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਮੰਗੀ ਮੰਗ ਸਚ ਦਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਮੰਗਿਆ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਇਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਪੱਲੂ ਲਿਆ ਫੜ, ਫੜਿਆ ਪੱਲੂ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਇਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਔਣਾ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ । ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਬਹਿਣਾ ਵੜ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇਆ । ਸਾਚਾ ਡੰਕ ਵਜੋਣਾ ਚੜ੍ਹ, ਸ਼ਬਦੀ ਖੰਡਾ ਹੱਥ ਚਮਕਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਦਰ, ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਦੇਣੀ ਕਰ, ਮੈਂ ਖੇਲਾਂ ਖੇਲ ਸਬਾਇਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਅੰਦਰ ਵੜ, ਘਟ

ਘਟ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਲਵਾਂ ਫੜ, ਜਗ ਵਿਛੜੇ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਉਹ ਤਾਕਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕਰ ਸਵਾਗਤ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਏਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੋ ਮੁਖਾਤਬ, ਤੁਆਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਫੇਰ ਕਰ ਜਗਤ ਅਦਾਲਤ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਨਾਲ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਵੇਖਾਂ ਰੂਪ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਣ ਕੇ ਸਾਚਾ ਭੂਪ, ਬਾਹਰ ਜਗਤ ਖੇਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਇਕੋ ਸੂਤ, ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਡੰਕ ਵਜਾ ਚਾਰ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕਰਾਂ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਬੋਲਣ ਗੁੱਸੇ, ਆਪਣਾ ਬੋਲ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਅਸੀਂ ਰੁੱਸੇ, ਕਿਉਂ ਢੱਯਾ ਬੈਠੋਂ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਛੇ, ਮਿਲੇ ਨਾ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੁੱਠੇ, ਪੁੱਠੀ ਖੱਲ ਲਈ ਲੁਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਦੇ ਨਾ ਤੁੱਟੇ, ਏਹੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਤੁਠੇ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਨਾਲ ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਕਰ ਸੁੱਚੇ, ਸੂਚਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਚਰਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਤੇਰੇ, ਪ੍ਰਭ ਮੰਗੇ ਮੰਗ ਏਕ । ਸਾਡੇ ਮਨ ਚਾਉ ਘਨੇਰੇ, ਮਿਲੀ ਸਾਚੀ ਟੇਕ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਆਏ ਨੇਰੇ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਲਏ ਪੇਖ । ਭਾਗ ਲਗਾਇਆ ਘਰ ਦੇ ਖੇੜੇ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਿਤਾ ਭੇਤ । ਪੰਜਾਂ ਉਤੇ ਜੋ ਕੀਤੀ ਮਿਹਰੇ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪ ਵੇਖ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਕਰਦੇ ਲੇਖ । ਲੇਖ ਪੂਰੇ ਕਰ ਕਰਤਾਰ, ਪੰਚਮ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਬਣਿਆ ਨਾਲ ਭਿਖਾਰ, ਭੱਜਿਆ ਇਕੋ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਲਏਂ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਡੰਕ ਵਜਾ ਸਤਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇਂ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਦੇਵੇਂ ਤਾਰ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਜ਼ਾ ਦਏਂ ਉਤਾਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਦੇਵੇਂ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਪੰਜਮ ਲੇਖਾ ਦਏਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਤੇਰਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਬਿਨ ਸਤਿ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਭਗਤ ਰਹਿਣ ਚੋਬਦਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਮਾਣ, ਮਾਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥ ਹੋਣ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਝੁਲਾਈਆ । ਉਪਰ ਲੇਖ ਹੋਵੇ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਸੰਗਤ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਆਣ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਫੇਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਣ, ਇਕੀਆਂ ਬੇੜਾ ਲਏਂ ਤਰਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਬਣਾਏਂ ਇਕ ਵਿਧਾਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ

ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲਿਖ ਕੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਏਂ ਗਿਆਨ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਸੀਸ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਸੀਸ ਬੰਨ੍ਹੇ ਚੀਰਾ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਉਤਮ ਹੀਰਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਬਦਲੀ ਆਪ ਤਾਸੀਰਾ, ਮਾਤਾ ਦੁਧ ਤਾਸੀਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਰਵਦਾਸੇ ਦਿਤਾ ਇਕ ਕਸੀਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕੰਗਣ ਰਹੇ ਹੰਡਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਦਰੋਪਤੀ ਦਿਤਾ ਇਕ ਲੀੜਾ, ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਚੀਰ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੱਟੀ ਭੀੜਾ, ਤੇਰੇ ਹਰਿਜਨ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਲੇਖੇ ਰਹੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਬੀਰ ਕੱਟਿਆ ਜੰਜੀਰਾ, ਤੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਰਭ ਸ਼ਰਾਇਤੀ ਸਾਰੇ ਡੇਰੇ ਰਹੇ ਢਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਨਾਮੇ ਛੱਪਰ ਛਾਇਆ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ, ਕਲਜੁਗ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਤੈਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਪੀਰ ਫਕੀਰਾ, ਸੱਯਦੇ ਕਰ ਕਰ ਜਗਤ ਮਨਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਕੱਟਦੇ ਰਹੇ ਭੀੜਾ, ਪੁੱਠੀਆਂ ਖੱਲਾਂ ਰਹੇ ਲੁਹਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਡੁੱਬਦੇ ਗਏ ਨੀਰਾ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਧੱਕੇ ਲਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਥੋਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਿਖਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ਕੋਈ ਤਕਬੀਰਾ, ਤਸਬੀ ਮਾਲਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਹੋ ਕੇ ਵੱਡਾ ਪੀਰ ਜਾਹਰਾ, ਕਿਉਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਦਏਂ ਭਵਾਈਆ । ਜੇ ਇਕੋ ਤੇਰਾ ਲਾਏ ਨਾਅਰਾ, ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਕੀ ਜਾਈਆ । ਤੂੰ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵਸੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਬਣਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ, ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਇਕੀਆਂ ਇਕੋ ਮਾਣ ਦਿਵਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਲਿਖੀਆਂ ਪੂਰ ਕਰਵਾਂਗਾ । ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਸੰਸਾਰ ਸਾਰੇ ਦੀ ਸਖੀਆਂ, ਇਕੋ ਸਖੀ ਵਿਚ ਛੁਪਾਵਾਂਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾ ਮੁਨੀਆਂ ਰਿਖੀਆਂ, ਲੇਖਾ ਆਪਣਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੋਂ ਦੇ ਕੇ ਭੇਜਾਂ ਚਿਠੀਆਂ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਸੇਵ ਲਗਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰੂਹਾਂ ਅਪਣੀਆਂ ਆਪੇ ਜਿਤੀਆਂ, ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਦੱਸ ਕੀ ਤੇਰਾ ਵਿਹਾਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਕੀ ਤੇਰੀ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਇੱਕੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰੋਂ ਕਾਰ, ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਭੇਵ ਦੇਣਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦਰ ਤੇ ਮੰਗੀਏ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਭਿਖਕ ਝੋਲੀ ਦੇਣੀ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਇੱਕੀਆਂ ਦਇਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਚੀਰੇ ਸਭ ਦੇ ਸੀਸ ਬਨ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਵੀਰੇ, ਆਪ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕਲੀਰੇ, ਹੱਥੀਂ ਮੈਂਹਦੀ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰੇ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਆਪ ਬਿਠਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੇਲ ਖਲਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਚੀਰੇ ਕਵਣ ਬੰਧਾਵੇਂਗਾ । ਕੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵੇਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝਾਵੇਂਗਾ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੀ ਜਣਾਵੇਂਗਾ । ਸਚ ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਜਣਾਵੇਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਿਸ ਘਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵੇਂਗਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਚੀਰੇ

ਸੱਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਸੱਤ ਲੋਕ ਦੀ ਸਤ ਭੂਮਕਾ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਵਾਂਗਾ । ਹੁਣ ਵੇਲਾ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੌਣ ਦਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋ ਕੇ ਸੋਹਣੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕਣਾ ਵਕਤ ਨਜ਼ੂਮ ਦਾ, ਧੁਰ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਖਹਿੜਾ ਛੁੱਟੇ ਕੂੜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ, ਸਚ ਕਾਨੂੰਨ ਇਕ ਬਣਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦਿੜਾਵਾਂਗਾ । ਸੱਤ ਰੰਗ ਦੇ ਚੀਰੇ ਇੱਕੀ, ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੱਤ ਦੀਪ ਦੀ ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਮੁਨੀ ਰਿਖੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਨਡਿਠੀ, ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਹਰਿ ਕੀ ਜਾਣੇ ਚਿੰਠੀ, ਵਾਚਣ ਵਾਲਾ ਵਾਚ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਏਹੋ ਧਾਰ ਅਗੰਮੀ ਤਿਖੀ, ਚੀਰ ਫਾੜ ਸਰਬ ਕਰਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਿਤੀ, ਬੀਸ ਬੀਸ ਖੁਸ਼ੀ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਚਾਰ ਕੱਤਕ ਸਾਢੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ਅਗਲਾ ਦੇਵੇ ਫੇਰ ਬਿਆਨ, ਕਲਮਬੰਦ ਦਏ ਕਰਾਈਆ ।

★ ੪ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਹੇਰ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ★

ਸਾਚਾ ਚੀਰਾ ਰੱਖੇ ਸਿਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਣਾਏ ਧਿਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਰ ਕੇ ਕੋਲ ਨਾ ਜਾਏ ਫਿਰ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਿਸੇ ਹੋਇਆ ਚਿਰ, ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਘੜੀ ਪਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਪਿਛੋਂ ਆਇਆ ਆਪਣੇ ਪਿੜ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਫੁਲਵਾੜੀ ਗਈ ਖਿੜ, ਪਤ ਡਾਲ਼ੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਝਿਰਨਾ ਰਿਹਾ ਕਿਰ, ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਇਕ ਚੁਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਘਰ ਬਿਰ, ਬਿਰ ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗੇੜਾ ਜਾਵੇ ਗਿੜ, ਗੇੜਨਹਾਰ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਚੀਰਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਬੰਦਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਦਾ ਸੱਚਾ ਚੰਨ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਚਮਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਵਾਸਨਾ ਮਨ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਦੇ ਕੇ ਧੰਨ, ਸਚ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਲਾਏ ਡੰਨ, ਇਕੋ ਰੰਗ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਰ ਵਸੇਰਾ ਬਿਨ ਛੱਪਰ ਛੰਨ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦੇ ਸੁਹਾਈਆ । ਗੀਤ ਗਾਵਣ ਗੰਧਰਬ ਗਣ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਚੀਰਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਸੀਸ ਸਮਰਥ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਹਿਮਾ ਜਣਾਏ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਅਕੱਥ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਹੱਥ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਅਗਲਾ

ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਵਸ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੁਕਮ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਬੰਨ੍ਹੇ ਚੀਰਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੋਹੇ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਜਾਵਣ ਤਾਲ, ਤਲਵਾੜਾ ਵੱਜੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇ ਜਹਾਨ ਸਾਰੇ ਹੋਣ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਗਤ ਭੁੱਖਿਆਂ ਨਿਕਲੇ ਕਾਲ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਮੁਰੀਦਾਂ ਪੁੱਛੇ ਆ ਕੇ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਦਾਤਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਸੇ ਆਪ ਨਾਲ, ਸੱਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਏ ਇਕ ਦਲਾਲ, ਸੋਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਟ ਵਿਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਰੰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਫਲ ਲਗਾਏ ਸੱਚੇ ਡਾਲ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਭਾਲ, ਬਵੰਜਾ ਬਵੰਜਾ ਵੇਖੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰ ਖੇਲ ਕਮਾਲ, ਪੰਜ ਪੰਜ ਵੇਸ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਚੀਰਾ ਸਿਰ ਤੇ ਸੋਹਣਾ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜੋਗਾਂ ਆਪੇ ਹੋਣਾ, ਹੋਣੀ ਭਗਤਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੌਣਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਮੋਹਣਾ, ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਫੜ ਕੇ ਕੋਹਣਾ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਨੇੜ ਨਾ ਛੋਹਣਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਰੋਣਾ, ਰੋਦਿਆਂ ਹੱਸਦਿਆਂ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਸਭ ਦੀ ਟੋਹਣਾ, ਮੇਟੇ ਲੱਗੀ ਸਰਬ ਛਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਬੀਜ ਇਕੋ ਬੋਣਾ, ਬਣ ਕਿਰਸਾਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਚੀਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦੀ ਓਟ, ਓੜਕ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਅਗੰਮੀ ਕੋਟ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੱਟ ਸੰਸਾਰੋਗ, ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਜੋਗ, ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇ ਕੇ ਚੋਗ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਚੀਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸਿਰ ਤਾਜ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਜ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਕਰ ਕੇ ਕਾਜ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਮਾਰ ਇਕ ਆਵਾਜ਼, ਸ਼ਬਦੀ ਤਾਰ ਸਿਤਾਰ ਹਿਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਕਬੀ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਲਏ ਨਿਵਾਜ਼, ਨਿਵਾਜ਼ਸ਼ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਗੀ ਤੋੜਾ ਸੋਹਵੇ ਸਿਰ ਤਾਜ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ

ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਇਕੋ ਬਾਜ਼, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਫਿਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਹਰਿ ਰਖੁਰਾਈਆ । ਬੰਨ੍ਹੇ ਚੀਰਾ ਰੰਗ ਅਨੋਖਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਨਾ ਧੋਖਾ, ਸਾਚੀ ਲੱਗੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਪੋਥਾ, ਪੁਸਤਕ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰੋਸਾ, ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਚਾਰ ਦੀਵਾਰੀ ਲੱਭੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਠਾ, ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ ਏਕਾ ਦਰ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਤਾ, ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਨਾਮ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਸਲੋਕਾ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸੁਣ ਕੇ ਚੀਰੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਿਆ ਸਰਨਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇ ਬਤਾ, ਕੀ ਮੇਰੀ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਕੱਚਾ ਤੰਦ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਆ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਜਗਤ ਮਹਾਨਾ, ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਬੱਧਾ ਗਾਨਾ, ਹਰਿ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਡੇਰੀ ਪਾਈਆ । ਇਕ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਦੋ ਦੋਹਾਂ ਰੂਪ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਪਿਤਾ ਨਿਰਗੁਣ ਪੂਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਗਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸੂਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਤਾਣਾ ਰਿਹਾ ਤਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਵਧੂਤ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਲਹਿਣਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸ ਭਗਵੰਤ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਅਰਦਾਸ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਵਿਚ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ । ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣਾ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਰਾਂ ਬੇਨੰਤੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਬੋਲ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਬੰਧਾਈ ਟੇਕ, ਬਿਰ ਘਰ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਪੂਤ ਜਾਇਆ ਏਕ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਭੇਤ, ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਲਵਾਂ ਵੇਖ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੇਖ, ਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੱਧਾ ਹੇਤ, ਹਿਤ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਦੱਸੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਇਆ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਦਿਸੇ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰ, ਸੋ ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਸੂਤਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਬਿਨ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਭ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬੱਧੀ ਸਿਰ ਦਸਤਾਰ, ਹੱਥ ਚੀਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜੁਗ

ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਨਾਤਾ ਦਿਤਾ ਤਜਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਕਰ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਪਿਆਰ, ਆਦਿ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਖੇਲ ਕਰ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਲੈ ਦਸਤਾਰ, ਦਸਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਵਿਹਾਰ, ਸਮਝ ਸਮਝ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਦੋ ਇਕ ਦਾ ਮੇਲਾ ਕਰ ਸੰਸਾਰ, ਦੂਆ ਏਕਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਵਿਚੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋਏ ਬਾਹਰ, ਏਕਾ ਆਪਣਾ ਅੰਕ ਬਣਾਈਆ । ਦੋ ਇਕ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਫੜ ਸਾਚਾ ਚੀਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਲ ਜਾਏ ਸਰਬ ਤਾਸੀਰਾ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਚੀਰੇ ਤੇਰੀ ਲਾਹੇ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਇਕੋ ਬਿੰਦ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਧਾਰ ਉਪਾਈ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸੂਰਬੀਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ, ਹਰ ਘਟ ਵਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਬਾਣੀ, ਕਲਮਾ ਕਲਾਮ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਕਰੇ ਖੇਲ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਹੁਕਮ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਫਰਮਾਨੀ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਨੌਜਵਾਨੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਪੂਤ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਸਮਝਾਨੀ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਦੇਣੀ ਧੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕਰੀ ਮਿਹਰਵਾਨੀ, ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਹਰਵਾਨ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰੇ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰੇ ਸਚ ਵਿਹਾਰੇ, ਵਿਵਹਾਰੀ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਦੱਸ ਮਾਤ ਪਿਆਰੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਪੁਕਾਰੇ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਦੇ ਲੇਖੇ ਉਤੇ ਚਾੜ੍ਹੇ, ਸੋ ਇਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ

ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾੜੇ, ਉਚੀ ਨੀਵੀਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰੇ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਨ ਭਗਤ ਸਦਾ ਰੱਖੇ ਪਿਆਰੇ, ਬਣ ਸੋਤੀਲੀ ਮਾਂ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ। ਸੁਣ ਸੁੱਤ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਪੂਤ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਗਾ ਸੂਤ, ਵਟਣਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਤਾਣਾ ਤਣਿਆ ਬਿਨ ਕਾਇਆ ਕਲਬੂਤ, ਤੰਦੀ ਡੇਰੀ ਨਾਲ ਬੰਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਇਕ ਤਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖਿਆ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਰੁੜ੍ਹਦੀ ਜਾਏ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੌਦਾਗਰ, ਵਣਜ ਵਣਜਾਰਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਦਰ, ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਉਠ ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਆ ਵਖਾਵਾਂ ਤੈਨੂੰ ਇਕ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਮਾਤ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਘਰ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਭੈ ਚੁਕਿਆ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਘਰ ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਧੁਰ ਦਾ ਬੈਠੇ ਬਾਲ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹੇ ਮਿਟਾਈਆ। ਰਲ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਿਆਂ ਇਕੋ ਕੀਤਾ ਸਵਾਲ, ਸਵਾਲੀ ਬਣ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਬੇਹਾਲ, ਜਗਤ ਜਗ ਦੁੱਖੜੇ ਮਾਤ ਉਠਾਈਆ। ਅੰਤ ਕੰਤ ਭਗਵੰਤ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਸੁਆਲ, ਸੋਇਆ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਆਇਆ ਸਿਖਾਲ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ। ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਉਹ ਭਗਤ ਲੈਣੇ ਭਾਲ, ਜੋ ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਪਿਆਈਆ। ਓਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬੈਠਾ ਆਪ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਉੱਘ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਰਾਤੀਂ ਸੁੱਤਿਆਂ ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖੀ ਪੈਂਦੀ ਗੁੰਜ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਰਹੇ ਪਿਆਈਆ। ਠਾਕਰ ਮੇਰੇ ਨੇਤਰ ਦੇਵੀ ਪੁੰਝ, ਮੇਰੀ ਨਿਰਮਲ ਅੱਖ ਕਰਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੀਂ ਆਦਿ ਸੂਝ, ਜੇਹੜੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਭੇਵ ਗੂਝ, ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਤੱਕ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਦੂਜ, ਦਵੈਤ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਗਏ ਝੂਝ, ਬਿਨ ਖੰਡਿਉਂ ਤਲਵਾਰੋਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਕਟਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਖਾਂ ਜਾ ਅਰੂਜ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਮੈਂ ਆਦੀ ਤੇਰਾ ਪੂਤ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸੂਤ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਿਰ ਚੀਰੇ ਦਏ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਨਾ ਸਾਲਾਹ, ਸਿਫਤ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬਣਿਆ ਆਪ ਮਲਾਹ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਣ ਕਥਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਠ ਜਾ ਕੇ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾ, ਜੋ ਬੈਠੇ

ਇਕ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਬਣਾਵਣ ਅੰਤ ਇਕ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਤੇਰੀ ਦੇਣ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਸਭ ਤੋਂ ਖਹਿੜਾ ਲਿਆ ਛੁਡਾ, ਪੱਲੂ ਗੰਢ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰੇ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਰੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਬਣ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ, ਸਤਿ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂ ਲੇਖਾ ਧੁਰ, ਧੁਰ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗਏ ਜੁੜ, ਮੁੜ ਓਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬੇੜੀ ਬੁੜ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਪੂਰੀ ਦੇਵਾਂ ਕਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਲਗ ਕੇ ਮੇਰਾ ਪੱਲੂ ਫੜ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੇ ਰੁੜ੍ਹ, ਬੇੜਾ ਸਾਚਾ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਭਰਾਂ ਪੂਰ, ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਉਠਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਪੇਖ ਪੇਖ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦੂਰ ਕਰਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਦੀ ਵੇਖ ਰੇਖ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਢਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸਾਂ ਭੇਤ, ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਭੇਖ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਇਕ ਸਮਝਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਰਾਹ ਦੱਸਾਂ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਸਚਖੰਡ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਂਦਾ ਹਾਂ । ਸਚ ਸੇਵਾ ਕੀ ਕਮਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਜਣਾਏਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੀ ਰਾਹ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੋਦ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਚੋਗ ਚੁਗਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਦੇ ਕੇ ਇਕੋ ਜੋਗ, ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਆਤਮ ਰਸ ਅਗੰਮੀ ਭੋਗ, ਰਸਨਾ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਦੱਸ ਕੇ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਤੇਰਾ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕਾਇਆ ਕੋਟ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚੀ ਦੱਸ ਕੇ ਧੁਰ ਦੀ ਓਟ, ਓਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਲਹਿਣਾ ਚੁਕਾ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਕੀ ਪੱਟੀ ਮਾਤ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ । ਕੀ ਖਾਤਾ ਖੱਤੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਏਗਾ । ਕੀ ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏਗਾ । ਕੀ ਦੀਵਾ ਬੱਤੀ ਜੋਤ ਜਗਾਏਗਾ । ਕੀ ਬਣ ਕੇ ਕਮਲਾਪਤੀ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਕੇਵੇਂ ਉਠਾਏਗਾ । ਮੈਂ ਸੇਵਾਦਾਰ ਬਣ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਸੋਏ ਸੁੱਤੇ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਵਿਛੜੇ ਰੁੱਸੇ ਆਪ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਬਿਰਹੇ ਵਿਛੋੜੇ ਕੁੱਠੇ, ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਤੇਰੀ ਧਾਰੋਂ ਤੁੱਟੇ, ਫੜ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆ ਕੇ ਘੁੱਟੇ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਪ੍ਰੇਮ

ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚੋਂ ਛੁੱਟੇ, ਜੜ੍ਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਪਤ ਡਾਲ ਹੋਵਣ ਉਚੇ, ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਕੇ ਸੁੱਚੇ, ਸੋਹੰ ਨਾਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਮਿਟਾ ਕੇ ਕੁੱਤੇ, ਦਰ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਛੇ, ਫੜ ਕੇ ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਬਹਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਇਕ ਸਚ, ਸਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਮਾਟੀ ਕੱਚ, ਕਾਇਆ ਕਪੜ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਰਚ, ਲੂੰ ਲੂੰ ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇੰਦਾ । ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਫਸ, ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਕਰ ਆਪਣੇ ਵਸ, ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਸਚ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸਾਂਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਗਮੀ ਰਲਾ ਕੇ ਹੱਸਾਂਗਾ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀ ਉਠ ਉਠ ਨੱਸਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਨੇਹੁੜਾ ਦੱਸਾਂਗਾ । ਦੱਸ ਗੀਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਚਲੇ ਰੀਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਾਅਬਾ ਵਖੋਣਾ ਇਕ ਮਸੀਤ, ਮਸਲਾ ਸਭ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਦਰਸ ਦਿਖੋਣਾ ਆਪ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਡੇਰਾ ਦੇਣਾ ਢਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਾਇਆ ਮਿੱਠਾ ਕਰ ਰੀਠ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਭਰਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣੋਣਾ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗੌਣਾ ਗੀਤ, ਵਾਹਵਾ ਕਰਨੀ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਨੇਹੁੜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਇਕ ਸੰਦੇਸਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਕਮਾਵਾਂ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ਾ, ਪੇਸ਼ਤਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੁਹਾਡਾ ਰੱਖਿਆ ਚੇਤਾ, ਚੇਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਹਿਤਕਾਰੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਘੱਲਿਆ ਪੁਤ ਜੇਠਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਾਲ ਉਤਰ ਕੇ ਆਇਆ ਹੇਠਾਂ, ਲੋਕਮਾਤ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡਾ, ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਾ, ਧੁਰ ਫੁਰਮਾਨ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਾ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਛਾ ਮੇਰੀ ਸੇਜਾ, ਮੈਂ ਆਵਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਆਇਆ ਕਰਨ ਮਾਤ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵੇਖ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੂਣ ਸਵਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਮਿਟੀ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਅੱਗੇ ਚੰਦ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੁਸਾਂ ਮੇਰਾ ਦੇਣਾ ਸਾਬ, ਮੈਂ ਸਾਬੀ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਰਲ ਕੇ ਗੌਣੀ ਇਕੋ ਗਾਥ, ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀ ਜਾਚ, ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛੋਂ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਸੋਹੰ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਦਿਤਾ ਦਾਜ, ਵਾਧੂ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ

ਕਰੇ ਕਾਜ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਜਨ ਭਗਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਇਕੋ ਲਾਈ ਮੁਫਤ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਫਿਕਰ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਦੇਣਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਤਾ ਨਹੀਂ ਧੜਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਇਕੋ ਕੰਡੇ ਲਏ ਤੁਲਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰੋ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਪੁਚਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮੇਰੀ ਧੁਰ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸ਼ਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਵੇਖ ਲਓ ਕਰ ਕੇ ਪਰਖ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੰਡ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨ ਕਹਿਣ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕੰਨ ਸੁਣ, ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਤੁਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜ, ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਤਜਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਅੰਧੇਰੇ ਘੁਰ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾ ਸੁਰ, ਤਾਲ ਇਕ ਵਜਾਈਆ । ਫੇਰ ਦੱਸੀਂ ਮੈਂ ਉਹ ਜੇਹੜਾ ਵਾਸੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਇਆ ਤਜਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਚੋਰ, ਠੱਗੀ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਕਮਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਓਨ੍ਹਾਂ ਪਕੜੀਂ ਡੋਰ, ਜੋ ਸੋਮਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਹੇ ਵਹਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਛੋੜ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਵੇਖੀਏ ਕਰ ਕੇ ਗ਼ੌਰ, ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੀ ਓਹੋ ਮਾਹੀ ਗਿਆ ਬੋਹੜ, ਜੇਹੜਾ ਮੁਖੜਾ ਗਿਆ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਸਾਡੀ ਲੋੜ, ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੜਦਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜ, ਜੋੜੀ ਬਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਦੱਸੀਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਦੇਵੇ ਤੋਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰੂਪ ਵਟੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਜਣੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਦਸ ਦਸਮੇਸ ਦਰਦ ਵੰਡੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਇਕ ਅਖਵੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਪੰਜ ਤਤ ਮੁੱਛ ਦਾੜੀ ਰਲਾ ਕੇ ਕੇਸ, ਕੇਸਗੜ੍ਹ ਗੰਢ ਪਵੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਅੰਤਮ ਮੇਟ ਕੇ ਆਪਣੀ ਰੇਖ, ਰੇਖ ਰੇਖ ਵਿਚ ਸਮੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਹੁਣ ਆਇਆ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਸਾਚੇ ਨਗਰ ਡੇਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਰਹਾਂ ਹਮੇਸ਼, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਕੋਈ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਮੈਨੂੰ ਲਏ ਨਾ ਵੇਖ, ਫੜਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਔਂਦਾ ਹਾਂ । ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਧਰਿਆ ਭੇਖ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮੋਂਦਾ ਹਾਂ । ਬੇਸ਼ਕ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਖਵੋਂਦਾ ਏ । ਗੋਬਿੰਦ ਨੂਰ ਧਾਰ ਜੋਤ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਕਟਾਰ ਤੇਜ਼ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਕਲਗੀਧਰ ਫੇਰਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਅੰਦਰ ਨਾ ਜਾਏਂ ਵੜ, ਸਾਨੂੰ ਸਬਰ ਸੰਤੋਖ ਕੋਈ ਨਾ ਔਂਦਾ ਏ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨਾ ਲਏਂ ਫੜ, ਪੱਲੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਬਿਨ ਦੇਖਿਆਂ ਬਿਨ ਪਰਖਿਆਂ ਸਾਨੂੰ ਚੈਨ ਕੋਈ ਨਾ ਔਂਦਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਆਪਣੀ ਪਰਖ, ਪਾਰਖੂ ਆਪੇ ਬਣ ਕੇ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ

ਮੇਰਾ ਦਰਸ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਕੇ ਤਰਸ, ਗੁਰਮੁਖ ਥੋੜੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਟ ਹਰਸ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢੇ ਥੋੜੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਜੋੜੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਅਗੰਮੀ ਚਾੜ੍ਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ, ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਹਰਿ ਰਘੁਰਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਚੀਰਾ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ ਸਾਥ, ਬਣ ਸਾਥੀ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਦੋ ਇਕ ਚਲਾਏ ਰਾਬ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਚੀਰਾ ਹੋਵੇ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਭਵਣ ਧਨੀ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਰ ਕੇ ਆਪੇ ਬਾਹਰ, ਜ਼ਾਹਰਾ ਧਾਰ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦਏ ਪਛਾੜ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਚੇਲੇ ਲਏ ਉਭਾਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਬੰਨ੍ਹ ਦਸਤਾਰ, ਦਸਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਾ ਕਾਹਨ, ਜਗਤ ਕਾਹਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਕਾਹਨ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਅਖਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਰ ਪਸਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੰਨ੍ਹੇ ਧਾਰ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਸੰਸਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੇਵਾ ਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦਏ ਦੀਦਾਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਹਰ ਘਟ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰਾ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਸੋਇਆ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ, ਗੋਬਿੰਦ ਬਣ ਕੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੇ ਚੀਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਧਰਮ ਦਲਾਲੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਚੀਰੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਚੁਕਾਏ ਨੇਮ, ਕਸਮ ਇਕੋ ਵਾਰ ਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ ਕੁੰਟ ਹੇਮ, ਸੋ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਕਾਮਧੇਨ, ਬੈਠੀ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਧੁਰ ਦਾ ਸਰੋਪਾ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਆਪ ਦਿਵਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਬਣਾ ਗਵਾਹ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਲਾ, ਰਹਿਬਰ

ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸੁਣਾ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਗੀਤ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗੇ ਰੰਗਰਾਤਾ, ਰੰਗਣਹਾਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਬੇਅੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵੇਖਣ ਆਇਆ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਦਲਾਸ਼ਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਵਾਸਾ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭਗਤਾਂ ਮੇਲੇ ਆਪਣੇ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਖੁਲ੍ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਇਕੋ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਨਗਾਰ ਵਜਾਏ ਢੋਲ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੋਲੇ ਆਪਣੇ ਤੋਲ, ਸਾਚਾ ਕੰਡਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਮੋਲ, ਅਨਮੁਲੜੀ ਵਸਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਮੋਲ, ਮੋਲਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਵੇ ਪੌਹਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਖਵਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਉਪਰ ਪੈਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਪੂਰਾ ਕੋਲ, ਕੋਲ ਇਕਰਾਰ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਨਾ ਜਾਏ ਡੋਲ, ਅਡੁਲ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਰਸੇ ਨਦੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਬੋਲ, ਜ਼ਬਾਨ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕੀਆਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਰੰਗ ਰੰਗੇ ਦਸਤਾਰ, ਦਸਤਗੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਹਜ਼ਰਤ ਕਰੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਹਜ਼ੂਰੀ ਆਪਣੀ ਵਿਚ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਵਿਛੜ ਨਾ ਜਾਏ ਧੁਰ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਜਗਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਦਿਵਸ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਜਿਸ ਬਿਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਪਾਰ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ ।

ਮੁਰੀਦ ਕਹਿਣ ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਕਾ, ਅਕਲ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਸਾਕਾ, ਪਿਛਲੀ ਸਾਖੀ ਆਪ ਭੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕਾ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਜਗਤ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰੇ ਡਾਕਾ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਖਿਚੇ ਖਾਕਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਮੁਰੀਦ ਕਹਿਣ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਚੀ ਟੇਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਹਾਈਆ । ਬਾਤਨ ਜ਼ਾਹਰ ਲਏ ਵੇਖ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚੇ

ਕਾਅਬੇ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਕੇਵਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਵੇਖੇ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਭੇਜ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਕਹਿਣ ਮੁਰਸ਼ਦ ਪੀਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦਸਤਗੀਰ, ਦਸਤਯਾਬ ਇਕ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਬਣਾਵਣਹਾਰ ਆਪ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲੱਭਿਆਂ ਹੱਥ ਨਾ ਆਵੇ ਕਿਸੇ ਤਸਵੀਰ, ਮੁਸੱਵਰ ਮੁਬਾਦਲ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਰਨੀ ਇਕੋ ਇਕ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਮੁਰੀਦ ਕਹਿਣ ਮੁਰਸ਼ਦ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਨੂਰੀ ਨੂਰ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਖੁਦੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਖਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਕੇ ਜਾਏ ਆ, ਬੇਐਬ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਸਮਝਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੀਤ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਬੇਨੰਤਿਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਵੇਖੀਏ ਤੇਰੀ ਰੀਤ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਸੋਭਾਵੰਤਿਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰੱਖਦੇ ਗਏ ਉਡੀਕ, ਅੰਤਮ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰੰਤਿਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਵਡ ਬੇਅੰਤਿਆ । ਮੁਰੀਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਅਲੱਖ, ਅਲਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਤੇਰੇ ਹੋਏ ਵੱਖ, ਪੱਲੂ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਭਾਂਡੇ ਸਖ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵਸ ਕੇ ਦੱਸ, ਪਰਮਾਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਕੂਟੇ ਗਿਉਂ ਨੱਠ, ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਲੱਭ ਲੱਭ ਬੱਕੇ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਗੁਰ ਦਰ ਮੰਦਰ ਮੱਠ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੌਦਾ ਵਿਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੱਟ, ਹੱਟੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਡੋਰ ਸਭ ਦੀ ਗਈ ਕੱਟ, ਤੁਟੀ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਜਗਤ ਸਵਾਂਗੀ ਖੇਲ ਨਟ, ਨਟੂਆ ਆਪਣਾ ਸਾਂਗ ਵਰਤਾਈਆ । ਮਣਕਾ ਮਣਕਾ ਮਾਲਾ ਮੇਰੀ ਰਹੇ ਰਟ, ਰੱਟਾ ਮਨ ਕਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲਾਹਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖੱਟ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਮੇਟੇ ਨਾ ਕੋਈ ਫੱਟ, ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤਾ ਰਹੇ ਘੱਤ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਨਿਰਾਸਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਹੋਏ ਦਾਸ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੁਰਸ਼ਦ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੁਰੀਦ, ਮੁਰਦਾ ਰੂਹ ਦਿਆਂ ਜੀਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮੇਰੀ ਇਕ ਤੋਫੀਕ, ਤੋਹਫਾ ਸਭ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਈਆ । ਅੰਧ ਅੰਧੇਰੇ ਮੇਟ ਤਾਰੀਕ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮਾਰਗ ਦੱਸਾਂ ਇਕ ਬਾਰੀਕ, ਧਾਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਦੇ ਗਏ ਉਡੀਕ, ਸੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਬੰਧਾਏ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਦੱਸੇ ਗੀਤ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤਤਵ

ਤਤ ਕਰੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸਰ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਬਾਕੀ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਖੀਸ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੁੰਟ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੀਸ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਬੀਤ, ਅੱਗੇ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਗੋਣਾ ਸੱਚਾ ਗੀਤ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਮਸੀਤ, ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਸੰਗ, ਸਾਚਾ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਅੰਦਰ ਲੰਘ, ਸਚ ਮੁਸੱਲਾ ਹੇਠ ਵਿਛਾਈਆ । ਵਜੂ ਕਰ ਕੇ ਲੈ ਅਨੰਦ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਦੇ ਬਾਂਗ, ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖ ਤਾਂਘ, ਆਸਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਉਠਣ ਬੈਠਣ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰਹੇ ਸਾਂਗ, ਉਂਗਲੀ ਕੰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਛਾਤੀ ਉਤੇ ਹੱਥ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਂਗ, ਘੁਟਨੇ ਟੇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੁਰੀਦਾਂ ਮੁਰਸ਼ਦ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੁਰਸ਼ਦ ਕਹੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਲੇਖ, ਏਕਾ ਬਾਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਜ ਮਹਿਰਾਬੇ ਆਪਣਾ ਮਾਹੀ ਲੈਣਾ ਵੇਖ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਮੰਗਣ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਧਾਰ ਆਪਣਾ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮੁੱਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਕੇਸ, ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਇਆ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਦੇਸ ਸਾਂਝਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਆਦੇਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤਿਸ ਮਹੱਲ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਸਚ ਗਿਰਹਾ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਮੁਰੀਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵਡ, ਵਡ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ । ਸਭ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਅੱਡ, ਹੱਥੀਂ ਬੰਨ੍ਹ ਅਗੰਮੀ ਗਾਨਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਦੱਸ, ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਸੁਣਾ ਤਰਾਨਾ । ਪਿਛਲੀ ਮੁੱਕੇ ਜਗਤ ਹੱਦ, ਅੱਗੇ ਮਿਲੇ ਸਚ ਮਕਾਨਾ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਗਾਈਏ ਛੰਦ, ਸੰਸਾ ਚੁੱਕੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨਾ । ਅੰਤਰ ਉਪਜੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਰਸ ਛੁੱਟੇ ਪੀਣਾ ਖਾਣਾ । ਜਗਤ ਰੰਡੇਪਾ ਮੁੱਕੇ ਰੰਡ, ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਤੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਪਾ ਠੰਡ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਮੁਖ ਪਿਆਣਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਨਾ । ਦਰ ਸੀਸ ਝੁਕਿਆ ਤੇਰੇ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਰਫ਼ ਬੈਠੇ ਲਾ ਕੇ ਡੇਰੇ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮੁਕਾਵੇਂ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਫੜ ਕੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਬੇੜੇ, ਨੱਯਾ ਨੌਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਰਲ ਮਿਲ ਕਹੀਏ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਤੇਰੇ, ਮੁਰਦੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦੇਵੇਂ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਮੁਰਦੇ ਹੋਏ ਘਰ ਜ਼ਿੰਦਾ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ

ਜੀਉ ਪਿੰਡਾ, ਪਿੰਡ ਪੀੜ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਬਣੀਏ ਤੇਰੀ ਬਿੰਦਾ, ਸੁੱਤ ਅਨਾਦੀ ਨਾਉਂ ਧਰਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ ਅਗੰਮੀ ਜਿੰਦਾ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਤਾਕੀ ਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧਾ, ਮਛਲੀ ਬਿਨ ਨੀਰ ਕਿਉਂ ਰਿਹਾ ਤੜਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਸਾਚੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸੁਣੋ ਮੁਰੀਦੋ ਸਾਚੀ ਬਾਤ ਸਭ, ਆਦਿ ਆਪ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਰੱਬੀ ਉਲ ਰੱਬ, ਰਹਿਮਤ ਸਦਾ ਕਮਾਈਆ । ਸੋ ਮੁਰਸ਼ਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਹਾ ਲੱਭ, ਮੁਰੀਦ ਲੱਭਣ ਕਿਤੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦੱਬ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਖੋਲ ਰਚਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਲੰਘ ਕੇ ਹੱਦ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਛੱਡ, ਛੱਡੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੂਫੀ ਕਰੇ ਅੱਡ, ਮਨਸੂਖੀ ਪਿਛਲੀ ਦਿਤੀ ਕਰਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਦੇ ਕੇ ਜਾਵੇ ਪੂਰਾ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਵਲ ਨਾ ਲੈਣਾ ਤੱਕ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਜਾਵੇ ਵਸ, ਵਸਲ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਮਸ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਿਨ ਕਲਮਿਉਂ ਬਿਨ ਕਲਾਮੋਂ ਬਿਨ ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਗਾਵੇ ਜਸ, ਜਸ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਕਹੇ ਤੂੰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਕੇਹੜਾ, ਕਵਣ ਸੂਰਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਝੇੜਾ, ਝਗੜਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਖੁਲ੍ਹਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਹੜਾ, ਬੰਨਾਂ ਹੱਦ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਲਾਇਆ ਡੇਰਾ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਦਿਸੇ ਅੰਧੇਰਾ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੰਨ੍ਹਾਂ ਇਕੋ ਬੇੜਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਕਹਿਣ ਮੁਰਸ਼ਦ ਸੁਣ ਲੈ ਸਾਡੀ ਗੱਲ, ਏਕਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖਿਆ ਤੂੰ ਹੋਇਆ ਭਗਤਾਂ ਵਲ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਅਛਲ ਛਲ, ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪੁਰਖ ਜਨਮ ਦਾ ਦੇਵੇ ਫਲ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਫੋਲ ਫੁਲਾਵੇਂ ਜਲ ਥਲ, ਮਹੀਅਲ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਤਾਰਨ ਵਾਲੇ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਵੇਖੀਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿੱਖ ਈਸਾਈ ਕਰ ਕੇ ਛੱਡ ਨਾ ਜਾਈਂ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜਹਾਲਤ ਪਿਛਲੀ ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਈਮਾਨ, ਆਮਲ ਕਾਮਲ ਪੀਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਮੰਗਦੇ ਦਾਨ, ਬਰਦੇ ਬਣ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਸਾਡੀ ਸੂਰਤ ਸੂਰਤ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਭਗਤ ਇਕੱਲੇ ਤਾਰ ਜਾਏ ਨਾ ਆਣ, ਅਨਹੋਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਸੁੱਤੇ ਨਾ ਰਹੀਏ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ

ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸੂਫੀ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖੋ ਇਕੋ ਰੰਗ, ਦਸਤਗੀਰ ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਤ ਅਖੀਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਮੇਲ ਕਰੇ ਇਕੋ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਘਟ ਦੁਆਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਜਾਵੇ ਲੰਘ, ਐਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਲਹਿਣਾ ਵੇਖ ਮੁਸਲਮ ਹਿੰਦੂ ਸਿਖ ਈਸਾਈ ਪਾਈ ਗੰਢ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਲਈ ਜਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਲਈ ਰਲਾ, ਰਲਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੂਰੀ ਰੂਪ ਦੱਸ ਕੇ ਅੱਲਾ, ਇਲਾਹੀ ਆਲਮੀਨ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤਸੱਲਾ, ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਜਵਾਬ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਪੱਲਾ, ਝੋਲੀ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਫਲਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਇਕੱਲਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਮੱਲਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਜਲਾ ਬਲਾ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਜ਼ਿੰਮੀ ਅਸਮਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਹਰ ਘਟ ਰਲਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਗੰਢ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕੋ ਘੱਲਾ, ਨਵ ਨੌ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਸਾਂਝਾ ਪੀਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੇ ਬੰਨ੍ਹਣੇ ਸੀ ਅਗੰਮੀ ਚੀਰ, ਚੀਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣੈਣੇ ਭੈਣ ਭਾਈ ਸਕੇ ਵੀਰ, ਵਾਰਤਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਬਦਲੀ ਜਿਸ ਤਕਦੀਰ, ਤਾਸੀਰ ਆਪਣੀ ਵਿਚ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੱਟ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰਅ ਹਦੀਸ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹ ਫੜ ਅਖੀਰ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਇਕੋ ਇਕ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਹੱਥ ਫੜ ਤੇਜ਼ ਸਮਸੀਰ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਦਿਲਗੀਰ, ਸਾਂਝੀਵਾਲ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਕੱਟ ਕੇ ਕੂੜੀ ਭੀੜ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਆਦਲ ਸ਼ਾਹ, ਅਦਾਲਤ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗੀਏ ਪਨਾਹ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਜਗਤ ਵੇਖੀਏ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਬਣੀ ਕਤਲਗਾਹ, ਛੁਰੀ ਕਸਾਈ ਜੂਠ ਝੂਠ ਜਗਤ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸਾ, ਵਾਸਤਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ ਬਣ ਕੇ ਲਾਵਣ ਦਾ, ਠੱਗੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਸੁੱਤਾ ਬੇਗੁਮਰਾਹ, ਤੇਰੀ ਗਫ਼ਲਤ ਮੁਰੀਦਾਂ ਮੁਰਸ਼ਦ ਕਦੇ ਮਾਤ ਨਾ ਭਾਈਆ । ਚੇਤਨ ਹੋ ਕੇ ਨੈਣ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਅੱਖ ਆਪਣੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਭਰੀ ਮਾਤ ਗੁਨਾਹ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ ।

ਅੰਤਮ ਹੁੰਦੀ ਦਿਸੇ ਫ਼ਨਾਹ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਰਹਿਬਰ ਬਣ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਵੇਖ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ ਤੈਥੋਂ ਡਰਦੇ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਰਹੇ ਤਕਾ, ਤੱਕਵਾ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਫੜ ਬਾਂਹ, ਪਕੜ ਬਾਂਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਕਹਿਰ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ। ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ। ਹੋ ਕੇ ਗੰਭੀਰ ਗਹਿਰ ਖੇਲ ਵਖਾਵਾਂਗਾ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਲਾ ਹੋਰ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਝਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੋਈ ਤੌਰ, ਤਬਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ। ਜਿਸ ਮੰਜ਼ਲ ਸਕਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਬੋਹੜ, ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਜਿਸ ਚੜ੍ਹਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਘੋੜ, ਸੋ ਅਸਵ ਆਪ ਦੌੜਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ। ਸਚ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ। ਕਲਜੁਗ ਨਾਮ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ। ਆਬੇਹਯਾਤ ਜਾਮ ਪਿਆਵਾਂਗਾ। ਸਾਚੀ ਆਦਤ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ। ਇਬਾਦਤ ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਂਝਾ ਪੀਰ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ। ਸਾਂਝਾ ਪੀਰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਖਵਾਏਗਾ। ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ। ਜਨ ਸਿਰ ਸਿਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ। ਬਿਨ ਜੰਜੀਰ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆਏਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਏਗਾ। ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਭ ਕਮਾਵੇਗਾ। ਕਲ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਵੇਗਾ। ਸਾਚਾ ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਵੇਗਾ। ਡੰਕ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਜਾਵੇਗਾ। ਰਾਓ ਰੰਕ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵੇਗਾ। ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ। ਸਾਚੇ ਸੰਤਾਂ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵੇਗਾ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਲਾ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਗੋਦ ਬਹਾਵੇਗਾ। ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਬਣਾ ਬਣਤ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਇਕ ਜਣਾਵੇਗਾ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਣ ਕੇ ਕੰਤ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ। ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਦਰਸਾਵੇਗਾ। ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਵਿਦਿਆ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਵੇਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਹੱਥ ਟਿਕਾਵੇਗਾ। ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਹੱਥ ਟਿਕਾਏਗਾ। ਖੇਲ ਵੇਖ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਬਾਹਮੀ ਤਬਾਦਲਾ ਆਪ ਕਰਾਏਗਾ। ਕਲਜੁਗ ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿਜੁਗ ਕਲਜੁਗ ਦੋਵੇਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮੰਨਣ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏਗਾ। ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਏ ਫ਼ੀਸ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਰਾਏਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਹਾਏਗਾ। ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਭਾਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਅਛਲ ਅਛੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸੀਸ ਬੰਨ੍ਹੇ ਦਸਤਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ। ਪੁਰ ਦਾ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਚ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਗੰਢ ਆਪ ਪਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਇਕੀ ਚੀਰੇ ਬੇਨਜ਼ੀਰੇ ਲਾਤਸਵੀਰੇ ਗੁਣੀ

ਗਹੀਰੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਇਕੀ ਕਹਿਣ ਉਹ ਕੇਹੜੀ ਇਕੀ, ਇਕ ਵਾਰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਮੰਗੀ ਭਿਛੀ, ਭਿਛਿਆ ਦੇਦੇ ਮਾਹੀਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਤਿਖੀ, ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬੀਤਦੀ ਜਾਏ ਵੀਹਵੀਂ ਮਿਤੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਇਕੀ ਏਕੇ ਇਕ, ਦੇਏ ਧਾਰ ਮਾਤ ਚਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਲਿਖ, ਲਿਖਤ ਭਵਿਖਤ ਸਰਸੇ ਵਿਚ ਰੁੜਾਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ ਦਿਸ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨੇਤਰ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਦੱਸੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਕੋ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਿਤਾ ਜਾਪ, ਦੂਜੀ ਕਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਸਾਖਿਆਤ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਜਗਤ ਜਮਾਤ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਗੰਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ ਕਾਇਨਾਤ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਸ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਮਰਥ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਮਹਿਮਾ ਅਕੱਥ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਖੇਵਟ ਹੋ ਚਲਾਏ ਰਾਬ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਰੇ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਾ ਲਾਹੇ ਉਧਾਰ, ਕਰਜ਼ਾ ਮਕਰੂਜ਼ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹ ਸੱਚੀ ਦਸਤਾਰ, ਦਸਤਾ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਏ ਬਣਾਈਆ । ਦੋ ਇਕ ਦਾ ਸਦਾ ਪਿਆਰ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਇਕ ਦੋ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਘਰ ਬਾਰ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋ ਇਕ ਦਾ ਸਦਾ ਇਖਤਿਆਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਇਕ ਦੋ ਦਾ ਖੇਡ ਅਪਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਇਕੀ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਏਕੰਕਾਰ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਰੀ ਸਿਖੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਦੁਆਰ, ਦੂਜਾ ਧਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇਰੀ ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ, ਖੰਡਾ ਖਡਗ ਪੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਪੇਖੀ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਲੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਕਰਾਂ ਤਿਆਰ, ਤਾਕਤ ਆਪਣੀ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਾ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਗੰਢ ਬੰਧਾਈਆ । ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਇਕ ਜੈਕਾਰ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਾ ਇਕ ਆਧਾਰ, ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਘਰ ਦੇਵਾਂ ਵਾੜ, ਪਹਿਲਾ ਹੁਲਾਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਰੁਲਦੇ ਗਏ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਢੂੰਡ ਢੂੰਡ ਢੂੰਡਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਿਰ ਰੱਖੇ ਹੱਥ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮੁਰਦੇ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇਵੇ ਜਵਾਲ, ਜਵਾਨੀ ਜੋਬਨ

ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਸਵਾਲੀਆਂ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਜਗਤ ਉਦਾਸੀ ਮੇਟ ਜਹਾਨ । ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਤੋੜੇ ਕਾਣ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਵਾਸੀ ਬਚਾਏ ਆਣ । ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ । ਸਾਚੀ ਘਾਟੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਭਗਵਾਨ । ਕਾਇਆ ਬਾਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਏ ਆਣ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣ ਕੇ ਸਾਥੀ, ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਮੰਦਰ ਮਕਾਨ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਇਕ ਪਰਕਾਸ਼ੀ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਹੋਵੇ ਨੌਜਵਾਨ । ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਰ ਤੋਂ ਨਾਸੀ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਖਾਵੇ ਇਕ ਪਰਭਾਤੀ, ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮਹਾਨ । ਜਿਸ ਦੀ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗਾਈ ਆਰਤੀ, ਸੋ ਆਰਤੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗਾਏ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਲਮ ਕੋਈ ਨਾ ਸਮਝੇ ਉਰਦੂ ਹਿੰਦੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਫਾਰਸੀ, ਇਬਾਰਤੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ਜਹਾਨ । ਸੁਣੋ ਤੁਆਰਫੀ, ਖੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ ਸਫਾਰਸ਼ੀ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਭਾਰਤੀ ਬਣੇ ਇਕ ਵਿਧਾਨ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਲਏ ਫੜ, ਫੜ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੁਰੀਦ ਕਹੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਫੜਨਾ, ਤੈਨੂੰ ਸਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਛਾਤੀ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ, ਬਲ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਕਢਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਬਦਲੇ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅੜਨਾ, ਭੈ ਭੈ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਗੁੱਸਾ ਕਰਨਾ, ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੋਂ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਮੁਰਸ਼ਦ ਕਹੇ ਮੁਰੀਦ ਆ ਕੋਲ, ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੰਨਾ ਬੋਲ, ਆਪਣਾ ਬੋਲ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਮੱਚਿਆ ਰਹੇ ਘੋਲ, ਕੁਸ਼ਤੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਜਾਵਣ ਢੋਲ, ਡੰਕਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਦੇਵਾਂ ਖੋਲ੍ਹ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਮਾਰਾਂ ਰੋਲ, ਰੋਲ ਦੇਵਾਂ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਰੋਲੋਂ ਕਿਉਂ ਬਣ ਕੇ ਮੋਲਾ, ਮੋਲਵੀ ਤੇਰੇ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਭੁਲਾਈਆ । ਗਰੀਬਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਿਉਂ ਕਰੋਂ ਉਹਲਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚ ਤਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਫੜਾਇਆ ਡੋਲਾ, ਤੇਰੀ ਡੋਲੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਭੱਜੇ ਜਾਂਦੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਮਾਰ ਪੌਲਾ, ਪਾਗਲ ਤੈਨੂੰ ਬੈਠੇ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੇਹੜੇ ਤੇਰਾ ਗੀਤ ਗੌਂਦੇ ਢੋਲਾ, ਢੋਲ ਬਣ ਕੇ ਮਿਲ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਮੁਰੀਦ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਵਾਹ ਮੁਰੀਦ ਮੇਰੇ ਮੁਰਸ਼ਦ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦਾਂ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹਿਰਦਾ ਵੇਖਿਆ ਸੁਧ, ਸੂਦਰ ਵੇਖੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਵਾਂ ਗੁਝ, ਗੁਝੀ ਰਮਜ਼ ਲਗਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਲਿਆ ਬੁੱਝ, ਮੈਂ ਪੜਦਾ ਦਿਤਾ ਉਠਾਈਆ । ਜੇ ਕੁਛ ਸੋ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ ਤੁਧ, ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕਾਂ ਐਧ ਗਈ ਪੁਗ, ਪੁਖਤਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਉਠ, ਸਿਰ

ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਉਪਰ ਗਿਆ ਤੁਠ, ਤੁਲਹਾ ਨਾਮ ਬੇੜੀ ਜਗਤ ਸਾਗਰ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ । ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਓਨ੍ਹਾਂ ਲਏ ਪੁਛ, ਜੋ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਕਹੇ ਉਠ ਲਾਡਲੇ ਪੁਤ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਜਾਤ ਪਾਤ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਚੁੱਕ ਗੋਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਭੁੱਖ, ਭੁੱਖਿਆਂ ਸੁਖ ਉਪਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਅੱਗੇ ਬਦਲੇ ਆਪਣਾ ਰੁਖ, ਰੁਖਸਤ ਸਭ ਦੀ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ ।

★ ੫ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਹੇਰ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਖਾਹਸ਼ ਰਹੀ ਕੂਕ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਿਤਾ ਫੂਕ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਭਸਮ ਕਰਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਿਉਂ ਸੁੱਤਾ ਘੂਕ, ਕਰਵਟ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ । ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਕੀ ਪਿਤਾ ਬਣ ਕੇ ਭੁੱਲੇ ਪੁਤ, ਪਤਤ ਉਧਾਰੀ ਤੈਨੂੰ ਰਹਿਮ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਲਾਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਡੀ ਭੂਖ, ਭੁਖਿਆਂ ਭੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਸੁਖ, ਸਾਡਾ ਦੁਖ ਤੇਰੀ ਦਰਦ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਛੁਪਾਇਆ ਮੁਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏਂ ਰੁੱਸ, ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਨਿੱਕੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ, ਰੋਈਏ ਪਿਟੀਏ ਆਖੀਏ ਸੁਣੀਏ ਦੇਈਏ ਇਕ ਦੁਹਾਈਆ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਆਪਣੀ ਗਫ਼ਲਤ ਵਿਚੋਂ ਉਠ, ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਕੁਛ, ਸਾਨੂੰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਬੋਲ ਕਹਿ ਦੇ ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਪਿਉ ਪੁਤ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਜਗਤ ਨਿਮਾਣੇ, ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ ਧਰਤ ਸਬਾਈਆ । ਤੂੰ ਸੁੱਤਾ ਬਾਹ ਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ, ਅੱਖ ਪਲਕ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਵਿਹਾਣੇ, ਬੀਤੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭੈ ਭੈ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਖਾ ਕੇ ਖਾਣੇ, ਖਾ ਖਾ ਸ਼ੁਕਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ, ਭਾਣਾ ਤੇਰਾ ਸਿਰ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਬਣਿਆ ਰਿਹੋ ਬੇਪਹਿਚਾਣੇ, ਪਹਿਚਾਣ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੁਣੇ ਸੁਣਾਏ ਗੋਦੇ ਰਹੇ ਤੇਰੇ ਗਾਣੇ, ਤੇਰੇ ਮੁਖੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਬੋਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਨਮਾਣ ਨਿਮਾਣੇ, ਨਤਾਣ ਨਿਤਾਣੇ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਠੋਕਰਾਂ ਖਾ ਖਾ ਨਿੱਕੇ ਬਾਲੇ ਬਣੇ ਵੱਡੇ ਸਿਆਣੇ, ਸਮਝ ਤੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਮਿਲਣਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ, ਪਹਾੜ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪੁੱਠੇ ਲਟਕੇ ਵਿਚ ਖੂਹ, ਖਲੜੀ ਤਨ ਤੇਰੇ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲੀ ਇਕ ਹੁ, ਅੰਨਾ

ਹੂ ਅੱਲਾ ਹੂ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਇਉਂ ਸਾਡੀ ਜੂਹ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਘੇਰਾ ਰਹੇ ਪਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਕਰੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਰੂਹ, ਰੂਹ ਹੂ ਬਹੁ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਵੇਂ ਮੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਖਲੋਤਾ ਧਰੂ, ਧਰੂ ਕੋਈ ਨਾ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਨਹੀਂ ਤੱਕਣੇ ਨਾ ਤੱਕਣਾ ਮੂੰਹ, ਮੁਖ ਚਰਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਵੇਂ ਛੂਹ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਾਂਤ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨੀ ਸੂਹ, ਪਰਤੱਖ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ ਦੇਣਾ ਦਿਖਾਈਆ । ਬਾਲਕ ਬਣ ਬਣੇ ਮਮਨੂ, ਮੁਹੱਬਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਨੂਰ ਸਦਾ ਤਲੂ, ਗ਼ਰੂਬ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ ਚਾਰ ਜੁਗ, ਤੈਨੂੰ ਲੱਜਿਆ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਆਈਆ । ਰੋਟੀ ਕਾਠ ਖਾਣਾ ਚੁਗ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਇਕ ਕਰਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ ਲੁਕ ਲੁਕ, ਪੜਦਾ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਗਏ ਉਠ, ਤੇਰਾ ਬਲ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਲੁਕਿਆ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਗੁਠ, ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਵਿਛੜਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਵਿਛੋੜਾ ਪੁਛ, ਵਿਛੋੜੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁਛ ਜੁਦਾਈਆ । ਸੱਸੇ ਉਤੇ ਹੋੜਾ ਪੁਛ, ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਹਾਹਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਹੁਸ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਹੰ ਤੇਰਾ ਮੁਢ, ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਖ ਚਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਰਹੇ ਟੁੰਡ, ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਖ ਪਤ ਡਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਸਦਾ ਵਧਾਈਆ । ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ ਆਈ ਬਕਾਵਟ, ਸੰਸਾ ਦੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਬਨਾਵਟ, ਪੰਜ ਤਤ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਜਗਤ ਪਿਆਰ ਸਾਰੇ ਦੇਂਦੇ ਦਾਅਵਤ, ਪਰੋਹਣਾਚਾਰੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਘਰ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸੱਦਿਆ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਲਾਈ ਅਲਾਮਤ, ਅਵੱਲੜੀ ਰੀਤ ਦਿਤੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਬਾਂਹੋਂ ਫੜ ਏਥੇ ਓਥੇ ਨਾ ਦਏਂ ਜ਼ਮਾਨਤ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਰੱਖ ਨਾ ਹੋਏਂ ਸਹਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਈ ਤੇਰੀ ਅਮਾਨਤ, ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ ਕਰੋਂ ਖਿਆਨਤ ਤੇਰੀ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ ਮੁਗਧ ਨਾ ਵੇਖ ਅਗਿਆਨਤ, ਗਿਆਨ ਤੇਰਾ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਤੂੰ ਬੇਪਹਿਚਾਨਤ, ਪਹਿਚਾਨ ਆਪਣੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਦਿਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਖੋਣਾ ਸਚ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ । ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਲ, ਭਾਲਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਾਜੇ ਰਾਣੇ ਕਰ ਕੰਗਾਲ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਰ ਦਰ ਧੱਕੇ ਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਹੱਲ ਨਾ ਹੋਇਆ ਸਵਾਲ, ਸਵਾਲੀ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਕਾਲ, ਕਾਲ ਨਗਾਰਾ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਗਿਆ ਵਜਾਈਆ । ਸਚ ਮਿਲੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਧਰਮਸਾਲ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪੁਛੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਹਾਲ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ ਹੋਇਆ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਸੋਭਾ ਰੁੱਤ ਤੇਰੀ ਸੁਹਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਆਪਣੇ ਲਾਡਲੇ ਲਾਲ, ਲਾਲੀ ਮਸਤਕ ਰਹੇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਜਗਤ ਕੰਗਾਲ,

ਕੰਗਾਲੀ ਗਰੀਬੀ ਤੇਰੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੇ ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਭੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਆ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਆਪਣਾ ਜਮਾਲ, ਨੂਰੀ ਦਰਸ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਤਨ ਮਾਟੀ ਖਾਕੀ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦਿਤਾ ਡਾਲ, ਤੇਰੀ ਜ਼ਾਤੀ ਤੇਰੀ ਜ਼ਾਤ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਇਲਮ ਸਫ਼ਾਤੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਨਬਾਤਾਤੀ, ਜੇ ਤੂੰ ਮਿਲ ਜਾਏਂ ਇਕ ਜਮਾਤੀ, ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹਨ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਸੰਧਿਆ ਪਰਭਾਤੀ, ਵਾਹ ਵੱਡੇ ਸਾਹਿਬ ਨਿਕਿਆਂ ਮੰਨੇ ਆਖੀ, ਤੇਰੀ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਏ ਅੰਦਰੋਂ ਤਾਕੀ, ਸਾਕੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਬਾਕੀ, ਤੂ ਹੀ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਬਣੇ ਮਾਤੀ, ਮਿਟੇ ਰੈਣ ਜਗਤ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਏਹੋ ਖਾਹਸ਼ੀ, ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਕਾਇਆ ਮੰਡਲ ਪਵੇ ਰਾਸ਼ੀ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਮਿਟੇ ਉਦਾਸੀ, ਸਾਚਾ ਸਾਥੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦੀ ਅਗੰਮੀ ਦਾਤੀ, ਦਾਤਾ ਦਇਆਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ ।

ਨਾ ਬਦਲ ਨਾ ਉਹ ਬਦਲੀ, ਬਦਲਾ ਦੇਵਣ ਆਪ ਪ੍ਰਭ ਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਅਦਲੀ, ਅਦਾਲਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਕਤਲਗਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਕਤਲੀ, ਮਕਤੂਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਉਹ ਧਾਰ ਅਗੰਮੀ ਪਤਲੀ, ਪਟੜੀਦਾਰ ਭੇਵ ਵਖਾਈਆ । ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਜਣਾਏ ਖਤਰੀ, ਖਤਰਾ ਮੇਟੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਅਪੇ ਉਤਰੀ, ਪੱਛਮ ਦਿਸ਼ਾ ਫੇਰੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਟਪਕਾ ਕੇ ਕਾਇਆ ਬਦਲੀ, ਕਾਇਆ ਕਾਇਆ ਵਿਚੋਂ ਵਖਾਈਆ । ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੀ ਧਾਰ ਸ਼ਕਤੀ, ਸ਼ਕਲ ਅਗੰਮ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖੇ ਲੱਗੀ ਭਗਤੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਗੋਤੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਅਰਸ਼ੀ, ਅਰਸ਼ੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰਾਏ ਦਰਸੀ, ਅਗੰਮ ਧਾਰ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਰਹੇ ਅਡੋਲ, ਪਟੜਾ ਪਟੜੀ ਗੇੜ ਭਵਾਈਆ । ਨਾਵੇਂ ਜਨਮ ਠੱਗ ਚੋਰ, ਚੋਰੀ ਪਿਛੇ ਗਿਆ ਡੋਲ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਕੋਲ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਨੇੜੇ, ਨਜ਼ਰੀ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜਕੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੇੜੇ, ਬਾਹਰੋਂ ਖੇੜੇ ਰਿਹਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਭੈ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਿੰਘ ਤਾਰਾ ਬਣਿਆ ਫੇਰ ਸ਼ੇਰੇ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਔਖੇ ਘਾਟ ਅਪੇ ਬੋਹੜੇ, ਬੋਹੜੀ ਸੁਣੇ ਦੁਹਾਈਆ । ਫੜ ਚੜ੍ਹਾਏ ਆਪਣੇ ਪੌੜੇ, ਪੌੜਾ ਡੰਡਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਭਗਤ ਵੈਹਦੀ ਧਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਰੋੜ੍ਹੇ, ਡੁੱਬਦੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ

ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਾਰ, ਅਠਾਰਾਂ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤ ਸੇਵ ਲਗਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਤਿਆਰੀ ਇਕੋ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਉਤੋਂ ਆਪਾ ਵਾਰ, ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਜਾਣ ਪਰਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੀ ਭੇਟਾ ਲਏ ਚਾੜ੍ਹ, ਘਰ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਹੀਦ ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕੋ ਵਾਰ, ਦੂਜੀ ਧਾਰ ਤਲਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਅਜ਼ਮੇਰ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਅੱਜ ਦੀ ਮਿਹਰ, ਜਿਸ ਮਿਹਰ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖ ਨਗਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਹੋਰ ਫੇਰ, ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ਬਦ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰ ਦੂਜਾ ਸੰਗਾਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਰਾਈਆ ।

★ ੫ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸੁਰਖਪੁਰ ★

ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਬਲਵਾਨ, ਸਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨ, ਆਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਏ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਸਰਬ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਸਚ ਭਿਖਾਰੀ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰਾ ਇਲਾਹੀ ਪੈਗਾਮ, ਪੈਗਾਮ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਾਚੀ ਭਿਛਿਆ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੋਲ੍ਹ ਮਕਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਕਾਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਠਾਂਡਾ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਏ ਹੁਲਾਰ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਤਾਕੀ ਲਾਹੀਆ । ਪਾਏ ਸਾਰ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ, ਪੰਜ ਤਤ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਪਕੜ ਉਠਾਏ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਨਾਮ ਜਣਾਏ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਾਏ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੋਭਾ

ਪਾਈਆ । ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਕਾਇਆ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਮਹਿਮਾ ਜਣਾਏ ਆਪ ਅਗਣਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਦੇਵੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਗਏ ਜਾਪ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸੱਚਾ ਪਾਠ, ਪੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਤਤ ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਘਾਟ ਕਿਨਾਰਾ ਦੇਵੇ ਜਣਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਇਕ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕ ਇਕੇਲਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਸਹਾਰਾ ਅਨਾਥਾਂ ਨਾਥ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੀਨਨ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਚਲਾਏ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਲਓ ਉਘਾੜ, ਲੋਚਣ ਸਭ ਦੇ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਥਾਈ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗਈ ਹਾਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਕਰ ਕਰ ਥੱਕੀ ਗਿਆਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਰ ਕਰ ਥੱਕੇ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਸੁਣੋ ਮੀਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦੀ ਅਗੰਮੀ ਰੀਤ, ਕੋਈ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਠੀਕ, ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਜਾਏ ਬੀਤ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਨਾ ਰਹਿਣ ਅਤੀਤ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨਡੀਠ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਕੌੜਾ ਰੀਠ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਕੋਇ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਨ ਸਭ ਦਾ ਕਰੇ ਪਲੀਤ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂਝ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪਏ ਉਚ ਨੀਚ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਸਚ ਕਰਾਏ ਨਾ ਕੋਇ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਾਤਾ ਇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਦੱਸੇ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ

ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਸਭ ਦੀ ਨੀਤ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੀਸ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਬੈਠੇ ਢੇਰੀਆਂ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਅੰਤਮ ਕਲ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਅਛਲ ਅਛੱਲ, ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਆਪੇ ਰਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਹੇ ਮੱਲ, ਸੰਬਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਜਲ ਥਲ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਵੇਸਾ, ਕਲਕਾਤੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋਏ ਪਰਵੇਸ਼ਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕੋ ਇਕ ਸੰਦੇਸਾ, ਸਤਿ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਪੇਖਾ, ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਖੇਲੇ ਖੇਡਾ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਗਏ ਆਪਣਾ ਨੇਤਾ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਠਾਕਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ, ਭਵਰੀ ਧਾਰ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਦਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਆਦਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹੋਏ ਹਲਕਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਜਾਗਰ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਵਾਈਆ । ਸੂਰਬੀਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਹਾਦਰ, ਜੋ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਫਿਰਦੇ ਬਾਨਰ, ਬਿੰਦਰਾਬਨ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਵੇਖੇ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਖਲਕ ਖੁਦਾਈ ਵੇਖੇ ਮਖਲੂਕ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਲੂਕ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਪਈ ਲੜਾਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਚੈਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਸੱਚਾ ਪੂਤ, ਪਿਤਾ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਦਿਸੇ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਲੱਗੀ ਭੂਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੋਗ ਰਿਹਾ ਸਤਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਕੇ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਸੂਖ, ਸੂਖ ਆਤਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰ ਘਟ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਇਆ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ, ਪੰਜ ਤਤ ਅਗਨੀ ਰਹੀ ਜਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ । ਪਰਮਾਨੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਇਆ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਆਈਆ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਇਆ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਿਟਾਈਆ । ਧੁਨ

ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਕਿਸੇ ਨਾ ਗਾਇਆ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਜੋਤ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੁਸਨਾਇਆ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਮਲਪਾਤੀ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਇਆ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸੀ ਘਰ ਦਰਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਜਗਤ ਹਲਕਾਇਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰ ਘਟ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਵੇਖੇ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਲਾਲ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਭਾਲ, ਸਾਚੇ ਹਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਣਜ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਕੀਕਤ ਜਾਣ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਸਾਚਾ ਰਾਣਾ ਏਕੰਕਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਵਡ ਧਿਆਨੀ ਧਿਆਨ ਵਖਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਮਾ ਦੇ ਕਲਾਮ, ਸਚ ਪੈਗਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਹੱਕ ਮੁਕਾਮ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਥਿਰ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹ ਇਕ ਦੁਕਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਕਰ ਬਲਵਾਨ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਦਏ ਟਿਕਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੁੱਤ ਦੀਪ ਵੇਖ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣ ਸਭ ਦਾ ਕਾਹਨ, ਗੋਪੀ ਇਕੋ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਧਰਮ ਵਖਾ ਪੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸ ਇਕ ਇਸਲਾਮ, ਮੰਤਰ ਸਚ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਛੱਡ ਦਿਓ ਜਹਾਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭੁੱਖਾ ਨੰਗਤਾ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਦੇਸ ਪਰਦੇਸਾਂ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਹਾਲ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਕਾਲ ਨਗਾਰਾ ਡੰਕ ਵਜਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਖਾਲੀ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਸੀਸ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ

ਟਿਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਉਠੋ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅੱਖ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮਾਤਲੋਕ ਜੋ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਗਏ ਨੱਠ, ਰਹਿਬਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਧੀਰਜ ਜਤ ਨਾ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਅਠਸਠ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਨੇਤਰ ਨੀਰ ਰੇਵੇ ਅੱਖ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਰਿਹਾ ਨਾ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਘਰ ਘਰ ਉਬਲੀ ਰੱਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਏ ਵਸ, ਵਸਲ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਲਏ ਨਾ ਕੋਈ ਰਸ, ਮਧਰਾ ਰਸ ਸਰਬ ਪਾਨ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਇਆ ਵੱਖ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਭੁੱਲਾ ਧੁਰ ਗਿਆਨ, ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਪਰਧਾਨ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖ ਲੋਕਮਾਤ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਸਾਚੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਮਾਤ, ਪੱਟੀ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਜੋ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਵਾਣ ਧੁਰ ਦੀ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਤ, ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਪ੍ਰਭ ਹਿਰਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਨਾਰ ਹੋਈ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਗੁਰਮਤ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੂੰਘਾ ਭਰਿਆ ਖਾਤ, ਮੂਰਖ ਡਿਗਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਬ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਪੱਤਣ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਘਾਟ, ਮਾਹੀ ਮਿਲੇ ਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਘਰ ਸੁਹਾਗੀ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਵੇਖਣ ਰਾਸ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾ ਕੋਇ ਨਚਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਕਿਸੇ ਵਸੇ ਨਾ ਪਾਸ, ਘਰ ਮੀਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਉਦਾਸ, ਹੌਕਾ ਲੈ ਲੈ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਨੱਢੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਏਕਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ਼ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗਏ ਝੁਕ, ਨਿਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਨਮੋ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ

ਗਿਆ ਮੁਕ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ ਰੁਕ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ ।
 ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰੀ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠੇ ਓਟ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਵੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਵਸੇ ਇਕੋ ਕੋਟ, ਦੇਵੇ ਬੰਕ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਪ੍ਰਭ ਅਲਖ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਨਿਝਰ ਧਾਰ ਪਰਗਟ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ
 ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਆਪਣੀ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ
 ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮਥ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਈਆ ।
 ਸਚ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕੋ ਨਾਮ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਸੁਆਮੀ
 ਹਿਰਦੇ ਹਰ ਘਟ ਵਸ, ਹਰ ਘਟ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ
 ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰ ਵਾਸ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਕਰ
 ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਨਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਇਕ ਚਾਰ ਦਾ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਬੱਧੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਣ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਚਾਰ ਖਾਣੀ
 ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਦਾਤੇ ਜੋਧੇ ਸੂਰਬੀਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ ਤੇਰਾ
 ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਥਿਰ ਘਰ ਵਾਸੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇਰੀ ਆਣ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਾਚੇ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਗਾਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਭੁੱਲੇ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਪੂਆਂਧਾਰ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਰਿਹਾ ਛਾਈਆ । ਗੁਰ ਕੇ ਸ਼ਬਦ
 ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਜਗਤ ਸਿਆਸਤ ਕਰੇ ਹਾਹਾਕਾਰ,
 ਭਗਤ ਵਰਾਸਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ, ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਵਿਛੜੇ ਤੈਥੋਂ ਯਾਰ, ਆਤਮ
 ਪਰਮਾਤਮ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ
 ਦੇ ਠਾਂਡਾ ਠਾਰ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦ ਵਜਾ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ
 ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਦੇ ਬਾਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਮੁਖੜਾ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਦੇ ਵਖਾਲ, ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਤੁਧ

ਬਿਨ ਸੋਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਕਾਅਬਾ ਹੁਜਰਾ ਮਹਿਰਾਬ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਰਬਹਮ ਕੀ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਜਗਤ ਭੁਲਾਇਆ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਵਿਚ ਰੁਲਾਇਆ, ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੰਗਤਾ ਦੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਪਾਰਬਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬੰਧਾਇਆ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ ਗਾਇਆ, ਪੰਦਾ ਝੂਠਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬੰਦਾ ਨਾ ਬੰਦਗੀ ਲਾਇਆ, ਬੰਦਨਾ ਇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਮੰਗੀ ਮੰਗ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਮਿਲੇ ਢੇਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਖਾਲ, ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੋਹੇ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦਰ ਮੰਗਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਜਗਤ ਦਲਾਲੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਚਲ ਨਾਲ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੀਵਾਂ ਭੁਲਿਆਂ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਦੇ ਕਢਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੇ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਚਲਾਇਆ ਤੁਹਾਡਾ ਰਬ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦੇਦਾ ਰਿਹਾ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਦਿਤਾ ਰਸ, ਨੀਰ ਸੀਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਗਏ ਲੰਘ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਅੰਧੇਰਾ ਵੇਖ ਅੰਧ, ਅੰਧਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਵਣ ਆਪਣਾ ਛੰਦ, ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਪਿਆ ਫੰਦ, ਪੰਜ ਤਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਤੇਰੀ ਦਿਸੇ ਰੰਡ, ਪਰਮਾਤਮ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਤੁਟੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਮੰਗੀ ਇਕੋ ਮੰਗ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਐਣਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵੇਸ ਵਟੋਣਾ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਪਾਰ ਲੰਘ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸਚ ਵਛੋਣੀ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਗੋਣਾ ਇਕੋ ਛੰਦ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਗਿਆ ਹੰਢ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ

ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਗੰਦ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਚਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਤ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ। ਸਾਚੇ ਦਰ ਮੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਇਕ ਅਖਵਾਵਾਂਗਾ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਜਗਾਵਾਂਗਾ। ਲਹਿਣਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਕੇ ਹੇਤ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਚਲਾਵਾਂਗਾ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਧੁਰ ਦੀ ਅਗੰਮੀ ਖੇਲ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਭੇਜ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭਰਮ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਚਮਕੇ ਨੂਰੀ ਤੇਜ, ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ। ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਮੁਕਾਏਗਾ। ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ। ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਏਗਾ। ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉਂ ਰਖਾਏਗਾ। ਸ਼ਬਦ ਡੰਕ ਇਕ ਵਜਾਏਗਾ। ਦੁਆਰ ਬੰਕ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ। ਸ਼ਬਦ ਜੈਕਾਰ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ। ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ। ਜੀਵ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਆਪ ਜਗਾਏਗਾ। ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਝੁਲਾਏਗਾ। ਸੱਤ ਰੰਗ ਰੂਪ ਇਕ ਵਖਾਏਗਾ। ਏਕੋ ਇਕੀ ਮਿਲ ਕੇ ਪਾਏਗਾ। ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਸਚ ਵਖਾਏਗਾ। ਧਾਰ ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਰੂਪ ਵਖਾਏਗਾ। ਅਨਡਿਠੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਜੋ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿਤੀ ਚਿਠੀ, ਤਿਸ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਏਗਾ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੀਸ ਬੀਸੀ, ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਮਿਤੀ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਏਗਾ। ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਜਗ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਜਾਏ ਭੱਜ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੀ ਗੋਦੀ ਜਾਏ ਸਜ, ਬਾਲਾ ਨਿੱਕਾ ਰੂਪ ਆਪ ਵਟਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵੱਥ, ਸਚ ਭੰਡਾਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਜਾਏ ਨੱਠ, ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਕਰੇ ਇਕ ਇਕੱਠ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਲਵੇ ਮੱਤ, ਮਤ ਭੇਦ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਮੇਰੀ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰਤ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਅੰਤ ਵਿਛੋੜਾ ਬੀਸ ਬੀਸ ਕੱਟ, ਚਿੰਤਾ ਮੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਜਾਣਾ ਵਸ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਹੈਰਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਮੇਲਾ ਅੰਤਮ ਕਰ ਜਹਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਮੀਆਂ ਤੇਰੀ ਰਹਿਮਤ ਵਡ ਰਹਿਮਾਨ, ਰਹਿਮ ਇਕੋ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ। ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਦੇ ਈਮਾਨ, ਆਲਮ ਉਲਮਾ ਕਰ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਕਾਇਨਾਤ ਕਲਾਮ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਸ਼ਰੀਅਤ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ।

ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਇਖਲਾਕੀ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਇਤਫ਼ਾਕੀ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਸਤਾਖੀ ਵੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਮੁਆਫ਼ੀ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਪਾਈਆ । ਸਾਕੀ ਬਣ ਕੇ ਦੇ ਜਾਮ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਪਿਆਲਾ ਮੁਖ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਵੇਂ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਆਣ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਥਿਤ ਦਿਵਸ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਕੱਤਕ ਪੰਦਰਾਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵਣ ਆਣ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਸੁਣੇ ਆਪ ਬਿਆਨ, ਅਦਾਲਤ ਅਦਲ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਭੁਲ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਡਿਆਈ ਵਡ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਕੱਢ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲਏ ਸੱਦ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਇਕੋ ਏਕ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੁਕਮ ਵਰਤੰਤ, ਵਾਰਤਾ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਸਾਹਿਬ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਗਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਸੰਗ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੇ ਮੰਗਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕ ਅਖੰਡਤ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਹਰਿ ਜੀ ਮੇਲੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਠਾਂਡਾ ਕਰੇ ਸਰੀਰ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਨਿਜ ਨੀਰ, ਸੀਰ ਇਕੋ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਉਚ ਨੀਚ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਫੜ ਅਖੀਰ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਆਪ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਪੈਗੰਬਰ ਪੀਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲੇ ਫੜ ਫੜ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹੀਆ । ਹਰਿਜਨ ਮੇਲੇ ਸਚ ਦੁਆਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦਏ ਨਿਵਾਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣਹਾਰ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਰੱਖੇ ਨਾਲ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ

ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਧੁਰ ਦੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕਰੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੇਵ
ਕਮਾਈਆ । ਮੁਰੀਦਾਂ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇਵੇ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਬੇਪਰਵਾਹ
ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਵ ਨੈ ਚਾਰ
ਅੰਤਮ ਡੇਰਾ ਰਿਹਾ ਢਾਹੀਆ । ਨਵ ਨੈ ਚਾਰ ਮੁੱਕੇ ਪੰਧ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਤਿਜੁਗ ਧਾਰ ਬਣਾਏ ਅਗੰਮੀ
ਬਣਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਮੰਗ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਪਰਗਟ
ਹੋ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਮਾਰਗ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੁਗ
ਜਨਮ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਫੜ, ਕਾਇਆ
ਪੌੜੇ ਸਾਚੇ ਚੜ੍ਹ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ
ਸੁਣਾਏ ਬਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਦੇਵੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਇੰਦਾ ।
ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਅਣਿਯਾਲਾ ਇਕ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੋ ਜਹਾਨ ਹਰਿਜਨ ਚੁੱਕੇ
ਕਾਣੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੰਦ ਕਟਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇ ਅਨਮੋਲ,
ਅਮੁਲ ਹੱਥ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਦੇਵੇ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਤਰਾਜੂ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਦੂਈ
ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਸੁਆਮੀ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਜਾਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕਰਮ
ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੀਤਾ ਕੌਲ, ਕੌਲ ਇਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਪੈਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ
ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੇ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧਾ ਰੌਲ, ਰੌਲਾ ਪਾਵੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣੇ
ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਦਰ ਵਸਿਆ ਕੋਲ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਸਚ ਪਿਆਏ ਅਗੰਮੀ ਪੌਹਲ, ਰਸ ਮਿੱਠਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।
ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਘੋਲੀ ਘੋਲ, ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਹਰੀ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਜਾਮ,
ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਰਸ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਕਾਮ, ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ
ਆਰਾਮ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਆਰਾਮਗਾਹ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ
ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ, ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦੂਜੀ ਕੁਤਬ ਪੜ੍ਹਨ ਕਿਤੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ,

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਵਰ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਇਕੋ ਰਾਮ ਇਕੋ ਨਾਮ ਇਕੋ ਕਾਮ ਇਕੋ ਪੈਗਾਮ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦ ਸੁਨੀਦ ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ ।

★ ੭ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦੇ ਨਵਿਤ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਹਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਬਾਲ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਸੇ ਨਾਲ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਠਾਂਡਾ ਦਰ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੰਦਰ ਸੁਆਮੀ ਜਾਏ ਵੜ, ਤਿਸ ਬੰਕ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਕਰਨੀ ਕਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਵਿਜੋਗ ਹਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਬੇੜੇ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਚੁੱਕੇ ਡਰ, ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬਾਂਹੋਂ ਫੜ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ ਸਾਚੇ ਦਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਭਗਤਨ ਸੰਗ ਸਦਾ ਰੰਗ ਰਾਤਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਸਚ ਬੰਧੇ ਨਾਤਾ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਧੁਰ ਧਾਮ ਦੀ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥਾ, ਸੁਖ ਰਾਮ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਦੱਸੇ ਪਾਠਾ, ਪੂਜਾ ਸਿਮਰਨ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਨਾਥ ਅਨਾਥਾ, ਦੀਨਨ ਦਇਆ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭਗਤਨ ਮੀਤਾ ਬਣ ਕੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਉਤਾਰ ਪਾਪ, ਦੁਰਮਤ ਆਪ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਘਰ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬਣਾਏ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰਾਬ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੇਖ ਵੇਖ ਦਿਆਲ, ਦੀਖਿਆ ਆਪਣੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਵਸੇਖ ਘਰ ਧਰਮ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਜਾਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਬਣ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਸ ਕਮਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਹਰਿ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਡਿਆਵਣ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਸੁਆਮੀ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਅਕੱਥ ਕਹਾਣੀ,

ਬੁਧ ਮਤ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਦੇ ਕੇ ਧੁਰ ਦੀ ਟੇਕ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਲਖਨਾ ਲੇਖ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਅਨਡਿਠੜੇ ਦੇਸ, ਦੇਸ ਦਸੰਤਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਮਿਲਾਏ ਭਾਉ ਭਗਤੀ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਫੜ ਉਠਾਏ ਆਦਿ ਸ਼ਕਤੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਚੁੱਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਰਬੀ, ਅਰਸੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਜਨ ਭਗਤ ਜਣਾਏ ਇਕ ਬਰਸੀ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਨਾਲ ਰਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਭਗਤਾਂ ਅੰਤਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਪਵਣ ਸੁਆਮੀ ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬਿਧ ਅੰਤਰ, ਅੰਤਰ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸੋਭਾ ਅਨੇਕ ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਡਲ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰਾਸ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਧੁਰ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਵੇਖੇ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਘੋਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਕੜੇ ਡੋਰ, ਡੋਰੀ ਤੰਦ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖੇ ਲੋੜ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਆਏ ਦੌੜ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਠਾਕਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਵਡ ਭਵਰੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਮਾਟੀ ਖਾਕੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਵਣਜ ਕਰਾਏ ਇਕ ਸੌਦਾਗਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਹੋਏ ਸਹਾਇਕ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਸਾਚਾ ਨਾਇਕ, ਨਾਇਕਾ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਕਰ ਹਦਾਇਤ, ਹਦੀਸ ਸਾਚੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਦਾ ਹਮਾਇਤ, ਸਚ ਰਫੀਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਖਵਾਏ ਇਕ ਪ੍ਰਭ, ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਆਰ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਦ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਬਿਨ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲੱਭ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਲੋਕਮਾਤ ਬਣ ਬਣ ਪਾਧੀ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਉਠ ਉਠ ਧਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰੱਖੇ ਉਹਲੇ, ਬੇਅੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ,

ਜਿਸ ਜਨ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਾਮ ਕੰਡੇ ਸਾਚੇ ਤੇਲੇ, ਬਣ ਕੇ ਤੇਲਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਤਮ ਮੋਲੇ, ਪਰਮਾਤਮ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੁਆਰ ਸਾਚਾ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵਡਿਆਈ ਮਾਤ ਜਨਮ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਵਰਨ ਆਤਮਕ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬਣ ਕੇ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕਾਰਯਾ ਕਰਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਸਾਚੇ ਚਰਨ, ਸਚ ਚਰਨੋਦਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ । ਨੇਤਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਦੀਦ ਈਦ ਇਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਮੂਲ ਨਾ ਲੜਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਪੌੜੇ ਸਾਚੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਮਿਲ ਕੇ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੋਹੰ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਨ, ਸਰਨ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੧ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਾਹਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਵਿਤ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਹਰਿ ਦਰਸ਼ਨ ਤਰਸਣ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰੱਖਣ ਓਟ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਨਾਮ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਸੁਹਾਏ ਕਿਲਾ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਮਿਲੇ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਦੋਸ਼ਿਆਂ ਉਪਰ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਵੇ ਦੋਸ਼, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਤਕਾਈਆ । ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਖਾਮੋਸ਼, ਉਚੀ ਕੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਲੋਚ, ਆਸਾ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਜੋਗ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਿਲਾਵਾ ਪੁਰ ਸੰਜੋਗ, ਦੇਵੇ ਵਜੋਗੀ ਰੂਪ ਕਟਾਈਆ । ਘਰ ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਵਸਤ ਅਗੰਮ ਚੁਗਾਏ ਚੋਗ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਰੱਖਣ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆ ਕੇ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਦੇਵੇ ਭਰਵਾਸ, ਭਰਵਾਸਾ ਆਪਣਾ ਇਕ ਬੰਧਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਨਿਰਾਸ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਹਸ਼ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਗਤ ਅੰਧੇਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਉਦਾਸ, ਗਾਮੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤੱਕਣ ਰਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਆ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਵਕਤ ਪ੍ਰਭ ਬਣੇ ਸਚ

ਮਲਾਹ, ਸਾਚਾ ਬੇੜਾ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਦਏ ਦਰਸਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਕਵਣ ਵਕਤ ਪ੍ਰਭ ਘਰ ਮੰਦਰ ਬਹੇ ਡੇਰਾ ਲਾ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਏ ਮਿਟਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਰਹੇ ਝੁਕ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਚਰਨ ਰਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪੈਡਾ ਜਾਵੇ ਮੁਕ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਾ ਜਾਵੇ ਉਕ, ਤੀਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਬਹੇ ਉਠ, ਪੜਦਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੱਸ ਭੇਵ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਚੁਪ, ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹੇ ਪੁਛ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਬੈਠੋਂ ਲੁਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਲਾਡਲੇ ਸੁੱਤ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਹੋਵੇ ਉਜਲ ਮੁਖ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆ ਕੇ ਵੇਖ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਹੇਤ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਬਿਰਹੋਂ ਵੈਰਾਗ ਵਿਛੋੜੇ ਕੀਤਾ ਛੇਕ, ਛਲਨੀ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਆ ਬੋਹੜ ਅਗੰਮੇ ਦੇਸ, ਅਗੰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੁਖੜਾ ਲਈਏ ਪੇਖ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰੀਝਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਗੋਦੀ ਲਈਏ ਖੇਡ, ਬਣ ਮਾਲਕ ਰੂਪ ਸਖਾਈਆ । ਤੈਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੀਏ ਭੇਤ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਸੁਲਤਾਨ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨਿਗਹਬਾਨ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨੌਜਵਾਨ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਕਾਹਨ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਬੀ ਪਿਹਰ ਅਮਾਮ, ਅਮਦ ਤੇਰੀ ਸੱਚੀ ਭਾਈਆ । ਵਡ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਵੱਡ ਸੁਲਤਾਨ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ । ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਨੌਜਵਾਨ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਕਮਰਾਨ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਤੇਰਾ ਫ਼ਰਮਾਣ । ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਆਣ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਵਖਾਣ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਰਨ ਸਵਾਲ, ਦਰ ਸਵਾਲੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਵੇਖ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮਹਿਬੂਬ ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਘਾਲਣ ਰਹੇ ਘਾਲ, ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਭੇ ਨਾਲ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਰਲ ਮਿਲ ਢੋਲਾ ਗਾਣ, ਸਿਫ਼ਤੀ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ

ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਅਨਡਿਠੜੀ ਵਸਤ ਦੇ ਦਾਨ, ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਗੋਲਕ ਖੋਲ੍ਹ ਦੁਕਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰਸਿਖ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਪਿਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰ ਕੇ ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਿਤ, ਹਾਰ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖ ਅਨੋਖਾ ਲਿਖ, ਧੋਖਾ ਦਗਾ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਮੋਛਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਿਖ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਤਮ ਆਪੇ ਹੋਵੇ ਸਹਾਈਆ । ਪਿਛਲੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਅੱਗੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਹੱਥ ਸਭ ਕੁਛ, ਕਮੀ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਆਪ, ਨਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਬਣ ਕੇ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਪਾਇੰਦਾ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਉਤਾਰ ਪਾਪ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਨ, ਜਮ ਫਾਸ ਆਪ ਕਟਾਇੰਦਾ ।

੯੫੩

★ ੧੨ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਤ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਖੁਜਾਲਾ ਦੇ ਨਾਲ ਅਚਲ ਨਗਰ ਬਟਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ★

ਜਗਤ ਸੰਸਾਰੀਆਂ ਜਗਤ ਮੇਲਾ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਭਗਤ ਸੋਹੇ ਵੇਲਾ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਘੜੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਖੁੱਲਾ ਵੇਲਾ, ਘੜੀ ਪਲ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਾ ਕੋਈ ਚੇਲਾ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸੋਹਣਾ ਵੇਲਾ ਹੋਏ ਸੁਹੰਜਣਾ, ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਸੰਤ ਦੁਆਰੇ ਸੰਤ ਮਜਨਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਗੱਜਣਾ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਧੁਨ ਰਾਗ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਨ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗਨਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸੰਤ ਮਿਲ ਸੰਤ ਬਾਹਰ ਵਾਸਨਾ ਮੂਲ ਨਾ ਭੱਜਣਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਯਾਮਤਾ ਵਿਚੋਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਲੱਭਣਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਾਇਆ ਕੱਪੜ ਨਾ ਪੜਦਾ ਢਕਣਾ, ਓਢਣ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਲੋਣਾ ਕੋਈ ਨਾ ਅਜ ਪੱਜਣਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਿਓ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਸ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਸਜਣਾ, ਕਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਘਰ ਆਪਣਾ ਸੱਦਣਾ, ਸੁੱਤੀ ਵੇਖ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੱਕੇ ਕਾਅਬਿਉਂ ਕਰਨਾ ਹਜਨਾ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗਨਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਰਖਾਈਆ । ਕਵਣ ਮੰਜਲ ਕਵਣ ਕੂਟ ਕਵਣ ਦਿਸ਼ਾ ਕਵਣ ਮੰਦਰ ਕਵਣ ਦੁਆਰ ਕਵਣ ਗ੍ਰਹਿ ਕਵਣ ਕਦਮ ਕਵਣ

੯੫੩

੧੫

ਚਰਨ ਅੱਗੇ ਲੰਘਣਾ, ਕਵਣ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਬੰਦ ਪਰਦਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਘਰ ਵਿਚ ਘਰ, ਕਵਣ ਮਹੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਦੱਸੇ ਸਚ ਕਹਾਣੀ, ਦੂਸਰ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਹੋ ਕੇ ਬਣੀ ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ, ਕਿਉਂ ਭਰਮੇ ਭੁਲੀ ਲੋਕਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਪੀਣਾ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਨਿਝਰ ਰਸ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਘਰ ਮੇਂ ਅਮਰਾਪਦ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਵਣ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਵਣ ਸੁਣੀ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਪੀਰ ਮਿਲਿਆ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਕਵਣ ਅੰਗੀਕਾਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਕਿਸ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਆਪਣਾ ਕੰਤ ਮਨਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਗਈ ਸੈਂ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਜਗਤ ਵਖਾਈਆ । ਸੁਘੜ ਸੁਚੱਜੀ ਸਵਾਣੀ ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਰਹੀ ਭੈਂ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਬਲ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਉਪਜਿਆ ਗੋਂ, ਆਸਾ ਕਵਣ ਵਧਾਈਆ । ਕਵਣ ਸੁਣਾਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਉਂ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਵਣ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਵਣ ਫੜੇ ਅਗੰਮੀ ਬਾਹੋਂ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਵਣ ਦੇਵੇ ਠੰਡੀ ਛਾਉਂ, ਸਿਰ ਮਿਹਰ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੰਤ ਸਵਾਣੀ ਦੱਸ ਸਤਿਗੁਰ ਹਾਣੀ ਕਵਣ ਗ੍ਰਹਿ ਬੈਠਾ ਸੇਜ ਵਛਾਈਆ । ਸੁਘੜ ਸੁਚੱਜੀ ਸਵਾਣੀ ਕਵਣ, ਸੱਜਣ ਕਵਣ ਰੰਗ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਸਹੇਲੀਆਂ ਆਏ ਦੱਸਣ, ਕੰਤ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਉਚ ਮਨਾਰ ਆਏ ਵਸਣ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਵਣ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲ ਮਿਲ ਆਏ ਹੱਸਣ, ਹੰਸ ਮੁਖ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਇਕ ਵਰ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਆਪਣਾ ਕੰਤ ਮਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਬਿਧ ਮਨਾਇਆ ਕੰਤ, ਦੱਸੇ ਸਖੀ ਕਰ ਪਿਆਰ । ਕਵਣ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰੰਗ ਬਸੰਤ, ਉਤਰ ਨਾ ਜਾਏ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ । ਕਵਣ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ ਅਗਣਤ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ । ਕਵਣ ਧਾਮ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਨਿਰਮਲ ਦੀਪ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਮਿਲੇ ਕੰਤ ਭਤਾਰ । ਦੱਸ ਸਖੀ ਉਹ ਕੇਹੜਾ ਮੀਤ, ਜੋ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਣਾਵੇ ਕੇਹੜਾ ਗੀਤ, ਕਵਣ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਧਾਮ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਵਖਾਏ ਬਿਨ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਗੁਰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਰਹੇ ਠੰਡਾ ਸੀਤ, ਸੀਤਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣਨਾ ਸੱਚਾ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਉਸਦੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸ ਰੀਤ, ਕਵਣ ਗਲੀ ਕਵਣ ਕੂਚਾ ਕਵਣ ਮਹੱਲਾ ਕਵਣ ਮੰਜ਼ਲ ਕਵਣ ਪੌੜਾ ਕਵਣ ਡੰਡਾ ਕਵਣ ਦਵਾਰ ਦੇਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਸਿਖਿਆ ਲਈ ਸੀਖ, ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੀ ਭੀਖ, ਕਵਣ ਘਰ ਮਿਟੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਰੀਖ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਕੰਤ ਕਵਣ ਸੇਜਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਹਰਿ ਅਨਡੀਠ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਇਕ ਦਰ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਮਿਲੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਕਿਸ ਬਿਧ ਪਾਇਆ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀ, ਬਣ ਸੁਘੜ ਸੁਚੱਜੀ

ਰਾਣੀ । ਕਵਣ ਬਿਧ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬਣ ਬਣ ਹਾਣੀਆਂ ਹਾਣੀ । ਸਚ ਧਾਮ ਦੀ ਦੱਸ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਜਿਥੇ
 ਵਸੇ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨੀ । ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਇਕ ਦਰ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ
 ਮਿਲੇ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨੀ । ਜਿਸ ਦਾ ਕੰਤ ਰੰਗੀਲਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਕਮਲੀਆਂ ਕੋਈਆਂ ਗਲੇ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈ, ਦਿਵਸ
 ਰੈਣ ਘੜੀ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਂ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ
 ਸੰਤ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਆਪਣੇ ਲਏ ਉਠਾਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਤਿਸ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਦੱਸੋ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਰੰਗਲਾ, ਰੰਗ ਰਲੀਆਂ ਮਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਸੇ ਕਾਇਆ
 ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਬੰਗਲਾ, ਉਚੀ ਚੋਟੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਗਾਵੇ ਚਾਰ ਮੰਗਲਾ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ
 ਸ਼ਰੀਅਤ ਰੱਸੀ ਤੰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗਲਾ, ਡੇਰੀ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਦ ਸਮਾਵੇ ਪਰਮਾਅਨੰਦਨਾ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ ।
 ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਨਾ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਹਰਿ ਰਘੁਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਸਖੀ ਓਸ ਚਰਨ ਕਰੀ ਬੰਦਨਾ, ਬਿਨ ਬੰਦਗੀਉਂ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ ਉਹ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਨਾਰੀ ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ ।
 ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ਨਾਰੀ, ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਕਰੇ ਦੀਦਾਰੀ, ਦਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ
 ਮਧ ਪਿਆਲੇ ਪੀਤਿਆਂ ਚੜ੍ਹੀ ਰਹੇ ਖੁਮਾਰੀ, ਰਸ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਜੂਠ ਝੂਠ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ
 ਮਿਟੇ ਬੀਮਾਰੀ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੋ ਮੰਜ਼ਲ ਦੱਸੋ ਸਚ ਅਟਾਰੀ, ਕਵਣ ਕੁੰਡਾ ਤਾਕੀ ਬਾਰੀ ਖਿੜਕੀ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ ।
 ਕਿਸ ਬਿਧ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਉਜਿਆਰੀ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਛਣਹਾਰਾ
 ਸੱਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਮਿਲ ਕੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਸ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਇਕੋ ਮੱਥਾ, ਮਸਤਕ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ
 ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਾ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣੀ ਕਥਾ, ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।
 ਅਮਿਉਂ ਰਸ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਰਸਾ, ਰਸ ਰਸੀਯਾ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਸੋਹੰ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਸਾ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ ।
 ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੋਟਨ ਰਵ ਸਸਾ, ਜੋਤ ਨਿਰਗੁਣ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਕਸਾ, ਤਿਖੀ ਮੁਖੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ ।
 ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ ਤਿਸ ਚਰਨ ਦੁਆਰੇ ਢੱਠਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਮਿਲ ਸੰਤ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਅੱਛਾ, ਅੱਛੀ ਤਰ੍ਹਾ
 ਸਮਝਾਈਆ । ਜਗਤ ਬੰਧਨ ਬੰਨ੍ਹ ਨਾ ਕੋਈ ਰੱਸਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
 ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਰੱਛਾ, ਰੱਛਕ ਦਇਆਵਾਨ ਦਇਆਨਿਧ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ ਰਾਓ
 ਰੰਕ ਉਚ ਨੀਚ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਇਕੋ ਗੀਤ ਬਿਨ ਤਕਦੀਰ ਤਦਬੀਰ ਲਕੀਰ ਤਸਵੀਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ਆਪਣੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ ।

★ ੧੪ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਸੱਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹਰਿ ਜੂ ਸਜੇ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫਿਰਨ ਭੱਜੇ, ਉਠ ਉਠ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਏਕਾ ਸੱਦੇ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗੇ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਔਣਾ ਬੱਧੇ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਚੁੱਕ ਲੈ ਔਣਾ ਕੰਧੇ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚ ਨਗਾਰਾ ਇਕੋ ਵੱਜੇ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਕਰੋਣਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸੁਹੋਣਾ, ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵਕਤ ਆਪ ਸੁਹੋਣਾ, ਦੇਵੇ ਵਾਰ ਥਿਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਆਪ ਪਰਗਟੋਣਾ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਜਣੋਣਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕੋਣਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹੋਣਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਜਣੋਣਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਜੋਤ ਨੂਰ ਪਰਗਟ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਬਹੇ ਸਜ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਪਿਛਲੀ ਹੱਦ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਣ ਦੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸੁਣੋਦਾ ਰਿਹਾ ਸੱਚੀ ਗੁਫ਼ਤਾਰ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਜਣੋਦਾ ਰਿਹਾ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਵਣਹਾਰਾ ਰਥ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕੋ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਆਪ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਭਗਵੰਤ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮਹਿਮਾ ਅਗਣਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਸਕੇ ਕੋਈ

ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਪਰਗਟ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਵਣਜ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਵੇਸ ਧਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰ ਕੇ ਵਸ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਖੰਡਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਮਾਰਗ ਦੱਸ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੱਜਣ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਘਰ ਝਿਰਨਾ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਕ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰੱਖੇ ਦੇ ਕਰ ਹੱਥ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣੇ ਪਾ ਨਾੜੀ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਮਿਤ ਗਤ, ਗਤ ਮਿਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲ ਧਾਰੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੇਟ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਘਾਲਣ ਗਏ ਘਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਚਲੇ ਨਾਲ, ਬਣ ਸੰਗੀ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵਜਾਏ ਤਾਲ, ਅਨਾਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਇਕੋ ਹੱਟ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ, ਵਡ ਪੁਰਖੇਤਮ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਦਾ ਤਰਸ, ਦਇਆਵਾਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਦੱਸੇ ਸ਼ਰਤ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਵਖਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਭੇਖ, ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਨੇਤਨ ਨੇਤ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਖੇਲੇ ਖੇਲ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਹੇਤ, ਬਣ ਹਿਤਕਾਰੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੋ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਣ, ਸੋ ਅਭਿਮਾਨੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਗੋਂਦੇ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਸੋ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ, ਸੋ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਬੇਪਹਿਚਾਨ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜਿਸ

ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਐਧ ਪੁਰੀ ਆਣ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਮਾਏ ਏਕ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਸਾਜਣ ਲਏ ਪੇਖ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਵਖਾਏ ਸੁਹੰਜਣਾ ਦੇਸ, ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ । ਭੂਪਤ ਭੂਤ ਬਣ ਨਰੇਸ਼, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼, ਸੁਨੇਹੜਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਪੇਸ਼, ਪੇਸ਼ੀ ਇਕੋ ਘਰ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਬਦ ਅਨਾਦੀ ਇਕੋ ਬੋਲ, ਜੁਗ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸੱਦੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ, ਦਰ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਆਪ ਬੈਠ ਅਡੋਲ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਦੇਵੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾ, ਹਰਿ ਸੱਦਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਧਰਿਆ ਭੇਸਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆ ਕੇ ਵੇਖੇ ਸੰਬਲ ਦੇਸਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਨੇਤਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪੇਸ਼ਾ, ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਉਪਜਾਏ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸ਼ਾ, ਗਣਪਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ, ਸੁਰਪਤ ਇੰਦ ਮਾਣ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਨ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿਤਾ ਨੇਦਾ, ਸੱਦਾ ਇਕੋ ਘਰ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੇਹਦਾ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲੇ ਸਚ ਦਵਾਰ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਬਹਿੰਦਾ, ਭੂਮਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕੋ ਕਹਿੰਦਾ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਤੇਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਸੱਚੀ ਭਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸੁਣਿਆ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਣ, ਵੱਜੀ ਘਰ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਣ, ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਸੱਦੇ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਸਯਦਾ ਕਰੀਏ ਸਲਾਮ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਝੁਕਾਈਆ । ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨੀਏ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਹੱਕ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਤਰ ਸਤਿਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਝੁੱਲੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ,

ਸੱਤ ਰੰਗ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਤਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨੀਏ ਅਗੰਮੀ ਕਾਹਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਪੀ ਰਿਹਾ ਹੰਡਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਰੀਏ ਧਿਆਨ, ਚਿਤ ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸੋ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਮਾਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਲੈਣ, ਭਿਖਕ ਭਿਖਿਆ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਾਣਾ ਤੇਰਾ ਸਹਿਣ, ਆਪਣੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਮੰਗ ਪ੍ਰਭ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਇਕ ਮੰਗਾਈਆ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਆਪਣੇ ਲੈ ਲੱਭ, ਗੁਰਮੁਖ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਪਾਰ ਕਰਾ ਜਗਤ ਹੱਦ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸਦ ਬਹਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਜਾ ਅਗੰਮੀ ਨਦ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਅੱਡ, ਅੱਡਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਹੱਡ, ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੇਰੀ ਯਦ, ਵਿਸ਼ਵ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਜਾਮ ਪਿਆ ਮਧ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਚਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿਣ ਸਜ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਪੜਦਾ ਏਨ੍ਹਾਂ ਲੈਣਾ ਕਜ, ਜੋ ਬੈਠਣ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਡ ਕਿਰਪਾਲ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸਰਬ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਘਰ ਸੋਹਣਾ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਤਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਇਕੋ ਰੰਗਾ, ਰੰਗ ਰੰਗੀਲੇ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਧੁਰ ਧਾਮ ਵੱਜੇ ਉਹ ਮਰਦੰਗਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਿੱਲੀ ਸਤਾਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਈਆ । ਸੁਣ ਕੇ ਆਵੇ ਉਹ ਅਨੰਦਾ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡਾ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੂੰ ਤੁਟਿਆਂ ਦੇਵੇ ਗੰਢਾ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਭੁਲਣਹਾਰ ਬੰਦਾ, ਅਭੁਲ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ਼ੰਦਾ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਇਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰ ਅਵਗੁਣ ਭਰਿਆ ਬੰਦਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੁਰਮਤ ਧਵਾਈਆ । ਨਾਮ ਫੇਰ ਅਗੰਮੀ ਖੰਡਾ, ਖੜਗ ਇਕੋ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਘਰ ਲੱਗੇ ਸੋਹਣਾ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਛੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਨਾ ਹੱਸਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰੋਣਾ, ਦੁੱਖ ਸੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਨਾ ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੌਣਾ, ਜਾਗਰਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਰਾਗ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਈ ਗੋਣਾ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਉਣੰਜਾ ਪਵਣ ਪਵਣਾ, ਠੰਡੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਇਕੋ ਐਣਾ, ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰ ਦੇ ਜਹਾਨ ਸੁਹੋਣਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪੌਣਾ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ ਨਾਲ ਮਿਲੋਣਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਦੇ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਤੇਰੀ ਵੇਖੀਏ ਗੀਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਇਕੋ ਗਾਈਏ ਗੀਤ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਸਾਹਿਬ ਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਛਤਰ ਝੁੱਲੇ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮਾਣ ਮਿਲੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦੇਣਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਿਵਸ ਮਹਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਦੇ ਜਹਾਨ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਏ ਮਾਤ, ਮਾਤਰ ਭੂਮੀ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੀ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਅਨਮੁਲੜੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਮੇਟੇ ਕਲ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਗਾਥ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਢੋਲਾ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਵੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਨੁਹਾਏ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਇਕਾਂਤ, ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਖਿਆਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਗੋਪਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਵਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਯਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਸੁਰਤ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਮਾਲ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਮਾਤ ਲੱਗੇ, ਲਗਾਵਣਹਾਰਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਲਗਾਏ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ, ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਸਾਚੀ ਹੱਦੇ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਇਕੋ ਵੱਜੇ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਹਰਿ ਜੂ ਸਜੇ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਵਣ ਭੱਜੇ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਸਭ ਨੇ ਬੱਧੇ, ਬੰਦਨਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਦੂਆ ਸਿਫ਼ਰਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸ ਦਾ ਕਰਜ਼ ਉਤਾਰ, ਪੰਦਰਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਬੀਸ ਏਕੰਕਾਰ, ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਲਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਵੀਹ ਸਦ ਪੰਦਰਾਂ, ਹਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇਆ ਮਸਜਦ ਮੰਦਰਾਂ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੋੜਿਆ ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਜੰਦਰਾ, ਪੜਦਾ ਦਿਤਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੋ ਲੇਖਾ ਰੱਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੰਧਲਾ, ਨਿਰਮਲ ਸਦਾ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅੰਧਲਾ, ਜਗ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਬਣਾ ਬੰਗਲਾ, ਘਟ ਭੀਤਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਅਗੰਮੀ ਚੰਦਨਾ, ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਜਣਾਏ ਇਕੋ ਬੰਦਨਾ, ਬੰਦਰੀ ਧੁਰ ਦੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਸਤਿ ਅਨੰਦਨਾ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋ ਰਖਾਈਆ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰਾ ਵਿਚੋ ਕੱਢਣਾ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਦਏ ਤਜਾਈਆ । ਸੋ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਰ ਸਾਚੇ ਸੱਦਣਾ, ਜਿਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚ ਕੇ ਆਪ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪਣ ਬਾਪ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਪ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਨਾਰਾ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਘਾਟ, ਪੱਤਣ ਮੇਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਹੰਜਣੀ ਚੜ੍ਹੇ ਪਰਭਾਸ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪਰਭਾਤੋਂ ਆਏ ਮੁੜ ਕੇ ਰਾਤ, ਰੈਣ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਭਿੰਨੜੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਖਾਹਸ਼, ਪ੍ਰਭ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਇਆ ਬਣ ਕੇ ਸਾਬ, ਸਰਗੁਣ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਮੰਡਲ ਬਹਿ ਕੇ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਅੱਗੇ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸ, ਸੋ ਅਦਲੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਹੇ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਲਸ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਲਾਏ ਲੇਖੇ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਣਹਾਰ ਕਰਤਾਰਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪੇ ਵੇਖੇ, ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਬੰਦ ਕਵਾੜਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੱਖੇ ਚੇਤੇ, ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਏ ਅਭੁੱਲ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਹੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤੇ, ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖੇਡੇ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਭੇਜੇ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਹੇ ਖਬਰਦਾਰਾ । ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਵਸੇ ਸਾਚੇ ਦੇਸੇ, ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਨਿਆਰਾ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਦਸ ਦਸਮੇਸੇ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ ਸੋਹੇ ਸਾਚੀ ਬਿਤ ਵਾਰ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਲਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਗੁਰਮੁਖ ਮੀਤ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਪੰਦਰਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚਲਾਈ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਬੰਨ੍ਹ ਪ੍ਰੀਤ, ਬਿਧਾਤਾ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਰਲ ਮਿਲ ਏਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗਾਇਆ ਗੀਤ, ਸਾਂਝੀਵਾਲ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਚੁਕਾ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸਾਚਾ ਧਾਮ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਆਪ ਅਨਡੀਠ, ਸੋ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ

ਪਾਇੰਦਾ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈ ਆਪ ਜਗਦੀਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਸਤਾਰ ਬੰਧਾਏ ਸੀਸ, ਸੀਸ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਦੂਆ ਜ਼ੀਰੇ ਅੰਕ ਬਣਾਏ ਬੀਸ, ਬੀਸ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਧਰਮ ਜਣਾਏ ਹਦੀਸ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਇਕੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਇਕੀ ਜਾਏ ਜਣਾ, ਬਲ ਬਾਵਨ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਧਾਰੋਂ ਤਿੱਖੀ ਦੇਏ ਵਖਾ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਮਾਰਗ ਲਾਈਆ । ਨਿਕੀਉਂ ਵੱਡੀ ਦੇਏ ਬਣਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਕੀ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿ ਦਾ ਇਕ ਵਿਹਾਰ, ਵਿਵਹਾਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿ ਦਾ ਇਕ ਅਖਾੜ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿ ਦਾ ਇਕ ਯਾਰ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਪਾਵੇ ਇਕ ਇਕੀਸਾ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਧਰਮ ਹਦੀਸਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬਦਲੇ ਸਭ ਦੀ ਨੀਤਾ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਪ੍ਰੀਤਾ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਨੂਰ ਖੁਦਾਈ ਹੋਏ ਬਿਸਮਲ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਇਲਾਹੀ ਇਲ, ਇਲਾਬੁਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮੰਨਦੇ ਤਿਲ, ਸੋ ਤਿਲ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਇਕੀਆਂ ਸਿਰ ਸ੍ਰੀ ਦਸਤਾਰ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਦਸਤਾਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਚੀਰਾ, ਚੀਰੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਧੀਰਾ, ਧਰਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਏ ਇਕੋ ਸੀਰਾ, ਠੰਡੀ ਠਾਰ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਕਲੀਰਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸਗਨ ਮਨਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਤੋੜ ਜੰਜੀਰਾ, ਨਵ ਦਰ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਫੜ ਅਖੀਰਾ, ਆਖਰ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੁਹਾਏ ਹਸਤ ਕੀੜਾ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੀੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੀਹ ਧਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਾਰਗ ਚੁੱਕੇ ਭੀੜਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਤਿੱਖੀ ਰਖਾਏ ਮੁਖੀ ਤੀਰਾ, ਤੀਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਇਕੀ ਸਿਖ ਵੰਡ ਅਪਾਰ, ਸੱਤ ਸੱਤ ਸੱਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਏਕਾ ਧਾਰ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਪਿਛੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੇਏ ਉਧਾਰ, ਸਨਮੁਖ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਚੀਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਸੱਚੀ ਦਸਤਾਰ, ਹੀਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਵੀਰੇ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲੇ ਯਾਰ, ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਨੀਲੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਅਸਵਾਰ, ਸਾਚੇ ਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਪਗੜੀ ਚੜ੍ਹੇ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮੰਗ, ਅੰਤਮ ਦੇਏ ਕਰਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਰੱਖ ਆਪਣੇ ਸੰਗ, ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਜਣਾਈਆ ।

ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਵੇ ਸੱਚਾ ਛੰਦ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਮੁੱਕੇ ਸਭ ਦਾ ਪੰਧ, ਪਿਛਾ ਯਾਦ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੰਢ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਦਾ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਇਕੀ ਬੰਨ੍ਹਣ ਪੱਗ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਜਾਏ ਸਜ, ਹਰਿ ਸੱਜਣ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਆ ਕੇ ਹੱਜ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਇਕੀ ਦਰਬਾਰੀ ਵੇਖਣ ਜਗਤ ਜਹਾਨੋਂ ਕੀਤੇ ਅੱਡ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਡਰੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਿਤਾ ਗੱਡ, ਚਵੀ ਹੱਥ ਝੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਕੀ ਸਿਖ ਇਕੀ ਦਰਬਾਰੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਏਕਾ ਇਕੀ ਸਚ ਵਿਹਾਰੀ, ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਖੰਡਾ ਤੇਜ਼ ਕਟਾਰੀ, ਨਾਮ ਧਾਰੀ ਹੱਥ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਿਰ ਤੇ ਰੰਗ ਪਗੜੀ ਅਨੋਖਾ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਧੋਖਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਹੰਜਣਾ ਸੁਹਾਵੇ ਆਪ ਮੌਕਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਆਏ ਓਟਾ, ਸੋ ਲੱਗੀ ਤੇੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਾਚੀ ਜੋਤਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਨੂਰ ਹੁਸਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਇਕੀਆਂ ਨਾਲ ਇਕ ਵਿਹਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ । ਕਮਰਕਸਾ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਢਾਈ ਗਜ਼ ਦੇਪੱਟਾ ਤਨ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਰੰਗ ਕੇਸਰੀ ਇਕੋ ਚਾੜ੍ਹ, ਕੇਸ ਗੜ੍ਹ ਲਹਿਣਾ ਤੇਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਬਣੇ ਸਚ ਸਰਕਾਰ, ਵਡ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਫੇਰ ਬੋਲੇ ਇਕ ਜੈਕਾਰ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਆਓ ਦਰਬਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਪੰਜੇ ਉਠੋ ਦਿਓ ਦੀਦਾਰ, ਪੰਚਮ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਗੋਬਿੰਦ, ਗੋਬਿੰਦ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਮੇਟੇ ਪਿਛਲੀ ਚਿੰਦ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਖਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਬਣਾ ਆਪਣੀ ਬਿੰਦ, ਬਿੰਦੀ ਟਿੱਪੀ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਕਰਨ ਨਿੰਦ, ਨਿੰਦਿਆ ਨਿੰਦਕ ਮੁਖ ਭਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਸਿਰ ਦਸਤਾਰ ਬੰਧਾਵੇਗਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਚਿੰਨ੍ਹ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਖੇਲ ਖਲਾਵੇਗਾ । ਗਿਣ ਗਿਣ ਲੇਖੇ ਲਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਦਾ ਬਣੇ ਰਾਗ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਦਾ ਬਣੇ ਸੁਹਾਗ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਦਾ ਖੇਲ ਆਦਿ, ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਜੁਗਾਦਿ ਦਏ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਭੈ ਭਿਆਨਕ

ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਤਿੰਨਾਂ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਲਾਲਨ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਸੋਨਾ ਕੰਚਨ ਢਾਲੇ ਢਾਲ, ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਸੂਹਾ ਵੇਸ ਕਰ ਸ਼ਾਹ ਬਣਾਏ ਕੰਗਾਲ, ਕੰਗਾਲੋਂ ਸ਼ਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਚਿੱਟਾ ਨੂਰ ਦੇ ਜਮਾਲ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਪੀਲਾ ਵੇਸ ਬਣੇ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਮਾਤ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਨੀਲਾ ਰੰਗ ਵਖਾਏ ਜ਼ਿੰਮੀ ਅਸਮਾਨ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾ ਚੀਰ ਬੰਧਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਕਾਲੀ ਧਾਰੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇੰਦਾ । ਕਾਲਾ ਲਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਚਿੱਟੇ ਨਾਲ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਤਿੰਨਾਂ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਚਿੱਟਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਕਰੋ ਪਰਵਾਨ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨੀਲੀ ਧਾਰੋਂ ਪਾਰ ਆਏ ਭਗਵਾਨ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਕਾਲੀ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਮੇਟੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਚੰਦ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਮਧ ਤਿੰਨਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬਣੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੫ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ, ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨਾ, ਜੋਧਾ ਇਕੋ ਇਕ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਲ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਨੌਜਵਾਂ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਵਸੇ ਸਚ ਥਾਂ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੂਪ, ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕੂਟ, ਹਿੱਸਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸੱਚਾ ਸਿਕਦਾਰ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਟਿਕਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ ਏਕੰਕਾਰ, ਪੁਰਫ਼ਰਮਾਨਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਵੇਖਣਹਾਰ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰਦਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਅਵੱਲੜਾ

ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਵਸਣਹਾਰਾ ਅਗੰਮੜੇ ਦੇਸ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਸੰਦੇਸ, ਪੁਰ
 ਫਰਮਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਕਰਤਾਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਹੋ
 ਉਜਿਆਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਆਪ ਖੁਲਾਇਆ। ਨਾਰ ਕੰਤ ਬਣ ਪਿਆਰ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਆਪ ਹੰਡਾਇਆ। ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਸਚ
 ਸਿੰਘਾਸਣ ਇਕ ਸੁਹਾਇਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਚਲਾਇਆ।
 ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ
 ਸਚ ਦਸਤੂਰ, ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦੀ
 ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਕੱਥ, ਕਬਨੀ ਕਥ ਸਕੇ
 ਨਾ ਰਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਮਾਰਗ ਨਿਰਗੁਣ ਦੱਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਖੇੜੇ ਨਿਰਗੁਣ ਵਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ
 ਲਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚਾ ਰਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ
 ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਘਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ। ਬਾਲਕ ਸੁੱਤ ਇਕ ਪਰਗਟਾ, ਸ਼ਬਦੀ
 ਰੂਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਆਪ ਬਣਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ,
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਵੇਖ ਪੁੱਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸੋਹੇ ਰੁੱਤ, ਬਿਰ ਘਰ
 ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਪੁਰ
 ਦੀ ਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਬਾਲ ਨਾਦਾਨ, ਦੇ ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਇਕ
 ਮਹਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ।
 ਪੁਰ ਦਾ ਪੜਦਾ ਹਰਿ ਜੂ ਖੋਲ੍ਹ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਆ ਕੋਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਚ ਸੰਦੇਸ
 ਵਜਾ ਢੋਲ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਲਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਤੋਲ ਤੋਲ, ਤਰਾਜੂ ਇਕੋ ਹੱਥ
 ਉਠਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹਿਣਾ ਅਡੋਲ, ਭੂਮਕਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ
 ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਚ ਸੰਦੇਸ, ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ,
 ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ। ਤੇਰਾ ਵਸੇ ਬਿਰ ਘਰ ਦੇਸਾ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ

ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰਨੇ ਯੋਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰ ਸੰਜੇਗ, ਧੁਰ ਸੰਜੇਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾ ਕੋਟ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦੀ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਦੇਵੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਸਾਚਾ ਚੰਦ, ਸ਼ਬਦੀ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਵੰਡੇ ਵੰਡ, ਵੰਡਣਹਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਦਿ ਕਰ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਦਿਤਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਘਾੜਨ ਘੜ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰੀ ਫੜ, ਬੰਧਨ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਖੇਲ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੁਣ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਬਿਰ ਘਰ ਤੇਰੀ ਸੋਹੇ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚਖੰਡ ਡੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਬੇਐਬ ਖੁਦਾਈ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਏਕਾ ਨੂਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰ ਭਰਪੂਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬੈਠਾ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਮੌਲਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਵਸਤ ਦੇ ਕੇ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਪਿਤਾ ਬਾਪ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੱਸ ਸੱਚਾ ਜਾਪ, ਕਰੇ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਪਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਰਹਿਣਾ ਦਾਸ, ਧੁਰ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਖੋਲ੍ਹ ਆਖ, ਅੱਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂ ਤੇਰਾ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਰਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵਾਂ ਦੱਸ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਤੇਰਾ ਰਸ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਰਵ ਸਸ, ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਖੇਲ ਖਲੋਣਾ ਨਾਰੀ ਕੰਤ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣੋਣੀ ਬਣਤ, ਘਾੜਤ ਘੜਨ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ

ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣੈਂਦਾ ਏ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਸੇਵ ਲਗੈਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੰਗ ਰੰਗੈਂਦਾ ਏ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਸੰਗ ਰਲੈਂਦਾ ਏ । ਪੰਜ ਤਤ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲੈਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਤ ਘੜ, ਭਾਂਡੇ ਆਪ ਬਣੈਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜੜਤ ਜੜ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਸੁਹੈਂਦਾ ਏ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਅੰਦਰ ਵੜ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲੈਂਦਾ ਏ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇ ਕੇ ਵਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖੈਂਦਾ ਏ । ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਜਾਏ ਵੜ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਆਪ ਰਖੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਇਕ ਵਖੈਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਜਣਾਇਆ ਏ । ਪ੍ਰਭ ਅਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇਆ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਦ ਬਹਾਇਆ ਏ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗਾਇਆ ਏ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਲਗੈਂਦਾ ਏ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੀ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਥਿਰ ਘਰ ਦਵਾਰੇ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਸਮਝੈਂਦਾ ਏ । ਸੁੰਨ ਅਗੰਮ ਤੇਰੇ ਸਹਾਰੇ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਹਰਿ ਉਠੈਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤੇਰੇ ਪਨਹਾਰੇ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਲਗੈਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈ ਪੰਜ ਤੇਰੇ ਅਖਾੜੇ, ਪੰਜ ਪਚੀਸ ਗੰਢ ਪਵੈਂਦਾ ਏ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜੇ, ਅੰਡਜ਼ ਜੇਰਜ਼ ਉਤਭੁਜ਼ ਸੇਤਜ਼ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਚਲੈਂਦਾ ਏ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰੇ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਧਾਰ ਸੁਣੈਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤੈਂਦਾ ਏ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਖੇਲ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਧਰਤ ਬਣਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਚਮਕਾਵੇਗਾ । ਤੇਰੀ ਚੋਟ ਸ਼ਬਦ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਓਟ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਵੇਗਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਆਪ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਸਚ ਸਲੋਕ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਜੋਗ ਝੋਲੀ ਪਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਇਕ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਇਕ ਉਠਾਇਆ ਏ । ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪਰਗਟਾਇਆ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਲ ਸਚ ਸਮਝਾਇਆ ਏ । ਪੰਜ ਤਤ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਬੰਧਾਇਆ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਾੜਨ ਘੜ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਉਪਜਾਇਆ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੜ, ਸਰਗੁਣ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹ, ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇਆ ਏ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸੀਸ ਧੜ, ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਵਖਾਇਆ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਘਰ ਸੁਹਾਇਆ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਘਰ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ । ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕ ਜਗਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਵੇਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖਲਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਭੰਡਾਰ ਇਕ ਵਰਤਾਵੇਗਾ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਸੰਕਰ ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਉਠਾਵੇਗਾ । ਤ੍ਰੈ ਤ੍ਰੈ ਆਪ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੇ ਦੇਸ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ ।

ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਇਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਲਗਾਵੇਗਾ । ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਰੇਖ, ਰੇਖਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਵੇਗਾ । ਪੁਰ
 ਦਾ ਦੇ ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਅਲਖ ਅਭੇਦ ਇਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਅਲਖ ਅਲੇਖ ਇਕ ਅਖਵਾਏਗਾ । ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਦਇਆ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਦੇਸ਼ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਸਚਖੰਡ
 ਰਹੇ ਸਦਾ ਹਮੇਸ਼, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਇਕੋ ਅਨੇਕ ਸਮਾਏਗਾ । ਧਰਤ ਧਵਲ ਜਲ ਬਿੰਬ ਖੇਲੇ ਖੇਲ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਸਤ ਇਕ ਵਰਤਾਵੇਗਾ ।
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਰਾਹ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰੀ ਪਾਵੇਗਾ । ਚੌਥੇ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ
 ਜੋਤ ਜਗਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ ਤੇਰਾ ਅੱਖਰ ਨਾਦ ਸੁਣਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ
 ਤੇਰਾ ਨਾਦ ਵਜਾਏਗਾ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਏਗਾ । ਬਿਨ ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਸਿਤਾਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਵਖਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਗੁਫਤਾਰ,
 ਗੁਫਤ ਸ਼ਨੀਦ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਚਲਾਏਗਾ । ਘਰ ਬਣ ਕੇ ਸੱਚਾ ਯਾਰ, ਯਾਰੀ ਆਪਣੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਏਗਾ । ਮਾਰਗ ਦੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਚਾਰ
 ਵਰਨ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਚਾਰ
 ਵਰਨ ਦੱਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਪਹਿਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਦੂਜਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਤੀਜੇ ਦੋਹਾਂ ਇਕ
 ਮਕਾਨ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸੁਲਤਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਾ ਕਰ ਨਾ ਸਕਿਆ
 ਕੋਈ ਗਿਆਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਬਿਰ ਘਰ ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਿਹਾ ਝੁਕ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
 ਤੇਰਾ ਵੇਖਾਂ ਮੁਖ, ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਿ ਸਕਾਂ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਮੈਂ ਉਪਜਿਆ ਤੇਰੀ ਕੁੱਖ, ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਨੂੰ
 ਤੇਰੇ ਬਿਨੋਂ ਲੱਗੇ ਦੁੱਖ, ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਦੁੱਖ ਨਾ ਮੇਰਾ ਕਟਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਬਾਲਕ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਪਿਆ ਬੋਲ,
 ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ਸਦ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ
 ਅੰਦਰ ਜਾਵਾਂ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਪੂਰਾ ਕੌਲ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਵਰ ਦੇ ਭਗਵਾਨ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਨਿਤ
 ਨਵਿਤ ਪੌਣਾ ਆਪਣਾ ਦਾਨ, ਝੋਲੀ ਮੇਰੀ ਸਦ ਭਰਾਈਆ । ਤੂੰ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਕਾਹਨ, ਹਉਂ ਗੋਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਤੂੰ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਸ਼ਾਹ
 ਸੁਲਤਾਨ, ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ

ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਜਗਾਈ ਅਲਖ, ਅਲੱਖ ਅਗੋਚਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਕਰੀਂ ਨਾ ਵੱਖ, ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਮੇਰੇ ਨਾ ਭਾਈਆ । ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਰੱਖਣਾ ਹੱਥ, ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਾਵਾਂ ਢੱਠ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਕ ਵਾਰੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਮੇਰੇ ਵਲ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾ ਮੇਰਾ ਹੱਕ, ਫੇਰ ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੁਣ ਸੁੱਤ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਮੀਤ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਚਲਾਏ ਤੇਰੀ ਰੀਤ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਸੁਹਾਗੀ ਰੀਤ, ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਧੁਨ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਰੱਖੇ ਠੰਡਾ ਸੀਤ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਇਕ ਵਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਲਗਾਏ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਜਾਣੇ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੁਣਿਆ ਸੰਦੇਸਾ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭ, ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਭਾਇਆ । ਚਰਨ ਦੁਆਰੇ ਡਿਗਾ ਝੱਬ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਆ । ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੋੜ ਨਾ ਦੇਵੀਂ ਛੱਡ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ । ਮੈਂ ਸਦ ਵਸਾਂ ਤੇਰੀ ਹੱਦ, ਬਾਹਰ ਹਦੂਦ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰੋਂ ਉਪਜੀ ਤੇਰੀ ਯੱਦ, ਵਿਸ਼ਵ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਸਦ ਮੰਦਰ ਵੇਖਾਂ ਲੰਘ, ਨਿਤ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਮੰਗ, ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਦੇ ਭਰਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਤਕਾਇਆ । ਤੇਰੀ ਆਸ ਹੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਦਸਤੂਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸਦ ਵਸੇ ਨੇੜੇ ਦੂਰ, ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਘਰ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਵਾਰ, ਬਿਨ ਕੰਨਾਂ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਆਪ ਸੁਣੈਦਾ ਏ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤੈਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਡੋਰ ਫੜੈਦਾ ਏ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਚਨਾ ਰਚ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਭਾਂਡਾ ਕੱਚ, ਕੱਪੜ ਅੰਗਨ ਆਪ ਬਣੈਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਰਖ ਸਚ, ਸਾਚਾ ਬੰਕ ਆਪ ਵਡਿਐਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਘਰ ਤੇਰਾ ਨਾਦ ਅਲੌਦਾ ਏ । ਘਰ ਘਰ ਤੇਰਾ ਨਾਦ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਬੋਲ ਅਗੰਮੀ ਇਕੋ ਰਾਗ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਹੋ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਆਪ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਵੰਡ ਵੰਡਾਵੇਗਾ । ਚਾਰ ਯਾਰੀ ਗੰਢ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਵੇਗਾ ।

ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਮਾਏਗਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਏਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਸਰਗੁਣ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਰੀਤ ਆਪ ਚਲਾਏਗਾ । ਦਿਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਜਣਾਏਗਾ । ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਨਾਉਂ ਧਰਾਏਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਏਗਾ । ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਮਾਤ ਰਚਾਏਗਾ । ਭਰਤੰਬਰ ਖੇਲ ਖਲਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਇਕ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸਚ ਤੈਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿਵਾਏਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਕਰ ਬਲਵਾਨ, ਬਲ ਤੇਰਾ ਇਕ ਪਰਗਟਾਏਗਾ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਝੁਲਾਏਗਾ । ਬ੍ਰਹਮਮਤ ਤੇਰਾ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਸਰਬ ਦ੍ਰਿੜਾਏਗਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਡੇਰਾ ਇਕੋ ਲਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਉਂ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤੇਰਾ ਬੰਸ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਡੰਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਵਜਾਏਗਾ । ਲੋਕਮਾਤ ਖੇਲ ਖਲਾਏਗਾ । ਸਚ ਸਲੋਕ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਕਮਾਏਗਾ । ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਮਾਵੇਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਪਰਗਟਾਵੇਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਦਸਾਵੇਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਵਾਰਾ ਕਲਜੁਗ ਪੈਂਡਾ ਕਰ ਕੇ ਦੂਰ, ਅੰਤਮ ਪਾਥੀ ਪੰਥ ਆਪ ਚੁਕਾਵੇਗਾ । ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਂਦਾ ਏ । ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਜਨਮ ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋਤ ਜਗੋਂਦਾ ਏ । ਭਗਤ ਮੀਤ ਨਾਦ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚਮਕੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸੁਹੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਨਿਆਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ ਕੇ ਜਾਹਰਾ, ਜਾਹਰਾ ਤੇਰੀ ਕਲ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅਧਾਰਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਇਕ ਵਪਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਹੱਟ ਮਾਤ ਚਲਾਈਆ । ਉਚਾ ਦੱਸ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰਾ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਰ ਪਿਆਰਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੁਲਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਕਰ ਸਵੰਬਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਅਡੰਬਰ, ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਸੁਆਮੀ

ਹੋ ਭਰਤੰਬਰ, ਭਰਪੂਰੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਬਿਨ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਵੇਲਾ ਦੱਸ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਬਲਵਾਨ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਨੌਂ ਨੌਂ ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨ, ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਜਣਾਈਆ। ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਬੇਜ਼ਬਾਨ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਵੇਲਾ ਦੱਸ ਭਗਵੰਤ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਬਣੇ ਸੁਹਾਗ ਸਾਚਾ ਕੰਤ, ਨਾਰੀ ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਪਰਨਾਈਆ। ਬਿਨ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚਲੇ ਤੇਰਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਇਣ ਅਗਣਤ, ਸਿਫਤੀ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਵੇਲਾ ਦੱਸ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਹਉਂ ਭਿਖਕ ਖੜਾ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰ, ਜਾਚਕ ਝੋਲੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਦੁਲਾਰ, ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲਾਂ ਖੇਲ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਪਾਵਾਂ ਸਾਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਧੁਰ ਦੀ ਦੇਵਾਂ ਇਕੋ ਧਾਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਾਮ ਅਲਾਈਆ। ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਕਾਗਜ਼ ਬੰਧਨ ਇਕੋ ਪਾਈਆ। ਘਰ ਘਰ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਨਿਰਅੱਖਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸੱਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਮਨਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਲਿਖਾਰ, ਕਾਤਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਾਇਆ ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਖੇਲ ਕਵਾੜ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਧਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਮੰਗਾਂ ਏਕੋ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਮਿੱਤਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਸਖਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਸੋਹੇ ਦਰਬਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ। ਬਿਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਤੇਰਾ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਦੱਸ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਹਾਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਲਏ ਕਰਾਈਆ। ਨਿਰਅੱਖਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਕਰ ਛੁਟਕਾਰ, ਖਹਿੜਾ ਛੁਟੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ। ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਹੋ ਨਿਮਾਣਾ, ਪ੍ਰਭ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੂੰ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਟਿਕਾਣਾ, ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਸਭ ਮੰਨਦੇ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਭਾਣਾ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗੀ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਵਣ ਵੇਲਾ

ਦੇਵੇਂ ਆਪਣੀ ਟੇਕ, ਬਣ ਜਗਦੀਸ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਰ ਧਰ ਵੇਖਾਂ ਸਰਗੁਣ ਭੇਖ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਮਿਲਾਂ ਤੇਰੀ ਰੇਖ, ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਰੇਖ ਧਾਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲਾਂ ਤੇਰੀ ਖੇਡ, ਖੇਲ ਖਲਾਰੀ ਤੇਰੀ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਆਦਿ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਵੇਖ ਸਚ ਮਹੱਲਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਏਕੋ ਬਲਾ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਪੱਲੂ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਅੰਤਰ ਰਲਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਵੇਖ ਇਕ, ਇਕ ਉਹ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਤੱਕ ਇਕ, ਉਹ ਵੀ ਇਕ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੁੱਤ ਕਰ ਤਿਆਰ ਵੇਖ ਇਕ, ਉਹ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਲਾਡਲੇ ਸੁੱਤ ਉਸ ਦੇ ਉਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆ ਸ਼ੱਕ, ਬਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ੁਕਰ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਾਂ ਤੇਰਾ ਹੱਕ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਵੇਖੀਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਨਾ ਜਾਈਂ ਬੱਕ, ਅਨਬੱਕ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਤੈਨੂੰ ਰੱਖਾਂ ਢਕ, ਬਿਨ ਹੁਕਮ ਨਾ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਲੋਂ ਹੋਵੇ ਕਦੀ ਨਾ ਵੱਖ, ਵੱਖਰੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਮਾਰਗ ਆਵੇ ਦੱਸ, ਅੰਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਗਾਵੇ ਜਸ, ਬਿਨ ਸਰਗੁਣ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤ ਸੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਅੱਗੋਂ ਪਿਆ ਹੱਸ, ਹੱਸ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਮੈਂ ਇਕੋ ਭਾਵਾਂ ਤੇਰਾ ਰਸ, ਦੂਜਾ ਰਸ ਨਾ ਮੋਹੇ ਸੁਖਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਵੇਲਾ ਉਹ ਦੱਸ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇਂ ਸਾਬ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਸਿਰ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅੱਖ, ਪਰਤੱਖ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਕ, ਘਰ ਬਰਦਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨਾ ਪਏ ਤੇਰੇ ਤੇ ਸ਼ੱਕ, ਤੇਰਾ ਸ਼ੱਕ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਵੇਖ ਇਕ, ਬਿਨ ਇਕ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕ ਕੋਲੋਂ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ, ਦੂਜੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਤੀਜੀ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਭਿਖ, ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚੌਥੀ ਤੇਰੀ ਰੇਖ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਪੰਜਵੇਂ ਧਾਰ ਆਪਣੀ ਪੇਖ, ਤੇਰੇ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਕ ਪੰਜ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਪੰਜ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਦੂਆ ਨੂਰ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ, ਜ਼ਹੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਏਕੰਕਾਰ ਤੀਆ ਸੱਜਣ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ

ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਦੀਪਕ ਜਗਣ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਆਪ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੰਚਮ ਧਾਰ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ ।
 ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਕਰੇ ਮਜਨ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਵੇ ਮੰਗਣ, ਦਰ ਅਲਖ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਪੰਚਮ
 ਮੀਤਾ ਇਕੋ ਸੱਜਣ, ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ ।
 ਇਕ ਪੰਜ ਖੇਲ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੀਜਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ
 ਕਰ ਪਿਆਰ, ਚੌਥੇ ਮੰਜਲ ਭੂਮਕਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜਵੇਂ ਬੋਲ ਸਚ ਜੈਕਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ,
 ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਏ ਬੰਧਾਈਆ । ਇਕ ਵਿਰੋਧ ਏਕੰਕਾਰ, ਓਅੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਐੜਾ ਅੱਖ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰਤਾਰ, ਪਰਤੱਖ ਆਪਣਾ ਦਰਸ
 ਵਖਾਈਆ । ਈੜੀ ਇਸ਼ਟ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੱਸਾ ਕਿਲਾ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ ।
 ਹਾਹਾ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਅਪਾਰ, ਹਰੀ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਇਕੋ ਟਿੱਪੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਸਾਚੀ ਵੰਡਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
 ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਹੰ ਰੂਪ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੰਜਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਦਏ ਅਧਾਰ, ਨਿਰਅੱਖਰ
 ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਹਰਿ ਏਕਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਕੱਕਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰਮ
 ਬਣਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਕੱਕਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕੋ ਕੱਕਾ ਕਾਰਨ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤਿਸ ਕੱਕੇ ਮਾਣ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਗੀਤ,
 ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਪੰਚਮ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਖੇਲ ਅਨਡੀਠ, ਤੇਰੀ ਧਾਰ
 ਸਮਾਈਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਬਣੇ ਗੀਤ, ਰਾਗ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ
 ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਸਚ ਮੀਤਾ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ
 ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਲੇ ਰੀਤਾ, ਊੜਾ ਐੜਾ ਈੜੀ ਇਕੋ ਮਾਣ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਰੱਖੇ ਸੀਤਾ, ਸੁੱਤ
 ਦੁਲਾਰ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸੱਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।
 ਸੱਸਾ ਹਾਹਾ ਰਹੇ ਦੁਆਰ, ਸੱਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਹਾਹਾ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਸਾਹਿਬ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ
 ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰ ਕਰ ਜਾਣ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੁਸਾ
 ਮੁਹੰਮਦ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਬਦ ਆਧਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ
 ਸਰਬ ਪਿਆਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ
 ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ

ਦੁਆਰ ਦਾ ਲੇਖ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੱਸੇ ਲੇਖਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸੱਸਾ ਹਾਹਾ ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ, ਸਚ ਸਾਚਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੇਸ਼ਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਇਕ ਦਾ ਸੱਚਾ ਦੇਸਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਸਚ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਇਕ ਦਾ ਸੱਚਾ ਹੇਤਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰਾ ਕਰਮ ਮਹਾਨ, ਕਰਨੀ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦੂਜਾ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੁਣ ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੱਸ ਪ੍ਰਭ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੁੱਕੇ ਹੱਦ, ਸਚ ਕਿਨਾਰਾ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜਾਏ ਲੱਦ, ਵੇਲਾ ਅੰਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਝੱਬ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸੁੱਤ ਦਲਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਲਵੇ ਲੱਭ, ਫੜ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸੁਣ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਅੱਗੋਂ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸ ਪ੍ਰਭ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਉਂ ਬਾਲਾ ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਨਾਦਾਨ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਕੋਟਨ ਕਾਲ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਮੰਗਾਂ ਇਕੋ ਦਾਨ, ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਇਕ ਪੰਜ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸੇ ਭੇਵ, ਅਭੇਦ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਸਚ ਕਰਨੀ ਸੇਵ, ਸਚ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਨੇਹਕੇਵ, ਨੇਹਚਲ ਧਾਮ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ, ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਲੋਕਮਾਤ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਸੁਹਾਏ ਜਗਤ ਸੌਦਾਗਰ, ਸੱਚਾ ਸੌਦਾ ਹੱਟ ਵਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਅੰਤਮ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਹੋਣ ਪਰਧਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਹਾਂ ਮਿਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਿਫ਼ਰਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਦੂਏ ਅੱਗੇ ਸਿਫ਼ਰਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਬੀਸ ਜਗਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਜਗਤ ਦਾ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਦਏ ਦਰਸਾਈਆ । ਸੁਣ ਸ਼ਬਦ ਉਹ ਵੇਲਾ ਸਚ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਕਾਇਆ ਜੋ ਹੰਡਾਵੇ ਸਰਗੁਣ ਕੱਚ, ਸੋ ਸਰਗੁਣ ਕੱਚੇ ਭਾਂਡੇ ਭੰਨ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਿਫ਼ਰਾ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਮਾਤ ਦੱਸ, ਦੂਏ ਨਾਲ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ ।

ਦੂਏ ਪਿਛੇ ਬਹੇ ਸੱਤ, ਸਿਫ਼ਰਾ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਮਰਥ, ਬੀਸ ਆਪਣਾ ਅੰਕ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਬੀਸ ਹੋਵੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਵਸ, ਬੀਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਵੀਹ ਵੀਹ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਰੱਖ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦੀ ਦੇਵੇ ਵੱਥ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਰੁਤੜੀ ਸੁਹਾਏ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕ ਪੰਜ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਦੋਹਾਂ ਮੇਲ ਪੰਦਰਾਂ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਰਮ ਦੁਆਰੇ ਲੇਖ, ਕੱਕਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਹ ਕੱਕਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕੱਤਕ ਦੇ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਲੇਖ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਨੇਤਾ ਬਣੇ ਨੇਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਸੁੱਤ ਸਬਦ ਵੇਖਣੀ ਖੇਡ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੜਦਾ ਦੇਏ ਉਠਾਈਆ । ਆਦਿ ਦੱਸਿਆ ਤੈਨੂੰ ਭੇਤ, ਦੂਜਾ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਇਕ ਪੰਜ ਤੇਰਾ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਇਕ ਪੰਜ ਵੇਲਾ ਆਪ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਅੰਕ ਮਾਤ ਜਣਾਵੇਗਾ । ਕੱਕਾ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਢਾਵੇਗਾ । ਕੱਤਕ ਰੁੱਤ ਬਸੰਤ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਬੀਸ ਬੀਸ ਵੇਖ ਵਖਾਵੇਗਾ । ਜੋ ਕੁਛ ਰੱਖਿਆ ਸੋ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜ਼ੀਰੋ ਸਿਫ਼ਰਾ ਦੂਏ ਨਾਲ ਬੀਸ ਸਮਝਾਵੇਗਾ । ਬੀਸ ਬੀਸ ਪ੍ਰਭੂ ਜਣਾ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਸ ਦਾ ਭੇਵ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾ, ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਤਰਾ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਵਣ ਦਵਾਰ ਵਸੇ ਕੱਲਾ, ਕਵਣ ਗ੍ਰਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਫਲਵਾੜੀ ਫੂਲ ਫਲਾ, ਕਵਣ ਪੰਖੜੀ ਦੇਏ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਬਦ ਸੁੱਤ ਸਚ ਸਮਝੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਾਮ ਰਖੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਦੋ ਤਿੰਨ ਮੇਲ ਮਿਲੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਤੇਈ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ ਮੰਨੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਨਰਪਤ ਨਰੇਸ਼ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਐਂਦਾ ਹਾਂ । ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਖਤ, ਚਿੱਠੀ ਬਿਨ ਡਾਕ ਆਪ ਪੁਚੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਬੋੜਾ ਬੋੜਾ ਮਾਤ ਹੱਕ, ਝੋਲੀ ਫੜ ਫੜ ਆਪੇ ਪੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਅੰਤਮ ਆਪਣੇ ਖਾਨੇ ਘਤ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਸਚ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਚ ਸਚ ਆਪਣਾ ਭੇਤ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਜਲ ਬਲ ਮਹੀਅਲ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਖੋਜ ਖੋਜਾਵਾਂਗਾ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ । ਨੂਰ ਖੁਦਾਈ ਅਵਲ, ਜ਼ਾਤ ਇਕੋ ਸਚ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਭੀ ਭਰ ਕੇ ਕਵਲ, ਉਲਟਾ ਮੂੰਹ ਆਪ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਤ ਆਪ ਜਣਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਭੇਤ ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹਾਂਗਾ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲਾਂਗਾ । ਜਨ ਕੰਡੇ ਤਰਾਜ਼ੂ ਤੋਲਾਂਗਾ । ਬਿਨ ਦੁਆਰ ਧੁਰ ਦਾ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਇਕ ਵਰੋਲਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਇਕ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਨਾਦ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਰਚ ਰਚ ਕਾਜ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਾਹ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਜੋ ਘੜਿਆ ਭੰਨ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਜੂਨ ਅਜੂਨੀ ਆਪ ਭਵਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਇਕ ਦਰਸਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਇਕ ਦਰਸਾਏਗਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿਵਾਏਗਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਏਗਾ । ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਰੱਖੇ ਹੱਥ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸਾ ਜਾਇਣ ਦੱਸ, ਸੋ ਸੱਜਣ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਏ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਜਾਏ ਵਸ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਰੁਸ਼ਨਾਏਗਾ । ਇਕੋ ਨੂਰ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਡਗਮਗਾਏਗਾ । ਤੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏਗਾ । ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਹਸ਼, ਖਸੂਸੀਅਤ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਜੋ ਰਹੇ ਉਦਾਸ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਸੀ ਦੂਰ ਕਰਾਏਗਾ । ਬਣ ਸੁਹੇਲਾ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਸੱਜਣ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਰੁਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਏਗਾ । ਰੁਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਸੁਹਾਵੇਗਾ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਇਕ ਦਰਸਾਵੇਗਾ । ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਵੇਸ ਵਟਾਵੇਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਹਿਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਵੇਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਸਦ ਧੁਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾਦ ਗਾਵਣ ਨਾਲ ਸੁਰ, ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਜਗਤ ਵਜਾਈਆ । ਤੂੰ ਵੇਖਣਹਾਰ ਚੜ੍ਹ ਅਗੰਮੀ ਘੋੜ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਤਰ ਜਾਏ ਬੈਹੜ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਪਏ ਬੈਹੜ, ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਬੈਹੜੀ ਦੁਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਅੰਤਮ ਆਵਾਂਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਵਾਂਗਾ । ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਫੇਰਾ ਪਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਚੋਟ ਇਕ ਲਗਾਵਾਂਗਾ । ਕਿਲਾ ਕੋਟ ਫੋਲ ਫੋਲਾਵਾਂਗਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵੇਖ ਵਖਾਵਾਂਗਾ । ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ । ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਪੜਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ । ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸੰਗ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ । ਬਣ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਮੰਗ, ਅੰਤਮ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਏ ਭੰਗ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਵਾਂਗਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਨੂਰ ਇਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਏਗਾ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋਤੀ

ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਏਗਾ । ਸਭ ਦੇ ਹੱਲ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਬਾਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਏਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੈਨੂੰ ਬਣਾਵਾਂ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਇਕ ਕਰਾਏਗਾ । ਤੇਰੇ ਚਲੇ ਆਪ ਨਾਲ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਮਾਣ ਰਖਾਏਗਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਆਪ ਜਗਾਏਗਾ । ਆ ਕੇ ਪੁਛੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਏਗਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਭਾਲ, ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਉਠਾਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਦੂਆ ਸਿਫ਼ਰਾ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਜ਼ੀਰੋ ਇਕ ਨਾਲ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਇਕ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਦੇ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਉਜਰਤ ਮੰਗੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਤਿੰਨ ਖੋਲ ਕਵਾੜ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਚਾਰ ਚੌਥੇ ਪਦ ਹੋ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੇਵੇ ਆਪ ਲੋਕਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਪੰਜ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪੰਚਮ ਮੀਤਾ ਪੰਚਮ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਛੇ ਬਿਨ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ, ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਸੱਤ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਲਈ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਅੱਠ ਅੱਠਾਂ ਤੱਤਾਂ ਕਰਨਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਨੌਂ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪੋਣੀ ਸਾਰ, ਨਵ ਨੌਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਦਸ ਖੇਲ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਿਖਾਲ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਉਠ ਲਾਡਲੇ ਪੁਰ ਦੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਬਣਨਾ ਮਾਤ ਦਲਾਲ, ਸਚ ਦਲਾਲੀ ਦੇਵੇ ਵਖਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਵੇਖ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਣਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਰਾ ਤੱਕਦੇ ਰਹੇ ਵਿਹਾਰ, ਵਿਵਹਾਰੀ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਰਵਦਾਸ ਚੁਮਾਰੇ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਦਸ ਦਸ ਧਾਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦਸਮ ਦੁਆਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਫੜ ਕੇ ਬਾਂਹੋਂ ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਵਾੜ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੇਟ ਮਿਟਾਏ ਪੰਜਮ ਧਾੜ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਬਣਾ ਕੇ ਸੱਚਾ ਪੁਰ ਦਾ ਲਾੜ, ਲਾੜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਆਪ ਸੁਆਲ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਲਾਡਲੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਲਾਲਨ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦਲਾਲ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਪੁੰਝੇ ਨਾਲ ਰੁਮਾਲ, ਨੀਲੀ ਧਾਰੋਂ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਜੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਹਕੀਕਤ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕ ਇਕ ਦਾ ਹੋਇਆ ਜੋੜ, ਜੋੜਾ ਪ੍ਰਭ ਜਣਾਇਆ । ਇਕ ਇਕ ਆਇਆ ਘੋੜ, ਘੋੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਈ ਲੋੜ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰੀ ਖੇਲ ਕਰੇ

ਹੋਰ, ਹੋਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ । ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਡੋਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਸ ਇਕ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਇਕ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਏਕਾ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦਿਤੀ ਸਾਚੀ ਟੇਕਾ, ਟੇਕ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਏਥੇ ਓਥੇ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲੇਖਾ, ਲਿਖਣਹਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਖੋਲਿਆ ਭੇਤਾ, ਭੇਵ ਆਪਣਾ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਠ ਲਾਡਲੇ ਵੇਖ ਲਾ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ, ਸੁੱਤ ਸ਼ਬਦ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕ ਜਗਦੀਸ਼ ਜਗਦੀਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਗਦੀਸ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਜਗਦੀਸ, ਇਕ ਇਕ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਅਚਰਜ ਰੀਤ, ਰੀਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਦੂਆ ਸਿਫ਼ਰਾ ਸਿਫ਼ਰਾ ਦੂਏ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਕੇ ਗੌਣਾ ਗੀਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਉਠ ਵੇਖ ਧਿਆਨ ਕਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਭੈ ਚੁਕਾਏ ਭੈ ਡਰ, ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਘਾੜਨ ਆਪੇ ਘੜ, ਆਪੇ ਲੇਖੇ ਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਰ ਸਚ ਤੇਰੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਜਾਏ ਚੜ੍ਹ, ਤਿਸ ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਇਕ ਗੰਢ ਪਵਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਦੂਆ, ਏਕਾ ਦੂਆ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪੇ ਹੋਇਆ, ਹੋਕਾ ਦੇਵੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਸੱਚਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸੋਹਿਆ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਬੀਜ ਆਪੇ ਬੋਇਆ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਜਨਮੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮੋਇਆ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾ ਹੱਸਿਆ ਨਾ ਕਦੇ ਰੋਇਆ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਈਆ । ਨਾ ਘਟਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਖੋਹਿਆ, ਝਟਕਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨਵਾਂ ਨਰੋਇਆ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਬਾਰਾਂ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਜ ਬੋਇਆ, ਸੱਚੀ ਸੰਗਤ ਬੂਟਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਇਕ ਪਸਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤੇਰਾ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਇਕ ਤਿੰਨ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਤੇਰਾਂ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਹਰਿ ਕਾ ਰੰਗ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਵੇਖ ਵਿਚਾਰ, ਰਾਜੇ ਰਾਣਿਆਂ ਦਿਤਾ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਵੇਖੇ ਆਪ ਜਾ ਘਰ ਬਾਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬੈਠੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਕ ਤਿੰਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਖੇਲ, ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੇਰਾਂ ਦਏ ਵਧਾਈਆ । ਇਕ ਤਿੰਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਮੇਲ, ਰਾਜ ਜੋਗ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕ ਤਿੰਨ ਦਾ ਗੁਰੂ ਚੇਲ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਦਾ ਇਕ ਵਿਹਾਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਵਡਿਆਈ

ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਜਗਤ ਰਾਜਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਰਾਸ਼ਟਰਪਤ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਪੰਜ ਵਸਤ ਕੂੜੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਭਿਨਾਸੀ
 ਨਾ ਮਿਲਾਏ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰ ਖੁਆਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ
 ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਤਿੰਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਚਾਰ ਦਾ ਹੋਇਆ ਸੋਦਾ, ਬਿਨਾਂ ਹੱਟ ਵਣਜਾਰਾ ।
 ਇਕ ਚਾਰ ਦਾ ਬਣਿਆ ਮੌਕਾ, ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ । ਇਕ ਚਾਰ ਦਾ ਵੇਲਾ ਐਥਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ । ਇਕ ਚਾਰ
 ਦਾ ਸਭ ਨੂੰ ਧੋਖਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜ ਭੁੱਲਾ ਸੰਸਾਰਾ । ਇਕ ਚਾਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਓਟਾ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰਾ । ਇਕ ਚਾਰ ਦਾ ਸਾਚਾ ਕੋਠਾ,
 ਸਚਖੰਡ ਸਚ ਮਨਾਰਾ । ਇਕ ਚਾਰ ਦਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰੋਸਾ, ਜਾਨਣਹਾਰ ਆਪ ਕਰਤਾਰਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਵੀਹ ਸੌ ਚੌਦਾਂ ਦਏ ਹੁਲਾਰਾ । ਵੀਹ ਸੌ ਚੌਦਾਂ ਇਕੋ ਚੌਕਾ, ਚਾਰ ਇਕ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਘਰ ਘਰ ਦਿਤਾ ਹੋਕਾ,
 ਉਠੇ ਸੱਜਣ ਸੱਚੇ ਭਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮਾਰਗ ਸੋਖਾ, ਚੌਥੇ ਪਦ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਦੂਆ ਏਕੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਏਕਾ ਹੋਇਆ ਦੋ ਵਿਚ, ਦੂਆ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦੋ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਇਕ, ਇਕ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ ।
 ਜੋ ਇਕ ਸਿਖਿਆ ਲਏ ਸਿਖ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੀ ਪਰਵਾਰ ਦਿਤੀ ਭਿਖ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ
 ਲੇਖ ਲੇਖਨੀ ਦਿਤੀ ਲਿਖ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੇ ਪਿਠ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਛੱਡੇ
 ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋਇਆ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਏਕਾ ਇਕੀ ਨਿਰਗੁਣ
 ਸਰਗੁਣ ਆਪੇ ਪਾਈਆ । ਇਕੀ ਪਾਏ ਸੰਮਤ ਚੌਦਾਂ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਸ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਸੁਣਾ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਉਚ ਨੀਚ ਭੇਵ
 ਚੁਕਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਗਾਓ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵੇਖੋ ਸਚ ਮਸੀਤ, ਕਾਅਬਾ
 ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਘਰ ਸੁਆਮੀ ਵਸੇ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਗ੍ਰਹਿ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਉਸ ਨਾਲ ਕਰੋ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਨਾ ਬਣੋ ਨੀਚ, ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਾਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਏਕਾ ਰੰਗ ਵਸੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚੇ
 ਦਰ ਤੋਂ ਮੰਗੋ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਲਏ
 ਜੀਤ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਮਾਤ ਚਲੋਣੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਇਕ ਪੰਜ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਧੁਰ ਵਿਵਹਾਰਾ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਇਕ
 ਕਿਨਾਰਾ, ਇਕੋ ਘਾਟ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਇਕ ਪਸਾਰਾ, ਇਕੋ ਦਰ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਇਕ ਨਗਾਰਾ, ਇਕੋ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦਾ ।
 ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਇਕ ਜੈਕਾਰਾ, ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਇਕ ਭਤਾਰਾ, ਇਕੋ ਕੰਤ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਇਕ ਸੰਗਾਰਾ,
 ਇਕੋ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਇਕ ਮਨਾਰਾ, ਇਕੋ ਮਹੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦਾ ਜੋੜ ਨਿਆਰਾ, ਪੰਦਰਾਂ ਰੂਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।

ਪੰਦਰਾਂ ਅੰਦਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ, ਸੱਚਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਦਾ ਆਇਆ ਲਾਰਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਅਠਸਠ ਦਾ ਵੇਖ ਅਖਾੜਾ, ਤਟ ਤੀਰਥ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਲਾੜਾ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੋਕੜੀ ਜੁਗ ਜੋ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਕਵਾਰਾ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਪੰਜ ਮਾਣ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਹੋ ਤਿਆਰ, ਪੰਦਰਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਧਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ ਆਪ ਉਠਾਲ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਪ ਚਲੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਐਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਵੇਖੇ ਸਭ ਦਾ ਹਾਲ, ਜੋ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੀਰਥ ਤਟ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀਂ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਸਤ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੁਣ ਫਰਯਾਦ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਨਿਰਾਲਾ, ਸਮਝ ਸੋਚ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾਏ ਅੰਤਰ ਮਾਲਾ, ਸਾਚੀ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਦਲਾਲਾ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਇਕ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਹਟ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਕ ਹਲਾਲਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਤੀਰਥ ਅਠਸਠ, ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੰਧ ਮੁਕਾ ਨੱਠ ਨੱਠ, ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਜਨ ਕਰ ਪਰਗਟ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਲੋਕੀ ਵੇਖ ਇਕ ਤਟ, ਕਿਨਾਰਾ ਆਪਣਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਲਈ ਰੱਖ, ਏਕਾ ਮੰਗਣ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਧਾਰ ਗੰਗਾ ਚਾੜ੍ਹ ਸਤਿ ਦੇਹਾਂ ਨਾਲ ਚਰਨ ਧੂਲ ਚਰਨ ਕਵਲ ਵਿਚ ਆਪ ਨਾ ਰੱਖੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਾਹਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਗਾਵਣ ਗੀਤਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਡੀਠਾ, ਘਰ ਆਇਆ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਇਆਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੰਗੀ ਮੰਗ ਏਕ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸਰਨਾਇਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਗਤ ਲਏ ਵੇਖ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਹੇਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਇਕੋ ਇਕ ਵਧਾਇਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਲਈਏ ਪੇਖ, ਨਿਤ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ । ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਦਰ ਨਿਵਾ ਕੇ, ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਸਾਨੂੰ ਆ ਕੇ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਣ ਦੇਣਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਵਡਿਆ ਕੇ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ ਸੀਸ ਦਸਤਾਰ ਬੰਧਾ ਕੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਚਿੱਟੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰਖਾ ਕੇ, ਸਾਚੇ ਦਰ ਦੇਣੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਓਸ ਸਰੋਵਰ ਆਈਏ ਨਹਾ ਕੇ, ਜਿਥੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧੂੜ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਵੀਹ

ਸੋ ਪੰਦਰਾਂ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੂਆ ਸਿਫ਼ਰਾ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਿਫ਼ਰਾ ਦੂਏ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰਾਂ ਆਪ ਮਹਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਦੇਵਾਂ ਦਾਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੀਰਥ ਤਟ ਵੇਖ ਕਿਨਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਇਕ ਛੇ ਜੋ ਬਣੇ ਭਿਖਾਰ, ਇਛਿਆ ਸਾਚੀ ਇਕ ਧਰਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨਮ ਜੁਗ ਦਾ ਲਾਹੇ ਉਧਾਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰੀਏ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਹੋਏ ਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਭੰਡਾਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਭਿਖਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਅੰਤਮ ਮੇਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਸੋਲਾਂ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਖੇਲ ਨਿਆਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਾ ਲਾਹ ਉਧਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭੁਖਿਆਂ ਭੁੱਖ ਗਵਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਸੋਲਾਂ ਸਚ ਭੰਡਾਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦਾ ਲੇਖ ਅਪਾਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਸਹਾਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਪਿਛੇ ਅੱਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਨਾਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਇਕ ਸੱਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਰਖ, ਰੱਖਿਆ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਮਾਰਗ ਗਏ ਦੱਸ, ਸੋ ਇਕ ਸਤਿ ਹੋ ਕੇ ਆਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਧਾਰੋਂ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਕੂੜਾ ਵਣਜ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੱਖੇ ਪਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸੀਸ ਰੱਖ ਤਾਜ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ ਹਦੀਸ, ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸਦੇ ਆਏ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਸੋ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਿਫ਼ਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਦੂਏ ਅੱਗੇ ਏਕਾ ਲਾ ਕੇ ਬਣੌਣੀ ਇਕੀਸ, ਇਕੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਸਚ ਹਦੀਸ, ਪੜ੍ਹੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਗਤ ਸਦੀ ਸਦੀਵੀ ਜਾਣੀ ਬੀਤ, ਸਾਬਤ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਕ ਅੱਠ ਦਾ ਖੇਲ ਅਪਾਰਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਅੱਠ ਦਾ ਤਤ ਆਧਾਰਾ, ਅੱਠਾਂ ਤੱਤਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੱਠ ਤਤ ਇਕ ਜੈਕਾਰਾ, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਇਕ ਕਟਾਰਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ ਸ਼ਾਹ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਅੱਠਾਂ ਤੱਤਾਂ ਵੇਖ ਕਵਾੜਾ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਟਾਰਾ ਨਾਮ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜਗਤ ਰਾਜ ਦਾ ਝੁਠਾ ਲਹਿਣਾ, ਸਚ ਕੂੜੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਦਾ ਅੰਤਮ ਗਹਿਣਾ, ਮੁਲੰਮਾਂ ਅੰਤਮ ਉਤਰ ਜਾਈਆ । ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਸਦਾ

ਰਹਿਣਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਭੂਪ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਨਣ ਕਹਿਣਾ, ਸੋ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਹਿਣਾ, ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਉਠ ਉਠ ਜਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਖੰਡਾ ਤੇਜ ਕਟਾਰ ਨਾਮ ਤਲਵਾਰ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਾਏ ਗਹਿਣਾ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰਾਜ ਜੋਗ ਜਗਤ ਦੁਆਰੇ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਖੇਲ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ । ਰਾਜ ਦੁਆਰੇ ਖੇਲ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਦਿਤੀ ਤਲਵਾਰ, ਸੋ ਤਲਬ ਮੰਗੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸਭਨਾਂ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲਾਈਆ । ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਮੱਠ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਕਰੇ ਬੇਜ਼ਾਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਹੁਕਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਇਕ ਅੱਠ ਦੀ ਸੱਚੀ ਧਾਰ, ਜਲ ਧਾਰ ਆਪ ਰੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਇਕ ਅੱਠ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚਾਰ ਸਿਰ ਉਧਾਰ, ਚੁਕਿਆ ਆਪੇ ਲਾਹਿੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਿਛਿਆ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਜਿਸ ਦੁਆਰ, ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਇਛਿਆ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਨੇਤਾ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਲੇਖਾ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਦੁਆਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਮੀਤਾ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਪੁਚਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਘਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਭਗਤ ਬਣਾ, ਭਗਵਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦਏ ਵਖਾ, ਵੇਖੋ ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਇਕ ਅੱਠ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾ, ਅਠਾਰਾਂ ਵੇਖੋ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖ ਵੇਖ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹੋਕੇ ਲੈ ਕੇ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਕਰਿਆ ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਭਗਵਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਝੁਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾ ਮਕਾਨ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਦਿਤਾ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਵਖਾਏ ਮਾਤ, ਹਰਿ ਮਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਕਾਈਆ । ਜੋ ਲੋਕਮਾਤ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਅਸੀਂ ਦਾਤ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਮਨ ਮਤ ਹੋਈ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਕੁਲਖਣੀ ਬੈਠੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਬਣਾ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਪੱਟੀ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਰਿਹਾ ਆਖ, ਕੂੜਾ ਝਗੜਾ ਛੱਡੋ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਆਖ, ਦਰਸ ਪਾਓ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਨੌਂ ਇਕ, ਇਕ ਨੌਂ ਅੰਕ ਬਣਾਈਆ । ਦੂਆ ਸਿਫਰੇ ਅੱਗੇ

ਇਕ, ਇਕ ਨਾਲ ਨੇਵਾਂ ਕਰੇ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਉਨੀ ਪਾਈ ਭਿਖ, ਭਿਛਿਆ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸੁੰਨੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਏ
 ਦਿਸ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਬਣਨ ਸਿਖ, ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਲਿਖ,
 ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।
 ਇਕ ਨੌਂ ਉਨੀ ਨਾ ਮੁਸਲਮ ਨਾ ਸੁੰਨੀ, ਸੌ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਦੀ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਧੁਨੀ, ਆਵਾਜ਼
 ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਹੋਈ ਜਗਤ ਕੁੰਨੀ, ਕਾਚੀ ਗਗਰੀ ਰੋਵੇ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮਾਰਨ ਨਾਅਰਾ, ਇਕ ਨੌਂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਹੋਇਆ ਜ਼ਾਹਰਾ, ਜ਼ਾਹਰਾ
 ਪੀਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੱਦ ਹਦੂਦ ਨਾ ਕੋਈ ਦਾਇਰਾ, ਦਿਸ਼ਾ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ਸਭ ਤੋਂ
 ਵਸੇ ਬਾਹਰਾ, ਬਾਹਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਇਕ ਨੌਂ
 ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕ ਨੌਂ ਕਹੇ ਮੋਹੇ ਬੀਸ ਉਡੀਕ, ਸਰਗੁਣ ਸਿਫਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ
 ਤਾਰੀਖ, ਤਰੀਕਾ ਸਕਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਬੋੜੀ ਬੋੜੀ ਜਿੰਨੀ ਮਿਲੀ ਭੀਖ, ਸੌ ਲੋਕਮਾਤ ਗਏ ਵਰਤਾਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਆਪਣੀ
 ਆਪ ਰੱਖਦੇ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਅੱਖ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ
 ਵਖਾਏ ਦੇਹੁਰਾ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣਾ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਰਾਗ
 ਨਾਦ ਇਕ ਸੁਣਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ
 ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ, ਕਹਿ ਕਹਿ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਡਾ ਲਹਿਣਾ ਆਵੇ ਲੈਣ, ਲੇਖਾ ਪਿਛਲਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।
 ਜਿਸ ਨੇ ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਸਮਝਾਈ ਐਨ, ਸੌ ਗ਼ੈਨ ਨੁਕਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਉਸ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾ ਆਵੇ ਚੈਨ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਾਰੇ ਹੱਸਣ,
 ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸਣ, ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ
 ਆਏ ਵਸਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਆਏ ਮੱਥਣ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਨਾਲ ਲਿਆਈਆ । ਮੋਹ ਵਿਕਾਰਾ ਹੰਕਾਰਾ
 ਆਏ ਕੱਢਣ, ਸ਼ਬਦ ਖੰਡਾਂ ਹੱਥ ਚਮਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਨੂੰ ਆਏ ਸੱਦਣ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਸੋਚਣ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ
 ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਵਣ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕੋ ਲੋਚਣ, ਨੈਣ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਨ, ਦੋ
 ਜਹਾਨਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਏ ਧੁਰ ਸਲੋਕਨ, ਨਾਉਂ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਮੋਖਨ, ਮੋਕਸ਼ ਇਕੋ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਏਥੋਂ

ਕੋਇ ਨਾ ਉਠਾਏ ਲੋਕਨ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਨ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰਗ ਦੇ ਦੇ ਗਏ ਬੱਕ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਲਜੁਗ ਪਾਈ ਨਕੇਲ ਨੱਥ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਰਹੀ ਭਵਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਖੇੜਾ ਦਿਸੇ ਭੱਠ, ਘਰ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਜਣਾਏ ਬਿਨ ਸਮਝ, ਸਮਝਾਵਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਲਾਈ ਰਮਜ਼, ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਵੇਖੋ ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ ਗਜ਼ਬ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋਇਆ ਜਜ਼ਬ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਅਦਬ, ਆਦਾਬ ਇਕੋ ਇਕ ਸਿਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਜ਼ਰਬ, ਅੰਕੜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਤ ਬਦਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਨਾ ਅਰਬ ਖਰਬ, ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰ ਪੀਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਵੇਸ ਆਸ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੋ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਕਿਆਸ, ਕਿਸਮ ਕਿਸਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਇਕੋ ਸਾਕ, ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਹਰਿ ਰਘੁਰਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਬਣੋ ਜਮਾਤ, ਇਕੋ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੋਕਮਾਤ ਜੋ ਆਏ ਆਖ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਓ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਦਾਤ, ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਨਾ ਕੁਛ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਰਨ ਸਲਾਹ, ਸਾਚਾ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ । ਸਾਰੇ ਮੰਨੋ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਸਾਰੇ ਚੱਲੋ ਇਕ ਰਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਇਕ ਖੁਦਾਇਆ । ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਇਕ ਦੁਆ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ । ਜੇ ਮੰਨੀਏ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇਆ । ਸਾਡਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦਏ ਮੁਕਾ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਰਖਾਇਆ । ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੇ ਨਾ ਗਵਾਹ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਿਓ ਭੁਗਤਾਇਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਦੇਵੇ ਸਾਹਿਬ ਸਜਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਦਿਓ ਝੁਕਾਇਆ । ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਲੋਣੀ ਛਾਹ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਮਿਟਾਇਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਗਿਆ ਆ, ਪਾਂਧੀ ਬੈਠਾ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਅਨੋਖਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸਚਖੰਡ ਕੋਠਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਬਿਰ ਘਰ ਬਹਾਇਆ ਸ਼ਬਦ ਪੁਤਾ, ਪੂਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਚ ਸਲੋਕ ਸੁਣਾਇਆ ਸਲੋਕਾ, ਇਕੋ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ । ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਨਾ ਧੋਖਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਮੌਕਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਹਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ,

ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟਾਏ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਏ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗ ਰਲਾਏ, ਤੀਜੀ ਬਣਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਹੋ ਉਜਿਆਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਸ਼ਬਦ ਜੋਤੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਬੀਸ ਸੁਹੇਲਾ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਵੇਲਾ, ਬਿਤ ਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਾਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਵੇਹਲਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਨੱਸਿਆ ਫਿਰੇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਬੇਲਾ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਮਾਤ ਲਗਾ ਇਕ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਬਾਰੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਇਕ ਪੰਜ ਦੀ ਰੱਖ ਨੀਂਹ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਿਵਸ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬੀਜ ਬੀ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੀਂਹ, ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੀਂ, ਸੀਆਂ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵਤ ਜੀ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਭਾਣਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਕੀ, ਬਿਨ ਕਰਤੇ ਕੀਮਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਵੀਹ ਸੌ ਬੀਸ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਛਤਰ ਝੁਲਾ ਸਾਚੇ ਸੀਸ, ਜਗਦੀਸ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹਦੀਸ, ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡੀਠੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸੱਚੇ ਮੀਤ, ਸੌ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਮਸੀਤ, ਗੁਰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਸਚ ਚਲਾਏ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਰਨ ਬਰਨ ਮਿਲ ਕੇ ਢੋਲਾ ਗਾਵਣ ਗੀਤ, ਨਾਉਂ ਇਕੋ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਹਰਿ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮਿਲੇ ਨਾਮ ਮੀਠ, ਜਗਤ ਰਸ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਲਏ ਜੀਤ, ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਕਰਾਈਆ । ਹੋਵੇ ਪਾਕ ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ, ਪਾਪੀ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਮਿਲੇ ਭੀਖ, ਹਰਿ ਠਾਕਰ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਬਦਲੇ ਦਰ ਤੇ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਇਕ ਦਰਬਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਲੱਗੇ ਦਰਬਾਰਾ, ਪੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਭੂਪ ਬਣੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤਾਜ ਪਹਿਨੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ

ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦੀ ਬੋਲੇ ਸਚ ਜੈਕਾਰਾ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਉਠਾਏ ਅਗੰਮੀ ਧਾਰਾ, ਸਹਿਜ ਸਹਿਜ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਵਜਾਏ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਸਿਤਾਰਾ, ਤੰਦੀ ਤੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਣਾਵੇ ਇਕੋ ਨਾਅਰਾ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਮੇਲਾ ਏਕਾ ਘਰ ਬਾਰਾ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਲਾਇਆ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਦਿਤੀ ਭਗਤਾਂ ਟੇਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਫੇਰ ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਲਈ ਵੇਖ, ਜੋ ਚਾਰ ਜੁਗ ਬੈਠੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਫੇਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਵੇਖੀ ਰੇਖ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਰੇਖ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਫੇਰ ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤਾ ਦਿਤਾ ਭੇਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲਾਈਆ । ਫੇਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕੀਤਾ ਹੇਤ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲਗੋਣ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਹਰਿ ਖਤਰਾ ਸਰਬ ਮਿਟਾਇਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰੇ ਚਾਤਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਚਾਤ੍ਰਕ ਰੂਪ ਬਣਾਇਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਕੇ ਪਾਤਰ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਇਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਨੂਰੀ ਬਾਤਨ, ਜਲਵਾ ਜਹੂਰ ਜਣਾਇਆ । ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਆਖਰ, ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ, ਕਰੀਮ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ । ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਬਹਾਦਰ, ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਅਲਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਆਪ ਲਗਾਇਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਏ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ, ਦੀਨਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹ ਭੀਨਾ, ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਠਾਂਡਾ ਕਰੇ ਸੀਨਾ, ਕਲਜੁਗ ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਿ ਸਕੇ ਨਾ ਜਿਉਂ ਜਲ ਮੀਨਾ, ਜਲ ਮੀਨ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੁਹਾਏ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਤਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਕਰ ਪਰਧਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਆਏ ਕਾਹਨ, ਆਪਣੀ ਆਸ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਕਰੇ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਜਹਾਨ, ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦਰ ਮੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੁਣ ਸੰਦੇਸਾ, ਸਾਰੇ ਲੈਣ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਨਿਆਰਾ ਇਕੋ ਪੇਖਾ, ਪੇਖ ਪੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਵਸਾਇਆ ਆਪਣਾ ਦੇਸਾ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕਰੋਂ ਹੇਤਾ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਧੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਲੱਗਾ ਧਿਆਨ, ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਲਹਿਰਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਮੈਦਾਨ, ਸੂਰਬੀਰ ਬਲ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਅੰਤ ਤੇਰੀ ਆਸ ਤਕਾਈਆ ।

ਅੰਤ ਆਸ ਤੱਕਦੇ ਆਏ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਾਰ । ਸਾਚੀ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਦੇ ਆਏ, ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਬਣ ਸੰਸਾਰ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੱਸਦੇ ਆਏ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਬੋਲ ਪੁਕਾਰ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨੱਸਦੇ ਆਏ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਨਿਵਾਰ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਢੋਲਾ ਰਟਦੇ ਆਏ, ਗਾ ਗਾ ਸਾਚੀ ਵਾਰ । ਤੇਰਾ ਚਰਨ ਸਹਾਰਾ ਤੱਕਦੇ ਆਏ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਉਠਾਲ । ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਸਟਦੇ ਆਏ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ । ਇਕੋ ਇਕ ਮੰਗ ਮੰਗਦੇ ਆਏ, ਅੰਤਮ ਮੇਲਣਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਲ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਆਇਆ ਕੱਤਕ, ਪੰਦਰਾਂ ਥਿਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਲਓ ਸਖਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਦਰਸ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੇਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਬਰਸ, ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਇਕੋ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਾ ਦਰਬਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਖਬਰਦਾਰ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਵੇਖੀਏ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਜੋ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਕਰੀਏ ਦੀਦਾਰ, ਬਿਨ ਲੋਚਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਲਾਈਏ ਛਾਰ, ਬਿਨ ਮਸਤਕ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨੋਣ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਰਲ ਕੇ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗੌਣ, ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਇਆ ਮੁਕੋਣ, ਪਿਛਲਾ ਹਿਸਾਬ ਚੁਕਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਆਇਆ ਵਖੋਣ, ਪੰਥ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਆਈਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਆਓ ਦਰ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਰਿਹਾ ਬੁਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਲਾਡੇ, ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਬੋਧ ਅਗਾਧੇ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਜਣਾਈਆ । ਸੌ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਾਰੇ ਵਾਜੇ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਆਓ ਭਾਜੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਬੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਤਿਆਰੀ, ਆਪਣੀ ਲੈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਉਠੋ ਚਲੀਏ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ, ਆਪਣੀ ਲੜੀ ਰਹੇ ਬੰਧਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਪਿਆਰੀ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ, ਹੋਕਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇਆ । ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੇ ਆਏ ਮੌਕੇ, ਕੱਠਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇਆ । ਸੁਖ ਮਾਣਿਆ ਤੇਰੀ ਸੇਜਾ ਸੌ ਕੇ, ਆਸਣ ਇਕ ਵਡਿਆਇਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਤੂੰ ਮਾਤ ਆਇਉਂ ਭੈਂ ਕੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਅਸੀਂ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਗਏ ਗੌ ਕੇ, ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਨਾਦ ਸੁਣਾਇਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਲੰਘੇ ਤੇਰੇ ਹੋ ਕੇ, ਹੋਕਾ ਲੈ ਲੈ ਵਕਤ ਲੰਘਾਇਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਆ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਬੇਪਰਵਾਹ

ਦਇਆ ਕਮਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਆਪਣੇ ਰਿਹਾ ਬੁਲਾਇਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਵਾਂਗੇ । ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਅਵੱਲਾ ਪਾਵਾਂਗੇ । ਫੜ ਕੇ ਪੱਲਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵਾਂਗੇ । ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਦੁਆਰ ਮਹੱਲਾ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗੇ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚਖੰਡ ਤੈਨੂੰ ਵੇਹਦੇ ਰਹੇ ਇਕੱਲਾ, ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਕਲਾ ਖੇਲ ਵਿਚ ਸਮਾਵਾਂਗੇ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਵਸਾਇਆ ਇਕ ਮਹੱਲਾ, ਮਹੱਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗੇ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਕਦਮ ਉਠਵਾਂਗੇ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ, ਏਕਾ ਏਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਬੀਸ ਬੀਸਾ, ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਛਤਰ ਝਲਾਏ ਸੀਸਾ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਤਾਜ ਟਿਕਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਖਾਲੀ ਖੀਸਾ, ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਿਸੇ ਘਰ ਬਣ ਕੇ ਬਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੀਜਾ, ਪਰੋਹਣਾ ਚਾਰੀ ਮੁਕੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਚਾਚਾ ਭਤੀਜਾ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਨਾਤਾ ਬੈਠਾ ਤੁੜਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰਨ ਆਇਆ ਰੀਝਾਂ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਆਪ ਪਤੀਜਾ, ਦੂਜੀ ਵਸਤ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਤ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ ਪੁਤ ਗੀਗਾ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੰਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਉਠ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਚਲੀਏ ਬਣ ਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੇ ਸ਼ੰਕਰ ਉਠ ਵੇਖੀਏ ਆਪਣੀ ਮਾਈ ਅੰਮਾਂ, ਜਿਸ ਸਾਡੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਪੇਖੀਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨਾ, ਜਿਸ ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਚਲੋ ਦਰਸਨ ਪਾਈਏ ਜਿਸ ਅੱਗ ਬੁਝਾਈ ਥੰਮਾਂ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਕਰਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਚਲੋ ਵੇਖੀਏ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਅੰਨ੍ਹਾ, ਜਿਨ ਭੁਲਾਈ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਚਲੋ ਵੇਖੀਏ ਬਿਨ ਛੱਪਰ ਛੰਨਾ, ਜੋ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਪਿਛੋਂ ਉਠਿਆ ਜੱਟ ਧੰਨਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਮੰਨਾ, ਮਿੰਨਤ ਕੱਢਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜਿਨ ਭਾਗ ਲਗਾਇਆ ਨਾਮੇ ਕਟੋਰੀ ਛੰਨਾ, ਸੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਾਇਆ ਕਾਸਾ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੱਦ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਨਾ, ਕਿਨਾਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਚਮਕੇ ਇਕੋ ਚੰਨਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਨੂਰ ਸਤਿ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਦਾ ਦੇਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੁਣ ਕੇ ਸੱਦਾ ਸਾਰੇ ਉਠੇ, ਉਠ ਉਠ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੇ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਰਿਹਾ ਲੁਕੇ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨੂਰ ਧਰਾਇਆ । ਸਭ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੇਖਾ ਪੁੱਛੇ, ਬਚਿਆ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇਆ । ਚਲੋ ਚਲੀਏ ਨੰਗੀ ਪੈਰੀਂ ਪੈਰੀਂ ਪਾਓ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸੱਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭੰਨੇ ਟੋਪੀ ਹੁੱਕੇ, ਨੇਜਾ ਨੜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਨਾਲ ਰਲਾਇਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਛੇ, ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ ਇਕ ਬਣਾਇਆ । ਨੀਵੇਂ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੋ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਗੁੱਸੇ, ਗੁੱਸਾ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਰਖਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਵਖਾਇਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਇਕ ਰਿਹਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ

ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਖੇਲ ਜਿਨ ਉਚ ਕੀਤੇ ਨੀਚੇ, ਨੀਚੇ ਉਚ ਬਣਾਈਆ । ਉਸ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਸਾਰੇ ਸੀਖੇ, ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਏ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤੇ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਗਾਓ ਇਕੋ ਗੀਤੇ, ਗੀਤ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦਰ ਤੇ ਸਵਾਲੀ ਬਣ ਕੇ ਮੰਗੋ ਭੀਖੇ, ਆਪਣੀ ਰੱਖੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬੁਲਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਦਰਬਾਰ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਵਿਵਹਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਜੈਕਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਉਘਾੜ, ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਭਗਤ ਦੁਆਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਹਰਿ ਜੂ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੱਖਿਆ ਪਹਿਰਾ, ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਧਰਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਰਾਹ ਖਹਿੜਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੇਹੜੇ ਰਸਤੇ ਆਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਪਾਇਆ ਘੇਰਾ, ਘੇਰਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਥੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਕੋਈ ਡੇਰਾ, ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਿਤਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪੁਤ ਇਕੋ ਬਬੇਰਾ, ਬਹੁਤੇ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁੱਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਸ਼ੇਰਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਗਰਜ ਲਗਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਰਲ ਕੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਵੇਹੜਾ, ਸਮਝ ਸੋਚ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਉਪਰੋਂ ਨੀਚੇ ਆਇਆ ਲਾਇਆ ਡੇਰਾ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਡੁਬਦਿਆਂ ਤਾਰੇ ਬੇੜਾ, ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਆਪਣਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਣ ਗਏ ਭਗਤ, ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਣੀ ਸਮਝੇ ਜਗਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਵਿਚ ਨਿਰਗੁਣ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਪਰਤੀਨਿਧ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਰਿਹਾ ਫਰਕ, ਅੰਤਮ ਪੂਰਾ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੋ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਇਸ ਦੇ ਉਤੇ ਕਰੋ ਕੋਈ ਨਾ ਹਰਖ, ਇਹ ਸਭ ਦਾ ਇਕ ਗੋਸਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੀਤਾ ਤਰਸ, ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਰਾਹ ਤੱਕਦੀ ਰਹੀ ਧਰਤ, ਆਪਣੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਰਾਮ ਚੰਦ ਰੋ ਕੇ ਏਥੇ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਹਰਖ, ਅਪਣਿਆਂ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾ ਕੇ ਸ਼ਰਤ, ਮੁਖੀ ਤੀਰ ਇਕ ਛੁਹਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਮੰਗ ਮੰਗ ਕੇ ਗਿਆ ਧੜਤ, ਪੁਰ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਤ, ਨਾਮ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਬਣਾਏ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਹਰਿ ਦਰਦੀ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਸਗਲੀ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਰਾਜਨ ਰਾਜਾ, ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜਾ, ਦੂਆ ਸਿਫਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸੱਚੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਹਰਿ ਜੂ ਵੇਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੇਰਾ ਬੰਦ,

ਹੋਏ ਸਰਬ ਹੈਰਾਨਾ । ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਕੱਢੀ ਅਗੰਮੀ ਕੰਧ, ਝੁਲਿਆ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ । ਸਿਫਤ ਨਾ ਕਰੇ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਬੇਲੇ ਰਸਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜ਼ਬਾਨਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਪਈ ਗੰਢ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਛੁਟਾ ਜਗਤ ਨਧਾਨਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਵੇਖੀ ਪੈਂਦੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਠੰਡ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ । ਤੂੰ ਕੱਟਿਆ ਰੰਡੇਪਾ ਰੰਡ, ਕਰ ਮਿਹਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਚੰਦ, ਰੋਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ । ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਗਾਈਏ ਛੰਦ, ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸਾਨੂੰ ਏਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੰਢ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਰ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨਾ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਐਧ ਗਈ ਹੰਢ, ਅੰਤਮ ਮਿਟੇ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨਾ । ਜੋ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਰਿਹੋ ਵੰਡ, ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਦੇਵੇ ਦਾਨਾ । ਕਿਉਂ ਸਾਡੇ ਵਲ ਕੀਤੀ ਕੰਡ, ਕਰਵਟ ਬਦਲੀ ਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸੁਲਤਾਨਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੇ ਨਾ ਕਰੇ ਰੋਸਾ, ਪ੍ਰਭ ਗੁੱਸਿਆਂ ਲਏ ਮਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਹੋਏ ਹੋਛਾ, ਹੋਛਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਕੀ ਹੋਇਆ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਿਛੋਂ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਸੁਹਾਇਆ ਇਕੋ ਕੋਠਾ, ਮੰਦਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਏਥੇ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਪੋਥਾ, ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਾਣ ਦਿਵਾਏ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਖਿਆਤ ਪਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੋਥਾ, ਡੁਬਦਿਆਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰੇ ਲਾਏ ਚੋਟਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਚਰਨ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖੋਟਾ, ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਆਪੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਾਪ ਨਿਰਗੁਣ ਪੁਤ ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਜੰਮਿਆ ਪੋਤਾ, ਦਾਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਨ ਦਾ ਰੱਖਿਆ ਸ਼ੌਕਾ, ਸ਼ੌਕੀਨ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਵਡ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਪਰਵਾਨਾ, ਪਰਵਾਨਗੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਕਾਹਨ ਬਣ ਕੇ ਕਾਹਨਾ, ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਲਗਾਏ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਉਠ ਕੇ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਹੇ ਝਾਕ, ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਰਸਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਪਣਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਆਖ, ਸੁਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਜੋ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਦਾਤ, ਉਹ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮੇਰੀ ਉਹ ਦਾਤ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਦੇ ਗਏ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਜਗਤ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਵਸਤ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਦੋ ਹਾਥ, ਝੋਲੀ ਆਪਣੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹੀਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਲੋਕਮਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਦਰਸ ਕਰੀਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਮਸਤ ਪਿਆਲਾ ਪਿਆਏ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕ ਚਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੇ ਪ੍ਰਭ ਰਸਤਾ ਰਿਹਾ ਟੋਲ, ਆਪਣੀ ਸੋਟੀ ਹੱਥ

ਉਠਾਈਆ । ਕਵਣ ਗੁਰਮੁਖ ਤੁਹਾਡਾ ਰਸਤਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਤਾਕੀ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਲਾਹੀਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਅਨਭੋਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਬਹਿਣ ਆਏ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ਬੈਠੇ ਅੰਗ ਨਾਲ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਟੋਲ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਰਹੇ ਫੋਲ, ਫੋਲਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਵਸਿਆ ਰਿਹੋਂ ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ ਓਹਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਸਾਚੇ ਸੰਤੋ ਗੁਰਮੁਖੇ ਗੁਰਸਿਖ, ਇਕ ਰਸਤਾ ਦਿਓ ਬਣਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੇ ਭਿਖ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਜਨ ਭਗਤ ਐਣ ਦਿਸ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਮੇਰਾ ਹਿਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਲ ਕੁੜਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਰੰਗ, ਅਚਰਜ ਆਪ ਰੰਗਾਇਆ । ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ । ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਜੀਵ ਇਹ ਚੰਦ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕ ਸੁਹਾਇਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੂਹਾ ਵੇਸ ਵੰਡੀ ਵੰਡ, ਸੋਭਾ ਇਕ ਦਰ ਵਖਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚਿੱਟੀ ਧਾਰ ਪਾਈ ਗੰਢ, ਇਕ ਇਕ ਇਕ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਸਮਾਇਆ । ਸੂਹਾ ਕਹੇ ਚਿੱਟੀ ਧਾਰ, ਘਟ ਘਟ ਗਈ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਨਾ ਪਸਾਰ, ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੀਲਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਨੀਲੀ ਧਾਰੋਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਨੀਲਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅਸਵਾਰ, ਕਲਜੁਗ ਛਾਹੀ ਦੇ ਧਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕਾਲਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਦੀ ਮਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਡੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ, ਨੀਲੀ ਧਾਰੋਂ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਨੀਲੇ ਵਾਲਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਹ ਅਸਵਾਰ, ਪੀਲਾ ਸੰਗ ਰਲਾਈਆ । ਪੀਲਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚਿਟੇ ਦਾ ਅਸਵਾਰ, ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਸਭ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਚਿਟਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅਗਲਾ ਯਾਰ, ਸੂਹਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸੂਹਾ ਰੰਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕੰਚਨ ਆਧਾਰ, ਕਾਇਆ ਕੱਚ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੰਚਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਲਾਲ ਸਰਦਾਰ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਉਤੋਂ ਜਾਵਾਂ ਬਲਹਾਰ, ਜਿਸ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖ ਵੇਖ ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਣ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਵਣ ਰਸਤਾ ਲੰਘੀਏ ਆਣ, ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੋਲੇ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਠ ਸੁਣ ਲੈ ਸਾਚਾ ਸ਼ੋਰ, ਤੇਰੇ ਛੋਹਰੇ ਰਹੇ ਕਰਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਖਿਚੀ ਡੋਰ, ਤਨਕ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਦਰ ਆਏ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ਘਰ ਆ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਫੇਰ ਸਾਡਾ ਸੁਣੀਂ ਬੋਲ, ਤੈਨੂੰ ਸੁਣਾਈਏ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁਛਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਰੁੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਏਨ੍ਹਾਂ ਲਵਾਂ ਮਨਾਈਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਨਾ ਛੁਟਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਦੁਨੀਆ

ਤੋਂ ਬਹਿ ਕੇ ਲੁਕਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣਾ ਪੱਲੂ ਛੁਪਾਈਆ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਪੁਛਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਲੱਭੇ ਲੁਕਦਾ ਹਾਂ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਸੱਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਢੁਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਛੇ ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਕੇ ਬੁੱਕਦਾ ਹਾਂ, ਧੁਰ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇ ਟੇਕ, ਸੁਆਮੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰ ਲੈਣਾ ਪੇਖ, ਹਰਿ ਵੱਖਰੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਲਾਲ ਕੰਚਨ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਸੱਤ ਸਫ਼ੈਦੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ। ਕਰੇ ਮਿਹਰ ਪ੍ਰਭ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਜਾ, ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ। ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਆਏ ਭਾਜਾ, ਨੱਠੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਵੇਖ ਕਾਜਾ, ਏਕਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਿੰਘ ਬਿਸ਼ਨ ਬਣਿਆ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਹੇ ਧੰਨ ਭਾਗ, ਪ੍ਰਭ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਰਸਤਾ ਮਿਲਿਆ ਆ ਮੈਨੂੰ ਲਾਜ, ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਸਮਾਜ, ਪਿਛਲੀ ਸੁਧ ਭੁਲਾਈਆ। ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਪਿਛੋਂ ਅਗੰਮੜਾ ਰਵਾਜ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸ਼ਾਹੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸੋ ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਰਿਹਾ ਬੁਲਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆ ਲੰਘ, ਕਰ ਚਰਨ ਧਿਆਨ। ਸਾਚਾ ਵੇਖ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਲੰਘ, ਜਿਥੇ ਬੈਠਾ ਨੌਜਵਾਨ। ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰੰਗ, ਝੁੱਲੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਨੌਜਵਾਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਆ ਕੇ ਵੜਿਆ ਵੇਹੜੇ, ਨੀਵੀਂ ਨਜ਼ਰ ਰਖਾਈਆ। ਧੰਨ ਭਾਗ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਆਇਆ ਖੇੜੇ, ਮੇਰਾ ਖੇੜਾ ਦੇਣਾ ਵਸਾਈਆ। ਸਦਾ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਡੇਰੇ, ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਵੇਖ ਬ੍ਰਹਮੇ ਸੂਹਾ ਪੀਲਾ ਰੰਗ, ਤੇਰੀ ਚਿਟੀ ਧਾਰ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਏਸ ਦਰਵਾਜ਼ਿਉਂ ਔਣਾ ਲੰਘ, ਤੈਨੂੰ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਆ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣਾ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਅੱਗੇ ਦਿਸੇ ਬੈਠਾ ਅਡੋਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਦਰ ਦੁਆਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਏ ਕੋਲ, ਅੱਗੇ ਔਣ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਹੇ ਬੋਲ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਗਿਆ ਝੁਕ, ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ। ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਮੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਨਾ ਰਿਹਾ ਰਾਇਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਮਿਲਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਖ, ਚੁਰਾਸੀ ਖੇਲ ਖਲਾਇਆ। ਜਨਮ

ਮਰਨ ਵਿਚ ਇਕੋ ਦੁੱਖ, ਵਿਛੋੜਾ ਤੇਰਾ ਨਾ ਮੋਹੇ ਭਾਇਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਤੇਰੀ ਸੁਰਤ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਸੁਹਾਏ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਹਰਿ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਲਏ ਬਹਾਈਆ । ਕਾਲਾ ਨੀਲਾ ਵੇਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਸੰਕਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਫਿਰੇ ਭਾਜਾ, ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੱਟ ਤ੍ਰਿਸੁਲ ਮਾਰੇ ਵਾਜਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਰੱਖ ਲਾਜਾ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਰੋਵੇ ਭੋਲਾ ਨਾਥ, ਕੰਠ ਮਾਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਿ ਜੂ ਦੱਸ ਆਪਣਾ ਸਾਥ, ਕਵਣ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਰਗ ਦਿਸੇ ਘਾਟ, ਪਾਧੀ ਚਲ ਚਲ ਥੱਕਾ ਰਾਹੀਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਪੁਛੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਾਤ, ਸੱਚਾ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਹੀਆ । ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਬਣਿਆ ਅਨਾਥ, ਅਨਾਥ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਭੋਲੇ ਨਾਥ ਤੇਰੀ ਤਾਕੀ, ਨੀਲੀ ਕਾਲੀ ਧਾਰ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਰਹੇ ਨਾ ਬਾਕੀ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਚਿਟੀ ਧਾਰ ਤੇਰਾ ਸਾਥੀ, ਸਿੰਘ ਪਾਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਮੰਨ ਕੇ ਉਹ ਆਖੀ, ਆਪਣਾ ਕੁੰਡਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਅੱਗੇ ਵੜ ਕੇ ਮਾਰ ਝਾਕੀ, ਹਰਿ ਜੂ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅੱਗੋਂ ਜਾਏ ਹਟ, ਆਪਣਾ ਕਦਮ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸੰਕਰ ਚਰਨੀ ਜਾਏ ਢੱਠ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਤੁਟਾ ਹਠ, ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਲੈਣਾ ਰੱਖ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਧਾਮ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਏ ਵਸ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਅੰਦਰ ਲੰਘਣ, ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਮੰਗਣ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੇ ਅਨੰਦਨ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਚੁਕੇ ਅੰਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੱਗੇ ਬਣਾਏ ਆਪਣੀ ਬਣਤ, ਸਾਚਾ ਘਾੜਤ ਆਪ ਘੜਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਨੰਤ, ਅੰਤ ਕਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਘਰ ਵਸਾ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਿਧੀ ਬਖਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਟੇਕ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਆਪਣੇ ਨੇਤਰ ਲਏ ਪੇਖ, ਨੈਣ ਨੈਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਕਰ ਕੇ ਹੇਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਦਰ ਬਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸੱਚਾ

ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ । ਜੋ ਇਸ ਦਰ ਆਵੇ ਭਾਜਾ, ਤਿਸ ਅੰਦਰ ਲਏ ਲੰਘਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵਾੜ ਵਖਾਏ ਕਾਜਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਯਦਾ ਕਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਨਿਮਾਜ਼ਾ, ਸੋ ਮਹਿਬੂਬ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਜਰਾ ਸੁਹੱਦੇ ਰਹੇ ਮਹਿਰਾਬਾ, ਸੋ ਮਹਿਫ਼ਲ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਓ ਨੇੜੇ ਵਸੋ ਕੋਲ, ਪ੍ਰਭ ਅੰਦਰ ਲਏ ਲੰਘਾਈਆ । ਭਗਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦਿਤਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਤਿੰਨਾਂ ਤਿੰਨੇ ਕੂਟਾਂ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਚਨਾ ਵੱਜਿਆ ਢੋਲ, ਸੱਜੇ ਖੱਬੇ ਅੱਗੇ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਪਿਛੇ ਬੈਠ ਪ੍ਰਭੁ ਅਡੋਲ, ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਦਿਤਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਝੂਠ ਸਚ ਰਿਹਾ ਵਰੋਲ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਧੁਰ ਦੇ ਕੰਡੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲ, ਤਰਾਜ਼ੁ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਬੀਸ ਸਾਲ ਸਨੇਹੁੜਾ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਅਨਭੋਲ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਭ ਦੀ ਗਠੜੀ ਲਏ ਫੋਲ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਗੰਢ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਵਣ ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਪਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਰਿਹਾ ਖੋਲੀ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜਣਾਏ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪ ਵਰੋਲੀ, ਨਾਮ ਮਧਾਣ ਰਿੜਕੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਉਪਰ ਪੈਲੀ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਆ ਕੇ ਲਾਗੇ, ਵੇਖੋ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਜੇ, ਪੁਛ ਗਿਛ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜੀਏ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ, ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਡੀ ਰੱਖੇ ਲਾਜੇ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਹਰਿ ਉਠਾ, ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਵੇਖੋ ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੈਠੇ ਆ, ਅੱਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾ, ਲੰਘੋ ਅੱਗੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹਿਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਦਿਓ ਵਖਾ, ਜੋ ਲੋਕਮਾਤ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ । ਜੋ ਰਾਮ ਰਾਮ ਗਿਆ ਸਮਝਾ, ਰਾਮ ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਾਹਨ ਗਿਆ ਵਖਾ, ਸੋ ਕਾਹਨ ਗੋਪੀ ਸਖੀ ਨਾ ਕੋਈ ਹੰਡਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਇਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਇਕ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਿਖਿਆ ਤੈਥੋਂ ਸਿਖ, ਪ੍ਰਭ ਕਰੀ ਮਾਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਭਿਖ, ਭਿਛਿਆ ਲੋਕਮਾਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦੁਆਰਾ ਤੇਰੇ ਦਰ ਲੇਖ, ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਦੱਸਿਆ ਹਿਤ, ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਭੇਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵੇਖ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰ, ਸਾਡੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਤੇਈ ਕਹਿਣ ਅਵਤਾਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਦੱਸਿਆ ਤੇਰਾ ਵਿਹਾਰ, ਵਿਵਹਾਰੀ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਾਡੇ ਦੱਸਿਆ ਸਾਰੇ ਗਏ ਹਾਰ, ਭਰਮੇ ਭੁਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਧੂਆਂਧਾਰ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ

ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭੈ ਭੈ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਮਨਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਅਸੀਂ ਗਏ ਹਾਰ, ਜਿਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦਿਤਾ ਡਾਰ, ਆਪਣਾ ਖਹਿੜਾ ਲਿਆ ਛੁਡਾਈਆ । ਤੂੰ ਜਾਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ, ਤੇਰਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਖਸ਼ ਇਕ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਗਾਈਏ ਤੇਰੀ ਵਾਰ, ਨਾਮ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਡਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਆਓ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਲ, ਨਾਲਸ਼ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਤਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਵੇਖੋ ਜੋ ਮਾਰਗ ਆਏ ਸਿਖਾਲ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਰਸੂਲ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਲਾਲ, ਹਕੀਕਤ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੋਕਾਈਆ । ਚੌਦਾ ਲੋਕ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸ਼ਰਫ ਛਰੀ ਕੀਤਾ ਹਲਾਲ, ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਰਹੀ ਵਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਕਾਲ ਨਗਾਰਾ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਇਸਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਜੋ ਦੱਸਿਆ ਸੱਯਦਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਸਲਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਬਰਦਾ, ਬੰਦਗੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਮਰਦਾ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੂੜੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ ਵੇਖੋ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਹੁਜਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵੜਦਾ, ਦਰਸ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਮੁਹੰਮਦ ਕੀ ਕੁਛ ਰਿਹਾ ਕਰਦਾ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਈਸਾ ਦੱਸੇ ਖੇਲ ਆਪਣਾ ਬਰਦਾ, ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਵੇਖ ਖੇਲ ਨਾਰੀ ਨਰ ਦਾ, ਵਿਭਚਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਹੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ, ਮੁਸ਼ਤਬਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਲ, ਤੇਰਾ ਜ਼ਹੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਅਕਲ, ਆਕਲ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤੇ ਬੇਅਕਲ, ਬੈਤਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਬੇੜਾ ਲੱਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੱਤਣ, ਮੰਝਧਾਰ ਰਹੇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲਿਆ ਆਪਣਾ ਵਤਨ, ਯਾਦ ਆਵੇ ਨਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਕੂੜਾ ਹੋਇਆ ਹੀਰਾ ਰਤਨ, ਅੰਤ ਕੀਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਦੱਸ ਕੇ ਗਿਆ ਬਬੇਰਾ ਯਤਨ, ਫਾਸੀ ਆਪਣੇ ਗਲ ਲਟਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਆਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਨ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਕਹੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰਾ ਕਲਾਮ, ਮੈਂ ਕਲਮਾ ਆਪ ਜਣਾਇਆ । ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਰ ਸਲਾਮ, ਸੱਯਦਾ ਫੇਰ ਜਗਤ ਸਿਖਾਇਆ । ਅਲਿਫ਼ ਯੇ ਲਿਖ ਕੁਰਾਨ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਤੈਨੂੰ ਮੰਨ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਸਮਝਾਇਆ । ਦਰ ਬਣ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮ, ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇਆ । ਦੇ ਕੇ ਆਇਆ ਇਕ ਪੈਗਾਮ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਮਾਤ ਸੁਣਾਇਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਹਰਾਮ, ਹਰਾਮਖੋਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇਆ । ਦਰੋਹੀ ਮੇਰੀ ਸਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਕਲਾਮ, ਮੇਰਾ ਕਲਮਾ ਯਾਦ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਦੇਵਾਂ ਕੀ ਬਿਆਨ, ਮੇਰੀ ਉਮਤ ਕਰ ਕੇ ਸੁੰਨਤ ਸਤਿ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ

ਵਖਾਇਆ । ਮੈਨੂੰ ਅੰਤਮ ਆਈ ਹਾਣ, ਮੇਰਾ ਬਲ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਪ੍ਰਭ ਮੈਨੂੰ ਦਿਤਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾ ਲੈ ਦਾਨ, ਮੇਰਾ ਖਹਿੜਾ ਦੇ ਛੁਡਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਇਸਮ ਤੇਰਾ ਇਸਲਾਮ, ਤੇਰਾ ਆਅਜ਼ਮ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਸਿਦਕ ਤੇਰਾ ਸਲਾਮ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਮਜ਼੍ਹਬ ਤੇਰਾ ਈਮਾਨ, ਤੇਰਾ ਦੀਨ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਇਆ । ਮੈਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਰਾਂ ਸਲਾਮ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ । ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਤਮਾਮ, ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਹੇ ਬੋਲ, ਕਲਮਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਵੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਉਮਤ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਜਾਏ ਢੋਲ, ਢੋਲਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਆਇਉਂ ਖੋਲ੍ਹ, ਸੇ ਹਾਜੀ ਬਣ ਕੇ ਹੱਜ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾ ਲੈ ਲਹਿਣਾ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਮੇਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ । ਇਕੋ ਮੰਨਾਂ ਤੇਰਾ ਕਹਿਣਾ, ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਖਿਆਲਾ । ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਮਿਲੇ ਬਹਿਣਾ, ਹੋਵੇ ਮੇਰਾ ਰਾਹ ਸੁਖਾਲਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨਾ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਰੇ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਆਪਣੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਝੋਲੀ ਪਈ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ ਬੀਸ ਬੀਸ, ਬਿਸਤਰਾ ਸਭ ਦਾ ਗੋਲ ਕਰਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੋਇਆ ਠੀਕ, ਠੀਕਰ ਕੂੜੇ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਸਦੀ ਸਦੀਵੀ ਆਈ ਬੀਸ, ਹਰਿ ਤਾਕਤ ਆਪਣੀ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਲਾਏ ਠੀਕ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿਖ ਈਸਾਈ ਬਣਾਏ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਾਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਰਸਨਾ ਗਾਏ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਬੈਠੇ ਝੁਕ, ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ । ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਨੇੜੇ ਆਏ ਢੁਕ, ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ । ਧਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਇਆ । ਅਠਾਰਾਂ ਭਗਤ ਆਓ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਵਰ, ਕਰੇ ਆਪ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਬਾਹੋਂ ਲਓ ਫੜ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਬੀਰ ਕਹੇ ਧੰਨ ਵਡ ਭਾਗ, ਵਡ ਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ । ਤੇਰੇ ਘਰ ਜਗਿਆ ਚਿਰਾਗ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧੋਤੇ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਾਗ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਬਣ ਕੇ ਕੰਤ ਸੁਹਾਗ, ਸਾਚੀ ਨਾਰੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗਈ ਲਾਗ, ਇਕੋ ਘਰ ਸੁਹਾਇਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰੀ ਆਵਾਜ਼, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬਣਾਇਆ । ਲੰਘ ਕੇ ਤੇਰਾ ਦਵਾਰ ਵੇਖਿਆ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਮਹਿਮਾਂ ਤੇਰੀ ਅਕਬ ਵਡਿਆਇਆ । ਤੇਰਾ ਬੇੜਾ ਭਰਿਆ ਵੇਖ ਜਹਾਜ਼, ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ । ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਤੇ ਤੱਕ ਕੇ ਤਾਜ, ਤਖ਼ਤਾ ਜ਼ਿੰਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਰਹੇ ਨੀਰ ਵਹਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਸੱਚਾ ਸਮਾਜ, ਸਾਡਾ

ਪਿਛਲਾ ਭਰਮ ਗਵਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਸੱਚਾ ਕਾਜ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇ ਦੇ ਇਕ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੱਲੂ ਦੇ ਬੰਧਾਇਆ । ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਪੱਲੂ ਬੰਧ, ਬੰਦਗੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹੇ ਪੰਨ ਪੰਨ, ਪੰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਭਗਤ ਗਏ ਮੰਨ, ਅਠਾਰਾਂ ਚੌਕਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਅਠਾਰਾਂ ਚਾਰ ਬਹੱਤਰ ਗਏ ਬਣ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਬਹੱਤਰ ਕਹਿਣ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੇ ਭੰਨ, ਮੂਰਖ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦੋ ਘਟ ਸੱਤਰ ਚੜ੍ਹਨ ਚੰਨ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੱਤਰ ਕਹਿਣ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਚਾਰੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕੰਨ, ਚਾਰੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਚੁਹੱਤਰ ਦੇ ਆਪਣਾ ਪੰਨ, ਪੰਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਜਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਵੇ ਸੰਨ੍ਹ, ਪੰਜ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਸਾਰੇ ਗਏ ਮਿਲ, ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਸਾ ਰਹੀ ਦਿਲ, ਦਲੀਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਮਿਲ, ਦਵੈਤੀ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਦਸ ਆਏ ਅੱਗੇ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਏਕਾ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜਗੇ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਧੁਨ ਵੱਜੇ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਹੋਏ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗੇ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲਿਖ ਕੇ ਆਇਆ ਪੰਚਮ ਪੰਜੇ, ਪੰਜਾਂ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਪੰਚਮ ਆਪਣੇ ਦਰ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਪੰਚ ਪਰਵਾਨ, ਪੰਜਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਪੰਚ ਹੋਣ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਏ ਵਡਿਆਇਆ । ਪੰਚ ਦਰ ਤੇਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਪੰਚਮ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਇਆ । ਪੰਚ ਸੋਹਣ ਦਰ ਦਰਬਾਨ, ਦਰਵੇਸ਼ੀ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ । ਪੰਜਾਂ ਮਿਲਿਆ ਇਕ ਭਗਵਾਨ, ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਸਦ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇਆ । ਸਚਖੰਡ ਬੈਠੇ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਉਠ ਸਿੰਘ ਪਾਲ, ਤੇਰਾ ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਲੈਣਾ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਲਾਈਆ । ਬਾਲਾ ਛੋਟਾ ਆਪ ਉਠਾਲ, ਮਨਜੀਤੇ ਲੈਣਾ ਉਠਾਈਆ । ਜਗਦੀਸਾ ਵੇਖ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਅੰਗੜਾਈ ਲਏ ਗੁਰਦਿਆਲ, ਬਲ ਬਾਵਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪੰਨ ਭਾਗ ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੋਹੇ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਪ੍ਰਭ ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਓਥੇ ਵੇਖਾਂ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਇਕੋ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਹੱਲ ਸਵਾਲ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਚ ਪਰਵਾਨੇ ਗਏ ਉਠ, ਹਰਿ ਪੰਚਮ ਆਪ ਉਠਾਇਆ । ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪੇ ਤੁਠ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਇਆ । ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ ਵੇਖੋ ਝੁਕ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਲਓ ਪੁੱਛ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਇਕ ਵਖਾਇਆ । ਪੰਜੇ ਉਠਣ

ਕਰਨ ਤਿਆਰੀ, ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਚਲੇ ਮਿਲੀਏ ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਨਿਰੰਕਾਰੀ, ਜੋਤ ਸਰੂਪੀ ਜੋਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ
 ਧਰਮ ਦੁਆਰੀ, ਸਚਖੰਡ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਗੇ ਜੋਤ ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਰੀਏ ਨਿਮਸਕਾਰੀ,
 ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬੋਲ ਇਕ ਜੈਕਾਰੀ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਨਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਜਾ ਕੇ ਦੱਸੀਏ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ
 ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਨਿਕਿਆਂ ਵੱਡਿਆਂ ਮਿਲੀ ਸਰਦਾਰੀ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਉਚ ਅਟੱਲ ਇਕ ਅਟਾਰੀ, ਪ੍ਰਭ ਦਿਤੀ ਮਾਣ
 ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਾ ਬੀਮਾਰੀ, ਸੰਸਾਰ ਰੋਗ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਤ ਦਿਵਸ ਨਾ ਕੋਈ ਘੜੀ ਪਲ ਪਨਹਾਰੀ, ਨਾ
 ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਰੀ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਨਾ ਕੋਈ ਹੰਡਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਪੁੱਤਰ ਧੀ ਕਰੇ ਪਿਆਰੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ ।
 ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਅਵਤਾਰੀ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਜੀਵ ਦਿਸੇ ਸੰਸਾਰੀ, ਵਿਭਚਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਨਾ
 ਕੋਈ ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰੀ, ਕੂੜਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੀਏ ਜਿਧਰ ਤੱਕੀਏ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਏਕੰਕਾਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।
 ਤੁਹਾਡੇ ਵੇਹਦਿਆਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਲਗਾਈ ਯਾਰੀ, ਫੜ ਕੇ ਉਂਗਲੋਂ ਘਰ ਲੈ ਜਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਇੰਦਰ ਰੋਵੇ ਨੇਤਰ ਜ਼ਾਰੀ, ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੰਜਾਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਚ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰੇ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠੇ
 ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਵੇਖੀਏ ਸਚ ਨਜ਼ਾਰੇ, ਤੇਰਾ ਨੈਣ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਸੋਹਣ ਸਚ ਦੁਆਰੇ, ਜਿਸ ਘਰ
 ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਚਲ ਕੇ ਆਏ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰੇ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਖੁਲ੍ਹੇ ਵੇਹੜੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਲਏ ਬਹਾਲੇ, ਦੇਵੇਂ ਮਾਣ
 ਵਡਿਆਈਆ । ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪ ਉਠਾਲੇ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਪੁਛੇ ਪਿਛਲੇ ਅਹਿਵਾਲੇ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ
 ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਬਣੇ ਕੰਗਾਲੇ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਨਿਕਲੇ ਮਾਤ ਦੀਵਾਲੇ, ਦੀਵਾਨੀ ਦਾਅਵਾ ਖ਼ਾਰਜ ਦੇ ਕਰਾਈਆ ।
 ਤੇਰੀ ਓਟ ਇਕ ਗੋਪਾਲੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੀ ਸਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵੇਖ ਹੋਏ ਨਿਹਾਲੇ, ਘਰ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਪੂਰੇ
 ਕਰੀਂ ਸਵਾਲੇ, ਜੋ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਸਿੰਘ ਪਾਲੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਪੰਚ ਪਰਵਾਨੇ ਆ ਗਏ ਘਰ, ਪੰਜਾਂ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਵਰ,
 ਹਰਿ ਜੂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਜੋੜਾ ਗਿਆ ਜੁੜ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੁਲਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਪਿਤਾ ਇਕ
 ਅਖਵਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ
 ਜਗਤ ਹੰਡਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਣਾ ਛਾਰ, ਥਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਛਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ
 ਲਾਈਆ । ਧੂੜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਧਾਰ, ਆਦਰਸ਼ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਂਚੇ ਦੇਵਾਂ ਢਾਲ, ਆਪਣੀ ਭੱਠੀ ਇਕ ਤਪਾਈਆ ।

ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਚੋਂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਆਂ ਨਿਕਾਲ, ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਪਿਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਬਣੇ ਬਾਲ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਸਹਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਰੁੱਤ ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਗੋਬਿੰਦ ਫੁਲ ਫਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁੱਤ, ਸ਼ਬਦ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੈਣਾ ਪੁਛ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠੇ ਝੁਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਤਿ ਸਰੂਪ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚ ਲੁਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਪੂਤ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸੁੱਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੱਥਰ ਉਤੇ ਮੰਗਿਆ ਦਾਨ, ਯਾਰੜਾ ਸੇਜ ਹੰਡਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਇਕੋ ਢੱਯਾ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸੰਬਲ ਸੋਹੇ ਇਕ ਮਕਾਨ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਡੰਕ ਵਜਾਏ ਆਣ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਮੋਟ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸੱਤ ਦੀਪ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਦਏ ਨਾ ਕੋਈ ਆਦਰ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੁਲਮ ਜ਼ਾਲਮ ਤੇ ਲੇਖੇ ਲਾਇਆ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਤੇਗ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਬਣਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਸੌਦਾਗਰ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੇ ਧਾਰ ਤਲਵਾਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀਤਾ ਕੌਲ, ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਜਣਾਇਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਉਪਰ ਪੈਲ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਇਆ । ਕਰਾਂ ਖੇਲ ਇਕ ਅਨਭੋਲ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਾਂ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਣ ਪੁਰ ਫਰਮਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੇਹੜੀ ਤਲਵਾਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਮਾਤ ਮਿਆਨ, ਜਗਤ ਜਲਾਦ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਜੇ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੀਸ ਸੋਹੀ ਕਿਰਪਾਨ, ਤਿਸ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਓਸ ਕਿਰਪਾਨ ਦਾ ਰਹੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਦਏ ਫੜਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਰਾਸ਼ਟਰਪਤ ਬਣੇ ਨਾਦਾਨ, ਪੁਰ ਦੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਖਿਚੀ ਵਿਚੋਂ ਮਿਆਨ, ਨੰਗੀ ਕਰ ਕੇ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਜੁਗ ਮੇਟਣਾ ਅੰਤ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਭ ਦੀ ਜੜ ਦੇਵੇ ਉਖੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਜਿਸ ਤੇਗ

ਬਹਾਦਰ ਕੀਤਾ ਪਿਆਰ, ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਖੂਨੀ ਧਾਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਉਹ ਧਾਰ ਤਲਵਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਖੰਡਾ, ਜੋ ਰਾਜਿੰਦਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਫੜਾਈਆ। ਉਹ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਕੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ ਕਦੇ ਕਰੇ ਨਾ ਵੰਡਾਂ, ਆਪਣੀ ਹੱਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਚਾ ਡੰਡਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਪੌੜੇ ਓਸ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਵੱਢਣੀਆਂ ਕੰਡਾਂ, ਤਿਸ ਉਪਰ ਸੋਹੰ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਅਠ ਦਸ ਦੀ ਇਕ ਤਲਵਾਰ, ਹੱਥ ਜਗਤ ਰਾਜਾਨ ਵਖਾਈਆ। ਕੋਈ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਵੇ ਸੰਸਾਰ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ। ਤਿਸ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਮਹਾਨ, ਜੋ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨਾਲ ਛੋਹ ਕੇ ਹੋਈ ਪਰਵਾਨ, ਮਿਲੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੋ ਸਤਿ ਕਿਰਪਾਨ ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਕਰ ਪਿਆਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਖੰਡਾ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗਾ ਗੋਬਿੰਦ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ। ਉਠ ਗੋਬਿੰਦ ਲੈ ਲੈ ਖੰਡਾ, ਹਰਿ ਖੜਗ ਧਾਰ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵੇਖ ਅੰਧਾ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਭੁਲਾ ਕੇ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਪਾਇਆ ਬੰਦਾ, ਸੋ ਤੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਗੁਰਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਸਾਧ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਚੰਦਾ, ਤੇਰਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ। ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਤਜ ਕੇ ਕੂੜੀ ਵਾਸਨਾ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੋਇਆ ਗੰਦਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਇੰਦਾ। ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਵੱਜਾ ਜੰਦਾ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਖੋਲ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਇਆ ਛੰਦਾ, ਪੱਟੀ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾ, ਸ਼ਬਦ ਗੋਬਿੰਦ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣੇ ਮਾਰਗ ਲਾ, ਦੋਹਾਂ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਇਕ ਬਣਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਖੰਡਾ ਨਾਮ ਚਮਕਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਦਏ ਡਰਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਵੰਡਾ ਇਕ ਵੰਡਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਹਿਣਾ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪੌਂਦਾ ਏ। ਪਾਵਣਹਾਰ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਮੂਲ ਮੁਕੌਂਦਾ ਏ। ਵੇਖਣਹਾਰ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਵੀਹ ਸੌ ਵੀਹ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹੁਕਮ ਅਲੌਂਦਾ ਏ। ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ। ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤ ਨੈਣ ਨੀਰ ਵਹੌਂਦਾ ਏ। ਰਾਜਿੰਦਰ ਰੇਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਰਾਜ ਰਾਜਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪੌਂਦਾ ਏ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਹਾਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਵੰਡਾ ਆਪ ਵੰਡੌਂਦਾ ਏ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਛੰਦਾ ਗੀਤ ਸੁਣੌਂਦਾ ਏ। ਸੋਹੰ ਸਤਿ ਧੁਨਕਾਰ, ਸਤਿ ਜੋਤ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਏਕੰਕਾਰ, ਵਰਨ ਗੋਤ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢੌਂਦਾ ਏ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹੌਂਦਾ ਏ। ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰ ਉਜਿਆਰ, ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਵੇਖ ਵਖੌਂਦਾ ਏ। ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਆਪ ਜਗੌਂਦਾ ਏ। ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹੁਲਾਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਸੁਹੌਂਦਾ ਏ। ਦੇਵੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਲਾਰ, ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਚੀ ਬੁਝ ਬੁਝੌਂਦਾ

ਏ । ਕਰਾਏ ਵਣਜ ਵਪਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ ਚਲੇਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ ਵਿਹਾਰ ਚਲੇ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਇਕੀ ਦਰਬਾਰੀ ਲਏ ਰੱਖ, ਏਕੰਕਾਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਹੱਕ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਇਕੀਆਂ ਸੀਸ ਬੱਧੀ ਦਸਤਾਰ, ਹਰਿ ਦਸਤਾ ਇਕ ਬਣਾਇਆ । ਵੇਖੇ ਆਪ ਸ਼ਾਹ ਅਸਵਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਕਿਲਾ ਬਣੀ ਅਗੰਮੀ ਦੀਵਾਰ, ਹਰਿਜਨ ਘੇਰਾ ਇਕ ਰਖਾਇਆ । ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਨਾ ਆਵੇ ਬਾਹਰ, ਬਾਹਰੋਂ ਅੰਦਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲੰਘਾਇਆ । ਜਿਸ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਸੋ ਦਰਸਨ ਸੱਚਾ ਪਾਇਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੋਏ ਬਲਹਾਰ, ਪ੍ਰਭ ਲੇਖਾ ਅੰਤ ਚੁਕਾਇਆ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਸਾਡਾ ਪੱਲੂ ਗੰਢ ਵਖਾਇਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਰ ਦੀਦਾਰ, ਲੱਖ ਲੱਖ ਸ਼ੁਕਰ ਰਹੇ ਮਨਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਪੰਚਮ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਜਣਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਬੋਲ ਇਕ ਅਕਾਲ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਰਿਹਾ ਗਾਇਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਮੇਰੇ ਲਾਲ, ਤੈਨੂੰ ਲਾਲ ਦਿਆਂ ਜਣਾਇਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਘਾਲਾਂ ਆਏ ਘਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਹਾਇਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨ ਵੱਜੇ ਤਾਲ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਆਪ ਸੁਹਾਇਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਮਾਤ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਨਾਲ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਜਗਤ ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਦੇ ਕੇ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਤਮ ਪਤ ਲਏ ਰਾਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਮਿਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਮ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਭੁਲੇਖਾ ਭਰਮ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਰਨ ਜਨਮ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸੱਜਣ ਤਰਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਲੜ ਫੜਨ, ਪੱਲੂ ਜਗਤ ਛੁਡਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਜਗਤ ਵਿਚੋਂ ਜਾਏ ਮਰ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ । ਮਰ ਕੇ ਮਰਨ ਦਾ ਚੁੱਕੇ ਡਰ, ਘਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਪੱਲੂ ਲਏ ਫੜ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਗ ਮਿਰਤੂ ਰੂਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨ ਜਗ ਜਾਣੇ ਮੁਰਦਾ, ਮਰੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਫਿਰਦਾ ਤੁਰਦਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਵੇਖੋ ਬੇੜਾ ਰੁੜ੍ਹਦਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ, ਤਿਸ ਜੋੜੀ ਬਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਇਹ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਖੇਡ ਚੱਕੀ ਪੁੜ ਦਾ, ਜਗ ਪੀਸੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਭੇਵ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰ ਦਾ, ਤਿਸ ਛੁੱਟੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਤਿਸ ਅੰਦਰ ਫੁਰਨਾ ਇਕੋ ਫੁਰਦਾ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਗਤ

ਮਾਣ ਵਡਿਆਈ ਵੇਖ ਕਦੇ ਨਾ ਝੁਰਦਾ, ਦੁੱਖ ਸੁਖ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ । ਇਹ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਦਾ, ਪੁਰ ਅਨੰਦ ਆਪ ਜਣਾਈਆ ।
 ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਲੇਖਾ ਧੁਰ ਦਾ, ਹਰਿ ਮਿਲਣੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਿਆ ਤਾਲ ਸੁਰ ਦਾ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਾ ਭੇਵ ਅਨੇਖਾ,
 ਅਕਲ ਕਲਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਤੱਕਦੇ ਰਹੇ ਮੌਕਾ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਓਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ
 ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਸੌਖਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਵਾਰ ਲਾ ਕੇ ਢੋਂਕਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਢੱਯੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ
 ਲੱਭੇ ਪਟਣਾ ਪੌਂਟਾ, ਨਜ਼ਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਕਰ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਰੱਖੇ ਚੌਕਾ, ਘਰ ਆ ਕੇ ਬਹੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਰਿਹਾ ਤੱਕ, ਤੱਕਣੀ ਇਕ ਭਵਾਈਆ ।
 ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈ ਰੱਤ, ਉਸ ਦੀ ਰੁੱਤ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੋ ਨੀਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿਤੇ ਦੱਬ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੋਹਾਂ
 ਪਰਗਟ ਕਰਾਂ ਝੱਬ, ਛੱਬੀ ਪੋਹ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਇਕੀ ਇਕੱਠੇ ਲਵਾਂ ਸੱਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰ ਦਸਤਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਦੇ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਧ,
 ਇਕੋ ਰਸ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਸਦਾਵਾਂ ਸਾਚੀ ਯਦ, ਸਾਚੇ ਬੰਸ ਦਿਆਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਸੁੱਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਅੱਡ, ਗੁਰਮੁਖ
 ਉਂਗਲੀ ਦਿਆਂ ਫੜਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈ ਰਤ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਹੱਡ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋਲਾ ਭਾਰ ਦਿਆਂ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਦੀ ਬੀਸ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਜਿਸ
 ਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਰੀਸ, ਨਕਲੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਤਮ ਰਿਹਾ ਜੀਤ, ਜਿਤ ਹਾਰ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ
 ਦੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਬਿਨ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ
 ਗਾਓ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਉਚ ਨੀਚ ਕਰੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ ਨਾ ਕੋਇ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵੇਖਿਆ ਤੇਰਾ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੇ ਆਏ ਨੇੜਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਉਜੜਨਾ ਖੇੜਾ, ਵਸਦਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ
 ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਸੰਸਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੁਣੋ ਭਗਤੋ
 ਲਾ ਕਰ ਕੰਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਲਿਆ ਮੰਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਬਾਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ
 ਦੇਵੇ ਡੰਨ, ਹਰਿ ਡੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ
 ਕਿਰਪਾ ਹਰੀ ਕਰਨੀ, ਵੀਹ ਸਾਲ ਕਰੀ ਜਣਾਈਆ । ਜੇ ਨਾ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸਰਨੀ, ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ । ਸੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਰੀ ਆਪਣੀ ਮਰਨੀ,
 ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਉਤਰੇ ਪਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੀਉਦੇ ਜੀਉਦੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਜੀਵਣ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਸਾਚਾ ਪੀਵਣ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਗਵਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਥੀਵਣ, ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ । ਦੇਏ ਜੋੜ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਵਣ, ਹੰਕਾਰੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬੀਜ ਇਕੋ ਬੀਵਣ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਲ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਜਾਣੇ ਮਰਿਆ, ਜਿਸ ਭੁਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੱਗੇ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਿਆ, ਏਥੇ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਜਾਣੇ ਸੜਿਆ, ਮੜੀ ਗੋਰ ਦਬਾਈਆ । ਜੂਨੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਜੂਨੀ ਵੜਿਆ, ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਜਿਸ ਨੇ ਹਰਿਆ, ਹਰਿ ਜੂ ਗਿਆ ਭੁਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਸੋ ਜਾਣੇ ਮਰਿਆ, ਜਿਸ ਭੁਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੁਰਦੇ ਜੀਉਦੇ ਦੇਵੇ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜੀਉਦਾ ਜਗ, ਜਿਸ ਮਿਲੇ ਜਗਤ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਟੇ ਅਗਨੀ ਅੱਗ, ਕੂੜੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇਏ ਗਵਾਈਆ । ਘਰ ਕਰਾਏ ਆਪਣਾ ਹੱਜ, ਹੁਜਰੇ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਅਗੰਮੀ ਹੱਦ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦਰਸ ਕਰਾਏ ਰੱਜ ਰੱਜ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਏ ਬਚ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦੇਏ ਸਜਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵੇਖੋ ਡੁੱਬਦਾ, ਮੰਜਧਾਰ ਪਈ ਲੋਕਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਸੂਰਜ ਵੇਖੋ ਛੁਪਦਾ, ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਛਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁਛਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੁਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਪਿਓ ਪੁਤ ਦਾ, ਬਿਨਾਂ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਉਲਟੇ ਰੁਖ ਦਾ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਅਗਨੀ ਹਵਨ ਤਪਾਈਆ । ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਾਈ ਝੁਕਦਾ, ਤਿਸ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਉਸ ਦਾ ਜੀਉਦਿਆਂ ਹੀ ਪੰਧ ਮੁਕਦਾ, ਮਰਿਆਂ ਜੀਵਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਮ ਇਕੋ ਪੁੱਛਦਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਣੇ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਬਣ ਕੇ ਮਾਲਕ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਬਣ ਕੇ ਖਾਲਕ, ਹਰਿ ਖਲਕਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਸਾਲਸ, ਸਾਲਸੀ ਸਚ ਕਮਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਜਨ ਭਗਤ ਕੱਢੇ ਖਾਲਸ, ਖਾਲਸ ਖਾਲਸਾ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ । ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਬਣਾ ਕੇ ਬਾਲਕ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਲਏ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਖਾਲਸ ਖਾਲਸਾ ਬਣਿਆ ਏਕ, ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਬਣਾਇਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਹਰਿ ਜੂ ਟੇਕ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਟਿਕਾਇਆ । ਤਿਸ ਬੁਧੀ ਹੋਈ ਬਿਬੇਕ, ਮਨ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਇਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਨਾ ਲਾਏ ਸੇਕ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੰਨਾਇਆ । ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਪੇਖ, ਇਕੋ ਘਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇਆ । ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮੌਲੇ ਚੇਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਖਵਾਇਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ, ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਭ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਨਾ, ਨਾਮ ਅਗੰਮ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਬਣ ਭਗਵਾਨਾ, ਸ੍ਰੀ

ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜਗਤ ਜਮਾਨਾ, ਜਾਮਨੀ ਆਪਣੀ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਿਵਸ ਮਹਾਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ
 ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਦਰ ਆਇਆਂ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨਾ, ਪਿਛੇ ਰਹਿੰਦਿਆ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੂਰਬੀਰ ਸੂਰਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਪੂਰਾ, ਨਾਦੀ
 ਤੂਰਾ ਨਾਦ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੂੰਝ ਕੂੜਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਮਹੱਲ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਕਰ ਭਰਪੂਰਾ, ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਰਖਾਇੰਦਾ ।
 ਰੰਗ ਅਮੋਲਕ ਚਾੜ੍ਹ ਗੂੜ੍ਹਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਵੇਖੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੂੜੀ ਮਰਦੀ,
 ਮਦਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਭੈਣ ਭਾਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਦੀ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਹਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਸਭ ਦੀ ਸੜਦੀ,
 ਬਿਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਘਰ ਕੋਈ ਨਾ ਵੜਦੀ, ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ
 ਜੁਗ ਏਸੇ ਗੱਲੋਂ ਡਰਦੀ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜ ਨਾ ਫੇਰ ਭਵਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮਾ ਹਾੜੇ ਕੱਢਦੀ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ ।
 ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰ ਦੀ ਬਰਦੀ, ਬਣ ਨਿਮਾਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕੂੜੇ ਵਰਜ ਦੀ, ਨਾਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ ।
 ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਏ ਮਰਜੀ, ਮਰਜ਼ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਮੇਰਾ ਚੋਲਾ ਪਾਟਾ ਤੂੰ ਸੀਂ ਬਣ ਕੇ ਦਰਜੀ, ਸੂਈ
 ਧਾਗਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਵੇਖੀਂ ਸਾਨੂੰ ਭਗਤ ਨਾ ਬਣਾਈਂ ਫਰਜੀ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਤੇਰਾ ਅਸਚਰਜੀ,
 ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਪਿਛੋਂ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਰੁੱਤ ਸੁਹੇਲੀ, ਜਿਸ ਸੱਜਣ ਇਕ ਮਿਲਾਇਆ । ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋ ਕੇ ਵੇਹਲੀ,
 ਮਨਮੁਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੱਲਾ ਛੁਡਾਇਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਆ ਕੇ ਬਣੀ ਚੇਲੀ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮਾਣ ਮਿਟਾਇਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਪ੍ਰਭ
 ਮਾਣ ਦਿਵਾਵੇ ਝੀਵਰ ਛੀਬੇ ਨਾਈ ਤੇਲੀ, ਤਿਲਕ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਗਾਇਆ । ਸੋ ਸੱਜਣ ਆ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਬੇਲੀ, ਅਲਬੇਲੜਾ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ
 ਪਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਆ । ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਕਹੇ ਸੁਣ ਕੱਤਕ ਪੰਦਰਾਂ, ਇਕ
 ਪੰਜ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਫਿਰ ਫਿਰ ਧੱਕੀ ਮਸਜਦ ਮੰਦਰਾਂ, ਮਾਹੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵੱਜਿਆ ਜੰਦਰਾ,
 ਤਾਕੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਵੇਖ ਕੇ ਆਈ ਡੂੰਘੇ ਕੰਦਰਾਂ, ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ
 ਭੋਂਦੇ ਵਾਂਗ ਬੰਦਰਾਂ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਈਆ । ਭੁੱਲੀ ਰੁਲੀ ਆ ਕੇ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਵੇਖਿਆ ਬੰਗਲਾ, ਪ੍ਰਭ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਾਂ
 ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਰੰਗਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਿੰਦਾ ਮਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਤੋੜਨੀ ਸ਼ਰਾਬ ਸੰਗਲਾ, ਡੋਰੀ ਨਾਮ ਬੰਧਾਈਆ ।
 ਮੈਂ ਵੀ ਰਲ ਕੇ ਗਾਵਾਂ ਮੰਗਲਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਸੁਰ ਤਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ
 ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣ ਦੀ ਸੁਣ ਕੇ ਗੱਲ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਗਲਵਕੜੀ ਆਪਣੀ ਪਾਈਆ । ਵੇਖ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਛਲ,

ਅਛਲ ਛਲਧਾਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਉਠ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਲ, ਬਣ ਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਮਾਰਨ ਜਵਾਵਣ ਦਾ ਇਕੋ ਵਲ, ਤੋੜਨਾ ਵਿਛੋੜਨਾ ਜੋੜਨਾ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਜੋੜਾਂ ਸੋ ਵਸੇ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲ, ਸਦ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਵਿਛੋੜਾਂ ਤਿਸ ਧੱਕਾ ਲੱਗੇ ਡੂੰਘੀ ਡਲ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੂਨ ਭਵਾਈਆ । ਸੋ ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਗ ਗਏ ਮਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸੋ ਮਰਦੇ ਮਰਦੇ ਗਏ ਤਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਆਪੇ ਖੜ, ਖੜਵੀਂ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੀਸ ਲੱਗੇ ਲੇਖੇ ਧੜ, ਲੇਖਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਖੇਲ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੇਲ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਯਾਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਲਏ ਹੁਲਾਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਿਹਾ ਆਧਾਰਾ, ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਵਿਹਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਆਓ ਤੱਕੇ ਵੇਖੋ ਇਕ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਸੁਹਾਇਆ ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ, ਜਗਤ ਭਗਤੀ ਬੈਠੀ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਦਸਤਾਰੇ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਬੰਧਾਈਆ । ਤਿੰਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਰੋ ਰੋ ਕੱਢੇ ਹਾੜੇ, ਚੌਥਾ ਚਿਟੀ ਧਾਰੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਿਟੀ ਅੱਗੇ ਮਾਰ ਮਾਰੇ, ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਦੇਵੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੱਤ ਸੱਤ ਦੇ ਸੱਤ ਜੈਕਾਰੇ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਦੁਆਰੇ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਭਗਤ ਹੋਏ ਪਿਆਰੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤੀ ਭਾਵ ਭਾਵਨੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤੀ ਭਾਵ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਣਾਇਆ ਆਪ । ਸੱਚਾ ਰੰਗ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਣਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਗੰਮੀ ਜਾਪ । ਦਰਸ ਪਾਇਆ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਗਵਾਨਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇਆ ਆਪ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲਿਆ ਬਾਪ । ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬਣੇ ਪਰਵਾਨਿਆ, ਸ਼ਮਅ ਹੋਈ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ । ਮਨਮੁਖ ਵੇਖ ਜੀਵ ਸ਼ੈਤਾਨਿਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਬਣਾਏ ਇਕ ਜਮਾਤ । ਸਚ ਜਮਾਤ ਬਣਾਏ ਬਨਵਾਰੀ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਸਰਦਾਰ ਸਰਦਾਰੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਸੱਤ ਸੱਤ ਦੀ ਖੇਲ ਨਿਆਰੀ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਤਾਂ ਪਿਛੇ ਨਵ ਦੁਆਰੀ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਵਖਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੱਤ ਦੀ ਲੱਗੀ ਯਾਰੀ, ਸੋਲਾਂ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਸੋਲਾਂ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਨਿਆਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਾਵੇ ਸਾਰੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਕਰਜ਼ਾ ਲਾਹੇ ਉਧਾਰੀ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਤਾ ਛੱਡੋ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰੀ, ਸੰਸਾਰ ਸਹਿੰਸਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਰਾਜੇ ਰਾਣੇ ਬਣੇ ਵਗਾਰੀ, ਹਰਿ ਜੂ ਫੜ ਵਗਾਰੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਇਕ ਅਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਹੱਥ ਦੇਵੇ ਕਮਾਨ, ਹੁਕਮਰਾਨ ਆਪ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਕਰ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ,

ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੰਨੀ ਆਣ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸੰਤਾਂ ਚਲਣਾ ਨਾਲ, ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਏਕੇ ਇਕੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਸਾਚੀ ਸਿਖੀ, ਸੱਤਾਂ ਰੰਗਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾਲ ਜਾਏ ਨਾ ਭਿਟੀ, ਚੰਡਾਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੋ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਧਾਰ ਚਿਟੀ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਧੁਰ ਦੀ ਚਿਨੀ, ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਚ ਕੇ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਖੰਡਿਉਂ ਨਿਕੀ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਾਰਗ ਸਾਚਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਲੱਗਾ ਇਕ, ਇਕ ਪੰਜ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਕਰਦੇ ਹਿਤ, ਹਰਿਜਨ ਲਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਅਗਲਾ ਲਿਖ, ਪਿਛਲਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਸਿਖ, ਸਿਖ ਮਿਲੇ ਨਾ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਏਕੇ ਰੂਪ ਹਰ ਘਟ ਆਏ ਦਿਸ, ਇਕੋ ਰੰਗ ਲਏ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੀ ਸਿਖ ਰੰਗ ਸੱਤ, ਸੱਤ ਤਿੰਨ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਸੱਤ ਦਾ ਇਕੋ ਤੱਤ, ਹਰਿ ਤਤਵ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸੱਤ ਤਿੰਨ ਇਕੋ ਮਤ, ਗੁਰਮਤ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਬੀਜ ਬੀਜ ਸਾਚੇ ਵਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਦਏ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਦੇ ਕੇ ਹੱਕ, ਵਸੀਅਤ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਚੇਲਿਆਂ ਕਰੇ ਫ਼ੱਕ, ਪੂਤ ਸਪੂਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਢੇ ਸੈਤੀ ਸਾਲ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਰਸ, ਰਸ ਆਪਣੇ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਬਸ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਅੱਗੇ ਦੇਵੇ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਦਏ ਚਲਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਚਲਾਏ ਅਗੰਮ, ਅਗੰਮੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਭੇਵ ਜਾਣਿਆ ਹਮ, ਹਮਰਾ ਭੇਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਜਾਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕੰਮ, ਕਰਨੀ ਹੱਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਜਨ, ਪ੍ਰਭ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜਨਨੀ ਬਣ ਕੇ ਜਨ ਆਪਣੀ ਕੁੱਖ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਵਡਿਆਏ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਚੀਰਾ, ਸਿਰ ਸੀਸ ਨਾਲ ਸੁਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ ਬਣਾਏ ਹੀਰਾ, ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਕਲੀਰਾ, ਗਾਨਾ ਸਗਨ ਦਏ ਬੰਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ, ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਦੁਖ ਦਰਦ ਮੇਟ ਸੰਤਾਪ, ਰੋਗ ਮੋਗ ਦਏ ਗਵਾਈਆ । ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ ਮਿਟਾਏ ਬਣ ਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਗਏ ਭਾਖ, ਸਭ ਦੀ ਭਾਖਿਆ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਬਣਾ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣਨਾ ਦਾਸ, ਦਾਸੀ ਦਾਸ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਪਾਸ, ਹਰਿ ਜੂ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਣਿਆ ਭੂਪਾ,

ਭੂਪ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬਿਨ ਰੰਗ ਰੂਪਾ, ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰੇ
 ਕੂਟਾ, ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖਾਲੀ ਭਰੇ ਠੂਠਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਬੈਠਾ ਰੂਠਾ, ਰੁਠੜਾ
 ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਜੋ ਜਨ ਭੁੱਖਾ, ਤਿਸ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਜੂ ਲੁਕਾ, ਲੁਕਵੀ ਖੇਲ
 ਰਚਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਮੁੱਕਾ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸਭ ਦਾ ਬੂਟਾ
 ਸੁੱਕਾ, ਹਰਿਆ ਸਿੰਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।
 ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਾਵਣ ਅੰਗੂਠਾ, ਅਸ਼ਟਾਮ ਆਪਣਾ ਆਪ ਭਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਈ ਝੂਠਾ, ਸਚ ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।
 ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਸਭ ਦਾ ਮੂਧਾ ਠੂਠਾ, ਖਾਲੀ ਪਿਆਲੇ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ
 ਲੈਣਾ ਰਖਾਈਆ । ਚਰਨਾਂ ਕੋਲ ਲੈਣਾ ਰੱਖ, ਮਿਲੇ ਸਰਨ ਸਰਨਾਇਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਨਾ ਹੋਈਏ ਵੱਖ, ਮੇਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ । ਮਿਲਦੀ ਰਹੇ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅੱਖ, ਅੱਖ ਅੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ । ਸਾਡਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇ ਦੇ ਹੱਕ, ਹੱਕ ਆਪਣਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਲਈਏ ਤੱਕ,
 ਦੀਦਾਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ । ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਦੁਆਰਾ ਲੰਘ, ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਛੱਡ ਕੇ ਜਗਤ, ਘਰ ਸੱਚਾ
 ਤੇਰਾ ਭਾਇਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਆਇਆ ਵਕਤ, ਵੇਲਾ ਰੁੱਤ ਨਾਲ ਸੁਹਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ
 ਦੇਵੇ ਭਗਤ ਵਡਿਆਇਆ । ਭਗਤ ਵਡਿਆਈ ਕਰ ਵੱਡਾ, ਸਿਫਤ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜਗਤ ਹੱਦਾ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰਿਹਾ
 ਉਠਾਈਆ । ਜਾਮ ਪਿਆਲਾ ਦੇ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਧਾ, ਸਤਿ ਸਰੂਰ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਰੱਖ ਕੇ ਲੱਜਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।
 ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਭੱਜਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੱਜਾ, ਹੱਯਾ ਹੱਯਾਤੀ ਵਿਚੋਂ ਕਢਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕੀ ਕਹੇ ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ
 ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਸਦਾ ਸਦ ਰਹੇ, ਮਰੇ ਨਾ ਜੰਮੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ ।
 ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਮੇਰੀ ਚਰਨੀ ਬਹੇ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਨਾਮ ਧੁਰ ਦਾ ਲਏ, ਦੂਜੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ
 ਸਾਚੀ ਢਹੇ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਰਲ ਕੇ ਬਹੇ, ਮਨਮੁਖ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਭਗਵਾਨ ਸੱਚਾ, ਸੱਚੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ
 ਭਗਤ ਬੱਚਾ, ਬਚਪਨ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਭਗਵਾਨ ਵੱਡਾ, ਵੱਡੀ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਭਗਤ
 ਨੱਢਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ
 ਭਗਤਾਂ ਬੱਧਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਰੱਖੇ ਲੱਜਾ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ

ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਦਰ ਬੱਧਾ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾ ਕੁਛ ਵਖਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਦਿਤੀ ਗੰਢਾ, ਗੰਢ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪਵਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੰਡਾ, ਜੋੜੀ ਰਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਭਗਵਾਨ ਰੂਪ ਬਣ ਕੇ ਬੰਦਾ, ਬੰਦਾ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਬੰਦਾ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਅੰਧਾ, ਦੇਵੇ ਹਰਿ ਭੁਲਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਸਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕੁੰਡੀ ਜਿੰਦਾ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਦਰਸਨ ਦੇਂਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਛ ਕਹਿੰਦਾ, ਹੁਕਮੇ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਨ ਸੁੱਤਿਆਂ ਰਾਤੀਂ ਘਰ ਵਿਚ ਬਹਿੰਦਾ, ਦਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖੇ ਪਾਸਾ ਢਹਿੰਦਾ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਭਗਤ ਕੋਲ ਭਗਵਾਨ ਰਹਿੰਦਾ, ਜਿਸ ਸਾਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਭਾਣਾ ਸਿਰ ਤੇ ਸਹਿੰਦਾ, ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਭਗਤ ਦਿਤੇ ਬਣਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਸਤਿ ਉਠਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਦਰ ਸੰਗਤ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਮੁੱਕੇ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਮੰਦਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਚ ਮਕਾਨ, ਮੰਜਲ ਅੰਤਮ ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਸਦਾ ਸਮਾਣ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਸਭ ਦੇ ਦਾਨ, ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਠੱਗੀ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਈਆ । ਨਾ ਸਮਝਣ ਜੀਵ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਮ ਮਨ ਨਾਲ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪਿਛਲਾ ਖਤਮ ਕਰ ਮੈਦਾਨ, ਅੱਗੇ ਡੰਕਾ ਫਤਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਵਜਾਈਆ ।

★ ੧੬ ਕੱਤਕ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ★

ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਆ ਕੇ ਪੁਰਖ ਸੇ, ਸਤਿ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਜੋਗੇ ਗਏ ਹੋ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਬਲ ਬੈਠੇ ਖੋ, ਬਲਧਾਰੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਰਹੇ ਰੋ, ਛਹਿਬਰ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਭ ਕੁਛ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਲੈਣਾ ਖੋਹ, ਦਿਸੇ ਵਸਤ ਪਰਾਈਆ । ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਅਗੰਮੀ ਲੋ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ ਆਪੇ ਹੋ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਆ ਕੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ, ਸੁਣੀ ਸਚ ਵਧਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਇਕੋ ਅੰਜਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਖੇ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣਿਆ ਇਕੋ ਸੱਜਣ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਵੱਜਦੀ ਰਹੇ ਵਧਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਖੁਸ਼ੀ ਜਣਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਕਰ ਤਿਆਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰੂ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ, ਇਕੋ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਮਿਲ ਕੇ ਕਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਯਾਰਾ, ਯਾਰੀ ਯਾਰੜੇ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲ

ਵੇਖ ਅਖਾੜਾ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਦਇਆ
 ਕਮਾ ਨਿਰੰਜਣ ਆਦਿ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸੁਲਤਾਨਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਨਾਦ, ਆਪ ਵਜਾਏ ਨੌਜਵਾਨਾ । ਆਦਿ ਅੰਤ ਹਰਿ ਖੇਲ ਵਿਸਮਾਦ,
 ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਨਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮਿਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ।
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਦਰ, ਸਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਲਈਏ ਫੜ, ਪ੍ਰੇਮ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਇਸ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਲਈਏ
 ਪੜ੍ਹ, ਜੋ ਸਿਖਿਆ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜੀਵਤ ਸਭ ਕੁਛ ਲਈਏ ਕਰ, ਮਿਰਤੂ ਲੋਥ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਮਿਲੇ ਵਰ,
 ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸੰਦੇਸ
 ਘੱਲਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਣ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ
 ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਿਰ ਹੱਥ ਟਿਕਾਏ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰ ਵੇਖਿਆ ਆਣ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।
 ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਭਗਤ ਸੋਭਾ ਪਾਣ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਤੇਰਾ ਉਜਿਆਰਾ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।
 ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਸਹਾਰਾ, ਬੂੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।
 ਵੇਖਿਆ ਰੰਗ ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰਾ, ਦਰ ਆ ਕੇ ਨੈਣ ਉਘਾੜਿਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਲੱਗਾ ਡੇਰਾ, ਸੇਜਾ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾ ਰਿਹਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ
 ਬੰਨ੍ਹੇ ਬੇੜਾ, ਸੀਸ ਪੱਲੂ ਨਾਮ ਸਵਾਰਿਆ । ਇਕ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾ ਰਿਹਾ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ
 ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆ ਰਿਹਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾ ਰਿਹਾ । ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰਾ ਵੇਖਿਆ
 ਖੇਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੀਤਾ ਸਾਚਾ ਮੇਲ, ਬਿਨ ਭਗਤੀਉਂ ਭਗਤ ਬਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ, ਸਗਲਾ
 ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰ ਵੇਖਿਆ ਆ, ਕਲਜੁਗ
 ਅੰਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਦਿਸੇ ਸਚ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ
 ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰਸਨ ਲਓ ਪਾ, ਹਰਿ ਦਰਸੀ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ
 ਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਦਰ ਵੇਖਿਆ ਤੇਰਾ, ਇਕ ਪੰਜ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਸੋਹੇ ਡੇਰਾ, ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਮਿਲੇ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਉਲਟਾ ਗੇੜਾ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਦਏ ਭਵਾਈਆ । ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਵੇਖ ਕਰਤਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵੇਖਿਆ

ਇਕ ਦਰਬਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਏਕਾ ਇਕੀ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਇੰਦਾ। ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਮਾਰਗ ਦਏ ਦੱਸ, ਸਰਗੁਣ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕ ਅੱਖ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਵੱਖ, ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ। ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੱਕ, ਦਵੈਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਦਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼, ਗ਼ੈਰਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਕਰੇ ਸਰਬ ਸਮਾਜ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਸੀਸ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਾਜ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਚਰਨ ਕਵਲ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧਵਲ, ਸੱਤ ਦੋ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ। ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਅਵਲ, ਆਲਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਝੋਲੀ ਆਪ ਭਰਾਇੰਦਾ।

★ ਪਹਿਲੀ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਨੁਰਾਨੀ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਖੇਲ ਮਹਾਨੀ, ਖਾਲਕ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਚਰਨ ਧਿਆਨੀ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਢੋਲਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਸੱਚਾ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਓਟ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਗੁਣ ਸਾਗਰ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰਤੇ ਕਾਦਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਰਹਿਮਤ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਨੂਰੀ ਚਾਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਨਮੋ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਓਟ

ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਭੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਿਹਾ ਵੇਖ, ਅਨਭਵ ਪਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਭੇਤ, ਅਭੇਵ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੋੜਾ ਬੋੜਾ ਕੀਤਾ ਹੇਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਉਠਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰ ਝਾਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਖੇਲ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਬਣ ਖਲਾਰੀ ਚਾਲ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲੱਭੀ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਕੱਢ, ਪਰਕਾਸ਼ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਸਭ ਦਾ ਪੜਦਾ ਰਿਹੋਂ ਕੱਜ, ਬਿਰ ਘਰ ਸੁਆਮੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਇਕ ਕਰਾਏ ਅਗੰਮੀ ਹੱਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਦਰਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੰਜ ਤਤ ਭਾਂਡੇ ਭੱਜਣ, ਬਿਰ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰ ਝਾਤ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਲੱਭਣ, ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜ ਬੱਕੀ ਲੋਕਾਈਆ । ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਮਜਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਠਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਆਵੇਂ ਪੜਦੇ ਕੱਜਣ, ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਕੇ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਨਮਸਕਾਰ ਗੁਰ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਚਰਨ ਕਵਲ ਗਏ ਝੁਕ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਪਾਂਧੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਨਿਰਗੁਣ ਵਖਾ ਆਪਣਾ ਮੁਖ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਲੈ ਬਹਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਵਡਿਆਈ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਮੁਖ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਨਿਗਹਬਾਨ ਹੋ ਕੇ ਅੰਤਮ ਪੁਛ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਝੱਲੀ ਨਾ ਜਾਏ ਤੇਰੀ ਜੁਦਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਬੈਠਾ ਰਿਹੋਂ ਲੁਕ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂਰੀ ਧਾਰੋਂ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਉਠ, ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ ਸਾਚੀ ਜੋਤ, ਨੂਰੋਂ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵਸੇ ਧਾਮ ਅਵੱਲੜਾ ਸੱਚਾ ਕਿਲਾ ਕੋਟ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਮਸਕਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਆਮੀ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਰਦਾ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਹਾੜੇ ਕੱਢਦਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਅੜਦਾ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸੀਸ ਧੜ ਦਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਜਣਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾਮ ਸਤਿ ਪੜ੍ਹਦਾ, ਨਿਰਅਖਰ ਅਖਸਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਰਗੁਣ ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੋਂ ਵਿਛੋੜੇ ਅੰਦਰ ਮਰਦਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ

ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਜਰਦਾ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮੰਗੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਦੇਵ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹੱਬਤ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਵੇਖ ਤੇਰਾ ਅਰੂਜ, ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼ ਦੇਵੇਂ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਤੇਰਾ ਮਹਿਫੂਜ਼, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਚਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਤੇਰਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਬੂਤ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਫਤ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਪੰਜ ਤਤ ਕਲਬੂਤ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਹੱਕ ਹਕੂਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਤੋਫੀਕ, ਤੋਹਫਾ ਦੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਫ਼ਰੀਕ, ਫ਼ਿਰਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਦੇ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕੋ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਵੇਖ ਖੇਲ ਆਪਣਾ ਬੀਸ, ਬਿਸਤਰੇ ਬੈਠੇ ਗੋਲ ਕਰਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਆਏ ਤੇਰੇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ ਦੱਸਿਆ ਠੀਕ, ਠੋਕਰ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਲੀਕ, ਲਕੀਰ ਫ਼ਕੀਰ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੁਧ ਬਿਨ ਬਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਝੂਠੀ ਵੇਖੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਤਬੀਬ, ਬਹੱਤਰ ਨਾੜੀ ਫੋਲ ਨਾ ਕੋਇ ਫੋਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਵਸਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨਾਤਾ ਰਹੇ ਜੁੜਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਤੇਰੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਿਤੀ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਤੋਫੀਕ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਦਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਪਰਦਾਨਸ਼ੀਨ, ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਪਿਛਲਾ ਚੁਕਾ ਯਕੀਨ, ਯਕਮੁਸ਼ਤ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਅੱਗੇ ਰਹੀਏ ਸਦਾ ਅਧੀਨ, ਅਦਲ ਅਦਾਲਤ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਮਸਕੀਨ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਯਾਮੁਬੀਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਕਲਮੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਏ ਤੋਹੀਨ, ਕਾਇਨਾਤ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਸੀਨ, ਐਨ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਏਕੰਕਾਰ, ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਵਿਹਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਵੱਡਾ ਮਿਲੇ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦਰ ਵੱਡਾ ਏਕੰਕਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਜਲਵਾਗਰ ਸ਼ਾਹਕਾਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ । ਦੂਜਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਦਰ ਮੰਗਣ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਸਰਬ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਬਿਰ ਘਰ ਸ਼ਬਦੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਨਵ

ਨੈਂ ਚਾਰ ਆਈ ਹਾਰ, ਚੌਥਾ ਯੁਗ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੰਗਣ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਗੁਰ ਦਸ ਝੋਲੀ ਡਾਹਿੰਦਾ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧ ਅੰਧਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਲੇਖਾ ਦੱਸਿਆ ਮਾਤ ਵਿਹਾਰ, ਬਿਵਹਾਰੀ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਸਾਰੇ ਆਏ ਹਾਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਤੇਰੀ ਓਟ ਸਰਬ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਦਿਤਾ ਨਿਵਾਰ, ਬਾਕੀ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰ ਇਕੋ ਸੱਚਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਣ ਵਸਤ ਦੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਆਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਆਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਦੇ ਪੂਰੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਇਕੋ ਨੂਰੀ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੇ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਸਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦਰ ਇਕੋ ਹਜ਼ੂਰੀ, ਹਜ਼ਰਤ ਵੱਡੇ ਵੱਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਟੁਟੀ ਸਰਬ ਮਗਰੂਰੀ, ਮੁਫਲਸ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਬਣ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੱਸ ਕੇ ਆਏ ਕੂੜੀ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਸਾਰੇ ਮੰਗੋ ਚਰਨ ਧੂੜੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕੇ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ । ਨੈਂ ਸੋ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਿਛੋਂ ਤੈਨੂੰ ਇਕੋ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪਈ ਜ਼ਰੂਰੀ, ਜ਼ਾਹਰ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਰਾਈਆ । ਮੂਸੇ ਤੁਟਾ ਮਾਣ ਜਲਵਾ ਕੋਹਤੂਰੀ, ਈਸਾ ਆਸ ਬੈਠਾ ਗਵਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਚਰਨ ਕਵਲ ਹੋਇਆ ਮਸ਼ਕੂਰੀ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੇਰੀ ਹੱਲ ਕਰਾਈਆ । ਨਾਨਕ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੋਢੇ ਭੂਰੀ, ਤੇਰਾ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਉਤੇ ਡੋਰੀ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਹਿਣ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਵੇ ਘੋੜੀ, ਘੋੜਾ ਅਸਵ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰਾ ਇਕ ਦੌੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਵਡ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਗੋਸਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਗੋਸਾਈਂ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਭ ਨੇ ਛੱਡੀ ਪਿਛਲੀ ਰੀਤ, ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ ਗੁਰਦੁਆਰ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫੇਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਗਾਈਏ ਇਕੋ ਗੀਤ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਸਦਾ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਦੀਸ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਮਾਣ ਮਿਲਦਾ ਇਕੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕੀਸ, ਏਕਾ ਇਕੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋ ਪਏ ਰਾਗ ਛਤੀਸ, ਸੁਰਸਤੀ ਮਾਰੇ ਉਚੀ ਧਾਹੀਆ । ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਵੇਖਣ ਲਾ ਕੇ ਨੀਝ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਨੈਂ ਸੋ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਪਿਛੋਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਆਪ ਰੀਝ, ਫੜ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਚਲ ਕੇ ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਲੰਘਿਆ ਇਕ ਦਹਿਲੀਜ਼, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਗਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਬੀਸਾ ਬੀਸ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ

ਹਸਤ ਕੀਟ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਲਏ ਜੀਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਛਤਰ ਝੁਲਾਏ ਸੀਸ, ਸੀਸ ਦਸਤਾਰ ਜਗਦੀਸ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਨੀਚੋਂ ਕਰੇ ਉਚ ਉਚੋਂ ਕਰੇ ਨੀਚ, ਨੀਚ ਉਚ ਦੇਵੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਰਬ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਵਸੇ ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਬੀਚ, ਵਿਚਲਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨੀਕਨ ਨੀਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਠਾਕਰ ਪ੍ਰਭ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਚੁੱਕੀ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਤੇਰੀ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਪੜਦਾ ਇਕੋ ਕੱਜ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਹੱਜ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਹੁਜਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਇੱਟਾਂ ਗਾਰਾ ਪੱਥਰ ਪਿਛੇ ਆਏ ਛੱਡ, ਟੱਕਰਾਂ ਮਾਰੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮੁਰੀਦ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲੱਭ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰਸਿਖ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਹੱਜ, ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਰਹਿਮਤ ਦਰਸ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਜਿਸ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰੇ ਲਏ ਸੱਦ, ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤਿਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਹੱਜ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਦੇਵੇ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ ਘਰ ਸੱਚੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਰੀਏ ਤੇਰੀ ਟੇਕ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਚਰਨ ਝੁਕਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਿਚੋਂ ਕਰ ਬਿਬੇਕ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਵੇਖ, ਦੋਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੋਂ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸੁਹੰਜਣੀ ਮਾਣੀਏ ਸੇਜ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਿਖ ਕੇ ਆਏ ਲੇਖ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਰਨਾ ਹੇਤ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਸਭ ਦਾ ਹੋਵੇ ਖੇਤ, ਰਣ ਭੂਮੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਾਨਣ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੇਜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰੀ ਤੇਜ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਸਭ ਕੁਛ ਲਿਆ ਵੇਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸਣ ਗਿਆ ਲੱਗ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਤੇਰਾ ਹੱਜ, ਸਚਖੰਡ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਦੱਸ, ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਰਹੀਏ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ ਮੰਗੀਏ ਇਕ, ਖ਼ਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਫੇਰ ਲਿਖ, ਪਿਛਲੀ ਮਿਟੀ ਛਾਹੀਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਆਏ ਦਿਸ,

ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਦੇ ਕੇ ਪਿਠ, ਕਰਵਟ ਆਪਣੀ ਲਈ ਬਦਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਜੋ ਲੇਖਾ ਆਏ ਲਿਖ, ਬਿਨ ਸਮਝੋਂ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਜਿਚ, ਡਰਦੇ ਬੈਠੇ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਕਰਨੀ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਲਈ ਖਿਚ, ਖ਼ਾਲਕ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਮੰਨੀਏ ਤੇਰੀ ਰਜ਼ਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਵਡ ਧਿਆਨੀ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਚੁੱਕੀ ਕਾਣ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੇਖ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਬਣ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਇਕੀਆਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮਾਣ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਉਚ ਨੀਚ ਸਰਬ ਮਿਟ ਜਾਣ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਣ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਅਜ਼ਮ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਨੌਬਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਰਦੇ ਕਰ ਗੁਲਾਮ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਝੁਕ ਝੁਕ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਸਲਾਮ, ਸਯਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ ਆਪ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਇਸ਼ਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲ, ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਖਾਏ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਨੇੜ ਨਾ ਆਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਘਾਲਾਂ ਰਹੇ ਘਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਸਭ ਦਾ ਕਰ ਹੱਲ ਸਵਾਲ, ਜ਼ੀਰੋ ਸਿਫ਼ਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੂਏ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਡੂੰਘੀ ਰਚਨਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਈਆ । ਡੂੰਘੀ ਰਚਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਰਚੰਤਾ ਕਰਤਾ ਧਰਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦੇ ਕੇ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਗਿਆਨ, ਛੋਟੀ ਕੁਟੀਆ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਵਸਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ਫਿਰਾਇੰਦਾ । ਜੇ ਕੋਈ ਮੰਗਣ ਆਵੇ ਦਾਨ, ਨਿਕੀ ਚੁਟਕੀ ਭਰ ਕੇ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਲੋਕਮਾਤ ਹੋਵੇ ਪਰਧਾਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਮੰਗਦਾ ਰਹੇ ਦਾਨ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਪੁਰ ਦੀ ਦਾਤ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਪੁਰ ਦੀ ਦਾਤ ਆਪ ਵਰਤੰਤਾ, ਵਰਤਮਾਨ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਖੇਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤਾ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਰਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤਾ, ਚੀਉਂਟੀ ਹਸਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਨਾਮ ਇਕੋ ਮੰਤਰ ਮੰਤਾ, ਮੰਤਵ ਆਪਣਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ

ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਰੀ ਕੰਤਾ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਰੰਗ ਬਸੰਤਾ, ਬਸਨ ਬਨਵਾਰੀ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਹੋ ਕੇ ਪੰਡਤਾ, ਸਾਚਾ ਅੱਖਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜਾ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਪਰਵਾਰ ਇਕੱਠਾ, ਇਕ ਅਡੰਬਰ ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਦਿਤਾ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਸਵੰਬਰ ਬੀਸ ਬੀਸਾ, ਹਰਿ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਸਭ ਦਾ ਖਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਖੀਸਾ, ਕਫ਼ਨੀ ਚੋਲੀ ਅਲਫ਼ੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ ਹਦੀਸਾ, ਉਚੀ ਉਚੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਹੱਸਣ ਰੋਵਣ ਦੋਵੇਂ ਤਾਲ ਮਾਰਨ ਚੀਕਾਂ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰੱਖਦੀ ਰਹੀ ਉਡੀਕਾਂ, ਬੈਠੀ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਗ਼ਮੀ ਕਹੇ ਲੇਖਾ ਚੁਕਿਆ ਚਾਚਾ ਭਤੀਜਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਿਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਆਪ ਪਤੀਜਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਏਕਾ ਇਕੀ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਖੰਡਿਉਂ ਤਿੱਖੀ, ਵਾਲੋਂ ਨਿਕੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੇ ਨੇਤਰ ਪੇਖੀ, ਭੇਖਨੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕਲ ਖੇਡੀ, ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਰਹਿ ਗਏ ਸੋਢੀ ਵੇਦੀ, ਬਿਧ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਮੂੜ੍ਹ ਅਵਾਣੇ ਬਣੇ ਭੇਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪੜਦਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਪੰਦਰਾਂ ਕੱਤਕ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਨਾਲ ਛੇਤੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਯਾਰ ਚਮਰੇਟੇ, ਚਮਤਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤੀ ਪਿਆਰ ਦੋਵੇਂ ਬੇਟੀ ਬੇਟੇ, ਤੇਰੀ ਫੂੜੀ ਉਤੇ ਸਵਾਈਆ । ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਖੇ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਬਿਰਹੋਂ ਵਿਛੋੜੇ ਅੰਦਰ ਦੋਵੇਂ ਲੇਟੇ, ਦੁੱਖ ਲੱਗਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਲੇਟੇ, ਸਾਡੀ ਵਾਤ ਨਾ ਪੁਛੇ ਕੋਈ ਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਚਮਰੇਟਾ ਆ ਕੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ, ਦੋਵੇਂ ਰੋ ਰੋ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਭੁੱਲੇ ਚੇਤੇ, ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਬੈਠਾ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੇਤੇ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਤੈਨੂੰ ਲਿਖਣ ਡਾਹਿਆ ਸਭ ਦੇ ਲੇਖੇ, ਤੇਰੀ ਕਲਮ ਵਿਚ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਤਿੱਖੀ ਨੌਕ ਮਾਰੇ ਨੇਜ਼ੇ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸਲ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਸਨੇਹੜਾ ਉਸ ਕੋਲ ਭੇਜੇ, ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸੇ ਆਪਣਾ ਮੇਘੇ, ਮਿਹਰ ਧਾਰ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਰਵਦਾਸ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਧਿਆਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਰੋਦਿਆਂ ਲਿਖਾਂ ਇਕ ਬਿਆਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਰੇ ਗਿਆਨ, ਸੋ ਕਾਗਜ਼ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਗੰਗਾ ਕਿਨਾਰੇ ਬਾਲ ਨਾਦਾਨ, ਢਾਈ ਸਾਲ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਕਸੀਰਾ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਕੋ ਉਂਗਲੀ ਦਰਸਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦਰਸਨ ਵੇਖ ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲ, ਵਾਹ ਵਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਰਿਹਾ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ,

ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਤੈਨੂੰ ਕਦੀ ਨਾ ਆਇਆ ਖਿਆਲ, ਬੈਠਾ ਆਪ ਭੁਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਵਾਂ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਰਵਦਾਸ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਉਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਏ ਮੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸੋ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਸਨਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਕਰਨੀ ਰੱਖ ਹੱਥ ਕਰਤਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਉਠੇ ਉਠ ਬਲਧਾਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਹੁਕਮ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਗੁਫ਼ਤਾਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਲਿਖਣਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਆ ਵੇਖ ਡਿਠਾ ਦਰਬਾਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹਰਿ ਜੂ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਅਛਲ ਅਛੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰਭ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਵਰਕਾ, ਵਰਕਾ ਵਰਕਾ ਪਤਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਕਰ ਕੇ ਬਰਖਾ, ਮੇਘਲਾ ਇਕੋ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਤਰਸਾ, ਰਹਿਮਤ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲਾਹ ਕੇ ਪੜਦਾ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬਿਨ ਲਿਖਿਉਂ ਲੇਖ ਲੇਖਾ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਰਵਦਾਸ ਚਮਿਆਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਆਏ ਚਲ ਸੱਚੇ ਦਰਬਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬਹਾਈਆ । ਲਕੀਰ ਨਹੀਂ ਤਕਦੀਰ ਮੇਟੀ ਜਹਾਨ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤਸਵੀਰ ਬਣੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਲਾ ਤਾਅਰੀਫ਼ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਣ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਪਰਸਿਧ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਬਿਨ ਰੂਪ ਸਰਗੁਣ ਤੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁਰਲਾਣ, ਭਗਤੀ ਪਿਆਰ ਮਾਰਨ ਧਾਰੀਆ । ਭਗਤੀ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਦੋਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾਰ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਦੀ ਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਵਿਚ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੁੱਛਣਹਾਰਾ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ, ਆਪਣੀ ਖਾਹਸ਼ ਖਾਹਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਲੁਕ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਚ ਸਰੂਪ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਤੀਜੇ ਨੇਤਰ ਤੇਰਾ ਸਤਿ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਅੱਗੋਂ ਕਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਜਣਾਈਆ । ਛੱਬੀ ਪੋਹ ਕਰਾਂ ਸਚ ਵਿਹਾਰ, ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚੇ ਹੁਕਮ ਬਹਾਈਆ । ਇਕੀ ਮੁਖੀਏ ਮੁਖ ਕਰਤਾਰ, ਪਿਛੇ ਸੰਗਤ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਵਿਚ ਫਿਰੇ ਕਰਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਇਕ ਇਕ ਫੁੱਲ ਸਭ ਦੇ ਉਤੋਂ ਦੇਵੇ ਵਾਰ, ਅਤੋਲ ਅਤੁਲ ਆਪ ਤੁਲਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਹਵੀਂ ਮੁਲ ਪਾਏ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੁਲ ਉਧਰੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਕਰ ਤਿਆਰ, ਪਿਆਰ ਭਗਤੀ ਗੰਢ ਵਖਾਈਆ । ਪਿਆਰ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਵਸੇ ਬਾਹਰ, ਧਾਰ ਧਰਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਧਰਮ ਧਾਰ ਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਵੇ ਸਾਰ, ਦੂਜੇ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅਗਲਾ

ਦੱਸੇ ਫੇਰ ਵਿਹਾਰ, ਫ਼ਰੇਬ ਕਰੇ ਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਐਬ ਖ਼ੁਦਾਈ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲਾਈਨ ਸਤਰ ਨਹੀਂ ਕਤਾਰ, ਕਰਤਾ ਕੁਦਰਤ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਦੀ ਸਾਚੀ ਧਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਦੇਵੇ ਵਖਾਲ, ਵੱਖਰਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਿਰਗੁਣ ਰਹੀ ਭਾਲ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਹੋਇਆ ਆਪ ਕਿਰਪਾਲ, ਕਿਰਪਾ ਨਿਧ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਛੱਬੀ ਪੋਹ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਸ ਦਸ ਮਾਸੀ ਸਭ ਦਾ ਤੁਟੇ ਜੰਜਾਲ, ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਜਾਗਦਿਆਂ ਵੇਖਦਿਆਂ ਸੁਣਦਿਆਂ ਬਿਨ ਭਗਤੀਉਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਆਇਆ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਾ ਲਾਹੇ ਸਿਰੋਂ ਉਧਾਰ, ਕਰਜ਼ਾ ਮਕਰੂਜ਼ ਆਪਣਾ ਅਦਾ ਕਰਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਫੜ ਕੇ ਬਾਂਹੋਂ ਦੇਵੇ ਤਾਰ, ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਲਮ ਕਾਗਜ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਤਿੰਨੇ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਤੇਰਾ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰਾ ਜਗਤ ਸੁਧਾਰ, ਸੁਰਤ ਨਿਰਤ ਤੁਰਤ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਧਰਮ ਵਰਨ ਬਰਨ ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਤ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਇਕੀਆਂ ਇਕੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੱਸੇ ਮਹੂਰਤ, ਦੋ ਇਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਅੰਕ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਨੰਤ ਕਲ ਧਾਰੀ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ ।

੧੦੧੮

੧੦੧੮

★ ੨ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੇਠੂਵਾਲ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ★

ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ, ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਤਮ ਕਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਤਾ, ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਗੰਮ ਦੇਵੇ ਦਾਤਾ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ, ਪੂਤ ਸਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਖ਼ਾਹਸ਼ਾ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਘਰ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਵਖਾਏ ਰਾਸਾ, ਨਟੂਆ ਆਪਣਾ ਸਾਂਗ ਵਰਤਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੇਲਾ ਸਦਾ ਨਵੇਲਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਵਸੇ ਪਾਸਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵਿਛੜ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਦੀਨਨ ਦੀਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥਾਂ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਖੋਲ੍ਹੇ ਇਕ ਖੁਲਾਸਾ, ਖ਼ਸੂਸੀਅਤ ਆਪਣੀ ਦੇਵੇ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਚਲਵਣਹਾਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਾਬਾ, ਰਬ ਰਬਵਾਹੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਚ ਵਖਾਏ ਤੀਰਥ ਤਾਟਾ, ਘਾਟ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਵਾਟਾ, ਪਾਂਧੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੂਰ ਜੋਤ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਪਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਾ, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਰਵ ਸਸ ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਸਤਾਰ ਵੇਖੇ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਤਮਾਸ਼ਬੀਨ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਘਰ ਰੰਗ ਅਵੱਲਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਇਕ ਇਕੱਲਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਪੁਰ ਦਾ ਮੱਲਾ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਘੱਲਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਸੰਤ ਸਾਜਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੱਲਾ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਵਖਾਏ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲਾ, ਉਚੇ ਉਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਪਾਵੇ ਸਾਰ ਜਲਾਂ ਬਲਾਂ, ਜਲ ਬਲ ਮਹੀਅਲ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤ ਸ਼ਬਦੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਜਗ ਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਰਹੇ ਤੱਕ, ਤੱਕਵਾ ਓਟ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ, ਹਕੂਕ ਵੰਡੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲ ਚਲ ਗਏ ਬੱਕ, ਤੇਰਾ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਗਏ ਅੱਕ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮੱਥੇ ਗਏ ਘਸ, ਤੇਰਾ ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਜੋਤ ਲਲਾਟ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਉਚ ਨੀਚ ਮਿਟੀ ਨਾ ਵੱਟ, ਬੰਨਾਂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਰਹੇ ਨੱਸ, ਸਾਰੇ ਭੱਜਣ ਉਠ ਉਠ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਨਾ ਕਿਸੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਸਭ ਦੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਰੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਅਛਲ ਅਛੇਦਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਬੰਦ ਖਲਾਸ, ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਤਾਕੀ ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਏਕੋ ਏਕ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਬ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਡਾਰ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਕੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਰਾਗ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਧਾਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੇ ਤਖਤ ਬੈਠ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਏਕੰਕਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਬਰਦੇ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ, ਅਮਾਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਦਰ ਸੱਯਦਾ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਨਿਵਣ ਸੋ ਅੱਖਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹਰਾਮ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਏਕੋ ਇਸ਼ਟ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੰਜ ਤਤ ਕੋਇ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕਾਹਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਘਨੱਯਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਦਿਸੇ ਰਾਮ, ਰਮਿਆ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੱਡਾ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਆਲਮੀਨ ਕਰਾਈਆ । ਦਸਤਗੀਰ ਦਸਤ ਬਦਸਤ ਫੜਾਏ ਪੱਲਾ, ਹਸਤ ਕੀਟ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਏਕੋ ਖਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮਾਤ, ਹਰਿ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦੀ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਦਏ ਦਰਸਾਈਆ । ਇਕ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਗਾਥ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾਵੰਤ, ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਇਕੋ ਕੰਤ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਆਪ ਪਰਨਾਇੰਦਾ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਤ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬਣ ਭਿਖਾਰ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਕਰਨੀ ਕਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋਏ ਖੁਆਰ, ਜਗਤ ਸਮਾਜ ਪਈ ਲੜਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹੋਈ ਵਿਭਚਾਰ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੋੜ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਗਫ਼ਲਤ ਵਿਚ ਮੁੱਤਾ ਸੰਸਾਰ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਚ ਤੋਫੀਕ ਤੋਹੇ ਖੁਦਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਮੰਗੇ ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਖੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾਹਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਗੋਪੀ ਰਿਹਾ ਹੰਡਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਮੰਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਮਕਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਪੁਨਕਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਪੀਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖਾਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਛਾਣ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਬੈਠਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਕਹੇ ਪਰਮਾਤਮ ਯਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਛੜੀ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਆ ਵੇਖ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰ,

ਮਿਹਰਵਾਨ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਰੋਵੇ ਜ਼ਾਰੇ ਜ਼ਾਰ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਕੁਰਲਾਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਤੇਰੀ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਂ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਗਿਆ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਬਿਆਂ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਆਵੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਵਟਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਖੀ ਲਏ ਪਰਨਾ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅੰਤਰ ਗੰਢ ਦੇਏ ਬੰਧਾ, ਤੋੜ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਛੰਦ ਦੇਏ ਸੁਣਾ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਦੇਏ ਕਰਾ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗੰਢ ਦੇਏ ਮੁਕਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਮਾਤ ਗਰਭ ਫੇਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਏ ਦ੍ਰਿੜਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜੀ ਨੱਯਾ ਨੌਕਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਬਖਸ਼ ਗੁਨਾਹ, ਪੁਨੀਤ ਪਤਤ ਪਾਕ ਇਕੋ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਆਤਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੁਣ ਪਰਮਾਤਮ ਬੋਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵਸਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੋਲਾਂ ਪੂਰਾ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਣਾਵਾਂ ਇਕੋ ਢੋਲ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਪੜਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਆਪ ਤਕਾਇੰਦਾ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਤੱਕੇ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜਾਪ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਰਗੁਣ ਨਾਤਾ ਪੰਜ ਤਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਸਾਬ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸੋ ਚੜ੍ਹੇ ਸਾਚੇ ਰਾਬ, ਸਾਚੀ ਡੋਲੀ ਇਕ ਬਹਾਈਆ । ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਆਪਣੇ ਘਾਟ, ਮੰਜਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਕੋਈ ਰਹੇ ਨਾ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਕੁਲੱਖਣੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਤਾਰਨ ਕੇ ਗੁਰ ਏਕ ਸੁਆਮੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਲਾ ਹਾਣੀ ਹਾਣੀ, ਸਾਚੀ ਜੋੜੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਸਰੋਵਰ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਜਾਮ ਪਿਆਇੰਦਾ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਕਾਣੀ, ਕਾਲਖ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਕੂੜੀ ਛਾਹੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹੇ ਚਾਰ ਬਾਣੀ, ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਜਨ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ

ਕਵਲ ਧਿਆਨੀ, ਤਿਸ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਗ ਦੇਵੇ ਅਮਰਾਪਦ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਵਿਟੁਹ ਆਪ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਸਤਿਜੁਗ ਧਾਰ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦਾ ਇਕ ਪਿਆਰ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਗਤ ਸਮਾਜ ਕਰ ਖਵਾਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਰਚ, ਲੂੰ ਲੂੰ ਇਕੋ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਘਟ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਭੀਤਰ ਜਾਏ ਵਸ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆਵੇ ਨੱਠ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜੀ ਰਤ, ਰੁਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਮਿਤ ਗਤ, ਗਤ ਮਿਤ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਰੱਖ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਕੇ ਵੱਖ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰਬ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਲੋਕਮਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਧਾਰ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਓਟ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥ, ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਪੰਡਤ ਪਾਧਾ ਗ੍ਰੰਥੀ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਵਿਹਾਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਏ ਜਣਾਈਆ । ਇਕ ਵਿਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਖੇਲ, ਹਰਿ ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਜਣਾਈਆ । ਨਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਜਗਤ ਮੇਲ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲ, ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਦੇਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਨਵੇਲ, ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਖਾਕੀ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਜਗਤ ਨਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਥਾ ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬੰਧਪ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਬੰਦਗੀ ਆਪ ਰਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੇ ਖੇੜੇ, ਸਚ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਚੁੱਕੇ ਜਗਤ ਝੇੜੇ, ਝਗੜਾ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਬੈਠੇ ਇਕੋ ਬੇੜੇ, ਪਾਤਣ ਮਾਹੀ ਬਣਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚ ਕਿਨਾਰੇ ਲੱਗਣ ਡੇਰੇ, ਤਟ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਦੀ ਨਾ ਆਵੇ ਵਿਚ ਘੁਮਣ ਘੇਰੇ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਟੇ ਗੇੜੇ, ਗੇੜਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਚੁੱਕਣ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ, ਤੇਰਾ ਤੂ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਰੰਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੇਜ ਪਲੰਘ, ਘਰ ਆਤਮ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਗ੍ਰਹਿ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਸਚ ਅਨੰਦ, ਤਾਲ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਗੀਤ ਅਗੰਮੀ ਧੁਰ ਦਾ ਛੰਦ, ਸੋਹਲਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਚ ਅਨੰਦ, ਰਸ

ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਮੇਟ ਪੰਧ, ਪੱਤਣ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਏ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ
 ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਤੋੜ ਘਮੰਡ, ਰੀਤੀ ਨੀਤੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਅੰਧ, ਸਾਚਾ ਦੀਪ ਡਗਮਗਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਬਹਿਣ ਇਕੱਠੇ, ਸਚ ਦੁਆਰ ਵੱਜੇ
 ਵਧਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਚੇ ਮਤੇ, ਸੁਲਹਕੁਲ ਸੁਲਹ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਹੋਵਣ ਪੱਕੇ, ਨਾਤਾ ਸਕੇ
 ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ, ਹਕੀਕਤ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਮਹੱਲ, ਸਚ ਮਹਿਫਲ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ ।
 ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਰਹੇ ਅਟੱਲ, ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਰਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ
 ਪਰਗਟ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣੀ ਕਲ, ਕਲਧਾਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਛਲ ਅਛੱਲ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਰਖਾਈਆ । ਜਨ
 ਭਗਤਾਂ ਉਤੋਂ ਜਾਏ ਬਲ ਬਲ, ਬਲਹਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਹੋਇਆ ਸਵਾਲ ਹਲ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਅਨਡਿਠ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ ।
 ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਕਰ ਖੇਲ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨ ਧਾਰ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਚ
 ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਹੇ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਇੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਲਾਹੇ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸਤਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਮਾਤ
 ਗਰਭ ਕੁੱਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਆਪਣੀ ਚੁੱਕ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋਂ ਨਿਰਵੈਰ ਉਠ,
 ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤ ਮੀਤਾ ਆਪੇ ਲਏ ਪੁੱਛ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਏ
 ਲੁਕ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੇ ਨੇੜੇ ਢੁਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਭਗਤਾਂ ਮੁਖ, ਦੁਰਮਤ
 ਮੈਲ ਮਾਤ ਧਵਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਸੁਖ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰਨੀ ਕਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ
 ਖੇਲੁ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਅੱਖਰ ਪੜ੍ਹ, ਨਿਰਅੱਖਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਮਹੱਲੇ ਚੜ੍ਹ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ
 ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਹਰਿ ਜੂ ਖੜ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦਰਸ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੰਨ੍ਹਾਏ ਆਪਣੇ ਲੜ, ਪੱਲੂ ਆਪਣੀ ਗੰਢ
 ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਲਏ ਪੜ੍ਹ, ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ
 ਵਡਿਆਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਨਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ ।
 ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਗਿਆਨ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸੰਸਾਰੋਗ ਸਰਬ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਰਸ

ਪੀਣ ਖਾਣ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਧਿਆਨ, ਇਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਇਕ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਭੂਮਕਾ ਦੱਸ ਅਸਥਾਨ, ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਾਦ ਅਨਾਦ ਸੁਣਾਏ ਕਾਨ, ਅਨਹਦ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਰਖਸ਼ਸ਼ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਆਣ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ ਨਿਭਾਏ ਤੋੜ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਜੋੜ, ਜੋੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ ਘੋੜ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੋਰ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਪੜਦਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਜਾਏ ਬੈਹੜ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮਿਟਾਏ ਔੜ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਗਵਾਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣ ਕੇ ਵਸੇ ਕੋਲ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਉਪਰ ਧਰਨੀ ਪੈਲ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਸੁਆਮੀ ਜਾਏ ਮੌਲ, ਮੌਲਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਧੁਰ ਦਾ ਤੋਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਪੂਰਾ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸੱਚੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਮਿਲਾਵਾ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਜਗਤ, ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਪਰਤ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਫਰਕ, ਫੈਸਲਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਗਦੀ ਰਹੇ ਸ਼ਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਧਰਮ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਨ ਭਗਤ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਤਾਰੇ ਬਣ ਮਿਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਸੱਚਾ ਪਿਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਸਰਗੁਣ ਹਿਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੂ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਚਿਤ, ਮਨ ਠਗੌਰੀ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਭਿਖ, ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੇ ਸਿਖ, ਸਿਖਿਆ ਸਾਚੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਲਿਖ, ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਨ ਭਗਤ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਪ੍ਰਭ ਤਾਰਨ ਆਇਆ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿਆ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸੰਗਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਸੰਗ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਇਆ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ, ਪਾਂਧੀ ਬਣਿਆ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਘਰ ਇਕੋ ਅਨੰਦ ਰਖਾਇਆ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਦ ਦਇਆ ਕਮਾਇਆ, ਸਿੰਧ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ ।

★ ੭ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਬਟਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ★

ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਜਬਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੱਖ ਆਪਣਾ ਸਬਰ, ਬੇਸਬਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਾ ਟੱਬਰ, ਜੀਆਂ ਜੰਤਾਂ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਮੜ੍ਹੀ ਗੌਰ ਕਬਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਇਕੋ ਬੱਬਰ, ਭਬਕ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਦੇਵੇ ਮਧਰ, ਝਿਰਨਾ ਇਕੋ ਸਚ ਝਿਰਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਅੰਬਰ, ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ। ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪੇ ਭਰਤੰਬਰ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਠਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਝੰਜਟ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਅਨ ਰੰਗ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖੇ ਲੰਘ, ਪਾਂਧੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੇਜ ਵੇਖੇ ਇਕ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਸੂਰਾ ਸਰਬੰਗ ਵਜਾਏ ਸਚ ਮਰਦੰਗ, ਨਾਦ ਧੁਨ ਇਕ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਨਿਹਕਰਮੀ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਵਸੇ ਸੰਗ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀਨ ਦਇਆ ਵੇਖ ਵਖਾਏ ਬ੍ਰਹਮ ਹੰ, ਹੰ ਮਮ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਧੁਨ ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਅਨਬੋਲਤ ਆਪਣਾ ਬੋਲ ਅਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੂਲ੍ਹੇ ਦੂਲ੍ਹ, ਭੂਪਨ ਭੂਪ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੰਨ੍ਹਣਹਾਰਾ ਸਤਿ ਅਸੂਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਅਸਲ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਧੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨਾ ਕਰਨਹਾਰਾ ਆਪ ਕਬੂਲ, ਹੁਕਮ ਹਾਕਮ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਇਕ ਮਹਿਬੂਬ, ਸਚ ਅਰੂਜ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲੇਖ ਲਿਖਤ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਇ ਸਬੂਤ, ਸਾਖਿਆਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ ਵਸਣਹਾਰਾ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰ ਕਰ ਹਿਤ ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਸਚ ਸੁਚ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ। ਸੰਤ ਸੁਹੇਲਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਉਪਰ ਤੁਠ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਜੀਵ ਜੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਅਗੰਮੀ ਕੰਤ ਉਜਲ ਕਰੇ ਮੁਖ, ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਪੂਰਬ ਜਗਤ ਮੇਟ ਦੁੱਖ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਰਾਜਨ ਰਾਜ, ਵੱਡ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਜਣਹਾਰਾ ਸਾਜ, ਰਚਨਾ ਰਚ ਰਚ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰਨਹਾਰਾ ਕਾਜ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ।

ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋੜਨਹਾਰਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਕਾਗਜ਼ ਸਾਹੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬੋਧ ਅਗਾਧੀ ਦੱਸਣਹਾਰਾ ਗਾਥ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਪੜ੍ਹਾਵਣਹਾਰਾ ਇਕ ਜਮਾਤ, ਨਿਸ਼ਾਨਖਰ ਅੱਖਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰੱਖਣਹਾਰ ਪਰਭਾਤ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਇਕ ਇਕਾਤ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਮਾਰਨਹਾਰਾ ਝਾਤ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਬੰਕ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਪੁੱਛਣਹਾਰਾ ਵਾਤ, ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਖੇਲਣਹਾਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਆਪਣੀ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ । ਕਰਨਹਾਰਾ ਨੂਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਬਣਨਹਾਰਾ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਸਾਚਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਮਿਟਾ ਪਿਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇਵੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨਿਹਕਾਮੀ ਨਿਹਕਰਮੀ ਸਦਾ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਵਿਛੋੜਾ ਦੇਵੇ ਪੰਧ ਕਟਾਈਆ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੇ ਖਾਹਸ਼, ਖਾਹਸ਼ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।

੧੦੨੬

੧੦੨੬

★ ੭ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪੰਜ ਗਰਾਈਂ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ★

ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਧੁਰ ਦਾ ਟਿੱਕਾ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਏ ਪਹਿਲਾ ਪੁੱਤ ਸਤਿਜੁਗ ਨਿੱਕਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਵਰ ਇਕੋ ਦਿਤਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰਨਾ ਸਾਚਾ ਹਿਤਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਤਮ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਕਿਤਾ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਇੰਦਾ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡਿਠਾ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰ ਬਿਤਾ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਕਹਾਣੀ ਗੋਂਦੇ ਕਿੱਸਾ, ਸੋ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਛੁਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਹਿੱਸਾ, ਸਾਚੀ ਵੰਡ ਆਪ ਵੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਰਸ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਮਿੱਠਾ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਏ ਛੋਟਾ ਪੁਤ, ਪਹਿਲਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵਿਚੋਂ ਸੁਹਾਈ ਸਤਿਜੁਗ ਰੁੱਤ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਗਿਆ ਤੁਠ, ਦੀਨਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੋਦੀ

ਚੁੱਕ, ਗੁਰਮੁਖ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਰਿਹਾ ਪੁਛ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਲਾਹੇ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੋਗ ਮਿਟਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਮੁਖ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਨਾਮ ਵਜਾਏ ਇਕ ਮਰਦੰਗ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪੇ ਲੰਘ, ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੇਜ ਪਲੰਘ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣ ਕੇ ਸੰਗ, ਮੀਤ ਮੁਰਾਰਾ ਮਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਆਪ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਗੀਤ ਸੁਹਾਗੀ ਸੁਣਾ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਮੰਗ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬੇੜਾ ਬੰਧ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਡੇਰੀ ਆਪਣੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਰਹਿਮਤ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਏਕ, ਜਿਸ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਉਸ ਦੀ ਟੇਕ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਲਿਖੇ ਲੇਖ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਇਕੋ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਦੀ ਲਾ ਮੇਖ, ਜੜ੍ਹ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਜ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਵੇਚ, ਕੀਮਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟੇ ਭੇਖ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੋ ਆਦੇਸ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਲਾ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼, ਗਣਪਤ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਕਰਨ ਆਦੇਸ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ, ਘਰ ਵੱਜੀ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਸੋ ਨਿਰੰਜਣ ਪਾਇਆ ਫੇਰਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਲਾਇਆ ਡੇਰਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਵਡ ਵਡੇਰਾ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਕੋਈ ਕਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਮੇਟਣਹਾਰ ਅੰਧੇਰਾ, ਇਕੋ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਦੇਵੇ ਗੋੜਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੇਟੇ ਝੇੜਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵਸੇ ਮੰਦਰ ਖੇੜਾ, ਬੰਕ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕੋ ਚੇਰਾ, ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾਉ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਦਾਤਾ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੋ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਹਿਜ ਸੁਖਦਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਮਾਰਗ ਪਾਏ ਰਾਹੋ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਚਲਾਏ ਆਪਣੇ ਭਾਉ, ਭਾਂਡਾ

ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਈਆ । ਨਥਾਵਿਆਂ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਥਾਉਂ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਾਏ ਹੰਸ ਕਾਉਂ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ । ਬਣ ਸੁਹੇਲਾ ਦੇਵੇ ਠੰਡੀ ਛਾਉਂ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਪਿਤਾ ਮਾਉਂ, ਗੋਦ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਗਰ ਗਰਾਉਂ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਠਾਕਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਕਲਜੁਗ ਡੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮੇਲਾ ਜਗਤ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਲੱਭ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸ਼ਕਤ, ਸ਼ਕਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਰਖ, ਸਰਗੁਣ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹੇ ਦਿਤਾ ਦਰਸ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਛੋਟੇ ਬਾਲੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਆ ਆਪਣਾ ਪਰਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋਚੇ ਗਏ ਸ਼ਰਤ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਰਹਿਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਫ਼ਰਕ, ਫ਼ੈਸਲਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗੀਲਾ, ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬਣਿਆ ਸਚ ਵਸੀਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਵਕੀਲਾ, ਸਚ ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੂਹਾ ਪੀਲਾ ਲਾਲ ਨੀਲਾ, ਸੋ ਨੀਲੀ ਧਾਰੋਂ ਪਾਰ ਡੇਰਾ ਬੈਠਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਸੁਣਾਏ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਦਾਨੀ, ਦਾਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਮਾਰੇ ਕਾਨੀ, ਅਣਿਯਾਲਾ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਦ ਸਦ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੰਗੀ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਿਸ ਬਖਸ਼ੀ ਟੇਕ, ਸਿਰ ਬੈਠਾ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਬੁਧ ਮਤ ਜਿਸ ਕੀਤੀ ਬਿਬੇਕ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਿਸ ਖੇਲੀ ਖੇਡ, ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜੋ ਧਾਰੇ ਭੇਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੋ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਸਦ ਅਖਵਾਈਆ । ਰੁੱਤ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸਦਾ ਮੌਲੇ ਚੇਤ, ਖਿਜ਼ਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਸਹਿਬ ਕਰਾਂ ਆਦੇਸ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ

ਲਵਾਂ ਵੇਖ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦੱਸੇ ਰਾਹ, ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਜਗਾ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਲਏ ਸਮਝਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਇੰਦਾ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਜਲ ਅਸਗਾਹ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਦ੍ਰਿੜਾਵਣਹਾਰਾ ਆਪਣਾ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬਣਨਹਾਰਾ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਪੂਤ ਸਪੂਤੇ ਗੋਦ ਬਹਾਇੰਦਾ । ਬਣਾਵਣਹਾਰਾ ਹੰਸ ਕਾਂ, ਕਾਗੋਂ ਹੰਸ ਆਪ ਉਡਾਇੰਦਾ । ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਠੰਡੀ ਛਾਂ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲਹਿਣਾ ਰਿਹਾ ਮੁਕਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਰਿਹਾ ਗਾ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ ਰਿਹਾ ਮਿਲਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਚੁਕਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੀ ਸਦਾ ਜਵਾਨੀ, ਜੋਬਨ ਮਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਤਰ ਜਿਸ ਦੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਸੱਤ ਸਰੋਵਰ ਸਾਗਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਣੀ, ਜਲ ਧਰਤੀ ਖਾਕ ਰਹੀ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦਿਤਾ ਦਾਨ, ਦਾਤ ਅਮੋਲਕ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬਣਾਏ ਕਾਹਨ, ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲਏ ਬਿਆਨ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਰਹੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਆਣ, ਸੀਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਚਰਨੀ ਡਿਗੇ ਆਣ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਨੰਨ੍ਹਾ ਬੱਚਾ ਵੇਖ ਹੋਇਆ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚੁਪ ਚੁਪੀਤੇ ਸਾਰੇ ਸੁਣਨ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਬਣ ਫ਼ਰਮਾਬਰਦਾਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਢੋਲਾ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਮੈਂ ਮਮਤਾ ਚੁੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਦਰਸ਼ਨ ਇਕੋ ਨੈਣ ਪਾਣ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੇ ਬਾਲੇ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਾਲਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬੱਧਾ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਕੱਜਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਧਾਰੋਂ ਉਠਿਆ ਬੱਚਾ, ਬਚਪਨ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਚਨ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਕੱਚਾ, ਡੇਰੀ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਅੱਛਾ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਮੇਰੇ ਦੱਸਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ

ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਲੋਕਮਾਤ ਵਸਾਂ, ਅਡਰਾ ਡੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਵੇਖ ਕੇ ਨੱਠਾਂ, ਬਣ ਪਾਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਦੋਏ ਜੋੜ ਚਰਨੀ ਢੱਠਾਂ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੰਨ ਭਾਗ ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭ ਤੱਤਾਂ ਅੱਠਾਂ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਹੱਸਾਂ, ਜਿਸ ਘਰ ਵੱਜੇ ਤੇਰੀ ਵਧਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਹੋਕਾ ਦੇ ਦੇ ਦੱਸਾਂ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰੇ ਪਾਵਾਂ ਗਸ਼ਾਂ, ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਦਿਆਂ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦਿਤਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਮਾਰਗ ਸੱਚਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇਆ ਦਿਆਲ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਇਕ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਾਚਾ ਧਰਮ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਹੋਏ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਰਾਉ ਰੰਕਾਂ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਥੇ ਇਕੋ ਮਾਣ ਬਿਰਧ ਬਾਲ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਰੂਪ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸੋ ਦੁਆਰ ਸਤਿਜੁਗ ਲੈਣਾ ਭਾਲ, ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦਿਤਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਅਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੋਹੇ ਮਿਲੇ ਦੁਆਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਸਾਂਝਾ ਯਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਕਾਅਬਾ ਦਏ ਵਖਾਲ, ਹੁਜਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਲਵਾ ਦੇਵੇ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜਗੇ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਮੰਦਰ ਵੇਖਾਂ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵਿਚੋਂ ਕਰਾਂ ਭਾਲ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮ ਦੱਖਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਵੇਖਾਂ ਹਾਲ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣੀ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦਿਤਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੋਹੇ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਾਰਗ ਦੱਸਿਆ ਮਾਤ, ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰਾ ਨਿਭੇ ਸਾਥ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਪੜ੍ਹਨੀ ਗਾਥ, ਪੂਜਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪਤਣ ਮਿਲੇ ਮਾਹੀ ਘਾਟ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ, ਜਗਤ ਭਵਰੀ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰਾਏ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਾਖੀ ਸਾਚੀ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕਾਇਨਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦਿਤਾ ਇਕ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਿਖਿਆ, ਸਚ ਸੁਆਮੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਦਿਸਿਆ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਹਿਸਿਆ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਤਰ ਦਿਸੇ ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕਰ ਪਿਠਿਆ, ਤੇਰੀ ਕਰਵਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਚਿਠਿਆ, ਬਣ ਚਿਠੀ ਰਸਾਇਣ ਘਰ ਘਰ ਹੋਕਾ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੱਸਣ ਮਿਥਿਆ, ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖਾ ਇਕੋ ਲਿਖਿਆ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਦ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਚਾਰ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਭੇਜ, ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਨਾਉਂ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੰਤ ਬਣ ਕੇ ਹੰਡੈਦਾ ਰਿਹਾ ਸੇਜ, ਨਾਰੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਨੂਰੀ ਤੇਜ, ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਰਹੇ ਸਦਾ ਹਮੇਸ, ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਦੇਏ ਸੰਦੇਸ, ਪੁਰ ਸਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵਡ ਨਰੇਸ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੁੱਛ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਕੇਸ, ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਏ ਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਗੌਸ ਕੁਤਬ ਮਸਾਇਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਅਵੱਲਾ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਬਣਾਇਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਫੜਾਏ ਇਕੋ ਪੱਲਾ, ਭਗਤੀ ਗੰਢ ਨਾਮ ਪਵਾਇਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੁਰ ਦਾ ਘੱਲਾ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਮੰਤਰ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕੋ ਮੱਲਾ, ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ । ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਰੱਲਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇਆ । ਤੀਰ ਤਲਵਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਭੱਲਾ, ਨੇਜ਼ਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਛੱਲ ਅਛੱਲਾ, ਵਲ ਛਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਇਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਪਕ ਬਲਾ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਇਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੁਆਰੇ ਖਲਾ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਮੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਭਗਤਨ ਰੀਤਾ ਇਕੋ ਰਾਹ ਵਖਾਇਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਹੇ ਸੁਣ ਸਤਿਜੁਗ ਬਾਲ, ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਜਣਾਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਹੇ ਸੁਣ ਭਗਤ ਜਵਾਨ, ਜੋਬਨ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਦੁਆਰਾ ਧਰਮਸਾਲ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਛੱਤੀ ਯੁਗ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਭਾਲ, ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਦਾ ਦੇਦੇ ਰਹੇ ਅਹਿਵਾਲ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਕਾਲ ਦਿਆਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਨਾਉਂ ਵਡਿਆਈਆ । ਸੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਸਚ ਨਾਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਇਕੋ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਣ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਾਹ ਤਕਾਣ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਬੈਠੇ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਮੰਗਿਆ ਮਿਲੇ ਦਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਭਗਵਨ ਹੋਇਆ ਰਖਵਾਲ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣਿਆ ਆਣ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਸੱਚਾ ਧਰਮ ਈਮਾਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਸਭ ਦੀ ਜਾਤ ਜਾਤੀ ਨੂਰ ਇਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਏ ਵਫ਼ਾਤ, ਮੜੀ ਗੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਦਬਾਈਆ । ਸੋ ਸਤਿਜੁਗ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਸੋ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਸੋ ਦੋਹਾਂ ਲੇਖਾ ਰੱਖੇ ਆਪਣੇ ਹਾਥ, ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਸੱਯਦਾ ਨਮਸਕਾਰ ਨਮੋ ਨਮੋ ਕਹਿਣ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ

ਪੂਰੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਆਸ, ਆਸਾ ਅਸਲ ਵਿਚੋਂ ਅਸਲੀਅਤ ਆਪਣੀ ਦੇਏਂ ਜਣਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ।

★ t ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਦੱਈਆ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਰ ★

ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਰਦਾ, ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਚਾਕਰ ਤੇਰੇ ਦਰ ਦਾ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਇਕੋ ਪੜਦਾ ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੈਥੋਂ ਡਰਦਾ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਸਾਚਾ ਪੜਦਾ, ਪੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਭਗਤਾਂ ਪੱਲੂ ਫੜਦਾ, ਫੜ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਬੰਧਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਤਰਨੀ ਮਾਤ ਤਰਦਾ, ਸਰੋਵਰ ਇਕੋ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਨਿਰਗੁਣ ਚੜ੍ਹਦਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਨਾ ਜੀਉਂਦਾ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰਦਾ, ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਪ੍ਰਭ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਘਰ ਘਰ ਦਾ, ਦਰ ਦਰ ਆਪਣਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਨਰ ਹਰਿ ਦਾ, ਨਰਾਇਣ ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਕੋਈ ਨਾ ਝੱਲਦਾ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਮੱਲਦਾ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਗੰਮੀ ਘੱਲਦਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਰਲਦਾ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਕਰੋਂ ਖੇਲ ਛਿਨ ਪਲ ਦਾ, ਘੜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ। ਦੀਪਕ ਇਕੋ ਤੇਰਾ ਬਲਦਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਹਉਂ ਸੇਵਕ ਚਾਕਰ ਖਾਕ ਤੇਰਾ ਹਾਂ ਬਰਦਾ, ਵਾਰੀ ਘੋਲੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣ ਲਾਡਲੇ ਪੁੱਤ, ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸੋਹਵੇ ਮਾਤ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਇਕ ਮਹਿਕਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜ ਵਿਕਾਰਾ ਕੱਢ ਕੁੱਟ, ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੂਠੀ ਝੂਠੀ ਜੜ੍ਹ ਪੁੱਟ, ਸਚ ਸੁਚ ਬੂਟਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਹਰਿ ਭਗਤ ਜੋ ਬੈਠੇ ਰੁੱਠ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਉਜਲ ਕਰ ਮਾਤ ਮੁਖ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਫਲ ਕਰ ਜਨਨੀ ਕੁੱਖ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦਿੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਨਿਰਧਨ ਹੋਵਾਂ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸਰਧਨ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ ਇਕ ਭੰਡਾਰ, ਵਸਤ ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਾਲ ਵਿਹਾਈਆ। ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਸੰਸਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਗਏ ਵਖਾਈਆ। ਉਚੀ ਕੂਕ ਕਰ ਪੁਕਾਰ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਗਏ ਹਿਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਇਆ ਕਿਸੇ ਪਾਰਾਵਾਰ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੈਂ ਬਾਲਕ ਨੱਢਾ ਤੇਰੇ ਦਰ ਖੜਾ ਭਿਖਾਰ, ਭਿਖਕ ਆਪਣੀ

ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਮਰਥ ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਦਿਸੇ ਰੈਣ ਅੰਧਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਪੁਰਖ ਨਾਰ, ਵਿਭਚਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ । ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਿਆਰ, ਮਾਤਾ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਹਾਹਾਕਾਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਆਈ ਹਾਰ, ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਡਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਈ ਪਰਧਾਨ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਮ ਸ਼ਰੀਅਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਬਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਈਮਾਨ, ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਦਰ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਡਿਗੀ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਭਾਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਚਾਰ, ਬੁਧੀ ਬੈਠੀ ਆਪਣਾ ਆਪ ਗਵਾਈਆ । ਮਨ ਮਨਸਾ ਰਹੀ ਲਲਕਾਰ, ਜਗਤ ਆਪਣਾ ਬਲ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਹੋਏ ਖੁਆਰ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਰਹੇ ਭਾਲ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਖੋਜਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਹੱਲ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਵਾਲ, ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਬੈਠੇ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਿਰ ਤੇ ਕੂਕੇ ਕਾਲ, ਕਲਜੁਗ ਡੋਰੂ ਡੰਕ ਨਗਾਰਾ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਜਗਤ ਅਵੱਲੜੀ ਦਿਸੇ ਚਾਲ, ਨਿਰਾਲੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਪ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਤਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਤੇਰਾ ਬਾਲ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੇੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਮੁਰਸ਼ਦ ਵੇਖ ਮਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਦੀਦ ਈਦ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਤੇਰੀ ਘਾਲਦੇ ਰਹੇ ਘਾਲ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਘਾਲ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋ ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਤੇਰਾ ਲਿਆ ਖੁਆਬ, ਅੰਤਮ ਬੈਠੇ ਆਸ ਤਕਾਈਆ । ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਕੀਤਾ ਆਦਾਬ, ਝੁਕ ਝੁਕ ਸਲਾਮ ਬੁਲਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਮਹੱਲਾ ਵੇਖ ਉਚ ਮਹਿਰਾਬ, ਮਹਿਬੂਬ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਬੈਠਾ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਸੁਣ ਸੁੱਤ ਨੌਜਵਾਨ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਖੁਲਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਸਾਚਾ ਚਾੜ੍ਹੇ ਭਾਨ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਖਾਏ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਾਏ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵੇਖੇ ਇਕ ਮੈਦਾਨ, ਸ਼ਾਹ

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਣ, ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੁਣਨ ਫਰਮਾਣ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣੇ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੱਸੇ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਗੀਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਮੁਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਵਸੇ ਸਰਗੁਣ ਚੀਤ, ਜਗਤ ਠਗੌਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਸਚ ਬੰਧਾਏ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਜਾਏ ਬੀਤ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪ ਅਨਡੀਠ, ਜਗਤ ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਬਸੀਠ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਦੇਵੇ ਭੀਖ, ਨਾਮ ਅਗੰਮਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੇਰੀ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗਈ ਜੁੜ, ਲੱਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਧੁਰ, ਦੂਜਾ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਔਣਾ ਸਾਚੇ ਘੁੜ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਈ ਤੇਰੀ ਲੋੜ, ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਜਾਣਾ ਬੋਹੜ, ਬੋਹੜੀ ਬੋਹੜੀ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਸੰਤ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਮਿੱਠਾ ਕਰਨਾ ਰੀਠਾ ਕੋੜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਵੇਖਣਾ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢੋਣਾ ਠੱਗ ਚੋਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੰਤਰ ਫੁਰੇ ਫੋਰ, ਫੁਰਨਾ ਸਭ ਦਾ ਬੰਦ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣ ਲਾਲ ਨਿਕੇ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਾਰਗ ਕਰੇ ਸਿਧੇ, ਸਿਧ ਸਾਦਕ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਧੁਰ ਦੇ ਲੇਖ ਜਿਸ ਨੇ ਲਿਖੇ, ਲੇਖਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਨਜਿਠੇ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਸੰਦੇਸ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਵੇ ਚਿਠੇ ਲੋਕਮਾਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਣਾ ਲਾ, ਪ੍ਰਭ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਸਰਗੁਣ ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਦੇ ਸੁਣਾ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦੇ ਚੁਕਾ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਰ ਨੀਰ ਜਾਮ ਦੇ ਪਿਆ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਦਰਸ ਕਰਾ,

ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਡੇਰਾ ਲਾ, ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਧ ਚੁਕਾਈਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਸਰਬ ਜਗਾ, ਸ਼ਬਦ ਹਲੂਣਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਰੁੱਠੜੇ ਲੈ ਮਨਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੁਖੜੇ ਦੇ ਸੁਹਾ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਦੁਖੜੇ ਦੇ ਗਵਾ, ਪੂਰਬ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣ ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ, ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭਾਂਡੇ ਭੱਜਣ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਘਰ ਘਰ ਵੱਜਣ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਤਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਗੱਜਣ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹੇ ਰੰਗਣ, ਹਰਿ ਰੰਗੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੁਹਾਏ ਅੰਗਨ, ਘਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਨਾਦ ਸੁਣਵਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਨੂਰੀ ਚੰਦਨ, ਜੋਤ ਲਲਾਟ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਢਾਹੇ ਕੰਧਨ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੋਂ ਭੰਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਣਾਏ ਇਕੋ ਬੰਦਨ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੋੜੇ ਫੰਦਨ, ਫਾਸੀ ਜਮ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ, ਤਿਸ ਵੇਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਮੈਂ ਇਕੋ ਆਸ ਤਕਾਈਆ । ਆਹਲਣਿਉਂ ਡਿਗਾ ਤੇਰਾ ਬੋਟ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਲੱਗੇ ਚੋਟ, ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਆਪ ਸੰਭਾਲੇ ਹੋਸ਼, ਹੋਛੀ ਮਤ ਗਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕੋਸ਼, ਭੁਲੇ ਜਗਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹੋ ਖਾਮੋਸ਼, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਤੇਰਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੁਣਨਾ ਆਪਣਾ ਸਲੋਕ, ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਮੰਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਮਾਣੀਏ ਮੌਜ, ਠਾਕਰ ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲੋਚਨ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਘਰ ਸਾਚੇ ਪਹੁੰਚ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਸਗਲਾ ਸਾਥ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਥ, ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਸੁਚ ਤੇਰੇ ਹੱਥ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਵਸ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪੀਣਾ ਰਸ, ਫਿਕਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਨਾਉਂ ਬੋਲਣਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਵਣ ਜਸ, ਜਸ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਨਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ । ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਹੱਕ, ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਕੇਲ ਪਾਏ ਨੱਕ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਆਪ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਮ ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾਏ ਦੇਵੇ ਸੱਟ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਧੱਕਾ ਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਹੱਟ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਚਲਾਇੰਦਾ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕੋ ਮਤ, ਗੁਰਮਤ

ਸੱਚੀ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਤ, ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਪੱਤ ਲਏ ਰੱਖ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਗੋਣਾ ਜਸ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਹਰਿ ਜੂ ਅਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਜੁਗ ਦੇਵੇ ਇਕ ਵਰ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਸਾਚੀ ਗੋਲਕ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਪਵਾਇੰਦਾ ।

★ t ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕਰਮੀ ਨੌਰੰਗ ਸਿੰਘ ਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਦੱਯਾ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਰ ★

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰ ਅਤੁਟ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਬਿਨ ਕਾਇਆ ਬੁੱਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਸਮਾਈਆ । ਤਿੰਨ ਯੁਗ ਜੋ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਚੁੱਪ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਨਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਲਵਾਂ ਪੁੱਛ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰਾਂ ਉਜਲ ਮੁਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਪੋਵਾਂ ਛਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਰਾਂ ਰੁਖ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਓ ਵੇਖੋ ਜੋ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਕੇ ਗਿਆ ਤੁਠ, ਅਨਮੰਗੀ ਦੌਲਤ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੱਯਦਾ ਕਰਨ ਝੁਕ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਬਣਿਆ ਲਾਡਲਾ ਪੁੱਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਮੇਰੀ ਲੱਥੀ ਭੁੱਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨੇੜ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਤਾ ਗਿਆ ਛੁਟ, ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਛੁੱਟ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਮਿਲੇ ਇਕੋ ਘੁੱਟ, ਨੀਰ ਸੀਰ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਾਚੀ ਜੋਤ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਸੁਣ ਨਾਮ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਏਕਾ ਗਾਈਆ । ਵੱਜੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਰਾਗ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਲਾਵਣ ਇਕੋ ਚੋਟ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਮਿਲਿਆ ਬਹੁਤ, ਬਹੁਤੀ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖੋ ਬੈਠ ਖਾਮੋਸ਼, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਘਰ ਘਰ ਮਾਣੇ ਮੌਜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇਆ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਸੋਚ ਬੱਕੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਲੱਖਣ ਪੁਸ਼ਕਰ ਕਰੋਚ, ਸਾਨ ਸਲਮਲ ਜੰਬੂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਕੁਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੋਹੇ ਮਿਲਿਆ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਬਖਸ਼ ਚਰਨ ਟੇਕ, ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਭੇਖ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁੱਕੇ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ, ਮਸਾਇਕ ਪੀਰ ਦਸਤਗੀਰ ਦਸਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਖੇਲ ਕਮਚ ਅਲ ਨੇਕ, ਨੂਰੀ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੱਜਣ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਇਕ ਆਦੇਸ, ਨਾਅਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਬੇਪਰਵਾਹ ਲਿਆ ਵੇਖ, ਪਰਦਾਨਸ਼ੀ

ਪਰਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਭੇਤ, ਬਾਹਰੋਂ ਰਮਜ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਰਿਹਾ ਭੇਜ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸਭ ਦੀ ਮਾਣੇ ਸੇਜ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਅਗੰਮੀ ਤੇਜ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਲਾਵੇ ਧੁਰ ਦੀ ਮੇਖ, ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਤਿਸ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੇਸ਼, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤਿਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਟੇਕ ਮੰਗੇ ਸੇਸ਼, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਮੀਤ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਵੇਖੀ ਅਚਰਜ ਰੀਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਬਦਲੇ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਖੇੜਾ ਢੱਠ ਨਾ ਭੱਠ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਝੂਠੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਲਾਈਆ । ਜੋ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਹਰ ਘਟ ਵਸੇ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਸੋ ਭਗਤਾਂ ਅੰਤਰ ਵਸੇ ਸਦਾ ਠੀਕ, ਕਾਇਆ ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਭੰਨ ਵਖਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਲਏ ਜੀਤ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਆਪ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਠਾਕਰ, ਘਰ ਦੁਆਰੇ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰੇ ਉਜਾਗਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਕਰਾਏ ਬਣ ਸੌਦਾਗਰ, ਸੌਦਾ ਸਚ ਨਾਮ ਵਿਕਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇਵੇ ਆਦਰ, ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਕਲਜੁਗ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ, ਭਵਰੀ ਕਵਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਿਸ ਦਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪ, ਸਦ ਪਰਤਾਪੀ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜਿਸ ਦਾ ਜਪਦੇ ਜਾਪ, ਸੋ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਜਿਸ ਤੋਂ ਰਹੇ ਕਾਪ, ਸੋ ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਰਸੂਲ ਪਾਕ, ਸੋ ਪਾਕ ਪਵਿਤ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਮਾਟੀ ਖਾਕ, ਸੋ ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦਾ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵੱਜਾ ਤਾਕ, ਸੋ ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਦੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਆਪ ਪਰਗਟਾਇੰਦਾ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਬਣਿਆ ਸਗਲਾ ਸਾਬ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਬਾਤਨ ਬਾਤ, ਬੈਤਲ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਸੁਣਾਏ ਗਾਬ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਪੱਤਣ ਜਣਾਏ ਘਾਟ,

ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਵਾਟ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕੋ ਦਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੁਛੇ ਨਿਰਗੁਣ ਵਾਤ, ਸਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਅੰਗ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇ ਗੂੜ੍ਹਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਬਖਸ਼ੇ ਚਰਨ ਪੂੜਾ, ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜਾ, ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਬੁਧਹੀਣ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਬਖਸ਼ੇ ਨੂਰਾ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਰੂਰਾ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦ ਵੱਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰਾ, ਤੁਰਯਾ ਬੈਠੀ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਿਰਕਟ ਹੂੰਝੇ ਕੂੜਾ, ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਹੰਕਾਰ ਤੋੜ ਗਰੂਰਾ, ਗੁਰਬਤ ਕੂੜੀ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਰਬ ਕਲਾ ਬਣ ਭਰਪੂਰਾ, ਹਰ ਘਟ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮਿਲਿਆ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਸ਼ਬਦੀ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਸੁੰਨ ਅਗੰਮੀ ਖੇਲ ਕਰਾ, ਧੂਆਂਧਾਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਚ ਮਹੱਲ ਇਕ ਵਸਾ, ਮਹਿਫਲ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗਏ ਗਾ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਸੋ ਰਹਿਬਰ ਬਣਿਆ ਆਪ ਖੁਦਾ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਹੋਏ ਸਹਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਲਗਾ, ਰਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਦਏ ਸਲਾਹ, ਉਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਜਗਾ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ । ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਲਏ ਮਿਲਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਮਿਲਾਪ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ, ਅਜਾਤੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸੁਬਹ ਸ਼ਾਮ ਸੰਧਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਭਾਤ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਤ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਰੱਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਾਤ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੁਗਾਤ, ਅੱਖਰ ਦਏ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਇਕੋ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਪੀਰ, ਪੀਰ ਪੀਰਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਦਸਤਗੀਰ, ਦਸਤ ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਹਕੀਕਤ ਸਭ ਦੀ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਬਦਲੇ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਇਕ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਕੱਟ ਜੰਜੀਰ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਅਸਲੀਅਤ

ਦੱਸੇ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨਜ਼ਰੀਆ ਆਪਣਾ ਇਕ ਉਪਾਇੰਦਾ । ਵਡ ਦਾਤਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਾਤਾ ਤੋੜ
 ਜਗਤ ਸਰੀਰ, ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਨ ਜਗਤ ਫ਼ਕੀਰ, ਫਿਕਰਾ ਹੱਕ ਕੋਈ ਨਾ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਅਪਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ
 ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰ ਰੋਗ ਸਰਬ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੰਤ ਭਗਵੰਤ ਮੇਲੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਸੰਗ
 ਬਣਾਈਆ । ਗੀਤ ਸੁਣਾਏ ਪੁਰ ਦਾ ਗਾਨ, ਗੋਬਿੰਦ ਇਕੋ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਧਰਮ ਝੁਲਾਏ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।
 ਸ਼ਬਦੀ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸਾਹੀ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੁਰਖ
 ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣ ਸੁਜਾਨ, ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਮਾਰੇ ਬਾਣ, ਅਣਿਯਾਲਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਮਨ ਵਾਸਨਾ
 ਮੇਟੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਬਤ ਦੱਸੇ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਦਮਬੋਸ਼ੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ
 ਸਚ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਇਲਹਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਨਾਮ,
 ਬਨਾਮ ਇਸਮ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ ਕਰੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਤੇਰੇ
 ਵਿਚ ਇਕੋ ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਕਰੇ ਪਰਧਾਨ, ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕੋ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਉਠ ਉਠ ਵੇਖਣ ਸਾਥੀ
 ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਅੱਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਚਰਨ ਕਵਲ
 ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ
 ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦਾਤ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਿਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਇਕੋ ਗੀਤ ਜਣਾਏ ਛੰਦ,
 ਸਾਚਾ ਸੋਹਲਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਬੰਦ ਬੰਦ, ਬੰਦਗੀ ਤੇਰੀ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਦੁਆਰੇ ਪਏ ਠੰਡ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ
 ਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁਟੀ ਗੰਢ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਮੰਗ, ਬਣ ਮਾਂਗਤ
 ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸੱਚਾ ਸੰਗ, ਮਨਮੁਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਚਮਕੇ ਨੂਰੀ ਚੰਦ, ਜਹੂਰ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਣਾ ਨਾਮ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰ ਅਲਖ ਜਗਦੀਸ,
 ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਵੇਖਾ ਛਤਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਮੰਗਣ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੂਜਾ
 ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਗਾਏ ਤੇਰਾ ਗੀਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਧਿਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ
 ਮੱਠ ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਇਕ ਬਣਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਦੇਣੀ ਭੀਖ, ਭਿਛਿਆ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿਸੇ ਅਤੀਤ,
 ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਮੀਤ, ਸੱਜਣ ਸੱਚਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਤੈਨੂੰ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਬੀਠਲੇ ਬੀਠ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ

ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਚ ਵਰ, ਤੇਰੀ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਸਾਚੇ ਲਾਲ, ਤੇਰੀ ਸਾਚੀ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਪੋਹ ਨਾ ਸਕੇ ਕਾਲ, ਮਹਾਂਕਾਲ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਈਆ ਨਾ ਕੋਈ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦਿਸੇ ਸਦਾ ਨਾਲ, ਵਿਛੋੜਾ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੇ ਮੰਦਰ ਦਿਆਂ ਵਖਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਆਪ ਮਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਤਾ ਝੁਲਾਈਆ । ਬਹੱਤਰ ਸੱਤਰ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਚੁਹੱਤਰਾਂ ਅੰਕ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਬੈਠ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦਿਤਾ ਸੁਹਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਭੇ ਨਾਲ, ਲੱਗੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅੰਤਮ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣ ਹੋਇਆ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਆਪ ਕਿਰਪਾਲ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਦਿਤਾ ਵਖਾਲ, ਮੰਜ਼ਲ ਮੰਜ਼ਲ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਕਾਹਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਪੀ ਰਿਹਾ ਹੰਡਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਝੁਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦੂਜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੋਭਾ ਪਾਣ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਇਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਸੱਚਾ ਗਾਣ, ਦੂਜਾ ਨਾਅਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਈਆ । ਇਕੋ ਓਟ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤਕਾਣ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਘਾਲਦੇ ਗਏ ਘਾਲ, ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚਾ ਇਕ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਮੰਦਰ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਮੰਦਰ ਵੇਖ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਰਿਆ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਕਰੇ ਅਗੰਮੀ ਖੇਡ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਿਤੇ ਭੇਜ, ਅੰਤਮ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖ ਸੋਹਣਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਹੱਸਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰੋਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਇੰਦਾ । ਨਾ ਮੈਲਾ ਨਾ ਕਪੜ ਪੋਣਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਨਾ ਜਾਗਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੌਣਾ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਐਣਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਮਹੱਲ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਚ ਮਹੱਲ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਤਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਇਕ ਅਨੰਦਾ, ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਗਾਵਣ ਤੇਰਾ ਛੰਦਾ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਰਹੇ ਝੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਮੰਜ਼ਲ ਬਿਨ ਬੰਦਗੀਉਂ ਪਾਰ ਹੋਵੇ ਬੰਦਾ, ਬੰਧਨ ਸਾਰੇ ਦਏਂ ਤੁੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿਛਲਾ ਦੂਰ ਰਹਿ ਜਾਏ ਕੰਢਾ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਦਰ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਸੱਚਾ ਦਰਬਾਰ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।

ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਏ ਸਿਖਾਲ, ਸਿਖਿਆ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਦੱਸੇ ਇਕ ਹਲਾਲ, ਹੱਕ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਵੇਖ ਛੋਟੇ ਬਾਲ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰੇ ਚਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਨਾਲ, ਖਾਲੀ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਘਰ ਘਰ ਵੜਿਆ ਕੂੜ ਸੈਤਾਨ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨ, ਸਚ ਧਰਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਗਿਆਨ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚੇ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਹੋਛੀ ਮਤ, ਸਮਝ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਇਕ ਜਣੈਣਾ ਆਪਣਾ ਤੱਤ, ਤਤਵ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਮਾੜੇ ਚੰਗੇ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਲੈਣੇ ਘਤ, ਜੋ ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲੋਣਾ ਹੱਸ ਹੱਸ, ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਦੀਨਨ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਤੱਕੀ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਤੇਰਾ ਕਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਵੱਖ, ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਨਾ ਮੋਹੇ ਭਾਈਆ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਗੋਂਦੇ ਰਹੀਏ ਤੇਰਾ ਜਸ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡੇ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਵੇਖੀਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾ ਜਾਈਂ ਨੱਠ, ਤੇਰੀ ਝੱਲੀ ਨਾ ਜਾਏ ਜੁਦਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਕਰ ਕੇ ਹਠ, ਅਪਣੀਆਂ ਖੱਲਾਂ ਗਏ ਲੁਹਾਈਆ । ਕਬੀਰ ਜੋਲਾਹੇ ਮਾਰਗ ਦਿਤਾ ਦੱਸ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਦਾ ਸਚ ਗੋਸਾਈਆ । ਪਹਿਲੋਂ ਹੋਵੇ ਉਹਦੇ ਵਸ, ਫਿਰ ਵਸ ਆਪਣੇ ਲਓ ਕਰਾਈਆ । ਏਥੇ ਅਸਾਂ ਨਾ ਕਰਨੀ ਬਸ, ਬੇਸਮਝ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਮੰਗਣ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਦਾਤੇ ਦਾਤਾਰ, ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਲੈ ਉਠਾਲ, ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸਿਖਾਲ, ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਆ ਕੇ ਵੇਖ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਰਸ਼ਦ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਚ ਵਖਾ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਘਰ ਵਸਣ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਰਾਉ ਰੰਕ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਸੁਣ ਸਤਿਜੁਗ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਚੁਗ, ਚੋਣ ਆਪਣੀ ਮਾਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜੋ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਦੱਸੀ ਇਕੋ ਸੁਚ, ਨਾਮ ਸਚ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਲਿਆ ਪੁੱਛ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪੈਂਡਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਬੂਟਾ ਗਿਆ ਮੁੱਕ, ਸਚ ਸੁਚ ਫਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋਂ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਉਠ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਸੁੱਤ, ਸਤਿਗੁਰ

ਸਾਹਿਬ ਲਏ ਜਗਾਈਆ । ਸੁਫਲ ਕਰਾ ਜਨਨੀ ਕੁੱਖ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਪ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਿਰ ਹੱਥ ਰੱਖ ਪ੍ਰਭ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੱਜਣ ਲੱਭ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਭਗਤ ਸੱਦ, ਸੱਦਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੁੱਕੀ ਹੱਦ, ਘਰ ਇਕੋ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਮਾਟੀ ਹੱਡ, ਰੱਤੀ ਰਤ ਮੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਵ ਬਣਾ ਇਕੋ ਯੱਦ, ਬੰਸ ਆਪਣਾ ਲਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਕਰਕੇ ਰੱਦ, ਅੱਗੇ ਮਾਰਗ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਦਾ ਸਹਾਈ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਮਿਲਾਈ, ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ ਆਪ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਗੀਤ ਗੋਣਾ ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਇੰਦਾ । ਦੋਹਾਂ ਮੇਲਾ ਸਾਚੇ ਥਾਈਂ, ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਦੁਆਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ, ਵਾਧਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪਾਇੰਦਾ । ਦਾਦੀ ਦਾਦਾ ਬਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਮਾਈ, ਪੂਤ ਸਪੂਤ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸੰਤ ਕੰਤ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ ਫੜ ਕੇ ਬਾਂਹੀਂ, ਪਾਰ ਕਿਨਾਰੇ ਆਪ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਂ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਦੇਵੇ ਠੰਡੀਆਂ ਛਾਈਂ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸਚ ਨਿਆਈਂ, ਅਦਾਲਤ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।

੧੦੪੨

੧੦੪੨

★ ੯ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਡਡਵਾਂ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸ ਪੁਰ ★

ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਜਨਮ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਸਤਿ ਬਣਾਏ ਮੇਰਾ ਕਰਮ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੇ ਨਾ ਭਰਮ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਕਰਨ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਨ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਸੱਯਦੇ ਕਰਨ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵੇ ਮੋਹੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹੋਏ ਨਿਵਾਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਖੇੜਾ ਵਸੇ ਜਗਤ ਪਰਭਾਸ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ ਖੇਲ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸ, ਕੂੜੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਸੁਣਾਏ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨਿਰਮਲ ਸੱਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ

ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਪਏ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਹਾਸ ਬਲਾਸ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਲੇ ਮਾਣ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਬਖਸ਼ੇ ਆਪ ਧਿਆਨ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਸੁਆਮੀ ਹੋਏ ਜਾਣੀ ਜਾਣ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਸੇਵ ਕਮਾਣ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਬੋਲ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਬਾਨ, ਬਿਨ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਜਣਾਈਆ । ਧਰਮ ਵਖਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਭੂਪਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਇਕ ਹੋ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਘਰ ਉਪਜਾਵੇ ਛੋਟਾ ਲਾਲ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਵਖਾਏ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਬਾਲਕ ਮੇਰੇ ਅਵਾਣ, ਸਾਚੀ ਮਤ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ, ਗਹਿ ਗੰਭੀਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰ ਦਿਸੇ ਮਕਾਨ, ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਖਲਕ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਬੋਲੇ, ਧੁਰ ਅਗੰਮੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਸਾਚੇ ਚੋਲੇ, ਦੇਵੇ ਜਗਤ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪ ਚੁਕਾਏ ਪੜਦਾ ਉਹਲੇ, ਦੂਈ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਨਿਰਵੈਰ ਤੋਲੇ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਵਸੇ ਕੋਲੇ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਅਡੋਲੇ, ਅਡੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਬਣੇ ਰਹੇ ਗੋਲੇ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੇ ਗੋਦੇ ਢੋਲੇ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮੇਰਾ ਪੜਦਾ ਆਪੇ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਬੰਦ ਤਾਕੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰ ਘਰ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪਤ ਲਏ ਰੱਖ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅੱਖ, ਆਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਦਿਸੇ ਪਰਤੱਖ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਦੱਸ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਖੇੜਾ ਕਰੇ ਭੱਠ, ਸਚ ਸੁਚ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕੋ ਰਸ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਚਰਨ ਕਵਲ ਹੇਠਾਂ ਦੇਵੇ ਝੱਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਾਚੇ ਸਸ, ਰਵ ਇਕੋ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਾਏ ਆਪਣੀ ਅਕਥ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੱਟ, ਸੋਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਿਕਾਈਆ । ਲੇਖ ਚੁਕਾਏ ਤੀਰਥ ਅਠਸਠ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਨੁਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ

ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਨਾ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਬੂੰਦ ਰਕਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਆਵੇ ਨੱਸ, ਨਿਜ ਘਰ ਸਾਚੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਿਰ ਰੱਖੇ ਦੇ ਕਰ ਹੱਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੈਂ ਚਰਨ ਕਵਲ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਜਾਵਾਂ ਢੱਠ, ਧੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਇਕੋ ਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੇ ਆਸਾ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸੱਚਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਭਰਵਾਸਾ, ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕਾਸਾ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਪਹਿਲਾ ਪੁੱਤ ਨਾ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸਾ, ਸਧਰਾਂ ਆਪਣੀ ਰਾਸ ਬਣਾਈਆ । ਅਗਲਾ ਦੱਸੇ ਭੇਵ ਖੁਲਾਸਾ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਯੁਗ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਖਾਤਾ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਮੁੱਕੀ ਵਾਟਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਆਇਆ ਹਾਰ ਪਾਸਾ, ਜਿਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੱਸਣਾ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਵੱਜੇ ਢੋਲ, ਦੂਜਾ ਗੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰਨਾ ਚੋਹਲ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਦੇਣਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਦੇਣੀ ਪੌਹਲ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਵਸਣਾ ਕੋਲ, ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ੋਈਆ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਰਜ਼ੋਈ ਅਰਦਾਸ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਏ ਖਾਸ, ਖਾਹਸ਼ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਤ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਲਿਖ ਨਾ ਸਕੇ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਸਾਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਰੋਵਣ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਣੀ ਸਚ ਪਰਭਾਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ ਦਏ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਮਿਲੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਇਕੋ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਢੋਲਾ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਇਕੋ ਬੋਲਾ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਨੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਏ ਰੋਲਾ, ਨਾਅਰਾ ਹੱਕ ਹੱਕ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੋ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਦਾ ਮੌਲਾ, ਨਾ ਮਾਲੂਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ

ਨਾ ਆਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਕੋਲਾ, ਕੀਤਾ ਕੋਲ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਉਪਰ ਪੈਲਾ, ਧਰਤ ਧਵਲ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਭਾਲਾ ਭੋਲਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜਨ ਭਗਤ ਉਠਾਏ ਡੋਲਾ, ਬਣ ਕਹਾਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਚਰਨ ਧੂੜ ਕਰਾਏ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਏ ਪੜਦੇ ਕੱਜਣ, ਕੋਝੇ ਕਮਲੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗਣ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰੱਖੇ ਅੰਗਨ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਮਸਤਕ ਟਿੱਕਾ ਲਗਾਏ ਸਾਚੇ ਚੰਦਨ, ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਪਰਮਾਨੰਦਨ, ਨਿਜਾਨੰਦ ਕਰੇ ਰਸਾਈਆ । ਕੂੜ ਵਿਕਾਰਾ ਕਰੇ ਖੰਡਨ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਚਮਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭੰਗਨ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦੇਏ ਭਰਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਗੁਣਵੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਠਾਂਡਾ ਨੀਰ, ਸੀਰ ਇਕੋ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕ ਤਸਵੀਰ, ਤਾਲਬ ਕਰੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਫੜ ਅਖੀਰ, ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਅਟਕਾਈਆ । ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਕੱਟ ਜੰਜੀਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਦਾ ਬੇਨਜ਼ੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਨੇਤਰ ਜਗਤ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਜਗਤ ਫਕੀਰ, ਸੂਫੀ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਮੋਹੇ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਾਹੀ, ਮਹਿਬੂਬ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਬਣੇ ਰਾਹੀ, ਪਾਧੀ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਮੇਟੇ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਏ ਸਮਝਾਈ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੀ ਕਟੇ ਛਾਹੀ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਉਠਾਏ ਫੜ ਫੜ ਬਾਂਹੀ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਸਿਰ ਰੱਖੇ ਠੰਡੀ ਛਾਈ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨੇੜ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਵੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਆਪਣਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ਾ, ਦੀਨਨ ਦੇਵੇਂ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਘਰ ਅਗੰਮੀ ਵਾਜ਼ਾ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਸਮਝ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜ਼ਾ, ਕਰਨੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਵੇਂ ਭਾਜ਼ਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਰਾਜ਼ਾ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਮੰਗ ਅਨੋਖੀ, ਇਕੋ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ

ਪੜ੍ਹਾਂ ਪੋਥੀ, ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਲਵਾਂ ਝੋਂਕੀ, ਸਚ ਪਿਆਰ ਵਧਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਵੋਲਾ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ । ਚੜ੍ਹਕੇ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰੀ ਚੋਟੀ, ਜਿਸ ਘਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਆਏ ਨਾ ਵਾਸਨਾ ਖੋਟੀ, ਕੂੜਾ ਕਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਨਿਰਮਲ ਵੇਖਾਂ ਜਗਦੀ ਜੋਤੀ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੱਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦੇ ਰਾਗ, ਅਨਰਾਗੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਾਏ ਤਿਆਗ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਬੁਝੇ ਆਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਈਆ । ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਖੁਲੇ ਜਾਗ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਜਣਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦੇ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਸਿਮਰਨ ਇਕੋ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਦੇਣੀ ਦਾਤ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਚੰਦ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਈ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖਾਂ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਦ ਮੰਗਾਂ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦੇ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਸੱਚਾ ਮਰਨ, ਮਰ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਆਪਣਾ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਦੋਏ ਲੋਚਣ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਜੀਵ ਜੰਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਸਨਵਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪੌੜੇ ਸਾਰੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਮੰਜ਼ਲ ਇਕੋ ਦੇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਖੋਣਾ ਇਕ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਘਰ ਵਖਾਲ ਸੁਆਮੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਸੁਣਾਂ ਤੇਰੀ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਮੋਹੇ ਭਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਮਿਲੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤੇਰੀ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੇਰਾ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਅਚੱਲ ਉਚ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇੰਦਾ । ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਗਿਆ ਝੁਕ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇਟ ਭੁੱਖ, ਸਚ ਭੰਡਾਰ ਦੇ ਦਾਨਾ, ਸਫਲ ਕਰਾ ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੀ ਕੁੱਖ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਨਾ । ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਧਾਰੋਂ ਉਪਜਿਆ ਤੇਰਾ ਪੁਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨਾ । ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਲਵਾਂ ਪੁੱਛ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖਾਂ ਮਾਰ ਧਿਆਨਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਖੜਾ ਬਣ ਨਿਮਾਣਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੀਤ, ਹਰਿ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੈਂ ਚਲਾਵਾਂ ਤੇਰੀ ਰੀਤ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲਾ ਮੱਠ ਕਾਅਬਾ

ਇਕ ਮਸੀਤ, ਮਸਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਆਪ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਪਲੀਤ, ਪਾਕੀ ਪਾਕ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬੈਠੇ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਠੀਕ, ਕੂੜਾ ਠੀਕਰ ਦਏ ਭੰਨਾਈਆ । ਜੇ ਚਿਟੇ ਉਤੇ ਖਿਚ ਕੇ ਗਏ ਲੀਕ, ਕਾਲੀ ਧਾਰ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ । ਸੇ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਵੇਖਣ ਨੇੜੇ ਹੋ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਚ ਸਰਨਾਈ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਤੇਰੀ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਣਨ ਕੋਇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਤੇਰੀ ਕਰਦੇ ਗਏ ਤਾਅਰੀਫ, ਤੁਆਰਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬਦਲੀ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਤੇਰੀ ਜਣਾਵਾਂ ਹਦੀਸ, ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਦੱਸ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਆਪਣੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੁਣਾਵਾਂ ਤੇਰਾ ਗਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਮਿਲਾਵਾਂ ਆਣ, ਜੁਗ ਵਿਛੜੇ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਇਕ ਰਖਾਵਾਂ ਤੇਰੀ ਆਣ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਲੇਖਾ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਪਰਵਾਨਾ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਂ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਤੇਰਾ ਬੱਚਾ ਇਕ ਨਾਦਾਨ, ਬਚਪਨ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਦੇ ਗਿਆਨ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਸੁਣਨ ਤੇਰਾ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਬੀਸ ਬੀਸੇ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸੇ ਤੇਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਹਿਚਾਨ, ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਵਸੇ ਘਰ, ਭੈ ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭੈ ਭੈ ਭਿਆਨਕ ਹੋਏ ਦੂਰ, ਤੇਰੇ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਣਾਂ ਤੇਰਾ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਬਣ ਚਾਕਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੂੰ ਦੇਣੀ ਆਪਣੀ ਧੂੜ, ਰਹਿਮਤ ਸਚ ਕਮਾਈਆ । ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਰਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਭਰ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਪੂਰ, ਅਤੋਟ ਅਤੁਟ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੇ ਭੁੱਲਾਂ ਮੇਰਾ ਮੁਆਫ਼ ਕਰੀਂ ਕਸੂਰ, ਪਹਿਲੋਂ ਰਿਹਾ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਈਆ । ਦੇ ਜਹਾਨ ਜ਼ਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੂਰ, ਨੂਰੀ ਇਸਮ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਵਾਂ ਦਸਤੂਰ, ਸਿਰ ਰੱਖਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਤੋੜ ਮਾਣ ਗਰੂਰ, ਗੁਰਬਤ ਗਫ਼ਲਤ ਗਨੀਮ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

★ ੯ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਜਾਗੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਸੋਹਲ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ★

ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਜੋੜਨ ਹੱਥ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਚਰਨ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਹੋਏ ਬੇਵਸ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਹੇ ਢੱਠ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਿਰ ਚਰਨਾਂ ਉਤੇ ਰਹੇ ਰੱਖ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇਵੇਂ ਮਿਟਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਖੇੜਾ ਹੋਇਆ ਭੱਠ, ਭਠਿਆਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪੰਜ ਤਤ ਕਹਿਣ ਸਾਡੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਤ, ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਹੱਡ ਮਾਸ ਕਹੇ ਉਬਲੀ ਰੱਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਵੇ ਜਸ, ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਰਹੇ ਨੱਠ, ਚਾਰੇਂ ਕੁੰਟ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਨੀਵੀਂ ਹੋਈ ਅੱਖ, ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੱਖ, ਨੇਤਰ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਭਾਂਡੇ ਸੱਖ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਰੋਵਣ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਅਠਸਠ ਬੈਠੇ ਢੇਰੀਆਂ ਢਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ, ਤੇਰਾ ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਸਭ ਦਾ ਖੇੜਾ ਕੀਤਾ ਭੱਠ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਮੰਗ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਨੰਗ, ਅਲਫ਼ੀ ਤਨ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਨਿਜ ਘਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਨੰਦ, ਅੰਤਰ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਢਾਹਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਧ, ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਗਾ ਗਾ ਬੱਕੀ ਛੰਦ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਸੁੱਤੇ ਦੇ ਕਰ ਕੰਡ, ਕਰਵਟ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਨਰ ਹਰਿ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਸਭ ਦਾ ਦਿਸੇ ਭੰਗ, ਅਮਰਾਪਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀਤਾ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਪਈ ਦੁਹਾਈਆ । ਧੀਰਜ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਓਡੀਕ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਪਣੀ ਵੇਖ ਅਗੰਮੀ ਤਰੀਕ, ਤਾਰੀਖ ਸਾਰੇ ਗਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਦਰ ਤੋਂ ਮੰਗਦੇ ਗਏ ਭੀਖ, ਸਰਗੁਣ ਇਕੋ ਆਸ ਤਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਲਾਸ਼ਰੀਕ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਰ ਕਾਇਆ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾਮ ਬਰਸਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਉਚ ਨੀਚ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇਏ ਰਹੇ ਜੋੜ, ਬੰਦਨਾ ਇਕੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਗੰਮੜੇ ਆਪੇ ਬੋਹੜ, ਬਿਨ ਨਾੜੀ ਚਮੜੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰੀਠਾ ਹੋਇਆ ਕੋੜ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ ।
 ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਤਮ ਕਲ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਬੋਹੜ, ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹ ਘੋੜ, ਸ਼ਾਹਸਵਾਰੇ
 ਹੋ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਹੁਕਮ ਵਰਤੋਂਦਾ ਏ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ਬਦ ਅਲੋਂਦਾ ਏ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਡੰਕ ਵਜੋਂਦਾ
 ਏ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਧਰੋਂਦਾ ਏ । ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਵੇਖਣ ਔਂਦਾ ਏ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਰੂਪ
 ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪ ਜਗੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲੇਖ ਮੁਕੋਂਦਾ ਏ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੁਲਾਂ ਸੇਖ ਚਰਨ ਲਗੋਂਦਾ ਏ । ਆਪਣੀ
 ਧਾਰ ਜਾਣੇ ਕਮਚ ਅਲਨੇਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਖੇਲ ਖਲੋਂਦਾ ਏ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਲਏ ਪੇਖ, ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਨੈਣ ਮਿਲੋਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਕਾਰ
 ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਨਾਲ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵਸੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ
 ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਪ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ਏ, ਸ਼ਬਦੀ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ ।
 ਪੁਰ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਪੂਰ ਕਰਾਇਆ ਏ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਵੇਖੇ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ
 ਏ, ਬੇਐਬ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਦੇਣ ਦੁਹਾਇਆ ਏ, ਅਠ ਦਸ ਆਪਣਾ
 ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ
 ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਮਝੋਂਦਾ ਏ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਧਾਰ ਜਣੋਂਦਾ ਏ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਸੰਕਰ
 ਹੱਥ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਡੇਰਾ ਢੋਂਦਾ ਏ । ਪੰਚਮ ਬੂਟਾ ਜੜ੍ਹ ਉਖੜੋਂਦਾ ਏ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਫੇਰਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ
 ਚਰਨ ਟਿਕੋਂਦਾ ਏ । ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਧਰਤ ਧਵਲ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਨਿਰਮਲ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗੋਂਦਾ ਏ । ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ
 ਵੇਖ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਏ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਅਕਾਸ਼, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਵਰੋਲ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਧੀਰ ਧਰੋਂਦਾ ਏ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ
 ਪੈਗੰਬਰ ਡੋਹਣ ਝੋਲੀ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੀ ਖੋਲੀ ਹੋਲੀ, ਨਾਮ ਗੁਲਾਲਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਅਗੰਮੀ ਬੋਲੀ
 ਬੋਲੀ, ਅਨਹਦ ਸ਼ਬਦੀ ਤਾਰ ਸਤਾਰ ਵਜਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾਇਆ ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ
 ਰੱਖੀ ਆਪਣੀ ਡੋਲੀ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ
 ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਆਪੇ
 ਹੋ, ਘਟ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਏ ਛੋਹ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਚ ਮੁਹੱਬਤ ਦੱਸੇ ਮੋਹ, ਮਹਿਬੂਬ

ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਘਰ ਸਾਚੇ ਕਰੇ ਲੋ, ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ
 ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਖੋਹ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕੋ ਆਸ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ,
 ਦਰ ਮੰਗਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰੇ ਪਿਆਨ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ
 ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੌਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ ।
 ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਕਲਮਾ ਸਾਚਾ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਸੁਣੇ ਪੈਗਾਮ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ
 ਬੀਤੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਲਾ ਆਇੰਦਾ । ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਵੇਦ ਵਿਆਸੇ
 ਮੰਗਿਆ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅੱਗੇ ਡਾਹਿੰਦਾ । ਈਸਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਪੈਗਾਮ, ਮੇਰਾ ਹਜ਼ਰਤ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਮੁਹੰਮਦ
 ਬਣ ਕੇ ਗਿਆ ਗੁਲਾਮ, ਬਰਦਾ ਬਣ ਬਣ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੱਯਦਾ ਕਰੇ ਸਲਾਮ, ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਧੁਰ ਦਾ
 ਕਲਮਾ ਬੋਲ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਆਲਮੀਨ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖੇ ਆਣ,
 ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੱਢ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ
 ਤੇਰਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਬੋਲ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਤੋਲੇ ਆਪਣਾ ਤੋਲ, ਨਾਮ ਕੰਡਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ
 ਬੈਠਾ ਆਪ ਅਡੋਲ, ਡੋਲੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਪਿਆ ਘੋਲ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸ਼ੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਹਰਿ
 ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਦਿਸੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲ, ਖਾਲੀ ਬੁੱਤ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਗੁਰੂਦੁਆਰ ਵੱਜਦੇ ਢੋਲ, ਅਨਹਦ ਰਾਗ
 ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਅੰਦਰ ਪੋਲ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਰਨ ਰੋਲ, ਜਾਹਰਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ
 ਧਰਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਖੰਡੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੀ ਪੌਹਲ, ਪਹਿਲਾ ਦੂਜਾ ਤੀਜਾ ਚੌਥਾ ਘਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ ।
 ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਿਨ ਸਰੀਰ, ਤਤਵ ਤਤ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਬਦਲਣਹਾਰ ਸਰਬ ਤਕਦੀਰ,
 ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਬਸਤਰ ਵੇਖੇ ਪਹਿਰੇ ਚੀਰ, ਨੀਲੀ ਧਾਰੋਂ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖ ਅਖੀਰ, ਉਪਰ
 ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।
 ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਆਪ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਧੁਰ ਦਾ ਬਾਪ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ
 ਨੂਰ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਪਾਕੀ ਪਾਕ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ

ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਲੋਕਮਾਤ ਗਏ ਆਖ, ਸੋ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਸੱਤ ਦੀਪ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੂਰੀ ਆਸਾ, ਕਰਨਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸਾ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਆਏ ਆਪ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਹਾਸਾ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਸਮਝ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਰ ਕੇ ਵਾਸਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਹੋ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਪਰਕਾਸ਼ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸੁਣੋ ਸੰਦੇਸਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਇਆ ਵੇਸਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸੰਬਲ ਵਸਿਆ ਇਕੋ ਦੇਸਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਨੇਤਾ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੱਖੇ ਚੇਤਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇੰਦਾ । ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵੇਖੇ ਕੀਤਾ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਭੇਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਰੇ ਹੇਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਰਗੁਣ ਪੇਖਾ, ਨਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਵੇਖੋ ਆਣ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਨੌਜਵਾਨ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੁਹਾਏ ਆਣ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਇਕ ਬਬਾਣ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪ ਉਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਬਣਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਕੰਤ, ਸੋ ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਾਇਆ ਪਾਏ ਬੇਅੰਤ, ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਆਪ ਉਠਾਏ ਸੰਤ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਮੰਤ, ਮੰਤਵ ਸਾਰੇ ਆਪਣਾ ਹਲ ਕਰਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਬਸੰਤ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਕੱਪੜ ਬੈਠੇ ਰੰਗਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਨਾ ਜੇਰਜ ਅੰਡਤ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਘਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਬਹਿ ਕੇ ਦੇਵੇ ਵਰ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਫੜੇ ਆਪ ਲੜ, ਲੜ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਫੜਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਆਤਮ

ਪਰਮਾਤਮ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹ, ਸੋਹੰ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਨੀ ਕਰ, ਹਰਿ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਆ, ਰਹਿਬਰ ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਰਿਹਾ ਲਗਾ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਘਰ ਘਰ ਦੀਪਕ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਕੁੰਡਾ ਦੇਵੇ ਲਾਹ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਦਏ ਸੁਣਾ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਕਰ ਸੁਨਵਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰੀ ਜਾਏ ਆ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਇਕ ਜਪਾਏ ਨਾ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਦਏ ਪੜ੍ਹਾ, ਸਚ ਅਸੂਲ ਆਪ ਬਤਾਈਆ । ਸਾਚੇ ਹੁਜ਼ਰੇ ਉਚ ਮਹਿਰਾਬੇ ਮਹਿਬੂਬ ਨਜ਼ਰੀ ਜਾਏ ਆ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਲਿਖੇ ਨਾ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹ, ਕਾਗਜ਼ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ । ਸੋ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸੱਯਦਾ ਰਿਹਾ ਕਰਾ, ਇਸਲਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਣੇ ਵਫ਼ਾ, ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਦੱਸੇ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਛੱਡਣਾ ਸਭ ਨੇ ਭੇਖ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਰੱਖਣੀ ਟੇਕ, ਟੇਕ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰਨਾ ਹੇਤ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸੁੰਵਾਂ ਦਿਸੇ ਖੇਤ, ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕੋਇ ਨਾ ਕਰੇ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਖੇਲੇ ਖੇਡ, ਹਰਿ ਖ਼ਾਲਕ ਖ਼ਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਧਾਰ ਦੱਸੇ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਦੇਵੇ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਆਪਣੀ ਅੱਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਧੁਰ ਦਾ ਦੱਸ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਖੇੜਾ ਕਰੇ ਭੱਠ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਣੇ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਸਨੇਹੁੜਾ ਇਕ ਘਲਾਈਆ । ਸਚ ਸਨੇਹੁੜਾ ਦੇਵੇ ਘੱਲ, ਹਰਿ ਪੈਗਾਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਵਲ ਛਲ, ਅਛਲ ਛਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜਲ ਬਲ, ਮਹੀਅਲ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਸਬਦੀ ਗਿਆ ਰਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਗਿਆ ਬਲ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮੇਟੇ ਸਲ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਪਿਛਲਾ ਦਿਤਾ ਫਲ, ਅੱਗੇ ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਚਰਨ ਦਵਾਰਾ ਲੈਣਾ ਮੱਲ, ਮਿਲੇ ਧੁਰ ਸੱਚੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣਾ ਠੰਡਾ ਜਲ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਇਕਾਵਨ ਬਾਵਨ ਜਾਣਾ ਰਲ, ਪੰਜ ਇਕ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲਹਿਣਾ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਝੁਕਾਵਣ ਸੀਸ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਨਰ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤੇ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਖਾਲੀ ਹੋਏ ਖੀਸ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਬੀਤ, ਬੀਤੀ ਕਹਾਣੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮਿੱਠਾ ਹੋਇਆ ਕਲਜੁਗ ਕੌੜਾ ਰੀਠ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਭਰਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਉਡੀਕ, ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਵਸੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਬਣ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਬੇਪਰਵਾਹ ਬਣ ਮਾਲਕ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸਾਚੇ ਖਾਲਕ, ਖਲਕ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਆਲਸ, ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਸਾਲਸ, ਸਚ ਸਾਲਸੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਇਕੋ ਅਦਾਲਤ, ਅਦਲ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ। ਤੇਰੇ ਘਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਕਾਲਤ, ਵੁਕਲੇ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਸਫ਼ਾਰਸ਼, ਤੁਆਰਫ਼ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਲਿਖੀ ਭੁੱਲੀ ਇਬਾਰਤ, ਨਿਸ਼ਾਅਖਰ ਅੱਖਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪੰਡਤ ਪਾਧੇ ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਗ੍ਰੰਥੀ ਪੰਥੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਲੈਂਦੇ ਆੜਤ, ਸਾਚਾ ਸੋਦਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ। ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਮਾਅਰਫ਼ਤ, ਮਹਿਬੂਬ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਡਿਗੇ ਡੂੰਘੀ ਗ਼ਾਰਤ, ਬਾਹਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ। ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੇ ਵਡ ਵਡ ਆਰਫ਼, ਉਲਮਾ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੂੰ ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਸਾਜਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਤੇਰਾ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਵਾਜਾ, ਸੁਰ ਤਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਚਦਾ ਰਿਹੋ ਕਾਜਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਮਾਰਦਾ ਰਿਹੋ ਵਾਜਾਂ, ਸੁੱਤਿਆਂ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰੱਖ ਲਾਜਾ, ਤੇਰੀ ਇਕ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾਏ ਡੁੱਬਦਾ ਦਿਸੇ ਜਹਾਜ਼ਾ, ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ। ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬਾ, ਜਗਤ ਜਗਦੀਸ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਬੱਕੇ ਤੇਰੀ ਗਾਬਾ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਆਸ ਨਾ ਕੋਇ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਮੈਂ ਆਵਾਂਗਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਜਗਾਵਾਂਗਾ। ਕਿਲਾ ਕੋਟ ਬੰਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ। ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰੇ ਚੋਟ ਲਗਾਵਾਂਗਾ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਢਾਂ ਖੋਟ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਪਰਗਟਾਵਾਂਗਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਰਗਟ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਇਕ ਚਮਕਾਵਾਂਗਾ। ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾ ਵਰਨ ਗੋਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਪੋਸ਼, ਆਤਮ ਆਤਮ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਸਜਾ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਿਰਦੋਸ਼, ਦੋਸ਼ੀ ਮਨਮੁਖ ਆਪ ਬਣਾਵਾਂਗਾ। ਨੈਂ ਸੋ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਜੋ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਖਾਮੋਸ਼, ਸੋ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਇਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ । ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਪ੍ਰਭ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਜਿਸ
 ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਟਿਕਾਏਗਾ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਏਗਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖ ਵਖਾਏਗਾ । ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਇਕ ਝੁਲਾਏਗਾ । ਲੱਖ
 ਚੁਰਾਸੀ ਆਣ ਇਕੋ ਪਾਏਗਾ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਈਮਾਨ ਇਕ ਸਮਝਾਏਗਾ । ਪੁਰ ਦਾ ਰਾਮ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਕਾਹਨ ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਏਗਾ ।
 ਪੈਗਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਏਗਾ । ਨਾਮ ਇਕੋ ਇਕ ਜਪਾਏਗਾ । ਕਾਣ ਇਕੋ ਇਕ ਰਖਾਏਗਾ । ਬਾਣ ਇਕੋ ਇਕ ਲਗਾਏਗਾ । ਧਿਆਨ
 ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਏਗਾ । ਸ਼ਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਵਧਾਏਗਾ । ਬਲਵਾਨ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਏਗਾ । ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਗਾ । ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ
 ਤਾਜ ਸੁਹਾਏਗਾ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੀਸ ਇਕੀਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਏਗਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪੇ ਜੀਤ, ਹਾਰ ਸਭ ਦੇ ਗਲੇ ਬੰਧਾਏਗਾ ।
 ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਬੈਠ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਭਵਨ ਧਨੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਏਗਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਾਇਆ ਕਰ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਜਾਮ ਪਿਆਏਗਾ ।
 ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਣਾਏ ਪ੍ਰੀਤ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਵਡਿਆਏਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ,
 ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਆਪ ਵਖਾਏਗਾ । ਸਾਚੀ ਧਾਰਾ ਚਲੇ ਜਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਉਪਰ ਸ਼ਾਹ ਰਗ,
 ਜਗਤ ਦੁਆਰਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟ ਕੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅੱਗ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਹੰਸ ਬਣਾ ਕੱਗ,
 ਕਾਗੋਂ ਹੰਸ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤੀ ਜਾਏ ਜਗ, ਜਿਸ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਪਾਰ ਹੱਦ, ਨਵ ਦੁਆਰ ਡੇਰਾ
 ਢਾਹੀਆ । ਘਰ ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਛੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟ ਪੰਧ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਲਏ ਬਹਾਈਆ । ਨਿਜ ਆਤਮ
 ਦੇਵੇ ਅਨੰਦ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਕਲਜੁਗ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀ ਕਰ ਬੰਦ ਬੰਦ,
 ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜੋ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਸਾ ਪੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਜਨ
 ਭਗਤਾਂ ਨੰਗੀ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੰਡ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਚੰਡ ਪਰਚੰਡ, ਦੋਹਰੀ ਧਾਰ ਆਪ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਾਤਾ
 ਤੋੜ ਭੇਖ ਪਖੰਡ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ
 ਪੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ, ਬਣ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਦੇਏ
 ਲੋਚਣ ਵੇਖਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ ।
 ਸੱਚਾ ਮਾਰਗ ਲਾਵੇ ਏਕੰਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਲੈ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ
 ਕਲਜੁਗ ਬੀਤਿਆ ਕਾਲ, ਅੰਤਮ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋਏ ਦਿਆਲ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰ
 ਜਮਾਲ, ਜਲਵਾ ਇਕੋ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਝੋਲੀ ਪਾਏ ਹੱਕ ਹਲਾਲ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮਾਤਲੋਕ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ
 ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰ ਹਲਾਲ, ਤਿਖੀ ਛੁਰੀ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ

ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਰੇ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਗਿਆ ਉਠ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆ ਤੁਠ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਕੀਤਾ ਪਿਆਰ ਲਾਡਲੇ ਪੁੱਤ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਜਣਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਸੁਹਾਏ ਸੁਹੰਜਣੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਕੁਛ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ। ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੀ ਸਫਲ ਕਰਾਵਾਂ ਕੁੱਖ, ਕੁੱਖੜੀ ਭਾਗ ਲਗਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਜਲ ਕਰਾਂ ਮੁਖ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸੁਖਣਾਂ ਗਏ ਸੁਖ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਚਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਮੈਂ ਬਾਲ ਨਧਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਦੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਜਗਤ ਕਰਾਂ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਤੇਰਾ ਮਕਾਨ, ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੇਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਦੇਵੇਂ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰਾਂ ਆਣ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਬੰਦਗੀ ਇਕ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਸੁਣ ਲਾ ਕਰ ਕੰਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣਾ ਲਿਆ ਮੰਨ, ਮਨਸਾ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਰਸਨਾ ਕਹੁ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਿਸ ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਸੱਚਾ ਚੰਨ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਰਵ ਸਸ ਦੇਵੇਂ ਹੋਏ ਅੰਨ੍ਹੇ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਖਾਇਆ ਇਕ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਪਿਆਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਂ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਜੋ ਦਰ ਤੇਰੇ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਲਵਾ ਵੇਖਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਯਾਰ, ਜੋ ਯਾਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ। ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਣ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜਾ ਕੇ ਵੇਖ ਨੌਜਵਾਨ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਝੋਲੀ ਖਾਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ। ਓਨ੍ਹਾਂ ਜਾ ਕੇ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਵਰ ਦਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਸੁਆਮੀ, ਸਭਾ ਸਚ ਜਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਅੰਤਰਗਤ ਸਰਬ ਬੁਝਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਨਿਹਕਾਮੀ, ਨਿਹਕਰਮੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੋਕੜੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾਏ ਬਾਣੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪਰਗਟਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦੱਸ ਕੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਨੀ, ਲਾਸਾਨੀ ਵਾਹਦ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੇ ਗਾਵਣ ਕਹਾਣੀ, ਕਬਨੀ ਕਥ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ, ਨਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਰਸਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਕਹਿਣ, ਕਹਿ ਕਹਿ ਅੰਤ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਸਾਰੇ ਢਹਿਣ, ਸੀਸ ਅੱਗੇ

ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਭ ਦਾ ਚੁਕਾਏ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਕਾਨ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਲੈਣ, ਗੁਰਮੁਖ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਵੈਹਦੀ ਵੈਹਣ, ਵਾਹਵਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਖਾਏ ਡਾਇਣ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਹੁਕਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਚਰਨੀ ਬਹਿਣ, ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰ ਦਰਬਾਰ, ਵਡ ਦਰਬਾਰੀ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੦ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨੱਯਾ ਸ਼ਾਲਾ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ★

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾ, ਹਰਿ ਚਰਨ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪੈਂਡਾ ਮੁੱਕਾ, ਪੰਧ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿੱਸਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਭੁੱਲਿਆ ਨਾਉਂ ਏਕਾ ਪਿਤਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਹਿਤਾ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੋਇਆ ਫਿਕਾ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੁਆ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਿਤਾ, ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਡਿੱਠਾ, ਕਾਅਬੇ ਹੱਜ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜੀਵ ਜਹਾਨ ਪਿਸਾ, ਕਲਜੁਗ ਚੱਕੀ ਇਕ ਚਲਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਬੀਜ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬੀਜਾ, ਪੱਤ ਡਾਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਸਭ ਕਰਨ ਰੀਝਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਟੇਕ ਮੱਥਾ, ਪਿਛਲਾ ਲਹਿਣਾ ਅੱਗੇ ਟਿਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਚਰਨੀ ਢੱਠਾ, ਬਲਹੀਣ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਉਡੇ ਘੱਟਾ, ਖੇਹ ਮਾਟੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਪਿਆ ਰੱਟਾ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਤਾ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਚ ਹੋਈ ਹੱਤਾ, ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਛੁਰੀ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ । ਸਚ ਸਵਾਣੀ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ ਭੱਤਾ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸਨ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਅੱਖਾਂ, ਦੋਏ ਲੋਚਣ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਖੇੜਾ ਹੋਇਆ ਭੱਠਾ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਤਨ ਤਪਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਲਏ ਮਤਾ, ਮਨਮਤ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋਈ ਨਾ ਰੱਤਾ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੈਹਣ ਡੂੰਘੀ ਡਿਗੇ ਖੱਡਾ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਇਕੋ ਚਰਨ ਦੁਆਰਾ ਤੇਰਾ ਛੱਡਾ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਰੀਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸ਼ੇਰ ਇਕੋ ਬੱਗਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਭਬਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਲਹਿਣਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲਗ ਚਰਨ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗ ਸਰਨ,

ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਮਸਤਕ ਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਾਰੇ ਡਰਨ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਅਗਨੀ ਸੜਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਬਿਰਹੋਂ ਵਿਛੋੜੇ ਤੇਰੇ ਮਰਨ, ਜਨ ਭਗਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਨਮੁਖ ਕਰਨ, ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਨਾ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਚਾਰ ਅਠਾਰਾਂ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਵੜਨ, ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਭੱਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਘਟ ਮਸਤਕ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰੱਖ ਆਸ, ਜੁਗ ਚੈਕੜੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨੂਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਣ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਪਵਣੀ ਪਵਣ ਪਵਣ ਸਵਾਸ, ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੋਹੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸ਼, ਆਸਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਨਿਰਧਨ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਤੇਰੇ ਪਾਸ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਤੇਰੇ ਹਾਥ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਕੀਤਾ ਘਾਤ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਾਤ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦੇ ਇਕ ਵਰ, ਵੱਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਬੋਲ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵਜਾਵਣ ਢੋਲ, ਡੰਕਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿਜੂ ਖੋਲ੍ਹ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਗੰਮੇ ਕੰਡੇ ਤੋਲ, ਸਾਚਾ ਤੋਲਾ ਬਣ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਰੋਲ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਇਕੋ ਪਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹੀ ਖੋਲ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਰਹੀ ਤਪਾਈਆ । ਨਿਰਧਨ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਡੋਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਮਾਤ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪਈ ਦੁਹਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲੀ ਤੇਰੀ ਜਾਤ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਕਲਮ ਦਵਾਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗਈ ਭੁਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿ ਦੀ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਤ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਾਤ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਫੁਲ ਫਲਵਾੜੀ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਬਾਗਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਹਉਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਰਹੇ ਲੋਚ, ਅੰਤਰ

ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਹੋ ਖਾਮੋਸ਼, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਅੱਖ ਉਠਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਆਹਲਣਿਉਂ ਡਿਗੇ ਬੋਟ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਗਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਮੰਗਣ ਮੰਗ, ਦਰ ਝੋਲੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਵਣ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਟੁੱਟੀ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਾਏ ਹੰਢ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਗਾਏ ਬੱਤੀ ਦੰਦ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੇ ਅੰਧ, ਜਗਤ ਅੰਧੇਰਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਕਰਵਟ ਲੈ ਕੇ ਸੁੱਤਾ ਦੇ ਕਰ ਕੰਡ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਮਿਲੇ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਧਾਰੋਂ ਪਏ ਜੰਮ, ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬਣ ਕੇ ਜਨਨੀ ਜਨ, ਸਾਚੀ ਗੋਦ ਲੈ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਖਾਉਣਾ ਇਕ ਦਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਖਬਰਦਾਰ, ਬੇਖਬਰ ਖਬਰ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਹੋਏ ਬੇਦਾਰ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ ਖੁਆਰ, ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚੌਦਸ ਚੰਦ ਹੋਇਆ ਅੰਧਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਕੋਇ ਨਾ ਵਣਜ ਵਪਾਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਠੱਗ ਚੋਰ ਯਾਰ, ਨਵ ਨੌਂ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਹੱਜ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਦੀਦਾਰ, ਹਜ਼ਰਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਰਾਨ ਅਠਾਰਾਂ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ, ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਬਾਣੀ ਕੂਕੇ ਕੂਕ ਕੂਕ ਵਾਜਾਂ ਰਹੀ ਮਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਅਗੰਮਾ ਵਰ, ਲਿਖਣ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਸਚ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਾਂਝੇ ਯਾਰ ਸਚ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਉਠ ਵੇਖ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਰਹੀ ਨੱਚ, ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਬੈਠੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕਿਆ ਬਚ, ਹਉਮੇ ਗੜ੍ਹ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਨਾੜੀ ਨਾੜੀ ਗਈ ਰਚ, ਨਾੜ ਬਹੱਤਰ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲੱਗੀ ਆਂਚ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਕੇ ਭਾਸ, ਭਾਖਿਆ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਸਾਰੇ ਆਏ ਆਖ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਇਕੋ ਆਵੇ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਕਵਲ ਨੈਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ,

ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਧਰਮ ਸੁਣਾਵੇ ਗਾਥ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣ ਚੁਕਾਏ ਪੂਰਬ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਕਰਮ ਧਰਮ ਵੇਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕੂੜ ਅਮਾਵਸ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਤੁੜਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕੋ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਕਰਤੇ ਕਾਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਧੇ ਸੂਰਬੀਰ ਵਡ ਬਹਾਦਰ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰ ਉਜਾਗਰ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਣਜਾਰੇ ਬਣ ਸੌਦਾਗਰ, ਸੌਦਾ ਇਕੋ ਹੱਟ ਵਿਕਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਕਰ ਇਕਾਗਰ, ਬਿਰਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚ ਕਮਾ ਧੁਰ ਦਾ ਆਦਲ, ਅਦਲੀ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਮਿਟੇ ਬਾਦਲ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਨੂਰ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਬਹਿ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ, ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੇਰੀ ਕੱਟੀ ਮਾਤ ਗੁਲਾਮੀ, ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪੜ੍ਹੀ ਕਲਾਮੀ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਜਣਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੁਕਾਮੇ ਵਸਿਆ ਹੱਕ ਅਮਾਮੀ, ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਵੇਖਿਆ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਆਬੇਹਯਾਤ ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਮੁਖ ਚੁਆਈਆ । ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣੀ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣੀ, ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਿਆ ਇਕੋ ਹਾਣੀ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਹੋਣੀ ਵੈਰਾਨੀ, ਵੈਰੀ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਬਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਨੀ, ਰਹਿਬਰ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਾਰੇ ਗਾ ਗਾ ਗਏ ਕਹਾਣੀ, ਕਹਿ ਕਹਿ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਪਦ ਇਕ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਸਚਖੰਡ ਵਸੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਾਚੀ ਦੇ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਦੁਖੀਆਂ ਦੁੱਖ ਦੇ ਗਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਲੈ ਤਰਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਨਾ ਹੋਏ ਹਰਾਮੀ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਇਕ ਕਲਾਮੀ, ਕਾਇਨਾਤ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੀ, ਗੁਣਵੰਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਤੂੰ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਰਹਿਮਾਨੀ, ਰਹਿਮਤ ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਭਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਦੇਵੇ ਗਏ ਸਰਬ ਬਿਆਨੀ, ਲੇਖਾ ਕਲਮਬੰਦ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਤੇਰਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਉਚ ਅਗੰਮ ਅਬਾਹ, ਅਬਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਦੇ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਬੈਠੇ ਮੰਗ ਪਨਾਹ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਰਹੇ ਝੁਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਭਰੀ ਗੁਨਾਹ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਭੁਲਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਜੁੜਿਆ ਪੁੱਤਰਾਂ ਮਾਂ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਵਖੋਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਦਰ, ਦਰ ਮੰਦਰ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਤੇਰੀ ਓਟ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਤੇਰਾ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜਲਾਲ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਰਗੁਣ ਬੈਠੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖ ਹਾਲ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਉਠਾ ਆਪਣੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਇਕੋ ਘਰ ਬਹਾਈਆ । ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਕਰ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਤੇਰੀ ਵੱਡੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਧਰਮ ਬਣਾ ਇਕ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆ ਧੁਰ ਦਾ ਜਾਮ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਤ੍ਰਿਖਾ ਬੁਝਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕੋ ਰਾਮ, ਇਕੋ ਕਾਹਨ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਲੈਣੀ ਕਰ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਹਰਿ ਕਰਨੀ ਕਰਤੇ, ਕੁਦਰਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਹਉਂ ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੰਗਤੇ ਦਰ ਦੇ, ਦਰ ਦਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਦੇ ਜਹਾਨ ਤਰਦੇ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਖੇਲ ਘਰ ਘਰ ਦੇ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਡਰਦੇ, ਅੱਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਨਾ ਵੜਦੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਬੈਠੇ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਪੌੜੇ ਕੋਈ ਨਾ ਚੜ੍ਹਦੇ, ਤੇਰੀ ਮੰਜ਼ਲ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਤੂ ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਜਰਦੇ, ਸਦ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਠਾਕਰ ਸਭ ਦੇ ਦੁੱਖੜੇ ਹਰ ਦੇ, ਹਿਰਦੇ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਉਡੀਕਣ ਚਿਰ ਦੇ, ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਪਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਵੇਖੀਏ ਖੇਲ ਅਗੰਮੀ ਪਿਰ ਦੇ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ਸਾਰੇ ਫਿਰਦੇ, ਬਣ ਬਣ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਡਿਗਦੇ, ਮਾਣ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇਵੇਂ ਜਗਤ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਘਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਇਣ ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਸਚ ਸੁਹੰਜਣਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਚ ਸੁਹੰਜਣਾ ਮੰਦਰ ਤੇਰਾ, ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਹੋਏ ਅੰਧੇਰਾ, ਜੋਤੀ ਦੀਪਕ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਸਦਾ ਖੇੜਾ, ਸਚਖੰਡ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੰਨ੍ਹ ਬੇੜਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਖਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਕੇਹੜਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੱਟ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜਾ, ਗੋੜਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਵਖਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਚੁੱਕੇ ਝੇੜਾ, ਪਰਕਿਰਤੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਲ ਮਿਲ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਸਰੂਪ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਰਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਕਰ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

★ ੧੦ ਮੱਘਰ ਬਿਕਰਮੀ ੨੦੨੦ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਤੇ ਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ★

ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੂਰੇ ਸਰਬੰਗ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਚਖੰਡ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰਾ ਅਗੰਮੀ ਚੰਦ, ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਗਾਂ ਰਹੇ ਮੰਗ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਚਰਨ ਕਵਲ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅਨੰਦ, ਅਨੰਦ ਅਨੰਦ ਵਿਚੋਂ ਦਰਸਾਈਆ। ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਸੋਹੇ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਬਣਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੁਕਾ ਪੰਧ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਨੇਤਰ ਨਿਹਾਲ ਦਰਸਨ ਪਾਈਂ ਠੰਡ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਮਿਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਢੋਲਾ ਗਾਇਆ ਛੰਦ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੁਆਮੀ ਜੋਤੀ ਧਾਰ ਜੋਤ ਗੰਢ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਈ ਲੰਘ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਲਾ ਅੰਗ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਝੂਠ ਪਖੰਡ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਝੱਲਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ਰੰਡੇਪਾ ਰੰਡ, ਕੰਤ ਸੁਹਾਗੀ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਚ ਦੁਆਰ ਵੇਖਿਆ ਲੰਘ, ਮੁਕਮੇ ਹੱਕ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਅੈਬ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਚ ਮਲਾਹ, ਰਹਿਬਰ ਮਾਰਗ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾ, ਕੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਝੁਕ ਝੁਕ ਸੱਯਦੇ ਸੀਸ ਰਹੇ ਨਿਵਾ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਬੰਦਨਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਦਰ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਪਨਾਹ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਰਵ ਸਸ ਰਹੇ ਸ਼ਰਮਾ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰੀ ਅੰਤ ਗੁਨਾਹ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਆਪ ਖੁਦਾ, ਖੁਦੀ ਗਫ਼ਲਤ ਦੇ ਗਵਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਸਦਕਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਸਚ ਸਬੂਰੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਾਬਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਈਮਾਨ, ਉਲਮਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਲਮਾ ਭੁੱਲਿਆ ਤੇਰੀ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਡ ਅਮਾਮ, ਆਮਦ ਆਪਣੀ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਵੇਖ ਆ ਰਾਮ, ਧੀਰਜ ਜਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚ ਸੁਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ। ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਬੇਈਮਾਨ, ਬੇਵਾ ਹੋਈ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸੀਤਾ ਰਾਮ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ। ਬੰਸਰੀ ਸੁਣਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਹਨ, ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ

ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੈਗਾਮ, ਦੀਦ ਸੁਨੀਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੰਤਰ ਭੁਲਿਆ ਸਤਿ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਡੰਕਾ ਫਤਹਿ
 ਨਾ ਕੋਇ ਜਹਾਨ, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖ ਆਣ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਧੇ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਵਾਨ, ਤੇਰੀ ਇਕੋ ਆਸ ਤਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਲੇਖਾ
 ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ
 ਵਰ, ਪ੍ਰਭ ਸਾਹਿਬ ਸੱਚੇ ਗੋਸਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਾਚੇ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਹਾਰੇ,
 ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਿਸਣ ਕੂੜ ਪਸਾਰੇ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ
 ਸਾਧ ਸੰਤ ਲੋਕਮਾਤ ਰਹੇ ਕਵਾਰੇ, ਹਰਿ ਜੂ ਕੰਤ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਤੇਰੇ ਦੇਦੇ ਰਹੇ ਲਾਰੇ,
 ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੇਖ ਲਿਖਾਈਆ । ਕਲ ਕਲਕੀ ਅੰਤਮ ਲੈ ਅਵਤਾਰੇ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰੇ,
 ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰ ਪਨਹਾਰੇ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪ ਉਠਾਲੇ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ
 ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਨਾਲੇ, ਹਰਿ ਜੂ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲੇ, ਉਚ ਨੀਚ ਰਹਿਣ ਨਾ
 ਪਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪੇ ਭਾਲੇ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਫੋਲ ਫੋਲਾਈਆ । ਮੁਰਸ਼ਦ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛੇ ਹਾਲੇ, ਮੁਰੀਦ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ ।
 ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣੇ ਦਲਾਲੇ, ਜਗ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਹਕੀਕਤ ਵੇਖੇ ਹੱਕ ਹਲਾਲੇ, ਹਾਜ਼ਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮਾਤ ਧਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਕਰ, ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਇਕ
 ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਭੈ ਚੁਕਾ ਭੈ ਡਰ, ਭਿਆਨਕ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਫੜ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ ।
 ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਅਗੰਮਾ ਢੋਲਾ ਪੜ੍ਹ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੋਇ ਨਾ ਗਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ
 ਨੂਰ ਜੋਤ ਧਰ, ਘਰ ਸਚ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇ ਵਰ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨੀ ਜਾਏ ਪੜ੍ਹ, ਏਥੇ
 ਓਥੇ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕਾਇਆ ਗੜ੍ਹ, ਬੰਕ ਇਕੋ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਸਮਝ ਕੋਇ
 ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਕਹਿਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਅੱਗੇ ਨਿਰਗੁਣ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਾਕ ਸੱਜਣ ਸੈਣ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਾਤਾ
 ਇਕ ਬੰਧਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਂ ਇਕੋ ਨੈਣ, ਦੇਏ ਲੋਚਣ ਬੰਦ ਵਖਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸਾਚੇ ਤੇਰਾ ਰਹਿਣ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਛੱਪਰ ਛੰਨ
 ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਸੂਰਜ ਚੰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਲਹਿਣ ਦੇਣ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੱਸ ਭਗਵੰਤ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧੇ ਪੁਰ ਦੇ ਪੰਡਤ, ਸਚ ਸਚ ਤੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰ ਖੰਡਤ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਈਆ। ਮਾਰਗ ਦੱਸ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੇ ਦਰ ਹੋਏ ਮੰਗਤ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ। ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਹਉਮੇ ਹੰਗਤ, ਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ, ਸ਼ੱਤਰੀ ਬ੍ਰਹਿਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ। ਉਚ ਨੀਚ ਬਹੇ ਇਕੋ ਪੰਗਤ, ਰਾਓ ਰੰਕ ਮਿਲ ਮਿਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪੁਰ ਦਾ ਦੇ ਸਚ ਅਨੰਦਤ, ਅਨੰਦ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ਬਣੇ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭੰਨਣਹਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਦੋਜ਼ਖ ਬਹਿਸਤ, ਜੰਨਤ ਤੇਰਾ ਚਰਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕੋ ਵਰ, ਘਰ ਵੇਖੀਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਨੱਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਰਸ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਕਸ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਬਹੇ ਸਜ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਰਾਗ ਸੁਣਾਏ ਪੁਰ ਅਨਹਦ, ਆਤਮਕ ਇਕੋ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਸਾਚੇ ਹਾਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇਸ ਮਾਝ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਾਹ ਤੱਕਣ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਨੱਠ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇਲ ਅਕੱਥ, ਕਬਨੀ ਕਥ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ। ਏਕੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਵਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਾਏ ਰਾਸ, ਮੰਡਲ ਮੰਡਪ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਚਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਪਾਸ, ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਿ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਹੱਥ ਨਾ ਆਏ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲਤ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਆਏ ਜਾਪ, ਜੋ ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਭਗਤਾਂ ਵਸਿਆ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਨਾਮ ਅਗੰਮੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰਾਬ, ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਇਕ ਜਣਾਏ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ

ਅਲਾਈਆ । ਸਰੋਵਰ ਨੁਹਾਏ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਘਰ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਘਰ ਸੱਜਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚਾ
 ਰਾਹ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਭਗਤ ਦੁਆਰ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰੇ ਪਿਆਰ, ਸਾਚਾ ਸਾਥੀ ਇਕੋ
 ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰ, ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਯਾਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਚਾ
 ਧਰਮ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਪਿਆਰ, ਦੂਜਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਿਸੇ ਨਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕੋ ਕੰਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।
 ਦੋਏ ਜੋੜ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੋ ਨਮਸਕਾਰ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੋ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਉਚ ਮਨਾਰ, ਟਿੱਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਬਲੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
 ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਨੇਤਰ ਰਹੇ ਪੇਖ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਧਰਿਆ
 ਭੇਖ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਰੂਪ ਰੇਖ, ਰੰਗ ਦੱਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਾਚਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ
 ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਰਿਹਾ ਖੇਡ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕੋ ਭੇਜ, ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਰਿਹਾ
 ਘਲਾਈਆ । ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਣੇ ਸਾਚੀ ਸੇਜ, ਸੇਜ ਸੁਹੰਜਣੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਦ ਭਗਤਾਂ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਅੰਗੀਕਾਰ, ਅੰਗਣ ਆਪਣਾ ਇਕ ਜਣਾਇੰਦਾ ।
 ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਪਰਮਾਤਮ ਧੀਰ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਜਗਤ
 ਨਵਾਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਇਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸਵਾਂਤੀ ਠੰਡੀ ਠਾਰ,
 ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਆਪ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਸੁਖਮਨ ਟੇਢੀ ਬੰਕ ਕਰ ਕਰ ਪਾਰ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਮੁਖ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਸੱਚੀ ਧੁਨਕਾਰ, ਅਨਰਾਗੀ
 ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਘਰ ਸਖੀਆਂ ਮੰਗਲਚਾਰ, ਹਰਿ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਣਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਆਪਣੀ ਇਕ
 ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ, ਸੋ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਇਕੋ ਰਾਹ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਭਗਵਾਨ ਵਸੇਰਾ, ਸੁਹੰਜਣਾ ਸਾਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ
 ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਦੇਵੇ ਗੋੜਾ, ਗੋੜਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਚੁੱਕੇ ਝੇੜਾ,
 ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਲਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਦਿਸੇ ਸੰਝ ਸਵੇਰਾ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ
 ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਦੂਜਾ ਸੰਗੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖੇੜਾ, ਬਿਨ ਖੇੜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ

ਡੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਖੁਲ੍ਹਾ ਰੱਖੇ ਵੇਹੜਾ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਠਾਕਰ ਤੈਨੂੰ ਵੇਖੇ ਕੇਹੜਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭਰਮ ਭੁਲਾਏ ਕਰ ਕਰ ਹੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਅਛਲ ਅਛੱਲ ਤੇਰਾ ਵਲ ਛਲ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰਾ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਉਪਰ ਭਗਤ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਆਪ ਪਰਗਟਾਏ ਵਿਚ ਜਗਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਸ਼ਕਤ, ਸ਼ਕਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਬੁੰਦ ਰਕਤ, ਰੱਤੀ ਰੱਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਵੱਡਾ, ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੁਢਾ ਨੱਢਾ, ਜੋਬਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਬੱਧਾ, ਭੱਜਾ ਫਿਰੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਸੱਦਾ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦੂਰ ਕਰਾਏ ਲੋਕ ਲੱਜਾ, ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਕਾਅਬੇ ਕਰਾਏ ਸਾਚਾ ਹੱਜਾ, ਹਜ਼ਰਤ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਜਿਸ ਪੜਦਾ ਕੱਜਾ, ਸੋ ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਤਰ ਮਧਾ, ਮਧ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਸਮਝਾਏ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਪ੍ਰਭ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਨਿਹਕਰਮੀ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਕਰਮ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਭਾਂਡਾ ਭੰਨਾਏ ਭੈ ਭਰਮ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਚ ਰਖਾਏ ਇਕੋ ਸਰਨ, ਉਚ ਨੀਚ ਮਾਣ ਦਵਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੋਹੰ ਸੱਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜਨ, ਔਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਗ ਜਨ ਭਗਤ ਮਰਨ, ਮਰਿਆਂ ਸਚਖੰਡ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਅੜਨ, ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਆਪ, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਉਤਾਰ ਪਾਪ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਵੇਖ ਖਾਕ, ਪੰਜ ਤਤ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕਰ ਪਾਕ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦੇ ਦਾਤ, ਘਰ ਭੰਡਾਰਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਸੱਚਾ ਨਾਤ, ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਆਪ ਜੁੜਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਅੰਧਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸੱਚਾ ਚੰਦ ਚਮਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤਨ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾਏ ਨਾਮ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਹਰਿ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਪਾਏ ਠੰਡ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ਼ੰਦ, ਬਖਸ਼ਸ਼ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਏ ਗੰਦ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਬੋਲਾ ਆਤਮ ਮੌਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਚੁਕਾ ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਉਲਟਾ ਨਾਭ

ਕੌਲਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਇੰਦਾ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਤੋਲਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪ ਜਾਗ, ਜੁਗਤੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਜਗਾਏ ਚਿਰਾਗ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਇੰਦਾ । ਕਾਇਆ ਅੰਦਰ ਲਾਏ ਭਾਗ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਫੜ ਫੜ ਹੰਸ ਬਣਾਏ ਕਾਗ, ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਚ ਰਚ ਕਾਜ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ । ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਦੇਵੇ ਦਾਜ, ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰਾ ਚਲਾਏ ਇਕ ਰਵਾਜ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੰਡਤ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾ ਲਏ ਨਾ ਕੋਈ ਬਿਆਜ, ਸੋਦੇ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਮਹਾਰਾਜ, ਮੁਹੱਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਮਾਰ ਆਵਾਜ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸਾ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਚ ਕੇ ਕਾਜ, ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੰਧਨ ਪਾਏ ਡੋਰ, ਨਾਮ ਤੰਦਨ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਅੰਧੇਰੇ ਘੋਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪੰਜੇ ਚੋਰ, ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਠੱਗੀ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕਰਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਵੇਖੇ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੱਢੇ ਖੇਟ, ਖੇਟੀ ਵਾਸਨਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਲਾ ਚੋਟ, ਚੋਟੀ ਆਪਣੀ ਲਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਘਰ ਦੀਪਕ ਦਏ ਟਿਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਹੋਵੇ ਮੋਹਤ, ਮੁਹੱਬਤ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਸੇ ਖਾਮੋਸ਼, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲ ਮਿਲ ਜੁਗ ਜੁਗ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸੱਜਣ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਤਾਰੇ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਦਰਸਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਜਾਏ ਵਿਟੁਹ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵੱਡ ਵੱਡੇ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰਵਾਨੀ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਪੂਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਠਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਲਹਿਣਾ ਨਾ ਰਹੇ ਅਪੂਰਾ, ਹੱਦ ਹਦੂਦ ਆਪਣੀ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਕਰੇ ਮਨਜ਼ੂਰਾ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇ ਗੂੜ੍ਹਾ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਚਤਰ ਸੁਘੜ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹਾ, ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਾਏ ਮਸਤਕ ਧੂੜਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਸਤਿ ਸਰੂਰਾ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਇਕ ਰਖਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਭਗਤ ਭਗਵੰਤ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਨਾਰ ਕੰਤ, ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ

ਵਧਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਮੁੱਕੇ ਵਿਚ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤ ਮਿਲਾਵਾ ਜੋਤੀ ਅੰਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਨਿਰਾਲਾ ਪੰਥ, ਮਾਰਗ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਲਿਖੇ ਗ੍ਰੰਥ, ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਜੋਂਦੇ ਸੰਖ, ਵੇਲੇ ਸੰਧਿਆ ਧੁਨ ਉਪਜਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਬਣਾ ਤੇਰੀ ਬਣਤ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਦਏ ਸਰਨਾਈਆ । ਖਹਿੜਾ ਛੱਡ ਦੇ ਬਹਿਸ਼ਤ ਜੰਨਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਓਸ ਦੁਆਰ ਦਰ ਜਾ ਕਰ ਕਰ ਮਿੰਨਤ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬੇਅੰਤ, ਬੇਵਫਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ ।

★ ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਕੱਤੋਵਾਲ ★

ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਤੱਤ, ਤਤਵ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਪਤ, ਕਮਲਾਪਤ ਪ੍ਰਭ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਰਸ, ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੱਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਘਰ ਗਿਆ ਵਸ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ, ਸੇ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦੀ ਮਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਵਸ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਸ, ਆਸਾਵੰਦ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਗ੍ਰਹਿ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਸਚ ਕਮਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਰਾਸ, ਵਸਤ ਭੰਡਾਰਾ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿ ਆਪਣਾ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਜੋਗ, ਹਰਿ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਭੋਗ, ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰ ਸਹਿਜ ਮਿਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਹੋਇਆ ਸੰਜੋਗ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਸਿਆ ਕੋਟ, ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਘਰ ਜਗੀ ਜੋਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਮੋਹਤ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਵਧਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਸਲੋਕ, ਸੋਹੰ ਢੋਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿ ਇਕੋ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਜਾਣਿਆ ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ, ਸਤਿ ਦਰਸ਼ਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚੁਕਾਏ ਕਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਪੰਥ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਵਖਾਏ ਇਕ ਲਾਸਾਨੀ, ਉਚ ਅਟੱਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰ ਦੇਵੇ ਮਾਣੀ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸਤਿ ਕਹਾਣੀ, ਸਤਿ ਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਤਿ ਜਾਤਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਿਸੇ ਪਿਤ
 ਮਾਤਾ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਸਚ ਸੁਚ ਦੇਵੇ ਦਾਤਾ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪੜ੍ਹਾਏ ਗਾਥਾ, ਅੱਖਰ
 ਵੱਖਰ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਰੱਖੇ ਉਤਮ ਜਾਤਾ, ਵਰਨ ਗੋਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਇਕ ਇਕਾਂਤਾ, ਘਰ ਸੱਚੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ ।
 ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਤਿ ਪਛਾਤਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰੇ ਇਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਤਿ ਵੇਖਿਆ ਘਰ ਭਗਤ,
 ਜਿਸ ਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਭਰਮੇ ਭੁੱਲਾ ਜੀਵ ਜਗਤ, ਜੁਗਤ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਮਰਨੀ ਮੁਕਤ, ਮਰਿਆਂ
 ਮੁਕਤ ਨਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਦਿਆਲ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮੁਫਤ, ਮੁਫਲਸ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ
 ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਰਹੇ ਭੁਗਤ, ਫਾਸੀ ਜਮ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ, ਮੂਰਤੀ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਦਰਸਾਈਆ । ਸੁਣੇ
 ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਈ ਤੂਰਤ, ਧੁਨ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਬੁਧੀ ਹੋਈ ਮੂਰਖ ਮੂੜਤ, ਸਤਿ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ
 ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਸਾ ਪੂਰਤ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੂੜੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਚੋਲੀ ਚਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਗੂੜਤ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
 ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੰਕਰ
 ਕਰੇ ਤੇਰੀ ਯਾਦ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਰਨ ਫਰਯਾਦ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਬਿਨ ਤੇਰੇ
 ਸਤਿ ਹੋਇਆ ਬਰਬਾਦ, ਉਜੜਿਆ ਖੇੜਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸਮਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਜਗਤ
 ਵਾਸਨਾ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਭਾਜ, ਭੱਜਿਆਂ ਪੰਧ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਸਤਿ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਖੇੜਾ, ਸਚ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਪਿਆ ਝੇੜਾ, ਝਗੜਾ ਸਕੇ
 ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਡੁੱਬਦੇ ਸਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਤਾਰੇ ਬੇੜਾ, ਕਿਨਾਰਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਕਟੇ ਕੋਈ ਨਾ ਗੋੜਾ, ਫਾਂਦਨ
 ਫੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਕਰਨ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ
 ਵੇਖੋ ਕਰਕੇ ਵੱਡਾ ਜੇਰਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਛੁਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਤਿ
 ਸਚ ਸੰਤਾਂ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਜੋਗਾ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਉਚੀ ਕੂਕ ਦੇਵਾਂ ਹੋਕਾ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ ।
 ਨਾਤਾ ਤੁੱਟੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਗਾਵਣ ਸਚ ਸਲੋਕਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਤਾ ਦੇਣਾ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰੇ
 ਮਿਲਣ ਦਾ ਮਾਨਸ ਮਾਨੁਖ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਇਕੋ ਮੌਕਾ, ਵੇਲਾ ਗਿਆ ਹੱਥ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕਰੀਂ ਧੋਖਾ, ਧੁਰ ਦਾਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਵਰ, ਸਦ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਮਿਹਰ,
 ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਚੇਰ, ਬਣ ਚੇਲਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਨਾ ਕਰਨੀ ਦੇਰ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

ਨਵ ਨੈ ਚਾਰ ਪਿਛੋਂ ਆਇਆ ਤੇਰਾ ਗੋੜ, ਗੋੜੇ ਗਿੜਦੀ ਵੇਖੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਹਰਿ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਮੇਲ, ਮਿਲਣੀ ਆਪਣੇ ਨਾਉਂ
 ਕਰਾਈਆ । ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂ ਤੇਲ, ਗੀਤ ਸੁਹਾਗੀ ਤੇਰਾ ਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ
 ਪੜਦਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕੋ ਦਾਅਵਾ, ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਵੇ ਸਚ ਮਿਲਾਵਾ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ
 ਕਰਾਈਆ । ਹੰਸ ਰੂਪ ਵੇਖਾਂ ਕਾਂਵਾਂ, ਕਾਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਿਨ੍ਹੂ ਬਲਹਾਰੀ ਸਦਕੇ ਜਾਵਾਂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ ।
 ਪੰਨ ਜਣੇਦੀਆਂ ਹੋਵਣ ਮਾਂਵਾਂ, ਸਫਲ ਕੁੱਖ ਕੁਖੜੀ ਭਾਗ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ
 ਵਰ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਜੋੜ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਈ ਮੈਨੂੰ ਲੋੜ, ਨਾਤਾ
 ਤੁੱਟਿਆ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਦਰ ਆਇਆ ਨਾ ਦੇਵੀਂ ਹੋੜ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਾ ਧੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਕਿਛ ਨਹੀਂ ਕੋਲ, ਮਾਣ ਤਾਣ ਨਾ
 ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਵਜਾਵਾਂ ਇਕੋ ਢੋਲ, ਡੰਕਾ ਤੇਰਾ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਸਕਾਂ ਬੋਲ, ਸਾਂਝ
 ਪਿਆਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਆਇਆ ਤੇਰੇ ਕੋਲ, ਡਰਦਾ ਡਰਦਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੁੱਤ, ਸੁੱਤ ਅਪਰਾਧੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾ ਕਾਇਆ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁੱਤ, ਬੁੱਤਖਾਨੇ
 ਡੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਨਾ ਬਹਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁੱਤ, ਪੱਤ ਡਾਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਨਾ ਗਮੀ ਨਾ ਹੋਵਾਂ ਖੁਸ਼, ਸਦ ਤੇਰੇ ਰੰਗ
 ਸਮਾਈਆ । ਇਕੋ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਪੁੱਛ, ਦੇਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਗੋਦੀ ਲਵੇ ਚੁੱਕ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ
 ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰਹੀ ਭੁੱਖ, ਫੜ ਬਾਂਹੋਂ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖਾਂ ਦਿਸੇ ਦੁੱਖ, ਸਾਧ ਸੰਤ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਆਪਣਾ
 ਬਲ ਧਾਰ ਕੇ ਆਇਆ ਉਠ, ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਪ੍ਰਭ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਰਿਹਾ ਤੁਠ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।
 ਜੇ ਦਾਤ ਦੇਵੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛ, ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਚੁੱਪ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ ।
 ਜੁਗ ਵਿਛੜੇ ਜੇ ਮੇਲੇ ਪੁਤ, ਕਿਉਂ ਪਿਤਾ ਮੋਹੇ ਭੁਲਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਸੋਹੇ ਮੇਰੀ ਰੁੱਤ, ਤੇਰੀ ਫਲਵਾੜੀ ਇਕ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ
 ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦੇਣਾ ਇਕੋ ਵਰ, ਸਦ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ
 ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖ ਰਹੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖੇ ਸਿਰਣਹਾਰ, ਦੂਸਰ ਹੱਥ
 ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਾਰਨੇ ਜਾਵਾਂ ਬਲਹਾਰ, ਬਲਹਾਰੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹੇ ਤਾਰ, ਤਾਰਨਹਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।
 ਮੈਂ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ ਆਪਾ ਦਿਤਾ ਵਾਰ, ਲੇਖਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਪਿਆਰ, ਸਚ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ
 ਤੂੰ ਵਸਣਾ ਸਤਿ ਦੁਆਰ, ਸਤਿ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤ ਰਹੇ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਛੱਤੀ ਯੁਗ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਵਿਚਾਰ, ਵਿਚਰ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ ।
 ਸੇ ਮੰਦਰ ਬਣਿਆ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਚ ਪਿਆਰ, ਸਤਿ ਤੇਰਾ ਦੇਵੇ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ ।

ਦੋਹਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰਨਾ ਇਕ ਵਿਹਾਰ, ਵਿਵਹਾਰੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਯੁਗ ਯੁਗ ਸਤਿ ਦੀ ਚਲੇ ਕਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ ।

★ ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕੱਤੇਵਾਲ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ★

ਸਤਿ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕੇ ਦਾਨ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਾਧ ਸੰਤ ਤੈਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਬੀਆਬਾਨ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਸਰਬ ਖੋਜ ਖੋਜਾਇੰਦਾ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਤੇਰਾ ਲੱਭਦੇ ਫਿਰਨ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਦੇਣ ਤੇਰਾ ਗਿਆਨ, ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਤੀਰਥ ਤਟ ਨਹਾ ਨਹਾ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਸਰਬ ਧਵਾਣ, ਤੇਰਾ ਸਤਿ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਹੋਏ ਅਵਾਣ, ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਸਰਬ ਕੁਰਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਵਸੇਰਾ ਇਕ ਘਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਸੁਣ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ ਦੱਸੇ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੈਨੂੰ ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਏਕਾ ਮਦੀਨੇ ਮੱਕੇ, ਮੱਕਾ ਕਾਅਬਾ ਕਾਇਆ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਪੰਡਤ ਪਾਧੇ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਥੱਕੇ, ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਗਤ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਬਣੇ ਨਾ ਮਾਤ ਸਕੇ, ਸੱਜਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਦਰ ਫਸੇ, ਸਤਿ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਨਾਲ ਹੱਸੇ, ਹਸਤੀ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਵਿਕਾਰੇ ਅੰਦਰ ਢੱਠੇ, ਬੰਕ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਕੀਤੇ ਤੱਤੇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਾ ਵਸੇ, ਖੇੜਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਕੱਠੇ, ਏਕਾ ਦੂਆ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਦੋਵੇਂ ਬਣੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਬਚਪਨ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਕਦੇ ਨਾ ਰਹਿਣ ਕੱਚੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰਾ ਪਏ ਮੁਲ, ਹਰਿ ਕੀਮਤ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਣਾ ਘੁਲ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਪੁਰ ਦੇ ਕੰਡੇ ਜਾਣਾ ਤੁਲ, ਹਰਿ ਤੋਲਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਨਾ ਜਾਣਾ ਰੁਲ, ਖਾਕੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਾ ਜਾਣਾ ਕਰਮ, ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਮੋਹੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ ਨਾਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਰਨ, ਬਰਨ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਪਵਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਸਾਰੇ ਲੜਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਪਈ ਲੜਾਈਆ । ਸਾਧ ਸੰਤ ਮੈਥੋਂ ਡਰਨ, ਬੈਠੇ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਰਸਨਾ ਪੜ੍ਹਨ, ਅੰਦਰ

ਡੇਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਡੇਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਫੜਨ, ਪੱਲੂ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਬੰਧਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਸਾਰੇ ਭਰਨ, ਕਰਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਭੁਲਾਈਆ । ਪੰਨ ਭਾਗ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਲਾਇਆ ਆਪਣੇ ਚਰਨ, ਹਰਿ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਖੜਨ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਉਚ ਮਨਾਰੇ ਚੜ੍ਹਨ, ਸਚਖੰਡ ਜਾਵਣ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਜੀਵਦਿਆਂ ਦਰ ਤੇਰੇ ਮਰਨ, ਮਰਿਆਂ ਮਰਨ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੱਚਾ ਦਿਤਾ ਇਕ ਵਰ, ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਆ ਲਗਾਈਆ । ਸੁਣ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰਨਾ ਇਕੋ ਹੇਤਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚੇਤਾ, ਚੇਤਨ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਕਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੇਤਾ, ਅਨਭਵ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਤੂੰ ਪੁੱਤ ਪਲੇਠਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਸੰਗ ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ, ਦੂਜਾ ਮੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਖੋਲੀਂ ਖੇਡਾ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਰਚਾਈਆ । ਸਤਿ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਵਡ ਭਾਗੀ, ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ । ਮੇਰੀ ਧਾਰ ਸੋਈ ਜਾਗੀ, ਹਰਿ ਬਦਲ ਦਿਤੀ ਤਕਦੀਰ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣਿਆ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਥੀ, ਦੂਜੀ ਕੱਟੀ ਮਾਤ ਜੰਜੀਰ । ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਵਾਂ ਇਕੋ ਗਾਥੀ, ਵਡ ਦਾਤੇ ਉਚੇ ਪੀਰ । ਜਾਮ ਪਿਆਇਆ ਬਣ ਕੇ ਸਾਕੀ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦਿਤੀ ਧੀਰ । ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਖੋਲ੍ਹੀ ਤਾਕੀ, ਚੋਟੀ ਚਾੜ੍ਹ ਵਖਾਇਆ ਅਖੀਰ । ਮੈਂ ਮੰਨਾਂ ਤੇਰੀ ਆਖੀ, ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਬੇਨਜ਼ੀਰ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਦੇਣੀ ਇਕੋ ਪਾਤੀ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਬਿਨ ਕਾਇਆ ਤਤ ਸਰੀਰ । ਧੁਰ ਦੀ ਪਾਤੀ ਲੈ ਨਾਮ, ਸੋ ਸਤਿ ਗੁਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਉਠੋ ਵੇਖੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ । ਦੋਹਾਂ ਮੇਲਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ, ਜੁਗਤੀ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਕਰੋ ਪਹਿਚਾਨ, ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਹੱਥ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਬੋਲੇ ਜ਼ਬਾਨ, ਬਿਨ ਦੰਦਾਂ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ । ਬਿਨ ਮੰਗਿਆਂ ਮਿਲੇ ਦਾਨ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਲਓ ਭਰਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਏ ਝੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੱਚਾ ਹਰਿ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ । ਸਤਿ ਮਰਦ ਸਤਿ ਮਰਦਾਨਾ, ਸਤਿ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਗਿਆਨਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਤਿ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪਹਿਰੇ ਬਾਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਲਿਖੇ ਪੁਰਾਨਾ, ਪੁਰਾਨ ਪਰਾਨੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਗੀਤ ਇਕ ਵਖਾਨਾ, ਅੱਠ ਦੱਸ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ । ਸਤਿ ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾ, ਕਾਇਆ ਕਾਅਬਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਤਿ ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਗ ਧੁਰ ਤਰਾਨਾ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਸਤਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ

ਖੇਲ ਕਰੇ ਮਹਾਨਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿ ਪਹਿਰੇ ਆਪਣਾ ਬਾਣਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਤਿ ਵਸੇ ਇਕ ਮਕਾਨਾ, ਸੰਬਲ ਨਗਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿ ਹੋਵੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣਾ, ਜਾਨਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਤਿ ਭਗਤ ਸਤਿ ਭਗਵਾਨਾ, ਸਤਿ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਬਿਨ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਪੈਮਾਨਾ, ਪੈਮਾਇਸ਼ ਵਿਚ ਨਾ ਕਿਸੇ ਲਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਖੜ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਤੇਰੀ ਲਾਏ ਜੜ੍ਹ, ਬੂਟਾ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਪੱਖ ਆਪ ਝੁਲਾਈਆ ।

★ ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਨਵਾਂ ਪਿੰਡ ★

ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੁਨੀ, ਪ੍ਰਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਨਮ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਚ ਪੁਕਾਰ ਦਰਗਹਿ ਸੁਣੀ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਵਡ ਗੁਣ ਗੁਣੀ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਉਪਜਾਏ ਅਗੰਮੀ ਪੁਨੀ, ਪੁੰਨ ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਛਾਣੀ ਪੁਣੀ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਕੋਈ ਭੇਵ ਨਾ ਜਾਣੇ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ, ਜਗਤ ਤਪੀਸ਼ਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ, ਮਨਸਾ ਜਗਤ ਮਿਟਾਈਆ । ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਮਿਲਿਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਰਿ ਹਜ਼ਰਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਮੁਆਫ਼ ਕਰੇ ਕਸੂਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਪੰਧ ਮਿਟਾਵੇ ਨੇੜਾ ਦੂਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਨਾਤਾ ਤੋੜੇ ਕਿਰਿਆ ਕੂੜ, ਸਚ ਸੁਚ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਚਤਰ ਬਣਾਏ ਮੂਰਖ ਮੂੜ, ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਰੂਰ, ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਰਿਹਾ ਝਿਰਾਈਆ । ਹੰਗਤਾ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜ ਗਰੂਰ, ਨਿਵਣ ਸੋ ਅੱਖਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਠਾਕਰ, ਘਰ ਵੱਜੀ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਲੱਗਾ ਭਾਗ ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਈਆ । ਵਣਜ ਕਰਾਇਆ ਧੁਰ ਸੌਦਾਗਰ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਦਿਤੀ ਚਾਦਰ, ਓਢਨ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਘਰ ਮੰਦਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਕਰਿਆ ਪਰਕਾਸ਼ ਅੰਧੇਰੀ ਕੰਦਰ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰ ਕਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋੜ ਜੰਦਰ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਮਹੱਲ ਬਣਾ ਉਜੜਿਆ ਖੰਡਰ, ਮੇਰਾ ਖੇੜਾ ਦਿਤਾ ਵਸਾਈਆ । ਮਨ ਮਨੂਆ ਨਾ ਭਵੇ ਬੰਦਰ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤਨ ਚਾਉਂ ਘਨੇਰਾ, ਮਨ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਿਆ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਉਲਟਾ ਦਿਤਾ ਹਰਿ ਜੂ ਗੇੜਾ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਮੁਕਾ ਝੇੜਾ, ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਲੜਾਈਆ । ਸੁਆਮੀ ਦਿਸਿਆ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਬੇਅੰਤ, ਬੇਅੰਤ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਘਰ ਸੱਜਣ ਮਿਲਿਆ ਕੰਤ, ਨਾਰ ਸੁਹਾਗਣ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਾਮ ਸਮਝਾਏ ਆਪਣਾ ਮੰਤ, ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧਾ ਬਣ ਕੇ ਪੰਡਤ, ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਖੰਡਤ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਆਪਣੀ ਸੰਗਤ, ਸੰਗੀਤ ਧੁਰ ਦਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਚੁਕਿਆ ਅੰਧੇਰਾ, ਅੰਧ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਸਾਇਆ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ, ਤਨ ਖਿੜਕੀ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਇਕੋ ਪਿਰ ਮੇਰਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੰਨ੍ਹਣਹਾਰਾ ਬੇੜਾ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ। ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਜਿਸ ਦਾ ਡੇਰਾ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਵਿਚ ਕਲਜੁਗ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸੰਤ ਸੁਹੇਲੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਕਹੇ ਘਰ ਆਇਆ ਰਾਮ, ਰਮੱਯਾ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਸੱਚਾ ਕਾਹਨ, ਘਨੱਯਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਰੂਪੀ ਦੇਵੇ ਜਾਮ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਨਗਰ ਗਰਾਮ, ਬੰਕ ਦੁਆਰੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਮਹੱਲ ਵਸਾਏ ਅਜ਼ੀਮ ਉਲਸ਼ਾਨ, ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ, ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਦਏ ਪੈਗਾਮ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਜਣਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਇਕ ਅਮਾਮ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਧਰਮ ਜਣਾਏ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖਣ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਮੰਦਰ ਸੁਹਾਏ ਉਚ ਮਕਾਨ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਏ ਗਿਆਨ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਅੰਤ ਸਾਰੇ ਪਛਤਾਣ, ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਭਗਤ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਤਿਸ ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ, ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਰ ਤੇ ਝੁਕੇ, ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਨਾ ਲੇਖ ਵਖਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅੰਤਮ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਚੁੱਕੇ, ਸ਼ਬਦ ਬਬਾਣੇ ਲਏ ਬਿਠਾਈਆ। ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਰੁਕੇ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਜਾਵੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ। ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖੇ, ਮੁਖ ਉਜਲ ਆਪ ਰਖਾਈਆ। ਜਨਨੀ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਕੁੱਖੇ, ਹਰਿਜਨ ਸੱਚੇ ਜੋ ਉਪਜਾਈਆ। ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਵਾਣ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦੇ ਰਹਿ ਜਾਣ ਸੁੱਤੇ, ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਧਿਆਈਆ। ਅੰਤਮ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋੜਾ ਗੋੜ ਵਿਚ ਸੁੱਟੇ, ਕੋਹਲੂ ਚੱਕੀ ਚੱਕ ਭਵਾਈਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਮਾਂ ਪੁੱਤ ਕਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਛੇ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਰੁੱਸੇ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਿਲੇ

ਸਜਾਈਆ । ਜੇ ਕੋਈ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੇ, ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਗੋਸਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਕਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਗੁੱਸੇ, ਜੇ ਜਨ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੰਡਾਰ ਦੇ ਭੁੱਖੇ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਧੁਰ ਦਾ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਉਠਾਏ ਆਪਣੀ ਗੋਦ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਹਿਰਦਾ ਦੇਵੇ ਸੋਧ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਲੋਚਣ ਲੋਚ, ਨਿਜ ਦਰਸਨ ਆਪ ਵਖਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਣਾਏ ਖੋਜ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਮਿਟਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟੇ ਬੋਝ, ਪਰਕਿਰਤੀ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟਾਏ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਇਕੋ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਦਰਸ, ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖਾ ਜਾਏ ਮੁੱਕ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਸੁਖ, ਸੁਖ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਵੇਖੇ ਝੁਕ, ਨੀਕਨ ਨੀਕਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਵਿਕਾਰਾ ਕੱਢੇ ਕੁੱਟ, ਨਾਮ ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਚਮਕਾਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਮੇਟੇ ਦੁੱਖ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੇੜ ਕਟਾਈਆ । ਅੰਤ ਕੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤ ਕਹੇ ਆ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਸੁੱਤ, ਸੁੱਤ ਦੁਲਾਰੇ ਮਿਲ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇ ਜਹਾਨ ਮੈਲੇ ਸਾਚੀ ਰੁੱਤ, ਰੁੱਤ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿਭਗਤ ਉਲਟਾ ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੁਖ, ਜੂਨੀ ਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ ।

੧੦੭੪

੧੦੭੪

★ ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਗੁਜਰਾਤ ★

ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮਿਟੀ ਹਰਸ, ਪ੍ਰਭ ਹਸਤੀ ਹਸਤੀ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੀਤਾ ਤਰਸ, ਰੀਹਮਤ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਰਹੀ ਤੜਪ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਰੱਖੀ ਆਸ, ਤਿਰੀਆ ਤਰੀਮਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਟੇ ਪਿਆਸ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਕਟੇ ਫਾਸ, ਫੈਸਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਦਰਸਨ ਕਰ ਰਘਪਤ ਰਘਨਾਥ, ਰਘਵੰਸ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰਾ ਸਾਥ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜਨਕ ਸਪੁਤਰੀ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ, ਵਾਰਤਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਪੁੱਛੇ ਫੇਰ ਵਾਤ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ । ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਿਲੇ ਦਾਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਣਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਗੁਝ ਮਿਟਾਏ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚੰਦ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਥ, ਅਨਾਥਾਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਲਾਏ ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚੇ ਲੜ, ਘਰ ਇਕੋ ਇਕ ਵਸਾਈਆ ।

ਘਰ ਵਸੇ ਘਰ ਮੇਲਾ ਰਾਮ, ਘਰ ਘਨੱਯਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਘਰ ਮਾਟੀ ਘਰ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਚਾਮ, ਘਰ ਬੰਕ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਘਰ ਦੇਵੇ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਾਚਾ ਨਾਮ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਘਰ ਮੇਲੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਚੇਲੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਧਾਰੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਨੇਤਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ ।

★ ੧੧ ਮੱਘਰ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਪਿੰਡ ਗਵਾਰਾ ★

ਸਚਖੰਡ ਸੋਹੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ । ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਨੌਜਵਾਨ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਏਕੰਕਾਰਾ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਅਨਭਵ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਪਰਧਾਨ, ਸਚ ਪਰਧਾਨਗੀ ਇਕ ਕਮਾਈਆ । ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਵਾਲੀ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੇ ਧਿਆਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰਾ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਭੂਪਨ ਭੂਪ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ । ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਏਕੰਕਾਰਾ, ਅਕਲ ਕਲ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਜਲਵਾ ਇਕੋ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ । ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਬੇਐਬ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰਾ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ । ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸਨ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ਨ, ਗਗਨ ਗਗਨੰਤਰ ਖੋਜ ਖੋਜਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸਨ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਸਚ ਜਣਾਏ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼ਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਸਚਖੰਡ, ਸਚ ਸਾਚਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨੂਰੀ ਚੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਪ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਧੁਰ ਦਾ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਆਪ ਅਲਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਕਰ ਕਰ ਵੰਡ, ਹਿੰਸਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ

ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਖੇਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਖੇਲ ਅਵੱਲਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਵਸਣਹਾਰਾ ਨੇਹਚਲ ਧਾਮ ਅਟੱਲਾ, ਮਹੱਲ ਅਟੱਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਆਪੇ ਬਲਾ, ਬਾਤੀ ਤੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਨਿਰਗੁਣ ਘੱਲਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਇਕ ਲਗਾਈਆ । ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਗਿਆ ਲੱਗ, ਸਚਖੰਡ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬੱਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਲਏ ਸੱਦ, ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਔਣਾ ਭੱਜ, ਬਣ ਪਾਂਧੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ ਕਰਨਾ ਹੱਜ, ਹਕੀਕਤ ਇਕੋ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਰਲ ਮਿਲ ਸੋਹਣਾ ਗੌਣਾ ਛੰਦ, ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਘਰ ਲੈਣਾ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਟੁੱਟੀ ਦੇਵੇ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਚੋਲੇ ਦਏ ਰੰਗ, ਰੰਗ ਅਵੱਲੜਾ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਸੇਜ ਵਖਾਏ ਸਚ ਪਲੰਘ, ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਨਾਮ ਵਜਾਏ ਅਗੰਮੀ ਮਰਦੰਗ, ਤਾਰ ਸਿਤਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੁਕਾਵਣਹਾਰਾ ਪੰਧ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਰਿਹਾ ਲੰਘ, ਵੇਲਾ ਅੰਤਮ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਨੰਗ, ਓਢਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਹੋਈ ਰੰਡ, ਹਰਿ ਜੂ ਕੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਈਆ । ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਮੁਕਿਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪੰਧ, ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਚੜ੍ਹ ਚੜ੍ਹ ਥੱਕੇ ਜੀਵ ਲੋਕਾਈਆ । ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਢਾਈ ਕੰਧ, ਭਾਂਡਾ ਭੋ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਓ ਨੇੜੇ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਵੇਖੋ ਝੇੜੇ, ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸਤਿ ਧਰਮ ਡੁੱਬਦੇ ਵੇਖੋ ਬੇੜੇ, ਚੱਪੂ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ । ਨਾਤੇ ਤੁੱਟੇ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ, ਮੇਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਘੁੱਪ ਅੰਧੇਰੇ, ਜੋਤੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਪਾਏ ਜੇੜੇ, ਸ਼ਰਾਮ ਜੰਜੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਆਏ ਘੇਰੇ, ਪੱਲੂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰੇ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰੋ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭੁਲਿਆ ਹਰਿ ਗਿਆਨ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਢਾਹਿੰਦਾ । ਮੁੱਲਾਂ ਸ਼ੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਸਾਬਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਡਾਇੰਦਾ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨਾ ਧੁਰ ਦਾ ਕਾਹਨ, ਗੋਪੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਇੰਦਾ । ਸੀਤਾ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰਾਮ ਨਾ ਕਰੇ ਪਰਨਾਮ, ਰਮੱਯਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇਵੇ ਹੋਏ ਬੇਈਮਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅੱਖ,

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਖੇਲ ਵੇਖੋ ਪਰਤੱਖ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਸੀਰ ਨੀਰ ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਦਿਸੇ ਵਹਾਇੰਦਾ । ਕੂਕ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰਨ ਮੰਦਰ ਮਸਜਦ ਮੱਠ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਨਾ ਵਿਕੇ ਸਾਚਾ ਹੱਟ, ਜਗਤ ਸਿਆਸਤ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ । ਮਣਕਾ ਮਣਕਾ ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਾਲਾ ਰਹੇ ਰਟ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਇੰਦਾ । ਬਹੱਤਰ ਨਾਝ ਉਬਲੇ ਸਭ ਦੀ ਰੱਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਨਾ ਕੋਇ ਬਰਸਾਇੰਦਾ । ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ ਘਰ ਘਰ ਗਿਆ ਵਸ, ਵਸਲ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਇੰਦਾ । ਜੋ ਮਾਰਗ ਲੋਕਮਾਤ ਆਏ ਦੱਸ, ਬਣ ਆਮਲ ਅਮਲ ਨਾ ਕੋਇ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਚਲਾਇਆ ਰਬ, ਭਗਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਆਏ ਦੱਸ, ਕਲਮਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਕੇ ਆਈ ਮਤ, ਗੁਰ ਮਤ ਝੋਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਨੱਠ, ਪੰਜ ਤਤ ਚੋਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਘਟ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਭੁੱਲੀ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਰਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਥੱਕੇ ਜੀਵ ਗਵਾਰ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਰੋਵਣ ਜ਼ਾਰੋ ਜ਼ਾਰ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਹੋਏ ਖੁਆਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸੱਚਾ ਮਾਹੀਆ । ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਵਖਾਲ, ਪੜਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਦਲਾਲ, ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਉਚੇ ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਡੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਰਹੇ ਭਾਲ, ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਲਿਆਂ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨੇਤਰ ਵੇਖੋ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਕੰਗਾਲ, ਰਤੀ ਨਾਮ ਹੱਟ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲਓ ਸੁਣ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਜਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਇਕੋ ਗੁਣ, ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਣੇ ਪੁਰ ਦੀ ਧੁਨ, ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਜਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਚੋਟੀਆਂ ਬੈਠੇ ਮੁੰਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਘਰ, ਸਚ ਦਰਬਾਰੇ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੂਰਬ ਵੇਖੋ ਲੇਖਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਕੀਤਾ ਕੌਲ ਕਰੇ ਚੇਤਾ, ਇਕਰਾਰ ਭੁੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਭ ਨੇ ਕਿਹਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਨੇਤਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਹੇਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲੇ ਖੇਡਾਂ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੀ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇਵੇ ਭੇਤਾ, ਦੂਈ ਦਵੈਤੀ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਸੁਣ ਸੰਦੇਸਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਲੈਣ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਵੇਖੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਭੁਲਿਆ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਗਏ ਹਾਰ, ਜਿਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ ।
 ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਆਏ ਜਹਾਨ, ਕਾਗਦ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ । ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ, ਬੇਵਾ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੂਜਾ ਭਾਰ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ
 ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ਗਏ ਢੱਠ, ਝੁਕ ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਬਿਨ ਹੱਥਾਂ ਜੋੜਨ ਹੱਥ, ਬਿਨ ਮਸਤਕ ਪੂੜੀ ਟਿੱਕਾ ਲਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ
 ਰੂਪ ਕਹਿਣ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਲੋਕਮਾਤ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ ।
 ਅੰਤਮ ਕਹਿ ਕੇ ਆਏ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਭ ਦਾ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸ਼, ਖਾਲਕ ਖਲਕ
 ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਏ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਵੇਖੋ ਏਕ, ਏਕੰਕਾਰਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਰੇ ਦੱਸ
 ਕੇ ਆਏ ਟੇਕ, ਸੋ ਭੁਲਿਆ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਬੁਧੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਿਬੇਕ, ਮਨਮਤ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਲਾਇਆ ਸੇਕ, ਅਗਨੀ
 ਤਤ ਰਿਹਾ ਜਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਕੂੜਾ ਭੇਖ, ਭਰਮੇ ਭੁੱਲੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਕਹਿਣ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਅਸੀਂ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਵੇਖਿਆ ਨੈਣ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੁੱਟਾ ਸਾਕ ਸੈਣ ਭਾਈ ਭੈਣ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕੂੜੇ ਵੈਹਣ ਵਹਿਣ, ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਣ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮੱਠ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਿਣ, ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ
 ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਦੋੜਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਰਾਣੀ ਖਾਏ ਡਾਇਣ, ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਾਰ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਇ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ ।
 ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹੋਏ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਦਿਤੇ ਢੋਏ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ
 ਜਗਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਬੈਠੇ ਖੋਏ, ਲਾਲ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਬਿਨ ਦਮਾਂ ਰਹੇ ਰੋਏ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ
 ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਸਭ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਆਸ ਬੈਠੇ
 ਤੱਕ, ਹਰਿ ਸਾਹਿਬ ਸੱਜਣ ਸੁਲਤਾਨਾ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਏ ਬੱਕ, ਤੇਰਾ ਦੇ ਦੇ ਨਾਮ ਗਿਆਨਾ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆ ਸ਼ਕ, ਭੁੱਲਿਆ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ । ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਹਕੀਕਤ ਹੱਕ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਕੂੜ ਪਰਧਾਨਾ । ਲੇਖਾ ਚੁਕਿਆ ਤਤ ਅੱਠ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੍ਰਿਥਮੀ
 ਆਕਾਸ਼ ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਨਾ ਕੋਇ ਗਿਆਨਾ । ਸਤਿ ਰਹੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੀਰਥ ਤਟ, ਅਠਸਠ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਮਾਣਾ । ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਧੀਰਜ ਜਤ
 ਨਾ ਰਿਹਾ ਹੱਠ, ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਨਾ । ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਮਿਤਗਤ, ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਣਾ । ਸਚ ਸਚ ਪ੍ਰਭ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ

ਦੱਸ, ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਅਵਾਣਾ । ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਸੋ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਵਡ ਮਿਹਰਵਾਨਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਲੋਕਮਾਤ ਹੋ ਪਰਗਟ, ਕਲਜੁਗ ਪਹਿਰ ਅਗੰਮੀ ਬਾਣਾ । ਧੁਰ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸਾਚਾ ਹੱਟ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਕਰ ਪਰਵਾਨਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਅਗੰਮੀ ਵਰ, ਮਿਲੇ ਸਚ ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਨਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹੇ ਆਖ, ਆਖਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ । ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਜੋ ਆਏ ਭਾਖ, ਭਾਖਿਆ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਬੰਦ ਕਵਾੜੀ ਕੁੰਡਾ ਲਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਕਮਲਾਪਾਤ ਇਕੋ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਬਣਾ ਸੱਜਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਵੇਖ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕਲਮੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਭ ਦੀ ਹੋਈ ਵਫ਼ਾਤ, ਫ਼ਤਵੇ ਸਭ ਤੇ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਸਚ ਪਿਆਲਾ ਪਿਆ ਆਬੇਹਯਾਤ, ਹਯਾਤੀ ਸਭ ਦੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਦਰੋਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਖੁਦਾਏ ਤੋਬਾ ਕਰੇ ਕਾਇਨਾਤ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਚ ਮਹਿਰਾਬ, ਮਹਿਬੂਬ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਬਾਬ, ਵੰਡ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਤੋਹੇ ਸੱਯਦਾ ਇਕ ਆਦਾਬ, ਨਮੋ ਨਮੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਖੀ ਚਾਈ ਚਾਈਆ । ਲੋਕਮਾਤ ਪ੍ਰਭ ਵੇਖ ਆ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਕਲ ਫੇਰਾ ਪਾ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਯੁਗ ਬੈਠੇ ਪੰਧ ਮੁਕਾ, ਮੁਕੀ ਵਾਟ ਪਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਵੇਸ ਵਟਾ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਲਾ ਇਕ ਸੁਣਾ, ਸੱਚਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਬਣ ਕੇ ਤੋਲਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ, ਦੇ ਜਹਾਨ ਕੰਡੇ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਦੇ ਮਿਟਾ, ਸਨਮੁਖ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲੈ ਜਗਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ ਬਰਦੇ ਮੰਗਣ ਦੁਆ, ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕਲਜੁਗ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਫ਼ਾ, ਮਰੀਜ਼ ਬਣੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸਾਹਿਬ ਸੱਜਣ ਹੋ ਸਹਾ, ਸਹਾਇਕ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਉਠ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਦਰ, ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ । ਰਾਹ ਤੱਕੇ ਤੇਰਾ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਕਟੇ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਨੂਰ ਨੂਰ ਹੋਵੇ ਪਰਕਾਸ਼ੀ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਪੰਡਤ ਕਾਸ਼ੀ, ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਤੇਰੇ ਨਾਉਂ ਕਰਦੇ ਹਾਸੀ, ਮਸਖਰੇ ਤੇਰਾ ਨਾਟਕ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਚੜ੍ਹ ਤਾਜੀ, ਅਸਵ ਇਕੋ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਸੋਲਾਂ ਕਲੀਆਂ ਆਸਣ ਸਾਜੀ, ਇਛਿਆ ਸੋਲਾਂ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਪੁਰਦਰਗਾਹੀ ਵਡ ਨਵਾਬੀ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਹੋਏ ਉਦਾਸੀ, ਗ਼ਮੀ ਚਿੰਤਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਸੁੰਵਾ ਦਿਸੇ ਮੰਡਲ ਰਾਸੀ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾ ਕੋਇ ਨਚਾਈਆ । ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸੀ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਤੇਰੀ ਰੱਖ ਕੇ ਆਏ ਅੰਤਮ ਆਸੀ, ਆਸਾ ਸਭ ਦੀ

ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਮਿਲਿਆਂ ਤੋਟ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਦੇ ਵਰ ਸੱਚੇ ਭਗਵੰਤ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਚੇ ਕੰਤ, ਕੰਤ ਕੰਤੂਹਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬੀਤੇ ਬੇਅੰਤ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਕਾਲ ਵਿਹਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਬੱਕੇ ਅਗਣਤ, ਅੰਤ ਕਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਣ ਸਾਚੇ ਸੰਤ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੁਧ ਬਿਨ ਰਾਜਨ ਰਾਜ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਦਿਆਲ, ਦਇਆਨਿਧ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਵੇਖੋ ਸੱਚੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਦਰ ਇਕੋ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਏਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹ ਨਾ ਕੰਗਾਲ, ਉਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾ ਕੋਈ ਜੰਜਾਲ, ਪੰਜ ਤਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ । ਇਕੋ ਜੋਤ ਬੇਮਿਸਾਲ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਸਾਰੇ ਸੁਣੋ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਵਡ ਸਵਾਲੀ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੋ ਚਰਨ ਕਵਲ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਝਗੜਾ ਛੱਡੋ ਧਰਨੀ ਧਵਲ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈ ਅਵਲ, ਆਲਮੀਨ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਸਭ ਨੇ ਪੀਣੀ ਧੁਰ ਦੀ ਪਵਲ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਬੇਹਯਾਤ ਮੁਖ ਚੁਆਇੰਦਾ । ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨੂਰ ਗਏ ਮਵਲ, ਮੌਲਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਰਲ ਮਿਲ ਕਰੋ ਇਕੋ ਕੋਲ, ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਰੋ ਇਕਰਾਰ, ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਹਾਰ, ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜਾਤਾ ਇਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਮੰਦਰ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਸਣ ਇਕ ਸੁਹਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸਿਕਦਾਰ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਫਿਰਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਦਿਓ ਛੱਡ, ਚੌਥੇ ਯੁਗ ਅੰਤ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰੇ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਕੋਈ ਅੱਡ, ਧਰਮ ਇਸਲਾਮ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਨਾਤਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਹੱਡ, ਅੱਗੇ ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦੀ ਤੋੜਨਹਾਰਾ ਹੱਦ, ਸਚ ਹਦੂਦ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਸਚ ਹਦੂਦ ਵਖਾਏ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ । ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਪਕੜੋ ਲੜ, ਪੱਲੂ ਇਕੋ ਨਾਮ ਬੰਧਾਇੰਦਾ । ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਢੋਲਾ ਲੈਣਾ ਪੜ੍ਹ, ਦੂਜਾ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਸਾਚੀ ਅਲਫੀ ਪੌਣੀ ਗਲ, ਤਨ ਖਾਕੀ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਖਾਇੰਦਾ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿਣ ਸਚ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਨਣ ਹੱਸ, ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਤੂ ਹੀ ਰਿਹਾ ਵਸ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਆਸ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ । ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਆਏ ਤੇਰੇ ਪਾਸ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਰਲ ਮਿਲ ਪਾਈ ਇਕੋ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਗਤ ਵਸੋਣਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਉਜੜਿਆ ਖੇੜਾ ਵੇਖ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਲਜੁਗ ਖੇੜਾ ਰਿਹਾ ਉਜੜ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਪਈ ਦੁਹਾਈਆ । ਜਗਤ ਜੀਵ ਬਣੇ ਬੁੱਢੜ, ਛੁਰੀ ਕਰਦ ਕਸਾਈ ਹੱਥ ਉਠਾਈਆ । ਹੱਥੀਂ ਮਾਰਨ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਜ਼ਿਬਹ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਉਤਰ, ਤੈਨੂੰ ਜਨਮੇ ਕੋਇ ਨਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਕੇ ਮਨਾਵਣ ਸੁਕਰ, ਸੁਕਰੀਆ ਤੇਰਾ ਅਦਾ ਕਰਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚੁਕ ਆਪਣੇ ਕੁਛੜ, ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਲੈ ਬਹਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰ ਮਾਤ ਮੁਖੜ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ । ਮਾਤ ਗਰਭ ਉਲਟੇ ਫੇਰ ਨਾ ਹੋਵਣ ਰੁੱਖੜ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਇਕੋ ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਹਰਿ ਝੁਕਣ, ਦੂਜਾ ਇਸ਼ਟ ਨਾ ਕੋਇ ਮਨਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪੈਂਡੇ ਮੁੱਕਣ, ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਡੇਰਾ ਦੇਣਾ ਢਾਹੀਆ । ਤੇਰੇ ਬੂਟੇ ਕਦੇ ਨਾ ਸੁੱਕਣ, ਫੁੱਲ ਫਲਵਾੜੀ ਮਾਤ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਆ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਸੁਆਮੀ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ । ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਮਿਹਰਵਾਨ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਭਰਮ ਮਿਟਾ ਚਾਰ ਖਾਣੀ, ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਰਾ ਪਸੰਤੀ ਮਧਮ ਬੈਖਰੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪਹਿਚਾਨੀ, ਪਰਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾ ਕਰ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ, ਨਾਰ ਕੰਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਘਰ ਮੰਦਰ ਜਗੇ ਜੋਤ ਨੂਰਾਨੀ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮ ਸੁਣਾ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਬਾਣ ਅਣਿਯਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲੱਗੇ ਜੀਵ ਪਰਾਣੀ, ਪਰਾਣ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਗਤਾਂ ਆਈ ਹਾਨੀ, ਸਿਰ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਨਮੁਖਤਾ ਮਾਰੇ ਕਾਨੀ, ਤਿਖੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਸਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੁਧ ਬਿਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਲਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਵੇਲਾ, ਬੌਹੜੀ ਬੌਹੜੀ ਕਰ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਸਰਨਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣ ਪ੍ਰਭ ਮੀਤ, ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਆਸ ਰਖਾਈਆ । ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੱਸ ਗੀਤ, ਬਾਹਰ ਕੋਇ ਨਾ ਕਰੇ ਪੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਏ ਅਤੀਤ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ । ਕਾਇਆ ਹੋਏ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਲੇਖਾ ਚੁਕੇ ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਘਰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਦਰਸਨ ਪਾਵਾਂ ਬੀਠਲੇ ਬੀਠ, ਮੁਖ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਰੀਸ, ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਰਹੇ ਉਡੀਕ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਆਈ ਤਾਰੀਖ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ

ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕੋ ਦੇਣਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਏ ।
 ਸਚਖੰਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਰਾਗ ਅਲੋਂਦਾ ਏ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਜਗੋਂਦਾ ਏ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ
 ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਗਿਆਨ, ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟੋਂਦਾ ਏ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੇ ਆਣ, ਸਰਗੁਣ ਤੇਰਾ ਪੰਧ ਚੁਕੋਂਦਾ
 ਏ । ਸਚ ਦੁਆਰੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢੋਂਹਦਾ ਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਆਤਮ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਗਵੋਂਦਾ ਏ । ਸਾਚੇ
 ਮੰਦਰ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਸਚ ਸਿੰਘਾਸਣ ਆਪ ਬਹੋਂਦਾ ਏ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਇਆ ਕਮੋਂਦਾ ਏ । ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗੋਂਦਾ ਏ । ਸਚ ਮਰਦੰਗ
 ਨਾਮ ਸੁਣੋਂਦਾ ਏ । ਨਿਜਾਨੰਦ ਅਨੰਦ ਪਰਗਟੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਚੰਦ ਚਮਕੋਂਦਾ ਏ । ਬੰਦ ਬੰਦ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋਂਦਾ ਏ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰ
 ਕੇ ਖੰਡ ਖੰਡ, ਖ਼ਾਲਸ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲੋਂਦਾ ਏ । ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਮੇਟ ਪੰਧ, ਧਾਮ ਸਾਚੇ ਆਪ ਵਸੋਂਦਾ ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
 ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਫੇਰਾ ਪੌਂਦਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤ ਦੁਆਰੇ ਔਂਦਾ ਏ । ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਵੇਖ ਵਖੋਂਦਾ ਏ । ਸਤਿਜੁਗ
 ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਡੋਂਦਾ ਏ । ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਕਰ ਕੇ ਬਿਧ, ਸੰਗ ਸਾਚਾ ਆਪ ਰਖੋਂਦਾ ਏ । ਹਰਿ ਜਨ ਕਾਰਜ ਕਰ ਕੇ
 ਸਿਧ, ਰਿਧ ਸਿਧ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬੋਂਦਾ ਏ । ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਇੰਡ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੋਜ ਖੋਜੋਂਦਾ ਏ । ਅੰਤ ਬਣਾ ਨਾਦੀ ਬਿੰਦ, ਸੁੱਤ ਆਪਣੀ
 ਗੋਦ ਉਠੋਂਦਾ ਏ । ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਬਖਸ਼ਿੰਦ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਖਣ ਔਂਦਾ ਏ । ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਖੇਲ ਰਚੋਂਦਾ
 ਏ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸੱਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੜਦਾ ਲੋਂਹਦਾ ਏ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੜਦਾ
 ਜਾਏ ਲੱਥ, ਜੁਗ ਛੱਤੀ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਾਇਣ ਵਸ, ਸਚ
 ਦੁਆਰ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੋ ਪਰਤੱਖ, ਪੁਰਖ ਪੁਰਖੇਤਮ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।
 ਹਰਖ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਦੁੱਖ ਜਾਇਣ ਨੱਸ, ਸੁਖ ਅੰਤਰ ਇਕ ਉਪਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ
 ਅੰਦਰ ਜਾਏ ਵਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ । ਭਗਤਨ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਆਪ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ
 ਅੰਦਰ ਦੱਸੇ ਜਾਪ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਪਾਠ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵੇਖੇ
 ਘਾਟ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹਾਟ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਹੱਟ ਚਲਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਅਨਮੁਲਤੀ
 ਦਾਤ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਦੇਵੇ ਸਵਾਂਤ,
 ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਇਕਾਂਤ, ਅਡੋਲ ਡੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਮਿਲ ਕੇ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ
 ਸਾਥ, ਬਣ ਸੰਗੀ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਟੇਕੇ ਆਪਣਾ ਮਾਥ, ਮਸਤਕ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਖੇਲ ਪੁਰਖ

ਸਮਰਾਥ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋ ਕੇ ਵਸ, ਬਣ ਚਾਕਰ ਚਾਕ ਸੇਵਕ
ਸੇਵ ਆਪ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪਣੀ ਆਪ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਸਰਬ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵੰਤਾ
ਪ੍ਰਭ ਬੇਅੰਤਾ ਬੇਐਬ ਅਥਾਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ ।

